ADOLF HITLER

PROJEVY

gm guidemedia

PROJEVY

Adolf Hitler

ADOLF HITLER

PROJEVY

gm guidemedia

Adolf Hitler
PROJEVY

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2012.

Redakce a překlad Pavel Kamas
Redakční spolupráce, grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Odborná a redakční spolupráce, předmluvy k projevům Lukáš Beer
Jazyková korektura Erik Sedláček

Vytištěno na papír Snowbright 80 g/m²
Dotisk první

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz
www.hitlerovyprojevy.cz

ISBN 978-80-905310-1-7

OBSAH

PŘEDMLUVA

Lukáš Beer

Světový knižní trh nabízí bohaté množství titulů, pojednávajících o ideologických, politických a vojenských postojích Adolfa Hitlera a jeho činech. Poválečná historiografie se nezřídka také pokoušela i o vytvoření věrohodného psychologického profilu nacionálněsocialistického Vůdce. Jeho programový spis Mein Kampf, který má poskytovat ucelený obraz o Hitlerově světonázoru, byl po válce v mnoha zemích znovu vydáván, stejně tak i v České republice na přelomu tisíciletí. Může se tedy zdát, že všechno bylo již řečeno. Při tom všem však uniká jeden z hlavních fenoménů spojených se jménem Adolfa Hitlera – jeho umění řeči, sdělení myšlenky, umění projevu. Díky těmto schopnostem získával miliony svých příznivců všech společenských vrstev a stavů, ať už na komorních setkáních v mnichovských hospodách či na pozdějších statisícových shromážděních. Ale i to není pro českého zájemce o studium tehdejší doby ničím novým. Víme však, **o čem** Adolf Hitler mluvil, víme, **co bylo obsahem jeho projevů**?

Ještě předtím, než se čtenář pustí do četby, je žádoucí, aby se seznámil s některými historickými skutečnostmi, jakož i samotnou prací autorského a redakčního týmu, který za touto knihou stojí.

Co se týká tvorby prvního českého knižního vydání projevů Adolfa Hitlera, vycházel redakční tým jednak ze znění dobové

textové originální německé předlohy, vydané povětšinou jako souhrnné publikace a sbírky centrálním vydavatelstvím NSDAP v Mnichově, jednak z dochovaných audiovizuálních a zvukových záznamů a také z dobového říšskoněmeckého tisku. K metodice práce při sestavování textových výstupů pro české znění je nutné podotknout, že při srovnávání textových a autentických záznamů byly zjištěny drobné odlišnosti, v některých případech narážíme i na případy, kdy jsou dobové audiozáznamy sestříhány tak, že bez současné kontroly pomocí originální textové předlohy je téměř nemožné tento rozdíl odhalit. V takových případech se považoval za směrodatný dobový textový originál.

Není úkolem této knihy analyzovat, přezkoumávat dobové Hitlerovy projevy, nebo s nimi dokonce věcně či názorově jakkoliv polemizovat. To už by ostatně nebylo proveditelné už jen z toho důvodu, že řečnické vývody Adolfa Hitlera tématicky zahrnovaly tak širokou škálu oblastí, že by odpovědné rozbory vyžadovaly skutečně nebývale zevrubnou a možnosti této knihy zdaleka přesahující práci. Kdybychom se kupříkladu zabývali argumenty, které Adolf Hitler vyjmenovává ve svém provolání k národu dne 22. června 1941, kdy vypukla válka se Sovětským svazem, a chtěli je hodnotit a analyzovat z hlediska odpovědné historiografie, musel by tento diskurs zákonitě svým rozsahem několikanásobně přesahovat rámec této knihy. Uvažme, že vědecko-historická polemika ohledně domnělých či skutečných Stalinových záměrů vojensky napadnout Evropu, tj. otázka tzv. Hitlerovy preventivní války, byla doposud předmětem nesčetného množství publikací, pojednání, studií a sporů světových historiků zvučných jmen.

Stejně tak vydavatelé knihy zcela záměrně upustili od jakýchkoliv pokusů hodnotit předkládané projevy, jak z hlediska správnosti či nesprávnosti řečníkem uváděných názorů

a tvrzení, tak z hlediska momentální řečníkovy motivace či taktiky. Jediným, ale zato naprosto závazným nárokem autorů knihy bylo, předložit čtenáři v autentické podobě to, co bylo ve skutečnosti řečeno. Dnešní čtenář se tak dostává do pozice dobového svědka, který má ovšem navíc tu podstatnou výhodu, že si na základě dostupných informací, zakládajících se na nejnovějším stavu historického bádání, může předkládaný materiál jako nefalšovaný dokument zařadit do neoddiskutovatelných souvislostí a řečníkova tvrzení s těmito fakty kriticky porovnat.

Z období mezi dubnem 1939 a listopadem 1942 se datuje více než padesát projevů Adolfa Hitlera (jak veřejných, tak pouze rozhlasových). Tato kniha nyní předkládá výběr osmnácti z nich. Určitá část projevů byla přednášena každoročně ve stanovené památné a výroční dny (například 30. ledna – výročí převzetí moci v roce 1933, 8. listopadu – výročí neúspěšného pokusu o převrat roku 1923), jiné většinou při různých historicky podmíněných příležitostech. Projevy jsou za sebou řazeny chronologicky podle data v jednotlivých kapitolách. Pro zpětnou usnadněnou orientaci obsahuje každá kapitola stručný heslovitý tematický přehled textového pojednání daného projevu. Následuje úvod, který většinou pouze vystihuje obsah projevu ve zkrácené podobě. Na tomto místě je obzvlášť nutné podotknout, že se jedná vždy o souhrn projevu sestavený „z pohledu řečníka“ a nikoliv o odborný rozbor či výklad textu vydavatelů knihy. Konstatování, uvedená v textu, jsou pouze komprimací údajů a myšlenek, které řečník v daném projevu jmenoval a vyjádřil. Pokud se v tomto úvodním textu uvádí navíc konkrétní fakt nebo konkrétní datum, číslo apod., neuvedené v samotném projevu, pak se jedná pouze o upřesnění nesporných tvrzení a skutečností uvedených v následujícím citovaném textu. Pro celkovou přehlednost a lepší možnost orientace v textu projevu

se někdy v předmluvě uvádí i okolnosti či příležitosti, za kterých se daný projev konal. Hovoří-li Hitler v konkrétním projevu o historických souvislostech, je tu a tam čtenáři úvodem sděleno, o jakých událostech hovořil, aniž by přitom byl podáván nadbytečný podrobný historický výklad.

Určitou výjimku tvoří úvodní pojednání, která se zaměřila poněkud podrobněji na tématiku německo-polských vztahů v meziválečném období a na otázku problematiky postihování české menšiny v Polsku, jež se taktéž stala předmětem zmínky jednoho z nejvýznamnějších projevů Adolfa Hitlera z roku 1939. Vzhledem k tomu, že se v obou případech jedná o tématiku, s kterou česká laická veřejnost není zpravidla dostatečně obeznámena, považoval autor za vhodné tyto údaje a historické informace do úvodních textů zařadit. Týká se to zejména problematiky neutěšených národnostních poměrů předválečného Polska, kterou se Hitler zevrubně a opakovaně zabýval ve svých projevech. Vzhledem ke skutečnosti, že tyto události bezprostředně předcházely rozpoutání 2. světové války a nejsou dosud české veřejnosti zpřístupněny v dostačující formě, nelze tyto okolnosti v žádném případě přehlížet. Jiné historické souvislosti jsou pro čtenáře lépe zjistitelné a ověřitelné z jiných dostupných zdrojů, a tudíž nebylo žádoucí je v úvodních textech zvlášť uvádět. Hitler ve svých projevech příležitostně zmiňoval i další všeobecně neznámé historické skutečnosti, a proto byl i doplňujícím informacím k těmto údajům dán tu a tam prostor, ale zdaleka už ne v tak rozsáhlé míře jako v případě výkladu polských předválečných dějin.

V textech projevů bylo často ponecháno německé názvosloví měst, která se v tehdejším období nacházela na území Německé říše, resp. i mimo ni.

Pro lepší čtenářovu orientaci se pak vždy v případě prvního výskytu takového názvu v projevu uvádí v závorce od-

povídající dnešní geografický název. Krátké poznámky vydavatele, od autentického znění projevu oddělené opět poznámkou v závorce, vysvětlují za účelem správného porozumění textu některé neobvyklé pojmy. Abecední a očíslovaný slovníček pojmů v závěru knihy pak přináší stručný orientační výklad některých termínů a základní informace o osobnostech, o kterých se Adolf Hitler v projevech zmiňuje. Autoři publikace při tvorbě výkladového slovníčku brali zřetel pouze na takové všeobecně méně běžné pojmy a méně známé osobnosti, u kterých lze vycházet z toho, že si vyžadují „položení správné stopy“ průměrně zběhlému čtenáři, který se pak v případě zájmu studia dalších hlubších údajů může o tyto styčné údaje opřít.

Samotné texty projevů jsou pro lepší přehlednost opatřeny mezinadpisy, které – opět ve smyslu samotného autora projevu – vyjadřují hlavní myšlenky jednotlivých úseků dané řeči. Čtenář tuto pomůcku uvítá zejména při studiu rozsáhlejších Hitlerových projevů. Nezapomínejme, že délka trvání některých projevů hravě přesahovala jednu hodinu a ani textové záznamy z těchto přednesů nebyly vydavatelem kráceny.

Kniha, kterou máte před sebou, je první svého druhu na českém knižním trhu a bezpochyby jedinečná proto, že nabízí celé a nekrácené české znění výběru veřejných projevů Adolfa Hitlera a poskytuje tak naprosto autentický a nefalšovaný náhled do atmosféry této stejně tak významné jako tragické doby. Autentičnost byla hlavním příkazem tvůrců této knihy. Naskýtá se tak jedinečná příležitost vnímat a přijímat poselství v daných projevech stejnými vjemy jako v případě dobových posluchačů a čtenářů, kteří s nimi byli ať už jakýmkoli způsobem konfrontováni. Dnes se tedy může i český čtenář a zájemce o moderní dějiny seznámit s nefalšovanou „živou historií“, a to bez jakýchkoliv záměrných či náhodných pokřivení

v interpretacích Hitlerových výroků či postojů, jichž býváme bohužel dodnes poměrně často svědky.

Pro současníky, zvláště „Neněmce“, zůstává fenomén nacionálního socialismu, nadšení širokých lidových mas pro něj a zejména pak tehdejší obdiv k osobnosti Adolfa Hitlera v převážné většině něčím, co ani ne tak po rozumové jako spíš citové stránce lze stěží pojmout a pochopit. Zůstává něčím, co stojí mimo dosah lidského chápání. Ale právě touha pochopit nebo „vžít se do situace“ se může stát výborným vodítkem a motivem českého čtenáře, který o tuto tématiku jeví zájem. Kniha mu za tímto účelem otevírá dvířka. Není pochyb o tom, že pokud jsou historická fakta prezentována ve své autentické a nepokřivené podobě, mohou výrazně přispět k plodnému poučení z dějin, býti zároveň výstrahou a v neposlední řadě i cestou k jejich pochopení.

VŮDCE JAKO ŘEČNÍK

Dr. Joseph Goebbels

Existují dva druhy řečníků, které se od sebe zásadně odlišují: Jedni, kteří hovoří z rozumu, a druzí, kteří hovoří ze srdce. Podle toho se mluvčí také obracejí na dvě kategorie posluchačů. Na takové, jež projev přijímají rozumem, a takové, kteří jej vnímají srdcem. Řečníci rozumu pocházejí většinou z parlamentu, řečníky srdce rodí národ. Řečník z rozumu, pokud chce, aby jeho řeč byl účinná, musí suverénně disponovat bohatými statistickými a znalostními podklady. Musí ovládat dialektiku, stejně jako pianista ovládá klaviaturu. S ledově chladnou logikou dává dohromady své myšlenkové pochody a vyvozuje z nich nevyhnutelné závěry. Působí zvláště na lidi, kteří jsou zvyklí převážně nebo výlučně pracovat mozkem. Skutečná velikost a strhující úspěchy mu však zůstávají odepřeny. Neumí probudit masy a získat je pro velké, nebetyčné cíle. Omezuje se tak na pouhou didaktičnost. Sám je chladný a tak nechává chladným. V nejlepším případě dokáže lidi přesvědčit, nikdy však nezmobilizuje masy, neukáže jim jejich vlastní sílu a už vůbec je nestrhne k pochodu za současného smíření se s nebezpečím smrti.

Jinak je tomu u řečníka, který hovoří ze srdce. Nikde není řečeno, že neovládá dovednosti, jež jsou vlastní mluvčímu z rozumu. Tyto schopnosti jsou mu spíše nástroji, které podle svého uvážení používá jako skutečný virtuos řečnického umění.

Kromě toho však disponuje schopnostmi, které rozumovému mluvčímu zůstanou vždy odepřeny: Jasnost dikce se u něj spojuje se samozřejmě působící jednoduchostí sledu myšlenek. Instinktivně vycítí, co a jak má být řečeno. Velikost básnické perspektivy se v něm snoubí s monumentalitou ideovosti. Zná nejskrytější záhyby a zákoutí duše davu a mistrovsky je dokáže odkrýt a uchopit. Jeho projevy jsou mistrovskými díly deklamace. S doširoka rozprostřenou epičností zobrazuje osoby i skutečnosti. Své teze vpisuje do tabule času ostrou křídou, s ušlechtilým patosem vrší své myšlenky a podpírá je sloupy světonázoru. Tak jak jeho hlas promlouvá z hlouky krve, zarývá se stejně tak i posluchači až do morku kostí. Rozeznívá i ty nejskrytější struny lidské duše. Burcuje apatické a lenivé, vlažné a pochybující napřimuje, ze zbabělců dělá muže a ze slabochů hrdiny.

Takové tóny slýchávají dějiny jen zřídka. Proniknou-li však nakonec svou silou těžkopádným stoletím, potom národy a životní poměry dostanou nový směr.

Tito rétoričtí géniové víří bubny osudu. Začínají jako osamělí mužové v mizerných a zhroucených dějinných epochách a najednou zcela nečekaně vystupují do oslepujícího světla reflektorů nového vývoje. A to jsou řečníci, kteří tvoří historii národů.

Tak jako všichni velcí muži, mají i řečníci patřičného formátu svůj vlastní styl. Mohou mluvit jen tak, jak to odpovídá jejich podstatě. Slova vycházejí z jejich nitra ať už v provolání, na plakátu, v dopise nebo mluveném projevu, vždy odpovídají povaze jejich bytosti a přirozenosti.

V dějinách nalézáme četné příklady, které jednoznačně dokládají, že velcí řečníci jsou si co do síly účinku svých proslovů často podobní, zásadně se však odlišují druhem apelu na srdce svých národů, a to podle doby a charakteru epochy. César

hovořil ke svým legionářům jinak než Fridrich Veliký k pruským granátníkům, Napoleon jinak ke svým gardám než Bismarck k poslancům Pruského zemského sněmu. Každý z nich však užíval jazyk, jemuž lidé před ním rozuměli, a používal slova a myšlenky, které zapalovaly jejich smysly a v jejich srdcích nacházely ozvěnu. Své době dávali plastický výraz a po staletí působili jako hlasatelé velkých epochálních idejí, jež tvoří dějiny a utvářejí život národů.

Zdá se také, jakoby jednotlivé rasy byly různě nadány řečnickým uměním. Některé z nich jsou k proslovům talentované méně, zatímco jiné osud přímo předurčil ke strhujícím projevům. Ne nadarmo se například hovoří o latinské výřečnosti. Velké množství průměrných i významných rétorických talentů v románských národech dává tomuto slovu jisté oprávnění. A jistě je ve smyslu této skutečnosti, že tyto řečnické talenty i zde narážejí na publikum, které jim rozumí, dokáže je nést a poskytne jim nejširší možnost účinku.

Německý národ na tom byl v minulosti v tomto ohledu špatně. Vzešli z něj mnozí vynikající státníci a vojáci, filozofové a vědci, hudebníci a básníci, architekti, objevitelé a organizační géniové. Ale ve všech dobách se mu nedostávalo řečnických talentů. Od té doby, co se Fichte obracel k německému národu se svými klasickými přednesy, nebyl již nikdo, kdo by dokázal srdce lidu opravdu zahřát. Až přišel Bismarck. Když však i ten opustil řečnickou tribunu, nastalo velké prázdno. Teprve po Velké válce povstal velký hlasatel národních zájmů. Co se vyskytovalo před ním, bylo jen průměrné zboží, které sice bylo použitelné pro denní potřebu v parlamentu nebo dozorčí radě, avšak které v národě samotném naráželo na nejhlubší rezervy.

Na vině snad byla i sama doba, která nedisponovala velkými myšlenkami a projekty. Utápěla se v pocitu uspokojení z dosaženého blahobytu. Jedinou zdánlivou protiváhu měla

předválečná epocha v marxismu, který však ve skutečnosti byl jejím tajným spojencem a jeho představitelé reprezentovali materialismus, jež nikdy nemůže zapálit jiskru opravdové geniality.

Avšak jedině revoluce rodí velké řečníky a velcí řečníci dělají revoluce! Význam tištěného či psaného slova by se v jejich průběhu neměl podceňovat, leč teprve osobně přednášený projev dokáže svou tajuplnou magií bezprostředně zapůsobit na lidská srdce. Je vnímán zrakem i sluchem a strhující síla lidských mas, vyvolaná zvukem lidského hlasu, přitáhne k sobě váhavé a pochybující.

Kde by byl státnický génius, kdyby současně nedisponoval explozivní silou řeči! Teprve ta mu umožní proměnit ideály v myšlenky a myšlenky v realitu. S její pomocí shromažďuje kolem své vlajky lidi, kteří jsou připraveni za ni bojovat. Muže dokáže přimět k tomu, aby dali v sázku své zdraví a život ve vítězném boji za nový svět. Ze slov se rodí organizace, z organizace povstává hnutí a hnutí si dobude stát. Záleží nejen na tom, zda jsou ideje správné, ale i na tom, jak se je podaří dostat k masám, které se pak stávají jejich nositeli. Teorie zůstanou navždy teoriemi, pokud se jich nechopí živoucí lidé. Živoucí lidé však v pohnutých dobách uposlechnou jen takový apel, který zahoří v jejich srdcích, jelikož přímo ze srdce vychází.

Vůdce je těžké zařadit. Jeho umění formovat masy je tak jedinečné, že nezapadá do schémat a dogmat. Bylo by absurdní byť jen pomyslet, že by navštěvoval řečnická školení. Je rodilým géniem rétorického umění, které mu bylo vrozeno bez přičinění nějakého jiného, snad vědomého elementu. Je nepředstavitelné, že by Vůdce někdy hovořil jinak než dnes. Jednoduše říká to, co mu vychází přímo ze srdce a vchází do srdcí posluchačů. Dokáže věci naformulovat tak jasně a přesvědčivě, že účastníci shromáždění odcházejí s pocitem,

že vyslechnuté názory jim byly odjakživa vlastní. V tom spočívá skutečné tajemství magického účinku Hitlerových projevů. Vůdce není řečníkem rozumu, ale ani řečníkem srdce. Spojuje v sobě oba prvky. K charakteristickým znakům jeho řeči patří jasná struktura, logická posloupnost, jednoduchost a srozumitelnost, dialektika ostrá jako nůž a instinktivní pochopení pro masy.

Před mnoha lety, kdy mu byla moc ještě na hony vzdálena, hovořil Vůdce na shromáždění, které navštívili především jeho političtí odpůrci, jež svou nelibost dávali od počátku hlasitě najevo. Během dvou hodin tvrdého zápolení dokázal Vůdce jejich odpor zlomit a na závěr se setkal s bouřlivým aplausem a projevy nadšení. Když se loučil, ozval se ze zadních řad mužský hlas: „Hitler je jako Kolumbus!“

Tím bylo vyjádřeno to podstatné. Hitler opravdu postavil vejce na špičku. Tehdejší doba byla zmatená a nepřehledná. On však do chaosu vnesl řád. Svým posluchačům ukazoval jasnou a jednoduchou cestu, po níž muž z ulice již dávno toužil. Hitler říkal to, co si mnozí jen mysleli a co cítili! Měl dostatek odvahy, aby se postavil téměř proti všem. S železnou logikou kladl požadavky, které odpovídaly době a jejím potřebám. Vůdce je první osobou německé historie, které řeč slouží jako nástroj k utváření dějin. Na začátku své dráhy měl také jen svůj řečnický talent. Opíraje se pouze o sílu svého silného srdce a moc svého čistého slova si získal duši národa. Nehovořil totiž jako ostatní, nebál se upozorňovat na bídu a lidské utrpení. Nabídl více než jen holé líčení skutečností. Nebyl jen tendenčním vykladačem poměrů jako ti ostatní. Dokázal vyzvednout starosti všedního dne v obecném národním smyslu a dal jim nadčasový význam. Neapeloval na špatné, ale na dobré instinkty mas. Jeho projevy byly magnetem, který přitahoval všechny, jimž v krvi kolovalo i železo.

Hloupí a domýšliví příslušníci měšťanstva ho dlouhou dobu označovali za pouhého burcujícího „bubeníka“. Vysmívali se mu a netušili, že se vysmívají sami sobě. Jelikož jim samým zcela chyběla síla projevu, viděli v ní jen podřadný prvek státotvornosti. Šilhali pouze po moci, aniž by chápali, že marxismus jim tuto moc násilím vzal a vzdá se jí opět jen pod tlakem násilí. Zakládali tajné spolky tam, kde muselo nastoupit národní hnutí. Pokoušeli se o puče tam, kde ve vzduchu visela revoluce. Předváděli pohrdání masami, protože je sami nedokázali zvládnout. Masy se totiž podřídí jen tomu, kdo je vezme pod své neúprosné vedení. Poslouchají jen tehdy, když jim někdo velí.

To je možná klasický důkaz vnitřní nezkaženosti německého národa, který naslouchá apelu muže, který se sám se svým slovem postavil proti státu a společnosti, proti tisku a veřejnému mínění, proti zdánlivému rozumu a prospěšnosti. A to je dále také klasickým důkazem nadčasové Vůdcovy řečnické geniality, že právě jeho slovo dokáže rozkolísat a svrhnout zdánlivě neotřesitelný stát a zahájit novou epochu.

Historická řečnická osobnost, která vyvolává takové účinky, musí disponovat všemi možnostmi mluveného slova. Tak je tomu i v případě Vůdce. Hovoří před dělníky stejně samozřejmě a suverénně jako před vědci. Jeho projevy přecházejí stejně hluboko do srdcí rolníků jako i obyvatel měst. Naslouchají mu děti, muži i ženy. Jeho projev je dějinnou filosofií, přeloženou do jazyka národa. Dokáže připomenout dávno minulá historická období a jejich poselství předat srozumitelným způsobem dnešnímu člověku. Přitom je mu zcela cizí jakékoliv poučování, jež je typické pro všemožné „učence“.

Jeho slova se neustále točí kolem ústřední myšlenky národního a rasového uvědomění. Má k dispozici tisíce vhodných formulací. Posluchač nikdy nemá pocit, že slyší několikrát stejné

věty. Nosnou ideu našeho nového národního znovuzrození přednáší masám neustále novými způsoby a přitom bez jakéhokoliv doktrinářství. Svá tvrzení doplňuje nespočtem konkrétních příkladů, jež se dotýkají života ne jedné vrstvy, ale celého národa. I nejzuřivější oponenti nakonec kapitulují a uznávají, že tento řečník na rozdíl od parlamentních žvanilů věří tomu, co říká.

Posluchači jsou zaujati nejen těžkými nástroji vykonávajícími nový světový názor, ale i vtipem a ironií. V Hitlerových projevech slaví svůj triumf také ostrý humor, který nutí do smíchu i pláče současně. Rozeznívají se v nich tóny, které zní také starostmi a těžkostmi každodenního života.

Neklamným znakem kvality Vůdcových proslovů je to, že se nejen dobře poslouchají, ale i čtou. Jedná se o mistrovská stylistická díla, lhostejno zda přednášená spatra nebo podle načrtnutých poznámek či, v případě státnických projevů, čtená z připraveného konceptu. Těžko byste poznali, zda Vůdce konkrétní řeč pronesl bez přípravy, nebo ji přednášel z papíru. Tento obraz by však nebyl úplný, kdy nebyly zmíněny ještě Vůdcovy nepřekonatelné diskutérské schopnosti. Naposledy je měla veřejnost možnost sledovat v roce 1933 na půdě Říšského sněmu při střetu se sociální demokracií, kdy Vůdce odpovídal na neohrabanou a hloupou jeremiádu tehdejšího poslance Welse. Měli jsme pocit, že jde o hru kočky s myší. Marxismus byl zaháněn z jednoho kouta do druhého. A když už doufal v záchranu, byl definitivně zničen. Bez písemné předlohy, bez jakýchkoli poznámek Vůdce velkolepě zúčtoval se sociálnědemokratickou parlamentní rutinou, která tak dostala ránu z milosti. Dříve mohli oponenti své porážky líčit v novinách jako velkolepá vítězství. Nyní se však dočkali debaklu před tváří celého národa.

O tomto neúprosném řečnickém ofenzivním duchu se přesvědčili i oni soudci a prokurátoři, kteří Hitlera, jakožto

obžalovaného nebo svědka, chtěli zmást svými zdánlivě nevinnými otázkami a hloupými neobratnými poznámkami. Z procesu před lidovým soudem v roce 1924, který měl učinit krátký proces s obžalovanými z povstání z 8. až 9. listopadu 1923, se stalo triumfální vítězství právě pro obžalované. Vůdce se hromadám spisů, zlobě a neporozumění postavil se zářící silou pravdy a průrazným účinkem své strhující výřečnosti. Výsledek procesu s Reichswehrem z roku 1930, který měl Vůdce a jeho hnutí zlikvidovat, nevzala zřejmě republika na vědomí bez lítosti, neboť ve skutečnosti poskytl Vůdci tribunu, z níž se obracel k celému světu. Ještě dnes si s mrazením v zádech vzpomínáme na to, jak židovsko-komunistický právník před berlínským soudem zasypával Vůdce po celých devět hodin palbou svých otázek. S hrdostí a uspokojením vzpomínáme, jak se zde židovskému bolševismu postavil protivník, který jej silou svého slova a idealismu srážel obrazně řečeno tak dlouho, dokud neležel bezvládně na zemi.

Viděli a zažili jsme Vůdce v roli řečníka na stranickém dni svobody roku 1935. Patnáctkrát během sedmi dnů promluvil k masám. Ani jednou jedinkrát nezopakoval stejnou myšlenku, nepoužil identický obrat. Pokaždé působil svěžím dojmem, stejně jako jeho projevy. Hovořil jinak k funkcionářům, jinak k příslušníkům SS a SA, jinak k mládeži a jinak k ženám. Ale vždy promlouval živým, vitálním a naléhavým způsobem. On, který dokáže ve svých proslovech odhalovat nejniternější tajemství kultury a umělecké tvorby, se obracel například na muže Wehrmachtu a podal svá slova tak, že jim porozuměl i ten nejposlednější voják v nejposlednějším praporu. Vůdce načrtává konstrukci, pod níž se odehrává veškerý život německého národa. Je zvěstovatelem slova a Bohem nadaným člověkem, který naši mnohotvárnou existenci ozřejmuje pomocí svého jazyka.

Největší velikosti řečníka však Vůdce dosahuje, když hovoří v užším kruhu. To se pak obrací osobně na každého z posluchačů a diskuse získává spád, který nikomu nedovoluje vydechnout. Přítomní sledují Vůdce s neutuchajícím zájmem a nenudí se ani na chvilku, protože Hitler neustále střídá témata, i velmi různorodá. Odborníky udivuje svými znalostmi a stejně precizně formuluje a srozumitelným jazykem podává i zcela každodenní věci.

V méně početné skupině jde Vůdce detailněji a intimněji k jádru věci, než je to možné na veřejném shromáždění. Velikost jeho řečnické geniality posoudí jen ten, kdo měl možnost naslouchat i těmto důvěrnějším hovorům.

O jeho projevech k národu a světu lze ve skutečnosti říci, že to jsou slova, která nacházejí okruh posluchačů, jak jej historie dosud nespatřila. Jsou to také slova, která zapalují srdce a nepřetržitě, trvale působí na formování nové mezinárodní dějinné epochy. Není snad v celém kulturním světě člověka, který by dosud nezaslechl jeho hlas a nebyl jím okouzlen, ať už slovům rozuměl nebo ne.

Náš národ může být šťasten, že má nad sebou hlas, kterému naslouchá také celý svět, který je požehnán nadáním formovat ze slov myšlenky a myšlenkami rozpohybovat dobu. Tento muž má dost odvahy na to, aby říkal jasné „ano“ či „ne“. Nemá zapotřebí své výroky doplňovat různými „pokud“ nebo „ale“. Ve světě, v němž miliony lidí trpí nesnesitelnou nouzí, kdy se na potemnělém evropském nebi neobjevuje světlo naděje, kdy jsou národy naplněny zasmušilostí, v této situaci stojí Vůdce nad Německem jako jeden z mnoha z těchto milionů, kterého Bůh nadto obdařil schopností říci, kudy vede cesta z utrpení!

PROJEVY

Adolf Hitler

ODPOVĚĎ ROOSEVELTOVI

Berlín 28. dubna 1939

- **Obnovuje se řád, rozbitý ve Versailles**
- **Vzdát se Alsasko-Lotrinska byl vstřícný krok**
- **Návrat Rakouska**
- **Návrat Čech a Moravy**
- **Vztah k českému národu**
- **Zřízení Protektorátu**
- **Německo-anglické přátelství**
- **Smírné řešení memelské otázky**
- **Nedořešené problémy s Polskem**
- **Španělsko generála Franca**
- **Přítel Itálie**
- **Odpověď na 21 otázek Franklina D. Roosevelta**

Americký prezident Franklin D. Roosevelt zasílá dne 14. dubna 1939 Adolfu Hitlerovi a Benito Mussolinimu výzvu, aby jmenovaní přislíbili, že do roku 1949 vojensky nepřepadnou žádnou ze seznamu vyjmenovaných 31 zemí. Kromě tohoto seznamu států byl text dopisu plný všeobecně formulovaných floskulí o důležitosti udržení světového míru a nebezpečí vojenských roztržek. Na oplátku za německé poskytnutí garancí vůči těmto zemím nabídl Roosevelt, že se jeho vláda u těchto zemí bude eventuálně snažit o dosáhnutí odpovídajících ujištění vůči Německu, a přislíbil spolupráci americké vlády při jednáních o „dvou esenciálních problémech". Tím měl na mysli problematiku zbrojení a mezinárodní obchod. Ale již následující den na tiskové konferenci před novináři americký prezident uklidňoval a relativizoval: „Teď dávejte pozor. Řekl jsem, že se zúčastníme diskuse o dvou zásadních problémech." Na americké zahraniční politice se tedy nic zásadního měnit nemělo, ani při jednáních v otázce zbrojení, ani v otázkách mezinárodního obchodu, nic takového Roosevelt přislíbit nechtěl.

Roosevelt se sice opatrně nabízel jako zprostředkovatel mezi Německem a jmenovanými státy, zároveň se ale obával, že mu i na domácí půdě bude vytýkána snaha o vměšování se do cizích mezistátních záležitostí. Jako taktická nutnost se tedy jevila potřeba dostatečně vylíčit americké veřejnosti nebezpečí, která hrozí Spojeným státům, aby tím utlumil vnitropolitickou kritiku svého kurzu. Teprve

pak mohla Rooseveltova vláda doufat, že může provádět „aktivní politiku" v Evropě a v Asii, až se jí podaří přesvědčit většinu Američanů o tom, že vitální zájmy USA jsou ohrožovány mocnostmi Osy a Japonskem. Je prokázáno, že Roosevelt např. cíleně vyhledával citáty „hrozivých scénářů" a plánů z úst nacionálněsocialistických politiků, aby je použil v rámci vnitropolitické debaty o odůvodnění mezinárodní angažovanosti USA. Nezdráhal se přitom použít lží a vyslovených podvrhů. Mnohem později, 27. října 1941, tedy v období vyvrcholení bitvy v Atlantickém oceánu a měsíc před japonským útokem na Pearl Harbor, šokoval prezident Roosevelt své spoluobčany údajným „odhalením". Ve svém tehdejším projevu prohlásil, že se mu dostala do rukou mapa s údajnými Hitlerovými plány uspořádání světa po jeho dobytí Německem. Z této mapy vyplývalo, že Německo plánuje vytvořit z jižní Ameriky pět satelitních nacionálněsocialistických států a jejich tamější náboženství přetvořit k „uctívání nacistického kultu". Roosevelt tvrdil, že autorem mapy je Hitler a jeho vláda a údajně jsou na této fiktivní mapě, která částečně zobrazovala i střední Ameriku, odpovídajícím způsobem smazány hranice; a plány zobrazené územní reorganizace zahrnovaly i Panamu. Dle dnešních poznatků byla tato údajná německá mapa podvrhem britské tajné služby a Roosevelt, ačkoliv věděl o jejím skutečném původu a taktéž o absurdnosti na mapě znázorněných, údajně Hitlerových plánů, vědomě tento podvrh použil, aby vyburcoval americkou veřejnost ke vstupu do války a umlčel zároveň své izolacionistické protivníky v Senátu.

Z taktických důvodů Roosevelt text svého dopisu z 14. dubna 1939, adresovaného německému a italskému státníkovi, poskytl sdělovacím prostředkům, aby se s jeho obsahem mohla náležitě seznámit světová veřejnost ještě předtím, než na něj budou moci adresáti reagovat. Roosevelt se dožadoval záruky, že německé ozbrojené síly nenapadnou území nebo državy jmenovaných 31 „nezávislých národů", mezi něž zařadil i mimoevropská území Palestinu, Sýrii,

Arábii, Egypt, Írán a Irák. Americká veřejnost posléze s velkým napětím vyčkávala reakci Adolfa Hitlera a její očekávání bylo spíše optimistického charakteru. Tamější veřejné sdělovací prostředky komentovaly a americká politická místa interpretovala totiž blížící se svolání zasedání Říšského sněmu, před kterým měl vystoupit Adolf Hitler, v tom smyslu, že německý Vůdce přeci na tuto výzvu nemůže odpovědět jednoznačně odmítavě. Americké veřejné mínění si vysvětlovalo (a tím vlastně omlouvalo) tento přeci jen neobvyklý Rooseveltův krok do určité míry jednak prezidentovou spontaneitou, a to tím spíše, že obsazení zbývajícího území Čech a Moravy německými vojsky proběhlo právě před několika málo týdny a tento německý krok se všeobecně považoval za nedodržení slova Adolfem Hitlerem. Na druhou stranu však panoval názor, že Roosevelt jednal takticky z vnitropolitických důvodů, aby tímto krokem názorově sjednotil americkou veřejnost ohledně událostí v Evropě, Asii, Africe a Číně a jasně před ní definoval „agresorské státy“.

Zajímavá je okamžitá německá diplomatická reakce na tento Rooseveltův telegram. Dne 17. dubna 1939 požádal německý ministr zahraničí Ribbentrop velvyslanectví všech vyjmenovaných zemí, aby mu ústně podala vysvětlení k následujícím dotazům: 1. zda se dotyčná země cítí být ohrožená Německem a 2. zda tamější vlády autorizovaly či jinak požádaly Roosevelta, aby za ně hovořil. Odpovědi velvyslanectví všech těchto zemí, které Ribbentrop obdržel následujících pět dní, zněly na oba dotazy jednoznačně „ne“. Pouze Švýcarsko odpovědělo oklikou, že „důvěřuje v respektování své neutrality“, ale taktéž amerického prezidenta o nic nežádalo. Rumunsko na první dotaz odpovědělo vyhýbavě, ale taktéž popřelo, že by vyhledávalo Rooseveltovu podporu, stejně tak Lotyšsko. Egypt odpověděl na oba dotazy negativně, ale poněkud „dělal cavyky“, jak zaznamenalo německé ministerstvo. Irák se také na Američany neobracel, poukázal ale na všeobecné nebezpečí „spolk-

nutí" malých států velkými státy. Jediná Saudská Arábie do 22. dubna 1939 nestačila na Ribbentropovy dotazy odpovědět.

Dne 28. dubna 1939 předstupuje Adolf Hitler před poslance Říšského sněmu a jeho uvolněná řeč nemá místy daleko (zejména v druhé půlce projevu, věnované konkrétní odpovědi na Rooseveltův dopis) od malého kabaretního vystoupení, jak dokazují dobové filmové záběry. Vůdci se během vystoupení díky jeho rétorickým obratům několikrát podaří poslance upřímně obveselit. Zejména když Hitler předčítá poslancům Rooseveltem vyjmenované „nezávislé" státy (jako například Brity okupovanou Palestinu), kterým by mělo Německo garantovat, že na ně nehodlá zaútočit, propukne v sálu hlasitý smích. Hitler hned na začátku své řeči zdůvodňuje, proč svou odpověď, podobně jako Roosevelt, předkládá taktéž veřejnosti, a hned se v úvodu věnuje zásadním událostem posledního roku, které byly ve znamení jeho mírově provedených územních revizí Versailleské smlouvy a jež do určité míry zneklidnily mezinárodní veřejnost.

Versailleský diktát byl výsledkem zlomyslnosti a nerozumu jeho intelektuálních otců, uvádí Adolf Hitler. Za to se ale nemohou zodpovídat obyčejní vojáci zúčastněných zemí, ale jejich politikové, kteří připravili 115 milionů lidí o jejich právo na sebeurčení. Versailles přinesl Německu národní ponížení, trvalou bídu a povinnost splácet po dlouhá léta gigantické částky ve formě reparací vítězným mocnostem. V zájmu soužití evropských národů je ale pochopitelně někdy nutné, že jednotlivé národní zájmy musí jít tu a tam stranou. V případě bývalého říšského území Alsasko-Lotrinska Německo neusiluje o revize a chápe tento svůj krok jako gesto vstřícnosti vůči Francii. K případu přičlenění Rakouska k Říši v březnu 1938 Vůdce uvádí, že bylo v jeho prvotním zájmu tuto revizi uskutečnit a zároveň dát zrušením zákazu hlasování o sjednocení s Německem příležitost tamějšímu obyvatelstvu poskytnout sebeurčení.

Podstatnou část projevu pak Hitler věnoval problematice česko-moravského prostoru a vztahům s českým národem. Vůdce říká, že přednosti a hodnoty německého lidu jsou známy, avšak také český lid zasluhuje díky svým obratným schopnostem, své pracovitosti, své píli, své lásky k vlastní domácí půdě a k vlastnímu národu jeho úcty. Byla dokonce v historii období, kdy se ve vzájemném soužití Čechů a Němců oba národy navzájem respektovaly a tato období plodné spolupráce převažovala nad krátkými periodami napětí. Tvůrci versailleského diktátu však Čechům přiřkli úlohu brabanta, kterého lze nasadit proti Německu. Český národ byl určitými mocnostmi pouze využíván jako prostředek k cíli. Čím více tento mnohonárodnostní a života neschopný a uměle udržovaný státní útvar, Československo, plnil svou úlohu, tím větší byl odpor v něm žijících národnostních menšin vůči němu. Hitler zdůrazňuje, že v těchto letech nevystupoval vůči Čechům jinak, nežli jako ochránce jednostranného národního zájmu, nýbrž také jako muž, který má český národ v úctě. Vůdce pak přibližuje svůj pohled na mnichovské události ze svého pohledu a taktéž se zabývá nebezpečími, která spočívala v tomto prostoru mezi Mnichovem a březnem 1939.

Důležitou otázkou pak byla problematika legitimnosti zřízení Protektorátu Čechy a Morava. Adolf Hitler argumentuje, že Německu nemůže být vytýkáno, pokud se rozpadl státní útvar Česko--Slovensko. Stejně tak skutečnost, že se některé sousední země, kterých se problematika taktéž týkala, posléze neobrátily jako na zprostředkovatele na Anglii a Francii, nýbrž jen na Německo a Itálii.

Přejde poté k otázce britsko-německých vztahů a zde je ještě velmi patrné, jak Hitlerovi v dané době stále záleželo na udržování vlídného tónu k Anglii. Pěstovat dobré či dokonce přátelské styky s Anglií bylo od začátku cílem jeho zahraniční politiky. Tento tón se pak v druhé polovině roku 1940 pod vlivem politiky Winstona Churchilla zásadně změní. V projevu z dubna 1939 Hitler

ještě s velkým respektem hovoří o „nezměrné kolonizační práci anglosaského národa“, ačkoliv Velká Británie získala tato území často velmi brutálním násilím. Respekt mezi oběma národy považuje za nutný pro další rozvíjení vzájemných vztahů. Lituje skutečnosti, že v Anglii se mezitím o válce proti Německu hovoří se samozřejmostí. Jediný požadavek, který Německo vůči Anglii má, je navrácení bývalých německých kolonií.

S Litvou bylo dojednáno mírové navrácení oblasti Memelu (23.3.1939), která byla Německu ukradena na základě článku 99 Versailleské smlouvy bez jakéhokoliv práva na hlasování tamějšího obyvatelstva. Zbývaly ovšem ještě závažné nedořešené otázky mezi Německou říší a Polskem. Vůdce znovu předkládá obsah svého návrhu Polsku ohledně vyřešení otázky německého města Danzig. Odůvodňuje, proč je nakonec nyní nucen odstoupit od smlouvy o neútočení, která byla uzavřena v roce 1934 prakticky mezi ním a polským maršálem Pilsudskim. Tento pakt předpokládal na následujících deset let záruku neútočení a mírového řešení všech sporných otázek. Tím, že Anglie a Francie vydaly dne 31. března 1939 garanční prohlášení o vojenské podpoře Polska v případě jeho napadení (výlučně Německem), však Polsko porušilo smlouvu z roku 1934. Vůdce navíc ve své řeči oznámil odstoupení Německa od německo-britské smlouvy o loďstvech z roku 1935. Tehdy se Německo dobrovolně zavázalo zredukovat své vojenské námořní síly na 35 procent britské úrovně a smlouva taktéž upravovala stav ponorek a jejich vyzbrojení Německem.

„Německá říšská vláda má upřímný úmysl udělat vše, aby nalezla k britskému národu a státu poměr, který znemožní opakování doposud jediného boje mezi oběma národy, a ten také udrží,“ uváděl Hitler ve svém projevu z 21. května 1935. To odpovídalo tenkrát Hitlerově zásadnímu názoru, který už předtím opakovaně vyjádřil, že totiž je možné mocenskopolitické vyrovnání mezi Německem a Anglií. Tehdejší britský tisk Hitlerův projev uvítal jako „upřímný“

a chválil si jej. O tři roky později však narůstá v určitých bodech napětí mezi oběma státy a Hitler, který byl na jednu stranu zklamaný anglickým poskytnutím garance Polsku, ale který se také cítil posílen úspěšným provedením svých územních revizí, vypověděl této smlouvě 28. dubna 1939 ve svém projevu v Říšském sněmu platnost.

Ve druhé části projevu Adolf Hitler suverénně přejde ke své odpovědi na dopis od Roosevelta, kde obratnou rétorikou a často s ironickým podtextem reaguje na jednotlivých 21 Rooseveltových poznámek tak, že úvahy amerického prezidenta o míru působí s takovýmito dodatky posléze patřičně pokrytecky, až neznale. Co se týče Rooseveltem požadovaných záruk, že německé ozbrojené síly nenapadnou státní území vyjmenovaných 31 zemí, Hitler podle pravdy uvádí, že si sám postoje těchto států nechal ověřit a že jejich odpovědi na dotaz, zda se cítí být Německem ohroženy, byly bez výjimky negativní. Stejně tak jmenované státy popřely, že by Roosevelt jednal na jejich popud nebo že by se na svůj postoj předtím u nich dotazoval. Navíc už Německo předtím učinilo se sousedícími státy závažnější ujištění, než která si přeje americký prezident. Hitler také v odpovědi uvádí, že takové Irsko se vůbec necítí být ohrožováno Německem, ale bylo naopak vždy nuceno žít pod stálou agresí Anglie. Zároveň upozorňuje, že Palestina je nikoliv obsazena německými vojáky, nýbrž anglickými, a je omezována brutálními násilnými prostředky „ku prospěchu židovských vetřelců“. V ní žijící Arabové si jistě nemohli u Roosevelta stěžovat na německou agresi. Vůdce dává navíc výsměšně záruky samotným Spojeným státům, ačkoliv o ně nebyl žádán, a vychází z této rétorické potyčky viditelně s pocitem vítěze.

Poslanci, mužové Říšského sněmu!

Prezident severoamerické unie mi zaslal telegram, jehož prazvláštní obsah je vám znám. Poněvadž jsem obdržel tento dokument jako jednotlivec, ačkoliv ostatní svět byl o něm již zpraven rozhlasem a tiskem, a poněvadž jsem kromě toho obdržel skrze četné komentáře demokratických tiskových orgánů přátelské vysvětlení, že se u tohoto telegramu jedná o velmi obratný taktický papír, jehož úkolem je svalit na státy, v nichž vládne lid, odpovědnost za válečná opatření plutokracií, rozhodl jsem se tedy, že svolám německý Říšský sněm, abych vám tím, moji poslanci Říšského sněmu, poskytl možnost, abyste se jako první, jako zvolení zástupci německého národa, seznámili s mojí odpovědí a buď ji potvrdili nebo zamítli. Kromě toho však považuji za účelné zachovat postup, který započal pan prezident Roosevelt a ze své strany a našimi prostředky uvědomil ostatní svět o mé odpovědi.

Bylo obnoveno jen to, co jiní rozbili násilím

Chci však využít této příležitosti, abych také vyjádřil ony pocity, které mne ovládaly při mohutných historických událostech v březnu tohoto roku.

Své nejhlubší city mohu složit jenom formou pokorného poděkování Prozřetelnosti, která mne povolala a která dovolila, abych já, dříve neznámý voják z války, vystoupil až k vůdcovství svého vřele milovaného národa.

Dovolila mi najít cestu, abych bez prolévání krve vysvobodil náš národ z jeho nejhlubší bídy a opět jej vedl vzhůru. Dovolila mi vykonat jedinou úlohu mého života: Povznést můj německý národ z jeho porážky a vysvobodit jej z pout nejhanebnějšího diktátu všech dob.

To bylo jediným cílem mého konání. Od onoho dne, kdy jsem se věnoval politickému životu, nežil jsem jinou myšlenkou, než myšlenkou vydobýt svobodu německému národu, obnovit sílu a moc Říše, překonat roztříštěnost našeho lidu uvnitř, odstranit vnější odloučení a zabezpečit našemu národu zachování jeho hospodářsky a politicky nezávislého života.

Chtěl jsem jen obnovit to, co jiní kdysi rozbili násilím, chtěl jsem jenom napravit, co bylo zničeno nebo poškozeno ďábelskou zlomyslností nebo lidským nerozumem.

Proto jsem také neučinil ani jediný krok, který by porušoval cizí práva, nýbrž jenom jsem obnovil právo, porušené před dvaceti lety. V rámci dnešní Velkoněmecké říše se nenalézá žádné území, které by k ní od nejstarších dob nepatřilo, nebylo s ní spojeno, nebo nepodléhalo její suverenitě. Dávno předtím než běloši objevili nebo dokonce osídlili americkou pevninu, existovala již tato Říše, a to nikoliv jen v dnešní své velikosti, nýbrž větší o četná, od té doby ztracená území a provincie.

Účinek poválečných smluv byl zničující pro poražené i pro vítěze

Když byla před 21 lety zakončena krvavá válka, zahořela v milionech mozků žhavá naděje, že národy, postižené strašlivým bičem světové války, budou nyní odměněny a obšťastněny mírem rozumu a spravedlnosti. Pravím „odměněny“, neboť všichni tito lidé, ať už k tomu řeknou historikové cokoliv, byli bez viny na této strašlivé události. A jsou-li ještě dnes v některých zemích politikové, o nichž se už tehdy dalo říci, že nesou odpovědnost za toto nejhroznější krveprolévání všech dob, pak velká masa bojujících vojáků všech zemí a národů zasluhovala nejvyšší soucit, rozhodně však nebyla ničím vinna.

Já sám – jak je vám všem známo – jsem byl muž, který před válkou politicky nikdy nevystupoval a který proto jenom jako miliony jiných konal prostě svou povinnost jako slušný občan a voják. Mohl jsem proto ve válce i po ní vystoupit s nejčistším svědomím pro svobodu a budoucnost svého národa. Mohu však proto mluvit také jménem milionů a milionů lidí stejně nevinných, když prohlašuji, že se všichni, kteří jenom v nejvěrnějším plnění své povinnosti bojovali za své národy, měli právo na mír rozumu a spravedlnosti, aby lidstvo konečně ve společné práci opět mohlo přistoupit k léčení společných ran.

Ale o tento mír byly tehdy tyto miliony podvedeny, neboť nejen Němci, nýbrž také ostatní národy, které bojovaly na naší straně, byly poraženy mírovými smlouvami. Ne! Účinek těchto smluv byl zničující i pro vítěze!

Tehdy se poprvé ukázalo neštěstí, kdy politiku určovali mužové, kteří ve válce nebojovali. Neboť vojáci neznali nenávist, zajisté ji však znali oni staří politikové, kteří svůj vlastní drahocenný život starostlivě uchránili před hrůzami války, nyní se

však jako šílení duchové pomsty snesli na lidstvo. Zlomyslnost a nerozum byly intelektuálními otci versailleského diktátu.

Tisícileté životní prostory a státy byly svévolně rozbity a rozděleny, lidé, kteří od věčných dob náleželi k sobě, byli od sebe odtrženi, hospodářské životní předpoklady zneváženy, národy však samy rozděleny na vítěze a poražené, na pány, kteří mají všechna práva a v bezprávné čeledíny. Tento versailleský dokument byl ke štěstí pozdějšího lidstva napsán černý na bílém, neboť jinak by se později mohl považovat za vybájený výplod pusté a zkažené fantazie.

Versailleská smlouva roztrhala starý dějinný řád v Evropě

Téměř 115 milionů lidí bylo násilně připraveno o své právo sebeurčení, nikoliv však vítěznými vojáky, nýbrž šílenými politiky, svévolně byli vytrženi ze starých svazků a sloučeni ve svazky nové, bez ohledu na krev, na jejich původ, na rozum a na hospodářské a životní podmínky.

Následky byly strašlivé.

Neboť, nechť cokoliv tehdy mohli zničit státníci, jednu skutečnost odstranit nemohli:

Tuto obrovskou, ve střední Evropě žijící masu lidí, která stísněná na omezeném prostoru si může zabezpečit svůj denní chléb jedině největší intenzitou práce a tím i pořádku.

Co však o těchto problémech věděli tito státníci z takzvaných demokratických impérií? Hejno nejhloupějších ignorantů, vypuštěných na lidstvo, které si musí hledat živobytí v životních prostorech, kde je na jednom čtverečním kilometru téměř 140 lidí, prostě a jednoduše roztrhalo řád, vytvořený téměř dvěma tisíci lety dějinného vývoje a proměnilo jej v nepo-

řádek, aniž samo přitom mohlo – nebo jen chtělo – vyřešit problémy, které jsou dány soužitím těchto lidí, za které tehdy tito diktátoři nového světového řádu převzali odpovědnost.

Ovšem, když se později ukázalo, že tento nový světový řád je ve svých důsledcích katastrofou, tak byli tito demokratičtí diktátoři míru amerického a evropského původu tak zbabělí, že žádný z nich se neodvážil převzít odpovědnost za to, co se stalo. Jeden svaloval vinu na druhého a tak se snažil sám sebe zachránit před rozsudkem dějin. Avšak lidé, ztýraní jejich nenávistí a jejich nerozumem, nebyli, bohužel, s to připojit se k této záchraně svých zhoubců.

Účinky mírových diktátů v Německu

Není možné vypočítávat jednotlivá zastavení na křížové cestě tohoto utrpení našeho vlastního národa. Náš národ, oloupen o všechnu svou koloniální državu, okraden o všechnu svou hotovost a tím i ochuzen, vydírán takzvanými reparacemi, se zřítil do nejchmurnější doby svého národního neštěstí. Nutno připomenout, že to nebylo Německo nacionálněsocialistické, nýbrž Německo demokratické, ono Německo, které bylo v jednom okamžiku tak slabé, že uvěřilo slibům demokratických státníků.

Bída a trvalá nouze, které z toho vznikly, začaly již politicky vydávat náš národ v zoufalství. Nejslušnější a nejpilnější lidé ve střední Evropě se domnívali, že možnost vykoupení je možné vidět v naprostém zničení řádu, který se stal zdánlivě kletbou.

Židovští paraziti na jedné straně nemilosrdně plenili národ a na druhé straně rozeštvávali zubožené masy. Neštěstí našeho národa bylo cílem této rasy, a tak se podařilo vypěstovat v armádě nezaměstnaných nejvhodnější živly pro bolševickou

revoluci. Rozpad politického řádu a zmatení veřejného mínění neodpovědným židovským tiskem vedlo ke stále silnějším otřesům hospodářského života a tím i k vzrůstající nouzi a zvýšené ochotě přijímat bolševické rozvratné myšlenky.

Armáda židovské světové revoluce, jak se říkalo armádě nezaměstnaných, vzrostla konečně na téměř 7 milionů lidí.

Německo dříve takové poměry neznalo. V životním prostoru velkého německého národa a starého habsburského státu, který k němu patřil, se bezpečnost hospodářského života při veškerých těžkostech životního boje způsobených přelidněním půdy průběhem dob nezmenšila, nýbrž naopak, byla čím dál tím větší. Píle a pracovitost, vrozená spořivost, jakož i láska ke svědomitému pořádku nedovedly sice darovat lidem v tomto životním prostoru nesmírná bohatství, zato však je zachránily před nejtrpčí bídou.

O to hůře však všichni pociťovali, tito ve Versailles odsouzení lidé, následky míru bídy, který jim byl vnucen demokratickými diktátory. Dnes již známe důvody tohoto strašlivého dozvuku světové války. Především to byla lačnost po kořisti. Myslelo se, že to, co i v životě jednotlivce zřídka přináší užitek, může být milionkrát zvětšeno a nalito do hlavy lidstvu jako užitečný experiment; vyplení se velké národy, vydře se na nich, co se vydřít dá, a pak bude možné slavit svůj vlastní život v bezstarostné zahálce. To si mysleli ti hospodářští diletanti. K tomuto cíli musely být však

1. samotné státy roztrženy. Německu musely být uloupeny koloniální državy, ačkoliv byly naprosto bezcenné pro světové demokracie, a muselo se vpadnout do nejdůležitějších surovinových území, a když to bylo nutné, podřídit je vlastnímu vlivu, a především

2. muselo se znemožnit, aby nešťastné oběti tohoto demokratického ztýrání národů a lidí se mohly opět zotavit nebo aspoň pozvednout.

Proto byl rozvinut ďábelský plán zatížit celé generace kletbou těchto diktátů. Německo mělo po 60, 70 nebo 100 let platit částky, jejichž praktické získání muselo zůstat naprosto mlhavé. Realizování takových obrovských částek nebylo myslitelné ve zlatě, ani v devizách, ani běžnými výrobními dodávkami, aniž by při tom nemuseli být zničeni také ti zaslepení příjemci tributu.

Ve skutečnosti tito demokratičtí míroví diktátoři svým versailleským šílenstvím důkladně zničili celé světové hospodářství. Jejich bezduché roztržení národů a států vedlo ke zničení hospodářských, výrobních a obchodních celků, které vznikly průběhem dlouhých staletí a tím vynutilo snahy o autarkistickou samostatnost a tím opět vedlo ke zničení dosavadních všeobecných světových hospodářských podmínek.

Když jsem se před dvaceti lety jako sedmý člen tehdejší Německé dělnické strany v Mnichově zapsal do knihy politického života, viděl jsem okolo sebe, jak všude působí zjevy tohoto rozpadu. Nejhorší přitom bylo – jak již zdůrazněno – z toho vznikající úplné zoufalství mas, zmizení jakékoliv důvěry v lidský rozum nebo dokonce ve spravedlnost „vzdělaných“, ale stejně tak i brutální uplatňování sobectví všech egoisticky založených kreatur.

Před vyššími zájmy evropského soužití musí jít jednotlivé národní zájmy stranou

Do jaké míry bylo nyní možné zformovat v průběhu dvaceti let z tohoto chaotického rozpadu opět národ a vytvořit nový řád, to teď už náleží německým dějinám. Co vám chci dnes na úvod představit, jsou především cíle mých politických úmyslů navenek a jejich uskutečňování.

K nejhanebnějšímu násilí versailleského diktátu patří navěky roztržení německého národa, jakož i politické rozvrácení životního prostoru, v němž německý národ žije již po tisíciletí.

Nikdy jsem, moji poslanci, mužové Říšského sněmu, nezanechával pochybností, že v Evropě samé nelze nalézt všestranně uspokojivý soulad státních a národních hranic. Stěhování národů, které se na straně jedné průběhem posledních staletí postupně zastavilo, a vytvoření velkých společných celků na straně druhé, vytvořilo na tomto území stav, který byl postiženými z té či oné strany téměř vždy pociťován jako neuspokojivý. Avšak právě způsob postupného doznění tohoto národního a státního formování ukazoval mnohým v minulém století oprávněnost nadějí, že přeci jen bude konečně mezi respektováním vlastního národního života evropských národů a uznáním existujících státních útvarů nalezen kompromis, který bez zničení státního pořádku v Evropě, a tím i jim daných hospodářských podkladů, umožní zachování národnostních celků.

Tyto naděje odstranila světová válka. Versailleským mírovým diktátem nebylo vyhověno ani tomu ani onomu principu. Nebylo dbáno ani na sebeurčovací právo národů, ani nebyly vzaty v potaz státní nebo alespoň hospodářské nezbytnosti či podmínky evropského vývoje.

Přesto jsem však nikdy nenechával na pochybách, že – jak již zdůrazněno – také revize versailleské smlouvy nalezne ně-

kde své meze, a to jsem vyslovil upřímným způsobem a vždy také otevřeně, a to nikoli z důvodů taktických, nýbrž z nejhlubšího přesvědčení.

Jako Vůdce německého lidu jsem nikdy nevznášel žádné pochybnosti o tom, že všude tam, kde si to žádají vyšší zájmy evropského soužití, musí jít jednotlivé národní zájmy – pokud je to nutné – stranou. A to nikoli z taktických pohnutek – jak jsem již zdůraznil – neboť jsem se netajil tím, že je mi tento postoj posvátně vážný. Z tohoto důvodu jsem učinil konečná rozhodnutí pro celkový počet snad sporných území a tato rozhodnutí jsem oznámil nejen navenek, nýbrž i uvnitř a prosadil jsem jejich respektování.

Odstoupení Alsasko-Lotrinska bylo krokem vstřícnosti

Neoznačil jsem, jak to Francie učinila v letech 1870 a 1871, odstoupení Alsasko-Lotrinska za nesnesitelné pro budoucnost, nýbrž učinil jsem zde rozdíl mezi Sárskem a oběma dřívějšími říšskými zeměmi a v tomto mém stanovisku nebyla a také nebude provedena žádná revize. A nikdy jsem doma nedovolil, aby toto mé stanovisko bylo publicisticky nebo i jinak, třeba jen jedenkrát, pozměněno anebo bráno v pochybnost.

Navrácení Sárska sprovodilo ze světa všechny teritoriální problémy mezi Německem a Francií v Evropě.

Vždycky jsem ovšem pociťoval jako politováníhodné, že francouzští státníci považovali toto stanovisko za něco samozřejmého. Tak takhle se věci zase nemají. Nehlásal jsem toto stanovisko snad ze strachu před Francií. Jako bývalý voják nemám nijakého důvodu pro takový strach. Vždyť jsem se zřetelem na Sársko nezanechával pochybností, že bychom nepřijali, kdyby toto území nebylo vráceno Německu.

Nikoliv. Uplatňoval jsem toto stanovisko vůči Francii jako výraz uznání, že je nutno, aby se v Evropě nějak dospělo k míru a nikoliv, aby se ponecháváním neomezených požadavků a věčných revizí tvořily zárodky trvalé nejistoty nebo dokonce napětí.

Jestliže však toto napětí nyní přesto nastalo, pak za to odpovědnost nenese Německo, nýbrž ony mezinárodní elementy, které plánovitě toto napětí vyvolaly, aby tak mohly sloužit svým kapitalistickým zájmům.

Závazná prohlášení Německa vůči evropským státům

Neboť já jsem poskytnul celé řadě států závazná prohlášení. Žádný z těchto států si nemůže stěžovat, že by byl býval vůči němu vznesen třeba jen jedenkrát a třeba jen stín nějakého požadavku Německa, který by byl v rozporu s tímto prohlášením. Tak například žádný ze severských státníků nemůže tvrdit, že by mu byl býval projeven ze strany německé říšské vlády nebo ze strany německého veřejného mínění někdy nějaký úmysl, který by nebyl slučitelný se suverenitou nebo integritou těchto států.

Byl jsem šťasten z toho, že jistý počet evropských států vzal tato prohlášení německé říšské vlády jako podnět, aby ze své strany vyslovily vůli k bezpodmínečné neutralitě a k jejímu prohloubení. To platí pro Holandsko, Belgii, Švýcarsko, Dánsko atd. O Francii jsem se již zmínil. Nemusím se zmiňovat o Itálii, s níž jsme spojeni nejhlubším a nejtěsnějším přátelstvím, či o Maďarsku a Jugoslávii, s nimiž jako sousedé máme to štěstí být srdečně spřáteleni. Naopak jsem od prvního okamžiku své politické činnosti nevyjádřil sebemenších pochyb, že existují jiné poměry, které představují tak nízké a hrubé porušení práva

sebeurčení našeho národa, že je nikdy nemůžeme akceptovat a přijmout.

Neexistuje ode mne ani jediná řádka a ani jediný projev, v němž bych býval vůči zmíněným státům zaujal jiné stanovisko, než jak je zde uvedeno. Rovněž však neexistuje žádný řádek a žádná řeč, v níž bych byl, pokud jde o jiné případy, vyjádřil něco jiného, než co jsem do té doby potvrdil svými praktickými činy.

Rakousko

Zaprvé: Rakousko. Nejstarší východní marka německého národa byla kdysi obrannou markou německého národa na jihovýchodě Říše. Němci se v těchto zemích rekrutovali z osadníků ze všech německých kmenů, i když bajuvarský kmen měl největší podíl. Později se stala tato východní marka domácí mocí půltisíciletého německého císařství a Vídeň se tím stala hlavním městem tehdejší Německé říše.

Tuto Německou říši definitivně rozbil průběhem postupného rozkladu korsický Napoleon. Žila však potom jako Německý spolek dále a znovu společně probojovala a společně přetrpěla, i když ne ve státní, tedy přece jen v národní vytoužené jednotě největší válku všech dob. Já sám jsem dítětem této východní marky.

Versailleští zločinci nejen rozbili Německou říši a rozpustili Rakousko, nýbrž také zakázali Němcům hlásit se k onomu společenství, k němuž náleželi přes tisíc let.

Odstranit tento stav, to jsem vždy považoval za svůj nejvyšší a nejposvátnější životní úkol. Nikdy jsem neopomenul proklamovat tuto vůli. A byl jsem kdykoli odhodlán uskutečnit tuto myšlenku, která mne pronásledovala ve dne v noci.

Byl bych se provinil na svém poslání, které mi dala Prozřetelnost, kdybych se býval stal zrádcem snahy navrátit moji domovinu a můj německý lid ve Východní marce Říši a tím i německému národnímu společenství.

Tím jsem však také vymýtil nejhanebnější stránku versailleské smlouvy. Obnovil jsem pro sedm a půl milionu Němců právo sebeurčení, odstranil jsem demokratické znásilnění těchto 7,5 milionů lidí.

Zrušil jsem zákaz, že nesmějí hlasovat o svém osudu, a před dějinami jsem toto hlasování provedl. Přineslo výsledek, který jsem nejenže očekával, ale který byl také přesně předvídán versailleskými demokratickými znásilňovateli národů. Neboť proč by jinak bývali zakázali hlasování o anšlusu?

Čechy a Morava

Zadruhé: Čechy a Morava. Když se v průběhu stěhování národů začaly, z příčin nám nevysvětlitelných, stěhovat německé kmeny z dnešního česko-moravského prostoru, vsunul se do tohoto prostoru mezi ně a mezi Němce, kteří ještě zbyli, cizí slovanský národ.

Jeho životní prostor je od té doby ve formě podkovy obklíčen německým národem. Hospodářsky je trvale nemyslitelná samostatná existence těchto zemí, kromě v souvislosti s německým národem a s jeho hospodářstvím.

Kromě toho však žily v tomto česko-moravském prostoru téměř 4 miliony Němců.

Národ zničující politika, zahájená pod tlakem české většiny zvláště po versailleském diktátu, z části však také hospodářské podmínky a vzrůstající nouze vedly k vystěhovalectví tohoto německého elementu, takže počet Němců, kteří tam zbyli, po-

klesl asi na 3,7 milionů. Území je na svém okraji uzavřeně osídleno Němci, má však také uvnitř velké německé jazykové ostrovy.

Český národ je nám svým původem cizí. Avšak v tisíciletém společenství byla jeho kultura formována a vytvořena podstatně pod německým vlivem. Jeho hospodářství je výsledkem příslušnosti k velkému německému hospodářství.

Hlavní město této země bylo na čas německým císařským městem, je v něm nejstarší německá univerzita. Četné domy, radnice, šlechtické a měšťanské paláce jsou svědky německého kulturního vlivu. Český národ sám vytvořil svůj poměr k národu německému ve staletích tu těsněji, tu volněji.

Úcta k českému národu

Každé těsnější přimknutí vedlo k rozkvětu německého a českého národa, každé rozdělení ke katastrofě.

Přednosti a hodnoty německého lidu jsou nám známy. Avšak také český lid zasluhuje v celku svých obratných schopností, své pracovitosti, své píle, své lásky k vlastní domácí půdě a k vlastnímu národu naší úcty.

Skutečně byla období, v nichž respektování vzájemných národních skutečností bylo něčím samozřejmým. Demokratičtí mírotvorci z Versailles se mohou dovolávat zásluhy, že tomuto českému národu přiřkli zvláštní úlohu brabanta, kterého je možné nasadit proti Německu.

Za tímto účelem přiřkli státu, ve své české národní substanci vůbec života neschopnému, svévolně cizí národní statek, a sice znásilnili jiné národnosti, aby tímto způsobem mohli státně zabezpečit zjevné ohrožování německého národa ve střední Evropě.

Neboť tento stát, jehož takzvaný státní národ byl v menšině, mohl být zachován jedině brutálním znásilňováním národnostní většiny.

Úloha mnohonárodnostního Československa

Toto znásilňování bylo však opět myslitelné jedině za poskytnutí ochrany a pomoci ze strany evropských demokracií. Tato pomoc se však dala samozřejmě očekávat jedině tehdy, jestliže tento stát věrně převezme a bude ochoten hrát úlohu, která mu byla přidělena při jeho zrození.

Touto úlohou však nebylo nic jiného, nežli znemožňovat konsolidaci střední Evropy, být mostem bolševické útočnosti do Evropy, a především lancknechtem[(37)] evropských demokracií proti Německu. Všechno ostatní vzniklo pak samo sebou.

Čím více chtěl tento stát plnit tuto svou úlohu, tím větší byl odpor národnostních menšin, které se tomu vzpíraly.

Čím více však vzrůstal tento odpor, tím silnější muselo být potlačování. Toto neodvratné napětí ve vnitřních poměrech vedlo opět k tím větší závislosti na demokratických evropských zakladatelích státu a dobrodincích. Neboť: Jenom oni byli s to trvale hospodářsky zachovávat nepřirozenou umělou existenci tohoto útvaru.

Původně mělo Německo v podstatě jenom jeden zájem, a sice vysvobodit tyto téměř 4 miliony Němců v této zemi z jejich nesnesitelné situace a umožnit jim návrat do jejich vlasti a tím i k tisícileté Říši.

Bylo samozřejmé, že tento problém ihned otevřel celý problém ostatních národností, stejně jako i skutečnost, že odchod všech národností musel připravit zbývající stát o všechnu možnost života, což bylo jasné také versailleským zakladate-

lům státu, neboť právě proto, že to věděli, usnesli se znásilnit ostatní menšiny a proti jejich vůli je vnutit do této diletantské státní konstrukce.

Nikdy jsem nezanechával pochybností o tomto svém stanovisku.

Zajisté, dokud bylo Německo samo bezmocné a bezbranné, mohlo se toto znásilňování téměř 4 milionů Němců provádět bez praktického odporu Říše.

Ale jenom politické dítě mohlo věřit, že německý národ zůstane na věky ve stavu z roku 1919. Jenom tak dlouho, dokud německé vedení státu měli v rukou mezinárodní vlastizrádci vydržovaní z ciziny, mohlo se počítat s trpělivým snášením těchto hanebných poměrů.

Jakmile však po vítězství nacionálního socialismu museli tito vlastizrádci přeložit svůj domicil tam, odkud také přijímali své peněžité podpory, bylo řešení tohoto problému již jenom otázkou času. A šlo přitom výlučně jen o otázku tím postižených národností, nikoliv o otázku západní Evropy. Bylo zajisté pochopitelné, že se západní Evropa zajímala o umělý stát, vytvořený v jejím vlastním zájmu.

Že však národnosti, ležící okolo tohoto státu, budou tento zájem považovat za směrodatný pro sebe, to bylo mylnou domněnkou, které mnozí snad litují. A pokud tento zájem směřoval pouze k finančnímu podporování tohoto státního útvaru, nebylo by bývalo námitek z německé strany, kdyby tento finanční zájem nebyl býval konec konců rovněž podřizován výlučně jen mocensko-politickým cílům demokracií.

Ale také finanční podporování tohoto státu sledovalo jenom jedinou vůdčí myšlenku: Vytvořit vojensky vysoce vyzbrojený stát s úkolem, být baštou vnikající do Říše, baštou, která – buď jako východisko vojenských podniků ve spojení se západním

vpádem do Říše nebo jenom jako opěrný bod pro letadla – slibovala cenu, o níž nelze pochybovat.

Co se očekávalo od tohoto státu, vysvítá nejjasněji z konstatování francouzského ministra letectví Pierra Cota[10], jenž řekl docela klidně, že úkolem tohoto státu je, být v každém případě konfliktu letištěm pro přistávání a odlet bombardovacích letadel, z něhož je možné během několika málo hodin zničit nejdůležitější německá průmyslová střediska.

Je proto pochopitelné, že se vedení německého státu ze své strany rovněž rozhodlo zničit toto bombardovací letiště. Neučinilo toto usnesení snad z nenávisti k českému národu. Právě naopak.

O vztahu k českému národu

Neboť v průběhu tisíciletého soužití byla mezi německým a českým národem často staletí období nejtěsnější spolupráce a mezi nimi ovšem jenom krátká období napětí.

V takové době napětí může zajisté vášeň lidí, vzájemně zápolících v nejpřednějších zákopech národních pozic, zatemnit smysl pro spravedlnost a tím i vést k mylnému celkovému posuzování. To je příznačnou známkou v každé válce. Avšak ve velkých epochách soužití plného porozumění byly oba národy vždy zajedno, že si vzájemně mohou činit posvátný nárok na úctu a respektování svého národního života.

Já sám jsem také v těchto letech boje nevystupoval vůči českému národu nikdy jinak, nežli jako ochránce nejen jednostranného národního a říšského zájmu, nýbrž také jako muž, jenž má český národ v úctě.

Jedno je jisté: Kdyby se bylo demokratickým pomocníkům při porodu tohoto státu podařilo dosáhnout svého posledního

cíle, pak by rozhodně nebyla bývala zničena Německá říše, třebaže bychom byli rovněž utrpěli ztráty.

Nikoliv: český národ by pravděpodobně, podle své velikosti a své polohy, musel nést následky mnohem strašlivější, ano, jak jsem přesvědčen, následky katastrofální. Jsem šťasten, že se, byť i k hněvu demokratických interesentů, podařilo odvrátit zásluhou naší vlastní umírněnosti, avšak také zásluhou prozíravosti českého národa tuto středoevropskou katastrofu.

To, zač kdysi po desetiletí bojovali nejlepší a nejrozvážnější Čechové, je tomuto národu přiznáno v nacionálněsocialistické Německé říši již předem, to znamená, právo na vlastní národnost, právo pěstovat tuto národnost a právo tuto národnost žít.

Nacionálněsocialistické Německo nepomýšlí na to, někdy popírat rasové zásady, které jsou naší hrdostí. Prospějí nejen německému, nýbrž také českému národu.

Co však požadujeme, je respektování historické nezbytnosti a situace, hospodářsky vnucené, v níž se všichni nalézáme.

Pro cizinu byli Češi jenom prostředkem k cíli

Když jsem dne 2. února 1938 ohlásil v Říšském sněmu řešení tohoto problému, byl jsem přesvědčen, že jsem poslušen středoevropské nezbytnosti. Neboť ještě v březnu 1938 jsem věřil, že by se mohlo podařit vyřešit menšinovou otázku v tomto státě cestou pomalého vývoje a dříve nebo později zabezpečit smluvní spoluprací onu společnou platformu, která by nejen politicky, nýbrž především také hospodářsky mohla být prospěšná pro zájmy nás všech.

Teprve když pan Beneš, bezvýhradně se nalézající v rukou svých mezinárodně-demokratických financiérů, vyhnal tento problém v problém vojenský a rozpoutal vlnu útisku němectví,

současně se však známou mobilizací pokoušel přivodit německému státu mezinárodní porážku a poškodit jeho prestiž, bylo mi jasné, že touto cestou se řešení nemůže podařit.

Neboť tehdejší lež o německé mobilizaci byla zřejmě inspirována z ciziny a předložena Čechům, aby Německé říši byla způsobena taková prestižní porážka.

Nepotřebuji opakovat znovu, že Německo nezmobilizovalo v květnu minulého roku ani jediného muže, zajisté však, že jsme všichni byli toho mínění, že právě osud pana Schuschnigga musí všem dávat jasnou radu, aby cestou spravedlivého zacházení s národnostními menšinami dospěli k porozumění.

Já sám za sebe jsem byl rozhodně ochoten pokusit se s trpělivostí, a bude-li to nutné, na dlouhá léta o takový mírumilovný vývoj. Avšak právě toto mírumilovné řešení bylo štváčům z demokracií trnem v oku. Oni nenávidějí nás Němce a nejraději by nás vyhubili.

Čím jsou však pro ně Češi?

Prostředkem k cíli! Co je zajímá osud malého statečného národa, co se starají o životy statisíců statečných vojáků, kteří by se bývali stali obětí jejich politiky?

Těmto západoevropským mírovým štváčům nešlo o to, vybudovat mír, nýbrž nechat prolévat krev, aby se jim tímto krveproléváním podařilo rozeštvat národy a potom nechat prolévat krev ještě více.

Proto byla vymyšlena a pražské veřejnosti podvodně předstírána německá mobilizace. Měla dodat argumenty pro mobilizaci českou. Věřilo se především, že její pomocí bude možné vykonat volby v Sudetech, které se již nemohly odkládat, pod žádoucím vojenským nátlakem.

Podle jejich mínění zbyly pro Německo již jen dvě možnosti: Buď přijmout tuto českou mobilizaci a tím spolknout zahanbující porážku, nebo mít konflikt s Československem, kr-

vavou válku a tím snad i možnost zmobilizovat národy západní Evropy na těchto věcech vůbec nezainteresované, dostat je rovněž do potřebného smrtícího rauše a utopit pak lidstvo v nové katastrofě, při které mají jedni tu čest přijít o život a ti druzí to potěšení provozovat své válečné kšefty.

Vy znáte, moji poslanci, mé rozhodnutí, které jsem tehdy ihned učinil:

1. Vyřešit tuto otázku, a to ještě v roce 1938, nejpozději 2. října.
2. Připravovat toto řešení všemi oněmi prostředky, které nemohou zanechávat pochybnosti o tom, že každý pokus vměšovat se by byl odražen nyní sjednocenou silou národa.

Tehdy jsem nařídil a rozkázal vybudovat naše západní opevnění.

Bylo již 25. září 1938 v takovém stavu, který 30krát nebo 40krát převyšoval schopnost odporu dřívější Siegfriedovy linie(54) ze světové války.

Je v podstatě dokončeno a nyní doplňováno mnou později nařízenými liniemi před Aachenem a Saarbrückenem. Také tyto linie jsou již ve velké míře schopny obrany. Za stavu, v němž se dnes nalézá toto nejmohutnější opevnění všech dob, se může německý národ oddávat uklidňujícímu přesvědčení, že se žádné moci na světě nepodaří tuto frontu někdy prorazit.

Mnichovské mírové řešení

Když pak provokační pokus s českou mobilizací ještě nevedl k žádoucímu výsledku, začalo druhé období, v němž docela

neskrytě vystupovala tendence pro tuto věc, která se týkala výlučně jen střední Evropy.

Jestliže se dnes zvedá ve světě pokřik: „Již nikdy více Mnichov!“, pak to jenom potvrzuje, že váleční štváči považují mírumilovné řešení problému za nejzhoubnější věc, jaká se kdy stala. Litují, že netekla krev, přirozeně nikoliv krev jejich. Neboť tito štváči nestojí přece tam, kde se střílí, nýbrž jenom tam, kde se vydělává. Tekla tedy jenom krev četných bezejmenných vojáků.

Nebylo ostatně vůbec nutné konat mnichovskou konferenci, neboť tato konference se konala jenom proto, že státy zprvu poštvané k odporu za každou cenu si později, když problém naléhal na řešení tak nebo onak, musely se formou více méně slušnou pokusit umožnit si ústup. Neboť bez Mnichova, totiž bez vměšování těchto západoevropských států, by bylo řešení celého problému – kdyby vůbec bývalo došlo k takovému přiostření – pravděpodobně hravě snadné.

Mnichovské rozhodnutí pak vedlo k tomuto výsledku:

1. Navrácení nejpodstatnějších částí německého okrajového osídlení v Čechách a na Moravě Říši.
2. Nedořešení ostatních problémů tohoto státu, to jest navrácení, popřípadě vyloučení tam zbývajících maďarských a slovenských menšin.
3. Otevřená zůstala ještě otázka záruk. Záruky pro tento stát, v případě Německa a Itálie, byly předem podmíněny souhlasem všech s tímto státem sousedících interesentů a tím tedy skutečným řešením otevřených otázek, které se těchto interesentů týkají. Tyto otázky zůstaly otevřené:

Zaprvé: Vrácení maďarských částí Maďarsku,
zadruhé: vrácení polských částí Polsku,

zatřetí: řešení slovenské otázky a
začtvrté: řešení ukrajinské otázky.

K osudu zbývající části česko-slovenského státu

Jak je vám známo, ihned, sotva započalo vyjednávání mezi Maďarskem a Československem, se obrátili jak českoslovenští, tak i maďarští zmocněnci na Německo a na Itálii, stojící po našem boku, s prosbou, aby jako rozhodčí soudcové provedli stanovení hranic mezi Slovenskem, Karpatskou Ukrajinou a Maďarskem. Tím tedy tito interesenti sami nevyužili možnosti apelovat na čtyři mocnosti, nýbrž výslovně se jí zřekli, respektive ji odmítli.

Bylo to samozřejmé. Všichni, kdo žijí v tomto životním prostoru, chtěli získat klid a mír. Itálie a Německo byly ochotny toto volání následovat. Ani Anglie ani Francie nevznesly a ani nemohly vznést námitky proti této úmluvě, která již sama formálně opouštěla mnichovskou úmluvu, neboť by bývalo bylo šílenstvím snad protestovat z Paříže nebo z Londýna proti postupu Německa a Itálie, který byl proveden pouze na základě žádosti zainteresovaných států.

Rozhodčí výrok Itálie a Německa vůbec neuspokojil – jak je tomu vždy v takových případech – ani jednu ze stran.

Churavěl již od počátku tím, že jej obě strany musely uznat dobrovolně. Když byl tedy tento rozhodčí výrok uskutečněn, hned se po krátké době po jeho přijetí ozvaly ze dvou států prudké námitky. Maďarsko požadovalo ze všeobecných a zvláštních zájmů Karpatskou Ukrajinu, Polsko rovněž požadovalo přímé spojení s Maďarskem.

Bylo jasné, že za takových okolností je také zbývající část státu tohoto dřívějšího versailleského porodu odsouzena k smrti.

Skutečností bylo, že na zachování dosavadního stavu měl snad zájem pouze jediný stát, a to Rumunsko, které mi osobně zdůrazňovalo svými nejpovolanějšími ústy, jak by bylo žádoucí, kdyby mu snad mohla být zachována přes Ukrajinu a Slovensko přímá cesta do Německa.

Zmiňuji se o tom kvůli ilustraci pocitu ohrožování Německem, kterým prý podle názoru amerických jasnovidců trpí rumunská vláda.

Bylo však naprosto jasné, že nemůže být úkolem Německa stavět se trvale na odpor vývoji nebo snad dokonce bojovat za stav, za který bychom nikdy nemohli převzít odpovědnost.

Nastal tedy onen okamžik, kdy jsem se rozhodl prohlásit jménem říšské vlády, že nepomýšlíme na to a nechceme se dále nechat zatěžovat záštiplnými předsudky, že si snad udržujeme otevřenou cestu k německému pochodu do Rumunska a že se tedy nestavíme na odpor proti přání Polska a Maďarska po společné hranici. Poněvadž se kromě toho česká vláda vrátila ke svým starým metodám a také Slovensko projevilo své přání po samostatnosti, nemohlo již být řeči o dalším zachování statutu. Versailleská konstrukce Československa se přežila sama.

Propadla rozkladu nikoliv snad proto, že by to Německo chtělo, nýbrž proto, že trvale nelze zachovat života neschopné státy, uměle zkonstruované u konferenčního stolu.

Německo proto také několik dnů před rozkladem tohoto státu odmítlo dotaz, který přišel z Anglie a Francie, ohledně záruk, neboť pro to již chyběly všechny, kdysi v Mnichově ustanovené, předpoklady. Právě naopak. Když se konečně německá říšská vláda – již poté, co se tento útvar (ČSR – pozn. vyd.) začínal rozkládat a prakticky se již rozložil – rozhodla nyní rovněž

zakročit ze své strany, stalo se to jen jako výkon samozřejmé povinnosti. Nutno ještě podotknout toto:

Německá říšská vláda vyjádřila již při první nástupní návštěvě českého ministra zahraničních věcí Chvalkovského v Mnichově jasně svůj názor na budoucnost Československa.

Já sám jsem tehdy ubezpečil pana ministra Chvalkovského, že s předpokladem loajálního zacházení s velkými německými menšinami, které zůstaly v českých zemích, a za předpokladu uklidnění celého státu, se může spolehnout na loajální stanovisko Německa a že z naší strany nechceme činit tomuto státu nijaké překážky.

Nezanechal jsem však také žádné pochybnosti, že v tom případě, kdyby Československo podniklo nějaké kroky ve smyslu politických tendencí odstoupivšího pana Dr. Beneše, by Německo vývoj tímto směrem nepřijalo, nýbrž by jej zadusilo již v zárodku.

Připomněl jsem tehdy také, že zachování tak mohutného vojenského arzenálu ve střední Evropě nemá smysl ani účel a že by muselo být považováno jen za ohnisko nebezpečí.

Jak správná byla tato moje výstraha, to dokázal pozdější vývoj.

Ustavičně vzrůstající šeptaná propaganda, jakož i postupný návrat českých časopisů k dřívějšímu způsobu psaní musely ukázat i nejpošetilejším lidem docela jasně, že již v krátké době budou obnoveny staré poměry.

Nebezpečí vojenského konfliktu bylo pak o to větší, jelikož se vždy muselo počítat s tím, že nějací šílenci by se mohli zmocnit tam nahromaděného obrovského množství válečného materiálu.

V tom bylo nebezpečí výbuchů dohledného rozměru. Na důkaz toho vám chci, moji poslanci, poskytnout pohled na přímo obrovské číslice tohoto středoevropského mezinárodního

skladiště třaskavin. Po obsazení tohoto území bylo zabaveno a zajištěno:

Letectvo

Letadla	1 582
Protiletadlová děla	501

Armáda

Děla (lehká a těžká)	2 175
Vrhače min	785
Tanky	469
Kulomety	43 876
Pistole	114 000
Pušky	1 090 000

Střelivo

Střelivo pro pěchotu – více než jedna miliarda střel.
Střelivo pro děla a střelivo plynové – přes tři miliony střel.

Ostatní válečný materiál všeho druhu, jako

- pro výstavbu mostů,
- rádiová technika,
- světlomety,
- měřící přístroje,
- motorová vozidla a zvláštní motorová vozidla v těch největších množstvích.

Jsem přesvědčen, že je štěstím, že se mi podařilo zásluhou odpovědných mužů na druhé straně, projevivších se v poslední minutě, zabránit takovému výbuchu a nalézt řešení, které

podle mého přesvědčení definitivně odstraňuje ze světa tento problém jakožto ohniska středoevropského nebezpečí.

Zřízení Protektorátu v rozporu s Mnichovskou dohodou?

Tvrzení, že toto řešení je v rozporu s mnichovským ujednáním, nemůže být ničím odůvodněno nebo potvrzeno. Mnichovské řešení nemohlo být za žádných okolností považováno za konečné, neboť mnichovské řešení doznalo samo, že další problémy ještě vyžadují řešení a vyřešeny být musí. Že se pak ti, jichž se to týkalo – a to je rozhodující – neobrátili na čtyři mocnosti, nýbrž jenom na Itálii a Německo, to nám opravdu nemůže být vytýkáno.

Stejně nám nemůže být vytýkáno, že se stát konečně jako takový sám rozpadl a že tím již přestalo existovat Česko-Slovensko.

Že však – když etnografický princip již dávno pozbyl účinnosti – nyní také Německo vzalo své přeci jen tisícileté zájmy, které jsou nejen politického rázu, nýbrž i hospodářského, do své ochrany, je jistě samozřejmé.

Zda řešení, které Německo nalezlo, je správné nebo nesprávné, to ukáže budoucnost. Jisté však je, že toto řešení nepodléhá anglické kontrole nebo anglické kritice. Neboť země Čechy a Morava nemají jako poslední zbývající území bývalého Československa již vůbec nic společného s mnichovskou dohodou. Právě tak jako anglická opatření řekněme v Irsku, ať už jsou správná nebo špatná, nepodléhají německé kontrole nebo kritice, je tomu i u těchto starých německých kurfitřství.

Jak ovšem může někdo mezi mnou a panem Chamberlainem v Mnichově uzavřenou dohodu vztahovat na tento případad, je

pro mě zcela nepochopitelné; neboť tento případ Československa byl přeci vyřešen v mnichovském protokolu čtyřech mocností tak, jak jen v té době vyřešen být mohl. Kromě toho bylo ustanoveno, že pokud by se zúčastnění nedohodli, mohou se obrátit na čtyři mocnosti. A tyto se poté po třech měsících sejdou k další poradě.

Jenomže tito zúčastnění se na tyto čtyři mocnosti neobrátili, nýbrž se obrátili pouze na Německo a Itálii. Nakolik byly tyto dvě mocnosti konec konců k této věci oprávněny, vyplývá z toho, že proti tomu ani Anglie ani Francie neprotestovaly, nýbrž toto rozhodčí rozhodnutí Německa a Itálie bez dalšího samy akceptovaly.

Ne. Dohoda, která byla mezi mnou a panem Chamberlainem uzavřena, se na tento problém nevztahovala. Dotýká se výlučně otázek, týkajících se soužití Anglie a Německa. To jednoznačně vyplývá z konstatování, že otázky ve smyslu mnichovské dohody a německo-anglické námořní smlouvy by se v budoucnu měly řešit přátelsky, a sice cestou konzultací.

Pokud bych však vztáhl tuto dohodu na jakoukoli budoucí německou aktivitu politické povahy, tak by ani Anglie neměla podniknout již žádný krok, například v Palestině či jinde, aniž by jej předem konzultovala s Německem.

Je samozřejmé, že to neočekáváme. Stejně tak ale odmítáme jakékoli takové podobné očekávání, které je kladeno na nás. Když z toho nyní pan Chamberlain vyvozuje, že tím mnichovská dohoda pozbyla platnosti, protože jsme ji snad měli porušit my, tak beru od nynějška tento výklad na vědomí a vyvodím z něj důsledky.

Přání německo-anglického přátelství

Po celou dobu své politické činnosti jsem byl zástupcem myšlenky vytvoření úzké německo-anglické spolupráce a přátelství. Ve svém hnutí jsem našel nespočet stejně smýšlejících lidí. Možná právě proto se ke mě připojili. Toto přání německo-anglického přátelství a spolupráce se kryje nejen s mými pocity, které vycházejí z původu obou našich národů, nýbrž také s ohledem na důležitost existence britské světové říše, která je v zájmu celého lidstva.

Nikdy jsem nezanechával pochybností, že v trvání britské říše spatřuji neocenitelného činitele pro celou lidskou kulturu a hospodářství.

Ať už Velká Británie získala svá koloniální území jakkoli – vím, že se tak dělo vždy násilím a velmi často brutálním násilím – je mi i tak jasné, že žádná jiná říše nevznikla dosud jiným způsobem a že světová historie hodnotí nakonec méně metodu jako spíše samotný úspěch, a sice nikoli ve smyslu úspěchu metody, nýbrž obecného užitku, který nějakou takovou metodou vznikl.

Anglosaský národ vykonal na tomto světě rozhodně nezměrnou kolonizační práci. Této práci platí můj upřímný obdiv. Myšlenka zničit tuto práci se mi jevila a jeví z vyššího lidského hlediska jenom jako výron lidského herostratství. Avšak tento můj upřímný respekt k této konsolidační práci neznamená, že se zříkám zabezpečení života svého vlastního národa. Považuji za nemožné vybudovat mezi německým a anglickým národem trvalé přátelství, pokud si není i druhá strana vědoma, že neexistují pouze britské, nýbrž také německé zájmy a že zachování britské světové říše je náplní a účelem života nejen pro britské muže, nýbrž že svoboda a zachování Německé říše je náplní

a účelem života také mužů německých! Skutečné a trvalé přátelství mezi těmito dvěma národy je myslitelné pouze za předpokladu vzájemného respektu.

Anglický národ vládne velké světové říši. Tuto říši vybudoval v době, kdy byl německý národ ochablý. Předtím bylo Německo velkou světovou říší. Ovládalo kdysi Abendland(3). V krvavých bojích a náboženských rozepřích, stejně jako z důvodu vnitřní státní roztstříštěnosti, tato říše ve své moci a velikosti padla a upadla nakonec do hlubokého spánku. Už když se zdálo, že se tato říše blíží svému konci, vyrůstaly první zárodky k jejímu znovuzrození. Z Braniborska a Pruska vzniklo nové Německo, Druhá říše, a z ní se stala konečně německá lidová říše.

Nechť všichni Angličané pochopí, že vůči Britům nechováme ani v nejmenším pocit nějaké podřízenosti. Na to je naše historická minulost příliš obrovská!

Anglie dala světu mnoho velkých mužů, Německo o nic méně. Těžký boj o obhájení života našeho národa si v průběhu třech století jen při obraně Říše vyžádal krvavých obětí, které daleko přesahují to, co musely jiné národy vynaložit pro svoji existenci.

Jestliže Německo, jako věčně napadaný stát, však přesto nemohlo ubránit svoji državu, nýbrž muselo obětovat četné provincie, pak se to stalo jedině následkem jeho chybného státního vývoje a z toho vznikající nemohoucnosti.

Tento stav je nyní překonán. Proto jako Němci naprosto nemáme pocit, že snad stojíme pod britským národem. Naše úcta před námi samými je stejně velká jako úcta Angličana před Anglií. Historie našeho národa má ve svém téměř dvoutisíciletém trvání dost událostí a činů, aby nás naplňovala upřímnou hrdostí.

Jestliže nyní Anglie nemá pro tento náš postoj pochopení, nýbrž se domnívá, že v Německu snad může spatřovat vazalský

stát, pak však byla naše láska a přátelství nabízeny Anglii zbytečně. Proto tedy nebudeme pochybovat nebo rezignovat, nýbrž potom – opřeni o vědomí naší vlastní síly a síly našich přátel – najdeme cesty, které zajistí naši nezávislost a neshodí naši důstojnost.

Slyšel jsem prohlášení britského ministerského předsedy, jenž pravil, že nemůže důvěřovat německému ubezpečování. Za takových okolností považuji za samozřejmé, že nemůžeme ani po něm, ani po anglickém národu vyžadovat situaci, která je myslitelná jenom za vzájemné důvěry.

Když se Německo stalo nacionálněsocialistickým a tím zahájilo své obrození, navrhl jsem sám, prováděje svou neochvějnou přátelskou politiku vůči Anglii, dobrovolné omezení německého námořního zbrojení.

Toto omezení mělo ovšem jeden předpoklad, a sice vůli a přesvědčení, že nikdy již nebude možná válka mezi Anglií a Německem. Tuto vůli a přesvědčení mám dodnes.

Nyní však musím konstatovat, že politika Anglie – neoficiálně i oficiálně – nenechává nikoho na pochybách, že Londýn již toto přesvědčení nesdílí, nýbrž se naopak domnívá, že Velká Británie zaujme vždy pozici proti Německu, lhostejno, do jakého konfliktu se Německo zrovna zaplete.

Jediný požadavek vůči Anglii – navrácení německých kolonií

Na válku proti Německu se tam tedy pohlíží jako na něco samozřejmého. Velice toho lituji, neboť jediný požadavek, který na Anglii vznáším a vždy vznášet budu, je navrácení našich kolonií.

Nezanechal jsem však žádných nejasností v tom, že toto nikdy nebude důvodem pro válečný konflikt. Vždy jsem věřil, že Anglie, pro kterou tyto kolonie nemají žádnou hodnotu, ukáže pochopení pro německou situaci a bude si tak německého přátelství cenit více než objektů, které pro Anglii nemají žádný reálný užitek, zatímco jsou pro Německo životně důležité.

Nikdy jsem však nevznášel žádné požadavky, které by se jakkoli dotýkaly britských zájmů nebo by představovaly nebezpečí pro jejich světovou říši a mohly by pro Anglii znamenat jakoukoli škodu. Vždy jsem se pohyboval pouze v rámci těch požadavků, které nejtěsněji souvisely s německým životním prostorem, a tedy s věčnou državou německého národa.

Jestliže Anglie nyní ve své publicistice a také oficiálně hájí názor, že je nutné za všech okolností vystupovat proti Německu – a to potvrzuje nám známou politiku obkličování – pak je tím odstraněn předpoklad pro lodní úmluvu. Proto jsem se rozhodl sdělit to dnešním dnem britské vládě.

Nejde přitom o věc materiální – neboť stále ještě doufám, že budeme moci zabránit závodění ve zbrojení s Anglií – nýbrž o akt sebeúcty. Kdyby však britská vláda kladla váhu na to, ještě jednou zahájit vyjednávání s Německem o tomto problému, pak by nikdo nebyl šťastnější nežli já, neboť by snad přece jen bylo možné dospět k jasnému a jednoznačnému dorozumění. Ostatně, znám svůj národ – a na tom stavím. Nechceme nic, co nám kdysi nepatřilo. Žádný stát námi nebude ve svém vlastnictví okraden. Jen ten, který se domnívá, že může Německo napadnout, narazí na moc a odpor, proti kterému je ten z roku 1914 zcela bezvýznamný.

Rád bych se nyní zabýval souvislostí a současně onou záležitostí, která byla stejnými kruhy, které kdysi podnítily mobilizaci Česko-Slovenska, použita jako výchozí bod nové kampaně proti Říši.

Smírné řešení memelské otázky

Již na začátku svého projevu jsem vás, moji poslanci, ujistil, že jsem nikdy ve svém politickém životě – ať už v případě Rakouska nebo v případě Česko-Slovenska – nezastával postoj, který by se neshodoval s nynějšími událostmi. Stále jsem poukazoval na to, že pokud tato otázka nebude samotnou Litvou vyřešena velkorysým způsobem, povolá k řešení věci Německo.

Víte, že oblast Memel[(44)] byla versailleským diktátem právě tak zcela svévolně odtržena od Německé říše a že konečně v roce 1923, tedy již uprostřed hlubokého míru, bylo toto území obsazené Litvou a více méně zabaveno. Osud tamních Němců se od té doby stal hotovým martyriem.

V důsledku zpětného začlenění Čech a Moravy do rámce Německé říše jsem měl možnost dosáhnout dohody s litevskou vládou, která tuto oblast bez jediného násilného činu a bez jediného prolití krve vrátila zpět Německu. Ani zde jsem nepožadoval ani o jeden čtvereční kilometr více, než jsme předtím vlastnili a co nám bylo ukradeno.

To znamená tedy, zpět k Německé říši se vrátilo pouze to území, které šílení míroví diktátoři z Versailles od nás odtrhli. Pro vztah mezi Německem a Litvou bude toto řešení – jak jsem přesvědčen – jen prospěšné.

Neboť Německo již od teď nemá jiných zájmů – což jsme prokázali také naším chováním – než žít s tímto státem v míru a přátelství a najít cestu k novým hospodářským vztahům a o tyto pečovat. A nyní bych rád vyjasnil v zásadě ještě něco: Význam hospodářských dohod s Německem nespočívá jen v tom, že Německo dokáže jako exportér splnit veškeré průmyslové požadavky, nýbrž že je současně také obrovským konzumentem, kupcem četných produktů, které některým zemím vůbec umožňují účastnit se světového obchodu. Máme pouze

zájem na tom, tyto hospodářské trhy nejen získat, ale také o ně především pečovat.

Neboť na tom se z velké procentuální části zakládá existence našeho národa. Patří opět k velikosti takzvaných demokratických státníků vidět eminentní politický úspěch v tom, uzavřít nějakému národu jeho prodej na odbytištích např. bojkotem, aby ho tím – jak se domnívám – vyhladověli.

Nemusím vás ujišťovat, že podle mého přesvědčení národy takto nevyhladoví, nýbrž budou za takových okolností o to raději bojovat.

Co se týká Německa, je v každém případě rozhodnuto nenechat si jisté životně důležité trhy ukrást teroristickými zásahy nebo hrozbami zvenčí. To však není jen v našem zájmu, nýbrž právě tak i v zájmu našich obchodních partnerů. Zde neexistuje, tak jako v každém obchodě, pouze jednostranná, nýbrž právě oboustranná závislost.

Kolikrát máme to potěšení číst v diletantských hospodářských článcích našeho demokratického tisku, že Německo tím, že s nějakou zemí udržuje těsné hospodářské vztahy, tuto zemi činí na Německu závislou. Skutečně nehorázný židovský nesmysl! Neboť když dnes Německá říše dodává nějakému agrárnímu státu stroje a za to dostane potraviny, tak je Říše, jakožto konzument potravin, závislá na tomto agrárním státu přinejmenším stejně, ne-li ještě více, než tento agrární stát, který od nás obdrží platbu ve formě průmyslových produktů.

Německo vidí v baltických zemích své nejdůležitější obchodní partnery.

Z tohoto důvodu máme zájem, aby vedly svůj vlastní nezávislý uspořádaný národní život. To je v našich očích předpokladem pro onen vnitřní hospodářský vývoj, který zase dává předpoklady pro výměnný obchod. Jsem proto šťasten, že jsme i s Litvou dokázali odstranit sporný bod, který mezi námi byl.

Neboť tím byla z cesty odstraněna jediná překážka pro přátelskou politiku, která se může osvědčit nikoli politickými komplimenty, ale skutečnou hospodářskou prací a také se – jak jsem přesvědčen – osvědčí.

Demokratický svět však i zde hluboce litoval, že k prolévání krve nedošlo, tedy, že se 175 000 Němců mohlo vrátit do své nade vše milované vlasti, aniž by jich při tom bylo pár tisíc zastřeleno!

To všechny ty světové apoštoly humanity hluboce rmoutí. Proto se není čemu divit, že ihned po připojení již vyhlíželi po nových možnostech, aby evropskou atmosféru přeci jen nějak od základu narušili. A tak, jako v případě Česko-Slovenska, sáhli i tentokráte po tvrzení o německých vojenských opatřeních, tzn. o takzvané německé mobilizaci. Předmětem této mobilizace mělo být Polsko.

Nedořešené otázky v poměru s Polskem

O německo-polském poměru je možné říci jenom málo. Versailleská smlouva zasadila i zde německému národu nejtěžší ránu.

Prapodivným zřízením polského koridoru k moři mělo být především také pro všechny budoucí časy znemožněno dorozumění mezi Polskem a Německem. Tento problém je – jak již mnohokráte zdůrazněno – pro Německo zřejmě nejbolavější.

Už jenom proto jsem byl bez přestání toho názoru, že nezbytnost volného přístupu k moři pro polský stát nemůže být přehlížena, a to vůbec zvláště v tomto případě, kdy národy, které byly Prozřetelností určeny – nebo pro mě za mě proklety – k tomu žít vedle sebe, by si neměly zbytečně uměle ještě více ztrpčovat život.

Zemřelý maršál Pilsudski, který se klonil ke stejnému názoru, byl proto připraven prověřit otázku odjedovatění německo-polského vztahu a uzavřít konečně dohodu, díky které bylo Německo a Polsko v úpravě svých oboustranných vztahů rozhodnuto konečně upustit od prostředku války.

Tato úmluva však měla jednu jedinou výjimku: Prakticky byla Polsku přiznána. Zjistilo se, že Polskem doposud uzavřené vojenské pakty – zde to byl vojenský pakt s Francií – by tímto neměly být dotčeny. Bylo však samozřejmé, že se toto mohlo vztahovat na již existující vojenský pakt a nikoliv libovolně na jakýkoli další, v budoucnu uzavřený. Skutečností je, že německo-polská dohoda přispěla k mimořádnému uvolnění evropské situace. Tak jako tak však zůstala mezi Německem a Polskem otevřena otázka, která se musela dříve či později zcela přirozeně řešit, otázka německého města Danzig (Gdaňsk).

Danzig je německé město a chce patřit k Německu.

V opačném směru má toto město smluvní dohody s Polskem, které jí byly vnuceny versailleskými diktátory. Jelikož je dnes kromě toho Společnost národů – dříve největším podněcovatelem neklidu – zastoupena mimořádně chladným vysokým komisařem, musí být nejpozději s pozvolným zánikem této nezdravé instituce projednán problém Danzigu tak jako tak. Já jsem nyní ve smírném řešení této otázky viděl další příspěvek k definitivnímu evropskému uvolnění. Neboť tomuto uvolnění nepřispěje člověk hecováním šílených válečných štváčů, nýbrž odstraněním skutečně nebezpečných momentů.

Nabídka ohledně Danzigu odmítnutá Polskem

Poté, co byl problém Danzig již před měsíci poněkolikáté projednán, učinil jsem polské vládě konkrétní nabídku.

Nyní vám, moji poslanci, tuto nabídku sděluji a vy si sami učiňte závěry, zda tato nabídka nepředstavuje ve službách evropského míru, který byl zcela jistě možný, obrovský ústupek.

Jak jsem již zdůraznil, nutnost přístupu tohoto státu k moři jsem vždy uznával a také zohlednil. Nejsem totiž žádný demokratický státník, nýbrž realistický nacionální socialista. Považoval jsem však za nezbytné ujasnit varšavské vládě, že tak, jak si ona přeje přístup k moři, potřebuje Německo přístup ke své provincii na východě. Jsou to pro jednou těžké problémy. Za ně nenese odpovědnost Německo, nýbrž oni varietní kouzelníci z Versailles, kteří ve své prohnanosti či bezmyšlenkovitosti rozmístili po celé Evropě stovky sudů se střelným prachem, z nichž každý byl navíc opatřen neuhasitelnou zápalnou šňůrou. Tyto problémy se nedají řešit nějakým starým schématem, nýbrž já považuji za nezbytné, aby se zde vykročilo novou cestou. Neboť polská cesta k moři skrze koridor a naopak německá cesta skrze tento koridor nemají vůbec žádný vojenský význam. Jejich význam je čistě hospodářský a psychologický. Chtít nějaké takové dopravní tepně přisuzovat vojenský význam znamená oddávat se vojenské naivitě mimořádných rozměrů.

Polské vládě jsem tedy učinil tuto nabídku:

1. Danzig se vrátí jako svobodný stát do rámce Německé říše.
2. Německo dostane k dispozici skrze koridor cestu a železniční trať se stejným exteritoriálním charakterem pro Německo jako je koridor pro Polsko.

Na oplátku je Německo připraveno:

1. Uznat v Danzigu veškerá hospodářská práva Polska,
2. zajistit v Danzigu Polsku volný přístav libovolné velikosti a za plného volného přístupu,

3. uznat tímto s konečnou platností hranice mezi Německem a Polskem jako dané,
4. uzavřít na 25 let s Polskem pakt o neútočení, tedy pakt, který by daleko přesáhl můj vlastní život a
5. zajistit nezávislost slovenského státu skrze Německo, Polsko a Maďarsko, což prakticky znamená zřeknout se jakéhokoli jednostranného německého mocenského přednostního postavení v této oblasti.

Polská vláda tuto moji nabídku odmítla a prohlásila jenom, že je ochotna:
1. Vyjednávat v otázce nahrazení komisaře Společnosti národů a
2. uvažovat o úlevách pro průjezdní dopravu koridorem.

Tohoto pro mě nepochopitelného postoje polské vlády jsem upřímně litoval, avšak to samo o sobě není rozhodující, nýbrž nejhorší je to, že dnes, stejně jako před rokem Česko-Slovensko, se tentokrát Polsko domnívá, že musí pod tlakem lživého štvaní světa povolat vojsko, ačkoli Německo samo nepovolalo ani jednoho jediného muže a ani nepomýšlelo nějak postupovat proti Polsku. Jak jsem řekl, to je samo o sobě velmi politováníhodné a příští generace jednou rozhodne, zda bylo skutečně správné tento můj jedinečný návrh odmítnout. Ode mě to byl pokus vyřešit tuto otázku, která vnitřně hýbe celým německým národem, vpravdě jedinečným kompromisem, a to navíc ku prospěchu oběma zemím.

Dle mého přesvědčení nebylo Polsko při tomto řešení vůbec žádným dávajícím, nýbrž jen příjemcem, neboť to, že z města Danzig se nikdy nestane město polské je snad mimo veškerou pochybnost. Světovým tiskem vybásněné útočné záměry Německa vedly ve svém důsledku ke známým garančním nabíd-

kám a k závazku polské vlády k oboustranné vojenské pomoci, která by přinutila Polsko v případě konfliktu Německa s nějakou jinou mocností – přičemž to by zase vybídlo k reakci Anglii – postavit se vojensky proti Německu. Tento závazek odporuje dohodě, kterou jsem svého času uzavřel s maršálem Pilsudskim. Neboť v této úmluvě se mluvilo o již uzavřených, tedy tehdy existujících a nám známých závazcích Polska vůči Francii. Dodatečně rozšiřovat tyto závazky je v přímém rozporu s německo-polským prohlášením o neútočení. Za těchto okolností bych tehdy tento pakt neuzavíral. Neboť co vlastně mají za smysl takové pakty o neútočení, když si jeden partner nechává prakticky otevřené neskutečné množství výjimečných případů?!

Je buď kolektivní bezpečnost, tedy kolektivní nejistota a věčné nebezpečí války, nebo jasná dohoda, která však zásadně vylučuje jakékoli použití zbraně mezi smluvními stranami.

Proto shledávám mezi mnou a maršálem Pilsudskim svého času uzavřenou dohodu jako Polskem jednostranně porušenou a tím také neplatnou!

Sdělil jsem to polské vládě. Mohu však zde také jenom zopakovat, že to neznamená nijakou změnu mého zásadního stanoviska k uvedeným problémům. Kdyby polská vláda kladla váhu na to, dospět k nové smluvní úpravě poměru k Německu, pak bych to jenom uvítal, ovšem za předpokladu, že taková úprava by spočívala na docela jasném a obě strany rovnoměrně poutajícím závazku. Německo je rozhodně ochotno převzít takové závazky a také je plnit.

Vítězství nacionálního Španělska

Pokud se kvůli těmto událostem posledních týdnů přežene přes Evropu nová vlna neklidu, pak je za to odpovědná výlučně ona nám známá propaganda ve službách mezinárodních válečných štváčů, která se, provozována četnými orgány demokratických států, pokouší skrze pokračování stupňování nervozity a neustálé vymýšlení pomluv učinit Evropu zralou pro katastrofu, onu katastrofu, od které si slibují to, co se jinými prostředky doposud nepodařilo: Bolševické zničení evropské kultury! Nenávist těchto štváčů je o to srozumitelnější, když jim bylo mezitím odňato jedno z největších ohnisek nebezpečí evropské krize a to díky hrdinství jednoho muže, jeho národa a – to smím vyslovit – také díky italským a německým dobrovolníkům.

Německo vítězství nacionálního Španělska prožívalo a slavilo s nejvroucnější spoluúčastí.

Když jsem se kdysi rozhodl vyhovět volání a prosbě generála Franca, aby mezinárodní boj proti bolševickým hrdlořezům podpořilo i nacionálněsocialistické Německo, byl tento krok Německa opět těmi stejnými mezinárodními štváči nejpodlejším způsobem překroucen a pomluven.

Prohlásilo se tehdy, že Německo má v úmyslu usadit se ve Španělsku, že máme v úmyslu zmocnit se španělských kolonií, ano, hanebnou lží si vymysleli přistání 20 000 mužů v Maroku. Zkrátka nezmeškali jedinou příležitost, aby podezřívali idealismus naší a italské podpory a našli v ní nové elementy pro válečné štvaní.

Za několik málo týdnů vstoupí tento vítězný hrdina nacionálního Španělska slavnostně do hlavního města své země. Španělský lid jej bude oslavovat jako spasitele před nevýslovnými hrůzami, jako osvoboditele od hrdlořezů, kteří mají podle

odhadů na svědomí, co do popravených a zavražděných, přes 775 000 lidí.

Obyvatelstvo celých vesnic a měst bylo doslova podřezáno za tiché blahovolné patronace západoevropských a amerických demokratických apoštolů humanity.

Tohoto vítězného tažení se v řadách statečných španělských vojáků vedle italských kamarádů účastní také dobrovolníci naší německé legie.

Doufáme, že je budeme moci zakrátko přivítat u nás ve vlasti.

Německý národ se pak dozví, jak statečně bojovali jeho synové na tomto bojišti za svobodu jednoho ušlechtilého národa a tím také konec konců za záchranu evropské civilizace. Neboť vítězství bolševického podlidstva by mohl ze Španělska odstartovat vlnu přes celou Evropu. Proto také ta nenávist těch, kteří litují, že Evropa se zase nevznítila v ohni a plamenech. Ti si samozřejmě nechtějí nechat uniknout jedinou příležitost, aby rozsévali mezi národy nedůvěru a využili ji pro vytváření svých vytoužených válečných nálad jinde.

Co tito mezinárodní váleční štváči vyplodili v posledních několika týdnech za lživá tvrzení a především co plácali v četných novinách, je stejně tak dětinské jako ničemné. Prvním úspěchem je – pokud to nemá sloužit vnitřním politickým účelům demokratických vlád – rozšiřování nervózní hysterie, která v „zemi neomezených možností“ považuje toho času za možné přistání obyvatel Marsu. Skutečným účelem však je příprava veřejného mínění na nezbytnou anglickou politiku obkličování, aby tato mohla být nakonec v nejhorším případě podpořena.

Německý národ může naproti tomu jít s největším klidem po své práci. Jeho hranice hlídá nejlepší armáda německé historie, jeho vzdušný prostor chrání obrovská vzdušná flotila, naše pobřeží byla učiněna nenapadnutelnými jakoukoli nepřátelskou

mocí. Na západě vyrostlo nejsilnější obranné dílo všech dob. Ze všeho nejvíce rozhodující je semknutost národního tělesa jako takového, vzájemná důvěra Němců mezi sebou a společná branná moc a – smím to říci – důvěra všech ve vedení.

Přítel Itálie

O nic méně významná je však také důvěra vedení a národa v naše přátele.

A zde na špici myslím stát, který je nám ve své osudové svázanosti v každém ohledu nejblíže. Také v tomto roce ukázala fašistická Itálie nejvyšší pochopení pro oprávněné německé zájmy. Nikoho by tedy nemělo udivovat, že jsou na naší straně ty stejné pocity vůči italským nezbytným životním potřebám.

Svazek, který oba tyto národy sjednocuje, je neroztržitelný.

Jakýkoli pokus pochybovat o této skutečnosti pokládáme za směšný.

Dostává se mu v každém případě nejlepší ilustrace a objasnění v článku, který před několika dny zveřejnily jedny velké demokratické noviny, že by se již nemělo doufat v to, že se podaří od sebe odmanévrovat Itálii a Německo, aby je bylo možno poté jednotlivě zničit.

S hlubokým porozuměním tak německá říšská vláda pochopila právo k akci našeho italského přítele v Albánii a tuto také uvítala. Ano, fašismus má nejen právo, nýbrž povinnost postarat se v jemu přírodou a historií přiznaném životním prostoru o zachování pořádku, jedině skrze který se zdá být možné zajištění hospodářského rozkvětu a lidské kultury. O civilizační práci fašismu lze ve zbytku světa konec konců pochybovat stejně tak málo, jako o té nacionálního socialismu. V obou případech ho-

voří proti neudržitelným báchorkám a neprokázaným tvrzením druhé strany neoddiskutovatelné skutečnosti.

Prohlubování vztahů Německa k Itálii a k Japonsku je trvalým cílem německého státního vedení. V existenci a udržení svobody a nezávislosti těchto tří světových mocností vidíme nejsilnější element zachování skutečné lidské kultury, praktické civilizace, stejně jako spravedlivého světového pořádku pro budoucnost.

Odpověď Rooseveltovi

Jak jsem již zmínil na začátku, dozvěděl se svět 15. dubna 1939 o obsahu telegramu, který jsem si později také skutečně mohl přečíst. Je těžké tento dokument klasifikovat nebo jej začlenit do nějakého známého pořádku. Chci se tedy před vámi, moji poslanci německého Říšského sněmu, a tím i před celým německým národem pokusit o analýzu obsahu tohoto prazvláštního psaní a následně také hned vaším jménem a jménem německého národa podat potřebné odpovědi.

1. Pan Roosevelt je tohoto názoru, že i mně je jasné, že jsou na světě stovky milionů lidských bytostí, které žijí ve stálých obavách z nové války či dokonce z celé řady válek. To se prý také týká národa Spojených států, jehož vedoucím mluvčím on je, a že prý se to musí také týkat všech ostatních národů celé západní polokoule.

Odpověď:

Nejprve je třeba k tomu říci, že obavy z válek bezpochyby naplňovaly lidstvo od nepaměti a to oprávněně.

Například od uzavření versailleského míru mezi lety 1919–1938 se vedlo celkem 14 válek, na kterých se však Německo žádným způsobem nepodílelo, na kterých se však podílely státy „západní polokoule“, jejichž jménem pan prezident Roosevelt právě hovoří. K tomu je však třeba ve stejném období ještě připočíst 26 násilných intervencí a krvavých sankcí. I na těchto se Německo absolutně nijak nepodílelo. Jen sama americká unie provedla od roku 1918 šest vojenských intervencí. Sovětský svaz vedl od roku 1918 deset krvavých válek a vojenských akcí. I zde bylo Německo mimo jakoukoli účast a nebylo ani příčinou těchto událostí.

Bylo by tedy v mých očích omylem se domnívat, že obavy evropských a mimoevropských národů z války by se v tomto okamžiku mohly zakládat na nějakých válkách, za které by bylo možné činit odpovědné Německo. Důvody pro tyto obavy spočívají v nezřízené, jakož i zcela vylhané a podlé novinářské štvanici, v rozšiřování nejodpornějších pamfletů o cizích představitelích státu, v umělém šíření paniky, která nakonec vede k tomu, že se považují za možné dokonce intervence z vesmíru a vedou k beznadějně hrozným scenériím.

Domnívám se, že jakmile odpovědné vlády samy sobě a svým publicistickým orgánům uloží zdrženlivost a pravdomluvnost při informování o vztazích mezi národy a o situaci v jiných národech, tak strach z války okamžitě zmizí a nastane klid, který si přejeme všichni.

2. Pan Roosevelt se ve svém telegramu domnívá, že každá velká válka, i když by měla zůstat omezena na jiné kontinenty, se bude v průběhu svého trvání a i po celou dobu života mnoha dalších generací velmi těžce projevovat.

Odpověď:

Toho si není vědom nikdo více než německý národ, neboť německému národu byly v mírové smlouvě z Versailles naloženy takové zátěže, které by nebylo možné splatit ani za sto let, ačkoli právě američtí profesoři státního práva, historici a profesoři historie dokázali, že Německo je ve vypuknutí světové války stejně tak nevinně, jako jakýkoli jiný národ.

Nemyslím si, že se každý boj musí katastrofálně projevit na celém okolí, tzn. na celé zeměkouli, když se totiž celá zeměkoule nezatáhne do takových konfliktů plánovaně umělým systémem neprůhledných vojenských paktů. Neboť proto, že svět dosud v minulých stoletích – jak jsem na začátku své odpovědi dokázal – jakož i v posledních desetiletích stále zažíval války, muselo by lidstvo – v případě správnosti Rooseveltova pohledu – být již teď při součtu projevů všech těchto válek postiženo na stamiliony let dopředu.

3. Pan Roosevelt prohlašuje, že se již při dřívější příležitosti na mě obrátil v zájmu řešení politických, hospodářských a sociálních problémů smírnou cestou s důvěrou, že nebude potřeba apelovat na zbraně.

Odpověď:

Já sám jsem tento názor vždy zastával a jak také zajisté prokáže historie, bez ozbrojeného násilí, tedy bez apelu na zbraně jsem vyřešil nezbytné politické, hospodářské a sociální problémy. Bohužel se toto mírové řešení ztížilo štvaním politiků, státníků a žurnalistů, kteří předmětnými problémy nebyli a ani jimi nemohli být zasaženi.

4. Pan Roosevelt se domnívá, že „současné dění“ s sebou přináší hrozící ozbrojené násilí a že, pokud taková ohro-

žení budou trvat dále, se ukáže být nezadržitelné, aby velká část světa společně propadla zkáze.

Odpověď:

Pokud jde o Německo, není mi o nějakém takovém ohrožení jiných národů nic známo, avšak dennodenně se dočítám různých lží o takovýchto ohroženích v demokratických novinách. Každý den čtu o německých mobilizacích, o vyloďování německých jednotek, o vydírání a sice v souvislosti se státy, se kterými jsme nejenom v hlubokém míru, nýbrž v mnoha případech je mezi námi těsné přátelství.

5. Pan Roosevelt dále věří, že v případě války budou trpět jak vítězné, poražené, tak i neutrální národy.

Odpověď:

Tohoto přesvědčení jsem jako politik již celých dvacet let. A to již v době, kdy se američtí odpovědní státníci při jejich účasti na světové válce a na způsobu jejího vyústění bohužel nebyli s to probojovat se ke stejnému názoru.

6. Pan Roosevelt nakonec věří, že je v moci vůdců velkých národů, aby byly národy uchráněny před hrozící bídou.

Odpověď:

Pokud toto platí, pak je trestuhodnou lehkomyslností – abych nemusel použít nějakého horšího slova – když vůdcové národů, kteří takovou mocí disponují, nejsou schopni zkrotit svůj tisk, který ustavičně provozuje válečné štvaní a tím uchránit svět před hrozící bídou vojenského konfliktu.

Pokládám dále za nepochopitelné, jak tito odpovědní vůdci, místo aby mezi sebou pěstovali diplomatické vztahy, mohou

jen tak bezdůvodně odvolávat své vyslance a tím tyto vztahy narušovat, ba dokonce zhoršovat.

7. Pan Roosevelt prohlašuje, že v Evropě přišly tři a v Africe jeden národ o svoji nezávislou existenci.

Odpověď:

Nevím, které tři národy v Evropě se tímto myslí. Pokud se má jednat o znovu začleněné provincie do Německé říše, tak musím pana prezidenta upozornit na jeden historický omyl.

Tyto národy nepřišly o svoji nezávislou existenci v Evropě teď, nýbrž v roce 1918, kdy byly po předchozím porušení slavnostně daného slibu vytrženy ze svých společenství a orazítkovány za národy, kterými nikdy nechtěly být a nikdy nebyly, a když jim byla vnucena nezávislost, která žádnou nezávislostí nebyla, nýbrž představovala nanejvýš závislost na mezinárodní cizině, kterou nenáviděli.

A co se týká toho jednoho národa v Africe, který měl přijít o svoji svobodu, tak zde se rovněž jedná o omyl. Neboť v Africe neztratil svobodu jeden národ, nýbrž téměř všechny dřívější obyvatelé tohoto kontinentu byli podmaněni krvavým násilím suverenitě jiných národů a tím ztratily svoji svobodu. Marokánci, Berbeři, Arabové, Negři atd. padli všichni za oběť cizímu násilí, jehož meče a bomby samozřejmě nenesly označení „Made in Germany“, nýbrž „Made in Democracies“.

8. Pan Roosevelt konečně hovoří o pomluvách, o kterých se ostatně domnívá, že jsou nepatřičné, které však vypovídají o tom, že se snad zvažují útočné akce proti dalším nezávislým národům.

Odpověď:

Považuji jakékoli podobné, ničím neodůvodněné náznaky za provinění se na klidu, a tím také na míru ve světě. Vidím v tom dále strašení nebo přinejmenším znervózňování malých národů. Pokud zde však má pan Roosevelt na mysli konkrétní případy, tak bych prosil, aby takové útokem ohrožené státy a případné agresory jmenoval. Pak bude možné krátkými prohlášeními smést tato nehorázná obecná obvinění ze stolu.

9. Pan Roosevelt prohlašuje, že se svět evidentně blíží okamžiku, kdy tato situace bude muset skončit katastrofou, pokud nebude nalezena racionální cesta, jak tyto události ukočírovat. A konečně prohlašuje, že jsem prý opakovaně ujistil, že si já a německý národ nepřejeme válku a že, pokud to souhlasí, také žádná válka vedena nebude.

Odpověď:

Rád bych ještě jednou konstatoval, že jsem zaprvé žádnou válku nevedl, zadruhé, že již roky bez přestání vyjadřuji svůj odpor k válce a mimochodem také odpor k válečnému štvaní a že zatřetí nevím, z jakého důvodu bych vůbec měl nějakou válku vést. Byl bych panu Rooseveltovi vděčný, kdyby mi to celé mohl osvětlit.

10. Pan Roosevelt je toho názoru, že nelze národy světa přesvědčit o tom, že má jakákoli vládnoucí moc nějaké právo nebo nějaký nutný důvod, vnutit následky války svému národu či národům jiným, ledaže by to bylo z důvodu nikoli dvojsmyslné sebeobrany.

Odpověď:

Věřím, že tohle je názorem všech rozumných lidí, zdá se mi však, že právě případ dvojsmyslné sebeobrany si skoro v každé válce nárokují obě strany a že na světě neexistuje prostředek, včetně osoby Roosevelta, který by tento problém mohl jasně rozřešit.

Nemůže být žádných pochybností o tom, že například Amerika v žádném případě nevstoupila do světové války kvůli „nedvojsmyslné sebeobraně“.

Samotným panem prezidentem Rooseveltem zřízený vyšetřovací výbor naopak zkoumal příčiny vstupu Ameriky do světové války a zjistil, že k tomu došlo v podstatě výlučně z kapitalistických hledisek. Přesto z toho nebyly vyvozeny žádné praktické důsledky. Proto chceme jen doufat, že severoamerická unie tuto ušlechtilou zásadu bude ctít alespoň v budoucnu a potáhne proti tomu či onomu národu do války jen v případě nikoli dvojsmyslné sebeobrany.

11. Pan Roosevelt dále tvrdí, že takto nemluví ze sobectví, slabosti nebo bázně, nýbrž mluví hlasem síly a z přátelství k lidstvu.

Odpověď:

Kdyby byl tento hlas síly a přátelství k lidstvu z Ameriky pozvednut ve správnou dobu a především, kdyby se tomuto hlasu dostalo praktické hodnoty, tak se přinejmenším mohlo zabránit té smlouvě, která se stala zdrojem největšího lidského rozpadu a chaosu všech dob, totiž smlouvě versailleské.

12. Pan Roosevelt dále prohlašuje, že je pro něj dané, že lze všechny mezinárodní problémy vyřešit u konferenčního stolu.

Moje odpověď:

Teoreticky se lze domnívat, že to je skutečně možné, neboť zdravý rozum by jistě v mnoha případech ukázal oprávněnost požadavků jedné strany a nutnou nezbytnost vyhovění strany druhé.

Například: Dle zdravého rozumu, logiky a podle všech zásad obecné a vyšší lidské spravedlnosti, ba dokonce dle zákona boží vůle by měly mít všechny národy stejný podíl na všech bohatstvích tohoto světa. Pak by nemohlo dojít k tomu, že jeden národ pro sebe nárokuje tolik životního prostoru, že nevyjde ani s 15 lidmi na jeden čtvereční kilometr, zatímco jiné národy jsou nuceny vyžít se 140, 150 nebo dokonce 200 lidmi na stejné ploše. V žádném případě však nesmí být tyto šťastné národy okleštěny na svém stávajícím životním prostoru, natož aby jim někdo vzal například jejich kolonie. Byl bych tedy skutečně velice rád, kdyby tyto problémy opravdu našly svá řešení u konferenčního stolu.

Moje skepse však spočívá v tom, že to byla sama Amerika, která projevila svou nejostřejší nedůvěru v účinnost konferencí. Neboť největší konference všech dob byla bezpochyby Společnost národů. Toto z vůle amerického prezidenta vytvořené grémium všech národů světa mělo řešit všechny problémy lidstva u konferenčního stolu. Avšak první stát, který se z této práce stáhl, byla americká unie. A sice proto, že již prezident Wilson měl nejvyšší pochybnosti o skutečné možnosti u nějakého takového konferenčního stolu řešit rozhodující mezinárodní problémy.

Vašemu dobrému mínění, pane Roosevelte, čelí reálná skutečnost, že se za skoro 20 let činnosti největší permanentní konference světa, totiž Společnosti národů, nepodařilo vyřešit ani jeden jediný rozhodující mezinárodní problém.

Německo bylo díky mírové smlouvě z Versailles po mnoho let vyloučeno z této největší světové konference, a to navzdory slibům Wilsona. Navzdory existujícím nejtrpčím zkušenostem si i přesto německá vláda nemyslela, že by měla následovat příkladu americké unie, nýbrž že musí později zasednout za onen konferenční stolek.

Teprve já jsem se rozhodl po letité bezúčelné účasti následovat příkladu Ameriky tuto největší konferenci světa opustit.

Od té doby jsem všechny můj národ tížící problémy, které se za celou dobu bohužel nepodařilo vyřešit u konferenčního stolu Společnosti národů, vyřešil všechny do jednoho a bez války!

Bez ohledu na to však v posledních letech – jak jsem zdůraznil – přinesly světové konference spoustu jiných problémů, aniž by se podařilo najít nějaké řešení. Pokud však je tento váš názor, pane Roosevelte, že je možné každý problém vyřešit u konferenčního stolu správný, tak potom byly národy včetně americké unie v průběhu dohledných 7 000 nebo 8 000 let vedeny buďto slepci nebo zločinci. Neboť všichni, včetně státníků americké unie, a sice těch největších, neutvářeli historii u konferenčního stolu, nýbrž pomocí síly svých národů.

Svoboda severní Ameriky byla vybojována u konferenčního stolu stejně tak málo, jako byl u konferenčního stolu rozhodnut konflikt mezi Severem a Jihem. Od nespočítatelných bojů k postupnému podmanění severoamerického kontinentu bych rád odhlédl úplně. Zmiňuji to všechno jen proto, abych konstatoval, že váš pohled na věc, pane prezidente Roosevelte, je jistě velmi úctyhodný, nepotvrzuje ho však ani historie vaší vlastní země, ani ostatního světa.

13. Pan Roosevelt dále konstatuje, že prý není žádnou odpovědí na podporu mírových jednání, když jedna strana

> prohlásí, že nedá z ruky zbraň, pokud nedostane předem ujištění, že rozhodnutí padne pro ni.

Moje odpověď:

Domníváte se, pane Roosevelte, že když jsou ve hře poslední osudy národů, tak nějaká vláda nebo vedení národa složí před nějakou konferencí zbraně nebo je snad vydá jen ve slepé víře, že chytrostí ostatních účastníků konference, nebo pro mě za mě moudrostí, bude rozhodnuto správně?

Pane Roosevelte, ve světové historii byl doposud pouze jeden národ a jediná vláda, která tento vámi vychvalovaný recept následovala: Německo.

Německý národ kdysi v důvěře ve slavnostní příslib amerického prezidenta Wilsona a potvrzení tohoto příslibu skrze spojence složil své zbraně a šel beze zbraně ke konferenčnímu stolu. Avšak v tomto okamžiku, jelikož německý národ složil zbraně, již nebyl pozván ani na tuto konferenci, nýbrž – navzdory všem ujištěním – bylo spácháno největší porušení slova všech dob.

Místo aby se u konferenčního stolu řešil největší zmatek všech dob, byl nejkrutějším světovým diktátem nastolen zmatek mnohem horší.

Zástupci německého lidu, kteří s důvěrou v ujištění amerického prezidenta dali složit zbraně a nyní se zdáli býti bezbrannými, nebyli při převzetí diktátu přijati ani jako zástupci národa, který se v každém případě držel v hrdinském boji za svoji svobodu a nezávislost po čtyři roky proti celému světu, nýbrž bylo s nimi zacházeno neuctivěji než jak tomu bylo v případě náčelníků kmene Siouxů.

Němečtí delegáti byli uráženi póvlem, házeli po nich kamením, jako zajatce je přitáhli nikoli ke konferenčnímu stolu,

ale k vítěznému tribunálu a tam je s nataženou pistolí přinutili k přijetí nejpotupnějšího podrobení a vykořistění všech dob.

Pane Roosevelte, mohu vás ujistit, že je mojí neotřesitelnou vůlí postarat se o to, že nejen teď, nýbrž již nikdy v budoucnu nepřistoupí žádný Němec ke konferenčnímu stolu bezbranný, nýbrž že za každým německým vyjednavačem bude vždy stát sjednocená moc německého národa a Bůh nechť mi je k tomu nápomocen.

14. Pan Roosevelt si myslí, že je nutné vstoupit do konferenčního sálu jako k soudu, kdy obě strany přistupují v dobré víře a vycházejí z toho, že se jim oběma dostane spravedlnosti.

Odpověď:

Němečtí zástupci již nikdy nepřistoupí k žádné konferenci, která pro ně bude tribunálem. Neboť kdo zde má být soudcem? Před konferencí není žalobců, žalovaných a soudců, nýbrž dvou, kteří se přou. A pokud rozum obou zúčastněných nenajde východisko k narovnání, tak se nikdy jen tak nevydají na milost soudcovskému výroku zainteresované cizí moci.

Ostatně právě americká unie přeci odmítla dostavit se ke Společnosti národů a stát se tam obětí soudního dvora, který je schopen většinou hlasů rozhodovat proti zájmům jednotlivců.

Byl bych však velmi vděčný, kdyby mi pan Roosevelt mohl objasnit, jakpak má být tedy tento světový soudní dvůr dán dohromady. Kdo jsou soudci a podle jakého klíče budou vybráni a dle jaké odpovědnosti budou jednat? A především však, k jaké odpovědnosti mohou být dohnáni?

15. Pan Roosevelt se domnívá, že by věci světového míru velmi prospělo, kdyby národy světa učinily prohlášení o současné a budoucí politice svých vlád.

Odpověď:

To jsem, pane Roosevelte, učinil již v nesčetných veřejných projevech. Také při dnešním zasedání německého Říšského sněmu jsem opět – jakkoli je to myslitelné během dvou hodin – podal takové prohlášení.

Musím však odmítnout, abych taková prohlášení činil někomu jinému než národu, za jehož existenci a život jsem odpovědný a opačně, který má právo požadovat ode mně, abych mu skládal účty.

Já však tyto cíle německé politiky prohlašuji tak veřejně, že je stejně slyší celý svět. Jenomže tato osvěta je do té míry pro ostatní svět bezpředmětná, dokud může tisk každé prohlášení překroutit, zpochybnit, zfalšovat, nebo překřičet novými lživými odpověďmi.

16. Pan Roosevelt věří, že Spojené státy, jako národ západní polokoule, nebudou vtaženy do konfliktů, které by měly vzniknout v Evropě a že už jenom proto bych měl být ochoten učinit pro něj, jakožto vůdce tak daleko od Evropy vzdáleného národa, nějaké takové prohlášení ohledně německé politiky.

Odpověď:

Pan Roosevelt opravdu vážně věří tomu, že by záležitost světového míru byla skutečně podpořena, kdyby národům světa bylo učiněno otevřené prohlášení o současné politice vlád.

Jak ale přišel prezident Roosevelt na to, požadovat právě od německé hlavy státu, aby učinila takové prohlášení, aniž by

k obdobnému prohlášení o své politice byly přizvány ostatní vlády?

Já se samozřejmě domnívám, že není přípustné podávat nějaké cizí hlavě státu nějaké takové prohlášení, nýbrž že by takové prohlášení mělo být, s ohledem na svého času prezidentem Wilsonem požadované odstranění tajné diplomacie, nejlépe učiněno před celým světem. K tomu jsem byl stále nejen ochoten, nýbrž jsem tak činil – jak jsem již zmiňoval – více než často. Bohužel byla právě nejdůležitější prohlášení o cílech a záměrech německé politiky v mnoha takzvaných demokratických státech před národy díky tisku skryta nebo byla překroucena.

Pokud si však pan americký prezident myslí, že je povolaný směřovat zrovna na Německo a Itálii takovéto požadavky proto, že je Amerika tak vzdálena od Evropy, pak bychom stejným právem mohli – protože vzdálenost Evropy od Ameriky je jaksi stejná – směřovat z naší strany dotaz panu prezidentovi Rooseveltovi, jaképak cíle sleduje americká zahraniční politika a na čem se tyto cíle zakládají, řekněme třeba vůči středoamerickým a jihoamerickým státům. Pan Roosevelt se v takovém případě jistě odvolá na Monroeovu doktrínu(40) a takový požadavek odmítne jako vměšování se do vnitřních záležitostí amerického kontinentu.

Naprosto stejnou doktrínu dodržujeme i my Němci, akorát pro Evropu, v každém případě však jen v oblasti a v záležitostech Německé říše.

Ostatně bych si samozřejmě nikdy nedovolil směřovat panu prezidentovi Spojených států takovýto požadavek, neboť předpokládám, že by s největší pravděpodobností takovýto požadavek právem považoval za netaktní.

17. Pan Roosevelt dále prohlašuje, že sdělení ohledně politických cílů Německa, kterých se mu dostalo, sdělí dále národům, které se cítí ohroženy a nyní se obávají dalšího směru naší politiky.

Odpověď:

Jakým způsobem vlastně pan Roosevelt zjistil, které národy se cítí být německou politikou ohroženy a které ne? Nebo je snad pan Roosevelt navzdory jistě velkému množství práce ve své vlastní zemi schopen sám rozpoznat všechna tato vnitřní duševní a duchovní rozpoložení jiných národů a jejich vlád?

18. Pan Roosevelt požaduje konečně ochotu dát mu záruky, že německé ozbrojené síly nenapadnou státní území nebo državy následujících nezávislých národů a hlavně, že tam nevpochodují. A jmenuje země připadající v úvahu: Finsko, Lotyšsko, Litva, Estonsko, Norsko, Švédsko, Dánsko, Holandsko, Belgie, Velká Británie, Irsko, Francie, Portugalsko, Španělsko, Švýcarsko, Lichtenštejnsko, Lucembursko, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Jugoslávie, Rusko, Bulharsko, Turecko, Irák, Arábie, Sýrie, Palestina, Egypt a Írán.

Odpověď:

Nejdříve jsem si dal tu práci, abych u uvedených států zjistil, zda se zaprvé cítí ohroženy, a zadruhé, zda tento dotaz pana Roosevelta je pokládán také na jejich popud či přinejmenším s jejich souhlasem.

Odpovědi byly všechny bez výjimky negativní, zčásti stroze odmítavé. U některých z uvedených států a národů nebyl můj dotaz však ani doručen neboť v současné době – jako například

Sýrie – jaksi nejsou svobodné, nýbrž jsou obsazeny vojenskými silami demokratických států, a tím zcela zneprávněné.

Zatřetí: Bez ohledu na to obdržely všechny s Německem hraničící státy o mnoho závaznější ujištění a především o mnoho závaznější návrhy, než které po mne žádá pan Roosevelt ve svém telegramu.

Začtvrté: Pokud by však měla být tato má, tak často učiněná, obecná i přímá prohlášení zpochybněna ve své váze, tak by přeci muselo být podání nějakého takového dalšího prohlášení rovněž bezcenné, i kdyby měl být příjemcem pan Roosevelt. Neboť rozhodující je konec konců nikoli hodnocení těchto prohlášení, která provede pan Roosevelt, nýbrž rozhodující je hodnota, kterou těmto prohlášením přisuzují dotčené státy.

Zapáté: Musím však pana Roosevelta upozornit kromě toho ještě na jisté historické omyly. Zmiňuje například také Irsko a prosí o prohlášení, že Německo nenapadne Irsko. Já jsem právě četl projev irského ministerského předsedy de Valery(62), který kupodivu, na rozdíl od mínění pana Roosevelta, nedává utlačování Irska za vinu Německu, nýbrž vyčítá Anglii, že Irsko je nuceno žít pod stálou agresí tohoto státu.

Při veškerém přehledu Roosevelta o nouzích a starostech jiných států se dá i přesto předpokládat, že irský prezident bude nebezpečí, která ohrožují jeho zemi, znát zřejmě lépe než prezident americké unie.

Také zřejmě panu prezidentovi očividně unikla skutečnost, že v současné době není Palestina obsazena německými vojáky, nýbrž anglickými, a je omezována brutálními násilnými prostředky na své svobodě a takto zbavována své nezávislosti; a ku prospěchu židovských vetřelců je tolerováno nejotřesnější týrání.

V této zemi žijící Arabové si jistě nemohli u Roosevelta stěžovat na německou agresi. Soustavně si však ve svých neustálých

apelech na světovou veřejnost stěžují na barbarské metody, kterými se Anglie pokouší srazit na kolena tamní, svobodu milující a svobodu bránící národ.

I toto by byl možná problém, který by se měl dle názoru pana Roosevelta řešit u konferenčního stolu, tedy před nějakým spravedlivým soudcem, a ne skrze brachiální násilí, vojenskými prostředky, střílením do mas lidí, vypalováním vesnic, vyhazováním domů do povětří atd. Neboť jedno je mimo veškeré pochybnosti jisté, že Anglie v tomto případě nejedná v zájmu odvrácení hrozícího arabského útoku na Anglii, nýbrž jako nikým nezvaný vetřelec, který zde chce provozovat svoji moc na cizím území, které mu nepatří.

Dala by se konstatovat ještě celá řada omylů pana Roosevelta, zcela bez ohledu na obtížnost vojenských operací Německa ve státech a zemích, které jsou někdy dva, někdy i pět tisíc i více kilometrů od nás vzdáleny.

Chci však závěrem prohlásit následující:

Německá vláda je i tak připravena každému ze jmenovaných států, pokud by to požadoval a chtěl by se na Německo obrátit s nějakým odpovídajícím snesitelným návrhem, poskytnout ujištění v takové formě, v jaké si je přeje pan Roosevelt, pakliže budou tato bezpodmínečně vzájemná.

U celé řady Rooseveltem uvedených států to můžeme ostatně vyřídit předem, neboť jsou to buď naši spojenci, nebo jsme s nimi minimálně úzce spřáteleni.

Také o době platnosti těchto ujednání je Německo připraveno s každým jednotlivým státem jednat.

Nechci si však nechat ujít tuto příležitost, abych panu prezidentovi severoamerické unie neposkytl ujištění ohledně území, která by přeci jako první měla při jeho starostech připadat v úvahu, a sice ohledně severoamerické unie samotné a ostatních států amerického kontinentu.

A zde slavnostně prohlašuji, že všechna jakkoli rozšiřovaná tvrzení o zamýšleném německém útoku nebo zásahu na amerických územích jsou holým podvodem nebo velkou nepravdou. A to bez ohledu na to, že taková tvrzení mohou ostatně už jenom z vojenského hlediska vycházet jen z pošetilé fantazie.

19. Pan Roosevelt v této souvislosti dále prohlašuje, že si představuje jako nejdůležitější moment především objasnění nejúčinnějšího a nejrychlejšího charakteru, po kterém budou národy světa osvobozeny od tíživé zátěže zbrojení.

Odpověď:

Pan Roosevelt zřejmě neví, že tento problém, pokud se týká Německa, byl již jednou zcela vyřešen. Německá říše již jednou v letech 1919–1923 bezezbytku odzbrojila, což dostatečně potvrzují spojenecké komise, a to v tomto rozsahu:

V armádě bylo zničeno
59 000 děl a kanónů;
130 000 kulometů;
31 000 minometů;
6 007 000 pušek a karabin;
243 000 kulometných hlavní;
28 000 lafet;
4 390 MW-lafet;
38 750 000 střel;
16 550 000 ručních a dělostřeleckých granátů;
60 400 000 ostrých zapalovačů;
491 000 000 střeliva pro ruční zbraně;
335 000 tun nábojnic;
23 515 tun kartuší a patronových nábojnic;

37 600 tun střelného prachu;
79 000 muničních kalibrů;
212 000 polních telefonů;
1 072 plamenometů atd.

Dále byly zničeny: Aerosaně, pojízdné dílny, vozidla pro protiletecké kanóny, kolesa, helmy, plynové masky, stroje někdejšího vojenského průmyslu, hlavně pušek.

U letectva bylo zničeno:
15 714 stíhacích a bombardovacích letounů;
27 757 letadlových motorů.

U námořnictva bylo zničeno:
26 velkých bojových lodí;
4 pobřežní obrněné lodě;
4 bitevní křižníky;
19 malých křižníků;
21 speciálních výcvikových lodí;
83 torpédoborců;
315 ponorek.

Dále byla zničena: Vozidla všeho druhu, plynové bojové prostředky a zčásti ochranné prostředky proti plynu, pohonná a odpalovací zařízení, světlomety, pozorovací zařízení, přístroje na měření zvuku, optické přístroje všeho druhu, vybavení pro koně atd., všechny haly pro letadla a vzducholodě.

Podle slavnostních ujištění daných Německu, která dokonce v mírové smlouvě z Versailles zaznamenala přitvrzení, mělo být toto všechno jakýmsi přednostním plněním, aby bylo ostatnímu světu umožněno rovněž odzbrojit. Také v tom bylo Německo, jakož i ve všech ostatních případech ve své důvěře

v dodržení slova nejhanebnějším způsobem oklamáno. Všechny pokusy přimět k témuž i ostatní státy – což by byl skutečný element moudrosti a spravedlnosti a kromě toho by to také znamenalo splnění slíbených závazků – jak známo, selhaly.

Já sám, pane Roosevelte, jsem předložil k diskusi celou řadu praktických návrhů a pokusil jsem se tím zahájit objasňování, které by umožnilo obecné omezení zbrojení na nejnižší možnou úroveň.

Navrhl jsem nejvyšší povolený počet mužů v armádě na 200 000, dále pak odstranění všech k útoku vhodných zbraní, zničení bombardérů, odstranění prostředků plynové války, atd., atp.

Nebylo však bohužel možné tyto návrhy prosadit u zbytku světa, ačkoli v té době bylo samo Německo již zcela odzbrojeno.

Tak jsem tedy navrhl k diskusi armádu o 300 000 mužích. Se stejným negativním rezultátem. Učinil jsem poté ještě několik dalších detailních návrhů na odzbrojení, a sice před fórem německého Říšského sněmu a tím také před celou světovou veřejností.

Nikoho ani nenapadlo, aby se tím začal zabývat. Zato však celý zbytek světa začal své již tak enormní zbrojení ještě více posilovat.

A teprve až byl v roce 1934 definitivně zamítnut můj návrh, týkající se armády o 300 000 mužích, dal jsem rozkaz k německému znovu ozbrojení, a to od základu.

Přesto však nechci býti překážkou k diskusím o odzbrojení, kterých se, pane Roosevelte, máte v úmyslu účastnit. Jen vás prosím, abyste se neobracel nejdříve na mě a na Německo, nýbrž na ty ostatní. Vidím za sebou velkou sumu praktických zkušeností a jsem tedy do té chvíle naplněn skepsí, než mě skutečnost poučí o něčem lepším.

20. Pan Roosevelt ujišťuje nakonec, že je připraven podílet se praktickým způsobem na otevření mezinárodních obchodních cest s cílem, aby každému národu této země bylo umožněno kupovat a prodávat stejným právem na světových trzích a mít jistotu, dostat se k surovinám a výrobkům mírového hospodářského života.

Odpověď:

Věřím, pane Roosevelte, že nejde o to, takové problémy řešit teoreticky, nýbrž že jde spíše o to, odstranit zábrany mezinárodního obchodu skrze činy. Ty nejhorší zábrany jsou však skryty v samotných státech. Dosavadní zkušenost ukazuje také, že největší světové hospodářské konference ztroskotaly na tom, že jednotlivé státy nebyly schopny udržet své domácí hospodářství v pořádku. Nebo že vnesly do mezinárodního kapitálového trhu nejistotu skrze manipulace s měnami a především, že vzájemné hodnocení měn podléhalo neustálým výkyvům. Stejně tak je nesnesitelným zatížením mezinárodních hospodářských vztahů, pakliže je v nějakých zemích možné z nějakých ideologických důvodů spustit vůči jiným národům divokou štvanici za bojkot jejich zboží a tím je prakticky vytlačit z trhu. Domnívám se, pane Roosevelte, že by bylo vaší velkou zásluhou, kdybyste v rámci svého silného vlivu odstranil tyto zábrany skutečného svobodného hospodářství především nejprve v americké unii.

Neboť já jsem toho názoru, že pokud vůdci národů nejsou už ani schopni dát do pořádku produkci ve svých vlastních státech nebo zkrotit z ideologických důvodů provozované bojkotovací štvanice, které pohybu zboží mezi národy velmi škodí, pak jsou ještě menší vyhlídky na to, přispět ke skutečnému zlepšení hospodářských vztahů nějakými mezinárodními dohodami. Jen

tak bude zajištěno právo kupovat a prodávat na světovém trhu, a sice pro všechny.

Nakonec německý národ i zde vznesl velmi konkrétní požadavky a byl bych velmi potěšen, kdybyste se, pane prezidente, jakožto nástupce někdejšího prezidenta Wilsona zasadil o to, že bude nyní konečně dodrženo slovo, na základě kterého kdysi Německo složilo zbraně a vydalo se na milost takzvaným vítězům. Při tom myslím méně na všechny ty z Německa vymámené nesčetné miliardy na takzvaných reparacích, jako spíše na navrácení Německu ukradených území.

Neboť německý národ přišel v Evropě a mimo Evropu o zhruba 3 miliony čtverečních kilometrů. Přitom celá německá koloniální říše nebyla na rozdíl od kolonií jiných zemí získána válkami, nýbrž smlouvami a obchodem. Prezident Wilson nám dal přeci slavnostně čestné slovo, že německé koloniální nároky, stejně jako jakékoli jiné, podléhají stejnému spravedlivému prověření.

Místo toho však byly těm národům, které ve své podstatě vlastní největší koloniální říše všech dob, přiklepnuty německé državy a náš národ byl zvláště dnes, jakož i pro budoucnost, vydán velikým obavám.

Bylo by mimořádně ušlechtilé, kdyby prezident Franklin Roosevelt splnil slovo prezidenta Woodrowa Wilsona. To by bylo praktickým příspěvkem k morální konsolidaci světa a také k pozvednutí hospodářství.

21. Závěrem pan Roosevelt prohlašuje, že šéfové všech velkých vlád jsou v tomto okamžiku zodpovědní za osud lidstva. Měli by prý vyslyšet prosby svých národů, aby je ochránili před předvídatelným chaosem války. A za to prý nesu i já svoji odpovědnost.

Pane prezidente Roosevelte! Já samozřejmě rozumím tomu, že velikost vaší říše a nezměrné bohatství vaší země vám dovoluje cítit se být odpovědným za osud celého světa a za osud všech národů. Já, pane prezidente Roosevelte, jsem byl postaven do podstatně skromnějšího a menšího rámce. Vy máte 135 milionů lidí na 9,5 milionech čtverečních kilometrů. Vy máte zemi s neskutečným bohatstvím a přírodních zdrojů zatraceně dost na to, abyste uživili půl miliardy lidí a zabezpečili jim vše potřebné.

Já jsem kdysi převzal stát, který stál díky důvěře v ujištění zbytku světa, stejně jako v důvěře ve špatný režim vlastního demokratického státního vedení před naprostými troskami. V tomto státě nežije, tak jako v Americe patnáct, nýbrž 140 lidí na jednom čtverečním kilometru. Plodnost naší země není srovnatelná s plodností země vaší. Nekonečná přírodní bohatství, která vám v neomezeném množství poskytuje příroda, nám chybí.

Miliardy německých úspor z dlouhé doby míru ve zlatě a devizách z nás byly vymámeny a byly nám odebrány. Přišli jsme o naše kolonie. V roce 1933 jsem měl ve své zemi 7 milionů nezaměstnaných, pár milionů příležitostně pracujících, miliony zpustlých sedláků, zničené živnostenské podnikání, zruinovaný obchod. Zkrátka: Jeden velký chaos.

Od té doby se mi podařilo, pane prezidente Roosevelte, vyřídit jen jeden jediný úkol. Nemohu se cítit být odpovědným za osud světa, neboť tento svět na bídném osudu mého vlastního národa také neprojevil žádnou účast. Pohlížel jsem sám na sebe jako na povolaného Prozřetelností sloužit svému vlastnímu národu a vysvobodit ho z jeho otřesné bídy. Proto jsem během těchto šesti a půl let žil den co den jen jedinou myšlenkou: S ohledem na to, že nás opustil celý zbytek světa, vybudit

znovu síly mého národa, nechat je vystoupat kam jen to půjde a použít je k záchraně naší pospolitosti.

Podařilo se mi chaos v Německu překonat, zavést znovu pořádek, razantně zvednout produkci ve všech oblastech národního hospodářství, mimořádným nasazením nahradit četné chybějící suroviny náhražkami, urovnat cestu k novým vynálezům, rozvinout infrastrukturu a nechat postavit obrovské cesty a silnice. Dal jsem vykopat kanály, uvedl jsem v chod obrovské továrny a u toho jsem se snažil sloužit účelům vývoje sociální pospolitosti, vzdělání a kultury mého národa.

Podařilo se mi všech 7 milionů nezaměstnaných, kteří nám tolik leželi na srdci, znovu začlenit do užitečných produkcí, německého sedláka udržet u pluhu a tím jeho samotného zachránit, německý obchod přivést k novému rozkvětu a obrovským způsobem podporovat a rozvinout dopravu.

Abych předešel hrozbám zbytku světa, sjednotil jsem německý národ nejen na politické úrovni, nýbrž jsem ho i vojensky vyzbrojil, a dále jsem se pokoušel odstranit onu smlouvu stránku po stránce, na kterých stojí ve 448 paragrafech nejsprostší znásilnění, které bylo kdy národům a lidem způsobeno.

Začlenil jsem nám v roce 1919 ukradené provincie zpět do Říše, přivedl jsem miliony od nás odtržených a nešťastných Němců zpět do jejich vlasti, znovuobnovil jsem tisíciletou historickou jednotu německého životního prostoru a také jsem se, pane prezidente, snažil toto všechno činit bez prolévání krve a aniž bych svému národu či jiným národům přivodil neštěstí války.

Toto všechno jsem, pane prezidente, dokázal jakožto ještě před 21 lety neznámý dělník a voják svého národa díky své vlastní síle a proto mohu před historií požadovat, abych byl počítán k těm lidem, kteří vykonali to největší, co lze od jednotlivce oprávněně požadovat.

Vy to máte, pane prezidente, naproti tomu nesrovnatelně lehčí. Stal jste se prezidentem americké unie v roce 1933, kdy jsem se já stal říšským kancléřem. Vystoupil jste tedy v prvním okamžiku na špici jednoho z největších států světa.

Máte to štěstí, že musíte uživit sotva 15 lidí na jednom čtverečním kilometru vaší země. Máte k dispozici nekonečná přírodní bohatství světa. Můžete díky rozlehlosti prostoru a úrodnosti vašich polí zajistit každému Američanovi desetinásobek potravin, než je možné v Německu. Příroda vám to dovoluje. Ačkoli je počet obyvatel vaší země sotva o třetinu větší než počet obyvatel Velkoněmecka, máte k dispozici více než 15krát větší životní prostor.

Vy si tedy můžete najít chvíli k rozjímání, jistě díky velikosti všech vašich poměrů, abyste se zabýval univerzálními problémy. Proto je pro vás jistě také svět tak malý, že možná věříte, že můžete všude užitečně zasahovat a působit.

V tomto smyslu mohou proto vaše obavy a podněty objímat podstatně větší prostor než ty moje. Neboť můj svět je, pane prezidente Roosevelte, ten, do kterého mě zasadila Prozřetelnost a pro který jsem povinen pracovat. Prostorově je o hodně užší. Obsahuje jen můj národ.

Proto věřím, že právě tím nejvíce sloužím tomu, co nám nejvíce leží na srdci: Spravedlnosti, blahu, pokroku a míru celého lidského společenství!

VÁLKA S POLSKEM A NAVRÁCENÍ MĚSTA DANZIG

Danzig 19. září 1939

» Danzig symbolem Versailleského diktátu
» Polsko bylo násilnickým státem
» Západní demokracie Polsko jen využily
» Rozdrcení polského státu
» Proč Anglii vadí partnerství Německa a Ruska
» Žádné válečné cíle na západě
» O co teď vlastně Anglii jde
» Historický návrat města Danzig

Co vedlo bývalého italského ministerského předsedu Francesca Nittiho z let 1919–1920, aby konstatoval v roce 1921 ve své knize „L´Europa senza pace“, že díky Versailleskému diktátu vzniklo Polsko, „které připravuje svými šílenými imperialistickými nápady samo sobě strašlivou budoucnost, pokud nezanechá svých omylů“? (Francesco Nitti se stal později jedním z vůdců italské protifašistické opozice). Byla to skutečnost, že versailleské Polsko se svou geograficko-národnostní konstrukcí a svou politikou stalo jedním z největších ohnisek napětí v Evropě, protože polský stát žil v nepřátelských vztazích nejen se všemi svými sousedy, ale také se svými vlastními menšinami. S Litvou došlo v roce 1938 málem k válečnému konfliktu. Předválečné Polsko mělo ale i tradiční chronické spory s Ruskem a Ukrajinou, na jihu s Československem a v neposlední řadě z historicky opodstatněných důvodů i se svým německým sousedem.

Polsko bylo v roce 1919 „bohatě odměněno“ německým územím Západního Pruska, Poznaňska a Horního Slezska. Nová polská republika anektovala velká území, kde žili Němci, Litevci, Bělorusi a Ukrajinci. Podporovány byly polské záměry především Francií a Anglií, jelikož tyto velmoci potřebovaly mít na východní straně Německa spojenecký stát. Čistě německy osídlené město Danzig (Gdaňsk) muselo na základě diktátu opustit říšský svazek a vytvořit vlastní svobodný stát. Díky podpoře především ze strany Francie si

polský imperialismus mohl ještě o něco později přisvojit některá průmyslová území Horního Slezska. Ale i expanze směrem na východ slavila své úspěchy. Ve válce proti komunistickému Rusku vedené s francouzskou pomocí v letech 1919–1921 získalo Polsko i teritoria, ve kterých činil podíl nepolského obyvatelstva až 90 %. Devatenáct milionů „polských Poláků“ se od roku 1919 pokoušelo svých cca 11 milionů nepolských menšin jazykově polonizovat a konfesně katolizovat. Najednou již neznali Dohodu o ochraně národnostních menšin, kterou jim r. 1920 uložily vítězné mocnosti, a pronásledovali nepolské státní občany ve vlastním státě.

Nejpočetnější národnostní menšinu na tehdejším polském území tvořili Ukrajinci (5 milionů). Jejich osud je zdokumentován velmi dobře proto, neboť v té době spousta Ukrajinců vycestovávala z Polska do (britské) Kanady, a proto se britská média a parlamenty o osud Ukrajinců zajímaly a situaci důkladně pozorovaly. 14. prosince 1931 tak píše Manchester Guardian: „Menšiny mají z Polska zmizet – tato politika se bezohledně praktikuje bez sebemenšího přihlédnutí k veřejnému mínění ve světě, k mezinárodním smlouvám a mínění Společnosti národů. Ukrajina se stala pod polskou nadvládou peklem. O Bělorusku to lze říct s ještě větší jistotou. Cílem polské politiky je zmizení menšin jak z dokumentů, tak ve skutečnosti.“ Také parlamenty se zabývaly otázkou menšin v Polsku. K dispozici je třeba protokol ze zasedání Horní komory parlamentu z 15. 6. 1932, ve kterém Lord Buxton zpravuje Horní komoru britského parlamentu o aktuálních jednáních Společnosti národů v Ženevě, kdy říká: „[…] Především v lednovém jednání jsme projednávali zprávu, jež se zabývala terorizováním, které se odehrávalo na podzim roku 1930 v polské Ukrajině. Asimilace skrze ničení kultury je na denním pořádku. Od anexe uteklo z koridoru a z Poznaně na jeden milion Němců, protože shledávali tamní podmínky jako neúnosné. V polské části východní Haliče byl od konce války do roku 1929 snížen

počet ukrajinských lidových škol o dvě třetiny. Na univerzitách, ve kterých Ukrajinci pod rakouskou nadvládou zastávali 11 učitelských míst, nemají nyní ani jedno, ačkoli jim byla polskou vládou v roce 1922 slíbena univerzita vlastní. V té části polské Ukrajiny, která předtím patřila Rusku, ve Volyni, jsou podmínky ještě tvrdší. V celé Ukrajině panuje systém policejního pronásledování". Tento Lord Buxton pokračuje dále: „Nemůžeme v této souvislosti vynechat jednu obzvlášť politováníhodnou skutečnost, a sice mučení vězňů ve věznicích včetně podezřelých, kteří upadli v nemilost polských úřadů. Přesvědčivé důkazy, že jsou v těchto případech používány středověké metody mučení, mám bohužel k dispozici. Tyto výjevy byly v radě Společnosti národů delegátem britské vlády lordem Sesselem označeny jako lidským svědomím otřásající. Radou Společnosti národů nebyly prošetřeny, jak by tomu mělo být." Tolik dva anglické hlasy.

Zvláštní kapitolu tvoří polské územní zisky na úkor západního souseda. Německo muselo Polsku odstoupit území o ploše 46 136 km² (Horní Slezsko, Severní Slezsko, poznaňskou oblast). Poláci přijali tyto územní zisky s nevolí – polský delegát Dmowski při projednávání podmínek mírové smlouvy ve Versailles výslovně prohlásil, že Polsko tato území „přijímá pouze jako závdavek pro budoucí Velkopolsko". Tím mínil rozsah mnohonárodnostního Polska v 18. století (s Litvou, velkou částí Ruska, s dalšími územími v Pomořanech, ve Východním Prusku a Horním Slezsku). Danzig byl podřízen Společnosti národů, navenek však (diplomaticky) zastupován polským státem.

V nově vzniklém polském státě se octla náhle velmi početná německá menšina. V této souvislosti varoval britský státník Lloyd George už v roce 1919 před Radou Velké čtyřky: „Návrh polské komise, abychom podřídili 2 100 000 Němců autoritě národa, který v průběhu svých dějin nikdy neukázal, že si umí vládnout, tento návrh by dříve nebo později vedl k nové válce na východě Evropy."

V rozmezí let 1920–1939, tedy v meziválečné době, se ke Společnosti národů v Ženevě dostává z Polska přes 15 000 stížností různých národnostních menšin, kterým Společnost národů nepomáhá. Říšské ministerstvo zahraničí ještě půl roku před vypuknutím války registruje na 1 500 případů svévolných aktů porušování práva a terorizování německé menšiny v Polsku.

Polsko bylo vedle Československa považováno všude na světě za nejhorlivějšího následovníka všech mocenských zájmů francouzské politiky. Například polský ministr zahraničí August Zaleski (1926–1932) pobýval částečně převážně více v Paříži než ve Varšavě. (Na jeho místo nastoupil v listopadu 1932 plukovník Jozef Beck.) Alfou a omegou polských šovinistů v tisku a v řadách organizací podporovaných polským státem byly přitom územní požadavky na úkor Německa a jiných sousedů.

Podle čtrnáctibodového programu(2) amerického prezidenta Woodrowa Wilsona z ledna 1918 měl být vytvořen nezávislý polský stát s přístupem k moři. Tímto rozhodnutím měla být Polsku, vzniklému takto po 123 letech cizí nadvlády, umožněna hospodářská životaschopnost, což by bylo podstatně problematičtější, kdyby bylo pouze vnitrozemským státem. Tento geograficko-strategický cíl ale odporoval proklamovanému právu na sebeurčení národů, neboť přímořské obyvatelstvo bylo etnicky smíšené. Ve staré německé historiografii tak vznikl mýtus, že americký prezident tehdy neměl zeměpisné znalosti a nechal se napálit svými partnery na jednání, jmenovitě francouzským politikem Georgem Clemenceau(9) a polským delegátem ve Versailles Romanem Dmowskim.

Německo-polské vztahy nebyly v období mezi válkami vždy tak špatné jako v roce 1939. Poté, co Německá říše musela uzavřít mír s Francií, USA a Británií, vzalo si Polsko v roce 1918 do té doby německé provincie Posen (Poznaň) a Západní Prusko. Činí tak ještě dříve, než jsou Polákům tato území vítěznými mocnostmi přiznána. Západní Prusko bylo stále ze 70 % osídleno Němci, takže tento

násilný akt nebyl žádnou vládou Výmarské republiky nikdy uznán. V roce 1918–1919 požaduje Polsko ve Versailles ještě území Pomořanska, Slezska, Východního Pruska, což mu však není přiznáno, přesto však zanechá tento požadavek v Němcích strach. Roku 1921 zahajuje Polsko svůj pokus dobýt pomocí milice a v oblasti přítomných polských gastarbeiterů celé Horní Slezsko. Po referendu, kterému se ale Polsko snaží zabránit, dostane východoslezské průmyslové území přiznáno vítěznými mocnostmi.

Německo muselo v meziválečném období překonávat potíže s tranzitem do Východního Pruska přes polský koridor. Polský koridor byl 30 až 90 km široký územní pás, který v období mezi oběma světovými válkami odděloval Východní Prusko od hlavního německého území. Sestával z velké části z bývalé provincie Západní Prusko a z částí provincie Posen, taktéž připadnuvší Polsku. Vytvoření polského koridoru se ustanovilo podpisem Versailleské smlouvy z 28. června 1919. Převzetí území Polskem proběhlo vstoupením smlouvy v platnost dne 20. ledna 1920. Idylické rekreační a rybářské středisko Gdingen (Gdynia), které zpočátku čítalo kolem 1 000 obyvatel, bylo Poláky během několika let přebudováno v průmyslové přístavní město a využíváno k vojenským účelům. Tzv. uhelná magistrála sloužila jako železniční trať pro export hornoslezského uhlí z území kolem Kattowitz (Katovice), taktéž odstoupeného Polsku a spojovala tuto průmyslovou oblast s přímořím.

Poté, co byl zřízen koridor, jezdily od roku 1919 koridorové vlaky mezi Říší a Východním Pruskem. Vlaky byly opatřeny polskými lokomotivami a polským personálem. Železniční doprava přes koridor se potýkala s mnohými problémy. Vlaky byly zaplombované, někdy musela být zabedněna okna. Ale i civilní letadla byla na cestě z vnitřního Německa do Východního Pruska opakovaně ostřelována z polských lodí na pobřeží. Poláci vyžadovali tranzitní poplatky přes koridor pouze v polských zlotých, jinou měnu nepřijímali. Němci neměli dost deviz a už vůbec ne zloté. Polsko násled-

kem toho uzavíralo postupně tranzitní železniční tratě a silnice, až Německu zbyla jen cesta po moři. V roce 1922 byl říšským ministerstvem dopravy zřízen tzv. Seedienst Ostpreußen (námořní služba Východní Prusko), která zajišťovala spojení východní oddělené části země s mateřskou zemí mořskou cestou. Zde ovšem nastaly velké obtíže s malou vykládací kapacitou přístavů ve Východním Prusku, takže mořská cesta byla jen podmíněně použitelná. Východnímu Prusku hrozilo hospodářské zhroucení. Podle svědectví pracovníků britského ministerstva zahraničí, kteří se zúčastnili v roce 1939 zvláštních vyjednávání v polském generálním štábu, šlo Polákům evidentně o rozvrat Východního Pruska a následně o jeho anexi.

Další desetitisíce Němců opouštěly území po připojení k Polsku na základě represivních opatření polského státu. Polsko reagovalo na předchozí germanizační pokusy pruského státu tím, že se nyní pokoušelo Němce, kteří se na území náhle octli v menšině, potlačovat. Mnozí Němci byli vyhoštěni, především příslušníci vojska a úředníci, kteří byli považováni za reprezentanty předchozího útisku. To stejné platilo pro tzv. optanty, kteří museli území opustit v roce 1925. Přitom ale docházelo také k vyvlastňování a nucenému vyklizování. Byly uzavřeny některé německé školy. Zároveň probíhalo osídlování polskými rodinami z jiných oblastí země, v první řadě ale zahraničními Poláky, kteří se po získání nezávislosti Polska tlačili do země. Polský stát tyto snahy v rámci tzv. „odniemczenie“ podporoval a morálně je ospravedlňoval germanizačním úsilím pruského státu před rokem 1914.

Vytvoření polského koridoru bylo Německem chápáno od počátku jako nespravedlivé a jako porušení zásady sebeurčení národů. Revize vedení hranic, které dělily Východní Prusko od Říše, byla jedním z předních cílů každé vlády Výmarské republiky. Z tohoto důvodu nechtěl demokratický německý ministr zahraničí Gustav Stresemann(58) nikdy přistoupit na různé polské návrhy,

které měly garantovat východní hranice Říše jako neměnitelné. V srpnu 1930 způsobil bývalý německý Říšský ministr pro obsazená území Gottfried Treviranus (Konzervativní lidová strana) mezinárodní krizi, když během jednoho předvolebního projevu hovořil o „neuzdravené ráně na východním křídle" a předpovídal, že budoucnost Polska není bez revize hranic jistá, což bylo v sousední zemi chápáno jako válečná výhrůžka.

V Polsku se na druhé straně v poválečných letech neustále propagovala myšlenka vpadnutí do obrany neschopné Německé říše a posunutí polské hranice dále na západ. V polské veřejnosti existovaly pouze rozdílné názory na to, jak daleko se oblast polské moci západním směrem měla posunout. Ale existovala jednota v tom, že by mělo jít určitě o Východní Prusko, Danzig, Pomořany, Slezsko a části Braniborska. Část šovinistů zdůvodňovala posunutí území polského státu až k linii, která probíhala východně od Brém přes Hannover, Kassel a Norimberk. Tzv. Svaz západních marek neúnavně vyzýval k dobytí německého území. Už v roce 1929 napsal list polské Ligy pro velmoc Mocarstwowiec: „Ve válce s Němci nebude žádných zajatců a žádného prostoru pro lidský cit. Naší zásluhou bude svět zírat díky nezvyklým, lidská měřítka překračujícím krvavým obětem, kterými omyjeme onu potupu příkoří, které jsme pokoušeli od Němců. Musíme vnést do polské armády ducha nesmiřitelného a až k ukrutnosti vystupňovaného boje."

Už v roce 1922 začalo Polsko v psychologickém vedení války proti Německu. Vznikaly polooúřední organizace roztroušené po celém státě. Nositeli těchto organizací byl tzv. Baltský institut, dále polský Svaz západních marek a Liga polské mořeplavby. K posledně jmenované organizaci se jenom ve třicátých letech hlásilo 800 000 členů organizovaných v 6 000 místních skupinách. Již v roce 1930 prohlašoval Mocarstwowiec, deník blízký polské vládě, že „celý svět překvapíme svou válkou proti Německu". V roce 1933 nabídlo Polsko třikrát v tajných vyjednáváních Francii společnou válku proti

Německu, což však Francouzi zamítli. V roce 1933 disponuje Polsko se svými 278 000 vojáky třikrát tak velkými ozbrojenými silami než Německo se svými 100 000 vojáky. A tak je Polsko před nástupem Hitlera do úřadu kancléře v roce 1933 všemi demokratickými stranami v Německu, stejně jako Reichswehrem, vnímáno jako nebezpečí.

Teprve po převzetí moci nacionálními socialisty se situace jakoby uklidnila uzavřením německo-polského paktu o neútočení z roku 1934. Tato německo-polská smlouva si netroufala a ani nechtěla řešit potenciálně hrozící velké problémy budoucnosti, ale vytvořila určitě novou atmosféru vztahů. Reakce z Paříže však byla mimořádně nevlídná, ačkoliv tato německo-polská smlouva nikterak nezasahovala do francouzsko-polského smluvního vztahu a ve svém textu to také explicitně uváděla. A to přesto, že německá strana v té době neměla žádné spojenecké závazky, zatímco polská strana ano. Samozřejmě tím říšská vláda potají nevylučovala možnost znovuzískání koridoru prostřednictvím budoucí války. 24. října 1933 ale také pronesl Adolf Hitler vlídná slova: „V Evropě existují Němci. V Evropě existují Poláci. Oba si budou muset zvyknout na to, žít vedle sebe a žít spolu a spolu vycházet. Odmyslet si německý národ ze zeměpisné mapy Poláci nemohou, ale ani my nebudeme tak nerozumní, abychom si z ní odmysleli Poláky. Víme, že jsou tu oba. Oba musejí žít spolu.“

Vztahy nabyly na krátkou dobu trochu jiného charakteru. Významnou roli v tom sehrála osoba polského maršála Pilsudského, ke kterému se německá nacionálněsocialistická propaganda stavěla pozitivně. Maršál Pilsudski si byl na rozdíl od předešlých polských vládců vědom toho, že nové Polsko nevzniklo pouze z vlastní síly, ale že při bojích proti carské armádě položilo život také půl miliónu německých vojáků. V roce 1922 tak před svými legionáři řekl: „Skláním se v hluboké a tiché pokoře, když pomyslím na to, že jsme to nebyli my, my Poláci, a ne naše úsilí, které přineslo

tento mohutný převrat." Adolf Hitler se až do období konce roku 1938 snažil dodržovat politicko-vojenskou koncepci, ve které by se Polsko v případné konfrontaci se Sovětským svazem uplatnilo jako juniorský partner Německa. V důsledku těchto záměrů podnikala nacionálněsocialistická propaganda od počátku roku 1934 až do začátku roku 1939 pokusy vytvořit u německé veřejnosti pozitivní obrázek o sousedním státě. V německém tisku se od konce ledna 1934 nevyskytovaly žádné verbální útoky proti Polsku. Na německém knižním trhu vyšla řada publikací, které seznamovaly německé čtenáře s dějinami Polska a obzvláště s osobou maršála Pilsudského. Jedno velké německé nakladatelství vydalo v několika svazcích první německý překlad díla a politických spisů Pilsudského a také vycházely německé biografie polského maršála. Knihy vyjadřující se kriticky o Polsku byly po osobní intervenci Adolfa Hitlera zakázány. To se týkalo například knihy Friedricha Wilhelma von Oertzena Das ist Polen (Berlin, 1932), která pak směla vyjít až v červnu 1939 v novém nákladu.

Na druhé straně hranice však obrázek nebyl od počátku tak příznivý. Oficiální vládní tisk v Polsku se v náznacích snažil o vytváření relativně přátelského vztahu k nacionálněsocialistickému Německu. Ale opoziční levicový a pravicový tisk (a ten tvořil absolutní většinu) po krátké pauze, bezprostředně po uzavření paktu, Německo nadále atakoval. Zatímco polský vládní tisk se choval zdrženlivě, opoziční noviny byly orientovány protiněmecky, v některých z nich byly vznášeny i územní požadavky vůči Německu. Ale i tzv. povstalecké svazy v Horním Slezsku a Poznaňsku-Západním Prusku, které byly dotovány státem, pokračovaly v protiněmecké propagandě. Ze začátku polská vládní místa příležitostně zasahovala, došlo například k zabavení výtisku novin, kde byl ostře napaden Adolf Hitler apod., ale celkově polská snaha o navození příznivé atmosféry mezi oběma zeměmi za tou oficiální německou poněkud pokulhávala. Přesto byly i na polské straně během prvního roku

po uzavření paktu vidět snahy o zlepšení vztahů. Výjimku však učinil například hornoslezský vojvoda Grazynski, který nadále pokračoval v boji proti německému elementu ve východním Hornoslezsku. Ne jako předtím prostřednictvím fyzického nátlaku, ale prostřednictvím represálií finančních úřadů, soudů a pracovních úřadů. Po smrti maršála Pilsudského (12. 5. 1935) se v polské politice začaly prosazovat čím dál více síly nepřátelské Německu. Projevovalo se to i v polském postupu proti německé menšině. Německá strana se k tomu v počátcích chovala shovívavě, protože doufala, že Pilsudského následovníci budou v jeho politice pokračovat a chtěla jim k tomu dát prostor.

Pilsudského následovník Edward Rydz-Śmigły se stal v listopadu 1935 polským maršálem a určoval politickou linii své země. Rád se sám srovnával s Napoleonem a už od počátku 30. let byl znám svými antiněmeckými výpady. (Nakonec hned po vypuknutí války 2. září 1939 nechal svou zhroucenou armádu ve štychu a uprchl do Rumunska.) Polsko si po Mnichovské dohodě díky příznivému postoji a „porozumění“ Německa mohlo ukořistit část československého území, bylo to také z německé strany chápáno jako signál polské vládě. Polsko se ale „odměnilo“ útlakem národnostních menšin hned na druhý den po obsazení, takže tisíce zde žijících Němců musely uprchnout. To byl zároveň tedy i signál německým kruhům k ukončení éry pokusů o vzájemné porozumění.

Příčiny nové války stvořili sami vítězové ve Versailles a neodstranili je, ani když k tomu byl zralý čas. Hitler v roce 1938 věřil, že má pro řešení těchto problémů v ruce dva trumfy. První: Polské vlády žádaly všech 16 německých demokratických říšských vlád před nástupem Hitlera do úřadu, aby uznaly polské teritoriální zisky (Poznaň, Západní Prusko a Horní Slezsko) jako konečné. Všechny vlády Výmarské republiky to odmítly. Hitler toto uznání nabídl. Druhý trumf: Polsko chtělo při anexi československého území Těšínska r. 1938 spoluanektovat i převážně německy

osídlené město Oderberg (Bohumín). Německé ministerstvo zahraničí v Berlíně proti tomu protestovalo, ale Hitler zasáhl a přiznal Bohumín Polsku. Jeho argument: „Nemůžeme se s Polskem dohadovat o každé německé město.“ Doufal, že Polsko tak bude souhlasit s opětovným sjednocením města Danzig s Německou říší.

Teprve po uzavření Mnichovské dohody podnikl Adolf Hitler koncem roku 1938 nový pokus o řešení otázky polského koridoru v německém smyslu. Požadoval lidové hlasování o státní příslušnosti území a navrhl zajistit tomu státu, který by v lidovém hlasování podlehl, vybudování exteritoriální dálnice koridorem. Svobodné město Danzig by se navrátilo na základě svého čistě německého charakteru stejně jako na základě svorné vůle jeho obyvatelstva ihned do Německé říše. Oblast tzv. koridoru by sama rozhodla o své příslušnosti k Německu nebo k Polsku. Aby mohla být po provedení hlasování zaručena bezpečnost volné přepravy Německa se svou provincií Danzig-Východní Prusko a Polsku jeho spojení s mořem, byla by Německu v případě, že území, o kterém se bude hlasovat, připadne Polsku, poskytnuta jeho exteritoriální dopravní zóna ke zřízení říšské dálnice a čtyřkolejné železniční linie. Šíře této zóny by se stanovila na jeden kilometr a stal se tak německým výsostným územím. Pokud by hlasování dopadlo ve prospěch Německa, obdrželo by Polsko stejná práva exteritoriálního silničního popř. železničního spojení, jako by to bylo v případě Německa.

Adolf Hitler požadoval po Varšavě navrácení města Danzig Německu a vytvořit tak možnost úzkého koridoru mezi Východním Pruskem a jádrem země. Jako protinabídku navrhl uzavření smlouvy o neměnnosti hranic na 25 let. Hitlerova vláda nabízela tedy něco, co nepodnikla žádná z dvaceti předchozích německých demokratických vlád: Uznání neměnnosti říšských hranic na východě, tj. definitivní ponechání německých území Polsku. To mu konzervativní odpůrci v Německu měli dokonce za zlé a považovali tuto Hitlerovu nabídku za chybnou. Polsko však odmítlo.

Ačkoli ještě stále probíhala německo-polská vyjednávání, polský ministr zahraničí odjel do Londýna, kde byla uzavřena anglicko-polská záruční smlouva. Hitler proto ve svém projevu v Říšském sněmu 28. dubna 1939 oznámil světové veřejnosti zrušení dohody z roku 1934 na základě porušení smlouvy ze strany Polska. Poláci nabyli dojmu, že pomocí svých vojenských spojenců, Anglie a Francie, lehce srazí Německo na kolena, a nařídili 23. března 1939 částečnou mobilizaci svých branných sil, kdy velitelé dostali podrobné plány pro vpád do Německa. Německá branná moc vzala polskou mobilizaci na vědomí, ale kromě preventivních opatření na hranici nic nepodnikla, Berlín nechtěl ohrozit svá diplomatická vyjednávání s Varšavou.

Hitler reaguje. Dává 3. dubna 1939 Wehrmachtu poprvé rozkaz připravit útok na Polsko a sice tak, aby mohl začít 1. září 1939. Nyní panuje doba ledová mezi Polskem a Německem, přesto činí říšská vláda další pokusy k vyjednávání. Avšak polská vláda, podporovaná Anglií, prohlašuje: „Status Svobodného města Danzig se nezakládá na Versailleské smlouvě, nýbrž na staleté příslušnosti města Danzig k Polsku. A Poznaň a Západní Prusko patří de jure a de facto Polsku již dávno. Nabízená německá uznání nejsou žádným protiplněním." Polský ministr zahraničí Beck ještě jednou vyjasňuje, co tím míní, a říká 5. května 1939 před polským Sejmem ve Varšavě: „Národ, který si váží sám sebe, nečiní žádné jednostranné ústupky." Hitler poté žádá anglickou vládu, aby pomáhala vyjednávat za Německo s Polskem.

V březnu 1939 vyšla v polském tisku výzva k hospodářské diskriminaci německé menšiny v Polsku. Stálo v ní: „Němci v Polsku zvedají hlavy. Na základě této provokace musí polská veřejnost udělit neloajálním občanům odpovídající porážku. 1. Poláci, kteří nakupují v německých obchodech a kteří navštěvují německé podniky, budou veřejně označováni; 2. Všechny polské firmy musí zaměstnávat pouze polskou mládež a polské dělníky; 3. Veškerá

korespondence na úřady, kanceláře a firmy v německém jazyce musí zůstat nezodpovězena; 4. Usilujeme o a) zákaz nabytí pozemků nebo koncesí Němci; b) zrušení uznání státních zakázek komunálních úřadů německým firmám." Počátkem roku 1939 začal polský stát svým německy mluvícím občanům odnímat licence k provozování živností, obchodu, lékařských praxí, advokacie a podobně. Začal bojkot podniků a obchodů v rukách polských Němců, na ulicích byli uráženi a biti. Ministr zahraničí Jozef Beck přednesl 5. května 1939 v polském Sejmu provokační projev, který násilnosti rázem vystupňoval, což stálo život tisíce polských Němců.

V polských nacionalistických novinách vycházely jako reakce na německé nabídky požadavky na obsazení města Danzig a anexi Východního Pruska. Jiné noviny požadovaly ještě víc: Hranice Polska se měly přenést až k řece Odře. Na různých shromážděních padala hesla, že západní hranicí Polska je Labe a Berlín že není německé město, ale slovanské, polské sídlo. Na německé požadavky mělo být odpovězeno válkou. Docházelo k násilnému obsazování kulturních a spolkových zařízení německé menšiny.

Polské noviny Dziennik Poznanski zveřejnily 26. června 1939 mapku, která měla dokládat polské územní nároky oproti Německu. Přičemž krajně západní hranice Polska měly probíhat téměř identicky s řekou Weser. Naproti tomu jiná verze nárokovala průběh západní hranice Polska podél řeky Labe.

Polsko se obávalo německé menšiny, považovalo ji za 5. kolonu v případě, že by měla vypuknout válka. Již dlouho před rozpoutáním války byly v Polsku vypracovány seznamy prominentních osob německé národnosti určených k zatčení. V rámci polských opatření na jaře a létě roku 1939 bylo zatčeno kolem 50 000 Němců. Podle úředních polských zdrojů bylo pouze během července 1939 v hornoslezském příhraničním pásmu zatčeno 1 025 Němců (a částečně zavlečeno do vnitrozemí). Polská vláda všechno připravila pro případ války tak, aby mohla být velká část polských Němců internová-

na ve zvláštních táborech, týkalo se to ale i starců, nemocných, žen a dětí. Všichni Němci, aktivní v národnostních spolcích apod., měli být automaticky obviněni ze špionáže. Při útěcích před pogromy do říše Poláci na hranicích stříleli a mnoho lidí zabili. Navzdory tomu se zdařil útěk z Polska do Německa 80 tisícům lidí. Počet uprchlíků z Polska činil 3. srpna 1939 kolem 77 000. Německý poslanec v polském parlamentu, Hasbach, protestoval u polského ministerstva vnitra proti pronásledování Němců.

V létě 1939 prohlásil generální inspektor polské armády Rydz-Śmigły v přednášce k polským důstojníkům: „Polsko chce válku s Německem a Německo tomu nebude moci zabránit, ani kdyby chtělo!“ V Polsku přiostřovala atmosféru i katolická církev a paramilitaristické bojové svazy. Státní místa více méně přihlížela a přikláněla se na stranu nacionalistů. Jistá Zofja Zelska Mrozowicka psala 11. května 1939 v novinách Dziennik Bydgoski: „Jestli jsou mezi Němci v Polsku příznivci zahraničního režimu, tak musí s určitostí vědět, že Vůdce je daleko, ale že polský voják je blízko a že v lesích je dostatek větví.“ Chování polských úřadů a polské veřejnosti vyvolávalo u německého obyvatelstva paniku a masově utíkali přes zelenou hranici do Německa.

Dvanáctého srpna 1939 byl německý spolkový dům v Katovicích zabaven Poláky a předán Svazu povstalců. Dne 13. srpna 1939 podal senátor Hasbach stížnost u polského ministerstva vnitra kvůli uzavření německého mlékárenského družstva a jeho předání do polských rukou, uzavření Německého knižního spolku a německé knihovny v Poznani. V ten den bylo přepadeno nakladatelství listu Oberschlesischer Kurier a zdemolováno zařízení objektu polskými „povstalci“. Němci byli zatýkáni kvůli urážce polského národa a odsouzeni kvůli urážkám polského sátu, vyhošťováni z příhraniční zóny, souzeni za pokusy nedovoleného překročení hranic anebo, kvůli šíření špatných zpráv, většinou k několikaměsíčním trestům. Dne 18. srpna 1939 vyšlo nové polské nařízení o nuceném

rozparcelování v příhraničním pásmu (které směřovalo proti Němcům), uzavření polských mlékárenských družstev v Poznaňsku a středním Polsku. Byly uzavřeny hranice Polska do Slezska, na Moravu a na Slovensko.

Polské ozbrojené svazy, ve spojení s vojskem a úřady, přešly v druhé půlce srpna k otevřenému teroru vůči německé menšině, vyskytly se pumové atentáty na německé objekty v Bielitz, Kattowitz a jinde, byly zapalovány německé venkovské usedlosti, byly případy mrtvých na Poznaňsku a v Hornoslezsku. Němečtí dělníci v hornoslezském, těšínském a lodžském průmyslu byli propouštěni, bylo uzavřeno železniční spojení s Danzigem. Ve dnech 28.–29. srpna 1939 si pumové útoky na německé objekty v Bielitz vyžádaly mrtvé a pogrom proti Němcům v Lodži taktéž.

Třináctého srpna 1939 předkládá Hitler onen šestnáctibodový návrh, kdy jako podstatné body navrhuje, aby obyvatelstvo v koridoru rozhodlo samo v referendu pod mezinárodním dohledem, zda chce patřit k Polsku či k Německu. Strana, která v referendu prohraje, dostane exteritoriální dopravní cesty skrze koridor. Když zůstane koridor Polsku, dostane Německo exteritoriální cesty do Východního Pruska, připadne-li koridor Německu, dostanou Poláci exteritoriální cesty z Polska do Gdingen (Gdyně) u Baltského moře. Částí této dohody je také, že přístav a město Gdingen zůstane nezávisle na výsledku referenda Polsku. Poslední část návrhu: Polsko si také ponechá svá obchodní privilegia v Danzigu.

Zajímavá je také strategie polského souseda na východě. Sovětský svaz skrytě doufal, že Polsko se dříve nebo později dostane do války s Německem a Moskva se opět zmocní území, která musela po vojenském debaklu v polsko-sovětské válce v roce 1921 postoupit Polsku. Poláci se s Ukrajinci, Bělorusy a Židy připadlými do polského státu nemazlili, kdo mluvil na veřejnosti jinak než polsky, měl značnou šanci dostat se do vězení. Tak si 19 milionů Poláků stihlo mezi válkami ve vlastním státě popudit proti sobě 11 mi-

lionů vlastních obyvatel. Dalším, silnějším motivem byla Stalinova touha nastolit v Evropě komunismus. Proto se snažil vyprovokovat Brity, Francouze a Němce proti sobě v naději, že válka silně Evropu rozvrátí a zbídačí tak, že bude zralá pro komunismus. Pokud se tak nestane, převálcuje ji pak snadno Rudá armáda. V roce 1939 vyjednávali Rusové v rychlém sledu se všemi třemi mocnostmi. Stalin nejdříve nabídl Londýnu a Paříži, že postaví 120 svých divizí proti Německu, když vstoupí do války proti Německu. Francouzi i Britové se však zdráhali postavit dostatečný počet divizí, chtěli přenechat břímě války proti Německu Sovětskému svazu. To ovšem Stalin neměl v úmyslu, takže obrátil a vzápětí vsadil na německou kartu – uzavřel 23. srpna 1939 s Německem smlouvu o neútočení s nadějí, že Adolf Hitler s takovouto nepřímou podporou zaútočí proti Polsku. Deset dní po podpisu smlouvy mu propočet vyšel.

Dne 19. září 1939 promlouvá Adolf Hitler na Artušově dvoře v Danzigu u příležitosti navrácení města do „veliké německé pospolitosti“. Ve svém projevu se de facto souhrnně zmiňuje o všech výše uvedených okolnostech, jakož i o úspěchu samotného polního tažení proti Polsku. Vůdce neopomíná zdůraznit, že ačkoli je třeba spravedlivě ocenit polského vojáka, „který bojoval na několika místech statečně,“ schopnost polského armádního velení nestála podle něj za nic a celková organizace byla, jak Hitler uštěpačně poznamenává, „jednoduše polská.“ Emoce se zvedají ve chvíli, kdy se Vůdce zmiňuje o „bestialitě“ některých polských jednotek, které pobíjely německé civilní obyvatelstvo a poukazuje na pokrytectví demokratických spojenců, kteří vůči těmto válečným zločinům „nehnuly ani brvou“, přestože jsou jinak, jde-li například o vyhošťování nežádoucích občanů židovského původu z Říše, v kritice velmi aktivní. Zmiňuje se také o důvodech útoku na Varšavu, jejímž představitelům dával opakované výzvy k předání již stejně beznadějně obklíčeného města a vyjadřuje politování nad tím, že varšavské autority i přes jeho naléhání na zdravý rozum byly ochotny Varšavu, toho času

plnou civilistů, dát všanc válečné konfrontaci tím, že své civilní obyvatele vyzvaly k záškodnické válce.

Aby předešel argumentaci nepřátelské válečné propagandy, podotýká Hitler, že německé branné moci vždy striktně rozkázal útočit výlučně na vojenské cíle, a jako příklad dává dobytí města Krakov, kde „mimo letiště a nádraží, což jsou vojenské objekty, nepadla ani jediná puma." Závěrem své řeči neskrývá Adolf Hitler své dojetí, že může obyvatele města Danzig uvítat zpět v Německé říši a slibuje jim stejný vývoj, který zažívají Němci v Říši již po léta: Život bez třídního a kastovního boje, život v německé národní pospolitosti.

Můj župní vedoucí!
Moji milí gdaňští soukmenovci a soukmenovkyně!

Tento okamžik neprožíváte pouze vy, prožívá jej v hlubokém dojetí také všechen německý lid. Jsem si vědom velikosti této hodiny.

Vstupuji poprvé na půdu, kterou převzali němečtí osadníci půl tisíciletí před dobou, kdy se první běloši usadili v dnešním státě Novém Yorku. O půl tisíciletí dále byla tato půda německou, německou zůstala a německou také zůstane. O tom mohou být všichni navždy přesvědčeni.

Danzig symbolem versailleského diktátu

Osud, který postihl toto město a tuto krásnou zemi, byl osudem celého Německa. Světová válka, onen zajisté nejnesmyslnější boj všech dob, učinila také tuto zemi a toto město jednou ze svých obětí. Ona světová válka, při níž všichni jenom ztratili a nikdo nezískal, která po svém zakončení zajisté zanechala u všech přesvědčení, že podobný osud se již nesmí opakovat, a která bohužel byla zapomenuta právě těmi, kteří již tehdy

byli hlavními štváči a hlavními interesenty na tomto vraždění národů.

Když se toto krvavé zápolení, do něhož vstoupilo Německo bez jakéhokoliv válečného cíle, blížilo ke konci, měl být před lidstvem vyhlášen mír, který měl vést k novému obrození práva a tím i ke konečnému odstranění veškeré nouze. Tento mír nebyl předložen ve Versailles našemu lidu ke svobodnému projednávání, nýbrž byl vnucen brutálním diktátem.

Otcové tohoto míru v něm spatřovali konec německého lidu. Mnozí lidé možná věřili, že lze spatřovat v tomto míru konec nouze; byl to však ve skutečnosti počátek nových zmatků.

V jednom se však tehdejší váleční štváči a skoncovatelé války mýlili. Tímto diktátem nebyl rozřešen ani jeden jediný problém, četné problémy nové však byly vytvořeny. Bylo jen otázkou času, kdy se pošlapaný německý národ opět pozvedne a problémy jemu vnucené dokáže sám vyřešit. Nejpodstatnější problém byl tehdy vůbec přehlédnut. A sice skutečnost, že národy již jednou žijí, ať už se to hodí nebo nehodí tomu či onomu britskému válečnému štváči. Nyní je zde v tomto životním prostoru spojeno 82 milionů Němců. Těchto 82 milionů Němců chce žít a žít bude, i když by to oněm štváčům opět nemělo být vhod.

Německu bylo způsobeno versailleským mírem nejhorší bezpráví. Domnívá-li se dnes státník jiného národa, že smí tvrdit, že mu chybí důvěra ve slova německých státníků nebo německého lidu, pak naopak máme my Němci právo, abychom řekli, že nám chybí všechna důvěra v ujišťování ze strany těch, kteří tehdy tak žalostně porušili své slavnostní přísliby.

Nechci nyní vůbec mluvit o versailleském bezpráví. To nejhorší v životě národů snad není bezpráví, nýbrž nesmysl, pošetilost a hloupost, s jakou byl tehdy vnucen světu mír, který prostě a jednoduše přešel přes všechny historické a hospodář-

ské, přes všechny národní i politické skutečnosti. Tehdy byly učiněny úpravy, při nichž se přímo muselo pochybovat, zda muži, kteří je spáchali, opravdu byli při rozumu. Bez jakékoliv znalosti historického vývoje evropských životních prostorů, ale také bez jakéhokoliv hospodářského porozumění tito lidé v Evropě řádili, roztrhali státy, rozdělili země, potlačili národy a zničili prastaré kultury.

Také tato gdaňská země byla obětí tehdejšího šílenství. A polský stát jako takový byl produktem tohoto nesmyslu. Co Německo muselo obětovat pro tento polský stát, možná není světu dostatečně známo. Neboť jedno musím říci: Všechny ty kraje, které byly tehdy přičleněny k Polsku, děkují za svůj vývoj jen činorodé německé síle, německé píli a německému tvůrčímu působení. Že tehdy byla více než jedna provincie odtržena od Německé říše a přidělena tomuto polskému státu, to bylo motivováno národnostními potřebami. Později se však hlasováním všude prokázalo, že v těchto provinciích nikdo netoužil dostat se do tohoto polského státu.

Polsko bylo násilnickým státem

Polsko, které vzniklo z krvavých obětí nesčetných německých pluků, se rozšířilo na úkor veškerého rozumu a všech hospodářských možností. V posledních dvaceti letech bylo jasně prokázáno: Polák, jenž tuto kulturu nezaložil, ji ani nebyl schopen udržet. Opět se ukázalo, že jenom ten, kdo je sám nadán kulturní tvořivostí, je trvale schopen opravdovou kulturní výkonnost zachovat. Bylo by stačilo ještě padesát let polského panství, aby tyto kraje, které Němci namáhavě svou pílí a houževnatostí vytrhli barbarství, byly opět barbarství navráceny. Již dnes je všude vidět stopy úpadku a rozkladu.

Polsko samo bylo státem národnostním, v němž bylo vytvořeno to, co se vytýkalo starému státu rakouskému. Polsko přitom nebylo nikdy demokracií. Velmi tenká souchotinářská hořejší třída zde ovládala diktátorsky nejen cizí národnosti, nýbrž i takzvaný národ vlastní. Byl to násilnický stát, ovládaný gumovým obuškem policie a konec konců i vojskem. Úděl Němců v tomto státě byl hrozný. Přitom však je ještě rozdíl, když má lid méněcenného kulturního významu to „neštěstí", být ovládán národem kulturně významnějším, nebo zda lidi vysoké kulturní úrovně jsou podrobeni tragickému osudu být znásilňováni lidem kulturně méně vyvinutým. Neboť v tomto méněcenném národě se projeví svým účinkem všechny jenom myslitelné komplexy méněcennosti vůči lidu lepšímu, kulturnějšímu.

Tento lid, který má kulturní převahu, je pak krutě a barbarsky týrán. Němci byli skoro dvacet let obětí takového osudu.

Musím zde podrobně vylíčit úděl Němců. Byl nade vše tragický a bolestný. Přesto jsem se však, tak jako všude, snažil i zde nalézti řešení, které by mohlo vést ke slušnému vyrovnání. Kdysi jsem se snažil vytyčit na západě a na jihu Říše definitivní hranice a tím vytrhnout z politické nejistoty území za územím a do budoucna tam zabezpečit mír. Snažil jsem se, abych dosáhl téhož i zde na východě. Tehdy vládl v Polsku muž nepopíratelně realistického uvažování a činorodé síly. Podařilo se mi docílit úmluvy s maršálem Pilsudskim, která měla urovnat cestu k mírumilovnému dorozumění obou národů, úmluvy, v níž šlo o to, aby s úplným přezíráním versailleského míru byly zabezpečeny aspoň základy pro rozumné a únosné soužití.

Dokud maršál žil, zdálo se, že tento pokus snad může přispět k uvolnění situace. Ale ihned po jeho smrti opět začal zesílený boj proti Německu. Tento boj, který se projevoval tisícerými formami, roztrpčoval a zatemňoval vzrůstající měrou vztahy mezi oběma národy. Natrvalo bylo možno jenom velmi

ztěžka trpělivě přihlížet, jak v zemi, která se již dopustila nejtěžších bezpráví na Německu, byli Němci tam žijící pronásledováni způsobem přímo barbarským. Svět, který jinak proléval slzy, když Německá říše vyhostila teprve před několika málo desetiletími přistěhovalého polského Žida, zůstal němý a hluchý k utrpení těch, kteří při provádění versailleského míru museli v milionech opustit svoji dřívější domovinu. Vždyť zde šlo přece „jen“ o Němce.

Co však bylo při tom všem nejvíce stísňující a pobuřující, bylo to, že jsme tohle všechno museli snášet od státu, který byl hluboko pod námi. Neboť konec konců bylo Německo přeci jen velmocí, i když se několik šílenců domnívalo, že mohou nesmyslnou smlouvou nebo diktátem zničit životní právo velkého národa. Německo jakožto velmoc tak muselo přihlížet, jak hluboko pod ním stojící národ a hluboko pod ním stojící stát týrá Němce. Zvláště neúnosné zde byly dvě okolnosti.

Především: Městu, jehož německý ráz nemohl být nikým popřen, bylo nejen bráněno hledat si cestu zpět k Říši, nýbrž bylo také usilováno o jeho pomalé a tisícerými oklikami prováděné popolštění. A zadruhé: Styk s provincií, oddělenou od Německé říše, závisel na všech možných myslitelných šikanách, popřípadě na blahovůli polského státu, rozprostírajícího se mezi nimi. Žádná moc na světě by nebyla snášela tento stav tak dlouho jako Německo. Nevím, co by asi bývala byla řekla Anglie takovému mírovému řešení na její útraty, nebo jak by jej byli přijali ve Francii či dokonce v Americe.

Na vstřícné nabídky odpovědělo Polsko mobilizací

Pokusil jsem se nalézt cestu k únosnému řešení i tohoto problému. Předložil jsem tyto pokusy formou ústních návrhů

tehdejším polským držitelům moci. Vy, moji soukmenovci, znáte tyto návrhy. Byly více než umírněné. Snažil jsem se nalézt vyrovnání mezi naším přáním, aby Východní Prusko bylo opět propojeno s Říší, a přáním Poláků, aby si udrželi přístup k moři. Pokusil jsem se nalézt syntézu mezi německým rázem města Danzig, jeho vůlí vrátit se k Německé říši a hospodářskými požadavky Poláků.

Myslím, že mohu říci, že tehdy jsem byl více než skromný. Byly okamžiky, kdy přemítaje a hloubaje jsem si sám kladl otázku, zda bych opravdu mohl zodpovědět před vlastním národem, že předkládám polské vládě takové návrhy. Učinil jsem to, poněvadž jsem chtěl ušetřit německý a také polský národ utrpení válečného konfliktu. Tuto tehdejší svou nabídku jsem letos na jaře opakoval v nejkonkrétnější formě. Danzig se měl vrátit k Německé říši.

Měla být postavena exteritoriální silnice do Východního Pruska, ovšem na naše náklady. Polsku se za to mělo dostat ve městě Danzig nejširších přístavních práv a exteritoriálního přístupu. Za to jsem byl ochoten dokonce ještě zaručit stav hranic pro nás sotva snesitelný a povolit konečně také účast Polska na zabezpečení Slovenska.

Nevím, v jakém duševním rozpoložení byla polská vláda, když tyto návrhy odmítala, vím však, že si tehdy oddechlo mnoho milionů Němců, poněvadž byli toho názoru, že jsem touto nabídkou zašel až příliš daleko.

Polsko odpovědělo rozkazem k první mobilizaci. Zároveň započal divoký teror. Moje žádost tehdejšímu polskému ministrovi zahraničí, aby mne v Berlíně navštívil a tyto věci ještě jednou projednal, byla odmítnuta. Místo do Berlína jel do Londýna. Nastaly pak ony týdny a měsíce ustavičně vzrůstajících hrozeb, které by i pro malý stát byly sotva snesitelné, pro velkou velmoc byly však natrvalo nemožné. V polských časopisech

jsme četli, že nejde vůbec o problém města Danzig, nýbrž o problém Východního Pruska, které musí být zakrátko přivtěleno Polsku. To se stupňovalo den ze dne. Jiné polské listy prohlašovaly, že také Východní Prusko nemůže problém vyřešit, nýbrž že i Pomořany musí prý stůj co stůj připadnout Polsku. Nakonec bylo prohlašováno za sporné, zda Odra vůbec postačí jako hranice a zda snad přirozenou hranicí Polska není vlastně Labe. Dokonce si lámali hlavu nad tím, zda mají roztrhat naši armádu před Berlínem, nebo až za ním.

Polský maršál, jenž dnes žalostně nechal svoji armádu na holičkách, tehdy prohlásil, že roztrhá Německo a německou armádu.

Paralelně s tím započalo mučednictví našich německých soukmenovců. Desetitisíce byly odvlečeny, ztýrány a nejkrutějším způsobem pobity. Sadistické bestie povolily uzdu svým perverzním instinktům; a tento demokratický zbožný svět přihlížel, aniž by hnul brvou!

Položil jsem si často otázku: Kdo mohl Poláky takto zaslepit? Věřilo se tam opravdu, že německý národ si to všechno natrvalo nechá líbit od státu tak směšného? Jistě se tomu věřilo, vždyť jistá místa to vylíčila Polsku jako možné. Ona místa, kde hlavní váleční štváči sedí nejen v posledních deseti letech, nýbrž i v posledních staletích a sedí dodnes. Tam se prohlašovalo, že Německo nemá být hodnoceno jako mocnost. Tam se namluvilo Polákům, že budou beze všeho schopni klást odpor Německu. Tam se šlo ihned o krok dále, neboť se poskytlo ujištění, že Poláci, kdyby snad neměl stačit jejich vlastní odpor, si mohou být jisti podporou ostatních. Tam byla udělena ona famózní garance, která vložila tomuto velikášskému malému státu do ruky možnost válku začít, nebo od ní upustit.

Západní demokracie Polsko jen využily

Pro tyto muže však bylo i Polsko pouhým prostředkem k cíli! Vždyť dnes se již prohlašuje docela klidně, že v této válce vůbec nejde o pomoc Polsku, nýbrž odstranění německého režimu.

Vždy jsem varoval před těmito muži. Vzpomeňte si, moji němečtí soukmenovci, na moje projevy v Saarbrückenu (9. 10. 1938 – pozn. vyd.) a ve Wilhelmshavenu (1. 4. 1939 – pozn. vyd.)! V obou těchto projevech jsem upozornil na nebezpečí, které je v tom, že v oné zemi mohou beze všeho povstat muži a beze studu hlásat válku jako nutnost, jak to činili pánové Churchill, Eden, Duff Cooper atd., atd. Upozornil jsem, jak je to nebezpečné především v oné zemi, v níž se nikdy přesně neví, zda tito mužové nebudou již v nejkratší době ve vládě.

Tehdy se mi říkalo, že se to nikdy nestane. Pokud vím, nyní vládnou. Stalo se tedy přesně to, co jsem tenkrát předpověděl. Varoval jsem tehdy německý národ před těmito lidmi, avšak také jsem nezanechal nijakých pochybností, že Německo za žádných okolností nebude kapitulovat před jejich hrozbami a rovněž ne před jejich násilím. Za tuto svoji odpověď jsem byl tehdy nejostřeji napaden. Neboť v těchto demokraciích se postupně vytvořila určitá praxe. V demokraciích smí být štváno do války; tam smějí být napadány, pomlouvány, hanobeny a špiněny cizí režimy a hlavy států, neboť tam vládne svoboda slova a tisku. V autoritativních státech se nesmějí proti tomu bránit, neboť tam vládne kázeň. A jen v neukázněných státech je tedy přípustné hecovat do války, zatímco v ukázněných státech na to nesmí být dána odpověď.

To by v praxi vedlo k tomu, že by ve státech neukázněných byly národy štvány do války, zatímco ve státech ukázněných by národy neměly ani potuchy, co se vlastně okolo nich děje.

A proto jsem se tehdy rozhodl, že uvědomím postupně německý lid o řádění této zločinecké kliky, abych jej uvedl do onoho obranného postavení, které jsem považoval za nutné, aby jednoho dne náš lid nebyl překvapen.

Když nadešlo září, stal se mezitím tento stav neudržitelný. Vývoj oněch srpnových dnů je vám znám: Přesto však věřím, že by se bývalo podařilo dosáhnout dorozumění, nebýt britské garance a štvaní těchto apoštolů války. V určité chvíli se Anglie sama pokusila zprostředkovat nám přímý rozhovor s Polskem. Byl jsem k tomu ochoten. Ten, kdo ovšem nepřišel, byli Poláci. Zůstal jsem se svou vládou dva dny v Berlíně a čekal. A čekal. Mezitím jsem vypracoval nový návrh. Znáte jej. Dal jsem jej navečer prvého dne oznámit britskému velvyslanci. Byl mu přečten věta za větou. Mimo to se mu dostalo od mého ministra zahraničí dodatečných vysvětlení. A příštího dne se zase nic nestalo, až na všeobecnou mobilizaci v Polsku, nové teroristické činy a nakonec útoky na území Říše.

Ale ani v životě národů nesmí být trpělivost vždy zaměňována se slabostí. Po léta jsem přihlížel k těmto neustálým provokacím s neomezenou shovívavostí. Jen málokdo může posoudit, jak jsem já sám v této době trpěl. Neboť nebylo měsíce, ba dokonce jediného týdne, aby nepřišla ke mně deputace z těchto krajů a nelíčila mi nesnesitelnost situace a opakovaně mě nezapřísahala, abych konečně zasáhl. Znovu a znovu jsem prosil, aby se pokusili snášet to i nadále trpělivě. A tak to šlo rok co rok. V poslední době jsem ovšem varoval, že tomu musí být jednou učiněn konec a po několikaměsíčním čekání a po stále nových návrzích jsem se nakonec rozhodl, jak jsem již prohlásil Říšskému sněmu, mluvit s Polskem řečí, o níž se Poláci domnívali, že mohou s námi hovořit; onou řečí, které zřejmě sami rozumějí.

Ale ještě i v tomto okamžiku bylo možné zachránit mír. Spřátelená Itálie s Ducem se do toho vložila a předložila zprostředkující návrh. Francie s tím souhlasila a také já jsem vyslovil svůj souhlas. Anglie však odmítla i tento návrh a místo toho se domnívala, že může Německé říši poslat dvouhodinové ultimátum s nemožným požadavkem.

Při tom se Angličané v jednom zmýlili. Kdysi v listopadu 1918 měli v Německu vládu, kterou sami vydržovali a nyní asi zaměnili dnešní režim s oním režimem jimi vydržovaným a dnešní německý národ s tehdejším svedeným a zaslepeným německým národem. Německu se však již nepředkládají žádná ultimáta. To nechť si v Londýně pamatují!

Za posledních šest let jsme si museli od státu jako je Polsko nechat líbit neslýchané věci. Přesto však jsem neposlal žádné ultimátum. Německá říše dnes nehodlá nechat se sebou mluvit takovým tónem. Jestliže Polsko dnes zvolilo válku, tak ji zvolilo proto, poněvadž jiní jej do této války veštvali. Oni „jiní", kteří se domnívají, že při této válce snad mohou učinit svůj největší světově-politický a finanční obchod. Nejen však, že to nebude jejich největší obchod, nýbrž bude to jejich největší zklamání.

Polsko zvolilo boj a boj nyní obdrželo. Zvolilo tento boj s klidným svědomím, poněvadž jistí státníci Západu je ubezpečili, že mají přesné doklady o bezcennosti německého vojska, o jeho méněcenné výzbroji, o špatné morálce vojsk, o defétistické náladě uvnitř Říše a o ostrém nesouladu, který je prý mezi německým lidem a jeho vedením. Namluvili Polákům, že bude pro ně lehké nejen klást odpor, nýbrž také zahnat naše armády. Na tom Polsko, kterému radily západní generální štáby, vybudovalo plán svého válečného tažení. Od té chvíle uplynulo osmnáct dnů. Sotva kdy v dějinách mohlo být vyřčeno s větším právem rčení: Pán je porazil na hlavu, muže, koně i vůz.(46)

Rozdrcení Polska

Zatímco zde k vám mluvím, stojí naše vojska ve velké linii Lvov-Brest a dále na sever. A v tomto okamžiku pochodují již od včerejška nekonečné kolony rozbitých polských armád jako zajatci z prostoru okolo města Kutno. Včera ráno jich bylo 20 000, včera večer 50 000, dnes odpoledne 70 000. Nevím, jak velký je jejich počet nyní, jedno však vím: Co z polské armády stojí západně od této čáry, bude kapitulovat, během několika málo dní složí zbraně, nebo bude rozbito.

V tomto okamžiku letí naše vděčná srdce k našim vojákům. Německá branná moc poskytla oněm geniálním státníkům, kteří tak dobře znali poměry v Německé říši, nezbytné názorné poučení.

Maršál Rydz-Śmigły se zmýlil ve směru. Místo v Berlíně přistál v Černovicích a s ním celá jeho vláda a s ním jeho svůdci, kteří vehnali polský lid do tohoto šílenství. Němečtí vojáci vykonali nejvyšší měrou svoji povinnost na zemi, ve vzduchu i na moři. Opět dokázala naše německá pěchota, že je mistryní neporovnatelnou. Její statečnost, její odvaha, její znalosti byly tak často napodobeny, nikdy však jich nebylo dosaženo. Naše nové zbraně, naše motorizované svazy, se nanejvýš osvědčily. Vojáci našeho válečného loďstva konají svoji povinnost obdivuhodným způsobem. A nade všemi bdí německá letecká zbraň a zabezpečuje německý prostor.

Ti, kdož snili, že rozdrtí Německo, že promění německá města v trosky a popel, se stali tak malomyslnými, poněvadž vědí velmi dobře, že za každou pumu, shozenou na německé město, spadne zpátky pět nebo deset. Jenom ať se nepřetvařují, že se jen z humanity nechtějí rozhodnout pro tento druh vedení války. Není to humanita, nýbrž obava z odplaty.

Chceme být v tomto okamžiku zcela spravedliví k polskému vojákovi. Polák bojoval na několika místech statečně. Jeho nižší vedení vykonávalo zoufalé úsilí, jeho střední bylo pramálo inteligentní, jeho nejvyšší bylo špatné – nestojí ani za kritiku – a jeho organizace byla polská!

V tomto okamžiku je v německém zajetí asi tři sta tisíc polských vojáků. Téměř dva tisíce důstojníků a četní generálové sdílejí jejich osud.

Musím se však také zmínit o tom, že vedle udatnosti četných polských svazů, kterou přiznáváme, stojí také nejhanebnější činy, které se snad v posledních desetiletích vůbec kde přihodily. Jsou věci, které jsem jako voják světové války, který bojoval jen na západě, nikdy neměl příležitost poznat. Tisíce povražděných německých soukmenovců, zvířecky pobitých žen, dívek a dětí, nesčetní němečtí vojáci, důstojníci, kteří zranění upadli do rukou tohoto protivníka, byli zmasakrováni, bestiálně zmrzačeni a byly jim vypíchány oči. A to nejhorší – polská vláda to ve vlastním rozhlase otevřeně přiznala. Vojáci letecké zbraně, kteří seskočili s padáky, byli zbaběle zavražděni.

Byly chvíle, kdy jsme se museli ptát: Máme si za těchto okolností vůbec ještě sami ukládat nějaká omezení? Není mi známo, že by byl kterýkoli z demokratických státníků uznal za vhodné vznést protest proti tomuto barbarství. Dal jsem německé letecké zbrani rozkaz, aby vedla tuto válku humánně, to jest jen proti bojujícím vojskům. Polská vláda a její vojenské vedení rozkázaly civilnímu obyvatelstvu, aby vedlo tuto válku záškodnicky ze zálohy.

Bylo velmi těžké se ovládnout a chtěl bych zde zdůraznit: Nechť se v demokratických státech nedomnívají, že tomu tak musí být na věky. Přejí-li si to mít jinak, mohou to mít jinak! Také zde mi může dojít trpělivost!

Přes tento záludný způsob vedení války, který nemá v posledních desetiletích sobě podobného, se naše armády bleskurychle vypořádaly s tímto nepřítelem. Jeden anglický list napsal před několika dny, že jsem zbavil místa jednoho generálplukovníka, poněvadž jsem počítal s bleskovou válkou a byl trpce zklamán pomalostí našich operací. Tento článek pochází, jak se zdá, od téhož stratéga, který udělil Polákům strategické rady, jak rozestavit své vlastní armády.

Tak jsme Poláky za necelých osmnáct dnů rozdrtili a tím přivodili onen stav, který snad umožní, abychom jednou se zástupci tohoto národa rozumně a klidně promluvili. Mezitím uznalo Rusko za nutné vtáhnout do Polska, aby ze své strany chránilo zájmy příslušníků běloruského a ukrajinského národa v Polsku.

Proč se cítí Anglie pohoršena kvůli společnému postupu Německa a Ruska?

Jsme nyní svědky toho, že v Anglii a ve Francii spatřují v tomto společném postupu Německa a Ruska neslýchaný zločin, dokonce i jistý Angličan napsal, že je to prý perfidní. A Angličané to přeci musí vědět. Soudím, že perfidnost spatřují Angličané v tom, že společný postup demokratické Anglie a bolševického Ruska selhal, zatímco se naopak pokus nacionálněsocialistického Německa s bolševickým Ruskem zdařil.

Zde bych jim rád dal na vysvětlenou: Rusko zůstane, čím je a Německo zůstane také tím, čím je. Jedna věc je ovšem oběma režimům jasná: Ani ruský ani německý režim nehodlá obětovat třeba jen jediného muže pro zájmy západních demokracií. Poučení ze čtyř válečných let stačí oběma národům. Víme od té doby velmi dobře, že střídavě by brzy buďto ten či onen

skočil do propasti za ideály západních demokracií. Oba státy a oba národy proto děkují za takovýto úkol. Hodláme od nynějška sami hájit své zájmy a shledali jsme, že je nejlépe můžeme hájit, jestliže se vzájemně dorozumí oba největší národy a státy.

A je to o to snazší, poněvadž britské tvrzení o neomezeném vytyčení cílů německé zahraniční politiky je pouze lží. Těším se, že nyní mohu vyvrátit britským státníkům tuto lež i v praxi. Oni, kteří ustavičně tvrdili, že je v úmyslu Německa ovládnout Evropu až po Ural, musí přece nyní být šťastni, jestliže se konečně dověděli o omezení německých politických úmyslů. Myslím, že tím je jim opět odňat jeden důvod k válce. Vždyť oni prohlašují, že právě proto musí bojovat proti dnešnímu režimu, poněvadž tento režim sleduje neomezené válečné cíle. Nuže, moji páni z velkobritské světové říše, cíle Německa jsou velmi omezené. Domluvili jsme se na tom s Ruskem a Rusové jsou konec konců nejvíce zainteresovanými sousedy.

Anglie to vlastně musí uvítat už jen proto, že mezi Německem a sovětským Ruskem došlo k dorozumění a tímto dorozuměním je současně odstraněna i ona tíživá noční můra, která nenechala britské státníky klidně spát z obav před snahami dnešního německého režimu po dobytí světa. Jistě je uklidní, dozví-li se nyní, že není pravda, že Německo chce nebo chtělo dobýt Ukrajinu. Naše zájmy jsou velmi omezené. Jsme ovšem odhodláni hájit tyto zájmy přes všechno nebezpečí a proti každému. Že přitom nedovolíme, aby někdo s námi žertoval, to mohlo dostatečně prokázat posledních osmnáct dnů.

Jak bude vypadat definitivní vytvoření státních poměrů v tomto velkém území, to závisí v první řadě na obou zemích, které zde mají své nejdůležitější životní zájmy. Německo předstupuje s omezenými, ale neochvějnými požadavky a uskuteční tyto požadavky tak či onak. Německo a Rusko zde však namísto

ohniska požáru Evropy vytvoří situaci, kterou v budoucnu bude možno ocenit jenom jako uklidnění.

Německo nemá žádné válečné cíle na západě

Prohlašuje-li nyní Západ, že se to za žádných okolností nesmí stát a prohlašuje-li se především v Anglii, že jsou rozhodnuti zaujmout proti tomu stanovisko, a bude-li nutno, tak tříletou nebo pětiletou nebo osmiletou válkou, tak potom bych rád odpověděl tímto:

Zaprvé: Německo za velkého odříkání akceptovalo definitivní hranice na západě a na jihu své Říše, aby tím přivodilo definitivní usmíření. Věřili jsme, že se nám to také podaří. A věřím, že by se nám to bývalo také podařilo, nebýt jistých válečných štváčů, kteří mají absolutní zájem na porušení evropského míru. Nemám žádné válečné cíle, ani proti Anglii, ani proti Francii. Německý národ rovněž ne.

Od té doby, kdy jsem se ujal moci, snažil jsem se postupně opět přivodit těsný důvěryhodný poměr právě s bývalými odpůrci ze světové války. Snažil jsem se odstranit všechna ta napětí, která kdysi byla mezi Itálií a Německem, a smím zajisté s uspokojením konstatovat, že se mi to podařilo bez jakýchkoliv výhrad a že mezi oběma zeměmi byl vytvořen poměr čím dále tím těsnější a srdečnější, jehož podkladem je těsný a lidský osobní vztah mezi Ducem a mnou.

Anglii nejde o Polsko, nýbrž o válku proti režimu v Německu

Šel jsem však dále. Snažil jsem se téhož dosáhnout s Francií. Ihned po vyřízení sárské otázky jsem se navždy slavnostně zřekl jakékoli revize hranic na západě a to nejen teoreticky, ale i prakticky. Dal jsem celou německou propagandu do služeb tohoto názoru a vykořenil jsem u ní vše, co by jakýmkoli způsobem mohlo být pro Paříž důvodem k pochybám nebo obavám. Moje nabídky Anglii jsou Vám všem známy. Měl jsem jeden velký cíl, abych mohl dospět k upřímnému a přátelskému poměru s britským lidem. Je-li však tohle všechno odmítáno a Anglie si dnes myslí, že musí vést válku proti Německu, pak bych chtěl dát tuto odpověď:

Polsko již nikdy nepovstane v oné podobě, kterou mu dala Versailleská smlouva. Za to ručí konec konců nejen Německo, nýbrž i Rusko. Jestliže Anglie nyní provádí zdánlivou přeměnu svých válečných cílů, což ve skutečnosti odkrývá jejich pravé válečné cíle, tak bych se i k tomu rád vyjádřil:

V Anglii se říká, že v této otázce jde přirozeně i o Polsko, že je to však při rozhodování druhořadé, neboť nejdůležitější je válka proti dnešnímu režimu v Německu. A mě se zde dostává cti, že jsem zvláště jmenován jako představitel tohoto režimu. Jestliže se to nyní předkládá jako skutečný válečný cíl, pak chci pánům v Londýně odpovědět takto: Je pro mě největší ctí, že jsem oceňován tímto způsobem. V zásadě jsem vychoval německý lid tak, aby každý režim, který jest vychvalován našimi nepřáteli, byl považován za jed, a proto byl německým lidem odmítán. Kdyby se tedy německému režimu dostalo souhlasu pánů Churchilla, Duff Coopera[14], Edena[20] atd., pak by tento režim byl nanejvýše těmito pány placen a vydržován, a tím pro Německo nesnesitelný.

Nás se tohle samozřejmě netýká. Je tedy pro nás velkou poctou, že nás tito pánové odmítají. Já sám je mohu ubezpečit ještě o jednom: Kdyby mě tito muži chválili, pak by to bylo důvodem pro můj nejhlubší zármutek. Jsem hrdý na to, že mě napadají. Domnívají-li se však, že tím snad mohou od sebe oddělit mě a německý lid, pak považují tento lid za právě tak bezcharakterní nebo právě tak hloupý, jako jsou oni sami.

Mýlí se však v obou případech. Nacionální socialismus nevychovával v posledních dvaceti letech německé lidi nadarmo. My všichni jsme mužové, kteří po celý život byli svými odpůrci jenom napadáni. To však posílilo lásku našich stoupenců a vytvořilo nerozlučnou pospolitost.

A tak stejně jako nacionálněsocialistická strana přijala tento boj, po celá léta jej prováděla a konečně v něm zvítězila, tak i dnes přijímá tento boj rovněž nacionálněsocialistická německá Říše, německý lid. Páni mohou být přesvědčeni: Už se jim nepodaří rozložit německý národ svou směšnou propagandou. Tito lemplové v propagandě by museli nejdříve k nám na delší dobu do učení, jestliže chtějí něčeho dosáhnout.

Pokud se národy rozpadnou, tak to nebude národ německý, který bojuje za svá práva, který nechce válku, nýbrž který byl napaden. Rozpadnou se ty národy, které pomalu prohlédnou to, co s nimi jejich vůdcové mají v úmyslu; pozvolna začnou chápat, jak pramálo důvodů k válce skutečně měly a že jediný důvod k válce spočívá v ziscích a politických zájmech jedné zcela malé kliky.

Pokud se dále v Anglii prohlašuje, že tato válka bude trvat tři roky, tak mohu říci pouze: Je mi moc líto francouzského poilu[(47)]! Neví sice chudák, za co bojuje, ale dostalo se mu té cti dozvědět se již teď, že bude bojovat tři roky. Ovšem, potrvá-li válka tři roky, tak se ve třetím roce

neobjeví slovo „kapitulace“. A neobjeví se ani ve čtvrtém roce a v pátém také ne a dokonce ani v šestém či sedmém!

Pánové nechť vezmou na vědomí: Generace, která vede dnešní Německo, není generací Bethmann-Hollwega(5). Dnes mají před sebou zase Německo Fridricha Velikého! To mi mohou pánové věřit! A německý lid se tímto bojem rozhodně nijak nerozštěpí, nýbrž bude ještě pevnější a pevnější. Pokud někde dojde k nějakému rozštěpování, tak to budou ty státy, které jsou složeny stejně nesourodě jako naše plutokratické světové demokracie, tato takzvaná světová impéria, která jsou sama postavena na útisku a ovládání národů.

Bojujeme zde za naše holé bytí!

Nenecháme si nějakým takovým omezeným propagandistickým hňupem namluvit, že se snad jedná jen o náš režim. Kromě toho si jen představte, že jsou lidé, kteří říkají: »V jedné zemi vládne někdo, kdo nám není vhod. Tož tedy povedeme vesele tři roky válku.« Samozřejmě ji nepovedou sami, nýbrž pátrají po celém světě, až konečně naleznou ty, kteří ji povedou za ně. Budou pak dodávat děla a granáty, a ti druzí dodají granátníky, vojáky a lidi.

Jaká to bezcharakternost! Pro tohle jsou tedy miliony lidí hnány na smrt. To mohou tito pánové v klidu říkat, protože sami nikdy ani hodinu nestáli v poli. Jak dlouho však své národy budou moci v tomto boji udržet, to teprve uvidíme. O jednom však nemůže být žádných pochyb. Hozenou rukavici zvedáme a budeme bojovat tak, jak bojuje odpůrce. Anglie již zahájila se lží a pokrytectvím boj proti ženám a dětem. Anglie má zbraň, o níž si myslí, že jí poskytuje nedotknutelnou obranu – námořní moc – a proto nyní říká: »Jelikož sami nemůžeme být

touto zbraní napadeni, jsme oprávněni válčit proti ženám a dětem nejen svých nepřátel, nýbrž bude-li třeba i proti těm neutrálním.«

Ale i zde nechť se nikdo neklame. Mohl by velmi rychle nastat okamžik, kdy použijeme zbraň, kterou sami nemůžeme být napadeni. Doufejme, že pak už si najednou nevzpomenou na „humanitu“ a na „možnost vést válku proti ženám a dětem“.

My Němci tohle nechceme. Není to v naší povaze. Také v tomto polním tažení jsem vydal rozkaz, pokud je to jen trochu možné, šetřit města. Jestliže však kolona pochoduje po tržišti a je napadena letci, může se pak stát, že padne za oběť bohužel i někdo další. V zásadě jsme však tento princip dodrželi. A v místech, kde nekladly odpor nějaké šílené, poblázněné nebo zločinné elementy, nebylo rozbito ani jedno jediné okno. Ve městě, jako například Krakov, nespadla do města kromě letiště a na nádraží, což jsou vojenské objekty, ani jedna jediná puma. Jestliže však naopak ve Varšavě začíná na všech ulicích a ve všech domech válka civilistů, pak samozřejmě taková válka zasáhne celé město. Dbali jsme na tato pravidla a rádi bychom tak činili i v budoucnu.

Co tím vším Anglie sleduje?

Je na Anglii, aby vedla blokádu ve formách, které jsou v souladu s mezinárodním právem nebo formách, které mezinárodnímu právu odporují. My se tomu plně přizpůsobíme.

V jedné věci nechť se však neoddávají žádným pochybnostem: Poněvadž anglickým cílem není boj proti režimu, nýbrž boj proti německému lidu, proti německým ženám a dětem, bude tomu odpovídat i naše reakce. A na konci toho všeho bude opět stát: „Toto Německo nikdy nekapituluje!“

Víme velmi dobře, jaký by byl jinak osud tohoto Německa. Vždyť pan King-Hall(33) nám to sdělil z rozkazu svých pánů: »Druhá Versailleská smlouva, jen mnohem horší.« Co horšího ještě může být? První Versailleská smlouva již měla v úmyslu vyhladit 20 milionů Němců, takže ta druhá může tento záměr nanejvýš uskutečnit.

Zatím jsme získali bližší ilustrace toho, co všechno je s námi zamýšleno, jak má být Německo rozkouskováno, jak mají být jihoněmecké země odtrženy, co má opět obdržet Polsko, jaké nové státy mají být zřízeny, kterým knížatům mají být naraženy koruny na hlavy. Německo to bere na vědomí a podle toho bude bojovat.

Chtěl bych však na tomto místě vyslovit svůj dík německému lidu.

V těchto posledních týdnech podal zázračné důkazy nejen svého vnitřního odhodlání, nýbrž také četné důkazy svého opravdu statečného smýšlení. Také zde způsobil nacionální socialismus přeměnu. Mnohý snad řekne: »Německý lid není tak nadšený, jako roku 1914.« Je mnohem nadšenější, jenže toto nadšení je dnes nadšením, které plane uvnitř, které lidi zoceluje.

Není to povrchní hurápatriotismus, je to fanatická odhodlanost. Je to nadšení lidí, kteří vědí, co je válka, kteří válku zažili, kteří do ní nešli lehkovážně, kteří však, byla-li jim tato válka vnucena, ji povedou tak, jako ji kdysi vedla stará německá fronta.

Tak jako jsem za svých návštěv na frontě viděl ony četné pluky a divize – mladí, staří, všichni ve stejně náladě – tak vidím před sebou také celý německý národ. Nepotřebujeme žádný hurápatriotismus. Všichni víme, jak strašlivá je válka. Ale všichni jsme také odhodláni dovést tento počin k úspěšnému konci, ať se stane cokoli. Nikdo z nás nemá větší cenu, než jakou měli

muži a ženy, kteří žili v minulosti. Všechny oběti tehdy přinesené nebyly snazší nežli oběti, jež nás čekají dnes. Žádná oběť, která je nám uložena, není těžší, než byly oběti, jež musela kdysi nést minulost. Jsme odhodláni tak nebo onak tento boj provést a v něm vytrvat.

Danzig se vrací do německé pospolitosti

Máme přitom jen jedno jediné přání, aby všemohoucí Bůh, jenž nyní požehnal našim zbraním, osvítil snad také ostatní národy, aby jim vnuknul poznání, jak zbytečná bude tato válka, toto zápolení národů, a aby je přivedl k přemítání o požehnání, které dává mír, o požehnání, kterého se vzdávají jedině proto, že hrstka mezinárodních válečných štváčů a válečných interesentů chce zaplést národy do války.

Jsem dnes poprvé v tomto městě Danzig. Po dlouhá staletí sdílelo cestu osudu německého národa. Bojovalo svými syny ve velké válce, aby se po ní dožilo zvlášť trpkého údělu.

Nyní se po dvaceti letech opět vrací do veliké německé pospolitosti. Mnoho se od té doby v Říši změnilo. Z někdejšího třídního nebo kastovního státu se stal německý stát národní. Ze státu určovaného a ovládaného kdysi zájmy jednotlivých skupin se stala nyní Říše, která náleží jenom německému lidu. Ideje, které ovládají tuto Říši, byly po mnoho a mnoho let hlásány v tomto městě. Ano, pomáhaly probudit onoho ducha, který umožnil zachovat německost města a naplnit ho vírou, která mu umožnila vytrvat až nadejde hodina vykoupení a osvobození.

Tato hodina nyní nadešla!

Uvažte, jak se cítím šťasten, že mne Prozřetelnost povolala k uskutečnění toho, po čem všichni nejlepší Němci toužili.

Uvažte, jak jsem dojat, že k vám mohu promluvit v těchto úctyhodných místech, k vám a celému lidu v tomto městě, v této zemi. Usmyslil jsem si kdysi, že nepůjdu do města Danzig, dokud toto město nebude náležet opět Německé říši. Chtěl jsem sem vejít jako váš osvoboditel.

Dnešního dne mi bylo dopřáno toto štěstí!

Spatřuji v něm a přijímám jeho prostřednictvím přebohatou odměnu za četné strastiplné hodiny, dny, týdny a měsíce. Spatřujte vy ve mně, moji milí gdaňští soukmenovci a soukmenovkyně, také posla Německé říše a všeho německého lidu, který vás nyní mým prostřednictvím přijímá do naší věčné pospolitosti, ze které již nikdy více nebudete propuštěni. Nechť jakkoli těžké bude utrpení, jež jednotlivému Němci bude uděleno v nejbližších měsících nebo letech, bude pro něj lehké u vědomí nerozlučitelné pospolitosti, která zahrnuje a objímá celý náš velký národ.

Přijímáme vás do této pospolitosti s pevným odhodláním, že již nikdy nedopustíte, abyste z ní byli opět vytrženi a toto odhodlání je současně příkazem pro celé hnutí a pro celý německý národ.

Danzig byl německý, Danzig zůstal německý a Danzig bude od nynějška německý, dokud bude žít německý národ a Německá říše.

Generace přijdou a generace opět zemrou. Všechny budou pohlížet na těch dvacet let nepřítomnosti tohoto města jako na smutnou dobu v našich dějinách. Vzpomenou si však nejen na hanbu z roku 1918, nýbrž také s hrdostí na dobu německého vzkříšení a obnovení Německé říše, oné Říše, která nyní zahrnuje všechny německé kmeny, která je sloučila v jedinou jednotu a za kterou jsme nyní odhodláni se zasadit až do posledního dechu.

Tomuto Německu, německé národní pospolitosti všech německých kmenů; Velkoněmecké říši:

Vítězství zdar! (Sieg Heil!)

MÍROVÁ VÝZVA ANGLII

Berlín 6. října 1939

» **Zhroucení Polska za pár dní**
» **Jen žádné civilní oběti**
» **Příčiny polské tragédie**
» **Účel paktu s Ruskem**
» **Německý zájem v Polsku**
» **Společnost národů – absurdní spolek**
» **Zdroje nejistoty v Evropě**
» **Úcta k výkonům francouzského národa**
» **Proč chtějí demokracie válčit?**
» **Válka je nesmyslná**
» **Návrhy k hospodářskému rozkvětu Evropy**

Uplynulo pět týdnů od doby, kdy německý Říšský sněm vyslechl sdělení Adolfa Hitlera, že německá branná moc začala odstraňovat nesnesitelné poměry na východních hranicích Říše. Ve vzduchu ležel pocit hrdosti a zadostiučinění nad tím, čeho bylo za tak krátkou dobu dosaženo na vojenském a politickém poli. Dne 6. října 1939 se po vítězném polském tažení znovu schází Říšský sněm v budově Krollovy opery v Berlíně, nacházející se nedaleko Braniborské brány.

Vyhlášení války Německu ze strany Anglie a Francie po otevření válečného konfliktu s Polskem znamenalo totální zhroucení Vůdcovy zahraniční politiky, která stavěla na naději vytvoření aliance s Velkou Británií. Ani rychlá porážka Polska nezměnila později nic na konstelaci západních velmocí. Adolf Hitler v projevu směřuje na státy, které vyhlásily Německu válku, naléhavou mírovou výzvu. Návrhy v ní obsažené se podobají mírovému plánu Rudolfa Heße, prezentovanému Vůdcovým zástupcem po svém dodnes neujasněném odletu do Anglie o devatenáct měsíců později.

Mnozí Němci se po vítězném ukončení polského tažení počátkem října 1939 uklidňovali naivní představou, že zavládne konečně definitivně mír. Dovršení revizí versailleského diktátu na evropské půdě (zbývalo už pouze navrácení bývalých německých kolonií) nestálo již nic v cestě. Tyto nálady v německém obyvatelstvu potvrzují i dobové zprávy exilového předsednictví německých

sociálních demokratů v Paříži. Kavárny, restaurace a bary byly v německých městech přeplněny jako v době míru a odvázaní Berlíňané se chodili dívat na koňské dostihy. Německé filmové týdeníky vychvalovaly jedinečné vítězství branné moci v Polsku, divák v nich mohl vidět německé vojáky rozdávat polským civilistům chléb a teplou polévku, a zaznamenal na záběrech usmívajícího se německého vojína, který za zvuku vojenské kapely v jedné polské vesnici choval v náruči kojence.

V takovémto klimatu předstupuje Adolf Hitler v den zakončení polského tažení před poslance Říšského sněmu s vědomím, že jeho projev bude s napětím sledovat i světová veřejnost. Jeho řeč byla po celou dobu klidná a nevystupňovaná; a ve znamení poselství, které mělo především Anglii a Francii signalizovat jeho přání ukončit válečný stav se západními mocnostmi, a ve znamení načrtnutých představ německé říšské vlády o uspořádání poměrů na obsazeném polském území a návrhů na stabilní mírové uspořádání na evropském kontinentě.

Hned v úvodu projevu Hitler rekapituloval průběh polního tažení a vyzdvihl, že dosažených výsledků by se bývalo dalo docílit i rychleji, kdyby byl brán pouze zřetel na vojenskou prestiž německé armády v očích zahraničí. Důležitější bylo zabránit zbytečnému krveprolití a ještě vyšším ztrátám na životech. Popisuje ze svého úhlu i strategii bojů ve Varšavě, kde chtěl nejprve ušetřit válečného strádání civilní obyvatelstvo. Tvrdohlavé polské vojenské velení však na jeho návrhy ani nereagovalo. Nad troskami poraženého polského státu pak Vůdce znovu analyzuje příčiny, které vedly k vypuknutí polské tragédie se všemi svými důsledky. Polský stát, konstrukt versailleského diktátu, mnohými zvaný „nedochůdče“, se stal v meziválečném období trvalým ohniskem napětí, a to nejen pouze se svým německým sousedem. Utlačovací nacionalistická politika se vystupňovala i vůči ostatním národnostním menšinám této země až k represáliím. V roce 1919 území převzaté Polskem od Pruska

a Rakouska navíc hospodářsky a kulturně upadalo, na rozdíl od let předcházejících. S despektem hovoří Hitler o významu slova „polské hospodářství".

Naprosto rozdílný tón mezi tím, kterým Hitler hovořil o úrovni polské kultury a polského hospodářství, a tím, kde se zmiňoval o Češích, byl dosti patrný už v jeho projevu z 28. dubna 1939, kde vyjadřoval své uznání vůči schopnostem a dovednostem českého národa a vyzdvihoval, že uplatnění rasových principů uzákoněných v Říši a uváděných v účinnost taktéž na území Protektorátu Čechy a Morava, přijde konec konců k dobru i českému národu. Když se Hitler v nynějším projevu rozhovořil o útrapách, kterým byly v bývalém polském státě vystaveny různé národnostní menšiny, když hovořil o statisících Němců, kteří byli vyháněni a kteří ze strachu o svou budoucnost ve velké míře prchali do Říše, zmiňuje se překvapivě i o osudu české menšiny v oblasti Záolží. Mezi říjnem 1938 a lednem 1939 probíhalo vyhánění českého obyvatelstva z polského záboru Těšínska, kde byly ihned zavřeny české školy, zakázány české bohoslužby, zrušeny české spolky a české obyvatelstvo bylo ultimativně vyzváno, aby se do 1. 11. 1938 z tohoto území vystěhovalo. Dne 2. 10. 1938 překročila polská vojska řeku Olži (Olza). Formy vyhánění Čechů byly různé – od prostého vyhrožování, propouštění z práce, přes různé formy násilí na majetku a osobách, po zatýkání a úřední vypovídání s lhůtou 6, 24 nebo 48 hodin. Poláci nemilosrdně pronásledovali český živel a terorizovali ho propouštěním z práce, vypovídáním z bytů a zabavováním majetku. Vše, co bylo české, bylo ničeno, české nápisy na náhrobcích byly odstraňovány, pomník padlým v boji na Těšínsku byl v Orlové rozbit a zbytky pohozeny na veřejné smetiště. Existují protokoly zaslané z Ostravska na tehdejší ministerstvo zahraničí vypovídající o násilnostech vůči Čechům. Záminky ke tlučení byly všemožné: Členství v Sokole, Matici školské, národně socialistické straně, sociálně demokratické straně či komunistické straně, vyhlašování mobilizač-

ního rozkazu apod. Podle autora Jaroslava Šímy přišlo do zbytkového Česko-Slovenska z těchto území 19 560 přestěhovalců, z toho 18 266 Čechů. Autor Jan Rataj tvrdí, že z polského záboru se přestěhovalo dokonce na 30 tisíc Čechů.

Když 1. září 1939 vypukl válečný konflikt mezi Německem a Polskem, vzplanula vlna pronásledování již dopředu Poláky zaregistrovaných národních Němců na polském území a jejich zařízení. Nejkřiklavějším případem jsou události o „krvavé neděli v Brombergu" (dnes Bydhošť) tři dny po započetí války. K podobným incidentům ale docházelo všude, především v západních polských provinciích, kde byli Němci naháněni po stovkách žen, mužů a také dětí do skupin a v dlouhých pochodujících kolonách (celkem jich bylo 41) hnáni směrem na východ vojáky nebo ozbrojenými členy polských milicí. Kdo z účastníků pochodů nemohl dál, byl zastřelen. Opakovaně se na bezbranné německé civilisty vrhali taktéž polští civilisté, mnozí Němci byli takto ubiti k smrti a pozdější vyšetřování zdokumentovalo bestiálně páchané masakry na těchto lidech. Doboví svědci podávali zprávy, že se ukrutnostmi vyznamenali především vojáci polských vojenských útvarů prchajících před německou brannou mocí. Vojáci, kteří činili zodpovědnými národní Němce za to, že v rozporu s počáteční polskou jistotou o vítězství – namluvilo se jim totiž, že za několik dní vítězně napochodují do Berlína – nyní byly polské jednotky všude poraženy. Německé politické vedení tvrdilo po vítězství, že Poláci zavraždili 58 000 národních Němců. Toto číslo bylo zdaleka přehnané a mělo zřejmě sloužit k tomu, aby odůvodňovalo veskrze tvrdý německý postup v Polsku. Ale i přesto byly ztráty na životech vysoké. Jenom krvavým incidentům v Brombergu padlo dle realistických odhadů za oběť 700–1500 národních Němců. Polští ozbrojenci mnohdy bezdůvodně stříleli a ubíjeli k smrti muže německé národnosti na potkání.

Vůdce ve svém projevu říká, že kdyby byly podobné ukrutnosti a takovéto metody utlačování menšiny páchány a uplatňovány na

Angličanech, celý svět by se nad tím pohoršoval. Srovnával tyto případy masakrů se svými zkušenostmi z první světové války a prohlásil, že něco podobného se na západní frontě nikdy neodehrávalo. Polsko se cítilo být po poskytnutí garancí Anglií a Francií 31. března 1939 morálně posíleno a jeho obyvatelstvo o to víc podléhalo šovinistickým vášním – ze stejného důvodu Poláci odmítli Hitlerovy návrhy na řešení otázky města Danzig (Gdańsk), a nejen to – vyskytovaly se zesíleně hlasy, které chtěly vzít Německu navíc Východní Prusko a chtěly anektovat Slezsko, Pomořansko, ne-li hned vpochodovat do Berlína. Realita však tyto polské vášně brzy po 1. září 1939 pohřbila.

K nedávno uvařenému paktu o neútočení mezi Německou říší a Sovětským svazem Adolf Hitler uvádí, že mnohé historické zkušenosti dokládají, že přátelská atmosféra mezi Němci a Rusy činila v dějinách oba národy jen šťastnější a spolupráce jim byla vždy ku prospěchu. Oba státy se nyní postarají o konsolidaci v prostoru, který je od sebe odděluje. Vůdce v tomto směru hovoří o „sanační práci" obou velmocí v tomto prostoru, která jim připadla. Tato revize se podle Hitlera zcela obešla bez rozhodnutí Společnosti národů, tím spíš, když by této absurdní ženevské instanci náleželo rozhodovat o těchto věcech, i kdyby v ní zasedal pouze jediný národ. Řešení polského problému bylo proveditelné mírovou cestou. Cílem říšské vlády nebylo budit nejistotu v Evropě, nýbrž narovnat poměry, které vznikly destrukcemi způsobenými ve Versailles. Hitler pak vyjmenovává velké množství evropských států, se kterými Německo urovnalo své poměry, aby demonstroval, že vztahy těchto zemí s Německem stojí na dobrém nekonfliktním základě, pokud už tak nejsou vzájemné styky přinejmenším přátelského charakteru.

Poté Adolf Hitler před poslanci Říšského sněmu promlouval o vztahu Německa k oněm dvěma státům, které vyhlásily Říši válku. Nabízí Francii a Anglii mír. Vyslovuje svůj respekt před výkony francouzského národa a dokonce i francouzského vojáka. On sám,

Hitler, usiluje o to, aby nepřátelství mezi oběma národy bylo navěky pohřbeno. Jediné, co tomu stálo v cestě, byla problematika Sárska. A sblížení s Angličany označil Hitler za jeden ze svých životních cílů, přál si jej nejen na poli rozumovém, ale i citovém, jak říká. Zdůrazňuje, že pevně věří, že dorozumění a mír v Evropě je možný pouze za předpokladu, když se obě velmoci, Německo a Anglie, dorozumí. Kritikům způsobu provádění revizí Versailles Vůdce dává na pováženou příklad hospodářského obratu ve středoevropském prostoru, a tedy i na území bývalého Rakouska, kde byl díky nacionálněsocialistickému režimu zaznamenán vzestup. Prokázalo se, že tomuto středoevropskému prostoru svědčí jednota a nikoliv rozkol a roztrhání historických a hospodářských vazeb, které přinesla Versailleská smlouva.

Adolf Hitler se obrací ke svým posluchačům a ptá se, proč by ukončením polního tažení v Polsku tato válka měla vůbec pokračovat? Je tu příležitost uspořádat poměry v Evropě zcela novým způsobem, který zajistí mírové a plodné soužití evropských národů. Proč tedy Anglie a Francie potřebují bojovat? Pro obnovení polského státu? Západní demokracie už jednou selhaly vytvořením destruktivního versailleského diktátu. Novým takovýmto příkladem je Palestina – by bylo lépe, kdyby se lidé zabývali úkoly, které mají právě před sebou a rozumně je řešili, než aby se starali o problémy, které jsou v životním prostoru a v zájmových sférách jiných národů a se kterými si tyto národy zajisté vědí lépe rady, říká Hitler. Německo však ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž především také položilo základ k novému hospodářskému rozkvětu a k dorozumění mezi oběma národy. Anglie naproti tomu bude mít ještě mnoho práce, než bude moci ve svém palestinském protektorátu ukázat na podobné výsledky. Poněvadž Německo nemá vůči Anglii a vůči Francii žádné požadavky, které by je mohly nějak ohrožovat, je tedy zřejmě jediný důvod proto, aby tyto velmoci vedly válku – a tím bude zřejmě potřeba dát Německu

nový režim a stvořit nové Versailles, uzavírá takřka prorocky Adolf Hitler a varuje, že proto budou bezúčelně a zbytečně obětovány miliony lidských životů válečným utrpením. Válka by přinesla jen zbytečné pustošení a prolévání krve. Navrhuje proto svolání mezinárodní konference, která by závazně upravila poměry v Evropě.

Vůdce neskrývá své cíle, které chce uskutečnit na území bývalého Polska, jež nyní spadá do sféry jeho vlivu, a konkrétně je vyjmenovává. Mezi nimi jmenuje i pokus o vyřešení židovské otázky z osídlovacího hlediska. Jeho stěžejním cílem je však vytvoření pocitu trvalé bezpečnosti na celém kontinentě. Zdůrazňuje, že diktát z Versailles považuje za neplatný, ale zároveň také, že už neexistuje žádný další důvod uskutečňovat další územní revize v Evropě. Jinými slovy – Německo si od této chvíle již nečiní žádné nároky. Skutečně jediným a posledním požadavkem je navrácení bývalého koloniálního majetku Německa. K zajištění skutečného hospodářského rozkvětu v Evropě je mj. třeba odbourat překážky svobodného obchodu. Za vůbec nejdůležitější garanci zajištění bezpečnosti v Evropě považuje Adolf Hitler snížení zbrojení. Hitler však ve svých návrzích jde ještě dále, když požaduje stanovit pevné závazky k přesnému a podrobnému definování pojmu dovoleného a nedovoleného použití zbraní. Tak jako kdysi Ženevská konvence dokázala, že alespoň u civilizovaných států bylo zakázáno usmrcování zraněných, týrání zajatců a boj proti osobám, které se neúčastnily války, musí se podařit definovat použitelnost letecké zbraně, používání plynu, ponorek atd. tak, aby válka byla zbavena své strašlivé povahy boje proti ženám a dětem a vůbec proti civilnímu obyvatelstvu. Vzbuzení odporu k jistým postupům by vedlo samo k odstranění zbraní, které by se pak staly zbytečnými. Vůdcovo poselství světové veřejnosti zní: Německý národ dosáhl svých práv a chce žít nyní trvale v míru v tomto nově uspořádaném středoevropském prostoru. Je zejména na Anglii, zda tuto nabídku přijme, či ne.

Poslanci, mužové německého Říšského sněmu!

V osudové těžké době jste zde, moji poslanci, sněmovali jako zástupci německého národa 1. září tohoto roku. Musel jsem vás tehdy seznámit s těžkými rozhodnutími, která nám byla vnucena nesmiřitelným provokačním jednáním jednoho státu. Od té doby uplynulo pět týdnů. Jestliže jsem vás dal nyní dnes znovu svolat, pak se tak stalo proto, abych vám mohl poskytnout potřebný pohled do přítomnosti – a pokud možno i do budoucnosti.

O charakteru války s Polskem

Po dva dny jsou naše města, městyse a vesnice vyzdobeny vlajkami a symboly nové Říše. Za zvuků zvonů oslavuje německý národ velké vítězství, svým způsobem historicky jedinečné. Stát o téměř 36 milionech lidí, armáda o zhruba 50 divizích pěchoty a jezdectva nastoupily proti nám. Jejich úmysly byly dalekosáhlé. Víra ve zničení naší Německé říše byla považována za samozřejmou. Osm dní po vypuknutí tohoto boje však padly kostky války. Všude, kde se polské oddíly srazily s německým vojákem, byly odraženy nebo zničeny. Smělá

konstrukce strategické ofenzivy Polska proti německému říšskému území se zřítila již v prvních 48 hodinách tohoto polního tažení. V útoku odvážném na smrt a s neporovnatelnými pochodovými výkony, na sebe německé divize, letecké a pancéřové zbraně stejně jako jednotky válečného loďstva strhly zákon činu. V žádném okamžiku jim již nemohl být vyrván.

Po 14 dnech byly největší části polského vojska buď rozprášeny nebo zajaty nebo obklíčeny. Německé armády však v této době překonaly vzdálenosti a obsadily prostor, k jejichž zdolání před 25 lety bylo zapotřebí přes 14 měsíců. I když řada zvláště duchaplných novinářských stratégů ostatnímu světu chtěla pouze namluvit, že tempo tohoto polního tažení bylo zklamáním pro Německo, my všichni však víme, že ve válečné historii sotva dosud bylo většího výkonu nejvyššího vojáctví.

Že se poslední zbytky polské armády mohly držet ve Varšavě, v Modlinu a na poloostrově Hela až do 1. října, to nebylo důsledkem jejich zdatnosti, nýbrž to lze připisovat jen naší střízlivé moudrosti a našemu vědomí odpovědnosti. Zakázal jsem, aby bylo obětováno více lidí, než je bezpodmínečně nutné. To znamená: Já jsem vědomě zbavil německé vedení války mínění, panujícího ještě za světové války, že pro zachování prestiže se musí vyřešit jisté úkoly za všech okolností v jistém čase. Co je bezpodmínečně nutné učinit, se stane bez ohledu na oběti. Čemu se však lze vyhnout, to se nestane.

Nebylo by pro nás bývalo žádným problémem zlomit odpor Varšavy od 10. do 12. září, tak jak jsme ho zlomili od 25. do 27. září. Já jsem chtěl jen ušetřit zaprvé životy německých lidí a zadruhé jsem se oddával naději, i když klamné, že také na polské straně by aspoň jednou mohl zvítězit rozum a vědomí odpovědnosti, namísto neodpovědného šílenství. Avšak právě zde se v menším měřítku opakovalo přesně stejné divadlo, jaké jsme i předtím museli zažít v největším rozsahu. Pokus pře-

svědčit odpovědné polské vojenské vedení – pokud zde takové vedení vůbec bylo – o bezúčelnosti, ba na pošetilosti odporu právě v milionovém městě ztroskotal. Generalissimus(25), který sám málo slavným způsobem uprchl, přinutil hlavní město své země k odporu, jenž musel nutně vést ke zničení tohoto města. Při vědomí, že opevnění sama by jistě nemohla vydržet německý útok, bylo město jako takové přeměněno v pevnost, křížem krážem propleteno barikádami, byla na všech náměstích, v ulicích a na dvorech zřízena postavení pro baterie, vystaveny tisíce kulometných hnízd a všechno civilní obyvatelstvo bylo vyzváno k účasti na boji.

V zájmu civilního obyvatelstva Varšavy

Já jsem prostě ze soucitu se ženami a dětmi nabídl držitelům moci ve Varšavě, aby vzdálili civilní obyvatelstvo z města. Zajistil jsem potřebné cesty pro odchod obyvatelstva a my všichni jsme čekali marně jak na nějakého parlamentáře, tak koncem srpna na nějakého polského vyjednavače. Pyšný polský velitel města nás ani neuznal za hodné odpovědi. Dal jsem pro všechny případy prodloužit lhůty, přikázal bombardovacím letadlům a těžkému dělostřelectvu, aby útočily výhradně na vojenské objekty a svou výzvu jsem opakoval. Opět marně. Potom jsem nabídl, že celá městská čtvrť Praga nebude vůbec ostřelována, nýbrž že bude vyhrazena pro civilní obyvatelstvo, aby tak bylo obyvatelstvu umožněno se tam stáhnout. Také tento návrh se setkal s polským pohrdáním. Já jsem dvakrát usiloval o to, aby pak z města byla vzdálena alespoň mezinárodní kolonie. To se skutečně zdařilo s mnohými nesnázemi, u ruské kolonie teprve v poslední minutě. Já jsem pak nařídil na 25. září začátek útoku.

Tatáž obrana, která nejprve považovala pod svou důstojnost byť i přistoupit na lidské návrhy, však potom velmi rychle změnila své stanovisko. Dne 25. září začal německý útok a 27. září Varšava kapitulovala. Obrana se neodvážila se 120 000 muži – tak jako to kdysi učinil náš německý generál Litzmann s daleko menšími silami u Brzesiny – provést odvážný výpad, nýbrž dala přednost složení zbraní. Proto se zde nemá činit žádné srovnání s Alcazarem. Tam vzdorovali španělští hrdinové po celé týdny statečně nejtěžším útokům a tím se vskutku právem zvěčnili. Zde však bylo nesvědomitým způsobem veliké město vystaveno zničení. A po útoku, trvajícím osmačtyřicet hodin, kapitulovalo. Polský voják bojoval jako jedinec na některých místech statečně. Jeho vedení může být, počínaje shora, označeno pouze jako neodpovědné, nesvědomité a neschopné. Také před Helou jsem nařídil, aby bez nejdůkladnější přípravy nebyl obětován ani jediný muž. Také tam došlo k vydání v okamžiku, kdy byl německý útok ohlášen a zahájen.

Uznání německému vojákovi

Konstatuji tyto věci, moji poslanci, abych předešel tvoření historických legend, neboť jestliže se v tomto polním tažení může nějaká taková vytvořit, pak pouze okolo německého mušketýra, který v útoku i na pochodu připojil ke své nepomíjející a slavné historické minulosti nový list. Může být vytvořena okolo těžkých zbraní, které této pěchotě za nevýslovných námah spěchaly na pomoc. Této legendy jsou hodni černí mužové naší pancéřové zbraně, kteří v hrdinné odvážné rozhodnosti bez ohledu na přesilu a obranu vždy znovu a znovu přecházeli k útoku, a konečně může taková legenda zvěčnit ony smrtí pohrdající letce, kteří, ač věděli, že každé sestřelení, které

je nezabije ve vzduchu, musí vést při seskoku k jejich strašnému masakrování, konali pozorování s neochvějnou vytrvalostí a útočili pumami a kulomety, kdekoliv byl útok nařízen, nebo kde se ukázal nějaký cíl. A totéž platí o hrdinech naší podmořské zbraně.

Je-li za čtyři týdny bezezbytku zničen stát s třiceti šesti miliony obyvatel a s takovou vojenskou silou, a jestliže za tuto celou dobu u vítěze nedojde ani k jedinému zpětnému nárazu, pak je nemožné v tom spatřovat milost, nějaké obzvláštní štěstí, nýbrž důkaz nejdokonalejšího výcviku, nejlepšího velení a statečnosti, pohrdající smrtí. Německý voják si ovinul opět okolo hlavy vavřínový věnec, který mu byl roku 1918 zákeřně uloupen.

Stojíme všichni v hluboce pohnuté vděčnosti před mnohými neznámými bezejmennými statečnými muži našeho německého národa. Nastoupili poprvé ze všech žup Velkoněmecka. Společně prolitá krev je však ještě pevněji stmelí dohromady než jakákoliv státoprávní konstrukce. Nás všechny naplňuje vědomí této síly naší branné moci sebevědomým klidem, neboť ona dokázala nejen sílu k útoku, nýbrž i v držení toho, co dobyla. Skvělý výcvik každého jednotlivého důstojníka a muže se nanejvýše osvědčil. Tomuto výcviku je třeba přičíst neobyčejně nepatrný počet ztrát, které, byť v jednotlivých případech bolestné, v celku přece stojí daleko za tím, co – jak jsme se domnívali – jsme museli očekávat. Ačkoliv celkový počet těchto ztrát nepodává žádný obraz o tvrdosti jednotlivých bojů, neboť byly pluky a divize, které musely přinést velmi těžké oběti krve, když byly napadeny přesilou polských svazů anebo které na ně samy narazily při útoku.

Myslím, že vám mohu z velké řady tak rychle po sobě následujících bitev a bojů připomenout jako jeden příklad z mnohých pouze dvě epizody: Když se ke krytí armády generalobersta

von Reichenau, útočící směrem k Visle, pohybovaly na jejím levém křídle divize armády generalobersta Blaskowitze v bojovém seskupení proti Varšavě s úkolem odvrátit útok polské střední armády do boku armády von Reichenau, došlo náhle v jednom okamžiku, když se mělo již za to, že polské armády jsou již v podstatě na ústupu směrem k Visle, k nárazu na rozhodující armádu generála Blaskowitze. Byl to zoufalý pokus Poláků rozrazit smyčku, svírající se okolo nich. Čtyři polské divize a několik svazů jízdy se vrhlo na jednu jedinou aktivní divizi, která sama rozvinuta do délky měla za úkol krýt čáru dlouhou skoro 30 km. Přes pěti až šestinásobnou převahu nepřítele a přes velkou únavu vlastního mužstva, pochodujícího a bojujícího již mnoho dnů, vydržela tato divize útok a odrazila jej částečně v nejkrvavějším boji muže proti muži a neustoupila a nezakolísala, dokud nemohly být přivedeny potřebné posily. A zatímco nepřátelský rozhlas oznamoval již s triumfem zprávu o průlomu na Lodž, informoval mně divizní generál s rozstřelenou paží v obvazu o průběhu útoku, o znemožněném průlomu a o statečném chování svých vojáků. Zde byly ztráty ovšem veliké.

Jedna německá zeměbranecká divize obdržela s jinými nepatrnými svazy úkol tísnit Poláky, v severním koridoru obsadit Gdyni a útočit směrem na poloostrov Hela. Proti této zeměbranecké divizi stály polské elitní svazy, námořní pěchota, praporečnické a poddůstojnické školy, námořníci, dělostřelectvo a jízda. S klidnou jistotou přistoupila tato německá zeměbranecká divize k řešení úkolu, který jí dával za nepřítele odpůrce také početně daleko silnějšího. V několika málo dnech byl však Polák zatlačován z pozice k pozici. Bylo zajato 12 600 mužů, Gdyně byla osvobozena, byl dobyt Oxhöft[45] a dalších 4 700 mužů bylo zatlačeno na poloostrov Hela a tam obklíčeno. Když zajatci odtáhli, odhalil se zrakům dojemný obraz. Vítězové,

z velké části letití mužové, mnozí s vyznamenáním z velké války na prsou, a kolem nich táhly kolony zajatců, mladí lidé ve věku 20 až 28 let.

Protože vám nyní oznámím počet našich mrtvých a zraněných, prosím vás, abyste povstali.

Ačkoliv i tento počet, díky výcviku našeho vojska, díky účinku našich zbraní a vedení našich svazů, tvoří sotva dvacetinu toho, čeho jsme věřili, že se budeme muset na počátku tohoto polního tažení obávat, přeci jen nechceme zapomenout, že každý jednotlivec, který zde položil svůj život za svůj národ a naši Říši, obětoval to nejvyšší, co muž může svému národu dát. Podle údajů z 30. září 1939, které již v podstatě nebudou změněny, v armádě, válečném námořnictvu a letectvu, zahrnuje to i důstojníky, padlo 10 572, zraněno bylo 30 322 a je pohřešováno 3 499 mužů. Z těchto pohřešovaných je třeba považovat část, která padla do polských rukou, bohužel asi rovněž za zmasakrovanou a zabitou. Těmto obětem polského polního tažení náleží naše vděčnost, zraněným naše péče, rodinám náš soucit a naše pomoc.

Pádem pevnosti Varšavy, Modlinu a vydáním Helu je polní tažení skončeno. Zabezpečení země před potloukajícími se maroděry, lupičskými tlupami a jednotlivými teroristy bude provedeno s rozhodností. Výsledkem boje je zničení všech polských armád. Následkem byla likvidace tohoto státu; 694 090 mužů se dalo na pochod do Berlína, kořist materiálu je dosud nepřehledná.

Od vypuknutí války stojí současně i na západě německá branná moc v klidné pohotovosti a očekává nepřítele. Říšské válečné námořnictvo vykonalo svou povinnost v boji o Westerplatte, Gdyni, Oxhöft a Helu při zabezpečování Baltského moře a Německého zálivu. Naše podmořská zbraň však bojuje boj, hodný našich nezapomenutelných hrdinů.

Příčiny polské tragédie

Tváří v tvář tomuto jedinečnému historickému zhroucení takzvaného státního útvaru vzniká zajisté otázka ohledně příčin takové události. Kolébka polského státu stála ve Versailles. Tento útvar se zrodil z nesmírných krvavých obětí nikoliv Poláků, nýbrž Němců a Rusů. Co již dříve během staletí svého života prokázalo svoji života neschopnost, bylo právě tak života neschopným německým státním vedením teprve roku 1916 uměle zplozeno a roku 1920 neméně uměle porozeno. Za úplného přehlížení skoro půltisícileté zkušenosti bez ohledu na fakta historického vývoje několika set let, bez respektování etnografických poměrů a za přehlížení jakékoliv hospodářské účelnosti, byl ve Versailles zkonstruován stát, který se musel stát celou svou podstatou dříve či později příčinou nejvážnějších krizí. Muž, který je dnes, bohužel, opět naším nejzarputilejším odpůrcem, to tehdy jasně předvídal: Lloyd George[(24)]. Tak jako mnozí jiní varoval i on nejen při vzniku tohoto útvaru, nýbrž i v době jeho pozdějšího rozšiřování, které bylo prováděno proti veškerému rozumu a proti jakémukoliv právu. Vyslovil tehdy obavu, že v tomto státě byla vytvořena řada zdrojů konfliktů, které by mohly dříve nebo později dát podnět k těžkým evropským rozporům. Faktem je, že tento nový takzvaný stát nemohl být co do struktury svých národností až do dnešního dne vyjasněn.

Je třeba znát metody polského sčítání lidu, aby se pochopilo, jak zcela v rozporu s pravdou, a tím bezcenné, byly a jsou statistiky o národnostním složení tohoto území. Roku 1919 byly Polskem požadovány kraje, v nichž, jak tvrdili, mají 95procentní většiny, kupříkladu ve Východním Prusku, zatímco pak později provedené hlasování vykázalo pro Poláky plná 2 procenta. V tomto pak definitivně na útraty bývalého Ruska, Rakouska

a Německa vytvořeném státě byly nepolské národy tak barbarsky týrány, utiskovány, tyranizovány a mučeny, že každé hlasování záviselo nyní na libovůli toho kterého vojvody a tím dávalo žádané nebo žádoucí falšované výsledky. Avšak i nesporně polský živel sám byl sotva o něco výše oceňován. Jestliže tento útvar byl označován státníky naší západní polokoule také ještě jako demokracie, pak ona byla výsměchem principům jejich vlastních systémů, neboť v této zemi vládla menšina aristokratických nebo nearistokratických velkostatkářů a bohatých intelektuálů, pro které vlastní polský národ představoval v nejlepším případě pouze masu pracovních sil. Za tímto režimem proto nestálo také nikdy víc než 15 procent celého obyvatelstva.

Tomu odpovídala hospodářská nouze a kulturní zaostalost. V roce 1919 převzal tento stát od Pruska a také od Rakouska provincie pracně vyvinuté staletou prací a částečně přímo kvetoucí. Dnes, po dvaceti letech, jsou na nejlepší cestě, aby se pozvolna opět přeměnily ve step. Visla, veletok, jehož mořské ústí bylo pro polskou vládu vždy tak nesmírně důležité, je pro nedostatek péče už nyní neschopen jakéhokoli skutečného provozu, a podle roční doby je buď divokým proudem nebo vysychajícím potůčkem. Města a vesnice jsou zpustlé, silnice, s malými výjimkami, bídné a sešlé. Kdo si poprvé prohlíží tuto zemi po dobu dvou nebo tří týdnů, ten teprve začne chápat význam slova „polské hospodářství“.

Vyhánění Němců a Čechů z Polska

Přes nesnesitelné poměry v této zemi se Německo pokoušelo vybudovat s ní snesitelný poměr. Já sám jsem se v letech 1933 a 1934 snažil nalézt nějaké správné a spravedlivé vyrovnání

mezi našimi národními zájmy a přáním udržení míru s touto zemí. Byla doba, kdy maršál Pilsudski ještě žil, v níž se zdálo, že se podaří uskutečnit tuto naději i ve skromném rozměru. Patřila k tomu neslýchaná trpělivost a ještě větší sebezapírání, neboť pro mnohé z polských vojvodů se zdálo mezistátní dorozumění mezi Německem a Polskem být pouze průvodním listem pro nyní teprve doopravdy bezpečné a beztrestné pronásledování a zničení tamějšího německého živlu. Za několik málo let, až do roku 1922, muselo opustit svojí dřívější vlast více než jeden a půl milionu Němců. Byli vyhnáni, aniž by si často mohli s sebou vzít byť i jenom své nejpotřebnější šaty. Když v roce 1938 připadlo k Polsku Záolží, postupovali Poláci stejnou metodou také proti tam bydlícím Čechům. Četné tisíce jich musely, často v několika málo hodinách, opustit svá pracovní místa a bylo jim sotva dovoleno vzít si s sebou byť i jedno zavazadlo nebo bedničku se šatstvem.

Tak tomu bylo v tomto státě po celá léta a po dlouhá léta jsme k tomu přihlíželi vždy ve snaze, abychom sblížením našeho státního poměru dosáhli nějakého zlepšení údělu tam bydlících nešťastných Němců. Přesto se však nedalo přehlédnout, že každý německý pokus dospět touto cestou k odstranění nesnesitelných poměrů, byl vykládán polskými vládci pouze jako slabost, ba snad dokonce jako hloupost.

Když nyní polská vláda přistoupila i k tomu, aby tisíci způsoby také pozvolna ujařmila Danzig (Gdaňsk), pokusil jsem se zajistit vhodnými návrhy řešení, které by mohlo nacionálně-politicky připojit k Německu Danzig v souhlasu s vůlí jeho obyvatelstva, aniž by tím byly poškozeny hospodářské potřeby a takzvaná práva Polska.

Proč polská vláda nechtěla jednat o návrzích

Jestliže dnes někdo tvrdí, že zde šlo o ultimativní požadavky, pak je to lež, neboť návrhy na řešení, předložené polské vládě v březnu 1939, nebyly ničím jiným než náměty a myšlenky, projednané mnou osobně s ministrem zahraničních věcí Beckem již dávno předtím. Jen proto, že jsem se na jaře 1939 domníval, že bych mohl polské vládě před jejím veřejným míněním ulehčit přistoupení na tyto otázky, nabídl jsem, že by ji jako ekvivalent byla poskytnuta účast na zabezpečení slovenské nezávislosti, které Slovensko žádalo.

Jestliže polská vláda tehdy odmítla přistoupit na projednání těchto návrhů, pak pro to byly dva důvody:

Zaprvé: Za ní stojící poštvané šovinistické hnací síly nemyslely na to, aby řešily otázku města Danzig, nýbrž již žily v nadějích, později přednesených publicisticky a řečnicky, že bude možné získat německé říšské území daleko nad rámec města Danzig a podrobit si jej. A tato přání snad nezůstala při Východním Prusku, nikoliv, v záplavě publikací a v nepřetržité řadě projevů a řečí, rezolucí atd. byla požadována kromě přivtělení Východního Pruska také ještě anexe Pomořanska a Slezska: Odra byla požadována za hranici jen v nejhorším případě, nakonec byla označována Labe za přirozenou dělící čáru mezi Německem a Polskem. Tyto požadavky, dnes snad považované za šílené, byly však tehdy předkládané s fanatickou vážností, byly téměř směšným způsobem odůvodňovány tvrzením polského civilizačního poslání a kladeny jako oprávněné, protože prý byly splnitelné s poukazem na sílu polské armády. Zatímco já jsem poslal tehdejšímu ministru zahraničních věcí pozvání k rozhovoru o našich návrzích, psaly polské vojenské časopisy už o bezcennosti německého vojska, o zbabělosti německých vojáků, o méněcennosti německých zbraní, o samozřejmé

převaze polské branné moci a o tom, že v případě války je jisté, že Němci budou poraženi před Berlínem a že Říše bude zničena. Avšak mužem, který chtěl „rozsekat“ německou armádu před Berlínem, byl nikoliv nějaký polský analfabet, nýbrž generalissimus Rydz-Śmigły[(50)], který je nyní v Rumunsku. Kolik úhony a urážek muselo Německo a německá branná moc snést od těchto vojenských diletantů, to by býval nesnesl žádný jiný stát, to by se ovšem také nedalo očekávat od žádného jiného národa. Žádný francouzský a jistě také žádný anglický generál by si nebyl dovolil podobný úsudek o německé branné moci a naopak žádný Němec o anglických, francouzských nebo italských vojácích tak, jak jsme to po léta, a po březnu 1939 stále znovu, slyšeli a četli z polské strany. Bylo třeba velkého sebepřemáhání k tomu, abychom vůči tomuto drzému, nestydatému a surovému urážení zůstali klidní, ačkoli jsme věděli, že německá branná moc by za málo týdnů celý tento směšný stát i s jeho armádou rozbila a smetla z povrchu zemského. Ovšem toto smýšlení, za něž je vedoucí třída v Polsku sama odpovědná, bylo první příčinou, proč polská vláda odmítla projednat německé návrhy i jen v diskusi.

Druhý důvod spočíval v onom neblahém slibu záruky, který byl dán státu, jenž vůbec nebyl ohrožen, který však nyní – krytý dvěma světovými mocnostmi – se velmi rychle vžil do přesvědčení, že může beztrestně provokovat velmoc a dokonce snad doufal, že tak může vytvořit předpoklad pro uskutečnění svých vlastních šílených ambicí. Neboť jakmile si Polsko bylo vědomo, že má tuto záruku, začal pro menšiny tam žijící pravý režim hrůzy.

Masakry na Němcích v Polsku

Mým úkolem není mluvit o osudu ukrajinské nebo běloruské části lidu. Jejich zájmy jsou dnes v rukou Rusů. Já však mám povinnost mluvit o údělu těch statisíců Němců, kteří kdysi vůbec jako první přinesli kulturu této zemi před mnoha staletími, které nyní začali vyhánět, znásilňovat, kteří však od března 1939 byli vydáni skutečně ďábelskému režimu hrůzy. Kolik jich bylo zavlečeno, kde jsou, nelze zjistit ani dnes. Osady se stovkami německých obyvatel nemají už mužů. Byli úplně vyhlazeni. V jiných zase byly znásilněny a vražděny ženy, dívky a děti zneuctívány a zabíjeny.

V roce 1598 psal Angličan sir George Carew(13) ve svých diplomatických zprávách své vládě, že nejvýznačnějšími vlastnostmi Poláků jsou krutost a mravní bezuzdnost. Tato krutost se za minulá staletí nezměnila. Tak jako zprvu byly desetitisíce a desetitisíce Němců odpravovány a sadisticky mučeny k smrti, tak byli za boje mučeni a masakrováni zajatí němečtí vojáci. Tento mazlíček západoevropských demokracií vůbec nepatří ke kulturním národům. Přes čtyři roky jsem byl za světové války na západě. Na žádné z bojujících stran nebylo tehdy pácháno něco podobného. Co se však odehrálo v této zemi za poslední měsíce a za poslední čtyři týdny, je jedinou obžalobou proti odpovědným „tvůrcům" takzvaného státního útvaru, jemuž chybí jakýkoli národní, historický, kulturní a obyčejový předpoklad. Kdyby jen jedno procento těchto ukrutností bylo spácháno ve světě na Angličanech, pak bych chtěl vidět pobouřené šlechetníky, kteří dnes se zřejmým rozhořčením odsuzují německý nebo ruský postup. Ne, vystavit tomuto státu a tomuto státnímu vedení záruku tak, jak se to stalo, mohlo vést jen k nejhoršímu zlu. Ani polská vláda, nebo malá cháska ji vedoucí, ani polský státní lid jakožto takový nebyli schopni

změřit odpovědnost, spočívající v takovém závazku celé poloviny Evropy v jejich prospěch.

Z této popichované vášně na jedné straně, stejně jako z pocitu bezpečnosti, která přece Polsku byla za všech okolností zaručena, vyplývalo chování polské vlády v době mezi měsíci dubnem a srpnem tohoto roku. To podmiňuje též stanovisko k mým návrhům na usmíření. Vláda tyto návrhy odmítla, protože se cítila být kryta veřejným míněním nebo jím dokonce popouzena, a veřejné mínění ji na této cestě krylo a pohánělo, protože nebylo vládou poučeno o něčem lepším, a především protože se při každém činu cítila zahraničně dostatečně jistou. Tak muselo docházet ke stále se množícím příšerným činům teroru proti Němcům, k odmítání všech návrhů na řešení a konečně k stále větším přehmatům proti samému říšskému území. Při takovéto mentalitě bylo ovšem i pochopitelné, že na německou trpělivost bylo pohlíženo jako na slabost, to znamená, že každý německý ústupek byl považován jen za důkaz, že je možné takto dále postupovat. Varování polské vládě, aby již neobtěžovala Danzig dalšími ultimativními nótami a především, aby město hospodářsky natrvalo nezardousila, nevedlo k nijakému zlepšení situace, nýbrž naopak k dopravně-technickému odříznutí města. Výstraha, aby bylo zastaveno věčné ostřelování, týrání a mučení Němců, popřípadě aby proti nim bylo vystupováno, vedlo k rozmnožení těchto hrozných činů a k zostřeným výzvám a štvavým řečem polských vojvodů a vojenských držitelů moci.

Německé návrhy, aby ještě v poslední minutě bylo vytvořeno slušné a rozumné narovnání, byly zodpovězeny všeobecnou mobilizací. Nebyla vyslechnuta německá žádost – odpovídající popudu ze strany samotné Anglie – vyslat vyjednavače a druhého dne bylo odpovězeno přímo urážejícím prohlášením. Za těchto okolností bylo jasné, že při dalších útocích na říšské

území německá trpělivost nyní byla u konce. Co si Poláci vykládali falešně za slabost, bylo ve skutečnosti naše vědomí odpovědnosti a moje vůle dospět, je-li to vůbec možné, přece ještě k dorozumění. Protože si však mysleli, že tato shovívavost a tato trpělivost jako slabost jim vše dovolí, nezbylo nic jiného, než jim vyjasnit tento omyl a konečně udeřit zpět týmiž prostředky, jichž oni sami po léta používali. Pod těmito ranami se tento stát nyní za pár týdnů rozpadl a byl rozmetán. Tím je odstraněn jeden z nejnesmyslnějších činů Versailles.

K německo-ruskému paktu o neútočení

Jestliže se nyní v tomto německém postupu ukázaly společné zájmy s Ruskem, pak tyto společné zájmy nejsou odůvodněny jen stejným rázem problémů, které se dotýkají obou států, nýbrž stejným druhem poznatků, ke kterým se ohledně formy vzájemných vztahů obou států dospělo. Již v gdaňském projevu jsem prohlásil, že Rusko je organizováno podle principů, které se od našich německých různí. Ovšem od té doby, kdy pan Stalin tyto rusko-sovětské zásady nepovažoval za překážku k tomu, aby se státy jiného pojetí byly pěstovány přátelské vztahy, nemůže mít též nacionálněsocialistické Německo žádný důvod, aby snad ze své strany používalo jiné měřítko. Sovětské Rusko je sovětským Ruskem, nacionálněsocialistické Německo je nacionálněsocialistickým Německem. Jedno je však jisté: V tomtéž okamžiku, v němž oba státy vzájemně respektují své různé režimy a jejich zásady, odpadají veškeré důvody pro jakýkoliv vzájemně nepřátelský postoj. V historicky dlouhých úsecích minulosti se ukázalo, že národy obou těchto největších států Evropy byly nejšťastnějšími tehdy, když vzájemně žily v přátelství. Velká válka, kterou kdysi Německo a Rusko

proti sobě vedly, se stala neštěstím obou zemí. Je pochopitelné, že zvláště kapitalistické státy Západu mají dnes zájem na tom, aby oba státy a jejich zásady podle možnosti hnaly proti sobě. K tomuto účelu a do té míry by velmi dobře považovaly sovětské Rusko za dosti uhlazené, aby s ním uzavřely účelové vojenské svazky. Považují však za proradnost, když místo toho dojde ke sblížení mezi oněmi mocnostmi, které mají všechny důvody k tomu, aby ve vzájemné mírové spolupráci, ve výstavbě svých hospodářských vztahů, hledaly štěstí svých národů.

Prohlásil jsem již před měsícem v Říšském sněmu, že uzavření německo-ruského paktu o neútočení znamená obrat v celé německé zahraniční politice. Nový přátelský a zájmový pakt, uzavřený zatím mezi Německem a sovětským Ruskem, umožní oběma státům nejen mír, nýbrž i šťastnou a trvalou spolupráci. Německo a Rusko společně zbaví jedno z nejnebezpečnějších míst v Evropě jeho nebezpečného rázu a každý ve svém prostoru přispěje k blahobytu lidí tam žijících a tím k evropskému míru. Jestliže v tom dnes jisté kruhy chtějí podle potřeby spatřovat brzy porážku Ruska nebo porážku Německa, chtěl bych jim na to dát tuto odpověď: Již mnoho let se německé zahraniční politice připisovaly cíle, které by mohly prýštit nejvýše z fantazií gymnazisty. V okamžiku, kdy Německo bojuje o konsolidace německého prostoru, který obsahuje jen několik málo statisíců čtverečních kilometrů, prohlašují nestoudní pisatelé novin ve státech, které samy ovládají 40 milionů čtverečních kilometrů, že Německo ze své strany usiluje v tomto boji o světovou nadvládu. Tato německo-ruská ujednání by musela právě pro tyto starostlivé advokáty světové svobody představovat nesmírné uklidnění, neboť jim přece zcela autentickým způsobem ukazují, že všechna tato tvrzení o usilování Německa o Ukrajinu, Rumunsko atd. byla jen výplodem jejich choré fantazie z Marsu.

V jedné věci je však rozhodnutí Německa nezměnitelné, tj. vytvořit také na východě naší Říše mírumilovné, stabilní a tím snesitelné poměry. A právě zde se kryjí německé zájmy a přání plně s přáním sovětského Ruska. Oba státy jsou rozhodnuty nepřipustit, aby mezi nimi povstaly problematické poměry, které by v sobě skrývaly zárodek vnitřního nepokoje a tím také vnějších poruch a snad by se nějak nepříznivě dotýkaly poměru obou velmocí mezi sebou. Německo a sovětské Rusko vytyčily tedy jasnou hranici s rozhodnutím starat se každý zvlášť na své části o klid a pořádek a zabránit všemu, co by mohlo druhému partnerovi přivodit nějakou škodu.

Německé zájmové cíle v rozpadnutém Polsku

Cíle a úkoly, které vyplývají z rozpadu polského státu, jsou přitom, pokud jde o německou zájmovou sféru, tyto:

1. Zřízení říšské hranice, která je v souladu s historickými, národopisnými a hospodářskými danými skutečnostmi.
2. Zavedení míru na celém území ve smyslu obnovy snesitelného klidu a pořádku.
3. Naprostá záruka bezpečnosti nejen říšského území, nýbrž i celého zájmového pásma.
4. Nový řád, nová výstavba hospodářského života, dopravy a tím však také kulturního a civilizačního vývoje.
5. Jako nejdůležitější úkol však: Nový řád a uspořádání národopisných poměrů, tj. přesídlení jednotlivých národností tak, aby se skončením tohoto vývoje vytvořily lepší dělící meze než je tomu dnes.

V tomto smyslu však nejde o problém, který by byl omezen na tento prostor, nýbrž o úkol, který zasahuje daleko dále. Neboť celý východ a jihovýchod Evropy je částečně vyplněn

neudržitelnými fragmenty německého národního tělesa. Právě v nich spočívá důvod a příčina neustálých mezistátních poruch. V údobí principu národnosti a rasové myšlenky je utopistické, pokud se věří, že by se tito příslušníci vysoce hodnotného národa beze všeho dali asimilovat. Náleží tedy k úkolům dalekozrakého uspořádání evropského života, aby došlo k přesídlení, a tím se alespoň odstranila část prvků schopných vyvolat evropské konflikty. Německo a Svaz sovětských republik se dohodly, že se přitom budou vzájemně podporovat.

Německá říšská vláda přitom nikdy nepřipustí, aby se povstávající polský zbytkový stát stal nějakým rušivým prvkem pro Říši samou anebo dokonce zdrojem poruch mezi Německou říší a sovětským Ruskem. Berou-li na sebe Německo a sovětské Rusko tuto sanační práci, pak oba státy mohou právem poukázat na to, že pokus řešit tento problém versailleskými metodami naprosto ztroskotal. A ztroskotat musel, protože tyto úkoly nemohou být vyřízeny jen tak od stolu nebo jednoduchými nařízeními. Většina státníků, kteří ve Versailles o těchto složitých problémech rozhodovali, neměla ani nejmenší historické předběžné vzdělání, ano, často ani nejmenší tušení o podstatě jim přiděleného úkolu. Nenesli však také naprosto žádnou odpovědnost za následky svého konání. Poznání, že by jejich dílo snad přece mohlo být nesprávným, bylo bez významu proto, jelikož v praxi nebyla cesta ke skutečné revizi.

Neboť ve Versailleské smlouvě bylo stanoveno pouze, že možnost takové revize by musela být eventuálně možná, ale ve skutečnosti ztroskotaly všechny pokusy dospět k takové revizi, a musely ztroskotat tím spíše, že Společnost národů jako příslušná instance přestala mít možnost činit si nárok na vnitřní oprávnění na provedení takové procedury.

Absurdita Společnosti národů

Když nejprve Amerika odmítla udělit sankci versailleské mírové smlouvě anebo dokonce vstoupit do Společnosti národů, měly pak později i jiné národy za to, že už nemohou svou přítomnost sloučit v tomto grémiu se zájmy svých zemí. A tak klesal tento spolek stále více až ke kroužku zájemců versailleského diktátu. Faktem je v každém případě, že žádná z revizí, které byly od počátku uznány za nezbytné, nebyla provedena Společností národů. Protože se v dnešní době zahnizďuje zvyk považovat uprchlou vládu za stále ještě existující, i když se třeba sestávala pouze ze tří členů, a to pokud si pouze sebou vzala tolik peněz, aby se nestala hospodářskou přítěží svým demokratickým hostitelským zemím. Je třeba mít za to, že i Společnost národů bude dále hrdinně existovat, i když v ní spolu zasedají pouze dva národy. Ano, nakonec stačí snad pouze jeden! Dle stanov Společnosti národů by však každá revize versailleských klauzulí také ještě výlučně podléhala tomuto osvícenému spolku, to znamená jinými slovy, že by byla prakticky nemožná. Společnost národů však není nic živého, nýbrž již dnes něco mrtvého. Avšak postižené národy nejsou mrtvy, nýbrž žijí – a svoje životní zájmy budou prosazovat i tehdy, kdyby se Společnost národů stala neschopnou je vidět, chápat je anebo brát na ně ohled.

Nacionální socialismus není proto také žádným zjevem, který by v Německu vyrostl, aby se zlomyslným záměrem zabránil Společnosti národů v jejích revizních snahách, nýbrž hnutím, které přišlo, protože bylo po patnáct let zabraňováno revizi potlačováním nejpřirozenějších a národních práv velkého národa. A já osobně bych si vyprosil, aby nějaký cizí státník nyní vstal a prohlásil, že jsem věrolomný, protože jsem tuto revizi nyní provedl. Já jsem naopak německému národu dal své svaté

slovo, že odstraním Versailleskou smlouvu a že mu navrátím přirozené životní právo, které jako velký národ má.

Rozměry, v nichž zajišťuji toto životní právo, jsou skromné. Jestliže si 46 milionů Angličanů bere právo vládnout nad 40 miliony čtverečních kilometrů zeměkoule, pak není žádným bezprávím, jestliže si 82 milionů Němců žádá právo žít na 800 000 čtverečních kilometrech, obdělávat tam svá pole a věnovat se svým řemeslům; a žádají-li dále, aby jim byl navrácen jejich koloniální majetek, který jim kdysi patřil a který nikomu neodňali loupeží anebo válkou, nýbrž který získali poctivě koupí, výměnou a smlouvami. Pokusil jsem se mimoto při všech požadavcích, které jsem vznesl, dosáhnout revize vždy nejprve cestou vyjednávání. Ovšem odmítl jsem přednést německé životní právo nějakému mezinárodnímu nepříslušnému konsorciu jako uctivou prosbu!

Právě tak jako nemyslím, že Velká Británie by prosila za respektování všech životních zájmů, tak nesmí nikdo něco takového očekávat od nacionálněsocialistického Německa. Musím však zde slavnostně prohlásit, že jsem rozsah neobyčejně omezil. Obzvláště tam, kde se mi nezdálo, že jsou ohroženy nejpřirozenější životní zájmy mého národa, jsem sám německému národu radil, aby byl skromný a aby se omezil. Někde však musí těchto osmdesát milionů žít.

Zdrojem nejistoty v Evropě nejsou německé požadavky

Neboť jeden fakt nemohla odstranit ze světa ani Versailleská smlouva. Rozdělila sice státy tím nejnerozumnějším způsobem, roztrhala hospodářsky spojité kraje, roztrhala dopravní linie – avšak živá substance z masa a krve zůstala a zůstane také v budoucnosti.

Nemůže se tedy popírat, že od té doby, co německý národ obdržel v nacionálním socialismu své vzkříšení, došly k vyjasnění německého poměru k ostatnímu světu ve velké míře. Nejistota, která dnes zatěžuje soužití národů, nepramení z německých požadavků, nýbrž z publicistických podezírání takzvaných demokracií. Německé požadavky samy byly velmi jasně a přesně předloženy. Své splnění však nalezly nikoliv díky pochopení ženevské Společnosti národů, nýbrž díky dynamice přirozeného vývoje.

Cílem mnou vedené zahraniční politiky Říše však nebylo v žádném případě nic jiného, než zajistit německému národu existenci a tím i život, odstranit nespravedlnosti a nesmyslnosti smlouvy, která nejen že Německo hospodářsky zničila, nýbrž právě tak srazila do zhouby i vítězné národy. Ostatně však byla celá práce na znovuvybudování Říše obrácena směrem dovnitř. V žádné zemi na světě proto také nebyla touha po míru větší než v německém národě. Je to štěstím pro lidstvo a nikoliv neštěstím, že se mi podařilo bez vnitropolitického zatížení cizích státníků odstranit nejšílenější nemožnosti Versailleské smlouvy mírovou cestou. Že snad toto odstranění v jednotlivých podrobnostech bylo pro jisté interesenty bolestné, se dá pochopit. Avšak tím větší je zajisté zásluha, že k této nové úpravě ve všech případech, s výjimkou posledního, došlo bez prolévání krve.

Avšak i poslední revize této smlouvy byla právě tak proveditelná mírovou cestou, kdyby se bývaly neprojevily v opačném smyslu ony dvě okolnosti, které jsem zmínil. Vinu na tom nesou především ti, kdož nejenže nebyli potěšeni mými dřívějšími mírovými revizemi, nýbrž kteří si naopak stěžovali, že vidí novou střední Evropu povstávající mírovou cestou, a sice střední Evropu, která by pozvolna svým obyvatelům mohla dát opět práci a chléb.

Zmínil jsem se, že cílem říšské vlády bylo přinést jasno do vztahů mezi námi a našimi sousedy. A smím zde nyní poukázat na fakta, která se nedají odstranit ze světa písařskými výkony mezinárodních novinářských lhářů.

1. Německo sjednalo s baltskými státy pakty o neútočení. Jeho zájmy jsou zde výlučně hospodářské povahy.
2. Německo nemělo s nordickými státy už dříve žádné zájmové konflikty nebo dokonce sporné body a také dnes je stejně tak nemá. Švédsku a Norsku byly Německem nabídnuty pakty o neútočení a byly jimi odmítnuty pouze proto, že se tyto státy necítily být nijak ohrožovány.
3. Německo nevyvodilo vůči Dánsku žádné důsledky z oddělení německého území provedeného na základě Versailleské smlouvy, nýbrž naopak vytvořilo s Dánskem loajální a přátelský vztah. Nevznesli jsme žádné požadavky na revizi, ale sjednali jsme s Dánskem pakt o neútočení. Poměr k tomuto státu je tedy zaměřen na nezměnitelnou loajální a přátelskou spolupráci.
4. Holandsko: Nová říše se pokusila dále pokračovat v tradičním přátelství k Holandsku, nepřevzala žádnou diferenci mezi oběma státy a nevytvořila žádné nové.
5. Belgie: Ihned po převzetí vedení státních záležitostí jsem se pokusil upravit poměr k Belgii přátelsky. Vzdal jsem se každé revize a každého přání revize. Říše nevznesla žádný požadavek, který by mohl být nějak pociťován v Belgii jako ohrožení.
6. Švýcarsko: Stejný postoj zaujímá Německo vůči Švýcarsku. Říšská vláda nezavdala nikdy příčinu, aby i v nejmenším mohlo být pochybováno o jejím přání loajální úpravy vztahů mezi oběma zeměmi. Ostatně ani sama nikdy nepřednesla stížnost na poměr mezi oběma zeměmi.

7. Jugoslávii jsem ihned po provedeném anšlusu oznámil, že od nynějška počínaje je také hranice s tímto státem pro Německo nezměnitelná a že my si přejeme žít s Jugoslávii pouze v míru a přátelství.
8. S Maďarskem nás spojuje dlouholetý tradiční svazek těsného a srdečného přátelství. I zde jsou hranice nezměnitelné.
9. Slovensko se obrátilo samo na Německo se žádostí o pomoc při svém vzniku. Jeho samostatnost je Říší uznávána a nebude dotčena.

Avšak nejen k těmto státům vyjasnilo a upravilo Německo vztahy, které jsou přece stále ještě částečně zatíženy Versailleskou smlouvou, nýbrž také k velmocím. Společně s Ducem jsem provedl změnu vztahů Říše k Itálii. Hranice, existující mezi oběma státy, jsou oběma říšemi slavnostně uznány za nezměnitelné. Jakákoliv možnost zájmových rozporů územního charakteru byla vyloučena. Z bývalých protivníků ze světové války se mezitím stali srdeční přátelé. Nezůstalo při normalizaci vztahů, nýbrž vedlo to, v době, která následovala, ke sjednání těsného paktu, založeného na světovém názoru a politice; paktu, který se projevil jako silný prvek evropské spolupráce.

Úcta před velikými výkony francouzského národa

Především jsem však projevil snahu zbavit poměr k Francii jedu a učinit jej pro oba národy snesitelným. Zde jsem s krajní jasností kdysi upřesnil německé požadavky a nikdy jsem se od tohoto prohlášení neodchýlil. Navrácení území Sárska bylo jediným požadavkem, který jsem považoval za nevyhnutelný předpoklad německo-francouzského dorozumění. Kdyby Francie sama byla tento problém loajálně vyřešila, odpadl by jakýkoliv

další německý požadavek vůči Francii, již žádný podobný požadavek by neexistoval a nikdy by již také nebyl takový požadavek vznášen. To znamená: Odmítl jsem vůbec alsasko-lotrinský problém byť jenom zmínit. Nikoli proto, že bych k tomu snad byl nucen, ale protože tato záležitost není vůbec žádným problémem, který by kdy mohl stát mezi německo-francouzským poměrem. Akceptoval jsem rozhodnutí z roku 1919 a odmítl jsem dříve či později se opět dát do krvavé války kvůli otázce, která není v žádném poměru k německým životním nezbytnostem, která je však zajisté schopna uvrhnout každou druhou generaci do nešťastného boje. Francie to ví. Není možné, aby nějaký francouzský státník povstal a prohlásil, že jsem se někdy na Francii obrátil s nějakým požadavkem, jehož naplnění by bylo nesrovnatelné s francouzskou ctí anebo s francouzskými zájmy. Zajisté jsem se však místo nějakých požadavků obrátil na Francii vždy pouze s přáním, aby staré nepřátelství bylo navěky pohřbeno, aby oběma národům s jejich velkou historickou minulostí bylo umožněno k sobě vzájemně nalézt cestu. Podnikl jsem v německém národě vše, abych vymýtil myšlenku nezměnitelného dědičného nepřátelství a abych místo něho zasadil úctu před velikými výkony francouzského národa, před jeho dějinami, právě tak jako každý německý voják má nejvyšší úctu před výkony francouzské branné moci.

Sblížení Němců a Angličanů životním cílem

Nemenší byly moje snahy o německo-anglickou dohodu, ba ještě více, o německo-anglické přátelství. Nikdy, ale opravdu nikdy jsem se nepostavil proti britským zájmům. Bohužel, musel jsem se příliš často bránit proti britským zásahům do německých zájmů, také tam, kde se Anglie nedotýkaly ani v nejmen-

ším. Já jsem to považoval přímo za jeden z cílů svého života, sblížit oba národy nejenom na poli rozumovém, nýbrž také na poli citovém. Německý národ šel na této cestě za mnou rád. Jestliže moje úsilí ztroskotalo, stalo se tak jenom proto, že část britských státníků a novinářů chovala proti mně osobně přímo otřesné nepřátelství. Oni se nikterak netajili tím, že jejich jediným cílem je, z důvodů, jež nám jsou nevysvětlitelné, opět proti Německu zahájit boj při první příležitosti, která se naskytne. Čím méně věcných důvodů mají tito muži pro své počínání, tím více se pokoušejí prázdnými frázemi a tvrzeními předstírat motivaci svého jednání. Ale věřím také ještě dnes, že ke skutečnému uklidnění v Evropě a na světě může dojít jenom v případě, když se Německo a Anglie dorozumí. Z tohoto přesvědčení jsem se velmi často vydal na cestu dorozumění. Pokud nakonec nevedla k touženému výsledku, nebyla to opravdu moje vina.

Naposledy jsem se nyní také pokusil normalizovat vztahy Říše k sovětskému Rusku a dovést je konečně na přátelskou základnu. Díky stejnému smýšlení Stalina se to nyní také podařilo. Také s tímto státem je nyní sjednán trvalý přátelský poměr, jehož výsledky budou pro oba národy požehnané.

A tak ve svém celku revize Versailleské smlouvy, kterou jsem provedl, nezpůsobila v Evropě žádný chaos, nýbrž naopak, vytvořila předpoklady pro jasné, stabilní a především přijatelné poměry. Jenom člověk, který nenávidí tento pořádek v evropských poměrech a který touží po nepořádku, může být nepřítelem těchto činů.

Ale jestliže někdo se svatouškovským výrazem ve tváři míní, že musí odmítat metody, jimiž ve středoevropském prostoru vznikl přijatelný pořádek, mohu na to jenom odpovědět, že koneckonců není tak rozhodnou věcí metoda, nýbrž užitečný úspěch.

Odstranění hospodářské nouze ve střední Evropě

Před mým uchopením moci klesla střední Evropa – a to nejenom Německo ale také sousední státy – do bídy bezútěšné nezaměstnanosti. Výroba upadala, a tím se nutně zmenšoval také konzum. Životní úroveň klesala, nouze a bída byly toho následkem. Nikdo z kritizujících cizích státníků nemůže popřít, že nejenom ve staré Říši, ale ještě více také ve všech krajích, které jsou nyní spojeny, se podařilo odstranit tyto úpadkové zjevy, a to za neobyčejně těžkých podmínek. Tím bylo prokázáno, že tento středoevropský prostor je schopen života pouze tehdy, jestliže je soustředěn, a že každý, kdo jej rozděluje, se dopouští zločinu na milionech lidí. Odstranit tento zločin není nedodržením slova, nýbrž moje čest, moje pýcha a velký dějinný výkon.

Ani německý národ ani já jsme nesložili přísahu na Versailleskou smlouvu, nýbrž já jsem přísahal jenom na blaho svého národa, jehož jsem pověřencem, a na blaho lidí, které osud postavil do našeho prostoru a tím nerozlučně spojil s naším vlastním blahem. Jim všem zabezpečit existenci a tím život, je jedinou mojí starostí. Pokus, toto moje jednání pohrdavě kritizovat z katedry mezinárodního všeználkovství, posuzovat je anebo odmítat, je nehistorický a nechává mne osobně ledově chladným. Německý národ mne poctil svou důvěrou a s každým takovým pokusem cizí kritiky nebo vměšování je ještě více posilován ve svém postoji vůči mně.

Revizím vždy předcházely rozumné návrhy

Ostatně jsem při každé revizi nejprve předkládal návrhy. Pokoušel jsem se cestou vyjednávání dosáhnout toho, co bylo nezbytně nutné a zabezpečit to. Také se mi to v celé řadě případů

podařilo. V jiných případech však bohužel byla moje ochota k vyjednávání a mnohdy také skrovný rozsah mých požadavků, skromnost mých návrhů, vykládány jako slabost, a proto odmítnuty. Nikomu jinému to nemohlo být více líto, než mně samotnému. Ovšem, v životě národů jsou nezbytnosti, které musí dospět ke svému uskutečnění mocí, jestliže nenaleznou své splnění mírumilovnou cestou. Možná, že je to politováníhodné, ale platí to právě tak pro život jednotlivých občanů, jako pro život celku.

Nesporně je správnou zásadou, že větší, všem společný zájem, nemůže být rušen tvrdošíjností anebo dokonce vůlí jednotlivých individuí a skupin. Také Polákům jsem předložil nejrozsáhlejší návrhy. Jejich údělem nebylo jenom odmítnutí, nýbrž naopak, vedly ke generální mobilizaci tohoto státu a odůvodněním, které jasně ukazují, že právě ve skromnosti mých návrhů podle svého mínění viděli potvrzení mé slabosti, ba dokonce mého strachu. Vlastně by v člověku tato zkušenost měla přímo budit obavy, aby vůbec ještě přicházel s rozumnými a umírněnými návrhy. Také v těchto dnech čtu již v jistých novinách, že je vyloučen jakýkoli pokus o smírnou úpravu poměrů mezi Německem na straně jedné a že jakýkoliv návrh v tomto směru jenom dokazuje, že v hrůze vidím před sebou zhroucení Německa, a že tedy návrh podávám jenom ze zbabělosti anebo kvůli špatnému svědomí.

Ale jestliže nyní přece sděluji své myšlenky k tomuto problému, beru tedy na sebe, že budu platit v očích těchto lidí za zbabělce anebo zoufalce. Já si to mohu dovolit, protože úsudek o mně v dějinách, bohudík, nebudou psát tito ubožáčtí pisálci, nýbrž protože je dán mým životním dílem a protože je mi dost lhostejné, jak v tomto okamžiku tito lidé o mně soudí. Moje prestiž je dost veliká, abych si něco takového mohl dovolit. Protože zda tyto svoje myšlenky opravdu vyslovuji ze

strachu nebo ze zoufalství, prokáže za všech okolností pozdější průběh událostí.

Dnes mohu nanejvýš litovat, že lidé, kteří se ve své krvežíznivosti nemohou dost vynadívat na válku, nejsou bohužel tam, kde se válka opravdu vybojovává, a že nebyli také už dříve tam, kde se střílelo.

Jménem demokracie...

Chápu velmi dobře, že jsou interesenti, kteří vydělávají více na válce nežli na míru a chápu také, že pro jisté zrůdy mezinárodního žurnalismu je zajímavější věcí podávat zprávy o válce nežli o skutcích anebo dokonce o kulturních tvůrčích činech míru, které v jejich rozsahu nechápou a jimž nerozumí. A konečně je mi jasné, že jistý židovský mezinárodní kapitalismus a žurnalismus vůbec nesoucítí s národy, jejichž zájmy podle svého tvrzení hájí, ale že tito lidé jako Herostraté lidské společnosti vidí největší úspěch svého života v zakládání požárů. Ale myslím, že zde musím také ještě z jiného důvodu pozdvihnout svůj hlas. Jestliže dnes čtu jisté mezinárodní tiskové orgány anebo slyším projevy různých bezduchých velebitelů války, domnívám se, že smím mluvit a odpovídat jménem těch lidí, kteří mají odvést živou podstatu pro duševní činnost těch, jejichž cílem je válka. Tu živou podstatu, ke které jsem déle než čtyři roky také já za velké války patřil jako neznámý vojín. Působí velkolepě, jestliže vystoupí státník anebo novinář a vřelými slovy hlásá nezbytnost toho, aby jménem demokracie anebo něčeho jiného takového byl odstraněn režim v jiné zemi. Provádění těchto zvučných hesel vypadá potom ovšem zcela jinak. Dnes se píší novinové články, které mají zabezpečený nadšený souhlas vznešeného kruhu čtenářstva. Uskutečňování po-

žadavků v nich uvedených působí ovšem daleko méně nadšeně. Nechci zde říkat, jak správný mají tito lidé úsudek a jaké schopnosti. Ale ať napíší cokoliv, skutečná podstata takových rozmíšek tím není dotčena.

Před polským tažením prohlašovali tito pisálkové, že německá pěchota asi není špatná, ale že pancéřová zbraň – motorizované svazy vůbec – že prý jsou méněcenné a že prý prostě selžou, kdykoliv budou nasazeny. Nyní, po zničení Polska, píší tíž lidé s drzým čelem, že polské armády ztroskotaly vůbec prý jenom na německé pancéřové zbrani a na ostatním motorizování Říše, že se však oproti tomu údajně zhoršila německá pěchota pozoruhodným způsobem a že při každé srážce s Poláky byla slabší. „V tom“ – tak se domnívá doslovně jeden z těchto pisatelů – „je možné vidět opravdu příznivý příznak pro vedení války na západě a francouzský voják si to bude jistě dobře pamatovat.“ To si myslím také, pokud je ovšem opravdu uvidí a později si bude na to moci vzpomenout.

Pravděpodobně popadne tyto vojenské badatele za uši. To však nebude bohužel možné proto, že tito lidé zdatnost anebo méněcennost německé pěchoty osobně vůbec na bojišti nezkusí, ale budou je popisovat pouze ve svých redakčních místnostech.

Šest týdnů – ale co – 14 dní bubnové palby – a páni váleční propagandisté přijdou rychle k jinému přesvědčení. Mluví neustále o nezbytných politických světových událostech, ale neznají vojenský průběh věcí. Ale zato já je znám o to lépe, a proto považuji za svou povinnost zde mluvit, i když mi hrozí nebezpečí, že váleční štváči v tomto mém projevu jistě zase budou jenom vidět projev mého strachu a příznak stupně mého zoufalství.

Pro co chtějí západní demokracie válčit?

Proč se má tedy konat tato válka? Pro obnovení Polska? Polsko-versailleské smlouvy se již nikdy znovu nezrodí. Za to ručí dva největší státy na zemi. Konečný útvar tohoto prostoru, otázka obnovení nějakého polského státu, jsou problémy, které nebudou rozřešeny válkou na západě, ale výhradně jenom Ruskem na straně jedné a Německem na straně druhé. Ostatně by vyřazení jedné nebo druhé z obou mocností ve věcech území, o které jde, nezřídilo nový stát, ale bezmezný chaos. Problémy, které tam musí být řešeny, se nerozřeší ani u konferenčního stolu, ani v redakčních místnostech, nýbrž prací, která trvá desítky let. A právě nestačí, aby se společně posadilo několik státníků, kteří koneckonců nemají zájem o osud postižených a aby činili usnesení, ale je nutné, aby někdo, kdo sám má účast na životě těchto území, vzal na sebe práci na obnovení opravdu trvalého stavu.

Schopnost západních demokracií ohledně obnovení takového uspořádaného stavu věcí nebyla – alespoň v poslední době – ničím prokázána. Příklad Palestiny ukazuje, že by bylo lépe, kdyby se lidé zabývali úkoly, které mají právě před sebou a rozumně je řešili, než aby se starali o problémy, které jsou v životním prostoru a v zájmových sférách jiných národů a se kterými si tyto národy vědí zajisté lépe rady. Za všech okolností však Německo ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž především také položilo základ k novému hospodářskému rozkvětu a k dorozumění mezi oběma národy, které je čím dál více těsnější. Anglie bude mít ještě mnoho práce, než bude moci ve svém palestinském protektorátu poukázat na podobné výsledky. Víme ostatně docela dobře, že by bylo nesmyslné zahubit miliony lidských životů a zničit statky a hodnoty za stamiliardy, aby byl snad zřízen

útvar, který již svého času, při svém prvním vzniku, byl označován za nedochůdče všemi lidmi, kteří nebyli Poláky.

Co by mělo být tedy důvodem? Vzneslo Německo vůči Anglii nějaký požadavek, který snad ohrožuje britskou světovou říši nebo zpochybňuje její existenci? Nikoliv. Naopak. Ani vůči Francii, ani vůči Anglii Německo nevzneslo žádný takový požadavek. Má-li být válka opravdu vedena jenom proto, aby byl Německu dán nový režim, to znamená, aby nynější Říše byla zase roztříštěna, a tím aby bylo stvořeno nové Versailles, potom budou obětovány bezúčelně miliony lidí, neboť Německá říše se ani nerozbije, ani nepovstane druhé Versailles. Ale i kdyby se to snad po tříleté nebo čtyřleté nebo osmileté válce podařilo, bylo by toto druhé Versailles pro budoucnost zase jenom zdrojem nových sporů. Avšak za všech okolností by nemohla úprava světových problémů bez zřetele na životní zájmy největších národů světa skončit po pěti nebo deseti letech ani o vlas jinak, než dnes skončil pokus podniknutý před dvaceti lety.

Ne, ta válka nespraví vůbec žádný problém. Jedině, že by šlo o zruinované finance několika zbrojařů a vydavatelů novin nebo jiných mezinárodních válečných kořistníků.

Cíle říšské vlády na bývalém polském území

Dnes je třeba diskutovat o dvou problémech:

1. Úprava otázek, které vyvstaly z rozpadnutí Polska.
2. Problém odstranění oněch mezinárodních starostí, které politicky a hospodářsky ztěžují život národů.

Jaké jsou tedy cíle říšské vlády vzhledem k uspořádání poměrů v prostoru, který je západně od německo-sovětoruské demarkační linie uznán za německou sféru zájmů?

1. Vytvoření říšské hranice, která – jak již bylo zdůrazněno – odpovídá historickým, etnografickým a hospodářským podmínkám.
2. Uspořádání celého životního prostoru dle národností, tj. řešení oněch menšinových otázek, které se dotýkají nejen tohoto prostoru, nýbrž které se týkají i nadto skoro všech jižních a jihovýchodních evropských států.
3. V této souvislosti: Pokus o úpravu a uspořádání židovského problému.
4. Nové vybudování dopravního a hospodářského života k prospěchu všech lidí žijících v tomto prostoru.
5. Zaručení bezpečnosti celého tohoto území.
6. Zřízení polského státu, který ve své výstavbě a ve svém vedení poskytuje záruku, že ani nepovstane nové semeniště požáru proti Německé říši, ani nebude utvořeno ústředí intrik proti Německu a Rusku. Mimo to musí být okamžitě učiněn pokus odstranit důsledky války nebo alespoň je zmírnit, to znamená praktickou pomocnou činností zmírnit nynější nesmírné utrpení. O těchto úkolech může být – jak již bylo zdůrazněno – zajisté jednáno u konferenčního stolu, nemohou tam však nikdy být vyřešeny.

Pokud Evropě vůbec záleží na klidu a míru, tak by měly evropské státy být vděčny za to, že Rusko i Německo jsou ochotny vytvořit z tohoto ohniska nepokoje nyní pásmo mírumilovného vývoje, že obě země za to přebírají zodpovědnost a přinášejí s tím spojené oběti. Pro Německou říši znamená tento úkol, jelikož nemůže být koncipován imperialisticky, zaměstnání na 50 až 100 let. Ospravedlnění této německé práce spočívá v politickém uspořádání tohoto území právě tak jako v hospodářské přístupnosti. Koneckonců však oba tyto body budou ku prospěchu celé Evropě.

Návrhy k mírovému uspořádání a hospodářskému rozkvětu Evropy

Druhou, a v mých očích daleko nejdůležitější úlohou, je však vytvoření nejen přesvědčení, ale i pocitu evropské bezpečnosti. K tomu je zapotřebí, aby:

1. Zavládla nezbytná jasnost o cílech zahraniční politiky evropských států. Pokud jde o Německo, je říšská vláda ochotna poskytnout úplnou a naprostou jasnost o svých zahraničně-politických záměrech. Staví přitom do popředí tohoto prohlášení konstatování, že je z její strany Versailleská smlouva považována za již neexistující, resp. že německá říšská vláda a s ní celý německý národ nevidí žádné příčiny a žádný důvod pro jakoukoliv další revizi, kromě požadavku koloniálního majetku, náležícího Říši a jí odpovídajícího, v první řadě tedy na navrácení německých kolonií. Tento požadavek kolonií není založen pouze na historickém právním nároku na německé kolonie, ale především na živelném právním nároku a účastnictví na surovinových zdrojích země. Tento požadavek není požadavkem ultimativním a není žádným požadavkem, za nímž stojí násilí, nýbrž je požadavkem politické spravedlnosti a hospodářského všeobecného rozumu.
2. Požadavek skutečného rozkvětu mezinárodního hospodářství ve spojitosti s vzestupem obchodu a dopravy předpokládá uvedení vnitrostátních hospodářství resp. produkce uvnitř jednotlivých států do pořádku. K ulehčení výměny těchto produkcí je však nutné přistoupit k novému uspořádání trhů a k definitivní úpravě měn, aby tak pomalu byly odbourány překážky svobodného obchodu.
3. Nejdůležitějším předpokladem však pro skutečný rozkvět evropského a také mimoevropského hospodářství je

vybudování bezpodmínečně zaručeného míru a pocit bezpečnosti jednotlivých národů. Tato bezpečnost bude nejen umožněna definitivním uznáním evropského statutu, nýbrž především snížením zbrojení na rozumné a také hospodářsky únosné rozměry. K tomuto nezbytnému pocitu bezpečnosti však náleží především vyjasnění použitelnosti a rozsahu použitelnosti jistých moderních zbraní, které jsou svým účinkem schopny kdykoliv proniknout až do srdce každého jednotlivého národa a které následkem toho zanechají trvalý pocit nejistoty. Učinil jsem v tomto směru návrhy již ve svých dřívějších projevech v Říšském sněmu. Tehdy – zajisté proto, že vycházely ode mne – byly zamítnuty. Věřím však, že pocit národní bezpečnosti vnikne do Evropy teprve tehdy, když na tomto poli dojde jasnými mezinárodními a platnými závazky k přesnému a podrobnému definování pojmu dovoleného a nedovoleného použití zbraní. Tak jako kdysi ženevská konvence dokázala, že alespoň u civilizovaných států bylo zakázáno usmrcování zraněných, týrání zajatců a boj proti osobám, které se neúčastnily války, a tak jako se podařilo dopomoci tomuto zákazu v průběhu doby k všeobecnému respektování, musí se podařit definovat použitelnost letecké zbraně, používání plynu atd., ponorek, ovšem také pojmu kontrabandu tak, že válka bude zbavena své strašlivé povahy boje proti ženám a dětem a vůbec proti osobám, které se války neúčastní. Vzbuzení odporu k jistým postupům povede pak samo k odstranění zbraní, které se tak stanou zbytečnými.

Snažil jsem se používat již v této válce s Polskem letecké zbraně pouze na takzvané vojensky důležité objekty, respektive nasadit ji pouze tehdy, když na nějakém místě došlo k aktivnímu odporu. Musí však být možné v kontaktu s Červe-

ným křížem nalézt principiální všeobecně platnou mezinárodní úpravu. Pouze za těchto předpokladů se bude moci obzvlášť na náš hustě obydlený kontinent nastěhovat mír, který pak může dát – byv osvobozen od nedůvěry a strachu – předpoklad také pro skutečný rozkvět hospodářského života.

Válka by přinesla jen pustošení

Mám za to, že není ani jediného zodpovědného evropského státníka, který by si nepřál v nejhlubším koutku svého srdce rozkvět svého národa. Realizace tohoto přání je však myslitelná pouze v rámci všeobecné spolupráce národů tohoto kontinentu. Zajistit tuto spolupráci může být proto pouze cílem každého jednotlivého muže, vskutku zápasícího za budoucnost také svého vlastního národa. Aby tohoto velkého cíle bylo dosaženo, budou se tedy muset jednou velké národy na tomto kontinentě sejít, aby vypracovaly v podrobné a úhrnné úpravě statut, aby jej přijaly a aby jej zaručily; statut, který jim všem poskytne pocit bezpečnosti, klidu a tím i míru.

Je nemožné, aby se taková konference sešla bez nejdůkladnější předběžné práce, tj. bez vyjasnění jednotlivých bodů a především bez dostatečné práce přípravné. Je však právě tak nemožné, aby taková konference, která má na desetiletí předem stanovit osud právě tohoto kontinentu, zasedala za dunění děl, nebo také pouze jen pod tlakem mobilizovaných armád. Jestliže však mají být tyto problémy dříve či později přece být řešeny, pak by bylo rozumnější přistoupit k tomuto řešení dříve, než miliony lidí bezúčelně vykrvácejí a miliardy hodnot budou zničeny. Další udržování nynějších poměrů na západě je nemyslitelné. Každý den si vbrzku vyžádá stoupající oběti. Jednou snad bude Francie poprvé

ostřelovat Saarbrücken a demobilizuje ho. Německá střelba ze své strany z pomsty rozdrtí Mühlhausen (Mulhouse). Francie pak sama opět ze msty zahájí palbu svých děl na Karlsruhe a Německo opět na Straßburg (Strasbourg). Pak bude střílet francouzská dělostřelba na Freiburg a německá dělostřelba na Colmar nebo Schlettstadt (Sélestat). Pak se postaví děla s dalekým dostřelem a na obě strany bude pak zhouba a ničení zasahovat hlouběji a šířit se, a co nakonec již nebudou moci zasáhnout zbraně s dalekým dostřelem, to zničí letci. A to bude velmi zajímavé pro jistý mezinárodní žurnalismus a velmi užitečné pro fabrikanty letadel, zbraní, střeliva atd., avšak strašné pro oběti.

Tento boj zkázy se neomezí pouze na pevninu. Nikoliv. Zasáhne daleko přes moře. Dnes už neexistují ostrovy. A evropské národní jmění se roztříští v granátech a síla národů vykrvácí na bojištích.

Jednoho dne však bude opět hranice mezi Německem a Francií, pouze se však budou na ní místo kvetoucích měst šířit polozříceniny a nekonečné hřbitovy. Tyto mé názory mohou klidně pánové Churchill a soudruzi vykládat jako slabost anebo jako zbabělost. Nechci se zabývat jejich názory. Prohlašuji toto pouze proto, že chci samozřejmě také můj národ ušetřit tohoto utrpení. Kdyby však měl mít názor pana Churchilla a jeho příznivců úspěch, pak toto moje prohlášení bude mým posledním prohlášením. Pak budeme bojovat. Ani síla zbraní ani čas Německo nepřemohou. Takový listopad 1918 se již v německých dějinách nebude opakovat. Naděje na rozložení našeho národa je dětinská.

Pan Churchill může být přesvědčen, že Velká Británie zvítězí. Já však nepochybuji ani vteřinu, že zvítězí Německo. Osud rozhodne, kdo má pravdu. Jen jedno je však jisté. Ve světových

dějinách ještě nikdy nebylo dvou vítězů, avšak často pouze poražených. Už za poslední války, jak se mi zdá, tomu tak bylo.

Nechť se ujmou nyní slova ony národy a jejich vůdcové, kteří jsou stejného názoru, a nechť oni odmítnou moji ruku, ti, kteří věří, že ve válce musí spatřovat lepší řešení.

Jako Vůdce německého národa a jako kancléř Říše mohu v tomto okamžiku pouze děkovat Bohu, že nám v našem prvním těžkém boji za naše právo tak zázračně žehnal, a prosím jej, aby nám umožnil, jakož i všem ostatním, nalézt správnou cestu, aby se nejen německému národu, nýbrž celé Evropě dostalo nového štěstí míru.

PROČ ANGLIE CHCE VÁLČIT A NĚMECKO BUDOVAT

Mnichov 8. listopadu 1939

- **Německo r. 1918 neporazili na bojišti**
- **Zač bojovala Anglie 1914 a dnes**
- **Prázdné anglické sliby**
- **Evropské kulturní dědictví Německa a Anglie**
- **O spravedlivém rozdělení světa**
- **Koho Německo ohrožuje?**
- **Německý sociální stát je nebezpečný vzor**
- **Mezinárodní bankovní baroni**
- **Odpověď anglickým hrozbám**
- **Úcta ke starým bojovníkům**

Když němečtí celníci ve večerních hodinách dne 8. listopadu roku 1939 na německo-švýcarských hranicích nedaleko Kostnice zadrželi 36letého Georga Elsera při pokusu o ilegální útěk ze země, netušili, že před sebou mají muže, jehož přičiněním teprve asi půlhodinu potom v mnichovské pivnici Bürgerbräukeller zahyne při pumovém atentátu osm lidí, přičemž dalších 63 bude zraněno, z toho 16 lidí těžce. Zraku úředníků německé celní policie neunikl odznak levicově radikálního a v té době již zakázaného uskupení Rudé jednoty frontových bojovníků (Roter Frontkämpferbund), připíchnutý na límci Elserova kabátu. Členem této bojové organizace Komunistické strany Německa byl Elser již od roku 1928. Celníkům se nepozdával nejen onen odznáček, ale Elser vzbudil jejich podezření zejména pohlednicí mnichovské pivnice Bürgerbräukeller a časovou roznětkou, které měl v té chvíli při sobě. Elser se vymlouval, že odchází ze země, aby se vyhnul placení alimentů. Hodiny v okamžiku zadržení ukazovaly přibližně tři čtvrtě na devět. Elser nastavil detonaci pumy v Bürgerbrükelleru až na 21.20 hodin.

V momentu, kdy celníci legitimují Georga Elsera, ještě v Bürgerbräukelleru právě promlouvá k posluchačům Adolf Hitler. Pivnice nabízela místo pro více než 1 800 osob a byla oblíbeným místem konání politických shromáždění již za dob Výmarské republiky. Počínaje 8. listopadem roku 1933 zde Adolf Hitler pravidelně každý rok promlouval ke svým „starým bojovníkům“, účastníkům

nezdařeného nacionálněsocialistického puče z roku 1923, který se v tomto roce započal právě v této budově. Byl to tehdy pokus Adolfa Hitlera, Ericha Ludendorffa a dalších pučistů o státní převrat v Německu, jež se odehrál v bavorském Mnichově od večera 8. listopadu do brzkých ranních hodin 9. listopadu 1923, skončil nezdarem a vyžádal si i několik obětí na životech z řad nacionálních socialistů.

Dne 1. března 1939 prohlašuje Vůdce 9. listopad, jako pamětní den nacionálněsocialistického hnutí za státní svátek. Okolnosti, za jakých se tento den zapsal významně do dějin NSDAP, byly poměrně dramatické. Adolf Hitler původně plánoval jako den uskutečnění státního převratu již 29. září 1923, rozhodl se ale nakonec vyčkávat výsledků turbulentního vývoje v Bavorsku v naději, že bavorská vláda sama přinutí říšskou vládu k jejímu pádu. Vhodnou příležitost proto nabízelo shromáždění naplánované na 8. listopad 1923 v mnichovské pivnici Bürgerbräukeller, kde měl promluvit generální státní komisař Gustav von Kahr za přítomnosti bavorského zemského velitele Reichswehru Otto von Lossowa a dalších početných prominentních osobností z okruhu různých nacionalistických uskupení o cílech své politiky. Kahr začal s projevem kolem osmé hodiny večerní v zaplněném sálu pivnice. Asi půl hodiny poté vstupuje z vestibulu do sálu Adolf Hitler v doprovodu Hermanna Göringa a dalších nacionálních socialistů. Aby na sebe upozornil, vystřelí Hitler revolverem do stropu a s varováním, že budova je obklíčena příslušníky SA, vyhlašuje vypuknutí „národní revoluce“. Zatímco Göring přednáší svůj projev, jedná Hitler ve vedlejší místnosti s von Kahrem, s von Lossowem a s velitelem bavorské zemské policie von Seißerem. Hitlerovým cílem bylo okamžité povstání, k čemuž mu zmínění tři politikové vyslovili podporu nakonec i před shromážděným publikem v sálu. Pučisté vydali společnou „Proklamaci

k německému národu", ve které se pravilo, že „vláda listopadových zločinců v Berlíně se dnes prohlašuje za sesazenou" a že byla utvořena provizorní německá národní vláda, sestávající z generála Ludendorffa, Adolfa Hitlera, generála von Lossowa a plukovníka von Seißera. Podle vzoru „Pochodu na Řím" italských fašistů Benita Mussoliniho měly svazy Reichswehru umístěné v Bavorsku společně s antidemokratickými obrannými svazy vpochodovat do Berlína a tam převzít celkovou moc v Německé říši. Pokus o státní převrat se Hitlerovi a jeho spojencům jak známo nezdařil. Kromě toho byla jejich porážka zaplacena krví 16 povstalců, kteří přišli o život při přestřelce s tehdejšími státními bavorskými vojenskými a policejními složkami na mnichovském náměstí Odeonplatz před budovou Feldherrenhalle, jež po předchozí ozbrojené potyčce s povstalci spustily palbu do davu. Adolf Hitler celý incident, který netrval ani minutu, přežil také díky jednomu z povstalců, Ulrichu Grafovi, který se při střelbě před Hitlera postavil a zachytil tak svým tělem celých 11 policejních střel.

Těchto šestnáct zabitých povstalců bylo posléze od roku 1933 uctíváno, byli označováni za „mučedníky hnutí" a každoročně se konaly v Mnichově nákladné tryzny k uctění jejich památky. Adolf Hitler těmto 16 mučedníkům hnutí věnoval mj. první díl své knihy „Mein Kampf".

Na mnichovském náměstí Königsplatz zřídili nacionální socialisté po uchopení moci dvě mauzolea věnovaná šestnácti usmrceným povstalcům a byly sem přemístěny i jejich tělesné pozůstatky. V každém mauzoleu bylo vystaveno 8 železných rakví. U Feldherrnhalle byla umístěna pamětní tabule, u které nepřetržitě stála čestná hlídka. Kolem procházející chodci zdravili hlídku vztyčenou pravicí. Návštěva Feldherrnhalle patřila za nacionálního socialismu ke standardnímu rituálu a zavítaly sem i četné zahraniční delegace, mezi nimi i Češi.

Místo, ve kterém vypuklo povstání v roce 1923, Bürgerbräukeller, se 27. února 1925 stalo i místem znovuzaložení NSDAP. Od roku 1933, vždy večer 8. listopadu, právě zde tedy Vůdce každoročně promlouval k účastníkům puče z roku 1923.

Stejně tak hovořil Hitler před svou „starou gardou" i osudového 8. listopadu 1939. Události toho večera dosáhnou neméně dramatický spád jako památného listopadového dne před šestnácti lety. Tentokrát z nich však Adolf Hitler vyjde vítězně. Vůdce společně s vedoucími činiteli NSDAP vstupuje do zaplněného sálu, ale začne pronášet svůj projev s desetiminutovým zpožděním. K uctívaným padlým z mnichovského povstání po šestnácti letech přibyli mezitím i mnozí další: „Jsou to staří bojovníci, kteří tehdy neměli nic kromě svaté víry a vděčné německé neochvějné vůle zlomit pouta otroctví a své nezměrné pevné důvěry ve svého Vůdce Adolfa Hitlera. Jsou to titíž mužové, kteří v poledne 9. listopadu 1923 nastoupili s ním pochod k Feldherrnhalle, při němž šestnáct kamarádů z jejich řad dalo pod výstřely reakce svůj život za Říši, a s nimi pochodují svědkové krvavých bojů o moc, vídeňští mučedníci z Wien 1934, mrtví ze Sudet, povraždění z německé východní země a mrtví branné moci," informoval tehdy o události český tisk. „Vídeňskými mučedníky" se rozumělo 13 popravených pučistů z potlačeného nacionálněsocialistického pokusu o převrat v Rakousku z července 1934, ale také i kolem 4 000 nacionálních socialistů umístěných po potlačení puče do rakouských internačních táborů.

Vůdce spatřoval v neúspěšném pokusu o převrat v roce 1923 počátek rozmachu svého politického hnutí, jak to prohlásil i tento večer v Bürgerbräukelleru, ale mnohokrát podobně i v letech následujících. Poté, co v této své řeči vylíčil nuzné poměry v poválečném Německu, pohovořil o důsledcích Versailleské smlouvy, tehdejším „selhání" vedení německého národa a také o významu oněch šestnácti obětí nezdařené revolty.

Osmý listopad 1923 byl tedy stabilně prezentován jako významný mezník v historii nacionálněsocialistického hnutí, jako obrat k lepšímu, ačkoliv v následujících letech se hnutí muselo vypořádat s mnohými překážkami a dočasnými porážkami. Z aktuálních důvodů – píše se listopad roku 1939 – však velkou část svého projevu Vůdce věnoval nejen připomínání si těchto historických událostí a jejich významu, ale především zahraničně-politické problematice. Pozastavoval se nad skutečnou motivací Anglie při zapojování se do mezinárodních konfliktů v současné době (Anglie vyhlásila válku Německu 3. září 1939), porovnával to s pohnutkami, navenek uváděnými v dosavadní historii britského impéria při získávání a ovládání svých kolonií, a poukazoval na údajné pokrytectví britské politiky, sledující ve skutečnosti svůj vlastní materiální prospěch a v minulosti tak mnohokrát prokazující vůli ovládat jiné mimoevropské národy a využívat materiálních statků na jejich půdě. Anglickou zaangažovanost ve střední a východní Evropě považuje za naprosto pokryteckou a vypočítavou. Na prohlášení, podle nichž Anglie nese odpovědnost za osudy národů střední a východní Evropy, Adolf Hitler suverénně reaguje srovnáním, že stejně tak Německo tedy musí odpovídat za svobodu národů v Palestině, v Arábii, v Egyptě a „pro mne za mne také v Indii". Ospravedlňuje jím v tomto roce dosažené revize Versailleské smlouvy, odporující anglickým zájmům, také argumentací, že střední Evropa ani přirozeně nemůže patřit k zájmovým sférám Anglie, jelikož se zde marně snaží „vypátrat britské kulturní pomníky", zatímco stopy německého kulturního vlivu v této oblasti jsou nezpochybnitelné. Na „anglickou válečnou hrozbu" odpovídá Vůdce odhodláním bojovat až do vítězného konce.

Adolf Hitler ukončí svoji řeč již krátce po úderu deváté hodiny a spěchá se štábem svých spolupracovníků směrem k mnichovskému hlavnímu nádraží, kde je přistaven zvláštní vlak do Berlína. Původně plánovaný odlet letadlem do Berlína byl zrušen pro nepří-

znivé počasí a Vůdce musí místo toho využít Říšských drah. Musel tomu přizpůsobit i délku svého projevu a hovořil k publiku proto mnohem kratší dobu, než bývalo jinak zvykem. Přesně v 21.20 hodin exploduje v Bürgerbräukelleru bomba nainstalovaná Georgem Elserem. Sál pivnice je 13 minut po odchodu Adolfa Hitlera zpustošen a exploze po sobě zanechává vedle trosek 8 mrtvých a 63 raněných.

„Pozorování, která jsem činil, přinášela ten výsledek, že poměry v Německu by mohly být změněny pouze odstraněním momentálního vedení. Vedením jsem chápal ty ‚nejvyšší', myslel jsem tím Hitlera, Göringa a Goebbelse. Mými úvahami jsem dospěl k přesvědčení, že odstraněním těchto 3 mužů se do vlády dostanou jiní muži, kteří nebudou klást zahraničí žádné neúnosné požadavky, kteří nebudou chtít pojmout žádnou cizí zemi a kteří se postarají o zlepšení sociálních poměrů pracujících." Takto později vypovídal při výslechu u Tajné státní policie v listopadu 1939 o motivech svého činu Georg Elser. Mezi 63 raněnými atentátu, z nichž mnozí budou muset strávit zbytek života jako invalidé, se nebude vyskytovat žádný prominentní nacionální socialista. Elser nejenže tedy nedosáhl kýženého cíle fyzického zneškodnění Vůdce, ale navíc ve svém důsledku Adolfa Hitlera upevnil v jeho neochvějném přesvědčení, že před smrtí u příležitosti jeho projevu v Bürgerbräukelleru jej uchránila pouze Prozřetelnost. Na druhé straně nepřátelé nacionálněsocialistického zřízení v zahraničí i na domácí půdě se domnívali, že atentát ve skutečnosti zinscenoval samotný Hitler nebo jeho stoupenci, aby tím upevnili jeho pozici v zemi. Georg Elser se v poválečných letech nedočkal posmrtného uznání za svůj čin ani od oficiální historiografie bývalé Německé demokratické republiky, ačkoliv přeci působil v organizaci blízké Komunistické straně Německa. Jediný, kdo z krveprolití v Bürgerbräukelleru zinscenovaném levicově radikálním odbojářem nakonec profitoval, byl tedy Vůdce sám.

Příslušníci a příslušnice strany! Moji němečtí soukmenovci!

Přišel jsem k vám na několik málo hodin, abych ve vašem středu opět oživil vzpomínku na onen den, který pro nás, pro hnutí, a tím i pro celý německý lid, měl největší význam. Bylo to těžké rozhodnutí, které jsem tehdy musel učinit a uskutečnit. Ze zdánlivého neúspěchu se zrodilo velké nacionálněsocialistické hnutí svobody, neboť v důsledku tohoto neúspěchu nastal onen veliký proces, který nám umožnil, abychom se poprvé před celou veřejností zasadili o náš názor, o naše cíle a o naše rozhodnutí, převzali odpovědnost a tím seznámili velké masy s naším myšlenkovým statkem.

Mohlo-li ve čtyřech letech od roku 1919 do r. 1923 nacionálněsocialistické hnutí vyrůst tak, že se mu podařilo po první události, která přece jenom vyburcovala, zmobilizovat celý národ, pak se to muselo přičíst všeobecné situaci, v níž se Německo nalézalo. Strašlivá katastrofa postihla náš lid a naši zemi.

Po míru téměř 45letém, bylo Německo vehnáno do války.

O vinně na válce se mluvilo již mnoho. Víme dnes velmi dobře – a věděli jsme to již tehdy – že říšským vládám až do r. 1914 mohla být vlastně přičítána jenom jedna jediná vina, to jest vina, že neučinily vše, co ve službách národního posílení se učinit mělo a mohlo. Mohla se jim dál přičítat vina, že se daly

vehnat do války teprve v okamžiku pro Německo nejméně příznivém, neboť nebylo žádných pochybností, že Německo, kdyby bylo opravdu chtělo válku, bylo by k tomu mělo již dříve příležitosti lepší. Ony síly, které tehdy stály proti nám, rozplamenily také nyní válku proti Německu – stejnými frázemi a stejnými lžemi. My všichni – pokud jsme tehdy byli vojáky – víme, že Angličané a Francouzi nás neporazili na bojišti. Bylo třeba velké lži, aby našemu národu byly ukradeny zbraně. Dnes je snad v cizině ten či onen, kdož se diví mé velké sebedůvěře. Mohu k tomu jenom říci: Tuto sebedůvěru jsem si získal na bojišti! Ve čtyřech letech jsem nikdy neměl ani na jediný okamžik přesvědčení, nebo tísnivé vědomí, že některý odpůrce by mohl mít nad námi převahu. Ani Francouzi, ani Angličané neprokázali více odvahy, více statečnosti a opovrhování smrtí, než německý voják!

Byly to lži našich odpůrců, které způsobily, že Německo tehdy podlehlo. Byly to lži týchž mužů, kteří dnes lžou opět; vždyť přece jsou to titíž staří váleční štváči, proti nimž stálo Německo již ve velké válce. Tehdy pan Churchill štval do války a v Německu byla slabá vláda. Dnes štve tentýž pan Churchill do války opět, ale v Německu je nyní vláda jiná! Neboť dnešní vláda byla tehdy v boji proti Angličanům. Nemá tedy k nim o nic více úcty, než ke komukoliv jinému. Nemá ani nejmenší pocit podřadnosti, nýbrž naopak přesvědčení převahy.

Srovnání válečných motivů Anglie v roce 1914 a dnes

Tehdejší lži byly stejné jako dnes. Zač šla Anglie tehdy do války?

Roku 1914 se říkalo: »Velká Británie bojuje za svobodu malých národů.« Později jsme viděli, jak si Velká Británie dělala

se svobodou těchto malých národů co chtěla, jak málo se její takzvaní státníci starali o svobodu těchto malých národů, jak potlačovali menšiny, týrali národy – právě tak, jako to činí i dnes, jestliže to slouží jejich účelům a hodí se do jejich programu.

Potom se řeklo: Anglie bojuje za spravedlnost! Anglie bojovala ovšem již po 300 let za spravedlnost a jako odměnu za to obdržela od Pánaboha asi 40 milionů čtverečních kilometrů na této zemi a kromě toho „právo" ovládat 480 milionů lidí. Tak odměňuje Bůh národy, které bojují „jenom za spravedlnost"! Zvláště ony národy, které bojují za „sebeurčení jiných", neboť Anglie prý bojovala roku 1914 za toto právo sebeurčení. Prohlásilo se: »Britský voják nebojuje za vlastní zájmy, nýbrž za právo sebeurčení všech národů.« Anglie by byla mohla již tehdy vyhlásit právo sebeurčení ve své vlastní britské říši! Ale to si zajisté ušetřili teprve pro příští válku!

A dále bojovala Anglie tehdy za „civilizaci"; neboť ta existuje jenom v Anglii. Jenom v anglických hornických okresech, jenom v anglických územích bídy vládne civilizace, ve Whitechapelu(68) a v jiných sídlech hromadné bídy a sociální zchátralosti!

A kromě toho táhla Anglie tehdy do pole – jako již odedávna – za „humanitu". Humanitu ovšem nejdříve nabíjeli jako střelný prach do granátů. Možno ovšem bojovat i špatnými zbraněmi, jen když se bojuje za ušlechtilý vysoký cíl. A to Anglie přece činila vždy!

Šlo se ještě o krok dále a prohlásilo se: »My Angličané vůbec nebojujeme proti německému lidu, nýbrž naopak, německý lid milujeme. My, Churchill, Chamberlain atd., bojujeme jenom proti režimu, který utlačuje německý lid. Neboť my, Angličané, máme pouze jeden úkol: Osvobodit Německo od jeho režimu a tím dát štěstí německému lidu. A my Angličané tím bojujeme

především za to, aby německý lid byl zproštěn břemene militarismu. Ano, má to dojít tak daleko, aby vůbec již nepotřeboval nosit zbraně. My Angličané jej proto chceme naprosto osvobodit od zbraní.« Dále se prohlašovalo, že »je to nízkost, píše-li se, že my Angličané máme něco proti německému obchodu. Naopak, chceme svobodu obchodu. Nemáme nic proti německému obchodnímu loďstvu,« tak pravil tehdy pan Churchill. Prohlásilo se, že je hanebnou pomluvou tvrdit, že Angličané pomýšlejí na německé kolonie, ba že je to nízkost něco takového si třeba jenom myslet; to se prohlašovalo v letech 1914, 1915, 1916 a také ještě 1918.

Šlo se ještě o krok dále a řeklo se, že se vůbec nebojuje za vítězství, že se bojuje za mír dorozumění, za mír smíření a především za mír rovnoprávnosti. A tento mír měl umožnit, že v budoucnosti vůbec bude možno zřeknout se zbrojení. Tím se tehdy vpravdě bojovalo proti válce. Anglie bojovala proti válce, aby ji vyhubila, a sice válku poražených a odpor přepadených. Prohlásilo se proto, že nemůže být ani řeči o tom, že by cílem britské válečné politiky bylo vybrat si válečné odškodné. Právě naopak. Usilovalo se o mír bez odškodného a tento mír měl být korunován všeobecným odzbrojením a institucí, spojující všechny národy.

A toto shrnul velký sekundant Anglie Wilson do 14 bodů a potom doplnil třemi body dalšími, jimiž jsme byli ujišťováni, že se nemusíme ničeho obávat, že není třeba očekávat žádné nespravedlivé zacházení a že jenom musíme složit zbraně v důvěře k Anglii, abychom pak byli přijati do pravého společenství národů, v němž bude vládnout právo a že kolonie budou spravedlivě rozděleny a že bude dbáno všech spravedlivých nároků na kolonie. Tomu všemu, že se pak dostane posledního posvěcení ve Společnosti národů. Válka tím bude definitivně odstraněna a s tím přijde věčný mír.

Z anglického stanoviska bylo pochopitelné, že ten, kdo pouze 46 miliony lidí ovládá 40 milionů čtverečních kilometrů a tím 480 milionů lidí, si musí přát, aby nyní konečně vládl klid, když svět měl před tím po 300 let anglickou dobyvačnou válku. »Po 300 let jsme ujařmovali zem za zemí, utiskovali národ za národem. Nyní máme celý svět a teď konečně má být klid!« Tomu možno porozumět a bylo pochopitelné, že chtěli opravdu provést ve Společnosti národů akt stabilizace nyní dosaženého stavu.

Potom ovšem bylo všechno jinak. A dnes přeci vystupuje anglický ministr a praví se slzami v očích: »Och, jak rádi bychom dospěli k dorozumění s Německem, jenom kdybychom mohli důvěřovat slovu německého vedení.«

Nedodržené sliby anglických státníků

Mám na jazyku právě totéž! Jak rádi bychom chtěli dosáhnout dorozumění s Angličanem, jen kdybychom mohli důvěřovat slovům jeho vedení. Neboť pokud byl kdy který národ obelhán a podveden ničemněji, než v uplynulých dvou desetiletích, byl německý lid obelhán a podveden anglickými státníky!

Kde zůstala slíbená svoboda národů?
Kde zůstala spravedlnost?
Kde zůstal mír bez vítězů a poražených?
Kde zůstalo právo sebeurčení národů?
Kde zůstalo zřeknutí se kontribucí?
Kde zůstala spravedlivá úprava koloniálního problému, slavnostní prohlášení, že nikdo nechce Německu vzít kolonie?
Kde zůstalo posvátné ujištění, že nikdo nehodlá uložit nám nesnesitelná břemena?

Kde konečně zůstala ujištění, že budeme jako rovnoprávní přijati do lůna takzvané Společnosti národů?
Kde zůstalo ujištění, že bude provedeno všeobecné odzbrojení?

Samé lži a věrolomnosti.

Byly nám vzaty naše kolonie, náš obchod byl rozbit. Uloupili naše obchodní loďstvo, miliony Němců byly od nás odtrženy a ztýrány. Na náš lid byly navaleny kontribuce, které bychom nemohli splatit ani za sto let. Uvrhli nás do nejhlubší bídy. Z této bídy však vzniklo nacionálněsocialistické hnutí. Nechť se dnes neříká, že Německu, které by nebylo nacionálněsocialistické, by se otevřelo zlaté britské srdce. Německo, které jsme kdysi poznali, bylo, Bůh to ví, vším jiným nežli nacionálněsocialistickým; bylo to Německo demokratické a světoobčanské, které ještě slepě věřilo v ujišťování britských státníků. Toto Německo důvěřovalo, samo se odzbrojilo a samo se zneuctilo. A bylo opět a opět obelháváno a podváděno! A z této nouze, která se tehdy dostavila, vzniklo naše hnutí!

Z největšího porušení slova všech dob došlo ke Spa[56] a později k hanebnému diktátu ve Versailles.

Vy to víte, mojí staří druhové z boje, jak jsem vám právě z tohoto místa znovu a znovu vysvětloval tuto smlouvu bod za bodem. Přes 440 článků, z nichž každý jednotlivý byl urážkou a znásilněním velkého národa. Bída a zoufalství se tehdy zmocnily našeho lidu. K tomu přistoupily léta inflace, uloupení všech životních možností, doba velké nezaměstnanosti a mnoha sebevražd v Německu. Měli jsme v tomto Německu ve dvou letech více sebevražd, než kolik Američanů padlo v průběhu války na západě. Z této velké nouze vzniklo nacionálněsocialistické hnutí a toto hnutí muselo tehdy již od prvního dne učinit těžká rozhodnutí.

A jedním z těchto rozhodnutí bylo rozhodnutí k revoltě 8. listopadu 1923. Toto povstání se tehdy zdánlivě nezdařilo, avšak z obětí pak přece jenom přišla záchrana Německa. Šestnáct mrtvých! Avšak jimi byly pozvednuty miliony žijících.

Nacionálněsocialistické hnutí nastoupilo tehdy svou vítěznou cestu.

Od té doby se Německo stalo světovou mocností – zásluhou našeho hnutí! Bylo ovšem pochopitelné, že starý nepřítel se opět pohne v okamžiku, kdy započneme překonávat následky porážky.

Nelze pochybovat, že jsou dvojí Angličané. Nechceme zde býti nespravedliví. V Anglii jsou také čestní lidé, jimž celé toto pokrytecké chování není vnitřně vhod a kteří s ním nechtějí mít nic společného. Byli však buď umlčeni, nebo jsou sami bezmocní. Pro nás rozhoduje, že jsme nenalezli tohoto Angličana, kterého jsme sami po léta hledali. Vy – moji příslušníci strany – víte, jak jsem se pevně po dvě desetiletí snažil o dorozumění s Anglií. Jaká omezení jsme uložili německé politice, abychom přivodili dorozumění s Anglií! Rovněž tak s Francií. Co všechno jsme škrtli, čeho všeho jsme se zřekli! Jedno ovšem bylo samozřejmé: Žádná německá vláda se nemůže zříci práva na život! A především vláda nacionálněsocialistická vůbec nepomýšlí na to, aby vyslovila takovéto zřeknutí se práva na život.

Naopak, vždyť jsme vznikli z protestu proti někdejšímu zřeknutí se životního práva našimi demokratickými politiky. Prosadím proto život a bezpečnost německého lidu za všech okolností!

Legitimnost sféry britských zájmů ve střední Evropě

Nikdy jsem si neosoboval právo mluvit do britských nebo francouzských zájmů. Když však dnes povstane Angličan a řekne: »Odpovídáme za osud národů střední a východní Evropy,« pak mohu dát těmto pánům jenom tuto odpověď: Právě tak i my odpovídáme za osud národů v Palestině, v Arábii, v Egyptě, za osud národů – pro mne za mne – také v Indii.

Když však čtvrtý Angličan řekne: »Naše hranice jsou na Rýně« a přijde další a prohlásí: »Naše hranice jsou na Visle,« pak jim musím odpovědět: Moji pánové, hleďte, abyste se zase vrátili k Temži, jinak vám k tomu pomůžeme!

Dnešní Německo je v každém případě rozhodnuto zabezpečit své hranice a obhájit svůj životní prostor.

Je to prostor, který nebyl kultivován Angličany. Nepřišli jsme nikam, kam by Angličané byli přinesli kulturu již před námi. Prohlásil-li lord Halifax(29) ve své včerejší řeči, že se zasazuje o umění a kulturu, a že proto Německo musí být zničeno, pak můžeme jenom říci: Německo mělo kulturu již tehdy, kdy Halifaxové neměli o kultuře ani tušení. A v posledních šesti letech bylo v Německu vykonáno pro kulturu více, než v Anglii v posledním století! A všude, kam jsme až dosud přišli, nikde jsme nenalezli pomníky britských kulturních apoštolů, nýbrž jenom kulturní pomníky velkých Němců: v Praze nebo v Posen, Graudenz (Grudziądz) nebo v Thornu (Toruň), Danzigu (Gdańsk) nebo ve Vídni jsem se marně snažil vypátrat britské kulturní pomníky. Pravděpodobně jsou v Egyptě nebo v Indii. Rozhodně jsme opět povznesli německý národ, a to rok od roku, počínaje rokem 1922 přes léta 1934, 1935 a 1936. Urazili jsme etapu za etapou, osvobodili jsme Německo kus za kusem a současně jsme jej učinili silným! A zde ovšem chápu starosti mezinárodních válečných štváčů. Viděli k svému

politování, že nové Německo přece jenom již není Německem starým. Neboť já jsem se snažil o vývoj nejen kulturní stránky našeho života, nýbrž také o vývoj stránky mocenské, a to důkladně. Vybudovali jsme si brannou moc – to mohu dnes klidně říci – že lepší není na světě!

A za touto brannou mocí stojí lid v ucelenosti, jak tomu rovněž až dosud ještě nikdy v německých dějinách nebylo!

Ušlechtilé cíle britské politiky?

A nad touto brannou mocí a nad tímto lidem stojí dnes vláda s fanatickou silou vůle, jak tomu v uplynulých staletích ještě nikdy v Německu nebylo! Tato nová Německá říše neměla – jak všichni víte – vůbec žádných válečných cílů proti Anglii nebo Francii. Ve své poslední řeči, kdy jsem naposledy podával Anglii a Francii ruku, jsem k tomu také zaujal stanovisko. Jsme-li nyní přesto napadáni, pak to nemůže mít nic společného ku příkladu s otázkou Rakouska, s otázkou Česko-Slovenska nebo Polska, neboť tyto otázky jsou vždy podle potřeby vyzvednuty nebo opět rychle zapomínány. Případ Polska přece ukazuje, jak málo je Anglie interesována na existenci takových států, vždyť jinak by musela vyhlásit válku také sovětskému Rusku, neboť Polsko bylo rozděleno přibližně na dvě poloviny. Avšak Angličané nyní říkají, že to již vůbec nerozhoduje, že mají jiný válečný cíl. Zprvu to byla svoboda Polska, potom to bylo vyhubení nacismu a pak to opět byly záruky pro budoucnost. Vždy to bude něco jiného. Zkrátka povedou válku tak dlouho, dokud se nalezne někdo, kdo je ochoten válku za ně vést, to jest sám se za ně obětovat. Odůvodňuje se to starými frázemi. Jestliže totiž prohlašují, že se chtějí zasadit za svobodu vůbec i ve zvláštních případech, pak

by přece mohla Velká Británie dát světu zázračný příklad, a to tím, že konečně přece jen věnuje plnou svobodu svým vlastním národům.

Jak šlechetně by toto nové britské křižácké tažení vypadalo, kdyby bylo bývalo zahájeno prohlášením svobody 350 milionů Indů nebo prohlášením nezávislosti a svobodného hlasovacího práva všech ostatních britských kolonií! Jak rádi bychom se pak poklonili před takovou Anglií! Místo toho vidíme, jak Anglie tyto miliony lidí utlačuje, přesně tak, jako přihlížela, když byly utlačovány miliony Němců. Proto nás ani v nejmenším nedojímá, zvolá-li dnes britský ministr, pln vroucnosti, že Anglie prý má vůbec na zřeteli jen ideály a žádné sobecké cíle. Přirozeně – jak jsem již pravil – Britové ještě nikdy nebojovali pro sobecké cíle. Milý Bůh daroval nakonec Anglii – právě proto, že tak nezištně bojovala – lidi a země jako odměnu. Pakliže dnes Angličané tedy znovu prohlašují, že nemají žádných zištných cílů, pak je to prostě směšné.

Německý národ může skutečně jen žasnout nad omezeností těch, kteří věří, že dvacet let po tak nehorázném světovém podvodu nás mohou tímtéž podvodem znovu napálit.

Nebo, praví-li se, že Anglie se zasazuje o kulturu. Anglie, jakožto tvůrce kultury, je kapitola sama pro sebe! My Němci nepotřebujeme v žádném případě nechat si od Angličanů v oboru kultury nic namlouvat. Naše hudba, naše básnictví, naše stavitelství, naše malířství, naše sochařství, se může s anglickým uměním hravě srovnat. Věřím, že jediný Němec, řekněme Beethoven, vykonal hudebně více, než všichni Angličané v minulosti a přítomnosti dohromady. A i o tuto kulturu se staráme lépe, než jak to Angličané vůbec dovedou.

Jestliže pak Angličané konečně řeknou, že nyní je jejich válečným cílem učinit konečně válce konec, pak přeci nepotřebovali vůbec žádnou válku začínat!

Neboť válka je zde jen proto, poněvadž ji Anglie chtěla! Jsme přesvědčeni, že války budou tak dlouho, dokud statky světa nebudou spravedlivě rozděleny a dokud toto rozdělení statků nebude provedeno dobrovolně a spravedlivě.

Vždyť to by se bylo mohlo učinit! Praví-li se dnes: »Ano, nacionálněsocialistickému Německu, tomu nemůžeme dát kolonie, byť nám to je sebe více bolestné. Rádi bychom rozdělili suroviny tohoto světa, avšak museli bychom je dát někomu, ke komu máme důvěru!« Nu, pánové, vždyť před námi byly v Německu jiné vlády! Byly to vlády z milosti Anglie; z části byly Anglií placeny. K těmto vládám jste přece museli mít důvěru! Pročpak tedy nebyly ony statky dány těm, k nimž byla důvěra!? Jenomže nebylo třeba vůbec nic rozdělovat, jen se nám nemělo naše vlastnictví předtím uloupit!

I my jsme toho názoru, že tato válka musí skončit a že nemůže přijít vždy po několika málo letech válka nová a že přijít nesmí a přijít nemá. Proto považujeme za nutné, aby se národy za tímto účelem omezily na své zájmové oblasti, to jest jinými slovy, aby skončil stav, že si jediný národ osobuje právo hrát úlohu světového policisty a že chce všude do všeho mluvit. Alespoň pokud jde o Německo, britská vláda ještě pozná, že pokus o zřízení policejní diktatury nad námi ztroskotá a ztroskotat musí.

Nepoznali jsme britské vládní muže ani v minulosti, ani v přítomnosti jako apoštoly kultury – jakožto policejní úřad je však už vůbec nesnášíme.

Proč nenávidějí Německo

Pravé důvody jejich jednání spočívají na jiném poli: Nenávidějí sociální Německo! Co jsme jim vlastně udělali? Vůbec nic!

Ohrožovali jsme je? Ani jedenkrát! Nebyli jsme snad ochotni sjednat s nimi dohodu? Ano! Také jsme tak učinili. Neuložili jsme si sami omezení své výzbroje?

Ne, to všechno je nezajímalo. Co nenávidějí, je Německo, které je pro ně nebezpečným příkladem, sociální Německo. Německo našeho sociálního pracovního zákonodárství, které nenáviděli již před světovou válkou a které nenávidí i dnes. Toto Německo sociální péče, sociálního vyrovnání, odstranění třídních rozdílů – to nenávidí! Německo, které se průběhem sedmi let snažilo umožnit svým soukmenovcům slušný život, to nenávidí.

Německo, které odstranilo nezaměstnanost, kterou oni veškerým svým bohatstvím odstranit nedovedli, to nenávidí.

Německo, které dává svým dělníkům slušné byty, to je to, co oni nenávidí, poněvadž mají pocit, že tím by mohl být „nakažen“ jejich vlastní lid!

Nenávidí Německo sociálního zákonodárství, Německo, které oslavuje 1. máj jakožto den počestné práce! Nenávidí Německo, které zahájilo boj za zlepšení životních poměrů. Toto Německo nenávidí! Německo zdravého lidu, Německo, které myje děti a nedopustí, aby byly zavšiveny, které nedopustí, aby vznikly poměry, jaké nyní doznává jejich vlastní anglický tisk – toto Německo nenávidí. Jsou to jejich peněžní magnáti, jejich židovští i nežidovští mezinárodní bankovní baroni, kteří nás nenávidí, poněvadž spatřují v tomto Německu špatný vzor, který by mohl podráždit jiné národy a snad i národ jejich. Nenávidí Německo naší mladé, zdravé, kvetoucí generace a Německo, které o tuto generaci pečuje.

A samozřejmě nenávidí Německo silné, Německo, které pochoduje a dobrovolně přijímá oběti.

Viděli jsme, jak nás nenávidí. Vypracovali jsme čtyřletý plán, abychom si pomohli. Tímto čtyřletým plánem jsme

nikomu nic nevzali; neboť vyrábíme-li ze svého uhlí benzín nebo gumu, nebo vypomáháme-li si jinými náhražkovými látkami, co tím bereme jiným? Nic, pranic! Naopak. Měli by být rádi, neboť pak si museli říci: »Pak nezatěžují naše trhy, opatřují-li si benzin sami, pak nemusí vyvážet, aby mohli dovážet. Tím lépe pro nás.« Nikoli. Bojovali proti čtyřletému plánu, protože uzdravil Německo! To je jediný důvod.

Je to boj proti svobodnému, proti nezávislému, proti životaschopnému Německu. To jest jejich boj!

A proti němu stojí boj náš. Tento boj je naším věčně stejným nacionálněsocialistickým bojem za vytvoření zdravého, silného lidového společenství, za překonání a odstranění škod v tomto společenství a za zabezpečení tohoto společenství proti ostatnímu světu. To je cílem: Bojujeme za bezpečnost svého lidu, za svůj životní prostor a nedopustíme, aby nám v něm mluvili jiní!

Prohlašuje-li se nyní v Anglii, že tento boj je druhou punskou válkou[(18)], pak není v dějinách ještě určeno, kdo v tomto případě bude Řím a kdo Kartágo. Především Anglie rozhodně nebude Římem, neboť v první punské válce Řím již opravdu zvítězil; v první světové válce však nezvítězila Anglie, nýbrž vítězi byli jiní.

A v druhé – o tom vás mohu ujistit – Anglie vítězem teprve nebude! Tentokráte stojí proti Anglii ze světové války jiné Německo; to v dohledné době již budou moci seznat. Německo, které je naplněno nezkrotnou vůlí a které reaguje na hloupé nesmysly britských mluvků jen úsměvem. Neboť když dnes přijde Angličan a řekne: »Bojujeme za svobodu světa, bojujeme za demokracii, bojujeme za kulturu, bojujeme za civilizaci, bojujeme za spravedlnost« atd. – pak to vyvolá v Německu jen hlučný smích. Vždyť krom toho žije ještě generace, která kdysi osobně poznala „upřímnost“ podobných britských výkladů válečných cílů. A i kdybychom se sami z toho ničemu byli nenaučili, ale-

spoň jsme v žádném případě nic nezapomněli! Ale my jsme nejen nezapomněli, nýbrž jsme se ještě přiučili.

Německá odpověď na anglické hrozby

Každý britský balon, který letí přes naše linie a shodí zde několik více méně duchaplných letáků, nám však dokazuje, že v tomto jiném světě zůstalo po dvacet let všechno stát. Každý ohlas z Německa by jim však musel dokázat, že zde povstalo hnutí nesmírných rozměrů, nesmírné síly a účinnosti.

Anglie nechce mír! Včera jsme to znovu slyšeli. Již ve své řeči v Říšském sněmu jsem prohlásil, že k tomu nemám osobně nic co říci. O dalším budeme mluvit s Angličany řečí, které jediné pravděpodobně budou rozumět!

Mrzí nás, že Francie se dala do služeb těchto britských válečných štvanic a že spojila svou cestu s Anglií.

Pokud jde o Německo, nikdy jsme neměli strach z fronty. Hájili jsme kdysi s úspěchem dvě fronty. Nyní máme jen jedinou frontu a budeme na této frontě úspěšně stát, o tom může býti každý přesvědčen!

Nepovažoval jsem to za úspěch německé politiky, nýbrž za úspěch rozumu, že se nám podařilo dospět k dorozumění s Ruskem. Kdysi válčily oba tyto národy až do vykrvácení. Žádný z nich z toho neměl zisk. Dohodli jsme se, abychom pánům v Londýně a v Paříži neposkytli toto potěšení podruhé!

Jsme tak nyní ve velké době obratu. Z boje kdysi povstal nacionální socialismus. Vojáky jsme tehdy byli všichni. Většina dnes znovu oblékla šedý kabát. Avšak i ostatní zůstali vojáky. Německo se od základu změnilo. Tak jako Prusko z let 1813, 1814 nemohlo být srovnáváno s Pruskem z roku 1806, právě tak nemůže být již srovnáváno Německo z let 1939,

1940, 1941 nebo 1942 s Německem z let 1914, 1915, 1917 nebo 1918.

Co tehdy bylo možné, je v budoucnosti nemožným.

Budeme pečovat, za to ručí především strana, aby se v Německu nemohly již objevit zjevy, které jsme, bohužel, museli prožít ve světové válce; s nimi – moji nacionálněsocialističtí bojovníci – jsme se vypořádali již tehdy, když jsme bojovali ještě jako směšně malá menšina v Německu.

Tehdy jsme měli jenom svoji víru. Přesto však jsme tehdy zlomili a odstranili tyto zjevy. Dnes však máme kromě toho ještě i moc!

Naše vůle je právě tak nezlomná v boji navenek, jako kdysi byla nezlomná v boji o tuto moc uvnitř. Právě tak jako tehdy jsem vám vždycky říkal, že všechno je myslitelné, jenom ne, že bychom kapitulovali, mohu jako nacionální socialista také dnes pouze opakovat vůči světu: Všechno je myslitelné, německá kapitulace však nikdy! Prohlašuje-li se mi na to »pak potrvá válka tři léta« – tedy odpovídám: Jak dlouho potrvá, to nemá významu. Kapitulovat nebude Německo nikdy. Teď ne a rovněž ne v celé budoucnosti!

Opět se říká: »Anglie se připravila na tříletou válku.« V den britského vyhlášení války jsem dal polnímu maršálovi Göringovi rozkaz, aby ihned učinil všechny přípravy nejdříve na dobu trvání pěti let. Nikoli snad proto, že bych věřil, že tato válka potrvá pět let, nýbrž proto, že ani v pěti letech nebudeme kapitulovat, a to za žádnou cenu světa!

Ukážeme těmto pánům, co zmůže síla 80milionového národa pod jedním vedením, s jedinou vůlí, semknutého v jedno společenství. A zde strana, pamětliva tehdejších mrtvých, bude teprve muset splnit své velké poslání. Bude nositelkou této vůle, semknutí, jednoty a tím i našeho německého lidového souručenství. Nechť jakákoliv oběť bude uložena jednotlivci, to

všechno pomine a nemá významu. Rozhodujícím je a zůstane pouze vítězství.

Zásluhou svých příprav provedeme tento boj za podmínek mnohem snadnějších než v roce 1914. Tehdy se Německo slepě vpotácelo do tohoto boje. My jsme však již během mnoha let vyzbrojili národ duševně, především však také hospodářsky. Svým velkým plánováním jsme se postarali, aby německému letci nechyběl benzín. Postarali jsme se, aby v prvním válečném roce nebyly drahocenné statky zpustošeny, promarněny nebo zničeny, nýbrž aby již ode dne vyhlášení války bylo zavedeno ono racionování, které nyní zabezpečuje na nejdelší dobu všechny předpoklady. Avšak i ve všech jiných oborech jsme až do krajnosti rozvinuli své německé možnosti, takže dnes vás mohu ujistit: Ani v nejmenším nás nebudou moci porazit vojensky, či hospodářsky.

Zde může zvítězit pouze jeden, a to jsme my!

Že pan Churchill tomu nevěří, to přičítám k dobru jeho vysokému stáří. Také jiní tomu nevěřili. Naši polští odpůrci nebyli by nikdy táhli do této války, kdyby do ni z anglické strany nebyli bývali zahnáni. Anglie zesílila jejich šíji, vybičovala je a vyštvala je. Průběh války snad poprvé ukázal, jaký vojenský nástroj si mezitím ukula nová Německá říše. Nebylo tomu však tak, moji soukmenovci, že by snad Polák byl býval zbabělý, že by snad jen utíkal – tak tomu nebylo! Polák se na mnoha místech velmi statečně bil. Přesto byl tento stát s obyvateli přes 36 milionů, s asi 50 divizemi, stát s průměrným ročníkem nováčků téměř 300 000 ve srovnání se 120 000 francouzských nováčků ročně – přesto byl tento stát slovem a písmem v 10 dnech vojensky poražen, v 18 dnech zničen a ve 30 dnech přinucen k bezpodmínečné kapitulaci!

Jsme si přitom však také vědomi, jak mnoho nám pomohla Prozřetelnost. Dala nám správně sestavit naše plány a požehnala

viditelně jejich provedení. Bez toho by se bylo toto dílo v tomto čase nemohlo zdařit. Jsme proto té víry, že Prozřetelnost to, co se stalo, právě tak chtěla! Právě tak, jak jsem vám dříve často prohlašoval, že porážka v roce 1918 byla zasloužená, zasloužená pro nás, poněvadž jsme nemohli správně a důstojně ohlídat veliká vítězství. Tuto výčitku nám nemůže již nikdo v budoucnu znovu učinit.

V hluboké vděčnosti se skláníme před všemi našimi hrdiny, našimi statečnými vojáky, našimi mrtvými kamarády a raněnými. Svou obětí napomáhali, aby první nepřítel, který dal učinit tuto válku skutečností, byl přemožen sotva ve 30 dnech.

Nechť si je každý Němec vědom toho, že oběť těchto mužů byla právě tak cenná, jako bude oběť každého druhého v budoucnu, že nikdo nemá právo, aby svou oběť v budoucnu oceňoval jako těžší. To, co jsme my, nacionální socialisté, pojali jako uznání a příslib z průvodu mrtvých devátého dne měsíce listopadu do historie svého hnutí, totiž, že to, zač padlo prvních 16, bylo dostatečně hodno toho, aby i četní jiní, bude-li třeba, byli zavázáni k téže oběti – toto poznání nás nesmí opustit ani v budoucnu. Pro nás, německý lid, padly průběhem staletí, ano tisíciletí, nesčetné miliony lidí. Miliony ostatních daly za to svou krev. Žádný z nás neví, zda na něho také nepřijde řada. Jenom každý musí vědět, že tím nepřináší větší oběť než druzí před ním přinesli a jednou budou druzí po něm zas muset přinést. Oběť, jakou béře na sebe žena, daruje-li národu dítě, takovou oběť béře na sebe muž, brání-li národ.

My, nacionální socialisté, jsme byli vždy bojovníky. Nyní jest veliká doba, kdy se teprve chceme jako bojovníci opravdu osvědčit!

Tím uctíme i nejlépe pamětní den prvních obětí našeho hnutí. Nemohu skončit dnešní večer, aniž bych vám, jako vždy, nepoděkoval za vaši věrnou náklonnost, kterou jste projevo-

vali po celá dlouhá léta a aniž bych vám neslíbil, že my i v budoucnu udržíme vysoko staré ideály, že se chceme za ně zasazovat a že se nebudeme bát, bude-li toho třeba, nasadit i vlastní život, abychom uskutečnili program našeho hnutí, program, který nehlásá nic jiného, než zabezpečení života a existence našeho národa na tomto světě.

To jest první věta našeho nacionálněsocialistického vyznání víry a ta bude i větou poslední, která stojí napsána nad každým jednotlivým nacionálním socialistou, když se loučí s tímto světem na konci splnění své povinnosti.

Příslušníci strany!

Našemu nacionálněsocialistickému hnutí, našemu německému lidu, a nade vším nyní naší vítězné branné moci:

Vítězství zdar! (Sieg Heil!)

ODPOVĚĎ NA CHAMBERLAINOVY PLÁNY

Berlín 30. ledna 1940

» **Ohrané demokratické ideály poválečného uspořádání**
» **Finanční elita drancovala Německo**
» **Životní prostor Anglie a životní prostor Německa**
» **Lstivý Neville Chamberlain**
» **Kdo si přeje roztříštění Německa?**
» **Cílem bylo osvobodit německý národ**
» **Churchillova válka proti ženám a dětem**
» **Koncentrační tábor je anglický vynález**
» **Zmatená válečná propaganda**
» **Katastrofa z roku 1918 byla zasloužená**

Za Výmarské republiky byl berlínský Sportovní palác často dějištěm shromáždění velkých německých politických stran. Známými řečníky byli například říšský kancléř Heinrich Brüning (Centrum), komunistický politik Ernst Thälmann nebo pozdější ministr propagandy Joseph Goebbels.

V Berlíně byl v září 1928 zrušen zákaz NSDAP a od té doby se tu čím dál častěji konaly politické mítinky a akce nacionálních socialistů. Adolf Hitler promluvil ve Sportovním paláci 16. listopadu 1928, poté co Svobodný stát Prusko zrušil zákaz řečnění, který byl na Hitlera uvalen v různých německých zemích. Joseph Goebbels zavčas rozpoznal propagandistický potenciál této haly a označil ji za „naši tribunu“. Zajímavostí je, že 13. listopadu 1933 zde před asi 20 000 lidmi promluvil aktivista Německých křesťanů Krause – jednalo se o náboženský křesťanský proud vzniklý z protestantismu, který se orientoval směrem k nacionálnímu socialismu a hlásal oddělení německého křesťanství od židovských kořenů a novopohanskou ideologii.

V lednu 1940 se připomínalo výročí převzetí moci nacionálními socialisty v Německu poprvé ve válečném stavu. Pod dojmem polské porážky a po Hitlerově nabídce míru z 6. října 1939 prohlásil britský premiér Neville Chamberlain, že nadcházející mír musí být mírem jaksi „spoutaným“ a že je potřeba efektivních garancí, neboť na Hitlerova slova není spoleh. (Tehdy ještě v anglickém kabinetu ne-

byla řeč o „odstranění hitlerismu“, s tím přišel až známý britský politik Winston Churchill po svém nástupu do funkce v květnu 1940.) Koncem listopadu 1939 definoval Chamberlain všeobecné válečné cíle. Prohlásil, že musí přijít „nová Evropa“ a že k tomu není potřeba hranice v Evropě obzvlášť měnit. Je jen nutné odzbrojit v takové míře, která by zajišťovala vnitřní bezpečnost. V onom rozhlasovém projevu z 26. listopadu 1939 Chamberlain také prohlásil, že každá země si má utvořit vládu podle své vlastní volby, „pokud tím neruší souseda“.

Adolf Hitler na Chamberlainovy plány reagoval ve svém projevu z 30. ledna 1940, kdy řekl, že tyto ušlechtilé válečné cíle, podle nichž má být vybudována bezpečná a odzbrojená nová Evropa, kde se bude dařit jak po stránce hospodářské, tak po stránce kulturní, už tu jednou někdo proklamoval. Stejná hesla byla slyšet od určitých státníků již v roce 1918, ale výsledek byl zcela opačný. Evropa nebyla odzbrojena, nýbrž naopak, zbrojilo se vesele dále, zatímco jiné národy byly zbaveny práv, zejména práva na sebeurčení. A nejen to. Přišlo i hospodářské zbídačení, které si obzvlášť mohl okusit německý národ. Kultura podléhala dekadentním vlivům. Státníci tehdy také hlásali ušlechtilé cíle, ale jejich „Biblí“ byl ve skutečnosti versailleský diktát. Společnost národů nebyla svazem rovnoprávných národů a nastalo ponižování a vydírání tehdejšího demokratického Německa a některých dalších národů.

V těchto podmínkách začala práce na německém národním vzestupu počínaje lednem 1933. Vůdce v projevu jmenuje zásadní zahraničně-politické změny a územní revize, které byly dosaženy v letech 1933–1939. Hitler se zastavil nad událostmi v roce 1939 a opětovně odvětil na poslední Chamberlainova slova ohledně mírového uspořádání Evropy podle britských představ, že anglický „boj za pravdu a spravedlnost“ byl veden vždy podle krásně znějících hesel, ve skutečnosti však byly tyto britské cíle v dosavadní minulosti ryze materiálního charakteru. Vůdce ironicky chválí Winstona

Churchilla, že ten alespoň napřímo řekne, co má na jazyku – totiž zničení německého národa. Skutečností podle Hitlera je, že Britové si dříve vždy přáli nejednotnost a roztříštěnost nejen německého, ale i italského národa. Tyto národy však nyní svojí nejednotnost překonaly.

Uchopení moci nacionálními socialisty v roce 1933 nebylo dosažením cíle, nýbrž teprve začátkem práce výstavby. Vůdce vysvětluje, že jeho cílem nebylo pouze vítězství nacionálněsocialistického hnutí, ale toto bylo pouze prostředkem k tomu, aby mohlo být zahájeno osvobození národa.

Tento německý národ nikdy necítil nepřátelství vůči francouzskému a anglickému národu. Winston Churchill se však již nadějně vyslovuje pro používání pum ve válečném zápolení, což podle Vůdce povede k obětem na životech žen a dětí. Připomíná také, že koncentrační tábor je anglickým vynálezem, který „jsme si jen přečetli v lexikonu a později jen okopírovali“, ovšem s tím rozdílem, že Anglie poslala do těchto táborů ženy a děti a „tehdy bídně zahynulo přes 20 000 búrských žen“. V této „jihoafrické válce“, probíhající v letech 1899–1902, usilovala Velká Británie o nerostné suroviny. Búrské republiky stály v cestě britské expanzivní politice a anexe Jihoafrické republiky Velkou Británií v roce 1877 dala podnět již k první búrské válce. V druhé búrské válce používali Britové metodu „spálené země“: Byly vypalovány farmy a ničeny sklizně obyvatelstva, aby byl nepřítel vyhladověn. Přes 120 000 obyvatel farem, především ženy a děti, bylo Brity internováno do koncentračních táborů (Concentracion Camp), z nichž přes 26 000 zemřelo na následek katastrofálních životních podmínek, na hlad a různé nemoci.

Hitler se na závěr svého projevu pozastavuje nad některými tvrzeními nepřátelské válečné propagandy, která měla bagatelizovat německé úspěchy nebo naopak zvětšovat německé ztráty, a po krátkém rozboru okolností, pro které selhalo Německo v první světové

válce, přichází s konstatováním, že nyní v tomto boji musí národ obstát.

Němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!

Sedm let jsou dobou krátkou, pouhým zlomkem normálního lidského života – sotva vteřina v životě národa. A přece se zdá, že sedm let, které jsou za námi, byly delší, než četná desetiletí v minulosti. V nich je soustředěno velké historické dění: Zrození velkého národa, ohrožovaného zničením. Doba nekonečně bohatá na události, o níž se nám, kdo jsme ji nejen prožili, nýbrž z části také směli tvořit, mnohdy zdá, že sotva ji ještě můžeme přehlédnout.

Dnes se velmi často mluví o demokratických ideálech, nikoliv v Německu, nýbrž v ostatním světě! Neboť my v Německu jsme se přece kdysi za celých patnáct let dostatečně naučili znát tento demokratický ideál. My sami jsme převzali dědictví této demokracie.

Naplnění demokratických ideálů po válce – ohraná deska

Dnes jsou nám předkládány báječné válečné cíle, zvláště z anglické strany. Anglie je přece v proklamování válečných cílů zkušená, ostatně vedla většinu válek světa. Jsou to válečné

cíle, které jsou nám dnes tedy hlásány. Má vzniknout nová Evropa! Tato Evropa má být ovládána spravedlností, tato spravedlnost způsobí, že zbrojení bude zbytečné, a proto pak má být konečně odzbrojeno.

Tímto odzbrojením má započít hospodářský rozkvět, obchod a obchodní styky mají ožít, a sice hlavně kšeftování, hodně kšeftování.

Za tohoto obchodu má rozkvést také kultura. A nejen kultuře, nýbrž i náboženství se má poté opět dařit. Jedním slovem: Nyní má přijít zlatá doba. Tato zlatá doba už nám byla ovšem několikráte ilustrována. A sice týmiž lidmi, kteří ji dnes opět popisují. Jsou to dosti staré ošumělé desky. Těchto pánů může být člověku opravdu líto. Že je vůbec nenapadla nová myšlenka, aby jí opět zlákali velký národ. Vždyť tohle všechno nám již bylo slibováno v roce 1918!

Vždyť i tehdejším válečným cílem Angličanů byla „nová Evropa“ a „nová spravedlnost“. Tato nová spravedlnost, která jako nejpodstatnější element měla obsahovat „právo sebeurčení národů“. Již tehdy byla slibována spravedlnost, při níž se v budoucnosti nošení zbraní bude jevit zbytečným.

Proto již tehdy existoval program odzbrojení, a to odzbrojení všech. A aby toto odzbrojení bylo zvláště očividné, mělo být korunováno svazem odzbrojených národů.

V budoucnosti měly být všechny spory – že přeci jen ještě nějaké budou, o tom alespoň ještě tehdy nepochybovali – oddiskutovány svobodnými řečmi, meziřečmi a protiřečmi, jak je to obvyklé v demokraciích. V žádném případě se již nemělo střílet. Roku 1918 se prohlašovalo, že to má být požehnaná a bohumilá doba. Zažili jsme však, co přišlo místo toho: Byly rozbity staré státy, aniž byly národy dotázány. Stará tělesa, která se stala těly historickými, nejen státní, nýbrž i hospodářská, byla roztržena, aniž bylo možné dát na jejich místo něco lepšího.

Tak byla bez ohledu na právo sebeurčení národů Evropa rozsekána a roztrhána, velké státy zrušeny, národy zbaveny práv, a to tak, že nejdříve byly učiněny bezbrannými a potom bylo konečně provedeno rozdělení, které na tomto světě ponechalo již jenom vítěze a poražené.

Pak se již nemluvilo o odzbrojení, nýbrž naopak zbrojilo se dále.

Také se pak nezačaly spory urovnávat pokojně, nýbrž vyzbrojené státy vedly právě tak války jako předtím. Jenom ti odzbrojení nebyli již s to ubránit se násilnostem vyzbrojených. Tím však přirozeně ani nepřišel hospodářský blahobyt, nýbrž naopak šílená soustava reparací vedla k hospodářskému zbídačení nejen poražených, nýbrž i takzvaných vítězů samých. Následky tohoto hospodářského zbídačení nepocítil žádný národ více než národ německý.

Ani kultuře se nedostalo podpory, nýbrž naopak kultura byla poblázněna a zpotvořena.

Také náboženství ustoupilo do pozadí. V těchto 15 letech si žádný Angličan nevzpomněl na náboženství, na křesťanské milosrdenství nebo na lásku k bližnímu.

Jak nakládali s demokratickým Německem

Tu nešli pánové na procházku s křesťanskou Biblí, nýbrž zde byla jejich Biblí smlouva versailleská. V ní bylo 448 paragrafů, které všechny znamenaly jen zatížení, závazky, odsouzení a vydírání Německa. Tato Versailleská smlouva byla garantována Společností národů, nikoliv však jako svaz svobodných národů, národů rovných, vůbec žádný svaz národů – vlastní zakládající národ mu zůstal od počátku vzdálen – nýbrž svaz národů, jehož jediným úkolem bylo zaručit ten nejsprostší ze všech diktátů

a přinutit nás, abychom jej splnili. To byla doba demokratického Německa! Jestliže si dnes cizí státníci počínají často tak, jako by nebylo možno mít k dnešnímu Německu žádnou důvěru, nemohlo to přece v žádném případě platit o Německu tehdejším, neboť toto tehdejší Německo bylo přece jejich výtvorem, jejich prapůvodním dílem. K němu přeci mohli mít důvěru.

A jak zle nakládali s tímto Německem!

Jen vzpomeňme na historii těchto let: Bída, zhroucení v roce 1918, tragika roku 1919 a pak všechna léta vnitřního hospodářského rozpadu, trvání zotročení, zbídačení našeho národa a především úplná beznaděj. Také ještě dnes je otřásající vrátit se do této doby, neboť velký národ ztratil poznenáhlu veškerou důvěru nejen v sebe sama, nýbrž v jakoukoliv pozemskou spravedlnost. V celé této době marně toto demokratické Německo doufalo, marně žebralo a marně protestovalo. Mezinárodní finančnictvo zůstalo brutální a bezohledně vysávalo náš národ. Státníci spojeneckých národů zůstali ve svém srdci zatvrzelí. Ledově se tehdy říkalo, že nás Němců je o 20 milionů na světě zbytečně mnoho.

V této době, kdy veškerá naděje byla marná, kdy všechny prosby vyzněly naprázdno a všechny protesty nevedly k žádnému úspěchu, vzniklo nacionálněsocialistické hnutí, vycházející z poznání, že na tomto světě se nesmí doufat ani prosit, ani se snižovat k protestům, nýbrž že na tomto světě je především nutno, aby si každý pomohl sám.

Místo nadějí nastoupila víra v náš německý národ a mobilizace jeho věrných vnitřních hodnot. Měli jsme tehdy k dispozici málo skutečných prostředků. Co jsme považovali za základní kameny nové Říše, to byla kromě naší vůle zaprvé pracovní síla našeho národa, zadruhé jeho inteligence a zatřetí to, co nám mohl poskytnout náš životní prostor, vlastní půda.

Tak jsme začali svou práci a prožili jsme vnitřní německý vzestup. Tento vzestup neohrožoval svět, byla to čistě vnitřní německá reformní práce. A přesto tento vzestup ihned vyvolal vnitřní nenávist jiných. Větřili, že tu jde o nový vzestup německého národa. A protože jsme to pozorovali, zahájili jsme současně s tímto novým vzestupem ihned mobilizaci německé síly.

Víte to přece dobře: Ještě v roce 1933, tedy v roce, kdy jsme převzali moc, jsem považoval za nutné vyhlásit naše vystoupení ze Společnosti národů a opustit odzbrojovací konferenci. Nemohli jsme na tomto fóru dosáhnout žádného práva. V roce 1934 započalo německé zbrojení v největším rozsahu. V roce 1935 jsem zavedl všeobecnou brannou povinnost, v roce 1936 jsem dal obsadit Porýní, roku 1937 jsme začali provádět čtyřletý plán, roku 1938 byly včleněny do Říše Východní marka a Sudety a v roce 1939 jsme začali Říši chránit proti nepřátelům, kteří se již mezitím odmaskovali.

Na ochranu Říše byla učiněna opatření roku 1939. Tohle všechno by se bylo mohlo udát jinak, kdyby byl ostatní svět přinesl jen jiskru porozumění pro německé životní nezbytnosti. Říká se tak často, že jsme měli vyjednávat. Vzpomeňte si, moji soukmenovci: Cožpak jsem například nepředložil nejednou německý koloniální požadavek světu, aby se o něm jednalo? Obdrželi jsme na to někdy nějakou odpověď? Kromě nejostřejšího odmítnutí se nám dostalo jen nového osočování. Ve chvíli vzkříšení Říše byly vedoucí vrstvy Anglie a Francie rozhodnuty znovu zahájit boj. Chtěly tomu tak! Anglie již po 300 let hrála o to, aby zabránila skutečné konsolidaci Evropy, právě tak jako Francie se snažila po mnoho staletí znemožnit konsolidaci Německa. Jestliže dnes nějaký pan Chamberlain vystupuje jako kazatel a ohlašuje svému okolí své zbožné válečné cíle, pak mohu jen říci: Vaše vlastní dějiny vám odporují, pane Chamberlaine. Již 300 let vaši státníci mluví při vypuknutí války

vždy tak, jako mluvíte dnes vy, pane Chamberlaine. Vaši státníci vždy jen bojovali „za Boha“ a náboženství. Neměli nikdy materiální cíl, ale právě proto, že Angličané nikdy nebojovali za materiální cíl, odměnil je až sám Pán Bůh materiálně tak bohatě.

Britská minulost je plná vykořisťování

Že Anglie vždy vystupovala jen jako „bojovník za pravdu a spravedlnost“, jako „přední bojovník za všechny ctnosti“, to Bůh Angličanům nezapomněl. Za to jim bylo bohatě požehnáno. Angličané si za 300 let podrobili asi 40 milionů čtverečních kilometrů zemské plochy, a to všechno přirozeně, nikoliv snad ze sobectví, nikoliv snad z nějaké radosti z vlády nebo bohatství nebo požitku – nikoliv, naopak, to všechno jen z příkazu Boha a náboženství.

Ovšem, Anglie nechtěla snad být jen sama bojovníkem Božím, vždy zvala také jiné, aby se zúčastnili tohoto ušlechtilého boje.

Ani se nesnažila nést vždy hlavní břímě. Pro tak bohumilé dílo lze přece hledat i jiné lidi jakožto spolubojovníky. To dělají Angličané i dnes. A bohatě se jim to vyplatilo.

Čtyřicet milionů čtverečních kilometrů dobyté země: Jedna jediná řada násilí, vyděračství, krutého týrání, útlaku, vykořisťování. Jsou v dějinách Anglie věci, které by skutečně nebyly myslitelné v žádném jiném státě a u žádného jiného národa. Vedly se války pro všechno. Vedla se válka, aby si Anglie rozšířila svůj obchod; vedla se válka, aby jiní byli přinuceni kouřit opium; vedla se válka, aby se získaly zlaté doly, anebo válka za vládu nad diamantovými ložisky. Byly to vždy materiální cíle, ovšem vždy ušlechtilé a ideálně přikrášlené!

I poslední válka byla vedena jen „pro idealistické cíle“. Že se mimochodem shrábly ještě německé kolonie, tak tomu opět chtěl Bůh! Že nám bylo odňato naše loďstvo, že byly shrábnuty německé zahraniční pohledávky, to jsou jen jakési „vedlejší zjevy v ušlechtilém zápase za svaté náboženství“. Jestliže pan Chamberlain dnes chodí s Biblí a hlásá své zbožné válečné cíle, připadá mi to tak, jako by se ďábel s modlitební knížkou blížil k ubohé duši.

A přitom to už není ani originální, je to především nechutné, nikdo tomu již nevěří. Často se skoro obávám, že on pochybuje sám o sobě.

Kromě toho, každý národ si spálí prsty jenom jednou.

Za krysařem z Hameln běžely děti jenom jednou a za apoštolem mezinárodního sbratření národů šel německý lid také jen jednou!

Zde si chválím Mr. Churchilla. On říká otevřeně to, co si starý Mr. Chamberlain jen v duchu myslí a v co doufá! Říká: »Naším cílem je roztrhání, zničení Německa! Naším cílem je vyhubení německého lidu!« Tuto otevřenost, věřte mi, vítám. A také francouzští generálové říkají docela otevřeně, oč jde. Myslím, že takto si také snadněji porozumíme. Proč stále bojovat prolhanými frázemi? Proč to neříci otevřeně? Nám je to mnohem milejší!

Víme docela dobře, jaký mají cíl, ať pan Chamberlain chodí s Biblí nebo ne, ať se tváří zbožně či ne, ať mluví pravdu nebo lže, ten cíl známe: Je to Německo z roku 1648, které jim tane na mysl, rozvrácené a roztrhané Německo!

Přejí si roztříštěnost německého a italského národa

Vědí dobře, že zde ve střední Evropě žije přes osmdesát milionů Němců. Tito Němci mají také právo na život, jim také náleží životní podíl – a po tři sta let byli o něj podváděni.

Mohli být o něj podváděni jenom proto, že následkem své rozervanosti nemohli uplatňovat váhu svého počtu. Tak žije dnes v Říši 140 lidí na jednom čtverečním kilometru. Tvoří-li tito lidé jednotu, pak jsou mocí. Jsou-li roztříštěni, pak jsou bezbranní a bezmocní. V jejich jednotě spočívá však kromě toho morální právo. Co to znamená, jestliže třicet, padesát nebo dvě stě malých států protestuje, nebo se dovolává životního práva? Kdo si toho všímá?

Vystoupí-li však osmdesát milionů lidí, pak je to již něco jiného.

Proto také ten odpor proti státnímu vytvoření Itálie, proti státní jednotě Německa. Nejraději by opět rozpustili tyto státy v jejich dřívější jednotlivé součástky.

Před několika málo dny napsal jeden takový Angličan: »To je právě to tehdejší překotné založení císařství. A to nebylo správné.« Nebylo správné, že těchto 80 milionů lidí se spojilo, aby společně hájili svá životní práva. Jim by bylo milejší, kdyby se tito Němci opět dostali pod 200 nebo 300 nebo 400 praporků, pokud možno pod 200 nebo 300 nebo 400 dynastů – každému dynastovi nějakých sto tisíc lidí, kteří jsou pak samo sebou umlčeni vůči ostatnímu světu. Pak můžeme dále žít jako národ básníků a myslitelů, jak to právě půjde. Básník a myslitel kromě toho nepotřebuje tolik potravy, jako těžce pracující dělník.

To je problém, o němž se dnes diskutuje! Jsou tu velké národy, které průběhem staletí byly následkem své nejednoty podvedeny o svůj životní podíl na tomto světě.

Tyto národy však nyní překonaly svoji nejednotnost. Stouply dnes jako mladé národy v kruh národů jiných a mají nyní své nároky. Proti nim jsou tzv. národy majetné. Tyto národy, které bez jakéhokoliv smyslu a účelu prostě a jednoduše blokují velká území světa, které by před několika málo desetiletími ještě navíc plenily Německo, zastávají nyní stanovisko tzv. majetných tříd mezi národy. Ve velkém se opakuje ve světě to, co jsme také uvnitř národů prožili v malém. Také zde byly hospodářské názory a politická mínění, která říkala, že ten, kdo něco má, prostě to má a ten, kdo nemá nic, prostě nic nemá a že je to bohumilý řád, že jeden něco má a druhý nemá nic a že to tak musí zůstat navždy. Proti tomu vystupují jiné síly. Jedna síla prostě křičí: »Chceme jenom ničit! Nemáme-li sami nic, tak ať je všechno zničeno.« Tato nihilistická síla řádila v Německu půl druhého desetiletí. Překonal ji konstruktivní nacionální socialismus. Nejenže rozpoznal to, co je, nýbrž také provedl modifikace, změnu v metodě, jak odstraňovat tento stav, neboť praví: Chceme tento stav změnit, a to tak, že nemajetným třídám poskytneme pomalu účast na národním bohatství a vychováme je k této účasti na majetku.

Rozhodně však nemůže ten, kdo něco má tvrdit, že tím má také veškeré právo a že ten druhý nemá práva žádného. A podobně je tomu i ve světě. Není možné, aby 46 milionů Angličanů prostě blokovalo 40 milionů čtverečních kilometrů země a aby prohlašovali: »To nám dal milý Bůh. Před dvaceti lety jsme k tomu dostali ještě něco od vás. Také to je nyní naším majetkem a nyní již nic nevydáme.«

A Francie! Z jejího nepříliš plodného lidu žije v mateřské zemi sotva 18 lidí na 1 čtvereční kilometr, a k tomu vydobyla přes 9 milionů čtverečních kilometrů prostoru.

Německo naproti tomu má přes 80 milionů lidí a sotva 600 000 čtverečních kilometrů.

To je problém, který musí být řešen a který bude řešen právě tak, jak budou řešeny jiné sociální otázky.

Naším cílem bylo osvobození národa

A dnes prožíváme ve velkém jenom onu podívanou, kterou jsme kdysi v menším rozměru prožili také uvnitř, když nacionální socialismus v zájmu vytvoření opravdu únosného řádu a opravdového společenství lidí započal svůj boj za široké masy našeho lidu. Tehdejší liberální a demokratické, tedy majetné, kruhy a strany se pokoušely rozbít nacionální socialismus, stranu rozpustit! »Je nutno ji zakázat!« To byl jejich věčný pokřik. V rozpuštění a v zákazu hnutí bylo spatřováno zničení oné síly, která snad by byla mohla přivodit změnu existujícího stavu. Nacionální socialismus se vypořádal s těmito silami, zůstal a započal a dále prováděl své nové uspořádání v Německu. A dnes křičí ten jiný majetný svět: »Nutno rozvrátit Německo! Nutno atomizovat těchto 80 milionů lidí! Nesmějí býti ponecháni ve státně uceleném útvaru, neboť tím se jim vezme síla prosazovat své požadavky!« To je cíl, který si v této válce určily Anglie a Francie.

Naproti tomu je naše odpověď tatáž, jakou jsme kdysi dali svým vnitřním odpůrcům. Víte, moji staří příslušníci strany, že vítězství roku 1933 nám nebylo darováno. Byl to bezpříkladný boj, který musel být veden téměř po 15 let, boj skoro beznadějný. Neboť si musíte vzpomenout, že velké hnutí jsme neobdrželi snad od Prozřetelnosti. Toto hnutí založila hrstka lidí a tito lidé si museli namáhavě své pozice vybojovat a pak rozšířit.

Z hrstky lidí bylo postupně 100 a potom 1 000 a potom 10 000 a 100 000 a konečně první milion a pak byl z toho

milion druhý, třetí a čtvrtý. Tak jsme vyrostli v nepřetržité válce s tisícerým odporem a útoky, znásilňováním a porušováním práva, a v tomto boji jsme se stali silnými, vnitřně silnými. Tak byla v těchto 15 letech vydobyta moc nikoliv nezaslouženě jako dar z nebe, nýbrž jako odměna za jedinečné tuhé zápolení za statečné vytrvání v boji o moc.

Když jsem roku 1933 obdržel moc a s nacionálněsocialistickým hnutím převzal odpovědnost za německou budoucnost, bylo mi jasné, že svoboda našeho lidu nesmí být již déle omezována. Bylo mi dále jasné, že boj ještě nebyl zakončen, nýbrž že teprve nyní započne ve velikém rozměru. Neboť jsme neměli na mysli pouze vítězství nacionálněsocialistického hnutí, nýbrž osvobození našeho německého lidu! To bylo naším cílem!

Co jsem od té doby vytvořil, to všechno je pouze prostředkem k tomuto cíli. Strana, pracovní fronta[(43)], SA, SS, všechny jiné organizace, branná moc: Vojsko, letecká zbraň a válečné loďstvo nejsou účelem samy pro sebe, to všechno je pouze prostředkem k účelu. Nad tím vším je zabezpečení svobody našeho německého lidu.

Pokusil jsem se přirozeně navenek, právě tak jako uvnitř, vyjednáváním a výzvami k rozumu prosadit potřebné nezadatelné požadavky. V několika oborech a několikráte se mi to podařilo. Avšak v roce 1938 bylo nutné uznat, že v soupeřových státech se dostali k moci staří štváči ze světové války. Již tehdy jsem začal varovat, neboť co si máme myslet o tom, jestliže se nejprve v Mnichově udělá schůzka, uzavře úmluva a pak po návratu do Londýna se ihned počne štvát, označí se tato úmluva za ostudu, dokonce se ujišťuje, že podruhé se nesmí nic takového již opakovat, jinými slovy, že pro budoucnost již vůbec nemá být myslitelné dobrovolné dorozumění.

Přátelství s Francouzi a Angličany

Tehdy v takzvaných demokraciích vystoupili outsideři. Ihned jsem před nimi varoval, neboť je přece jasné, že německý národ necítil žádnou nenávist ani proti anglickému, ani proti francouzskému národu. Německý národ s nimi chtěl žít jen v míru a přátelství. Požadavky, které máme, přece těmto národům nepůsobí žádnou bolest, nic jim neberou a německý národ proto nikdy také nebyl vychováván k nepřátelství vůči nim. Ale v Anglii začaly nyní jisté kruhy impertinentně a nesnesitelně štvát. A tu přišla pro mne chvíle, kdy jsem si musel říci: K tomu se nyní již nesmí klidně přihlížet. Neboť jednoho dne budou štváči v Londýně ve vládě, pak uskuteční své plány a německý národ nebude vůbec vědět, co se stalo. Proto jsem dal rozkaz, aby německému národu byly objasněny tyto štvanice.

Byl jsem však od této chvíle také rozhodnut zabezpečit obranu Říše tak či onak.

V roce 1939 pak západní mocnosti definitivně odhodily masku. Přes všechny naše pokusy a přesto, že jsme jim vycházeli vstříc, poslaly Německu své vyhlášení války. Dnes to samy zcela bez ostychu doznávají:

»Ano, Polsko by bylo pravděpodobně ustoupilo, ale to jsme nechtěli.« Dnes doznávají, že by bylo bývalo možné dosáhnout dorozumění. Oni však chtěli válku! Tedy dobrá – to mně kdysi řekli i vnitřní odpůrci. Podával jsem jim ruku, oni ji však odmítli a také křičeli: »Ne, nikoliv smíření, nikoliv dorozumění, nýbrž boj!« Dobrá, měli tedy boj! Mohu Francii a Anglii jenom říci, že také ony budou mít boj!

Prvním obdobím tohoto boje byla politická akce. Touto akcí nám byla nejdříve politicky uvolněna záda.

Německo provozovalo po léta společnou politiku s Itálií. Tato politika se až dosud nezměnila.

Oba státy jsou těsně spřáteleny. Jejich společné zájmy byly postaveny na tutéž základnu. V uplynulém roce jsem se pokusil Anglii znemožnit, aby zamýšlenou válku proměnila ve všeobecnou světovou válku. Neboť zbožný, Bibli studující, čtoucí a hlásající pan Chamberlain usiloval tehdy po celé měsíce, aby dospěl k dorozumění s ateistou Stalinem a uzavřel s ním spolek. To se mu tehdy nepodařilo. Chápu, že v Anglii se zlobí, že jsem učinil to, co pan Chamberlain se učinit marně pokoušel.

A chápu také, že to, co by u pana Chamberlaina bylo bývalo bohumilým dílem, u mne zajisté není dílem milým Bohu. Avšak přece – věřím, že Všemohoucí bude spokojen, že bylo zabráněno nesmyslnému boji na velkém území.

Německo a Rusko žily po staletí vedle sebe v míru a přátelství.

Proč by to nemělo být možné v budoucnu? Věřím, že to možné bude, budou-li si to oba národy přát. Každý pokus britské nebo francouzské plutokracie dostat nás do nového rozporu ztroskotá na střízlivém poznání těchto názorů.

Tak je dnes Německo především politicky uvolněno ve svých zádech. Druhým úkolem roku 1939 bylo uvolnit nám záda i vojensky. Naděje anglických válečných odborníků, že boj proti Polsku nebude za žádných okolností rozhodnut dříve nežli za půl roku nebo za rok, byla zmařena silou naší branné moci!

Stát, jemuž Anglie dala garanci, byl bez plnění této garance smeten v 18 dnech z mapy světa.

Churchill chce shazovat pumy na ženy a děti

Tím je zakončeno první období tohoto boje a započíná období druhé. Pan Churchill již nedočkavě čeká na toto druhé období. Dává svými prostředníky – a činí to také osobně – vyja-

dřovat naději, že boj již nyní brzy započne pumami. A ti lidé již křičí, že se tento boj přirozeně nezastaví ani před ženami ani před dětmi. Zastavila se Anglie vůbec někdy před ženami a dětmi?

Vždyť celá ta blokádová válka není ničím jiným, právě tak, jako kdysi válka proti Búrům, nežli válkou proti ženám a dětem. Tehdy byl vynalezen koncentrační tábor. Tato myšlenka se zrodila v anglickém mozku. Jenom jsme si ji přečetli v lexikonu a potom jsme ji později kopírovali. Ovšem s jedním rozdílem:

Anglie poslala do těchto táborů ženy a děti. Tehdy bídně zahynulo přes 20 000 búrských žen.

Proč by tedy Anglie měla bojovat dnes jinak? To jsme předvídali a na to jsme se připravili!

Pan Churchill nechť je přesvědčen: Co Anglie za pět měsíců nyní vykonala, to víme, co vykonala Francie, také. Ale zřejmě Churchill neví, co za těchto pět měsíců vykonalo Německo. Pánové asi soudí, že jsme posledních pět měsíců spali. Od té doby však, kdy jsem vstoupil do politické arény, jsem nezaspal ani jediný den podstatného významu, tím méně pak pět měsíců. Mohu ujistit německý národ jen jednou věcí: Za těchto pět měsíců bylo vykonáno nesmírné dílo proti tomu, co bylo vytvořeno, co vzniklo předtím v sedmi letech v Německu! Naše zbrojení se provádí nyní plánovitě.

Zmatená zahraniční válečná propaganda

Plánování se osvědčilo. Naše předvídavost začíná nyní přinášet ovoce, tak veliké ovoce, že naši páni protivníci nás začínají pomalu kopírovat. Ovšem – jsou to jen zcela malí napodobovatelé. Přirozeně – anglický rozhlas ví přece všechno lépe.

Kdyby bylo po jeho, pak by dnes vlastně v Anglii nemohlo už ani zářit slunce, protože eskadry britských letadel by zatemňovaly ovzduší. Svět by musel být jedním skladištěm zbraní, vyzbrojen Anglií, pracující pro Anglii a tím zásobující britské ohromné armády. Německo by stálo asi před úplným zhroucením. Právě jsem dnes slyšel, že máme již jen tři ponorky: To je velmi špatné, totiž nikoliv pro nás, nýbrž pro anglickou propagandu. Neboť, jestliže tyto tři kusy budou zničeny, a to se může stát již dnes nebo zítra, co se pak dá ještě zničit? Angličanům nezbude nakonec nic jiného, než pak předem potopit ponorky, které postavíme až v budoucnu a Angličané potom budou muset kromě toho ještě dospět k teorii o zmrtvýchvstání ponorek.

Když se totiž anglické lodě budou zajisté dále potápět, zatímco my již nebudeme mít žádné ponorky, půjde tak při těchto útočících ponorkách jen o ponorky, které Angličané již jednou zničili.

Četl jsem dále a zachvátil mne hluboký smutek a hoře, neboť bych byl očekával, že každého dne postavíme dvě ponorky, zatímco se staví dvě jen každý týden. Mohu jen říci: Není dobré, jestliže si někdo dává dělat své válečné zprávy a zvláště své rozhlasové projevy od příslušníků národa, který již několik tisíc let nebojoval. Neboť poslední prokazatelný boj Makabejských(8), jak se zdá, přece jen pozvolna ztratil svoji vojenskou a výchovnou cenu.

Když se dívám na tuto zahraniční propagandu, pak je má důvěra v naše vítězství nezměrná.

Neboť tuto propagandu jsem zažil již jednou. Skoro celých patnáct let se tato propaganda dělala proti nám. Moji staří straníci, jistě si vzpomínáte na tuto propagandu! Jsou to tatáž slova a tytéž fráze, ba, podívám-li se přesněji, dokonce tytéž tváře a tentýž dialekt.

S těmito lidmi jsem se vypořádal jako opuštěný, neznámý muž, který kolem sebe soustředil hrstku lidí. Patnáct let jsem s těmito lidmi hotov a dnes je Německo největší světovou mocí.

Není to tak, že by stáří samo člověka činilo moudrým, stářím se ani slepý nestane vidoucím. Kdo však již dříve byl raněn slepotou, je slepý i nyní. Kdo je však raněn slepotou, toho chtějí bohové zahubit.

Dnes se staví tyto síly proti německé branné moci, první na světě! Především však se staví tyto síly proti německému lidu, proti německému lidu v jeho důmyslu a v jeho kázni, vychovávanému již po sedm let nacionálněsocialistickou prací ve všech oborech.

Dnes můžeme zažívat, že to není žádný fantom. Tato výchovná práce překonala třídy a stavy. Odstranila strany, vymýtila světové názory a na jejich místo postavila jednotu. Tato jednota je dnes ovládána jednou jedinou žhavou důvěrou a naplněna fanatickou vůlí. Tato jednota se tentokrát nedopustí chyby z roku 1918!

Jestliže dnes pan Daladier pochybuje o této jednotě, nebo domnívá-li se, že v této jednotě jedna část běduje, nebo uvádí-li moji vlastní domovinu a projevuje s ní soucit: Oh, Monsieure Daladier, snad ještě poznáte mé krajany z Východní marky! Oni vám potom dají své poučení osobně. Seznámíte se s těmito divizemi a pluky právě tak, jako s ostatními Němci a budete tak vyléčen ze šílenství, to jest ze šílenství věřit, že proti vám stále ještě stojí jenom německé kmeny. Pane Daladiere, proti vám dnes stojí německý národ! A to nacionálněsocialistický německý národ! Tento národ, o nějž zápolil nacionální socialismus, jenž v namáhavé práci obdržel svoji dnešní výchovu a tím své dnešní formování, je vyléčen ze všech mezinárodních záchvatů a vyléčen již zůstane. Za to ručí nacionálněsocialistická strana.

A vaše naděje, že bude možno rozdělit národ a stranu nebo stranu a stát nebo stranu a brannou moc nebo brannou moc, stranu a mne, jsou dětsky naivní! Je to naděje, z níž kdysi moji odpůrci žili po 15 let.

Proč selhalo Německo v 1. světové válce

Jako nacionální socialista jsem nepoznal nic jiného, nežli práci, boj, starosti, námahu. Věřím, že Prozřetelnost neurčila pro naši generaci nic jiného. Kdysi, před 25 lety, táhl německý národ do boje, který mu byl tehdy vnucen. Nebyl dobře vyzbrojen. Francie dovedla docela jinak využít své lidové síly, nežli tehdejší Německo. Rusko bylo mohutným odpůrcem.

Proti onomu Německu mohl být zmobilizován celý svět. Tak táhl německý národ do boje a vykonal zázračné hrdinské činy. A Prozřetelnost zachovala náš národ.

Rok 1914 osvobodil německou domovinu před nebezpečím nepřátelských vpádů. V roce 1915 bylo zlepšeno postavení Říše. 1916, 1917, rok za rokem, boj za bojem. Mnohdy se zdálo, že všechno se již zhroutí. A přece jako zázrakem byla Říše opět a opět zachráněna. Německo podalo tehdy překvapující důkazy své síly. Prozřetelnost mu zřejmě požehnala. A tu byl německý národ nevděčný. Tu započal, místo aby myslel v důvěře na svou vlastní budoucnost a tím i ve svou vlastní sílu, věřit ve sliby jiných. Pak se konečně ve své nevděčnosti vzbouřil proti vlastní Říši a proti vlastnímu vedení. A tu se Prozřetelnost odvrátila od německého národa.

Nepovažoval jsem tuto katastrofu za něco nezaslouženého. Nikdy jsem nežaloval, že se snad Prozřetelnost dopustila na nás křivdy. Naopak, vždy jsem hájil názor, že jsme od Prozřetelnosti obdrželi jenom to, co jsme si konec konců sami zasloužili.

Německý národ byl nevděčný. Poslední odměna mu tedy zůstala odepřena.

Podruhé se to již v naší historii nebude opakovat!

Nacionálněsocialistické hnutí samo již dalo tuto záruku. Za patnáct let jeho boje nebyly vždy jen skvělé dny podivuhodných vítězství. Často byly doby plné starostí. Tehdy často protivníci jásali nad naším zničením. Ale hnutí se udrželo, s radostným a silným srdcem se znovu a znovu vzchopilo, důvěřujíc v nezbytnost našeho boje, a znovu se čelem postavilo proti soupeři a nakonec ho přemohlo.

Dnes je to úkol německého národa. Osmdesát milionů nyní vstupuje na kolbiště.

Proti nim stojí právě tolik soupeřů. Těch našich osmdesát milionů má dnes vynikající vnitřní organizaci, nejlepší, jaká může být. Mají silnou víru a nemají nejhorší vedení, nýbrž – jak jsem přesvědčen – to nejlepší.

Vůdce a národ dnes soudí, že není žádného dorozumění bez jasného prosazení našeho práva. Nechceme, aby snad ve dvou nebo třech nebo pěti letech znovu vzplál spor o naše práva. Zde se má diskutovat o právu osmdesáti milionů, nikoli o právu strany nebo hnutí. Neboť, co já jsem? Já nejsem nic jiného, německý národe, než tvůj mluvčí, mluvčí tvého práva!

Národ mi věnoval svoji důvěru! Dokážu, že jsem hoden této důvěry. Přitom se nechci dívat na sebe a na své okolí, nýbrž chci se dívat do minulosti a do budoucnosti. Rád bych před minulostí a před budoucností obstál ve cti a se mnou nechť obstojí německý národ.

Dnešní generace nese osud Německa, budoucnost Německa nebo jeho zánik.

Naši odpůrci vykřikují dnes do světa: »Německo nechť zhyne!« Ale Německo může vždy dát jen jednu odpověď: »Německo bude žít a proto Německo zvítězí!«

Na počátku osmého roku nacionálněsocialistické revoluce se naše srdce obracejí k německému národu a jeho budoucnosti.

Té chceme sloužit! Pro tu chceme bojovat! Bude-li třeba i padnout. Nikdy nekapitulovat!

Německu: Vítězství zdar! (Sieg Heil!)

K 20. VÝROČÍ ZALOŽENÍ NSDAP

Mnichov 24. února 1940

- **Podvedené národy**
- **Měšťácký nacionalismus a mezinárodní marxistický socialismus**
- **Kapitalistický svět není to stejné co národ**
- **Nacionalismus a socialismus se podařilo sjednotit**
- **Třináct let boje proti odpůrcům**
- **Sliby jsme po nástupu k moci dodrželi**
- **Zajištění životního prostoru ve střední Evropě**
- **Dobré vztahy s Ruskem**
- **Hospodářská autarkie Německa**
- **Plutokratický teror**
- **Bůh dal všem národům stejná práva**

Ačkoliv Adolf Hitler přebral předsednictvo v NSDAP formálně až 29. července 1921, vystoupil poprvé před širokou veřejností za svou stranu již 24. února 1920 během masového shromáždění ve slavnostním sále pivovaru Hofbräuhaus v Mnichově. Tato nově pojmenovaná politická strana oficiálně vešla na scénu přejmenováním z Německé dělnické strany (Deutsche Arbeiterpartei) v Národněsocialistickou německou dělnickou stranu (NSDAP). NSDAP zveřejnila při této příležitosti svůj 25bodový program se stěžejními cíli: Odstranění Versailleské smlouvy, odejmutí státního občanství Židům a „posílení národní pospolitosti". Krátce potom začala NSDAP vydávat první stranické průkazy, a protože nechtěla být hned od počátku považována za bezvýznamnou trpasličí politickou stranu, začínal oficiální seznam členů až pořadovým číslem 500 – Hitler byl veden pod číslem 555.

Dvacet let poté promlouvá Vůdce ke členstvu strany opět na stejném místě a ve stejném sále, a částečně zároveň i k někdejším spolubojovníkům z této doby. Program, který byl tehdy v roce 1920 NSDAP proklamován, nazývá Hitler o dvacet let později programem budování nové německé národní říše. Nosným prvkem tohoto programu byl onen teoretický závěr, že obě elementární síly doby – nacionalismus a socialismus – byly podrobeny nové definici, a konečným výsledkem pak, že se z této definice obě teze slily v jednu. Smyslem a obsahem takto teoreticky definované myšlenky se stal

národ – pro národ muselo být odvedeno mnoho práce hospodářského, ale i kulturně-politického charakteru. Ve Výmarské republice, tj. tehdejším parlamentářsko-demokratickém Německu, „ráji pro všechny šejdíře, spekulanty, podvodníky a všechny zástupce různých zájmových skupin“, se rozpadal měšťácko-kapitalistický svět, ale nikoliv německý národ a německý člověk jako takový. Tehdy tu byl na jedné straně měšťácký třídní stát a na straně druhé protipól, stát proletářský, třídní. Proti sobě stál tedy měšťácky myšlený patriotický nacionalismus a mezinárodně myšlený marxistický socialismus. Oba tyto světy nemohly vedle sebe žít a nebyly ochotny a schopny absorbovat myšlenky strany druhé. Nacionální socialismus přinesl odpověď na tento ideologický rozpor a poskytl zároveň geniální řešení, které bylo s to tento pro národ škodlivý stav odstranit. Tak byl započat celý tento boj o národ, který zapustil nejprve kořeny v Mnichově a odtud se postupně šířil po Bavorsku a pak do dalších částí země. Trval celkem 13 let.

To, co hnutí po 13 let hlásalo, slibovalo a co bylo proklamováno při založení strany, muselo být po převzetí moci v roce 1933 náležitě převedeno do praxe. Nastala budovatelská práce na poli hospodářství, kultury, vzdělání a v neposlední řadě byl zahájen boj s nezaměstnaností, zatímco mezinárodní demokratičtí státníci nebyli schopni odstranit nezaměstnanost alespoň ve vlastních zemích, a přitom neustále řečnili o nutném znovuvybudování Evropy.

Potřeba provedení tohoto „povstání národa“, jak tento proces nové organizace národní pospolitosti Hitler v projevu nazval, se původně zrodila v podmínkách vnitřní rozervanosti a zpustlosti Německa v období po roce 1918. Podveden tehdy falešnými sliby nebyl ale podle Vůdce pouze národ německý. Podvedeni byli podle něj i Italové, Indové, podvedeni byli Arabové, kterým byla tehdy státníky přislíbena velká arabská říše. Vůdce – pro někoho překvapivě – ale také dodává, že „byli podvedeni také Židé, kterým přiřkli

totéž území, které předtím přiřkli Arabům." Koneckonců byly planými sliby ale podvedeny i vlastní národy vítězných mocností.

Nejvíce podveden byl však národ německý. Německé národní hospodářství navíc zpustlo v důsledku podmínek utvářených mezinárodní finanční klikou, která „ještě dnes vládne většině národů", a vnitřní politická rozervanost uvnitř národa tyto podmínky ještě zhoršovala. Navenek mělo toto vnitřní oslabení národa, kdy všichni politicky a z hlediska jednotlivých zájmů roztříštěně bojovali proti sobě, za následek stoupající zbavení veškerých práv Německa a vykořisťování země ve formě odvádění tzv. odškodnění, protože země byla snadno zranitelná a vydíratelná. Na národ byla nejprve uvalena „politická vina", pro kterou musel odvádět odškodnění v obrovských částkách, jež nakonec nebyl dokonce ani schopen odčinit. Cestou zdánlivého řešení – hospodářskými půjčkami – se domnělá politická vina přeměnila nakonec v německé hospodářské provinění, poněvadž zadlužení otřáslo finančními základy národního hospodářství.

Současné nacionálněsocialistické Německo je však podle Adolfa Hitlera od těchto poměrů na míle vzdáleno. Nové jsou i zahraničně-politické poměry. Německo má na své straně nové významné spojence. I vztahy s Ruskem v té době Vůdce hodnotí v projevu tak, že svým tahem (pakt o neútočení z roku 1939) učinil „londýnské burze a celému Židovstvu v Londýně" škrt přes rozpočet, poněvadž tyto kruhy počítaly s vykrvácením obou národů ve vzájemném konfliktu. K tomu se však německý národ dnes nepropůjčí. V novém Německu začal Vůdce zavádět hospodářskou autarkii, zatímco v roce 1914 nebyla země schopna odolávat blokádě. Dnes tu stojí i jiný německý národ, který prošel osvětou a není tak vnitřně oslabený a náchylný k vlivům cizí propagandy. „Bůh je," konstatuje Hitler na závěr svého projevu, a tento Bůh dal všem národům v zásadě stejné právo. Stejně tak není možné, aby německý národ byl předurčen k tomu, aby se stal otrokem jiných. Projev ukončuje Vůdce důraz-

ným prohlášením, že cílem celého boje není podmanění jiných národů, nýbrž svoboda národa německého, jakož i bezpečnost jeho životního prostoru, a uzavírá řeč výzvou, aby se nacionální socialisté pevně chopili víry v Prozřetelnost, která ukazuje cestu k vítězství.

Moji němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!

Před 20 lety jsem v tomto sále poprvé předstoupil před širokou veřejnost. Co mě sem vedlo, bylo nejpevnější a nejfanatičtější rozhodnutí mého života.

Když dnes, po dvaceti letech, vidím před sebou tolik svých někdejších starých spolubojovníků a spolubojovnic, když dnes stojím v jejich kruhu, tak je to samo o sobě pozoruhodné. Nevím totiž, kolik je v demokratických zemích politiků, kteří mohou – tak jako já – opět předstoupit po celých dvaceti letech před své první přívržence. Když jsem tehdy vstoupil do tohoto sálu, nepřišel jsem – jak dobře víte – z nějakého pacifistického klubu. Byl jsem tehdy ještě vojákem, patřil jsem tedy ještě k německé branné moci, a byl jsem tímto vojákem tělem i duší. Přivedl mě sem protest mého vojenského cítění v době, kterou lze jistě označit za dobu nejhlubšího ponížení německého národa.

Podvedeny byly všechny národy – i Židé

Na náš národ se tehdy sneslo zhroucení, které bylo historicky bezpříkladné už jen proto, že ti takzvaní poražení neměli nad sebou žádného vítěze. Stali jsme se obětí nehoráz-

ného světového podvodu. Avšak nebyli jsme podvedeni sami, neboť ostatní byli podvedeni také. Podvedeni byli Italové, podvedeni byli Indové. Slíbilo se jim, že když se postaví za Anglii, tak se jim poté dostane svobody. Podvedeni byli tehdy i Arabové. Byli ujištěni, že potom obdrží svoji velkou arabskou říši. Kromě toho byli podvedeni také Židé, kterým přiřkli totéž území, které předtím přiřkli Arabům. Podvedli také vlastní národy. Ve všech těch takzvaných vítězných státech nedostali lidé to, co tehdy očekávali. Neboť nyní mělo přijít století spravedlnosti. Přinejmenším uvnitř těchto národů se spravedlnost, tedy také sociální spravedlnost, nedostavila.

Nejvíce byl však podveden náš vlastní německý národ. Byla to idiotská důvěra, kterou německý lid vložil do slibů těchto protivníků; do slibů, které nám ještě dnes znějí v uších, o to více, když je z části vnímáme opět i dnes. Má prý vzniknout nový svět, svět rovnoprávnosti, svět, ve kterém by pak měla být spravedlnost jedinou život určující mocí a silou, svět, ve kterém již nebude třeba žádných zbraní, svět, ve kterém tak bude vládnout věčný mír, ve kterém Společnost národů učiní lidi šťastnými, atd., atd.

Německý národ složil na základě těchto slibů, které byly shrnuty do 14 bodů, své zbraně. Když se potom řeklo: »Ano, to jste ani nemuseli, přece jste byli poraženi.« Proč nám tehdy slibovali oněch 14 bodů a slavnostně prohlašovali, že je dodrží? Oni nás totiž neporazili. Německý národ byl tehdy ve své víře v možnost nového uspořádání světa podveden. Následkem tohoto podvodu bylo později „Spa“ a konečným důsledkem Versailles. A tím pak skutečně došlo k novému světovému řádu, totiž světovému řádu vítězů a světovému řádu poražených, přičemž vítězům byla přiznána všechna práva, zatímco poražení neměli práv žádných. Německo samo bylo takto poraženo, tedy zbaveno všech

práv. Nemělo žádných práv, neboť bylo také bezbranné. A v této bezbrannosti spočívalo také vše, co přišlo později. Neměli jsme v Říši žádnou pevnou moc. Na její místo se dostala parlamentární demokracie. Toto tehdejší parlamentářsko-demokratické Německo bylo rájem, to se musí uznat – avšak ne pro německý lid. Byl to ráj pro Židy, pro všechny šejdíře, spekulanty, podvodníky a všechny zástupce různých zájmových skupin; zkrátka, pro všechny myslitelné elementy v našem národě, jenom ne ráj pro samotný německý lid.

Němci byli otroky mezinárodních vykořisťovatelů

Ostatní svět, který tuto demokracii dal dohromady, sám této demokracii nepřiznal žádnou rovnoprávnost, nýbrž naopak bylo s touto demokracií zacházeno tak, jak si ostatně zasloužila. Bylo to peklo pro všechny slušné lidi, pro všechny slušné, tvořivé lidi a především pro všechny lidi čestné a upřímné. A pánem v tomto státě byla tehdy ona mezinárodní finanční klika, finanční plutokracie, která ještě dnes vládne většině národů a která i nyní opět bojuje o to, aby si svůj režim udržela.

Německé národní hospodářství mohlo za těchto podmínek pouze zpustnout. Vzpomínáte si ještě na tuto dobu plíživé inflace, která se pozvolna stávala horší a horší. Jedna krize následovala druhou. Každá krize byla jen začátkem nějaké další. Jeden úpadek vedl k dalším úpadkům. Tak začala ona doba, ve které v naší německé zemi všichni bojovali navzájem proti sobě, všichni měli konflikty se všemi; doba, ve které upadla jakákoli autorita a ve které národ ztratil také přirozeně jakoukoli důvěru v nějakou takovou autoritu – doba Výmarské partajní republiky. Celkem 46 politických stran a uskupení bojovalo o zastupování zájmů německého národa.

Následkem této vnitřní rozervanosti byl stoupající stav bezvědomí navenek; pak zase stoupající zbavení veškerých práv Německa a následkem tohoto pak nakonec stoupající vykořisťování našeho národa. Co jsme v těchto letech museli odvádět na takzvaných odškodněních, daleko přesahovalo vše, co se vůbec dalo považovat za možné. Nadešlo století úžasného kapitalistického bláznovství. Jeden národ je zatížen politickou vinou, kterou nelze odčinit. Nakonec se ještě poskytnou hospodářské půjčky, kterými má být tato politická vina splacena, kdy se tak touto cestou stává politická vina pozvolna vinou hospodářskou, o které se jistě domnívali, že bude platit za ještě svatější než jen vina politická; což přesně odpovídalo myšlení všech těchto někdejších sil. Následkem toho bylo opět zničení našich finančních základů, znehodnocení našich peněz a tím poškození celkového německého hospodářského života. Nakonec nezůstalo nic jiného než národ otroků ve službách mezinárodních vykořisťovatelů, kteří z části seděli v Německu, z větší části však měli své kanceláře mimo Německo.

Měšťácký nacionalismus versus mezinárodní marxistický socialismus

Tehdy bylo mnoho lidí, kteří se s ohledem na tento totální úpadek ve všech oblastech, na ztrátu víry a důvěry vůbec domnívali, že nadešel konec německého národa. Tehdy jsem byl jiného mínění. Co se jiným zdálo být koncem, bylo v mých očích přeci jen začátkem. Neboť co se vlastně tehdy ve skutečnosti zhroutilo? Zhroutily se neudržitelné formy; formy, které nemohly natrvalo existovat. Měšťácko-kapitalistický svět se rozpadl. Jejich století se přežilo. V nějaké formě musel tento všeobecný rozpad přijít. Ničemu se nevyhnul. Nás tento

rozpad tehdy zasáhl ostatně v hrozné zahraničně-politické krizi se stejně tak hroznými následky. Není žádných pochyb, že tato tehdejší doba nebyla natrvalo udržitelná. Zdánlivě jsme však měli Říši. Avšak tato Říše již nebyla domovem pro lid, nýbrž byla rejdištěm hádajících se zájmových skupin. Proletariát a buržoazie, stavovské myšlení na jedné straně, třídní hrdost na straně druhé. K tomu čistě formální federalistická ústava, jakýsi neživotaschopný hybrid mezi monarchií a parlamentární konstitucí. Říše se nakonec rozpustila do spolkových států, kdy každý z nich měl při jakékoli příležitosti možnost skrze své hlasování nebo své veto bránit nejnutnějším rozhodnutím. Státní konstrukce, která byla natrvalo zcela neudržitelná. Bylo samozřejmé, že byl náš národ při svém hustém osídlení ve střední Evropě postaven před velké úkoly. Řešení těchto úkolů si vyžádalo režim s velkou autoritou. Vyžadovalo to semknuté veřejné mínění. Teprve potom bylo možné vyřešit tyto problémy, když se za rozhodnutí režimu postavila vláda a jednotná vůle národa. To tehdy nebylo vůbec ani myslitelné. Dříve či později se musel tento stav rozpadnout a ustoupit jinému.

Tehdy tu byl měšťácký třídní stát. Jeho protipól, proletářský třídní stát, ohlašoval svůj příchod. Na jedné straně stál měšťácky myšlený patriotický nacionalismus, na druhé straně mezinárodně myšlený marxistický socialismus. Z dlouhodobého pohledu vůbec nemohly tyto světy vedle sebe žít. Jeden z nich by musel vyhrát, nebo by musely zaniknout oba dva. Neboť bylo naprosto jasné, že oba tyto světy si pro sebe nárokují lid a že samy nemají rozhodně v úmyslu učinit směrem k té druhé straně ústupky k dosažení porozumění. Dále však bylo jasné, že v průběhu desetiletí se staly oba tyto světy samy o sobě křehkými. Nebylo již možné doufat, že tehdejší měšťácký svět by sebral síly k absorbování socialistických zbraní a tím se uvnitř přebudoval. Stejně tak nešlo očekávat, že by mezitím zestár-

nuvší marxistické strany v Německu sebraly síly k tomu, aby získaly měšťanstvo. A bylo tak přirozené, že na našem hustě obydleném území nemohla revoluce skončit zničením té druhé strany, nýbrž jen jejím získáním pro sebe. Toho obě uskupení nebyly již tehdy schopny. Změna tohoto stavu byla nevyhnutelná.

Hroutil se měšťácko-kapitalistický svět, nikoliv německý národ

Když člověk tehdy o všem přemýšlel, tak mohl dospět jen k poznání, že se toho mnoho zhroutilo. Avšak byly to spíše více vnější formální věci, které se zhroutily. Například monarchistická státní forma. Německý národ může žít i bez ní a bude bez ní žít lépe. Zhroutil se tehdejší rozervaný stát. Německý národ bude bez této rozervanosti, kterou tehdy klasifikovali částečně jako federalismus a částečně jinak, žít lépe. Zhroutil se tehdy měšťácký společenský pořádek. Německý národ v něm natrvalo nemohl vůbec žít. Zhroutil se však tehdy také svět představ, třebaže se na jeho místo nejprve nedostavilo, kromě chaosu, nic nového. Tyto představy také nebyly samy o sobě určeny navěky. Rozhodující bylo jediné: V této době, kdy se mnoho vnějších formálních prvků zhroutilo, se nezhroutil německý člověk jako takový, neboť ten před nedávnem – a to musím říct – předvedl mistrovský kousek světové historie. Podal výkon, kterého dosud nedosáhl žádný národ na světě. Ve čtyřletém boji odolával tento národ 26 státům a byl poražen jen lží a podvodem. Kdyby se tehdy uvnitř nenašli Němci, kteří, důvěřujíce cizině, se obrátili proti vlastnímu režimu, tak by tehdy Anglie a Francie nebyly bývaly zvítězily.

Představte si, kdyby tehdy jistý Adolf Hitler nebyl býval německým mušketýrem, nýbrž německým říšským kancléřem. Domníváte se, že by tehdy tyto kapitalistické modly mezinárodních demokratů vyhrály? Měly to jednoduché. Tehdy proti nim stály v Německu skutečně jen podřadné zjevy. Tyto zjevy selhaly. Byly svrženy. Německý národ s tím vnitřně nemá vůbec nic společného. Během čtyř let světové války tento německý národ prokázal, že se nanejvýše osvědčil; přinesl důkaz o své obrovské síle.

A když jsem tehdy již jako nositel jedné nové politické ideje vystoupil v tomto sále, pak jsem vystoupil jako reprezentant tohoto v milionech neznámých jednotlivých bytostí přežívajícího německého národa. Jedno mi tehdy bylo zcela jasné: Jestliže se zhroutila stará říše, staré politické strany a i staré společenské vrstvy našly svůj konec, pak musel na jejich místo nastoupit nějaký nový svět. A tímto novým světem mohl být v Německu jedině svět německého národa samého. Na místo starého kastovního státu musela nastoupit říše německého národa, německý národní stát. Idea Říše musela být vzata z rukou dřívějších zástupců a dána do věrných rukou německého národa. Německý národ sám musel být pozvednut na strážce německé říšské myšlenky. Kdysi byla Říše zřízena, v proklamaci výslovně označena, podle vůle knížat. A nyní musela vzniknout nová Říše z vůle německého národa. Když se chtělo na tento národ apelovat, pak muselo být možné zmobilizovat nezměrné síly. Neboť to, že tento národ tyto síly měl, to prokázala velká válka. Národní stát tedy musel přijít.

Slití nacionalismu a socialismu v jednu sílu

A ten byl zde v tomto sále toho večera před dvaceti lety proklamován. Program nebyl ničím jiným než programem budování nové německé národní říše. Byly to teze povstání národa. A nosný prvek obsažený v této tezi byl, aby obě elementární síly doby – nacionalismus a socialismus – byly podrobeny nové definici a aby z této definice se obě teze slily v jednu. Obě myšlenky musely být přeformovány v jednu jedinou ideu a mohly být potom nositelkami nové síly; síly, která učiní Říši jednoho dne opět velikou, svobodnou a mocnou. Národ se potom musel stát smyslem a obsahem tohoto nového boje a určovat jej. Pro národ sám se nemohl vést pouze politický boj, nýbrž musela být odvedena spousta práce hospodářské. K jeho zachování musela přispět celková kulturně-politická činnost. To je jen pár principů, které se však dohromady stávají neskutečnou revolucí; revolucí mocné myšlenky, mocných nových zlepšení, nejtěžších zásahů, obrovských zvratů, ale také – jak jsem byl tehdy přesvědčen – gigantických úspěchů.

Začal tehdy boj proti vnitřním nepřátelům. A vy, moji staří spolubojovníci, vy víte, že jsem do tohoto boje vstoupil nikoli jako pacifista. Jistěže jsem nechtěl vést boj uvnitř, pakliže nebyl nezbytný. Já jsem vás však všechny vychoval k tomu, podívat se boji přímo do očí a bez ohledu na cokoli se ho chopit, je-li to nezbytné.

Zastával jsem tehdy názor: Ze všeho nejraději se vypořádám s nezbytnostmi našeho života v našem národě na základě dorozumění, na základě rozumu, to znamená cestou mírumilovné dohody. Když se však někdo pokusí tomuto mírumilovnému vývoji klást překážky nebo mu bránit násilím, tak se mu taky násilím postavím. To byly principy, které nás tehdy ovládaly v našem boji a které nás po 13 let neopouštěly. Stejně jako v jiné

zemi, v Itálii, kde se vítězně prosadil stejný duchovní svět stejnými prostředky.

Po třináct let tedy trval tehdy tento boj. Kolik práce bylo během těchto 13 let vykonáno, co těchto 13 let představovalo za starosti, námahu, vzestupy a pády jednotlivců, to víte vy, moji staří příslušníci a příslušnice strany, ze všech nejlépe. To všechno jsme přeci prožili společně v těchto dlouhých letech boje docela malé skupiny, neboť jsme vycházeli z tak malého počtu lidí a hodlali jsme pomalu vybudovat nový národ. Všichni jste zažili, jak bylo těžké chodit stále od jedné manifestace k druhé, z města do města, z kraje do kraje, z vesnic a vísek opět do menších měst, jak jsme se pomalu dostávali i z našeho Bavorska a začali jsme pozvolna inspirovat zbytek Říše a jak se začalo hnutí rozšiřovat po celém Německu. Byl to obrovský boj o moc. Nejprve boj prostředky, které tehdy samy se zdály, že nás dovedou k vítězství. Boj o vliv ve státě. Byla to revoluční éra našeho hnutí.

V roce 1923 pak došlo ke strašné porážce. A poté přišla legální perioda. Opět se bojovalo všemi prostředky, až se konečně po 13 letech dostavilo vítězství. Po 13 letech byli naši vnitřní nepřátelé vyřízeni. Vše, co proti nám tehdy vystupovalo, naše Židovstvo, naši plutokraté, naši zbabělí oportunisté, kteří jsou všude tam, kde se věci pozvolna vyvíjejí v jejich prospěch, naši zástupci politických a hospodářských zájmových skupin, všechny naše strany, naše společenské třídy, naše společenské stavy, naše zemské parlamenty atd., odbory a podnikatelská sdružení atd., to všechno bylo pomalu donuceno se podřídit. A když jsme se dostali k moci, bylo už jen potřeba vykonat historický rozsudek, který padl již dávno před tím.

Co hnutí 13 let slibovalo, muselo po roce 1933 dodržet

Německý národ se pomalu formoval ve straně a v hnutí. V roce 1933 začala nyní doba, ve které jsme všechno to, co jsme na nesčetných veřejných shromážděních proklamovali, hlásali a slibovali, museli již jen uskutečnit. A kdo je spravedlivý, tak ani zde nemůže popřít, že se od té doby stal v Německu zázrak. Co všechno se v těchto málo letech podařilo vykonat na reformách ve všech oblastech! Co jsme vykonali naší budovatelskou prací na poli hospodářství! Jak začala naše města kvést! Jaký vzestup zažívá kultura! Toto město zde je důkazem, živoucím důkazem nového rozkvětu německého umění. Jak obrovskou práci jsme odvedli v oblasti organizačního členění našeho lidu. Kolik se toho podařilo co do postupného slévání jednotlivých společenských stavů a tříd! Co jsme učinili ve výchově našeho potomstva, ve vzdělání našeho dorostu! Co všechno se podařilo ve zvýšení výkonnosti našeho národa! Miliony nezaměstnaných zmizely. Když nějaký takový demokratický idiot prohlásil, že jsme místo vyzbrojování měli raději pracovat, tak takovému idiotovi můžeme akorát říci: To jsme dělali! Protože než jsme přišli, tak se nezbrojilo, jenže Německo mělo sedm milionů nezaměstnaných a tito nezaměstnaní neměli co jíst. A my jsme tyto nezaměstnané začlenili do hospodářského procesu. A zbrojit jsme vůbec nechtěli. Když jsme ovšem viděli, že tito staří váleční štváči, tito někdejší závistivci se opět chystají, aby nás přepadli, tak jsem samozřejmě Německo vyzbrojil, a sice tak, jako dosud nikdy v německých dějinách.

Vykonali jsme výstavbu gigantických měřítek. Když dnes pohlédnu na všechny ty takzvané mezinárodní demokratické státníky, kteří dnes v Evropě vedou zvučné řeči, podívám-li se na jejich životní dílo, tak mohu pouze říci: Měl jsem vždy jen to neštěstí, že jsem musel bojovat proti samým nulám – uvnitř

i navenek. Tito lidé ovládají větší část této planety a nejsou schopni odstranit nezaměstnanost alespoň ve svých vlastních zemích. A tyto staré slabomyslné nuly mluví o nutném znovuvybudování Evropy.

Ano. Tohle, moji soukmenovci, tohle mi připomíná způsoby projevu našich vlastních demokratů, těchto starých bezzubých pánů, kteří u nás chodili sem a tam a kázali o nutné obnově Německa. Obnova se dostavila – ale bez nich! A obnova světa se také dostaví – a také bez nich!

V těchto sedmi letech jsem přirozeně musel vést boj za svobodu svého národa, a tedy proti Versailles. Neboť je samozřejmé, že v poutech z Versailles by jakékoli opětovné hospodářské probuzení německého národa bylo nemožné.

Nejedná se však ani tak o boj proti soukolí paragrafů z Versailles, nýbrž se nadto ještě jedná o boj proti principu, proti duševní podstatě, které se dostalo písemného sepsání do dokumentu v podobě versailleského diktátu. Tento princip a tato duševní podstata, která má kořeny v tom, že dva nebo tři národy jsou milým Bohem předurčeny k tomu, aby ovládaly celý svět, že mají právo říkat: »Tento národ bude ovládat planetu.« To znamená, tento bodrý pan Chamberlain vystoupí v momentě, kdy celá Indie proti němu protestuje, v momentě, ve kterém protestují Arabové, vystoupí a prohlásí, že Anglie bojuje proti pokusu Německa násilím ovládnout svět.

Těmito frázemi mohli dojmout Německo možná před rokem 1918. Nikoli však nacionálněsocialistické Německo! Naopak, náš boj byl od prvního okamžiku směřován proti tomuto principu. Názor, že na světě jsou prostě dva druhy lidí, a sice národy, které jsou majetné a národy pánů z Nemanic. Tento kapitalisticko-plutokratický názor zhyne. Prozřetelnost, Pán Bůh, nestvořil svět jen pro Angličany. Pán Bůh nepředurčil pár malých ras k tomu, aby ovládaly tři čtvrtiny celé planety a pod-

manily si ji, zatímco nejsou schopny zaopatřit tím nejnutnějším své vlastní národy; a aby ostatní národy byly předurčeny k hladovění.

To bylo možné jen v důsledku slabosti některých národů. Tuto slabost se však podařilo nyní překonat. A mnoho národů se nyní také hlásí ke svým nárokům. A já jsem tento nárok ohlašoval skutečně skromně. Cíl, který jsem sledoval, byl skutečně skromný:

Zajištění životního prostoru ve střední Evropě a návrat německých kolonií

Zaprvé: Zajištění našeho vlastního životního prostoru. A pod pojmem životní prostor rozumím všechno to, co pro jednou na tomto světě nebylo kultivováno, civilizováno a hospodářsky zušlechtěno Angličany, nýbrž námi Němci. Existuje totiž ještě několik takových oblastí! Přinejmenším ve střední Evropě není tento plodný britský vliv z minulosti až po současnost postřehnutelný. Tato střední Evropa byla vybudována Německem. A v tomto německém životním prostoru, v něm prostě chceme žít. A zde se nenechám; a zde se nenecháme v našem životě omezovat. A v tomto životním prostoru se nenecháme ani ohrožovat. A zde nedopustíme vznik žádných politických kombinací, které by měly být směřovány proti nám.

Zadruhé: Požadovali jsme zpět německé kolonie – náš německý majetek, který nám tito světoví plutokrati kdysi ukradli, aniž by jej jakkoli využili pro své vlastní národy.

To byly velmi omezené cíle. Já jsem přitom činil vše, abych od začátku vůči Anglii a vůči Francii jasně ohraničil naše požadavky, které tyto země nemohly negativně postihovat.

Přesto se objevili naši staří známí ze světové války. Přišli pan Churchill, pan Duff Cooper, Mr. Eden, samotný pan Chamberlain a konečně nad těmi všemi bdící duch Žida Hore-Belishy[(30)].

Já se samozřejmě od těchto lidí velice odlišuji. Pan Churchill byl již od velké války známým štváčem. Tehdy byl válečným štváčem vůbec největším. Patřil k lidem, kteří se nikdy netajili tím, že již tehdy uvrhli svět do války. A já jsem byl tehdy jen velmi malým neznámým vojákem bez jediného politického vlivu. Učinil jsem jen moji malou povinnost, tak jako ji učinil každý jiný Němec. Pocházíme tedy každý ze zcela jiných světů. Tam: Kapitalističtí váleční štváči již před válkou. A zde: Malý německý voják, který prostě jen konal svoji povinnost. Po válce tito lidé dělali své obchody, a sice zbrojařské obchody nehorázného druhu, a shrábli také válečné zisky. Já jsem tehdy bojoval za svůj německý národ. Jak jsem bojoval, to víte sami, jako moji svědci, nejlépe.

A tito lidé nyní opět již roky začínají se svým válečným štvaním. A také si neberou žádné servítky, že je opět jejich cílem vést velkou válku. Mají přitom naději, že opět najdou další národy, které za ně budou bojovat. A tato naděje je zčásti odůvodněná, protože mají všude své židovské spojence. Zčásti však tato jejich naděje přeci jen selhala. Připravili tedy opět tuto válku způsobem jim vlastním. Tentokráte však proti nim stojí Němec, německý frontový voják, který svého času rovněž učinil přípravy, a sice od základu, jak je jen možné je učinit, a který je naplněn vědomím své povinnosti vůči svému národu.

Varoval jsem před těmito lidmi, když to bylo nutné. O jednom jsem však nikdy nepochyboval: Že je mojí neotřesitelnou vůlí a rozhodnutím opět Německo osvobodit. Že mě teď za to nenávidí, na to jsem nesmírně hrdý. Vy víte, jak často jsem vám to tu říkal, moji staří příslušníci a příslušnice strany. Když všichni ti demokraté v Německu, všichni ti Židé, když se tu

všechna tahle sebranka potloukala, když mi tehdy tato sběř nadávala, jak často jsem vám říkal: To je mou největší ctí. Kdyby mě chválili, byl bych tím největším lumpem, jaký může být.

A tak je tomu i dnes. Když pan Churchill říká, že mě nenávidí – já Vám děkuji, pane Churchille za tento kompliment. Když pan Chamberlain prohlašuje, že mi nedůvěřuje – děkuji Vám, že mi nevěříte, že bych se mohl někdy stát zrádcem, pane Chamberlaine.

Když pan Duff Cooper nebo Mr. Eden prohlašují, že jsem v jejich očích odporná stvůra, tak jsem šťasten, že mě nepočítají mezi své přátele. Mám vůbec totiž jen jednu jedinou ctižádost, a sice: Získat si lásku a náklonnost svých vlastních soukmenovců a uchovat si ji. Nenávist mých nepřátel mě vůbec nedojímá. Nedojímala mě během těch třinácti let, když jsem bojoval o moc v Německu a teď už mě nedojímá vůbec. A tak jak jsem během těchto 13 let bojoval uvnitř za svobodu svého lidu proti utlačovatelům, vykořisťovatelům atd., tak bojuji dnes také, je-li to nutné, navenek.

Německo stojí dnes jinde než v letech 1917–1918

Oni nás neznají! Nejlepším důkazem, jak málo nás znají, je, myslím, vidět v britských nadějích, že snad ještě jednou dosáhnou roku 1918. Tomu odpovídají přeci i ty idiotské letáky, které pro nedostatek jiné munice shazují na Německo. Asi se domnívají, že mohou zopakovat to divadlo a ten manévr v Německu let 1917 a 1918. Ti pánové ale mají o dnešním Německu mínění!

Situace se zde v mnoha oblastech podstatně změnila. Nejprve se oproti roku 1914 změnila zahraničně-politicky. Německo je dnes spřáteleno s Itálií. Není to jen přátelství obou režimů

a – jistě to smím říci – přátelství obou jejich vedoucích mužů, nýbrž je to také poznání, že obě země jsou na sobě navzájem do budoucna závislé. Také vůči Rusku se vztahy změnily. Naděje, vyvolat mezi oběma národy opět velkou válku, tak jak tomu bylo mezi Ruskem a Německem v roce 1914, žalostně selhala. Chápu, že se nyní v Londýně zlobí kvůli této drzosti, že jsem zrovna tomuto tahu najednou zabránil. Tomu rozumím. Jsem však přesvědčen, že v tomto případě učinil ruský a německý režim něco pro oba národy prospěšného. Neboť na to jsme skutečně zase příliš dobří, než abychom vykrváceli jen proto, aby si londýnská burza a celé Židovstvo v Londýně mnulo ruce.

Tím z boje s Německem vystoupil jeden obrovský stát. A vy víte, moji soukmenovci, že nedělám nic polovičatě. Když už se jednou vydám na nějakou cestu, pak jdu po této cestě až na samý konec. To znamená, že naděje, že snad přeci jen mohlo být zítra či pozítří něco jinak, tato naděje je marná.

Ale i Japonsko, které v roce 1914 také nastoupilo proti Německu, tentokrát nestojí na straně našich odpůrců, nýbrž je naším přítelem.

To jsou tři obrovské státy, které byly tehdy našimi nepřáteli a které dnes stojí jako mírumilovní neutrálové po našem boku. V každém případě je to jedna velká zahraničně-politická změna situace. Také vojensky se situace změnila. Zbrojil jsem. A tak, jako ve svém životě dělám všechny věci důsledně a nikoli polovičatě, provedl jsem důsledně i toto vyzbrojení. Po léta jsem z důvodů, které lze vysvětlit, o tom nemluvil. Nechtěl jsem ostatní zbytečně rozrušovat, neboť já jsem také žádný konflikt nechtěl. Jednou mi jeden Angličan řekl, že bychom přece měli náš rozpočet, naše zbrojařské výdaje, zveřejnit. Ptal jsem se ho: Proč? Odpověděl mi, že proto, aby byl svět o něco klidnější. Řekl jsem mu: Ne, tohle raději dělat nechceme. Zřejmě by pak totiž svět teprve pořádně zneklidněl. Každopádně jsem roky

mlčel. Ale vy všichni víte, že jsem pracoval. Vybudovali jsme takovou brannou moc, která je dnes úplně jiná než ta z roku 1914. Tehdy slabě vyzbrojená, částečně doslova uboze zásobovaná. Tentokráte jsme nešetřili ani jednou obětí, abychom naší branné moci dali nejmodernější výzbroj světa. Že to není žádná fráze, to prokázalo nejprve tažení v Polsku. Domnívám se, že probíhalo trochu rychleji, než to čekali stratégové v Londýně a v Paříži. A to také ještě dále potvrdí budoucnost.

Co se však, mimo to materiální, týká ducha této branné moci, tak zde ať jsou také bez starosti. Duchem této branné moci je jako vždy duch nejvyššího vedení. Vojáci mají vždy toho ducha, kterého mají nejvyšší vůdcové a který má ten nejvyšší vůdce. To je stará zkušenost. Neboť ten mušketýr tam dole je tak jak tak vždy statečný. Je-li tedy statečné i nejvyšší vedení, pak bude duch tam dole teprve v pořádku. A že nejvyšší vedení není tentokrát zaměnitelné s oním vedením roku 1914, na to mohou vzít jed!

Autarkie činí Německo odolným vůči blokádám

Také hospodářsky jsme se připravili úplně jinak. Nechal jsem roky zajišťovat základy pro naši hospodářskou autarkii – k velkému vzteku našich odpůrců. Vlastně by měli být spíše šťastní a měli by si říct: »Díky Bohu, Němci si zařizují svůj život jen ve svém vlastním životním kruhu.« Ale ne. Rozčilovalo je to, neboť velmi dobře věděli, že jim tato autarkie bere možnost příležitostně přepadnout Německo a zardousit ho blokádou. Jen tak na okraj: I tato blokáda je jinak také celkem útržkovitá. My jsme se však stali odolnými proti blokádám; zcela jinak než v roce 1914. Jedno odlišuje tuto situaci od té situace někdejší: Tehdy se naše schopnost obrany proti blokádě

rovnala nule, vlastní příprava na autarkii rovněž byla nulová. Dnes je naše obrana od prvního dne zcela jiná než tehdy a odpor je také organizován na naší straně, to znamená, že autarkní základ našeho hospodářství je v nejvyšší míře zajištěn. Jedno víme všichni: Ani vojensky, ani hospodářsky nelze Německo porazit.

Nyní však přichází to rozhodující, a to je vedení. A pokud mluvím o vedení, tak mám na mysli nejen sebe sama, nýbrž pod pojmem vedení rozumím všechno to, co se v průběhu těchto 20 let, od té doby, co jsem před vámi mluvil poprvé, dostalo k moci. Často jsem vám říkal: Nejsem nic jiného než magnet, který neustále přejíždí nad německým národem a přitahuje ocel z tohoto národa. A často jsem prohlašoval, že přijde doba, že všichni, kdož jsou v Německu pravými muži, budou stát v mém táboře. A kdo nestojí v mém táboře, ten stejně za nic nestojí. Označil jsem to za proces tvorby historické minority. A přesně tak se to také stalo. V průběhu třinácti let se v rámci nacionálněsocialistické strany našla suma osobních energií, počínaje nejmenším vedoucím skupiny, buňky, až po místního, krajského a župního vedoucího, až po říšského místodržícího nebo říšského vedoucího; ve všech oblastech započal rozsáhlý výběr nejlepších. Statisíce energií bylo mobilizováno a dnes stojí na určujících pozicích.

I když to dnes v jednotlivostech již nebudete třeba tak vnímat, pak vás poprosím jen o jedno: Vezměte si nějakou národní událost, řekněme třeba z let 1903, 1905, 1908 nebo 1910 nebo 1912 a podívejte se na nějakou takovou srovnatelnou událost dnes; třeba takové odhalení nějakého památníku, odhalení národního památníku nějakého národního hrdiny, třeba takového Bismarcka, nebo spouštění nějaké lodi na vodu. První dojem: Hromada cylindrů, všude samý cylindr a žádný národ. A dnes: Všude národ a žádný cylindr. To je ten rozdíl!

Když k vám dnes hovořím, moji milí staří příslušníci a příslušnice strany, tak dnes řeknete: Náš starý revoluční Vůdce! – odpusťte – vaše hlava státu! A nyní nezapomeňte, jak by to vypadalo jinde, kdyby hovořila hlava státu. Jak by to bývalo bylo vypadalo před 20 nebo před 15 lety. Podívejte se na ten obraz dnes. Dnes zde máme skutečně německý národ. A v jeho vedení, na jeho špici stojí všude vůdcové z německého lidu bez ohledu na jejich původ. Je to ve skutečnosti neuvěřitelné množství mužné činorodé síly a odhodlanosti, která dnes vede německý národ. To má svoji cenu, když je národ skrz naskrz zorganizován tak, že na každém místě sedí někdo, kdo sám vyrostl z národa a který se tedy na tuto pozici musel vypracovat svojí prací, a nikoli svým jménem nebo svým rodokmenem.

Německý národ prošel politickou osvětou

A pak je tu ještě poslední věc: Máme dnes také úplně jiný národ. Tento národ napřímil záda. Našel sám sebe. Dostal opět sebedůvěru, a sice v takové míře, jako nikdy předtím. Ví velice dobře, že žádná věc na tomto světě není nemožná. Zná naši historii. Co jsou všechna naše rozhodnutí proti rozhodnutím velkých hrdinů minulosti! Víme však, že dnes nejsme slabší než byli oni, nýbrž naopak, že se s nimi můžeme úspěšně měřit. Německý národ prošel školou, kterou, až na Itálii, neprošel snad žádný jiný národ v západní Evropě, školou politické výchovy a osvěty. Tento národ je skrz naskrz organizovaný. Mezi těmito 23 miliony pracujících není dnes nikdo, kdo by nebyl v nějaké organizaci, kdo by nebyl zařazen.

Když dnes přijde nějaký anglický pán s cylindrem a chce dělat propagandu – propagandu v našem národě? To už se zde pokoušeli zcela jiní a neměli proti nám šanci. Všechny ty

řečnické způsoby, kterými pan Chamberlain mrhá, těch možná potřebuje pro svůj vlastní národ. U nás je to zcela bez účinku. My ty pány známe. Známe především jejich poradce. Ty známe naprosto přesně, protože byli částečně u nás před osmi lety. Slyšíme to, slyšíme to na akcentu jejich výslovnosti. Mluví totiž přesně tou směšnou němčinou, jako mluví zřejmě směšnou angličtinou. Tyto lidi jsme kdysi v našem středu vyřídili, neboť oni měli v Německu moc. Dnes tu již žádnou moc nemají, možná až na moc jejich hlasu. A tento hlas zní v Německu velmi špatně. Německý národ má odpor k těmto hlasům, k celému tomu jejich žargonu. Nechce tento hlas vůbec slyšet. A když už majitele těchto hlasů vidí, tak jich má německý národ teprve dost. Co tito lidé potom říkají, to je naprosto nepodstatné. V německém národě už jim nikdo nevěří ani slovo. Každý Němec ví, že lžou jako když tiskne.

Ne. Německý národ se dnes zcela změnil. Ve vedení již nejsou žádní Bethmann-Hollwegové. Nejsou však v národě také žádné spartakovské bandy. Obojí zmizelo. Přišel nový národ a tento národ povede boj, který mu byl vnucen. A já jsem rozhodnut tento boj vést. Možná bude někdo, kdo nyní řekne: Kdybychom možná měli ještě pár let času. To je právě ono. Je lepší, že se stal boj nevyhnutelným. Ti pánové konečně nyní začali. A kromě toho je natrvalo neúnosné, aby nějaký národ přišel a jinému národu o síle 80 milionů lidí mohl každé dvě desetiletí říci: »Nechceme, abys dělal to či ono. A když nás napadne, tak ti zavřeme importy, uděláme blokádu a ty už nedostaneš nic a vyhladovíš.«

Něco takového nesneseme a tento režim nyní zlomíme! Tento organizovaný teror zpropadené světové plutokratické kliky odstraníme tak jako tak! Hnali jsme tyto mezinárodní finanční hyeny z Německa bičem, nenecháme si tak nyní zvenčí předepisovat zákon života. Německý národ má to stejné právo

na život jako jakýkoli národ jiný. A my zkrátka nesneseme to, že může přijít pár lidí, kteří při každé příležitosti předepisují jinému národu způsob života. Jsme proto rozhodnuti vést tento boj nyní tak dlouho, dokud tento teror nebude zlomen. A tak, jak jsme ho zlomili uvnitř, jej stejně tak zlomíme i venku.

Že před těmito lidmi nemám žádný respekt, to je odůvodněno několika skutečnostmi.

Zaprvé: Jelikož byli i u nás, pochopí, že před nimi žádný respekt mít nemusím. Proč bych měl mít respekt před lidmi, kteří měli dříve v Německu moc, kteří se mi jakožto zcela neznámému a bezejmennému a bezmocnému postavili a kteří po 13 letech museli vyklidit pole – proč bych před takovými lidmi měl mít respekt? A směrem ven tomu není jinak. Já sám jsem jako voják proti těmto lidem bojoval. Snad mi nechtějí namluvit, že jsou lepší než my! Ano, tehdy proti nám vystoupili v gigantické přesile. Tuto přesilu dnes nemají. I co se týče zbraní tuto převahu již nemají. A že jsem kromě toho využil času, to mi, moji staří členové strany, budete jistě bez dalšího věřit. Neboť cokoli mi kdo chce vyčítat, jedno mi nemůže vyčítat nikdo: Že bych kdy byl ve svém boji líný, nebo že bych snad třeba půl roku nic nedělal či dal si ruce do klína. Já jsem v posledních pěti měsících pracoval tak, jak jen člověk může pracovat. A bylo to také poměrně snadné, neboť bylo potřeba pouze rozběhnout to, co jsme k rozběhnutí připravili, a to nyní běží! A sice pořádně!

Německý národ zde dnes stojí v lepší vojenské kondici, než kdy ve své dosavadní historii. Důvěru ve vedení, tu můžeme mít všichni. Také vojenské vedení je na vrcholu doby a na vrcholu svých úkolů. Ti ostatní musí teprve dokázat všechno to, co jsme my již dokázali.

Bůh dal všem národům stejné právo

Ostatně věřím v jedno: Bůh je. Tento Bůh stvořil národy. Těmto národům dal v zásadě to stejné právo. My Němci jsme se před 20, 22, 23 lety chovali velmi špatně. Přišla revoluce a my jsme podlehli. A potom nastal opětovný vzestup našeho národa díky obrovské práci. A po celou tuto dobu nám Prozřetelnost tuto práci stále žehnala. Čím odvážnější jsme byli, o to více pak přišlo požehnání Prozřetelnosti. A také v posledních šesti letech nás Prozřetelnost stále doprovázela. Neboť, věřte mi, jeden tomu říká štěstí, druhý jinak, ale bez tohoto posledního schválení nelze uskutečnit velká díla. A já jsem právě v posledních málo měsících opět osobně ve svých nejhlubších smyslech pociťoval řízení Prozřetelnosti, která provází lidstvo a staví jej před úkoly. Těmto úkolům sloužíme. To, co chceme, není podmanění jiných národů. Je to naše svoboda, naše bezpečnost, bezpečnost našeho životního prostoru. Je to bezpečnost života národa samého. Za to bojujeme. Prozřetelnost doposud tomuto našemu boji žehnala, tisíckrát žehnala. Činila by tak, kdyby bylo jejím úmyslem najednou tento boj nechat vyjít v náš neprospěch? Věřím zde ve vyšší, ve věčnou spravedlnost. Té se dostane tomu, který prokáže, že je jí hoden. To byla má víra, se kterou jsem zde poprvé před 20 lety vystoupil, tehdy ještě jako naprosto bezejmenný a neznámý. Proto věřím, že není možné, aby byl můj národ předurčen ke zkáze. Zanikne, když se nenajdou žádní mužové, kteří tento národ zachrání. Zanikne, pokud se nenajde nikdo, kdo má víru v tento národ. Pak bude muset zaniknout. Kdo se však hrdě s vírou v srdci k tomuto národu přihlásí a kdo pro něj pracuje a nasadí pro tento národ všechno, pak není možné, aby Prozřetelnost nechala tento národ zhynout.

S tím jsem tehdy tento boj začal jako naprosto neznámý malý voják a na konci tohoto boje byl potom 30. leden 1933. Ten malý voják se stal prvním lidovým kancléřem Německé říše. A o rok později jsem se stal Vůdcem celého národa.

A nyní jsem opět bojoval po celých sedm let s tou stejnou vírou: Není možné, aby můj národ byl předurčen k osudu stát se otrokem druhých. Být otrokem těchto Angličanů nebo těchto Francouzů. To není možné! A také dnes mám tuto víru a s ještě větším právem než dříve, neboť Prozřetelnost s námi udělala více jak zázrak. A já vás všechny mohu jen poprosit: Chopte se této víry jako staří nacionální socialisté opravdu pevně. Nelze jinak. My musíme zvítězit a proto také zvítězíme! A i když nepřítel kolem nás sebevíce hrozí a sebevíce tlačí, není to horší, než to bylo kdysi. To si museli naši předkové nechat tak často líbit. To se pak musíme skutečně probojovat k poznání jednoho velikého Němce:

„A i kdyby byl svět plný ďáblů, nám se to přece podaří!“

DÍLO ZIMNÍ POMOCI NĚMECKÉHO NÁRODA

Berlín 4. září 1940

» **Zmatky anglické propagandy**
» **Pirátský stát Anglie**
» **Záhadní angličtí generálové**
» **Dík domovině za nasazení**
» **Plutokraté se bojí „sociálních experimentů“**
» **Konec sobectví výchovou k pospolitosti**
» **Pospolitost klíčem ke šťastnému životu národa**

Dílo zimní pomoci německého národa (Winterhilfswerk des Deutschen Volkes, WHW) bylo sociální pomocnou akcí a veřejnoprávní nadací založenou 13. září 1933 z popudu Adolfa Hitlera, která v nacionálněsocialistickém státě vedle sociální péče, jež zajišťovaly stát a obce, představovala dodatečnou hospodářskou pomoc lidem v sociální nouzi (např. v prvních letech po převzetí moci lidem bez zaměstnání nebo lidem s nízkými důchody). Byla to realizovaná forma německého socialismu a „národní solidarity". Ve své zahajovací řeči v září 1933 Adolf Hitler postavil tuto svou „První zimní pomocnou akci proti hladu a mrazu" jako reálnou odpověď „mezinárodní marxistické solidaritě" a definoval ji jako „živoucí národní solidaritu německého národa". V březnu 1937 byla vydána „Ústava pro Dílo zimní pomoci Německého národa", která vyzdvihovala princip „Prospěch celku před sobeckostí", obsažený již v 25bodovém programu NSDAP.

Při sedmém otevření Díla zimní pomoci v roce 1939 byly vnější podmínky zcela jiné. Od roku 1939 se tato akce nazývala pravidelně Válečné dílo zimní pomoci. V té době výše celkového obnosu odevzdaného v rámci sociální solidarity za posledních šest let dosáhla téměř 2,5 miliard říšských marek. Ovšem během roku 1939 dochází postupně k zásadním změnám ve způsobu rozdělování získaných prostředků. První ročníky Díla zimní pomoci se vyznačovaly v podstatě bojem proti materiální nouzi velké části příslušníků

německého národa. Rokem 1939 se způsob využití převážně přetváří v preventivní úlohu. Svědčí o tom i statistické údaje: v prvním ročníku 1933/34 připadalo na 1 000 obyvatel 253 jedinců, kterým byla poskytována podpora, zatímco v zimě 1938/39 to bylo už jen 104 lidí na 1 000 obyvatel, přičemž je ovšem nutno vzít v potaz, že přičlenění Východní marky a Sudet k Říši s sebou přineslo silný příliv nových případů, kde bylo nutné poskytnout pomoc, takže v rámci Staré říše přeci jen došlo ještě k význačnějšímu procentuálnímu poklesu počtu osob, kterým se poskytovala sociální pomoc. Do práce WHW se například v zimě 1939/40 zapojilo téměř 1,2 miliony lidí. Válečné podmínky si vynutily i několik dalších praktických změn – mezi jinými i skutečnost, že více sociální péče nyní potřebovaly ženy vojáků a pracující matky, ale stejně tak byl, počínaje tímto obdobím, více kladen důraz na zajišťování pomocných dětských školek pro děti zaměstnaných matek.

Díky WHW dokázal nacionálněsocialistický režim efektivně zmírnit sociální nouzi mezi obyvatelstvem a přispět tak k vnitřní stabilizaci. Zároveň bylo záměrem akce budovat mezi příslušníky národa pocit sounáležitosti a příslušnosti k národní pospolitosti. Celková hodnota dobročinných příspěvků překročila v účetním roce 1939/40 sumu, kterou nacionálněsocialistický stát poskytoval z daňových prostředků organizacím sociální péče. To znamená, že státnímu rozpočtu bylo takto výrazně ulehčováno od sociálních výdajů. Vůdce promlouval k národu každoročně při zahájení Díla zimní pomoci a jeho řeč byla vždy přenášena rozhlasem. V projevu z 10. října 1939 Hitler poukazoval právě i na skutečnost, že by stát mohl tyto prostředky získávat cestou daní, pokud by tomu sám chtěl: „Mnoho starostí se touto pomocnou činností odejímá veřejné péči o blaho a mnohým zařízením státu, zemí a obcí je tím odlehčováno… Smyslem zařízení bylo vyzvat k národovecké svépomoci. Zůstávaly by nám ale otevřeny i jiné cesty: Místo výzvy k obětavosti národa by to mohl být plátce daní. Kdysi jsme vědomě

a s rozvahou nezvolili tuto cestu, neboť jsme právě chtěli vychovat německý národ k tomu, aby pochopil ve společné oběti podstatu pospolitosti, aby rozeznal povinnosti, které ukládá pospolitost a aby těmto povinnostem dostál ze své svobodné vůle a také bez toho, aby za tím stál výběrčí daní."

Historik Herwart Vorländer k celkovému dojmu, které Dílo zimní pomoci zanechalo u německých občanů, poznamenává, že přes všechna „obtěžování" výběrčími dobrovolných příspěvků převažoval u současníků pocit, že udělali něco dobrého pro dobrý účel, a shrnuje: „To, že přinejmenším zde měla Třetí říše v sobě něco dobrého, se uchovalo ve vzpomínkách mnohých jako neoddělitelný dojem a jako pozdější účinek tehdejší propagandy."

Ohledně možnosti zajistit finanční prostředky určené pro sociální péči cestou vybírání daní argumentoval Adolf Hitler i ve svém zahajovacím projevu 4. září 1940. Řekl, že i kdyby byl výsledek této metody po finanční stránce stejně velký, zdaleka by ale nedosáhl efekt naplnění určitých ideálů. A k výchově těchto ideálů národní pospolitosti právě přispívá realizace Díla zimní pomoci. I do budoucna si předsevzal výchovu národa k ideálu pospolitosti a slíbil, že život v jeho státě bude čím dál krásnější. Představitelům zašlého věku, kteří si nepřejí vroucnější společenství, uspořádá nacionální socialismus čestný pohřeb, protože budoucnost náleží mladým národům a jejich ideálům. Nepřátelé vidí podle Hitlera v německých „sociálních experimentech" ohrožení podstaty zákonitostí fungování jejich světa, kterému vědomí národní pospolitosti nepřináší ani zisk, ani dividendy, a tudíž jim je pouze překážkou.

První polovina tohoto Vůdcova projevu se však především obracela na anglické státníky. Vyplývalo to z dané aktuální zahraničně-politické situace na konci léta roku 1940. Vůdce vždy zdůrazňoval, že bylo cílem jeho zahraničně-politické koncepce navázat dobré vztahy s Anglií. Odmítnutí jeho mírových výzev z roku 1939 a skutečnost, že Londýn na jeho slova o bezvýznamnosti anglicko-ně-

meckého konfliktu nechtěl slyšet, se projevilo v obsahu projevu ze 4. září 1940, kdy Vůdce o Anglii hovoří už jako o „pirátském státu“ a vyslovuje i poprvé výhrůžky, že na anglické pumové útoky, ke kterým po několik měsíců mlčel, se z německé strany odpoví stejným způsobem. Zde jeho avance vůči Anglii zřejmě končí, když říká: „Podal jsem anglickému národu tak často ruku k dorozumění. Vědí to sami. Byl to můj zahraničně-politický program. Řekl jsem to nedávno naposledy. Nyní dávám přednost boji, až se konečně dojde ke zcela jasnému rozhodnutí.“ Anglie se teď nemůže spoléhat ani na nějakou revoluci v samotném Německu, která smete tamější vládu, ani na další faktory, jako jsou důsledky blokády země. Hitler odpovídá také na Churchillův „vynález nočních náletů“ na německá města a poprvé hrozí Angličanům, že jejich města postihne stejný osud a že anglickým „nočním pirátům“ bude překaženo jejich řemeslo. Hitlera nejvíce popudily opakované nálety na říšské hlavní město. Anglické nálety byly zahájeny 10. a 11. května 1940 útokem na Mönchengladbach. Němci zpočátku bombardovali výlučně anglická letiště, vojenské základny a zbrojní podniky. Ovšem v noci na 25. srpna 1940 spustil jeden německý letoun omylem pumy na britské hlavní město (cílem byl ropný sklad 30 km východně od Londýna) a ačkoliv byly ztráty a škody nízké, rozkázal následně Churchill nálety na Berlín, které sice také nezpůsobily velké škody, zato ale popudily Vůdce k verbálnímu ataku ze dne 4. září 1940 a k jeho pokynu Hermannu Göringovi, aby bylo započato bombardování Londýna ve velkém stylu.

V těchto dnech skončil první rok války. Započal druhý a s ním nové Válečné dílo zimní pomoci. Úspěchy tohoto prvního roku, moji soukmenovci, jsou jedinečné – tak jedinečné, že si naši odpůrci tento průběh dějin vůbec takto nepředstavovali a že také mnozí v německém národě sotva mohli pochopit velikost toho, co se stalo, a rychlý spád událostí. Nemůžeme s tím vůbec srovnávat první válečný rok světové války, neboť v něm bylo dosaženo přes největší statečnost a daleko větší oběti pouze částečných výsledků, a ani jedinečného definitivního řešení. Tentokráte stačí jen, abychom pohlédli na obrovský trojúhelník, který chrání německá branná moc: Na východě řeka Bug, na severu Severní mys, Kirkenes a Narvik, na jihu španělské hranice!

Zmatená anglická válečná propaganda

Řada našich protivníků byla odstraněna. Jen své šťastné zeměpisné poloze a své mimořádné rychlosti při ústupech děkuje Anglie za to, že ji dosud nepotkal týž osud! Neboť není tomu tak, jak to líčili někteří britští politikové, že totiž britská armáda, trhajíc uzdou jako zdivočelé zvíře, hoří dychtivostí, aby konečně byla puštěna proti německému nepříteli. Byli přece

velmi blízko nás a mohli beze všeho uspokojit svou „dychtivost“. Sami se však vzdálili z této blízkosti a připadla jim úloha líčit tyto žalostné ústupy jako veliká vítězství. Tak vypadají všechny jejich „úspěchy“!

Kromě rozsáhlého území, které dnes ovládají německé oddíly, ujal se před časem také náš spojenec Itálie ofensivy ve východní Africe a upevnil tam svou pozici a odrazil Angličany. Samozřejmě jsou tu také anglické „úspěchy“. Jsou to „úspěchy“, které normálně zdravý lidský rozum nechápe. Jsme znovu a znovu svědky, že anglická propaganda padá z extrému do extrému, z výšky do hloubky, aby se pak za několik málo dní ovšem vzepjala ještě do větších výšek. Tak jsme například jednou mohli číst: »Kostky války jsou vrženy. Nepodaří-li se Němcům dostat se do Paříže – a to se jim nepodaří – pak prohráli válku. Jestliže však přece přijdou do Paříže, pak vyhraje válku Anglie.«

Tímto způsobem vybojovala Anglie do 3. září četná „vítězství“. Nejslavnějším vítězstvím – v našich očích ovšem nejžalostnějším neúspěchem – byl jejich útěk z Dünkirchenu (Dunkerk).

Co se však neudělá v nouzi! Stačí jen, abychom četli britské válečné zprávy a pochopíme, co mají tyto „úspěchy“ do sebe. Praví se tam například: »Sdělili nám, že…« anebo: »Dovídáme se z dobře zasvěcených kruhů,« nebo: »Proslýchá se z dobře informovaných míst,« nebo také: »Od odborníků jsme se doslechli…,« případně: »Máme vážný důvod, abychom se domnívali, že…;« jednou dokonce napsali: »Domníváme se, že máme důvod, abychom věřili, že….« Takto je samozřejmě možné každou porážku změnit v úspěch. Jen jsme vtáhli do Polska a angličtí propagandisté prohlašovali, že se dovídají »z dobře informovaných kruhů,« že »Němci již utrpěli celou řadu nejtěžších porážek a že Poláci jsou na vítězném postupu proti Berlínu.«

O několik dní později ujišťovaly „dobře informované kruhy“ že nyní se osud na východě definitivně obrátil. Pak přišli stejně dobře zpravení „odborníci“, kteří říkali, že i kdyby bylo Německo dosáhlo nového vítězství, ve skutečnosti přece jen neúspěchem, ovšem z jakéhosi vyššího strategického hlediska. A když jsme již stáli před Varšavou, tu jsme opět slyšeli, že »je důvod k domněnce, že nyní na západě útok spojenců dosáhl svého prvého velikého a to pronikavého úspěchu.« A tak to šlo dál, až už konečně po Polsku nebylo ani památky. Tehdy se říkalo: »Byli jsme zbaveni trýznivé starosti. Toto Polsko na východě bylo vždycky naší slabinou. Můžeme se nyní konečně soustředit k bojišti, kde máme nad Němci převahu, což také v nejbližší době poznají.«

Pak byl delší dobu klid. Tento klid byl samozřejmě také jen nesmírným trvalým úspěchem britské branné moci a stejně trvalým neúspěchem Německa. Co všechno nevykonali Angličané v těchto měsících a co všechno jsme my nezaspali! Co všechno neviděli a správně nerozpoznali v této době angličtí politikové a co především vždy v pravé chvíli nepochopili, a co všechno jsme naproti tomu my nepropásli!

Potom přišlo Norsko.

Když započaly operace v Norsku, těšilo se anglické zpravodajství z válečných pověstí z „ohromné chyby“, kterou jsme my Němci udělali. »Konečně udělali Němci chybu a za tu nyní budou pykat.« Tak psali a radovali se, že se jim konečně dostalo příležitosti změřit své síly s Němci. Přitom se však s námi Němci mohli přece změřit kdykoli, neboť jsme přece na západě leželi jen ve vzdálenosti několika málo set metrů od sebe. Ale tvářili se, jako by nás tam vůbec byli neviděli a jako by jim dal v Norsku poprvé dobrotivý osud, dík naší a zvláště mé hlouposti, příležitost, aby se s námi konečně mohli válečně vypořádat. A k vypořádání také došlo. Je pak skutečně ironií osudu,

že tehdy snad nejhorší ránu Angličanům zasadila jejich vlastní propaganda. Když jsme totiž zahnali Nory daleko za Hamar a Lillehammer, pochodovala britská brigáda bodře a nic netušíc stejnou cestou na Hamar. Neměla žádného spojení se zázemím, neboť toto spojení rozbily naše štuky[60] a bombardéry. Proto se řídili jen britským rozhlasem. A v britském rozhlase se dověděl velitel brigády, že prý jsme ještě velmi daleko před Lillehammerem, tedy z jeho pohledu daleko za Lillehammerem a že jsme utrpěli těžkou porážku. A tak vtáhl britský velitel brigády v čele své formace do Lillehammeru a klidně ulehl do postele a položil vedle sebe bednu, naplněnou dokumenty, na které bylo napsáno „Přísně tajné! Nedopustit, aby padlo do nepřátelských rukou!“ A tam byl ještě téže noci i se svou drahocennou archou úmluvy chycen našimi oddíly. To je tak, když se někdo spoléhá na válečné zpravodaje pana Churchilla! Tak tomu bylo všude: Lhali a lhali.

Byli zatlačeni do moře a byl to „veliký úspěch“. Že se jim podařilo zachránit několik posledních trosek z Andalsnesu, nebo Namsosu, to prohlašovali ve světě za nejmohutnější úspěch nejnovějších britských válečných dějin. S tím se pak samozřejmě nemůžeme měřit!

Ale proti tomu stojí skutečnosti: Za několik málo týdnů již Norsko z vojenského hlediska neexistovalo a britské bojové síly musely rovněž opustit tuto zemi.

Pak přišla hodina vypořádání na západě a ani zde jsme nepřišli pozdě. Právě v tomto polním tažení musela spojenecká koalice věru sklidit jedině porážky. Skutečnosti – historické skutečnosti – o tom podávají svědectví. Přesto skončilo také toto polní tažení velkým britským vítězstvím – totiž velkolepým, slavným válečným činem v Dünkirchenu. Stopy tohoto válečného činu jsem zahlédl na vlastní oči – vypadalo to opravdu bez ladu a skladu. Pak se rovněž zhroutila Francie.

A jaké si našli vysvětlení teď? Když Norsko bylo definitivně vyčištěno od spojenců, prohlašovalo se: »To jsme přece chtěli. Chtěli jsme sem přece Němce jen vylákat. To je vítězství, jedinečné vítězství pro nás. Zkrácení naší fronty.« A nyní, když Francie byla definitivně roztříštěna, říkalo se: »Nyní konečně může Anglie soustředit poprvé celou svou sílu. Nejsme již nuceni plýtvat svými oddíly a tříštit je. Nyní jsme dosáhli strategické situace, kterou jsme si neustále přáli a po níž jsme toužili. Přítěž Francie nám nyní odpadla. Tato přítěž nás jen stála drahocennou britskou krev a nyní jsme s to zcela jinak postupovat proti Němcům.« Hned při vypuknutí války se zabývali určitými proroctvími o trvání války. Říkali: »Válka potrvá tři roky, Británie se vyzbrojuje na tři roky.« A také to museli učinit, neboť lidé, kteří jsou zazobanými majiteli akcií zbrojařských továren, jsou dost chytří, aby věděli, že se tyto nové investice vůbec nemohou zúročit a amortizovat za půl roku nebo za rok. Musí to tedy trvat delší dobu. Avšak já jsem byl stejně opatrný a řekl jsem tehdy říšskému maršálovi: Göringu, připravme si všechno na pět let dopředu! Ne proto, že jsem věřil, že válka potrvá pět let; avšak Anglie bude zlomena, ať se stane cokoliv. Tak či onak!

Neznám žádný jiný termín, nežli pouze tento! Samozřejmě připravím všechno chytře, opatrně a svědomitě. Tomu porozumíte. A jsou-li dnes v Anglii velmi zvědaví a ptají se: »Proč tedy nepřichází?« Pak odpovídám: Buďte klidní, přijdeme!

Pirátský stát Anglie

Zvědavost se někdy nevyplácí! Tento svět bude svobodný! Jednou provždy je nutno odstranit zlořád, že je totiž možné, aby jeden národ podle libosti mohl provádět blokádu kontinentu.

Napříště je nutno znemožnit, aby nějaký pirátský stát znovu a znovu napadlo podle přání a nálady vydávat 450 milionů lidí více či méně všanc chudobě a bídě. My Němci máme již navždy po krk toho, abychom si nechávali Anglií předepisovat, zda to či ono snad smíme dělat, ba dokonce, zda Němec smí pít kávu, či nikoliv. Jestliže se to Anglii nelíbí, pak se prostě uzavře dovoz kávy. Mě osobně se to vůbec netýká. Kávu nepiji. Ale zlobí mě, že ostatní by ji nesměli pít. Vůbec považuji za nesnesitelné, že 85milionový národ může být nějakým národem v jakékoli době trestán na těle i na životě, jestliže se to hodí nějakým plutokratům v Londýně. Podal jsem anglickému národu tak často ruku k porozumění. Vědí to sami. Byl to můj zahraničně-politický program. Řekl jsem to naposledy nedávno. Nyní dávám přednost boji, dokud konečně dojde ke zcela jasnému rozhodnutí. Tímto jasným rozhodnutím může být jen to, že bude odstraněn tento režim bídných a potměšilých válečných štváčů a bude obnoven stav, v němž nebude možno, aby jeden národ mohl v budoucnu tyranizovat celou Evropu. Německo a Itálie budou pečovat o to, aby se to v historii podruhé neopakovalo. A zde nepomohou Anglii ani všichni její spojenci, ani císař Haile Selassie(28), ani pan Beneš, ani nikdo jiný, ani král Haakon(27), ani královna Vilemína(64) a rovněž ne francouzský generál de Gaulle. Všichni tito spojenci nepomohou vůbec nic. A ať už si plánují co chtějí, ať mají v úmyslu cokoli – třeba i v nejhlubším záhybu svého srdce – my jsme na stráži, jsme na všechno připraveni, ke všemu odhodláni a jsme připraveni kdykoli jednat.

Marné naděje Angličanů

Nás ničím nezastraší. My, němečtí nacionální socialisté, jsme prošli nejtvrdší školou, jakou si lze vůbec představit.

Nejdříve jsme byli vojáky ve světové válce a pak jsme byli bojovníky za opětovný německý vzestup. Co jsme museli snést v těchto letech, to nás zocelilo. Proto nás nelze ničím zastrašit a nic nás nemůže překvapit. Když Anglie před rokem vstupovala do války, říkalo se: »Máme spojence.« Byli jsme zvědaví, kdo to asi je. Říkali: »Je to generál, tento spojenec, jmenuje se generál Revoluce!« Ha ha! Ti mají pěkné ponětí o novém nacionálněsocialistickém německém národním státě! A nyní v Londýně čekali na činnost tohoto generála „Revoluce". Šestého září se nic nestalo, 7. září se nic nestalo, 8. přišlo zklamání, neboť dle jejich projevů se měl tento generál „Revoluce" během týdne zvednout, nebyl však nikde k nalezení.

Pak se říkalo: »Máme jiného spojeneckého generála, je to generál Hlad.« Počítali jsme od začátku s tím, že se tito velcí přátelé lidstva, tak jako ve světové válce, pokusí vyhladovět miliony žen a dětí, a připravili jsme se na to. Také tento generál byl pouze pochybnou spekulací, vidinou, přízrakem v mozku Mr. Churchilla.

Nyní přišli na stopu třetímu spojenci. Je to generál „Zima". Už jednou zde byl. Tehdy selhal a selže stejně tak i tentokrát. Angličané by neměli zapomínat, když už opravdu najímají tak obskurní cizí generály, povýšit svého nejvyššího vlastního generála na britského říšského generála polního maršála: Totiž generála „Bluffa". Je to jejich jediný solidní spojenec, který by zasluhoval, aby jej opravdu vyznamenali nejvyšším povýšením. Nás ovšem již neporazí ani s tímto generálem. Jím je snad možno ohlupovat britský národ, avšak německý národ poznal Anglii již dostatečně.

A toto žvanění pana Churchilla nebo pana Edena – mluvit o starém Chamberlainovi nedovoluje člověku soucit – toto žvanění nechává německý národ docela chladným nebo jej nanejvýše pohne k smíchu. Nemáme ve spisovné němčině pro zjev,

jakým je Duff Cooper, žádný přiléhavý výraz. Tady musíme sáhnout k nářečí a máme pro to jen v bavorštině slovo, které charakterizuje takového člověka: Krampfhenne(35)!

Páni mohou být klidní. Těmito prostředky nevyhrají válku.

Ostatní prostředky jsou, díky Bohu, v našich rukou a v našich rukou také zůstanou.

Až udeří hodina, postavíme na místo generála „Hladu“, „Revoluce“, „Zimy“ nebo „Bluffu“ zase generála „Činu“, to znamená „jednání“. A pak uvidíme, kdo se zde nejlépe osvědčí.

Poděkování všem za nasazení v domovině

Dík německého národa jeho vojákům jsem již vyslovil v Říšském sněmu. V těchto dnech jsme všichni naplněni díkem našemu letectvu, našim udatným hrdinům, kteří každodenně konají nálety na Anglii, aby tam dali odpověď na to, co si nejdříve vymyslil geniální Mr. Churchill. O tom ještě promluvím. Dnes bych však chtěl především poděkovat za tento rok, který je za námi. Poděkovat velkému německému národu za jeho chování, jež ukázal v tomto roce v situacích, které často nebyly lehké. Mnozí možná vůbec nevědí, co to znamenalo evakuovat v několika málo týdnech minulého roku přes sedm set tisíc lidí. Vše šlo hladce, ovšem u nás bylo také všechno dobře připraveno – na rozdíl od těch druhých. Ale co široké vrstvy, nyní každý jednotlivec, vzaly na sebe, bylo často velmi těžké, a snášely to přímo obdivuhodně! Jsme šťastni, že se nyní zase mohly vrátit do své domoviny.

Musíme však poděkovat také všem, kteří v této domovině samé prováděli nejdůležitější ochranná opatření, za něž jsou odpovědni, protiletecké obraně a obzvláště mohutné organizaci Červeného kříže, lékařům, veškerému zdravotnímu personálu

a sestrám, kteří vykonali nesmírné věci. Chceme především vzpomenout na německé ženy, milionový zástup německých žen, německých matek a německých dívek, které musí nyní nahrazovat muže, které pracují ve městě i na venkově, které pečují o to, aby byl každodenní chléb a aby voják dostával potřebné zbraně a střelivo.

Po jejich boku jsou všechny ty miliony německých dělníků v továrnách na střelivo, kteří – ať starší nebo mladí – nasazují své síly pro bojující frontu, aby jí nechybělo nic, z nedostatku čehož se kdysi roku 1918 konec konců zhroutila.

Odpověď na anglické noční nálety

Vidět náš národ ve válce v celé jeho disciplíně je něco obdivuhodného. To zažíváme také právě nyní v této době, kdy nám předvádí pan Churchill svůj vynález nočních náletů. Nečiní tak proto, že by tyto letecké útoky byly snad zvláště účinné, nýbrž poněvadž jeho letectvo ve dne nedokáže létat nad naší německou zemí. Zatímco němečtí letci, německá letadla jsou den za dnem nad anglickou půdou, Angličan sotva přeletí za denního světla Severní moře. Proto přilétají v noci a shazují – jak víte – své pumy bez výběru a plánu na obytné čtvrti civilního obyvatelstva, na selské dvory a vesnice. Kde spatří světlo, hodí na něj pumu.

Po tři měsíce jsem to neopětoval v domnění, že s tímto darebáctvím přestanou. Pan Churchill v tom spatřoval známku naší slabosti. Pochopíte, že nyní dáváme noc za noc odpověď, a to stále větší měrou. A jestliže britské letectvo shazuje dva, tři nebo čtyři tisíce kilogramů pum, pak shazujeme nyní v jediné noci 150 000, 180 000, 230 000, 300 000, 400 000 a více

kilogramů. Jestliže prohlašují, že napadnou ve velkém měřítku naše města, tak my jejich města vymažeme z mapy!

Překazíme těmto nočním pirátům jejich řemeslo, jako že je Bůh při nás.

Nenávidí Německo pro jeho sociální výstavbu

Přijde hodina, kdy se jeden z nás zhroutí, ale nebude to nacionálněsocialistické Německo!

Dovedl jsem již jednou v životě takový boj až do posledních důsledků a již tehdy byl potrestán odpůrce, který dnes sedí již jen v Anglii, na posledním ostrově v Evropě. Ale právě s ohledem na tento boj je opravdu nutno pochopit, jak důležité je vytvoření a vybudování naší německé národní pospolitosti. Nebyli bychom to vše bývali dokázali, kdyby německý voják stál na frontě jen tak, bez spojení s domovinou, která s ním soucítí. Co činí německého vojáka na frontě silným, je sebevědomí a jistota, že za ním stojí v železném semknutí a s fanatickou vůlí celý národ! A to národ naplněný vysokými cíli. Tyto cíle jdou mnohem dále, nežli cíl vyhrát válku.

Chceme vybudovat nový stát! Proto nás dnes ostatní tak nenávidí. Vyslovili to již často. Říkají: »Ano, jejich sociální experimenty jsou velmi nebezpečné. Rozšíří-li se to a uvidí-li to i naši dělníci, pak to bude velmi povážlivé. To stojí miliardy a nevynáší to nic. Nepřinese to ani zisk ani dividendy. Tak co s tím!? O takový vývoj nemáme zájem. Vítáme vše, co slouží materiálnímu pokroku lidstva, pokud se tento materiální pokrok dá ekonomicky proměnit v zisk. Ale sociální experimenty, všechno to, co děláte, to může vést jen k tomu, že se probudí žádostivost davu a my budeme muset dolů ze svého podstavce. To od nás nemůžete očekávat.« Spatřovali v nás nejhorší příklad. Každé

opatření, které jsme zavedli, bylo jimi zamítáno proto, poněvadž bylo sociální. Spatřovali v tom zase nový ústupek na cestě k sociálnímu vývoji, který je v těchto státech nenáviděn. Vždyť to jsou plutokraté, v nichž zcela malá klika kapitalistů ovládá davy, samozřejmě v nejužším spojení s mezinárodními Židy a zednáři. Vždyť známe tyto nepřátele z našeho vnitřního boje, tu naši milou koalici starého německého systému, která se zčásti zachránila přeskokem tam na druhou stranu. Nenávidí nás pro náš sociální postoj, a všechny projekty, které na základě těchto stanovisek vymyslíme a provádíme, se jim jeví nebezpečné. Jejich přesvědčením je, že je nutné odstranit tento vývoj. Já jsem však přesvědčen, že tomuto vývoji náleží budoucnost a že státy, které se do něho zapojí, se dříve nebo později rozbijí. Státy s nevyřešenými sociálními otázkami, nedospějí-li k nějakému řešení diktovanému rozumem, dospějí dříve nebo později k řešení, jež bude dílem šílenství. Tomu v německém národě zabránil nacionální socialismus. Oni znají nyní cíle, které jsme si vytyčili, a vědí, že budeme vytrvale a důsledně bojovat za tento cíl a že ho také dosáhneme.

Výchova k pospolitosti Dílem zimní pomoci

Odtud plyne nenávist všech těchto mezinárodních plutokratů, židovských novin, světových burz a odtud také sympatie k těmto demokraciím ve všech zemích, které smýšlejí stejně nebo podobně jako ony. Protože však víme, že tento boj se vede konec konců o celou sociální základnu našeho národa a proti substanci našeho žití, musíme se právě v boji o tyto ideály znovu a znovu hlásit k těmto ideálům. A tak je také Dílo zimní pomoci, toto nejvelkolepější sociální zařízení, jaké je vůbec na zemi, mohutným projevem tohoto ducha. Každý mi

uvěří, že jsme finanční stránku tohoto problému mohli řešit také úplně jinak. Mohli jsme tyto prostředky beze všeho vzít z daní. Nebylo by bývalo nutné provádět výstavbu této ohromné organizace. Mohli jsme to všecko udělat pomocí úředníků. Ale i kdyby byl výsledek býval stejně velký finančně, ano, pro mne za mne i větší, po stránce ideálů by se výsledky zdaleka nepřiblížily tomu, co jsme takto získali, neboť takto je to dobrovolná organizace pospolitosti německého lidu ve své praktické účinnosti – výchova jednoho, který dává, ale také výchova druhého, který sám dobrovolně koná práci, neboť dva tu přinášejí oběť. Jeden, který obětní dar dává a druhý, který pak obětní dar spravuje – a to nezištně!

Každé děvče, které někde na ulici provádí sbírku, podporovanou muži i ženami všech povolání, které se střídají v této práci až nahoru k představitelům státu, hospodářství, umění atd., ti všichni zažívají na sobě praktickou výchovu k národní pospolitosti. A, moji soukmenovci, to je to rozhodující, neboť my všichni jsme nějak zatíženi tradicemi minulosti, svým původem, stavem povoláním atd. Buďto se zřekneme milionů lidí, kteří jsou nenahraditelní ve své národní činnosti a hospodářské práci, protože ještě nejsou zralí pro takovou pospolitost, nebo je vychováme k této pospolitosti. Nacionální socialismus zastával od počátku názor, že každá povaha je pouze výslednicí výchovy, zvyku a dědičných rysů, a že tedy může být opět převychována, neboť dítě, které vyrůstá v našem národě, se nerodí s nějakými předsudky stavovského nebo třídního původu. Ty jsou mu teprve vštěpovány. Teprve během života jsou mu tyto rozdíly uměle vštěpovány a naším úkolem je to odstranit, nechceme-li se zříci vybudování opravdu organicky zdárné lidské společnosti. Převzali jsme tento úkol a začínáme jej provádět na všech polích! Jakmile je dítě tak daleko, že mu už mohly být

vštípeny divergence lidského života, začínáme ho vychovávat ke společenství a již nepovolíme.

A jestliže se ten či onen ptá po výsledcích – nu, drahý příteli, začali jsme přeci teprve před několika lety. Nejprve v naší straně jako celku a pak v německém národě, čemuž bude brzy osm let – krátká lhůta, ale ve výsledcích nesmírná, pomyslíš-li, že po staletí předtím působila opačným směrem. O tom svědčí tyto mohutné demonstrace naší pospolitosti. To všechno by přece nebylo před dvaceti lety možné, před třiceti lety myslitelné, před čtyřiceti lety by to ani nikdo nechtěl, kdežto dnes je to již reálnou skutečností.

Vychováváme lidi k jednotnému životnímu názoru, jednotnému a rovnoměrnému smyslu pro povinnost a jsme přesvědčeni, že po určité řadě let této výchovy se stanou lidé produkty této výchovy. To znamená, budou pak reprezentovat nové myšlenky právě tak, jako dnes ještě částečně ztělesňují myšlenky staré. Je to namáhavá cesta zušlechťování a výchovy, avšak – vidíme to již v Díle zimní pomoci – dělá pokroky.

Když přišel první rok Díla zimní pomoci, chodili po Německu ještě mnozí, kteří říkali: »Kdo to támhle jde? Muž s pokladničkou.« Proto za roh, vpravo nebo vlevo! Nebo dodali nějakou hloupou průpovídku. Že se to zlepšilo, lze vidět hlavně již z toho, že dary jsou stále větší. Vytrvalost vedla i zde k cíli. Pozvolna prohlédl i nejzarytější reprezentant starého pořádku: Předně to tak jako tak nepomůže – sběratelé přijdou vždy znovu. Zadruhé je lépe věnovat dar a zatřetí se přece celkem vzato skutečně něco vykonalo. Neboť, co se děje s těmi penězi?! Kolik ran jsme jimi v Německu zahojili! Kde všude jsme pomohli, kde všude jsme podpořili potřebného člověka! Jak gigantické sociální instituce byly zřízeny!

Věřte, mnozí lidé jsou prostě jen z lenosti nebo myšlenkové pohodlnosti proti takovým novotám. Když však potom vidí, co

z toho vzejde, říkají: »Na to můžeme samozřejmě také něco dát.« Nikdy jsem si vůbec nepomyslil a vůbec nepředstavil, že to bude tak obrovské, a konečně, že to bude mít tak mnoho důsledků. Jsou to vskutku velkolepé činy, které se tu konají. A když si člověk tohle promyslí, ocitne se i sám kdysi nejhouževnatější představitel starých názorů již na cestě k novému Německu.

Naopak. Kdybychom před třiceti lety někomu řekli: »Pane, zde máte pokladničku, teď se postavte na roh, aby Vám někdo něco dal pro Vaše soukmenovce!« – pak by byl řekl: »Co, já sám něco dám, avšak tohle po mě nemůžete chtít. Jsem pan ten a ten. To mne ani nenapadne. A krom toho, jak mě budou lidé oslovovat? Jak mohu vědět, zda mi někdo třeba neřekne něco hloupého do očí?« Ano, nebyl sám chytřejší, nežli ten, který by mu byl snad něco hloupého řekl. Lidi je třeba vychovávat vzájemně. Je velmi dobré, když vidí, jak hloupě někdy mnozí lidé oslovují druhé.

Avšak právě toto dílo dokázalo v několika málo letech, jak učenlivé může být národní těleso a jak moc jsou nakonec lidé uchváceni velikou ideou, ale také velikou prací, velkým výkonem. Výchova se provádí všude.

Nevím, jak často bylo dříve opakováno napoleonské heslo, že „každý voják nosí ve své torně maršálskou hůl“. Tehdy se to nemohlo brát doslova. Neboť normálně nebylo kdysi vůbec myslitelné, aby voják vykročil po této cestě. To vše se dnes změnilo, až do nejvyšších míst. Jestliže dříve mohl být udělen nejvyšší řád jen důstojníkovi, může jej dnes právě tak nosit statečný poddůstojník nebo voják. Byl stržen svět předsudků.

Život v pospolitosti za šťastnou budoucnost

A věřte mi: V příštích desetiletích bude stále krásnější život v tomto státě. Stále rostou tyto úkoly a jimi budeme svůj národ stále více vychovávat k pospolitosti a přeměňovat čím dál v užší a vroucnější společenství, a jestliže jsou ještě někteří, kteří nechtějí za žádných okolností, pak jim jednou uspořádáme čestný pohřeb. To jsou poslední představitelé zašlého věku a po této stránce jsou ještě snad i zajímaví. Ale budoucnost náleží mladým národům, které tuto otázku rozřeší. Pustili jsme se do těchto řešení a provedeme je. Dílo zimní pomoci je po této stránce mohutným projevem pospolitosti domoviny vůči nejmohutnějším projevům pospolitosti naší fronty, neboť jak tam dobře zorganizované obrovité těleso splňuje svou povinnost, tak i zde stojí tato domovina, připravená ke stejným výkonům a ochotná ke každé oběti, kterou nám ukládá tento boj o bytí nebo nebytí, o naší budoucnost.

Děkuji tedy ještě jednou všem těm, kteří byli v prvním Válečném díle zimní pomoci dárci nebo se zúčastnili jiným způsobem jako pomocníci. Prosím však současně všechny: Splňte teď v druhém Válečném díle zimní pomoci znovu svůj úkol. Jedni jako dobrovolní pomocníci, druzí jako dobrovolní dárci! Pečujte též, aby i toto dílo bylo před světem novým projevem našeho smyslu pro nerozlučnou pospolitost, aby tento svět konečně poznal, že spekulace s generálem „Revoluce“ je idiocie a že místo tohoto generála stojí generál jiný: Generál společného plnění povinností!

Duch naší národní pospolitosti je to, díky čemuž náš národ dovede vše snést a díky čemuž je dosti silný ke všem konfliktům a rozhodnutím v budoucnu! I tím pomáhá potom každý jednotlivec lámat vůli našich nepřátel, že je zbavuje takových iluzí a že tím přispívá svým dílem, aby se rozšířilo správné po-

znání o našem národě. Čím více pozná ostatní svět, že tento veliký národ je jediným společenstvím, tím více pozná, jak beznadějné je jeho počínání. Lidi, kteří jdou každý svou cestou, mohou zlomit. Avšak 85 milionů lidí, kteří mají jednu vůli, jedno rozhodnutí a jsou odhodláni k jednomu činu, ty nezlomí žádná moc světa!

NA VÝROČNÍ SLAVNOSTI HNUTÍ V LÖWENBRÄUKELLERU

Mnichov 8. listopadu 1940

- » **Život v císařském Německu**
- » **Anglické vedení a národ není jedno a totéž**
- » **Zoufalství po roce 1918**
- » **Dlouhý politický boj proti všem**
- » **Získat si i komunistu**
- » **Strana se stala státem**
- » **Autoritativní stát se už nenechá drancovat**
- » **Zmizelo 7 milionů nezaměstnaných**
- » **Zlato není hodnota, lidská práce ano**
- » **Vojenské úspěchy roku 1940**
- » **Ohavná Churchillova letecká válka**
- » **Marné mírové nabídky**
- » **Válka je pro Němce to nejhorší**

Krátce po spáchání nezdařeného atentátu na Adolfa Hitlera v Mnichově dne 8. listopadu 1939, který si vedle lidských životů a značného počtu zraněných vyžádal i rozsáhlé materiální škody v sálu Bürgerbräukelleru, si prohlédl zpustošené prostranství pivnice samotný Vůdce. Bylo rozhodnuto, že každoroční slavnosti budou z důvodu praktické nepoužitelnosti místnosti napříště přesunuty do prostor Löwenbräukelleru nacházejících se přímo v areálu stejnojmenného mnichovského pivovaru. Poprvé zde Hitler před svou „starou gardou" promlouval při této příležitosti 8. listopadu 1940. Už podruhé Vůdce na těchto slavnostech nacionálněsocialistického hnutí vystoupil v polním šedivém kabátě a z vnějšího hlediska se průběh slavností lišil od těch předchozích v podstatě jen vyšším zastoupením polních šedivých uniforem důstojníků a vojínů všech druhů zbraní (tito byli z důvodu účasti na slavnosti přechodně uvolněni z fronty) vedle prostých hnědých košil a šedivých kazajek. Je pochopitelné, že hlavním tématem rozhovorů mezi účastníky shromáždění byla válka a válka byla i hlavním předmětem Vůdcova nadcházejícího projevu. Vedle řečnického pultu zaujali místa říšští vedoucí, nositelé Řádu krve, patřící k Vůdcově gardě. Pozůstalí obětí z 8. listopadu 1939 měli spolu s příslušníky rodin mrtvých z 9. listopadu 1923 čestná místa uprostřed sálu. Hitlerova řeč tentokráte zabrala podstatně více času než v předchozím roce, a sice něco přes hodinu.

Vedle bilancování vojenských úspěchů, dosažených za uplynulý rok, reagoval Hitler i na Churchillův postup ohledně letecké války. Britský premiér Arthur Neville Chamberlain, jenž byl zastáncem politiky appeasementu, byl v květnu 1940 vystřídán ve své funkci Winstonem Churchillem, který 13. května 1940 jasně definoval svůj cíl v postupu proti Německu: „Válka proti této monstrózní tyranii, jaká ještě nikdy nebyla překonána v temném katalogu zločinů lidstva“ musí být ukončena „vítězstvím za každou cenu“. Útoky britské RAF na německá města začaly útokem na Mönchengladbach 11. května 1940. Hitlerův apel na „rozum Anglie“, přednesený v projevu před Říšským sněmem dne 19. července 1940, podle kterého dalšímu zbytečnému prolévání krve může být bez okolků zabráněno, nevedl však k žádné odezvě z britské strany. V projevu z 8. listopadu 1940 Adolf Hitler předpovídal Churchillovi, že tím učinil velkou chybu, pokud se rozhodl vést válku tímto způsobem, a odsoudil zároveň noční britské letecké útoky na německá města, respektive na civilní cíle, ke kterým zprvu dlouhou dobu mlčel i přes nepochopení soukmenovců.

Směrem ke svým posluchačům Vůdce toho večera mimo jiné prohlásil, že nemá žádné materiální zájmy v této válce, na které podle něj vydělávají jiní – majitelé zbrojařských akcií. Upřednostňoval by raději mírové podmínky, aby mohl nerušeně pokračovat v sociální výstavbě své země. V zahraničně-politických otázkách se opětovně zmínil o svém vroucím přání spolupracovat s Anglií, resp. s anglickým národem, protože „obě germánské rasy by měly kráčet společně“. Poukázal ve svém výkladu také na to, že ač žil německý národ v letech 1918–1932 v demokratickém zřízení, byl stejně bezohledně „pleněn a vydírán“ a finančně ožebračován určitými velmocemi. Pozoruhodné jsou i jeho vývody o německé monarchii, o Německu před 1. světovou válkou, se kterým cítil do určité míry osudovou sounáležitost, ačkoliv se tehdejším poměrům prý dalo mnohé vytýkat. Zejména se o tomto období pozitivně vyjadřoval proto, že

císařství už před 30 lety disponovalo jistými základy sociálního zákonodárství a bylo s to řešit již v tehdejší době problémy, kterým se dle jeho slov současné demokracie raději vyhýbají a se kterými si nevědí rady. Na mysli měl zejména základy sociálního zákonodárství, jehož průkopníkem byl již ve své době Otto von Bismarck.

Členové a členky strany! Kamarádi!

Tak jako kdysi, oslavujeme opět 9. listopad shromážděním v předcházející den. Pro nás byl rok 1923 vyvrcholením boje o moc v Německu. Tento boj a tím i význam dne, který oslavujeme, pochopí však jenom ten, kdo si vzpomene na dobu, do níž jsme byli tehdy postaveni a kdo si především oživí v paměti předcházející historii tohoto mohutného zápolení.

Když jsme vstoupili do politického života národa, naše jména byla neznámá. Většina z nás, kdož jsme dnes v čele, tehdy ani nebyla v žádné straně. Většinou to byli vojáci, vrátili se z velké války s trpkostí a zoufalstvím v srdci. Zdálo se, že situace našeho národa, Německé říše, je beznadějná.

Německo bývávalo zemí práce, sociálního zákonodárství a míru

Německo z doby před rokem 1914 dnes již není naším Německem. Přesto se však cítíme být spojeni i s ním.

Vždyť přeci jenom ztělesňovalo jednotu velké části německých lidí. Byla to země práce, země blahobytu. V této tehdejší Německé říši je přese všechno, co proti ní lze říci, vidět

počátky sociálního zákonodárství. V tomto Německu bylo poprvé zaujato stanovisko k oněm problémům, okolo nichž ještě dnes, skoro o 30 let později, chodí takzvané demokracie slepě a hluše. Zajisté byly tyto problémy, jak ani jinak není myslitelné, řešeny ve smyslu tehdejší doby. To znamená: Stát, ve svých nejhlubších základech přece jenom kapitalistický, mohl přirozeně přistoupit k řešení sociálních otázek jenom váhavě a polovičatě. Tím větší pozornosti však zasluhuje, že se podobnými problémy vůbec aspoň zabývali a snažili se rozřešit je v souladu s tehdejšími možnostmi.

Tehdejší Německo ostatně ještě bylo zemí demokratů. Demokracie slavila snad právě v naší zemi větší orgie než kdekoli jinde. Byla to „země svobody“. Všichni mohli činit a nečinit, co a jak chtěli. Tato svoboda šla dokonce tak daleko, že i hranice tehdejší Říše byly ponechávány otevřeny pro každého. Nikoliv snad jako v Americe, takzvané „zemi neomezené svobody“. Tam musel každý přistěhovalec složit neobyčejně těžkou zkoušku, než mu bylo definitivně dáno povolení ke vstupu na tuto posvěcenou zemi demokracie, ačkoli tam žilo sotva deset lidí na jednom čtverečním kilometru. U nás – kde již tehdy bylo přes 130 lidí na čtverečním kilometru – toto opatření učiněno nebylo. Tak jsme byli svobodní, že k nám mohl beze všeho přijít každý Žid, nebo Polák a ihned obdržel plnou rovnoprávnost. To muselo Německo později těžce odpykat. Tehdy se u nás shromáždila ona masa mezinárodního původu, která mávala v r. 1918 praporem revoluce.

Především však bylo tehdejší Německo zemí míru. Žilo se, chtělo se žít, vydělávalo se, chtělo se vydělávat. Vědělo se, že válka se všeobecně špatně hodí k výdělku. Tou měrou se doufalo v mír, že v onu dobu, kdy ostatní svět bez jakýchkoli pochybností již zbrojil proti Německu, zůstal nevyužit každý pro nás příznivý okamžik stejně neodvratného konfliktu. Když pak

válka konečně přišla, zastihla Německo ve stavu myslitelně nejmenšího vyzbrojení.

Nejsem kritikem tehdejší doby, ačkoliv bych jím být mohl, neboť jsem – jako sotva kdo jiný v dějinách – čerpal z minulosti své poučení a vzal si je k srdci. Snažil jsem se nedopustit, aby německý národ šel vstříc ještě jednou podobnému nebezpečnému stavu.

Již tehdy byla Anglie naším nepřítelem. Pravím-li „Anglie", tak při dobrém vědomí, že tam národ a vedení není jedno a totéž. Malá klika mezinárodních demokratů, Židů a plutokratů ovládá tuto zemi a tato klika již i tehdy tuto zemi štvala do války.

Dokonce jsou to tytéž osoby jako dnes. Dnešní pan Churchill byl již tehdy největším válečným štváčem a mnohý jiný, kdo dnes je stár, tehdy ve svém mládí štval. Také tehdy se podařilo britským válečným štváčům zmobilizovat část světa proti Německu.

Tak přišla válka, kterou Německo nechtělo, neboť by mělo lepší příležitosti, kdyby chtělo vést tuto válku z vlastní vůle. A přesto, že vyzbrojení tehdejší Německé říše bylo špatné – dnes to můžeme klidně říci – přece jenom čelilo více než čtyři léta.

Jako bývalý voják ze světové války a dnešní nejvyšší velitel německé branné moci mohu dnes říci: Ani tehdy by nebyli bývali Německo přemohli, kdyby nás nebyl zasáhl jejich spojenec doma.

Namáhali se po čtyři roky a bylo nutné, aby povstal americký čaroděj, který nalezl formulku, kterou se německý národ v důvěře v čestné slovo cizího prezidenta nechal zlákat. Neboť jestliže se předstíralo, že i bez toho by nás byli přemohli, pak je možné se jen tázat: Proč tedy byl vyvoláván duch, kterým jsme měli být ošáleni, jestliže by se to bylo podařilo i bez něho?

Německo bylo tehdy svrženo k zemi houfem spiklenců, kteří v našem vlastním národě a zemi mohli provozovat všechny své rejdy. Pokojná důvěřivost byla po zásluze potrestána. Den 8. a 9. listopadu 1918(1) a následující týdny navždy zůstanou výstrahou německému národu. Tehdejší „vítězové“ nedodrželi ani jediný slib. Největší porušení daného slova všech dob začalo. Následovalo tehdy údobí utrpení a bídy a tím zoufalství v našem národě. Bylo mnoho lidí, kteří již vůbec neměli radost ze života, případy sebevražd dosahovaly více než 20 000 ročně. Většině lidí se tehdy zdálo, že život nestojí již za to, aby byl žit, neboť neskýtal žádné vyhlídky, že se kdy podaří dosáhnout opět rovnoprávnosti a tím svobody německého národa.

Tehdy začal náš vlastní boj. Byl to krásný boj, neboť to byl boj, který byl veden proti všem pravděpodobnostem. Když jsem poprvé vystoupil v tomto městě a když mnozí z vás, kdož jste zde dnes, mne pak začali následovat, byl jsem sám opuštěn nejlepšími přáteli. Lidé vůbec nemohli pochopit, jak si „jinak tak rozumný člověk“ mohl náhle vzít do hlavy záměr postavit se sám do boje proti celému reálnému světu.

Vítězství v těžkém boji proti všem

Říkalo se: »Co zamýšlí tento nešťastník? Nemá ani peníze, ani za ním nestojí armáda. Ani nemá za sebou jediný časopis. Nemá žádnou stranu. Stojí proti němu všechno, co tu je. Chce bojovat proti všemu. Chce bojovat proti podnikatelům, právě tak jako proti proletářům. Chce bojovat proti demokratické Říši, právě tak jako proti jednotlivým zemím Říše. Chce bojovat proti všem těm koncesím, proti organizované společnosti, proti kapitálu, ale rovněž také i proti organizaci odborových svazů. Není vůbec nic, proti čemu tento člověk nechce bojovat. Chce

vybudovat nový stát, novou společnost a nemá vůbec nikoho za sebou. Šílenec, který zamýšlí sám vytáhnout do pole a vypovědět boj celé kompaktní většině ve všech oblastech.«

Nebylo to tak jednoduché, tento boj, a přesto se pomalu začínaly ukazovat úspěchy. Mladé hnutí se začalo uplatňovat proti metodě umlčování stejně jako proti metodě zesměšňování, posměchu, později proti záplavě lží a pomluv a konečně proti teroru. Vy všichni jste to prožili. Připojovali jste se tehdy ke mě jeden po druhém. Jedni v roce 1919, druzí 1920, 1921 a později.

My všichni jsme měli již tehdy pocit: Navzdory všemu zvítězíme v tomto boji o moc v Německu. Může to být boj těžký, co však hovoří pro nás, to je budoucnost, to je správnost zásad, to je poznání, že tehdejší stát se nemůže udržet a že je jenom otázkou času, kdy se zhroutí tak nebo onak. Byla to konečně – skoro bych chtěl říct – mystická víra v nesmrtelnost našeho národa; národa, který by však byl při zachování daného stavu přece jenom zničen.

Tak jsme pomalu rostli. Jedni se na nás dívali lhostejně, jiní nás sledovali se zlobou, četní nás nenáviděli prostě z pohodlnosti. Jak mnozí občané, kteří nás pozorovali ze svých oken na ulici, cítili tehdy tichou zuřivost a říkali: »Stále tyto nepokoje, kéž by konečně už jednou byli potichu. Stále dochází ke rvačkám a to jenom proto, že nedávají pokoj. Měli by se prostě jen podrobit. Vždyť my se podrobujeme také. Člověk si může v duchu myslet co chce, ale musí to také ustavičně říkat otevřeně? Může si to přece nechat pro sebe, vždyť i pak může ještě být důstojným občanem. Také protestujeme, ale protestujeme jenom vnitřně, tiše a nanejvýš v duchu, nikdy však násilím. Víme, že ti druzí s násilím přijdou, ať tedy moudřejší ustoupí«. Tehdy jsme nebyli ti moudřejší. Ano. Nebyl jsem jím už ani jako chlapec.

Vždycky jsem dával přednost neustupovat bez ohledu na nebezpečí, že ti druzí snad řeknou: »On nebyl moudrý.«

Proto jsme znovu a znovu rušili klid těchto občanů. Nikdy jsme se nesklonili, nýbrž vždy jsme se vzepřeli, a tak jsme konečně dokázali dobýt si ulice, ovládat náměstí a zmocňovat se jednoho místa za druhým.

Pak nás začali vytlačovat z této naší užší domoviny. Byl to tvrdý boj, obzvláště však také proti národu, který se zdál v naší zemi téměř všemocný, boj proti Židovstvu, a co to znamená, to ten, kdo se dnes narodí, v budoucnosti již vůbec vědět nebude. Byl to boj proti satanské moci, která si přivlastnila celý náš národ. Do svých rukou dostala všechna nejdůležitější postavení duševního a intelektuálního, avšak také politického a hospodářského života, a z těchto nejdůležitějších postavení střežila celý národ. Byl to boj proti moci, která však současně také měla vliv, aby pronásledovala zákonem ty, kdož se odvážili připojit se k boji proti ní a byli ochotni klást odpor proti jejímu pronikání. Všemocné Židovstvo nám tehdy vypovědělo válku.

Víte, moji kamarádi, že jsem vždy hájil názor, že není národa hloupějšího nad národ židovský. Avšak také národa nejsvědomitějšího a nejbezohlednějšího. Proto jsem vždy hájil názor, že přijde chvíle, kdy tento národ odstraníme z řad národa našeho. Tak jsme vypověděli válku všemu, co tehdy ovládalo tento stát a řídilo jej, a byli jsme oddáni pouze jedinému, to jest německému národu.

Znali jsme jen jeden cíl: Být ku prospěchu německému národu a sloužit mu. A byli jsme připraveni za to také všechno vzít na sebe. A pak přišel rok 1923. Podnikli jsme první pokus dostat moc do svých rukou. Pokus ztroskotal. Tehdy padly první krvavé oběti.

Právě toto zdánlivé zhroucení roku 1923 jsem však vždy považoval za začátek pozdějšího vítězného pochodu. Věděl jsem,

že naše hnutí se opět pozvedne, když se ho našim odpůrcům nepodařilo úplně vyhladit, a že pak mučedníci tohoto 9. listopadu budou napomáhat k tomu, aby se hnutí dostalo kupředu a aby se mu konečně zajistilo vítězství. Odpůrci se ovšem domnívali, že den 9. listopadu je konec, a přece o několik málo měsíců později bylo již hnutí vybudováno v podstatě na nových základech. A o rok později pak započal nový vzestup. Roku 1925 jsem byl propuštěn z pevnosti a stačilo několik málo měsíců, aby strana byla nově založena. A pak začala tato podivuhodná válka a tento podivuhodný boj a jedinečné vítězné tažení o Německo. Léta 1925 a 1926, 1927, 1929 a 1930 byla snad pro mnohé jiné bezvýznamná. Leckterý občan žil tehdy svým životem ve svém kumbálku a vůbec nevěděl, co se dělo kolem nás, že se připravuje jedna z největších revolucí všech dob. To tito občané neviděli a leckterý předák německé sociálnědemokratické strany a německé komunistické strany nepochopil, že se děje převrat jedinečného rozměru. My, nacionální socialisté, jsme to však všechno prožili. Bojovali jsme rok od roku, od měsíce k měsíci a ke své hrdé radosti jsme se konečně dožili toho, že hnutí vzrůstalo, vzmáhalo se, až pak konečně po roce 1931 a 1932 přišel rok 1933 a přinesl nám vítězství. Je možné, že tehdy byli mnozí – víme to přece, moji milí soukmenovci – kdož říkali: »Zaplať Pán Bůh, nyní jsou u moci, nyní nastal klid. Nyní mají moc, nyní přestanou bojovat stranicko-politicky.« Pro tyto lidi byl nacionální socialismus vždy jen stranickým zjevem. Nepochopili, že boj stran neustal, protože se strana stala státem, světovým názorem a Německou říší, nýbrž že boj o německý národ bude teprve pořádně pokračovat, dokud nebude poslední Němec vpraven do pole přitažlivosti této ideje. A ani tím nemohl nastat klid, nýbrž každý rok musel tento boj začít znovu. Byla nyní získána německá mládež, jeden ročník za druhým byl vyškolen a byla zřízena veliká budova

nacionálněsocialistického státu. Zároveň nastal veliký vnitřní vzestup národa.

Jak víte, nevyhledával jsem nikdy spor a hádky. Bylo vždy mým cílem, přesvědčit komunistického a sociálnědemokratického příslušníka národa a získat jej. Bránil jsem se jen tehdy, jestliže se mi ten druhý postavil předem se zavřenou pěstí. Pak jsem ovšem řekl: Soudruhu, neustoupím ani o krok. Buď dáš pěst pryč, anebo ji rozrazím. Jedno nebo druhé. Jsem ochoten s tebou diskutovat. Jestliže se však postavíš proti mně násilím, pak pamatuj, že se násilí nebojím, a uvidíš, že umíme vynakládat neméně síly nežli ty sám. A my jsme získávali miliony lidí. Těch 13 milionů voličů roku 1932 nespadlo přece z Měsíce a rovněž tak to nebyli dříve nevoličové, nýbrž byli to lidé, kteří přišli ze všech politických stran. My jsme je všechny pozvolna přesvědčili. Odložili svůj dřívější předsudek proti nám a vrostli do pospolitosti. Právě s týmiž myšlenkami jsem převzal také moc roku 1933. Neboť co může být lepšího, nežli možnost pracovat v míru. A my jsme pracovali. To jsme přece dokázali. Jestliže mi dnes někdo řekne, že je snad možné, že v politickém životě je někdy válka nutná, aby se pomohlo režimu, pak to platí jen v demokraciích, ale nikoliv u nás. Neboť jsem nepotřeboval vůbec žádnou pomoc. Německý národ stál za mnou a za mnou stálo hnutí. Co jsme vykonali v letech do roku 1939?

Demokratům nacionální socialismus vadí, protože nenechá Německo drancovat

Vybudovali jsme nový stát, upevnili jsme hospodářství, naplnili jsme německý národ novou vírou, miliony lidí jsme zbavili zoufalství, dali jsme svá města do pořádku a všude jsme sanovali finance. Německo začalo rozkvétat. Ovšem museli jsme

zažít totéž, co jsme viděli již před světovou válkou. Právě tou měrou, jak se Německo vzmáhalo a rostlo, rostla také závist týchž mužů, kteří již jednou Německu vnutili válku. Pánové Churchillové začali hned zase štvát. Páni Edenové a pak přirozeně Židé v čele s Hore-Belishou, či jak se všichni jmenují, začali nyní své štvanice a stupňovali je rok od roku.

Vytýká-li se mi, že jsem zbrojil, ano, to jsem činil. Vždyť dříve se také říkalo: »Proč vlastně máte SA a SS, chcete-li zůstat mírumilovnými?« Poněvadž byli a jsou lidé, kteří mírumilovní zůstat nechtějí, a kromě toho jsme museli ukázat, že jsme vyzbrojeni i pro ten druhý případ. Když jsem se ujal moci, vystřídali jsme Říši, která byla demokracií. Nyní se to mnohdy líčí světu v tom smyslu, jako by dnes byli ochotni dát německému národu všechno, kdyby jen byl demokracií. Německý národ tehdy demokracií byl. A jak přesto přese všechno byl pleněn a vydírán! Ne, co pro tyto mezinárodní hyeny znamená demokracie nebo autoritativní stát? To je vůbec nezajímá. Zajímá je pouze jediné: Je někdo ochoten dát se vydrancovat, ano nebo ne? Je někdo dost hloupý, aby se přitom tiše choval, ano nebo ne? A jestliže je nějaká demokracie dost hloupá, aby přitom byla zticha, pak je dobrá, a jestliže autoritativní stát prohlašuje: »Náš národ už drancovat nebudete ani uvnitř, ani navenek,« pak je špatný.

Kdybychom jako takzvaný autoritativní stát, který se od demokracií odlišuje tím, že má za sebou masy lidu, kdybychom tedy byli jako autoritativní stát splnili všechno, všechny oběti, které nám uložili mezinárodní plutokrati, kdybych byl prohlásil r. 1933: Velcí pánové v Ženevě a velcí pánové pro mne a za mne kdekoli jinde, co požadujete? Aha, my si to ihned zapíšeme: 6 miliard za rok 1933, 1934, 1935, ihned je odvedeme. Máte ještě jiná přání? Pak by byli řekli: »Konečně rozumný režim v Německu.«

Tehdy jsem hájil názor jiný. Když jsem se ujal moci, právě nám byl předložen ještě jeden účet. Byl to účet poslední, asi tak 5 miliard. Ty jsme měli ještě zaplatit. Pojal jsem však pevné rozhodnutí, nezaplatit už vůbec nic. Říkal jsem si však, že lidé, kteří předtím podepsali, že máme cizině zaplatit 5 miliard, jsou vesměs dobří počtáři, neb o mně se říkalo, že počtářem nejsem, že hospodářství pranic nerozumím. Jestliže tedy tito lidé považovali za možné, abychom cizině ještě jednou zaplatili 5 miliard, tak jsem si řekl: V takovém případě můžeme těchto 5 miliard vydat rozhodně nejdříve doma na německé zbrojení. Vždyť je to jenom transferování částek.

A s tím jsem započal. Vy všichni, moji příslušníci strany, víte, že nic nedělám polovičatě, nýbrž začnu-li něco, učiním to pořádně. Byl jsem ochoten k míru, byl jsem ochoten odzbrojit pro mne za mne až po nehty. Kdyby Angličané byli na to přistoupili, dobrá. Nepřistoupili na to, také dobrá. Pak ale důsledně a nic polovičatě. Nic nenávidím více, než kompromisy a polovičatá rozhodnutí. Pojal jsem pevné rozhodnutí: Buď nebudeme vojáky vůbec, nebo budeme prvními vojáky světa.

Zlato není hodnota, lidská práce ano

A učinil jsem pak přípravy, a to přípravy důkladné. Přesto tím však nebyl německý lid o nic připraven, naopak, opět jsme včlenili ve výrobní proces 7 milionů lidí. Ty, kdož dříve pracovali jen z poloviny svého času, rovněž asi 7 milionů lidí, jsme přivedli od jejich krátkodobé práce k normální týdenní práci. Všem jsme vyplatili mzdy. Přitom jsme udrželi stabilní hodnotu měny a každý si za své peníze mohl něco koupit. Výrobu jsme vystupňovali do obrovských rozměrů, stále vycházejíce ze

svých nacionálněsocialistických zásad, že rozhodujícím činitelem v hospodářství je existující pracovní síla, schopnost tuto pracovní sílu zorganizovat a využít, zkrátka že podkladem naší měny nemůže být zlato, nýbrž že jím je výroba. To tedy znamená, že je úplně v našem uvážení pílí a prací vytvořit výrobky a konzumní statky, které pak opět musí prospívat lidu právě tak, jako mu lenost může škodit. Zažili jsme potom, že zlaté státy ztroskotávaly se svými měnami, zatímco my, stát nikoliv zlatý, si svou měnu uhájil. Některé jiné země hrabaly a hromadily zlato. A nyní hrozí, že do světa pronikne poznání, a to prakticky zocelené poznání, že totiž zlato samo o sobě je úplně bezvýznamné, že bez zlata je možné žít právě tak dobře jako s ním, ba dokonce za jistých okolností ještě lépe. Toto poznání může být nebezpečné pro ty, kdož ve zlatě spatřují element svého boje o moc a jako takový element zlato vždy hodnotili a využívali.

Naše píle uvnitř však ostatní svět neuklidnila, nýbrž naopak, tento ostatní svět to o to více roztrpčilo. Když jsme se dostali k moci, říkali: »To potrvá dva, nejvýše šest nebo osm týdnů a to můžeme vyčkat.« Po třech měsících říkali: »Musí se něco stát, on neodchází!« A pak chtěli proti mně něco podniknout. Proto jsem se postavil na obranu, a vy je znáte, tato opatření, která jsme museli podniknout hned v prvním roce 1933. Když jsem zpozoroval, že nám chtěli hodit oprátku na krk, vystoupil jsem ze Společnosti národů a z odzbrojovací konference. Kromě tohoto jsem pak přirozeně tím více dbal, abychom byli vyzbrojeni. Roku 1934 jsem dal rozkaz, aby naše armáda byla ztrojnásobena.

A tu začal mezinárodní boj proti nám všemi prostředky uvnitř i venku. Byly tu pokusy o rozdmýchání revolucí uvnitř, obecné obklíčení venku, přitom stále prorokování: »Jestliže nezajdou politicky, položí se hospodářsky.«

Nevím, kolik lidí se tehdy modlilo, pokud vůbec věří v Pánaboha, aby nám seslal špatnou úrodu, nebo aby se nezdařila naše opatření na odstranění nezaměstnanosti atd. Tak byli hypnotizováni svým vlastním přáním, že splnění tohoto přání si sami vsugerovali. Vždyť to přece nemůže být jinak, musí se to hospodářsky zhroutit, a tak dlouho si to namlouvali, až tomu konečně sami věřili. Přesně popisovali jednotlivá období, jak se toto zhroucení bude uskutečňovat. Kromě toho bylo přesně dokazováno, že německý lid se čím dál tím více ode mne odvrací, že jsem se postupně stal osamělým mužem – a pak přišly opět volby a ukázalo se, že místo 94 % stojí za mnou 98 %. Takový vývoj je přirozeně roztrpčil a rozzlobil a teprve nyní se začali pokoušet nás zahnat do úzkých mezinárodními komploty.

To však, moji příslušníci strany, vedlo ke stejným výsledkům, jako všechny podobné pokusy uvnitř. Vždyť si to ještě pamatujete. Asi v letech 1925 a 1926 atd. započal komplot všeobecného spiknutí stran proti nacionálnímu socialismu. Šly ruku v ruce, od levice až po pravici. Sešly se největší extrémy. Najednou se spojili kapitalisté se socialisty mezinárodního ražení, burziáni na straně jedné, marxisté na straně druhé šli ruku v ruce proti nenáviděnému nacionálnímu socialismu.

Já jsem však tehdy znal pouze jediný recept: Teď obzvláště být tvrdý, zatnout zuby a přijmout boj. Stavěl jsem se v boji na venek právě tak. Každý takový nový komplot, každý takový pokus mobilizovat smlouvami a dohodami státy proti nám vedly jen k tomu, že jsem dal nasadit opět ostřejší tempo ve zbrojení. Byl jsem pevně odhodlán nechat to dojít jakkoli daleko. A tak šel boj dál, a to s tím cílem, aby byla odstraněna Versailleská smlouva. Neboť, moji soukmenovci, tak jsem si musel počínat, jestliže jsem nechtěl být za lháře. Neboť zač jsme konečně bojovali? Když jsme vystupovali v letech 1920, 1921 a 1922, spočí-

val přece náš program v tom, aby byla odstraněna Versailleská smlouva. Nemohl jsem náhle říci, že toho necháme.

Přejeme si přátelství s Anglií

Byl jsem odhodlán Německo opět osvobodit. Vybojoval jsem to v etapách. Měl jsem přitom skutečně za cíl zůstat v míru. Znáte z četných shromáždění a publikací zahraničně-politickou koncepci, kterou jsem tehdy měl. Chtěl jsem navázat nejtěsnější přátelské styky s Anglií. Myslel jsem si, že by obě germánské rasy měly kráčet společně.

Usiloval jsem o tentýž poměr s Itálií. Pomýšlel jsem dále na Japonsko jakožto na mocnost, s jejímiž zájmy mohou být zájmy naše souběžné. Pokud šlo o Itálii, tak se tento pokus zdařil. Zdařil se díky geniálnímu působení muže, který založil fašismus a který musel ve své zemi podstoupit tytéž boje, jako my nacionální socialisté v Německu.

Zdařilo se to konečně také s Japonskem. Bohužel, ztroskotalo to s Anglií. Zcela proti našemu vlastnímu přání. Nebylo to naší vinou. Naopak. Až do poslední chvíle, ještě do několika dnů před vypuknutím války, jsem se pokoušel uskutečnit svůj starý zahraničně-politický cíl. Tehdy jsem podal britskému velvyslanci největší nabídky. Byl jsem ochoten postupovat společně s Anglií. Ale bylo to marné. Viděl jsem již tehdy, kterak jistí váleční interesenti již léta štvali, aniž jejich řádění byla učiněna přítrž. Již nemohlo být pochybností o tom, že jednoho dne tyto elementy rozeštvou britský národ a rozzuří jej proti Německu, kdežto německý národ naopak nepociťoval vůbec žádnou zášť k Anglii. A tak by se bylo jednoho dne Německo vpotácelo do války duchovně nevyzbrojeno. Již v letech 1938 a 1939 jsem předtím varoval a jmenovitě v projevu

v Saarbrückenu jsem upozornil, že to takto nemůže jít dál a že bude-li Anglie v těchto štvanicích pokračovat, byl bych nucen odpovědět jim na to německou propagandou.

A tak přišel okamžik, kdy již nešlo o to, zda lze válce vůbec zabránit, nýbrž otázka již jen zněla, zda jí lze zabránit snad na rok, dva nebo tři roky, a to velmi těžkým německým pokořením. A zde musíte, milí soukmenovci, pochopit jednu věc: V okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že Anglie chtěla jen získat čas, že byli odhodláni vést válku za všech okolností, což otevřeně doznávají britští státníci ve svých projevech, v témže okamžiku jsem měl jen jediné přání: Když už byli Angličané odhodláni vyhlásit nám válku, že tak učiní – jak doufám – ještě tehdy, dokud žiji. Neboť vím, že by to muselo být nejtvrdší zápolení, jaké německému národu bylo kdy uloženo. Myslím si ovšem o sobě, že jsem ten nejtvrdší muž, jakého německý národ měl za posledních mnoho desetiletí, možná že poslední staletí, mám kromě toho největší autoritu, ale hlavně věřím ve svůj úspěch a věřím v něj bezpodmínečně.

Jsem pevně přesvědčen, že tento boj nedopadne ani o vlas jinak, nežli boj, který jsem kdysi vybojoval uvnitř. Jsem přesvědčen, že Prozřetelnost mne vedla až sem a vzdalovala ode mne všechny překážky jenom proto, aby mi umožnila vést tento boj německého národa. A konečně. Prodělal jsem ještě velkou válku a patřím také k těm, kdož byli podvedeni o úspěch a je proto mým pevným rozhodnutím, aby tento boj nedopadl jako tehdy.

Vojenské úspěchy v roce 1940

Když jsem k vám mluvil loni, měli jsme za sebou první úsek tohoto boje. Naše branná moc porazila Poláky za 18 dnů. Lidé

si to představovali docela jinak. Byli přesvědčeni, že tento boj bude trvat svých šest, osm nebo deset měsíců, a říkali si: »Není již války s pronikavým rozhodnutím. V nejpříznivějším případě přijde jakási poziční válka. Na Východě se vytvoří fronta a ta zavede Německo k pomalému vykrvácení. Mezitím bude Západ zbrojit. Pak přijde léto 1940. Potom se bude postupovat v Belgii a Holandsku až k hranicím Porúří. A potom se pomalu staneme pány Německa.« Tak si to tehdy představovali. Kromě toho věřili, že již po několika málo týdnech – bylo to slyšet ze všech stran – vypukne v Německu revoluce. Kromě toho přijde také nouze. A konečně neměli ani potuchy o rozměru našeho zbrojení a mysleli si, že je napaluji zrovna tak, jako se po léta pokoušeli napalovat nás. Nedovedli si představit, že někdo skutečně činí, co říká. Proto byli přesvědčeni, že tato válka bude pro ně válkou poměrně lehkou.

Před rokem, jak řečeno, bylo odstraněno Polsko. Tím byl učiněn první škrt přes jejich rozpočet. Dne 8. listopadu 1939 jsem mohl poukázat na tento velký úspěch. Dnes, o rok později, mohu hlásit úspěchy další. Tuto skutečnost může v první řadě ocenit jenom ten, kdo sám byl vojákem velké války.

Ví, co to znamená: V několika málo týdnech nejen porazit celý Západ, nýbrž také ovládnout Norsko až po Severní mys, že dnes stojí fronta počínajíc od Kirkenesu až po španělské hranice.

Tehdy byly rozbity všechny naděje britských válečných štváčů. Představovali si to tak krásně, vést válku na periferii, podvázat německé životní tepny a tak nás pomalu uškrtit. Stalo se to však obráceně. Tento kontinent se pomalu mobilizuje, rozpomínaje se sám na sebe, proti nepříteli kontinentu. Německo dalo ve skutečnosti za několik málo měsíců tomuto kontinentu svobodu. Britský pokus zbalkanizovat Evropu, to si mohou britští státníci pamatovat, je uzavřen a ukončen. Anglie chtěla

Evropu dezorganizovat, Německo a Itálie Evropu zorganizují. Jestliže nyní v Anglii prohlašují, že boj se povede dále, tak je mi to naprosto lhostejné. Povede se tak dlouho, dokud jej neukončíme my. A my jej ukončíme. Tím si mohou být pánové jisti.

A bude ukončen naším vítězstvím. To mi také mohou věřit. Jedna věc je mi jasná. Kdybych byl jako prorok prohlásil 1. ledna t.r. k Angličanům: Na jaře tohoto roku vám pokazíme koncept v Norsku a nikoliv vy budete sedět v Norsku, nýbrž Němci; v létě t.r. nebudete již v Holandsku, ani do Holandska nepřijedete, nýbrž Holandsko budeme mít obsazeno my; v létě nebudete postupovat Belgií k německým hranicím, nýbrž my budeme u vás, a kdybych byl řekl, že v létě už nebude Francie, pak by všichni řekli: Šílenec!

Proto ani dnes nechci prorokovat. Chtěl bych dát německému lidu jenom několik vysvětlení:

Zaprvé: Dosavadní boj vedl k jedinečným výsledkům. Osobně, ať je jakkoliv trpký pro jednotlivou rodinu, která musela přinést oběti, nevyžadoval od německého národa jako celku takřka žádných obětí. Vcelku nejsou oběti, které jsme za této války přinesli, ještě tak veliké, jaké vyžadovala válka let 1870–71. Je to sotva o něco více než polovina oněch obětí.

Personálně se tedy naše kalkulace ukázaly nesprávnými do té míry, že jsme nepotřebovali sáhnout na žádné z obrovských náhradních mužstev, s nimiž jsme předem počítali, a to jako se zálohami pro ztráty. Proto jsme byli s to propustit mnoho starých mužů, kteří odsloužili, a přitom i posílit brannou moc podstatně mladšími ročníky. Personálně dnes vypadá německá armáda jinak, než vypadala za světové války. Teprve před několika málo dny jsem projížděl Belgií a Francií a jakožto starý voják ze světové války musím říci: Vzbuzuje obdiv, jak vypadá naše branná moc dnes.

Bez ohledu na to, zda je to pozemní vojsko, námořnictvo, letectvo nebo zbraně SS, vypadají všichni stejně znamenitě. Nelze je srovnat s tím, co představovaly naše vyhořelé kádry let 1914 nebo 1915.

Zadruhé materiálně: Na tuto válku jsem se předem připravil tak, jak se nikdo na žádnou válku předem nepřipravil. A také se to bohatě vyplatilo. Materiální oběti války jsou vůbec zcela bezvýznamné. Co jsme v tomto dosavadním boji vystříleli munice, to je v podstatě jen část měsíční výroby.

Zásoby jsou tak nesmírné, že v některých oborech nyní musím výrobu zastavit, neboť není možné tyto masy dnes rozumně uskladnit. Zato jsem dal výrobu nyní převést na obory, ve kterých, jak se domnívám, musíme být obzvláště silní. Slyšíte přece vyhrůžky těch druhých, co prý budou produkovat. Austrálie má šest nebo sedm milionů obyvatel včetně Křováků, ale přesto chce vyrobit osmkrát více letadel nežli Německo. Kanada má 9 milionů obyvatel, ale Kanaďané chtějí konstruovat dvanáctkrát tolik letadel jako Německo. Pokud jde o americkou výrobu, nelze ji znázornit ani astronomickými číslicemi. V tomto oboru bych proto také nechtěl být konkurentem. Ale mohu vás ujistit jednou věcí: Německá výrobní kapacita je nejvyšší na světě a my z toho neslevíme.

Neboť jsme s to dnes mobilizovat síly skoro celé Evropy. A že to v průmyslovém ohledu činím, to ať mi věří. Materiální vyzbrojení je proto nesmírné a nyní ještě více roste. Jestliže jsme v zemi připravili také průmyslovou mobilizaci, víte, že rozmach ve velikém měřítku nastává přeci teprve po jednom až půl druhém roce. A tak tomu je nyní.

Smím tedy v souhrnu říci: Jsme připraveni na budoucnost jako ještě nikdy předtím. Jsme připraveni materiálně a jsme připraveni personálně. A že branná moc využívá každého dne, to vědí všichni, kdož u nás byli vojáky. Ani jediný den není

ztracen. Tento první vojenský instrument světa je nepřetržitě pěstován a zlepšován. A potom, až opět nastane hodina velkého nasazení, pak doufám, že dojdu přesně k stejným výsledkům, jaké již máme za sebou. Všechno jsme připravili co nejdůkladněji, abychom pak jednali rychle a odvážně. Přijde okamžik, kdy se ti pánové, kteří již nyní ústy dobývají celý svět, budou muset postavit se zbraní v ruce, a pak uvidíme, kdo lépe využil těchto měsíců, jestli my, nebo ti druzí.

Německo je rozhodně se svými spojenci dosti silné, aby čelilo jakékoli myslitelné kombinaci na tomto světě. Není žádné koalice mocí, která by se nám mohla vojensky vyrovnat. Hospodářsky se nyní vyplácejí dlouhé přípravy, které jsme učinili již v době míru. Čtyřletý plán, který jsme nyní prodloužili o čtyři roky, nám dal četné rezervy a Angličané to věděli docela dobře, neboť jinak by jej nebyli bývali tak proklínali. Chtěl jsem, abychom byli nezávislí na každém odříznutí nebo blokádě. Vždyť ostatně také uvidíme, kdo za několik měsíců bude blokován, zda my, nebo ti druzí.

Myslím, že už nyní je na mnohých polích přešlo lhaní. Pan Churchill, který prohlásil ještě před osmi nebo šesti měsíci: »Zničili jsme za jediný měsíc 50 % jejich ponorek,« jim nemohl v příštím měsíci říci znovu 50 %. To bychom už bývali neměli vůbec žádné. V příštím měsíci to tedy bylo jenom 30 %, o měsíc později nemohl již tvrdit 2 0%, nýbrž jenom 10 %. Nyní začíná tento generální lhář světových dějin doznávat, že, jak se zdá, je našich ponorek nyní více, než bylo dříve. To mi může věřit, že jich bude více! Především nemá ani potuchy, jak jich přibývá! Ještě je vyzveme, tyto mezinárodní kapitalistické lháře, a dožijeme se toho, že jednoho dne zcela jistě už nebude žádného Churchilla, ale německé ponorky tu budou stále.

Odmítnutí letecké války proti civilistům

A tak když tuto věc samu o sobě již nemůže popírat, tento nejgeniálnější stratég, jaký se dosud zrodil, vrhl se na leteckou válku. Neboť to byla opravdu geniální idea pana Churchilla, zrovna se zbraní, v níž Anglie je vůči nám úplně nejslabší, započít leteckou válku. Víte, že po léta jsem navrhoval světu, aby se zrušila pumová válka, obzvláště proti civilnímu obyvatelstvu. Anglie to však, patrně předvídajíc budoucí vývoj, odmítla. Dobrá. Přesto jsem nikdy v této válce nedal vést boj proti civilnímu obyvatelstvu. V Polsku jsem nedal provést žádné noční útoky na polská města. V noci nelze jednotlivý objekt zasáhnout tak přesně. Proto jsem dal v podstatě útočit jenom ve dne a vždy jenom na vojenské cíle. Totéž jsem učinil v Norsku, totéž jsem učinil i v Holandsku, Belgii a ve Francii.

Tu náhle napadlo pana Churchilla, protože za dne britské letectvo vůbec nemůže přelétnout německé území, trápit německé civilní obyvatelstvo nočními útoky. Znáte přece moji trpělivost, moji příslušníci strany. Po osm dnů jsem tomu tedy přihlížel. Shazovali pumy na civilní obyvatelstvo na Rýně, shazovali pumy na civilní obyvatelstvo ve Vestfálsku, a já jsem pak čtrnáct dnů k tomu přihlížel a myslel jsem si, ten člověk je šílený. Zahájil boj, v němž Anglie může být jenom zničena. Když byla skončena válka na Západě, znovu jsem podával Anglii ruku. Opět mi divoce spílali a plivali na mě. Pan Halifax si počínal jako šílenec. Také dobře. Zesílili pumové útoky. Opět jsem vyčkával. Musím říci, že mi to bylo zatěžko, neboť přicházeli ke mně mnozí, kdož mi říkali: »Jak dlouho vlastně, Vůdče, budete ještě čekat? Oni sami nepřestanou.« Čekal jsem přes tři měsíce a pak jsem ovšem jednoho dne konečně dal rozkaz: Tak tedy nyní přijímám tento boj a přijímám jej s rozhodností, s jakou jsem přijal dosud každý boj. To znamená nyní boj až do

posledního. Chtěli to, mají to mít. Chtěli zničit Německo leteckou válkou; nyní jim ukážu, kdo bude zničen. Anglický národ, kterého jenom lituji, může za to poděkovat svému generálnímu zločinci Churchillovi. Pan Churchill spáchal tímto bojem největší vojenský nesmysl, jakého se kdy mohl dopustit státník, anebo vojevůdce. Bojoval zbraní, v níž je nejslabší. A bojoval z pozice, která je pro Anglii od okamžiku, kdy sedíme od Trondheimu až po Brest, špatná také zeměpisně.

Je to pozice nejslabší, jakou Anglie vůbec může mít. My tento boj vydržíme. Lituji, že přirozeně vyžaduje obětí i na naší straně. Znám však nacionálněsocialistické Německo. Jenom pan Churchill jej nezná. To je velký rozdíl. Domníval se, že tím snad může Německu vzít odvahu. Zapomněl však úplně, že nyní už je Německo docela jiné. Toto Německo se stává fanatičtější každou pumou. Jeho odhodlání se jenom zesiluje. Vím především, že tento zlořád musí být odklizen jednou provždy. A k tomu jsme rozhodnuti.

Když byl roku 1938 pan Chamberlain v Mnichově a když mi pokrytecky činil své mírové nabídky, byl tento muž ve svém nitru rozhodnut ihned po návratu říci: »Dostal jsem nyní jistou lhůtu a nyní budeme zbrojit, abychom pak mohli Německo přepadnout.« Je nám jasné, že každé příměří by dnes bylo skutečně jen dočasným klidem zbraní. Pánové by mohli chovat naději, že možná po několika letech již nebudu stát v čele Říše a že by pak boj mohl začít znovu. Je proto mým neochvějným rozhodnutím, dovést nyní konflikt až k jasnému rozhodnutí. Právě tak, jako jsem jakožto nacionální socialista v boji o Německo odmítal každý kompromis, odmítám dnes nyní také zde každý kompromis. Nabízel jsem ruku tak často. Bylo to marné.

Válka škodí německému národu

Pánové chtějí tento boj, a proto nechť jej nyní mají. Německý národ povede tento boj až do konce. Musí být odstraněno nebezpečí, že se za jeden, dva nebo tři roky po největším napětí věc nerozpoutá znovu. Německý národ chce konečně mít mír a to takový mír, který mu dovolí pracovat, který neumožní mezinárodním holomkům, aby jiné národy štvali proti nám. Pro tyto lidi znamená válka ovšem největší výdělek. Nemám důvodu vést válku z nějakých materiálních zájmů. Pro nás je válka přeci jen věc neblahá a olupuje německý národ i celou pospolitost o nekonečně mnoho času a pracovní síly. Nemám žádné zbrojařské akcie. Na této válce nijak nevydělávám. Byl bych šťasten, kdybych mohl opět pracovat tak, jako jsem dříve pracoval pro svůj národ. Ale tito mezinárodní zločinci jsou zároveň největšími zbrojařskými keťasy na světě. Patří jim továrny a tito keťasové dělají obchody. Jsou to titíž lidé, které jsme dříve měli také v Německu. S těmito lidmi je možné jen střetnutí: Zde musí jedna z obou stran padnout a za žádných okolností to nebude Německo.

Jestliže však toto Německo zaujímá dnes jiný postoj, je to proto, že nacionální socialismus německý národ opět vysoko povznesl. Nacionální socialismus vytvořil duchovní, duševní, mravní a také hmotné předpoklady pro nesmírná vítězství branné moci naší mladé Říše. Každý voják ví a musí vědět, že armády, které dnes pochodují pod našimi prapory, jsou revolučními armádami Třetí říše. Mají v srdci nejenom víru v Německo, které nám všem v budoucnosti tane na mysli a pro které jsme bojovali tak dlouho. Mají víru v lepší Říši, ve které budou uskutečněny veliké cíle našeho národního a sociálního hnutí. A že dnes máme toto Německo, za to vděčíme také těm, kdož roku 1923 pochodovali, a hlavně také těm, kdož tehdy jako

první krvavé oběti za hnutí padli. Těchto 16 mrtvých je právě více než jen 16 mrtvých. Stali se korunními svědky nového vzkříšení našeho národa. Jejich oběť byla tím větší, že mohli tehdy to, co se od té doby stalo skutečností, rozpoznávat jen v mlhavé fantazii. Muži, kteří tehdy padli, jednali tehdy skutečně v bezmezné lásce k Německu. Neboť kdo tehdy přistoupil k hnutí, o tom bylo možno jen říci: Můžeš se všeho ostatního vzdát, ostatní se ti budou vysmívat, budou tě hanět, budeš pronásledován, musíš být připraven na to, že přijdeš o práci, že budeš všude vyhozen. Nemáš vůbec nic, co by pro tebe bylo jisté, s výjimkou možná své vlastní smrti. Ale vidíš před sebou něco, zač my všichni bojujeme. Je to nové Německo, Německo cti, kterému opět pomáháme na nohy, Německo, které svým synům opět zajistí každodenní chléb a které ve světě zaujme opět to místo, jež mu přísluší podle početnosti našeho národa, podle historické minulosti a podle naší dřívější, dnešní i budoucí hodnoty.

Vzpomínka na první oběti v boji za nové Německo

Pro to vše tito muži přišli. Mnozí z nich to cítili jen podvědomě. Bylo tolik drobných lidí v hnutí. Vyhýbalo se nám to, co se jmenovalo inteligencí a horní měšťanskou vrstvou. Vyhýbali se nám tolik, že velký počet těch, kdož přistoupili k našim řadám, sestával většinou jen ze zcela drobných lidí. Je možné, že vůbec neměli tak jasnou představu o tom, jak to všechno jednou bude vypadat. Věděli jen, že jednou bude lépe, že jednou bude vybudována nová Říše. A v této Říši bude pak uskutečněno mnoho z toho, po čem naši odpůrci v nejhlubším nitru přece jen touží, aniž vědí, že jejich cestou se toho nedá nikdy dosáhnout.

Za tyto cíle se stavěli tito lidé a za to také položilo těch 16 tehdy své životy. Bylo jich 16, ale právě tak dobře jich mohlo být 500 nebo 5 000 a nikdo z nich si nestěžoval. Ani zranění se nezpronevěřili věci. Naopak, právě jako zranění byli ještě fanatičtějšími příslušníky strany, než kdykoliv předtím. A za těmito 16 pak následovaly stovky a stovky, zde, i mimo hranice Říše.

Po léta, téměř po jedno desetiletí, to byla jedna jediná cesta mučedníků, nejvíce snad ve Východní marce a v Sudetech. Nejvíce proto, poněvadž tam se zdál být boj nejméně nadějný. Jak mohli tito malí lidé tušit průběh dějin, který se nyní šťastně uskutečnil? Jak mohli předvídat zázrak, že po půl druhém nebo po dvou desetiletích budou slavnostně přivedeni zase domů do velké Říše? Přesto však bojovali s věřícím srdcem, aniž by kdokoli z nich mohl vědět, že se toho ještě dožije. To všechno však mělo svůj počátek v tomto 8. a 9. listopadu 1923. A proto slavíme vzpomínku na tyto muže s obzvláštním dojetím dnes ještě více, než tehdy. Neboť oni všichni současně nesli ve svých srdcích také hanbu rozvratu z roku 1918–1919. Tato hanba je hnětla a drásala. Jak často jsme seděli pospolu vždy rozpáleni jedinou myšlenkou: To musí být v našich dějinách napraveno! Tak to nemůže trvat a tak to nemůže zůstat! To by na věčné časy zatěžovalo německý národ hanbou.

To odstraníme ze svých dějin! To opět smyjeme. Znovu vytvoříme Německo moci, síly a nádhery! Německo musí opět povstat, tak nebo onak! A v tomto duchu jsme tehdy bojovali, v tomto duchu oni padli. V tomto duchu byl pak boj teprve veden dále a v tomto duchu stojíme dnes před ostatním světem a prosadíme to, zač také oni kdysi padli. Ti, kdož se domnívali, že zničí Německo, uvidí, jak se zmýlili!

A právě z tohoto boje povstane teprve to pravé Německo.

K DĚLNÍKŮM ZBROJOVKY BORSIGWERKE

Berlín 10. prosince 1940

- **Životní prostor evropských národů**
- **Člověk žije z potravin a surovin**
- **Každý má stejné právo na život**
- **Princip národní pospolitosti**
- **Společnost bez předsudků**
- **V demokracii nevládne lid, ale kapitál**
- **Konec vnitřní roztříštěnosti národa**
- **Kapitál má sloužit hospodářství a to má sloužit národu**
- **Zlato a kapitál proti práci národů**
- **Nenávist demokratů**
- **Měna je kryta prací, nikoli zlatem**
- **Podpora vzdělání**
- **Vojenské úspěchy v roce 1940**
- **Špičkové německé zbraně**
- **Po válce přijde tvůrčí mírová práce**

Intenzivnímu nasazení na „domácí frontě" podléhaly masy dělníků a dělnic v německých továrnách a jejich úsilí a obětavost Adolf Hitler ve svých projevech oceňoval stejně tak jako nasazení bojujícího vojáka na frontě válečné. Borsigwerke je tradiční berlínský strojírenský podnik, který se před válkou proslavil světoznámou produkcí parních lokomotiv. V Evropě byl vůbec jejich největším dodavatelem a během druhé světové války byl taktéž začleněn do zbrojní produkce.

Zbrojařským dělníkům z berlínské továrny Borsigwerke podal Vůdce svůj výklad o příčinách současného světového zápolení. Zdůraznil několikrát, že se nejedná o boj jedněch národů proti druhým, ale že jde o osudový střet dvou diametrálně rozdílných světů. Ve svém výkladu se v tomto případě omezil na oblast západní Evropy a otázku poměrů na východ od hranic Říše ponechal bez povšimnutí.

Jde o souboj „světa zlata a kapitálu" se „světem práce a národů", přičemž prvně jmenovaný svět spatřuje v nacionálněsocialistickém Německu velkou hrozbu. Příkladu společenského uspořádání v Německu by se totiž mohly chopit i vlastní národy tohoto světa a mohly by vyžadovat pro sebe stejná práva, což by mohlo vést ke zhroucení dosavadní „světové kapitalistické budovy". To označuje Vůdce za hlavní motiv, který vede nepřátele k nenávisti vůči nacionálněsocialistickému zřízení a tudíž k Německu. Ptá se, zda lid

v demokraciích má skutečně možnost vyjádřit svá přání a své názory a potřeby. Poukazuje na to, že skutečným vládcem v demokraciích je kapitál a svobodou se v demokraciích chápe především svoboda volného hospodářství a svoboda k tomu, aby se kapitál určitého množství majetných skupin dal nejen získávat, nýbrž především, aby se tento kapitál dal opět volně používat. Devizou tohoto světa je heslo „národ je zde pro hospodářství", kdežto Hitler razí heslo nacionálněsocialistického zřízení, které stojí v příkrém rozporu k demokratickému kapitalismu: „Hospodářství je zde pro národ." Pochybuje také o skutečné „svobodě tisku" v demokraciích a odůvodňuje proč. Lid podle něj není v demokraciích skutečným středem zájmu vládnoucích kruhů, a pokud ano, tak pouze do té míry, jako se o široké vrstvy dříve zajímaly různé německé politické strany ve volební době.

Předpokladem pro to, aby společnost, to znamená národ, byl skutečně účinně a plodně začleněn do tohoto procesu, je podle Vůdce nutnost národního sjednocení za účelem dosažení života v národní pospolitosti, která nezná vzájemné společenské předsudky, tradované v demokratickém kapitalismu. K tomu bylo nutno odstranit dřívější roztříštěnost, ať už jenom územní, politickou, nebo třídně motivovanou. Metodou je výchova jednotlivých příslušníků národa k myšlence národní pospolitosti, všechny pocity jednotlivců, kdy se tradují nejrůznější odlišnosti a kdy každý „chce nést svůj vlastní prapor", spočívají podle Hitlera ve špatné výchově. Vnitřní rozervanost národa byla příčinou pro jeho současnou slabost a zároveň v ní nepřátelé spatřovali vítanou výhodu.

Hitler v tomto projevu k dělníkům opakovaně podotýká, že lituje skutečnosti, že německý a anglický národ nejdou společně bok po boku, ale stojí proti sobě. Pokud ale Churchill válku s Německem za každou cenu chce mít, tak ji bude mít se vším všudy, míní Vůdce. Hitler se distancuje od anglických nočních útoků, které byly zahájeny v noci 11. května 1940 bombardováním

Mönchengladbachu a pak i dalších západoněmeckých měst. Tento způsob vedení války, zvolený nyní Angličany, je směřován proti civilnímu obyvatelstvu. Hitler uvádí i příklad bombardování Freiburgu im Breisgau. Toto město na jihozápadě Německa platilo vždycky za „otevřené“, bezprostředně po zahájení polního tažení na západě proti Francii, Belgii, Lucembursku a Holandsku bylo však vtaženo do válečného dění. Dne 10. května 1940 prováděla německá Luftwaffe útoky na jihofrancouzská letiště, aby tím posílila pozice pozemního vojska při zahájeném západním polním tažení. Při jednom z těchto nasazení se ztratily tři bombardéry německé letky v bouřce a omylem svrhly pumy na Freiburg, následkem čehož zahynulo 57 lidí, z toho mnoho civilistů a 20 dětí. Německá válečná propaganda přisoudila tento akt nepřátelským letcům, ačkoliv brzy po tomto bombardování se objevila vojenská hlášení, doručená i Hermannu Göringovi, která potvrzovala, že šlo o tragický omyl německých letců. Adolf Hitler přesto hovořil o bombardování Freiburgu ještě 19. července před Říšským sněmem a podal jej jako nepřátelský teroristický akt. Nicméně, útoky britské Royal Air Force na německá města byly ale zahájeny skutečně až v noci na 12. květen 1940, kdy 35 britských bombardérů svrhlo bomby nad Mönchengladbachem. Souvisí to se skutečností, že se 10. května 1940 Winston Churchill stal britským premiérem a ministrem obrany. Ten, aniž by o tom informoval britskou veřejnost, dal popud k bombardování německých měst, kterému padlo za oběť mnoho civilistů.

Adolf Hitler v tomto projevu zmiňuje své starší návrhy, aby v této válce nebyly používány moderní zbraně. Už ve svém projevu z 6. října 1939 apeloval na státy, které Německu vyhlásily válku, aby se budoucí nasazení určitých zbraní zodpovídalo Ženevské konvenci, a kromě toho tehdy doslovně prohlásil: „Moderní zbraně, jako jsou letecké zbraně, ponorkové zbraně nebo použití plynu nesmí být za žádných okolností použity proti civilnímu obyvatelstvu.“ Britské bombardování pokračovalo další týdny, zasaženo bylo více

německých měst, z toho jenom Berlín osmkrát. Německé letectvo na tyto útoky odpovědělo až 7. září 1940 náletem na Londýn.

Hitler v tomto berlínském projevu říká, že neměl chuť zbrojit, neboť zbrojení pohlcuje pracovní sílu a energii, která by jinak mohla být využita pro zkrášlování a výstavbu země a zvyšování životní úrovně jednotlivce. Na závěr své řeči optimisticky hledí do budoucnosti, kdy bude nakonec možné budovat úspěšně zemi míru, práce, blahobytu a kultury.

Moji němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!
Moji němečtí dělníci!

Mluvím nyní velmi zřídka, zaprvé proto, že mi zbývá na řeči málo času, a zadruhé proto, že se domnívám, že v těchto chvílích je správnější jednat než mluvit.

Stojíme uprostřed konfliktu, při kterém jde o něco více než o vítězství té či oné země. Je to boj dvou světů proti sobě. Pokusím se vysvětlit vám zcela krátce, pokud to dovoluje čas, hlubší důvody tohoto konfliktu. Přitom chci vzít v úvahu jen západní Evropu.

Anglické impérium bylo vybudováno násilím

Národy, o které zde na prvním místě jde – 85 milionů Němců, 46 milionů Angličanů, 45 milionů Italů a asi 37 milionů Francouzů – tvoří jádra států, které stály proti sobě ve válce, nebo které v ní ještě jsou. Jestliže porovnávám životní základny těchto lidí, pak vyplývá tato skutečnost:

- 46 milionů Angličanů ovládá a řídí celkový komplex asi 40 milionů čtver. kilometrů tohoto světa.

- 37 milionů Francouzů ovládá a řídí komplex asi 10 milionů čtver. kilometrů.
- 45 milionů Italů má, jde-li o nějak užitečné území, rozlohu sotva jedné poloviny milionu čtver. kilometrů.
- 85 milionů Němců má, jakožto životní základnu, sotva 600 000 čtver. kilometrů, a to teprve v důsledku našeho zásahu.

To znamená: Osmdesáti pěti milionům Němců je k dispozici 600 000 čtver. kilometrů, na kterých musí utvářet svůj život a čtyřicet šest milionů Angličanů má 40 milionů čtverečních kilometrů!

Ovšem, moji soukmenovci, tato země nebyla takto rozdělena snad Prozřetelností nebo Pánem Bohem. O toto rozdělení se postarali lidé sami, a to v podstatě v posledních 300 letech, tedy v době, ve které, bohužel, náš německý národ byl vnitřně nemohoucí a rozerván. Náš národ, rozpolcen definitivně po třicetileté válce Münsterskou smlouvou(41) ve stovky drobných státečků, spotřeboval svou sílu v boji proti sobě. Knížata a knížátka, králové a duchovní hodnostáři udržovali rozpolcenost v našem národě, a když se pak konečně zdálo, že by tento čistě dynastický rozklad našeho národního tělesa mohl skončit, přišly strany a světové názory, aby pokračovaly v tom, co kdysi bylo započato. V této době spotřeboval nejzdatnější národ západní Evropy svou sílu výlučně uvnitř, v době, kdy tam venku byl svět rozdělován. Nikoliv snad smlouvami nebo závaznými ujednáními, nýbrž výlučně násilím si Anglie zbudovala své obrovské impérium.

Druhý národ, který při tomto rozdělení přišel zkrátka, národ italský, zažil a utrpěl tentýž osud. Vnitřně rozerván a rozložen, rozpolcen v nesčetné drobné částečky, rovněž celou svou sílu spotřeboval ve vzájemném boji a nedovedl ani udržet své

přirozené postavení ve Středozemním moři, které mu bylo dáno. A tak se tyto dva silné národy ocitly mimo jakýkoliv poměr k národům jiným.

Člověk žije z potravin a surovin

Někdo by snad mohl namítat: Cožpak je to vůbec rozhodující? Moji soukmenovci, člověk nežije z teorií a z frází, nežije z prohlášení, ani ze světových názorů, žije z potravin a surovin, které může vytěžit svou prací ze své půdy. To může zpracovávat a z toho může být živ. Jestliže mu jeho vlastní životní základna skýtá příliš málo, pak bude jeho život nuzný. Vidíme, že také uvnitř národů poskytují úrodné oblasti lepší životní základny, nežli kraje chudobné. V jednom případě jsou to kvetoucí vesnice, v případě druhém zchudlé obce. Ať již člověk žije na kamenitých pustinách či v žírné zemi, na obilí bohaté, to nelze zcela vyrovnat ani teoriemi, ani vůlí pracovat.

A tak vidíme, že první předpoklad pro dané napětí spočívá v tom, že tento svět je nespravedlivě rozdělen. A je jen přirozené, že ve velkém se věci vyvíjejí právě tak, jako uvnitř národů. Právě tak, jako uvnitř národů musí být vyrovnány příliš veliké rozdíly mezi bohatými a chudými, a to buď rozumem, nebo, jestliže rozum selhává, často také mocí, tak i v soužití národů nemůže jeden reklamovat pro sebe všechno a druhému nedat nic. Prozřetelnost nepostavila člověka na svět proto, aby jeden nárokoval pro sebe čtyřnásobně nebo dokonce osminásobně více, než čeho se dostává tomu druhému. Buď má rozum a přistoupí na úpravu, která se projedná podle spravedlivých zásad, anebo ten utlačovaný a neštěstím zahrnutý si jednoho dne vezme právě to, co mu náleží. Tak tomu je uvnitř národů a také navenek.

A tak bylo velikým vnitřním úkolem, který jsem si vytkl, rozřešit tyto problémy apelem na rozum, to znamená odstranit veliké rozdíly apelem na prozíravost všech, překlenout propast mezi příliš velikým bohatstvím na straně jedné a příliš velikou chudobou na straně druhé, v poznání ovšem, že takovéto procesy se nedají provést přes noc, že však je stále ještě lepší, pozvolna navzájem rozumem sblížit třídy příliš od sebe oddělené, nežli tuto věc vyřešit násilím.

Každý má stejné právo na život

Právo na život je právo obecné a stejnoměrné. Nejde tedy, aby jeden národ řekl: »My chceme milostivě nechat žít také vás ostatní.« Je podstatou každého skutečného socialistického řádu pečovat o to, aby nebyly udělovány almužny, nýbrž aby byla zjednána práva! Nejde o to, aby národy, které při rozdělení světa přišly zkrátka, dostávaly cestou milosti almužny, nýbrž aby – tak jako v normálním společenském životě lidí – se jim dostalo jejich práv.

Nárok na právo na život není almužnictvím, nýbrž je to právní nárok, který je zásadní povahy. Tudíž právo na život je zároveň také právním nárokem na půdu, která jediná poskytuje život. Za tento právní nárok pak národy, jestliže nerozum hrozil udusit jejich rozvoj, bojovaly. Nezbylo jim pak nic jiného – v poznání, že i krvavé oběti stále ještě jsou lepší nežli pomalé vymírání národa vůbec.

Národní sjednocení cestou zřízení národní pospolitosti

Tak jsme na počátku své nacionálněsocialistické revoluce v roce 1933 vznesli dva požadavky: První byl požadavek národního sjednocení našeho národa, a to u vědomí, že bez tohoto semknutí by nemohly být zmobilizovány síly k vytyčení a zvláště k prosazení nezbytných německých životních nároků. Vždyť znáte situaci, v níž jsme byli před osmi lety. Náš národ byl před zhroucením, měl 7 milionů nezaměstnaných, asi 5 a půl milionu omezeně pracujících, naše hospodářství bylo před ničivým rozkladem, zemědělství před zhroucením, obchod a živnosti byly sraženy k zemi, lodní doprava byla zastavena. Bylo možné si vypočítat, kdy se konečně z těchto sedmi milionů nezaměstnaných muselo stát 8, 9 a 10 milionů. Nastal pak stav, v němž počet pracujících lidí byl stále menší, naopak však počet nepracujících, kteří museli být spolu vyživováni, stále vyšší, to tedy znamená, že i výsledek ovoce práce pracujících se musel stále zmenšovat, neboť ponenáhlu musel jeden pracující vydržovat jednoho nepracujícího. A dělo-li se to sociálním zákonodárstvím nebo almužnami, bylo naprosto stejné. Musí-li jeden pracující zároveň vydržovat a vyživovat jednoho nepracujícího, tak nakonec nezůstane nikomu nic. Po určité době zbude však všeobecně příliš málo, aby člověk zůstal naživu a příliš mnoho, aby zemřel.

Národní sjednocení bylo tedy pro nás jedním z předpokladů, abychom celou německou sílu opět jednou zorganizovali a ukázali německému národu, jak je jeho síla velká, aby si byl opět vědom této své síly a aby na jejím podkladě byl pak s to rozpomenout se na své životní nároky, vznést je a také je prosadit.

Doufal jsem, že budu moci uskutečnit toto národní sjednocení výzvou k rozumu. Vím, že se to nepodařilo všude. Tehdy, v době svého boje, jsem byl téměř po 15 let z obou stran napa-

dán. Jedni mně vytýkali: »Ty chceš nás, kteří patříme k inteligenci, k vrchní vrstvě, stáhnout dolů na úroveň ostatních. To je nemožné, máme vzdělání, kromě toho máme také ještě jmění a kulturu, nemůžeme jít touto cestou.« Tyto nebylo možno obrátit na víru a ještě dnes jsou takoví lidé, které nelze přesvědčit. Ale vcelku přeci jen neustále rostl počet těch, kteří si uvědomují, že s rozervaností našeho národního těla musí dříve nebo později zaniknout všechny vrstvy. Také druhá strana mne ovšem potírala. Pravila: »Máme své třídní vědomí.« Musel jsem však zaujmout stanovisko, že v nynější situaci nemůžeme provádět žádné pokusy.

Bylo by to samo o sobě ovšem jednoduché jaksi srazit inteligenci hlavy. Takovýto proces by se dal hladce provést, avšak pak se musí čekat 50 nebo dokonce 100 let, než opět inteligence doroste. A tato doba znamená zničení národního těla. Nebo jak má vůbec náš národ se svými 140 osobami na čtvereční kilometr existovat, nepoužívá-li poslední síly ducha a pěsti, aby vyrval ze své půdy, co potřebuje pro své žití!? Tím se lišíme od druhých.

V Kanadě například připadá jeden člověk na čtvereční kilometr, u jiných národů někde 6, 7, 8, nebo 10 osob. Ano, moji soukmenovci, nedá se hospodařit ani tak hloupě, aby přitom nebylo možné žít. Avšak u nás je to 140 lidí. Ostatní to nedovedou zvládnout při deseti lidech, ale my to musíme zvládnout při 140 osobách na čtvereční kilometr. Tento úkol nám byl uložen, a proto jsem v roce 1933 hájil toto stanovisko: Musíme tento úkol rozřešit a proto jej také rozřešíme!

Samozřejmě to nebylo lehké a ovšemže to nebylo vše ihned splněno. Lidé jsou produktem své výchovy a tato počíná, bohužel, skoro již narozením. Jeden takový malý červíček je již jinak balen do plenek, nežli druhý, dělo-li se tak však po staletí, pak najednou někdo přijde a řekne: »Já chci to dítě opět

vybalit ze všech jeho různých obalů, aby se zjevilo jádro, neboť to je přece u všech stejné. Tím, co rozděluje, jste jej pouze obalovali zevně. Uvnitř je to ovšem totéž.« Tak snadno se to však udělat nedá. Každý se nejdříve brání, aby byl vytažen ze svých plenek. Každý chce setrvat v tom, co na něho přešlo výchovou.

Ale my to přece dokážeme. Máme obrovskou trpělivost! Vím, že to, co se dělalo po tři, čtyři nebo pět století, se nedá odstranit za dva, tři nebo pět roků. Tehdy jsem poznal, oč v podstatě jde: Musíme zřídit německou národní pospolitost, chceme-li vůbec od našeho národa ještě něco očekávat. Že to bylo správné, vyplynulo z toho, že se proti tomu vzpříčili všichni naši nepřátelé.

Konec vnitřní rozervanosti národa

Toto národní sjednocení bylo prvním požadavkem. Bylo uskutečněno kus po kuse a tah za tahem. Víte sami, co jsme přitom všechno odstranili. Je toho velmi mnoho na těchto sotva šest nebo sedm roků. Jak Německo vypadalo! Bylo úplně bezmocné a rozervané ve strany, stavy, třídy, světové názory a náboženská vyznání. K tomu se ještě družili naši milí přátelé, nepocházející odtud, nýbrž přistěhovalí z východu. Konečně přicházela ještě hospodářská dělidla a pak naše státní tradice. Zde Prusko, tam Bavory, tam Württemberg – až jsme každému vzali z ruky jeho praporek a řekli mu: Odlož to a vezmi konečně do ruky společný prapor. Ti druzí jej mají již dávno, již skoro tři sta let.

Jenom u nás pobíhal ještě každý se svou zvláštní rozetou v knoflíkové dírce a domýšlel se, že to přispívá k posílení jeho Já, a úplně zapomínal, že jeho Já je jen částí celku, a že rozpadne-li se tento celek, nemůže přijít nic jiného nežli národní zhroucení. Proto jsem se snažil uskutečnit tento národní po-

žadavek. A zde bylo vykonáno již velmi mnoho. My jsme Německo očistili od všech těchto starých krámů a tento vývoj se pak přenesl ještě také na jiné obory, kde jsme se museli snažit učinit konec starým tradicím, které leckterému člověku byly drahé. Chápeme, že mnozí lidé lpěli na starých odznacích a praporech, na starých institucích a hnutích, na svých starých třídních předsudcích, na svém stavovském uvědomění, ve své stavovské samolibosti atd. Chápu to velmi dobře, ale bylo nutno to pozvolna odstranit a nadále se to odstraňuje. Byla to obrovská práce, nežli to všechno bylo spojeno v jediný blok, nežli se tato výchova prosadila. Vytvořit německou pospolitost, to bylo prvním programovým bodem roku 1933.

Druhý bod programu zněl: Odstranit zahraničně-politický útlak, který nalezl svůj obraz ve Versailles, jenž však byl také zároveň na překážku semknutí našeho národního těla, který zakazoval, aby se veliké části našeho národa spojily, a který nám zvláště také vzal náš světový majetek, naše německé kolonie, to znamená, tento druhý bod programu zněl: Boj proti Versailles.

Nikdo nemůže říci, že to vyslovuji teprve dnes. To jsem, moji soukmenovci, učinil poprvé tehdy, když jsem sám ještě jako voják vystoupil po veliké válce. Tehdy moje první přednáška byla již řečí proti zhroucení, proti versailleské smlouvě a pro obnovení silné Německé říše. Tím jsem začal. Co jsem od té doby uskutečnil, není tedy žádným stanovením nového cíle, nýbrž je to, moji soukmenovci, ten nejstarší cíl, jaký existuje.

To je prvním důvodem tohoto konfliktu, ve kterém dnes stojíme. Neboť ostatní svět si nepřál naši vnitřní jednotu, neboť věděl, že by pak mohl být uskutečněn životní nárok těchto mas národa. Chtěli, aby byl zachován versailleský diktát, ve kterém spatřovali druhý Vestfálský mír. Přistupuje k tomu však ještě důvod další. Řekl jsem, že svět byl rozdělen rozmanitě.

Američtí pozorovatelé a Angličané pro to nalezli znamenitý výraz. Říkali: »Jsou dva druhy národů, totiž národy majetné a pánové z Nemanic. My, my Angličané, jsme ti majetní. My máme 40 milionů čtver. kilometrů. A my, Američané, jsme také ti majetní. A my, Francouzi, jsme rovněž ti majetní. A ti ostatní, to jsou právě pánové z Nemanic. Kdo nic nemá, ten také nic nedostane, ten má zůstat tím, čím je. A kdo má, ten má a ten z toho nic nedá.«

A tím pánem z Nemanic jsem byl po celý život. Doma jsem byl pán z Nemanic, počítám se sám k pánům z Nemanic a bojoval jsem vždy jen pro ně. Jich jsem se zastával, a proto také vystupuji před světem jako zástupce pánů z Nemanic!

Nikdy neuznám právní nárok těch ostatních na to, co násilím naloupili. Nikdy nemohu uznat právní nárok na to, co bylo vzato nám!

V demokracii nevládne lid, ale kapitál

A je zajímavé pozorovat život těchto bohatců. V tomto anglo-francouzském světě existuje takříkajíc demokracie. Praví se, že je to vláda lidu. Tu však musí mít přece lid nějakou možnost vyjádřit své myšlenky nebo svá přání. A když se podíváme na tento problém zblízka, můžeme konstatovat, že národ sám o sobě prvotně nemá vůbec žádné přesvědčení, nýbrž, že toto přesvědčení se samozřejmě – jako ostatně všude – teprve tvoří. A rozhodující je toto: Kdo uvědomuje národ, kdo vzdělává národ? V těchto zemích vládne ve skutečnosti kapitál, tj. konec konců skupina několika set lidí, kteří vlastní nezměrná jmění a kteří jsou následkem zvláštní konstrukce státního života více méně nezávislí a svobodní. Ti říkají: »Zde máme svobodu« a myslí tím především volné hospodářství a volným hospodář-

stvím rozumějí svobodu kapitál nejen získávat, nýbrž především kapitál opět volně používat. Tedy: Být bez jakéhokoliv státního, tj. národního dozoru, jak při získávání, tak i při používání kapitálu. To je ve skutečnosti obsahem pojmu této svobody.

A tento kapitál si nyní tvoří svůj tisk. Ti lidé mluví o „svobodě tisku". Ve skutečnosti však má každý z těchto časopisů svého pána a tímto pánem je vždy ten, kdo dává peníze – majitel. A tento pán, nikoliv redaktor, diriguje obsah tohoto časopisu. Kdyby redaktor chtěl psáti něco jiného, než co se hodí pánovi, pak hned příštího dne prostě vyletí. Tento tisk, který je absolutně poddajnou, bezcharakterní stvůrou svého majitele, modeluje nyní veřejné mínění a veřejné mínění zmobilizované tímto tiskem, je pak opět rozděleno ve strany.

Tyto strany se navzájem tak málo liší od sebe, jak málo se dříve lišily od sebe u nás. Vždyť vy je znáte, ty staré strany. Bylo to vždy jedno a totéž. V Anglii je to většinou tak, že rodiny jsou rozděleny, jeden je konzervativcem, druhý je liberálem a třetí je v dělnické straně. Ve skutečnosti však sedí všichni tři jako členové rodiny pohromadě, společně určují a ustanovují svůj postoj.

K tomu ještě přistupuje, že „vyvolený národ" světa skutečně tvoří pospolitost, která hýbe všemi těmito organizacemi a je diriguje. Proto je také jejich opozice vlastně vždy tatáž, neboť ve všech základních věcech, v nichž by se opozice přece musela projevovat, jsou strany vždy zajedno. Mají jedno a totéž přesvědčení a podle toho tvoří se svým tiskem veřejné mínění.

Lid v demokraciích není středem zájmu

Muselo by se přece soudit, že v těchto zemích svobody a bohatství musí být neslýchaný blahobyt lidu. Je to však právě naopak. Právě v těchto zemích je nouze širokých vrstev větší než kdekoliv jinde. Pohleďme na bohatou Anglii: Ovládá 40 milionů čtver. kilometrů. Sto milionů koloniálních dělníků se žalostnou životní úrovní, jako např. v Indii, musí pro ni pracovat. Mohlo by se tedy soudit, že aspoň v této Anglii samotné musí mít každý jednotlivec účast na tomto bohatství. Ale právě naopak: V této zemi vládne nejpříkřejší třídní rozdíl, jaký je jenom možné si představit. Chudoba, nepředstavitelná chudoba na straně jedné a na straně druhé stejně nepředstavitelné bohatství. Nerozřešili ani jediný problém! Dělníci této země, která vládne jednou šestinou zeměkoule a přírodními poklady světa, živoří v žalostných chatrčích a široké vrstvy jsou bídně oblečeny.

V zemi, která by mohla mít více než dostatečné množství chleba a všech druhů plodin, nemají miliony jejich spodních vrstev ani tolik, aby si aspoň jednou mohly dobře naplnit žaludek a proto pobíhají hladoví. Lidé, kteří by na straně jedné mohli dokázat, že by pro celý svět opatřili práci, se musí dívat na to, že nejsou schopni odstranit nezaměstnanost ani ve své vlastní zemi.

Takto bohatá Anglie měla po celá desítiletí dva a půl milionu nezaměstnaných, tato bohatá Amerika deset až třináct milionů, rok za rokem, tato Francie šest set, sedm set, osm set tisíc.

Ano, moji soukmenovci, co bychom teprve měli říci o sobě!

Je to však také pochopitelné. V těchto zemích takzvané demokracie není lid vůbec středem zájmů.

Co rozhoduje, to je výlučně jen existence těchto několika machrů demokracie, to jest existence těchto několika set gigan-

tických kapitalistů, kteří jsou majiteli všech továren a jejich akcií a kteří tím konec konců ovládají tyto národy. Široké vrstvy je ani trochu nezajímají. Zajímají je právě tak, jako dříve zajímaly naše občanské strany jenom ve volební době. Neboť pak potřebují jejich hlasy. Jinak se na život širokých vrstev dívají naprosto lhostejně.

K tomu se druží ještě rozdíl vzdělání. Není to přímo žertovné, slyšíme-li nyní, že člen anglické dělnické strany, který je samozřejmě jakožto opozičník oficiálně placen vládou, říká: »Až válka skončí, pak uděláme něco v sociálním ohledu. Především: I anglický dělník bude pak moci cestovat.« Je to skvělé, že teď konečně také přicházejí na to, že cestování nemá být jenom pro milionáře, nýbrž také pro lid. Tento problém máme u nás již po nějakou dobu vyřešen.

Ne, věřte, v těchto státech – to ukazuje celá jejich hospodářská struktura – panuje pod pláštíkem demokracie sobectví poměrně zcela malé vrstvy a tuto vrstvu nikdo nekoriguje a nekontroluje.

Je tudíž pochopitelné, praví-li Angličan: »Nechceme, aby náš svět zahynul.« Mají pravdu. Vědí zcela přesně, že jejich impérium není námi ohroženo. Ale oni si říkají zcela správně: »Nebudou-li tyto myšlenky, jež mají v Německu popularitu, odstraněny a vymýceny, pak přijdou také mezi náš lid, a to je nebezpečí, to si nepřejeme.« Ono by totiž vůbec neškodilo, kdyby to tak přišlo, ale oni jsou tak omezení, jako byli kdysi mnozí omezení i u nás. Zůstali raději v tomto oboru jednoduše při své dosavadní konzervativní praxi. Nechtějí se od toho odchýlit, nijak to neskrývají. Říkají: »Všechny tyto metody se nám nehodí.«

Kapitál pro hospodářství a hospodářství pro národ

Jaké jsou to metody? Vy to víte, moji kamarádi! Já jsem v Německu nic nerozbil. Postupoval jsem vždycky velmi opatrně, protože, jak řečeno, jsem přesvědčen, že si vůbec ani nemůžeme dovolit něco rozbít v trosky. Je mou pýchou, že revoluce r. 1933 prošla bez jediného rozbitého okna. A přesto jsme provedli obrovské změny! Chci vám nyní předložit jenom několik zásadních skutečností:

Především skutečnost první: Ve světě kapitalistické demokracie zní nejdůležitější hospodářská zásada takto: Lid je zde pro hospodářství a hospodářství je zde pro kapitál. Tuto zásadu jsme obrátili: Kapitál je zde pro hospodářství a hospodářství je zde pro národ!

Jinými slovy: Základem všeho je národ. Všechno ostatní je jenom prostředkem k cíli. Nedovede-li hospodářství lid uživit a šatit, pak je to hospodářství špatné. A je naprosto lhostejné, řekne-li mi několik lidí: »Pro mne je to hospodářství dobré, znamenité, moje dividendy jsou skvělé.« To přiznávám. Mne však dividendy vůbec nezajímají. Zde jsme vytyčili meze. Ihned se pak řekne: »No, vidíte, to je právě to. Terorizujete svobodu.« Ano, terorizujeme svobodu, když se kořistí na útraty pospolitosti, a je-li to nutné, pak ji dokonce i odstraňujeme.

Tito angličtí kapitalisté mají možnost, abych uvedl jenom jediný příklad, strčit do svých kapes ze svého zbrojařského průmyslu 6, 80, 95, 140, 160 procent na dividendách. Je tedy přirozené, že říkají: »To přestane, jestliže tyto německé metody se rozšíří nebo dokonce zvítězí.« V tom mají úplně pravdu. Já bych to nestrpěl. Jsem přesvědčen, že šest procent postačí, ale z těchto šesti procent odnímáme ještě jednu polovinu a o zbytku nutno dokázat, že je opět uložen v zájmu národní pospolitosti. To tedy znamená: Jednotlivec není oprávněn na-

prosto svobodně vládnout tím, co musí být použito v zájmu národní pospolitosti. Disponuje-li tím sám rozumně, tedy dobrá. Jestliže tím však rozumně nedisponuje, pak zasahuje nacionálněsocialistický stát.

Nebo jiný příklad: Kromě těchto dividend jsou ještě tzv. tantiémy členů dozorčích rad. Snad možná ani nevíte, jak „strašná“ je činnost takového člena dozorčí rady. Ten musí každoročně vykonat jednu cestu, musí jít na vlak, posadit se do první třídy a někam jet, musí se odebrat do nějaké místnosti, v 10 nebo v 11 hodin, podle situace, a pak tam musí naslouchat zprávě, která je tam předčítána. A když je zpráva přečtena, musí poslouchat, jak několik lidí tomu něco říká. Může to samozřejmě trvat také do jedné nebo do dvou hodin. Po druhé hodině musí zase vstát a musí jet zase zpět. Zpět jet musí! První třídou zpět! A tak mu jistě právem patří – jako to bylo ostatně dříve i u nás – 80, nebo 100 tisíc marek odměny; neboť přitom přece velmi mnoho zamešká a jeho námaha se musí vyplatit!

Tento zlořád jsme ovšem u nás odstranili, neboť to nebylo nic jiného, než zastírání zisků a především uplácení; neboť dozorčími rady jsou především páni poslanci – a byli jimi dříve také u nás. My jsme to odstranili. Žádný poslanec nesmí být dozorčím radou. Je vyloučena jakákoliv úplata, a to v jakékoli formě.

Ale to je právě to, že v těchto druhých zemích tomu tak není.

A tu říkají: »Proto jsou to pro nás také svaté státy!« Ano, přiznávám, a vyplácejí se také! Ale, zda tyto státy jsou také pro národy svaté, to už je něco jiného.

Pro národy jsou škodlivé. Jsem přesvědčen, že nelze udržet stav, aby se jeden člověk po celý rok dřel a pracoval a za to dostával mzdu přímo směšnou; a člověk jiný se prostě jen posadil do rychlovlaku a za to si dal do kapes obrovské peníze. To jsou nedůstojné poměry.

My, nacionální socialisté, na straně druhé jsme však proti tomu, aby se nerovnost odmítala šmahem. Jestliže někdo dnes svoji genialitou vynalezne něco velikého, svou duševní prací nám přináší obrovský prospěch, pak jsme velkorysí. To je práce! Tento muž prospívá naší národní pospolitosti.

Aby však někdo žil v naší národní pospolitosti jako trubec, to bychom chtěli postupně znemožnit.

Proč nás demokratický kapitalismus nenávidí

A vidíte, tyto příklady bych mohl rozšiřovat do nekonečna. Jsou to prostě dva světy, které stojí jeden proti druhému a oni mají pravdu, když říkají: »Se světem nacionálněsocialistickým se nikdy nemůžeme smířit.« Jak by také mohl omezený kapitalista prohlásit, že souhlasí s mými zásadami? Spíše může čert vstoupit do kostela a pokropit se svěcenou vodou, než by se tito lidé mohli smířit s myšlenkami, které dnes jsou pro nás již samozřejmé! Zato však jsme také vyřešili své problémy, moji soukmenovci!

Nám se však vytýká také ještě něco jiného. Říká se: »Bojujeme za zachování zlatého standardu měny.« Tomu rozumím, neboť oni mají zlato. My jsme také kdysi měli zlato. Ale zlato nám bylo uloupeno a na nás vydřeno. Když jsem se ujal moci, nebyla to u mne pražádná zlomyslnost, že jsem se odpoutal od zlatého standardu. Zlato zde beztak žádné nebylo. Pro mne tedy nebylo vůbec obtížné uskutečnit toto odpoutání. Jestliže někdo nic nemá, snadno se může od toho odloučit. Neměli jsme zlato, neměli jsme devizy. To nám ukradli. Po celých 15 let nás vydírali, ale, moji soukmenovci, já jsem proto nebyl nešťasten. Máme docela jinou hospodářskou strukturu. V našich očích zlato vůbec není žádným čini-

telem hodnoty, nýbrž jenom činitelem pro utlačování a ovládání národů.

Když jsem se ujal moci, byl jsem ovládán pouze jednou jedinou nadějí, na níž jsem stavěl: Byla to zdatnost, schopnost německého národa a německého dělníka, inteligence našich vynálezců, našich inženýrů, našich techniků a chemiků atd. Na síle, která je v našem hospodářství, jsem stavěl. Stál jsem před jednoduchou otázkou: Máme zahynout, protože nemáme zlato? Mám se zavěsit na fantastickou představu, která nás ničí? Hájil jsem názor docela jiný. Když už nemáme žádné zlato, tak máme pracovní sílu. A německá pracovní síla, to je naše zlato, to je náš kapitál. A tímto zlatem porážíme každou moc světa. Chcete-li žít v bytech, které musejí býti postaveny, tak je musí postavit dělník. A materiál k tomu, suroviny, musí býti opatřeny prací. Celé své hospodářství jsem vybudoval na pojmu práce! Rozřešili jsme své problémy a nejzázračnější je, moji soukmenovci, že kapitálové země zažily úpadek se svými měnami. Libru dnes ve světě nelze prodat. Jestliže ji po někom házejí, on se vyhne, aby jí nebyl zasažen, avšak naše marka, za níž nestojí vůbec žádné zlato, zůstala stabilní. Proč? Ano, moji soukmenovci, nemá zlaté krytí, ale vy, vaše práce stojí za ní!

Pomohli jste mi, aby marka zůstala pevná. Německá měna bez zlata má dnes větší cenu, nežli zlato. Neboť marka představuje nepřetržitou výrobu. Za to je třeba poděkovat německému rolníkovi, který pracoval od rána do noci, je to zásluhou německého dělníka, který nám věnoval celou svou sílu. A najednou jako kouzelným proutkem byl celý problém vyřešen.

Nikoli zlato, nýbrž práce tvoří novou práci

Kdybych, milí přátelé, byl býval veřejně před osmi nebo devíti lety prohlásil: Za šest nebo za sedm let nebude již problémem, jak umístíme nezaměstnané, nýbrž problém bude, odkud tyto pracovní síly vezmeme – kdybych to byl řekl, bylo by mi to velmi uškodilo, neboť by se bylo prohlásilo: »Ten je šílený! S tím člověkem nelze vůbec mluvit! Neřku-li s ním jít! Tomu nelze dát žádný hlas! Je to fantasta.« Ale dnes se to stalo skutečností. Dnes je u nás jen jedna otázka: Kde sebrat pracovní síly?

To, moji soukmenovci, je požehnání práce. Jen práce tvoří novou práci. Zlato práci netvoří. Jen práce tvoří hodnoty a jimi jsou odměňováni lidé, kteří sami opět chtějí pracovat. Co jeden vytvoří, to poskytuje druhému předpoklady k jeho životu a tím k jeho práci.

A zmobilizujeme-li pracovní sílu našeho národa na nejvyšší stupeň, pak připadne na jednotlivce čím dál více statků, potřebných k životu. Skutečností je, že jsme zařadili do hospodářského procesu 7 milionů nezaměstnaných, že jsme z dalších 6 milionů zpola zaměstnaných učinili plně zaměstnanými, že jsme dokonce došli k hodinám přes čas a že to vše se platí hotově říšskou markou, která, pokud byl mír, udržovala svou hodnotu, a jejíž kupní sílu jsme upravili teprve nyní ve válce ne proto, abychom marku znehodnotili, nýbrž proto, že jsme nyní museli zařadit část svého průmyslu do služeb válečné výroby, abychom tak úspěšně obstáli v boji o německou budoucnost.

To, moji soukmenovci, co my zde stavíme, je také určitý svět, svět společné práce, svět společného úsilí, ale také svět společných starostí, společných povinností. Nedivil bych se, kdyby v jiných zemích začaly příděly zčásti teprve po 2, 3, 5, 7 měsících, zčásti po jednom roce. Věřte, že to není náhoda.

Všechny tyto země to dělají z vypočítavosti. Snad se mnohý Němec divil, že již prvního dne boje, a to hned ráno, přišly lístky.

Ano, moji soukmenovci, tento systém lístků má samozřejmě dvě stránky. Mnohý snad řekne: »Nebylo by snad obratnější obejít se bez nich v tom či jiném oboru?« Řekne: »Copak to je – tolik a tolik gramů kávy. To dostane každý málo. Jinak by aspoň někteří dostali více.« To přiznávám. Ale to je právě to, čemu jsme se chtěli vyhnout.

Chceme zabrániti tomu, aby z toho nejdůležitějšího, co patří k životu, měl jeden více nežli druhý. Jsou jiné věci, například drahocenná malba. Nemůže si každý koupiti Tiziana, i kdyby snad měl na to peníze, neboť Tizian ani nenamaloval tolik obrazů. To beztak kupuje jen málo lidí. To lze dát jednomu či druhému, ten to může zaplatit, vydává své peníze a tímto způsobem se peníze dostávají mezi lidi. Ale jakmile jde o jídlo, má každý dostat totéž!

Ale v ostatních státech se čekalo. Byla vyslovena otázka: Má se zavést příděl na maso? To byl první výstřel na poplach. To tedy znamená: Máš-li kapitál, zaopatři se, kup ledničku a ulož tam pár kusů slaniny. Nebo: Má se zavést příděl na kávu? Jsou zde dva rozličné názory, totiž zda-li se má káva přidělovat či ne. Nebylo by vyloučeno, že nakonec zvítězí názor, který se domnívá, že i na kávu by se měly zavést příděly. A to se píše tak po čtyři neděle a každý, kdo má trochu sobecké sklony – a v demokraciích tomu tak je – si řekne: Aha, tedy vbrzku bude zaveden příděl na kávu, tedy honem nakoupit kávu! A pak se konečně zavede přídělová soustava, to znamená ve chvíli, kdy už tu nic není. Tomu jsme chtěli zabránit, proto jsme museli nyní za války přikročit k těmto omezovacím opatřením předem, pro všechny stejnoměrně. A neznáme žerty, jestliže se někdo proti tomu prohřeší.

Padly společenské předsudky

Jedna věc je však jistá, moji soukmenovci: Když vezmeme všechno kolem a kolem, máme dnes stát, který je hospodářsky a politicky orientován jinak, nežli západní demokracie. V tomto státě určuje bez jakékoliv pochybnosti národ existenční poměry. Národ určuje v tomto státě směrnice svému vedení. Neboť se podařilo v tomto státě skutečně zařadit nejdříve v nejširší míře široké masy do strany, do této obrovské organizace, která začíná zdola, zahrnuje miliony lidí, má miliony činovníků, samé to muže z lidu. A strana se buduje zdola nahoru. Máme poprvé stát v našich německých dějinách, který zásadně odstranil všechny společenské předsudky při obsazování míst, a to nejenom snad v životě civilním – já sám jsem nejlepším dokladem toho, nejsem dokonce ani právník, uvažte jen, co to znamená. A přesto jsem vaším Vůdcem.

Postarali jsme se nejenom v obecném životě, aby na všechna místa nahoru se dostali nyní lidé, kteří pocházejí z lidu – říšští místodržící, kteří dříve byli zemědělskými dělníky nebo zámečníky. Nikoliv, uskutečnili jsme dokonce ve státě tento průlom tam, kde připadal nejtěžší, totiž v branné moci. Je povyšováno tisíce důstojníků, kteří vyšli z mužstva.

I zde jsme odstranili všechny psychologické překážky.

Máme dnes generály, kteří ještě před 22, 23 lety byli prostými vojíny, poddůstojníky. Zde jsme překonali všechny překážky společenského rázu.

Přitom budujeme život především pro budoucnost. Vždyť víte: Máme nesčetné školy, Nacionálně-politické výchovné ústavy[(42)] a Školy Adolfa Hitlera[(59)] atd. Do těchto škol přijímáme nadané děti, děti našich širokých vrstev, dělnické syny, selské syny, jejichž rodiče by si nikdy nemohli dovolit, aby jejich děti měly účast na vyšším studiu. Ty sem postupně přichá-

zejí a jsou zde dále vzdělávány a jednou, později, budou uvedeny do státu, přijdou do řádových hradů a do strany. Jednou zaujmou nejvyšší místa. Vytvořili jsme zde velké možnosti vybudovat tento stát úplně zdola. To je naším cílem, a to je také – to vám mohu říci, moji soukmenovci – celou naší životní radostí. Je to něco nádherného, můžeme-li bojovat za takový ideál. Je to tak zázračné, že si smíme říci: Máme cíl, který vzbuzuje dojem skoro fantastický. Máme na mysli stát, kde v budoucnosti každé místo bude obsazeno nejschopnějším synem našeho národa a je naprosto jedno, odkud pochází. Stát, v němž původ není ničím a výkon a vědění je vším.

To je naším cílem, pro který nyní pracujeme a za nějž se zasazujeme celým svým fanatismem. Je to pro nás, smím to říci, nejkrásnější blaženost. Je to největší radost na tomto světě, jaká nám mohla být dána. Naproti tomu stojí jiný útvar, jiný svět.

Tam je posledním ideálem stále a stále boj za jmění, za kapitál, boj za rodinný majetek, boj za jednotlivcovo sobectví. Všechno ostatní zůstává přitom pouze prostředkem k cíli.

To jsou ty dva světy, které dnes stojí proti sobě! Víme velmi dobře, kdybychom podlehli v tomto boji, že by to nebyl jen konec naší socialistické konstruktivní práce, nýbrž konec německého národa vůbec. Neboť bez tohoto soustředění naší síly nemohou být tito lidé vůbec vyživováni. Na tom dnes závisí masa více než 120, 130 milionů, z toho 85 milionů našeho vlastního národa. To víme.

Zlato bojuje proti práci a kapitál proti národům

Druhý svět říká naproti tomu: Prohrajeme-li, pak se zhroutí naše světová kapitalistická budova. Neboť my jsme nahromadili zlato. Zlato leží v našich sklepích a pak nebude mít již

žádnou cenu. Neboť přijde-li tato idea mezi národy, že totiž práce je rozhodující, co potom? Potom jsme své zlato nakoupili zbytečně.

Pak padne celý náš nárok na světovládu. Národy odstraní finanční dynastie. Přijdou pak se sociálními požadavky. Svět se zhroutí. Proto také rozumím, jestliže ti lidé prohlašují: »Tomu chceme zamezit, děj se co děj, tomu chceme zabránit.«

Oni vědí velmi dobře, jak se uskutečňuje výstavba našeho národa. Je jim to docela jasné. Jenom jeden příklad: Tam je stát, který je ovládán velmi tenkou vrchní vrstvou, tato vrstva posílá své syny jenom do vlastních výchovných ústavů, do Eton College(21). Na straně druhé jsou Školy Adolfa Hitlera nebo Nacionálně-politické výchovné ústavy. Dva světy: V jednom případě děti lidu, v případě druhém jenom synové této peněžní aristokracie, těchto finančních magnátů. Tam jenom lidé této školy, zde muži z lidu, kteří hrají úlohu ve státě.

To jsou dva světy. Přiznávám, že jeden z obou světů se musí rozbít, ale kdybychom se my museli rozbít, rozbil by se s námi německý národ. Rozbije-li se ten druhý svět, jsem přesvědčen, že by se staly národy vůbec teprve svobodnými.

Neboť náš boj není namířen proti jednotlivým Angličanům nebo Francouzům. Proti těm nemáme nic. Po léta jsem to hlásal při výkladu svých zahraničně-politických cílů. Nic jsme po nich nechtěli. Vůbec nic. Když vstoupili do války, nemohli říci, » jdeme do války, protože Němci od nás chtěli to nebo ono,« nýbrž naopak řekli: »Jdeme do války, protože nám německý systém nekonvenuje. Neboť se bojíme, že tento systém zachvátí i náš národ...« Proto vedou tuto válku. Jí chtěli srazit náš národ zpět do doby Versailles a do tehdejšího neštěstí. Ale v tom se mýlí.

Jsou-li již v této válce signály stavěny tak, že tu bojuje zlato proti práci, kapitál proti národům a reakce proti pokroku lidstva, pak zvítězí práce, národy a pokrok.

Také veškerá židovská podpora jim přitom nijak nepomůže. A já jsem to již po léta předvídal. Vždyť – co jsem od toho druhého světa žádal? Vůbec nic. Jen právo, aby se Němci spojili, a zadruhé, aby se jim vrátilo, co se jim vzalo, tedy nic, co by pro ostatní národy mohlo znamenat ztrátu. Jak často jsem jim podával ruku. Hned po převzetí moci.

Zbrojení pohlcuje pracovní sílu

Neměl jsem vůbec chuť zbrojit. Neboť zbrojit – co to znamená? To pohlcuje tolik pracovní síly. Právě já, který pohlížím na práci jako na to nejvíce rozhodující, jsem chtěl nasadit německou pracovní sílu pro jiné plány, a to, moji soukmenovci, myslím se již rozšířilo, že mám dosti významné plány, krásné a velké plány pro svůj národ. Mojí ctižádostí je učinit německý národ bohatým, německou zemi krásnou. Chtěl bych, aby byla povznesena životní úroveň jednotlivce. Chtěl bych, abychom dostali nejkrásnější a nejlepší kulturu.

Chtěl bych, aby bylo divadlo pro celý národ a nejen pro horních deset tisíc jako v Anglii, a vůbec, aby celý národ měl prospěch z celé německé kultury.

Takové nesmírné plány jsme měli a k nim jsem potřeboval pracovní sílu. Zbrojení mi odnímá tuto práci. Učinil jsem návrhy na omezení zbrojení a vysmáli se mi. Slyšel jsem jen: »Ne.« Navrhl jsem, aby byly omezeny jednotlivé obory zbrojení. Odmítli to. Navrhl jsem, aby letectvo bylo vůbec vyloučeno z války. Také to odmítli. Navrhl jsem, aby bylo omezeno používání pum. Odmítli to všechno. Říkali: »To by se vám ho-

dilo, my je máme a vy ne! Vždyť tím právě vám chceme vnutit svůj režim.«

Jsem však muž, který nedělá nic polovičatě. Je-li už jednou nutné bránit se, tak se bráním s nezkrotným fanatismem. Když jsem viděl, že velký německý vzestup ihned opět zmobilizoval v Anglii tytéž lidi, kteří již před světovou válkou štvali do války, tu jsem si uvědomil, že nezbývá nic jiného, nežli tento boj vybojovat ještě jednou, neboť ti druzí nechtějí mír.

Všechno bylo pro něho krásné. Že on se pak o to zasazoval, to bylo pochopitelné. Ale na straně druhé tam byl docela malý mušketýr. Tento malý proletář, který se dříve sotva mohl dosyta najíst, stále se musel plahočit za svým živobytím a přesto po celá čtyři léta bojoval na frontě jako hrdina. V něho jsem kladl svou důvěru, a na něm jsem opět stavěl; když jiní tehdy zoufali nad Německem, tu jsem v pohledu na tohoto malého muže opět získal svou důvěru v Německo. Věděl jsem: Německo nezahyne. Německo nezahyne, dokud má takové lidi. Avšak také jsem zažil, jak tito bojovníci, tito vojáci, byli znovu a znovu v nevýhodě, poněvadž odpůrce je prostě mohl zdolat materiálem. Nebyl jsem tehdy toho přesvědčení, že Angličan měl nad námi osobní převahu, třeba jen v jediném případě. Jenom šílenec může říkat, že mám vůči Angličanům pocit méněcennosti. Ti se zajisté zbláznili. Nikdy jsem neměl pocit méněcennosti.

Problém „Němec proti Angličanovi" tehdy vůbec nebyl předmětem diskuse. Oni již tehdy žebronili v celém světě, až konečně obdrželi podporu. Já jsem se tentokrát rozhodl vykonat ve světě potřebné přípravy a rozšířit naše pozice; a zadruhé nás doma tak vyzbrojit, aby německý voják již nemusel opuštěn stát na frontě sám, vydán všanc přesile. A nyní nastal boj. Učinil jsem také zde všechno, co člověk vůbec mohl učinit. Skoro až k sebezneuctění, abych boji zabránil. Mluvil jsem zde s jejich

diplomaty a zapřísahal je, aby přece dbali rozumu. Ale bylo to marné. Chtěli válku a vůbec to ani netajili. Už sedm let prohlašuje Churchill: »Chci válku.« Nyní ji má.

Litoval jsem toho, že musí bojovat proti sobě národy, které jsem chtěl svést dohromady a které v mých očích mohly spolu vykonávat jen dobro. Ale mají-li tito pánové za cíl odstranit nacionálněsocialistický stát, rozložit německý národ, opět jej rozdrobit v jeho součásti atd., jak přece měly jejich válečné cíle a jak v jejich nitru skutečně také jsou, pak tentokráte se dožijí překvapení, a myslím, že toto překvapení již začalo!

Úspěchy a oběti ve válečném roce 1940

Ale jsou mezi vámi, moji soukmenovci, mnozí staří vojáci ze světové války. Ti vědí zcela přesně, co to znamená prostor a čas. Mnozí z vás byli tehdy také na východě a všechna ta jména, která jste mohli číst v roce 1939, máte ještě v blahé paměti. Je možné, že mnozí z vás tehdy pochodovali za špatného počasí, anebo za slunečního žáru. Byly to nekonečné cesty. A jak těžko to bylo tehdy vybojováno. Kolik to tehdy stálo krve, aby se proniklo kupředu jen kilometr za kilometrem! A, moji soukmenovci, jakým útočným tempem jsme tentokrát urazili tyto vzdálenosti! Osmnáct dní, a stát, který nás chtěl před Berlínem rozsekat, byl odstraněn.

A pak přišel britský přepad Norska. Musel jsem ovšem vyslechnout od oněch Angličanů, kteří všechno vědí, že jsme přes zimu spali a veliký státník mne dokonce ujišťoval, že jsem zmeškal autobus. Ale přeci jen jsme přišli právě včas, abychom nastoupili před Angličany.

Celkově jsme náhle opět procitli. A pak jsme si v několika dnech tuto norskou pozici zajistili až nahoru po Kirkenes

a nemusím vám říkat, že: Tam, kde stojí německý voják, se nedostane již žádný jiný!

A potom to chtěli zařídit ještě chytřeji a ještě rychleji na západě, v Holandsku a Belgii. A to vedlo k rozpoutání oné ofensivy, kterou opět mnozí, právě z našich nejstarších mužů, vyčkávali s chmurnými obavami. Vím zcela přesně, co si mnozí tehdy mysleli. Zažili světovou válku na západě, všechny ty boje ve Flandrech, v Artois a kolem Verdunu a všichni žili v představě: »Dnes je tu Maginotova linie(38). Jak se to dá zdolat? Kolik to jen bude stát krve? Kolik to jen bude stát obětí a jak zvolna to možná půjde?« A za šest neděl bylo toto polní tažení rovněž ukončeno!

Belgie, Holandsko a Francie byly poraženy, pobřeží podél Průlivu bylo obsazeno a byly tam pak postaveny naše baterie, zřízeny opěrné body a také zde mohu říci: Žádná moc světa nás nedokáže proti naší vůli dostat z tohoto území!

A teď, moji soukmenovci: Oběti. Pro jednotlivce jsou velmi těžké. Žena, která ztratila svého muže, ztratila své nejvyšší, a u dítěte, jež ztratilo otce, je to stejné. Matka, jež obětovala své dítě, nebo také nevěsta nebo milenka, jež svého milého viděla naposledy, když odcházel do války, ty všechny přinesly velké oběti. Když to však spočítáme a porovnáme s oběťmi světové války, tak jsou v celku, jakkoli je to těžké pro jednotlivce, nesrovnatelně malé.

Pomyslete: Nemáme dosud zdaleka tolik mrtvých, jako mělo Německo v letech 1870/71 v boji proti Francii. Těmito oběťmi jsme rozrazili kruh kolem Německa, a počet raněných je rovněž velmi mírný, zlomek toho, co se dalo čekat.

A, moji němečtí dělníci zbrojovek, za to vděčíme samozřejmě naší skvělé branné moci, prodchnuté novým duchem, v níž vstoupil též duch naší národní pospolitosti, která dnes ví, zač vlastně bojuje, vděčíme za to našim vojákům, kteří provedli

nesmírné věci. Ale německý voják děkuje vám, dělníkům zbrojovek, že jste mu dali zbraně.

Neboť tentokrát poprvé nastoupil německý voják, nemaje pocitu menšího počtu nebo menší hodnoty zbraní. V každém oboru byly naše zbraně lepší.

To je vaše zásluha! Výsledek vaší zručné práce, vaší píle a umění a vaší oddanosti věci! A jestliže dnes miliony německých rodin mají ještě svého živitele a zůstane jim pro budoucnost, jestliže nesčetní otcové, nesčetné matky mají své syny, pak za to vděčí vám, moji dělníci zbrojovek!

Vy jste jim dali zbraně, které jim umožnily takto vítězit, zbraně, jež jim dodávají dnes takové sebedůvěry, že každý voják ví: Nejenže jsme nejlepší vojáci světa, nýbrž máme také nejlepší zbraně světa a nejen dnes, nýbrž teprve v budoucnosti!

Takový je rozdíl proti světové válce. Ale nejen to, nýbrž především také: Německý voják má tentokrát své střelivo. Nevím, moji soukmenovci, až se to jednou dodatečně po válce všechno přesně spočítá, snad se dokonce řekne: »Pane, vy jste ale byl marnotratník, vy jste dal dělat střelivo, které se vůbec neupotřebilo! Vždyť to ještě všechno tady leží!« Ano, moji soukmenovci, dal jsem dělat munici, poněvadž jsem prožil světovou válku a poněvadž jsem se chtěl vystříhat toho, co tehdy nastalo, a poněvadž jsem si řekl: Granáty možno nahradit, pumy možno nahradit, jen lidi ne!

A tak nebyl v tomto boji problém střeliva vůbec problémem, snad jen jakožto problém přísunu. A když byl boj u konce, tak jsme ve všech oborech spotřebovali sotva výrobu jednoho měsíce.

Dnes tu stojíme vyzbrojeni pro každý případ. Ať si Anglie dělá co chce. Každým týdnem budou větší rány, jež dostane, a chce-li se zakotvit někde na pevnině, pak se přijdeme zase představit!

A já vím: Nic jsme nezapomněli! Doufejme, že Angličané rovněž nic nezapomněli. Ani boj ve vzduchu. Nechtěl jsem jej. Přijímáme jej, povedeme jej až do konce! Nechtěl jsem jej. Vždy jsem se tomu bránil. V celém polském polním tažení jsme nevedli tento boj. Nenařídil jsem noční útoky. V Londýně se řeklo: »Ano, protože v noci neumějí létat.«

Odmítnutí nočních leteckých útoků

A nyní: Zdali dovedeme v noci létat, to mezitím již zjistili. Ale v noci není možné tak dobře mířit a chtěl jsem napadnout jen objekty vojensky důležité, chtěl jsem, aby se útočilo jen na frontě, aby se bojovalo jen proti vojákům, nikoli proti ženám a dětem. Proto jsme to nedělali. Nedělali jsme to ani ve Francii. Nepodnikali jsme noční útoky. Když jsme provedli nálet na Paříž, byly vybrány za cíl jen pařížské zbrojní objekty. Naši letci cílili obdivuhodně. O tom se mohl přesvědčit každý, kdo to viděl. A najednou tohoto velikého stratéga Churchilla napadlo začít s neomezenou leteckou válkou v noci. Začal ve Freiburgu im Breisgau a pokračoval v tom. Nebyl zničen vůbec žádný zbrojní podnik, neboť podle anglických zpráv je i toto místo beztak již jen pustina bez života. Ale Angličanům se ani nepodařilo vyřadit z provozu byť jen jediný zbrojní podnik. Zasáhli ovšem četné nešťastné rodiny, ženy a děti. Jejich oblíbeným cílem byly lazarety. Proč? Člověk si to nemůže vysvětlit. Vy to zde v Berlíně víte sami, jak často zde Angličané vrhali pumy na naše lazarety. Dobrá! Čekal jsem měsíc, domnívaje se, že až skončí polní tažení ve Francii, Angličané tohoto způsobu válčení zanechají. Ale bylo to marné.

Vyčkával jsem měsíc druhý, měsíc třetí. Ovšem, když jsou shazovány tak, jako tady pumy, pak zcela přirozeně nemohu

zodpovědět před německým národem, a že jsem nechal hynout vlastní soukmenovce a cizí šetřil, nýbrž pak musí být vedena i tato válka. A je nyní vedena s odhodláním, s materiálem, s prostředky a statečností, jimiž vládneme. Až nastane hodina konečného zúčtování, přijde i toto zúčtování. To bych však chtěl těm pánům říci: Dobu, kdy se tak stane, určujeme my.

A jsem zde opatrný. Na podzim minulého roku jsme snad mohli zahájit útok na západě. Chtěl jsem však vyčkat dobrého počasí. Myslím, že to stálo za to. My sami jsme tak přesvědčeni o úspěchu svých zbraní, že si to již můžeme dovolit. Německý národ to určitě vydrží. Jsem přesvědčen, že mi bude vděčný, že často opět vyčkávám poněkud s časem a za to mu šetřím četné oběti. Také to patří k podstatě nacionálněsocialistického národního státu, že dokonce i za války tam, kde toho bezpodmínečně není třeba, šetří lidi a jimi spoří. Vždyť jsou to naši soukmenovci!

Tak jsme se již v polském polním tažení zřekli mnohých útoků a řízného postupu, poněvadž jsme byli přesvědčeni, že o osm nebo čtrnáct dní později problém dozraje sám.

Často jsme dosáhli velkých úspěchů, aniž jsme za něj obětovali třeba jen jediného muže. Tak tomu bylo také na západě. A tak nechť to zůstane i v budoucnosti. Nechceme dosáhnout žádných prestižních úspěchů, nechceme podnikat žádné prestižní útoky, nýbrž chceme se řídit vždy a pouze jenom střízlivými vojenskými hledisky. Co se stát musí, to se stane. Všemu ostatnímu se chceme vyhnout. A ostatně my všichni máme jenom tu naději, že jednou přijde hodina, kdy opět zvítězí rozum a kdy se vrátí mír. Avšak jedno musí svět vzít na vědomí:

Nebude žádná porážka Německa – ani vojenská, ani co do času, ani hospodářská!

Nechť se stane cokoliv. Německo vyjde z tohoto boje vítězné!

Nejsem mužem, který boj jednou započatý přerušuje ve svůj neprospěch. Dokázal jsem to ve svém životě a dokážu těm pánům, kteří můj dosavadní život poznali jenom z emigrantského tisku, že jsem se v tom nezměnil!

Tehdy, když jsem vstoupil do politického života, prohlásil jsem svým stoupencům – byl to tehdy jen docela malý hlouček vojáků a dělníků: V našem slovníku a v mém slovníku vůbec není jedno slovo, slovo kapitulace.

Netoužím po boji. Kde je mi však kdykoli vnucen, tam jej vedu, dokud žiji a dýchám. A mohu jej dnes vést, neboť vím, že za mnou stojí celý německý národ. Jsem dnes ochráncem jeho budoucího života a podle toho jednám. Mohl jsem svůj život učinit pohodlnější.

Bojuji již po dvacet let. A všechny tyto starosti a všechnu tuto nikdy nekončící práci jsem převzal v tom vědomí, že to musí být vykonáno pro náš německý národ. Přitom nehraje můj vlastní život a moje zdraví vůbec žádnou úlohu. Vím, že v tomto duchu dnes stojí za mnou především německá branná moc, muž za mužem, důstojník za důstojníkem. Všichni ti blázni, kteří si namlouvají, že by zde mohly nastat trhliny, úplně zapomněli, že Třetí říše již není říší Druhou. Avšak právě tak stojí za mnou semknutý německý národ. Zde děkuji především německému dělníkovi a německému sedlákovi. Ti dva mi umožnili připravit tento boj, výzbrojí vytvořit předpoklady, abychom vydrželi, a ti dva tvořili také možnost vést válku, úplně lhostejno, jak dlouho by trvala.

Po válce se zastaví výroba děl a začne mírová tvůrčí práce

Vzpomínám však přitom ještě na německé ženy, na ony nesčetné ženy, které nyní musí částečně vykonávat těžkou práci za muže a jež se s láskou a fanatismem zapracovaly do svého nového povolání a na tak četných místech nahrazují muže. Děkuji vám všem, kdož přinášíte tuto oběť osobní povahy, kdož snášíte ta četná omezení, jež jsou nezbytná. Děkuji vám jménem všech těch, kdož dnes představují německý národ a kdož v budoucnosti budou německým národem. Neboť tento boj je nejenom bojem za přítomnost, nýbrž je na prvním místě bojem za budoucnost. Vyslovil jsem to dne 3. září roku 1939, že nás nemůže zdolat čas, že nás ani nemohou nikdy zkrušit hospodářské potíže a že ještě méně by nás mohly porazit zbraně. Toto možné není. Uskutečnění toho je zaručeno postojem německého národa. Uskutečnění toho přinese i německému národu v budoucnosti bohatou odměnu. Až vyhrajeme tuto válku, nevyhraje ji pár průmyslníků nebo milionářů, nebo pár kapitalistů nebo pár šlechticů, nebo – nevím – třeba měšťáci nebo někdo jiný.

Moji dělníci, musíte ve mně spatřovat svého garanta. Vyšel jsem z lidu. Za tento německý národ jsem bojoval po celý svůj život a až bude zakončen tento nejtěžší boj mého života, může nalézt můj život svůj závěr jen v nové práci pro německý národ.

My všichni jsme si zde vytkli veliké plány. Již nyní, veliké plány, které všechny směřují k jedinému cíli, totiž teprve nyní řádně vybudovat německý národní stát a zdokonalovat jej stále víc a víc, uvádět německý národ stále více do velikých dějin našeho bytí. Ale zpřístupnit mu také zároveň všechno to, co činí existenční hodnotu života.

Rozhodli jsme se, že budeme stále více strhávat všechny přehrady, které by mohly jednotlivci překážet, aby ve svých schopnostech nestoupal výše, zaujal místo, které mu patří. Máme pevnou vůli vybudovat sociální stát, který musí být vzorem a který vzorem bude, a to ve všech oblastech života.

Teprve v tom spatřujeme definitivní vítězství! Neboť jsme to viděli u těch druhých. Oni před dvaceti lety zdánlivě zvítězili. Co se však stalo s jejich vítězstvím? Nic jiného, nežli bída a nářek. Stala se z toho nezaměstnanost. Bojovali svůj boj jenom za prokletou plutokracii, za těchto několik finančních dynastií, které spravují jejich kapitálový trh, za několik set lidí, kteří konec konců ovládají tyto národy. To nám všem budiž poučením!

Až tato válka bude zakončena, pak nechť započne v Německu velká tvůrčí činnost, pak zazní celou německou zemí mohutné: Vzhůru! Potom německý lid zastaví výrobu děl a započne s pracemi míru a s novou konstruktivní prací pro milionové masy! Pak teprve ukážeme světu, co ve skutečnosti je pán a kdo je pánem: Kapitál nebo práce?! A potom vznikne z této práce ona velká Německá říše, o níž kdysi snil velký německý básník. Bude to Německo, k němuž každý syn bude lpět fanatickou láskou, vždyť bude domovinou i pro ty nejchudší. Také jemu otevře život.

Jestliže však mi někdo říká: »To je fantazie budoucnosti, pouhá naděje.« Nuže, moji soukmenovci, když jsem roku 1919 nastoupil svou cestu jako neznámý, bezejmenný voják, tak jsem si musel vytvořit největší naději do budoucnosti pomocí největší fantazie. Je uskutečněna.

Co si dnes předkládám jako plán a co si dnes kladu za svůj cíl, to není nic v porovnání s tím, co do výkonu a úspěchu je už za námi. To bude dříve a bezpečněji dosaženo, nežli to, co až dosud dosaženo být muselo. Neboť cesta od bezejmenného ne-

známého až k Vůdci německého národa byla obtížnější, nežli bude cesta od Vůdce německého národa k tvůrci pozdějšího míru.

Kdysi jsem musel po půl druhé desetiletí bojovat a zápolit o vaši důvěru. Dnes mohu díky vaší důvěře bojovat a zápolit za Německo.

A jednou opět přijde doba, kdy společně s důvěrou budeme zápolit za tuto velkou říši míru, práce, blahobytu, kultury, kterou vybudovat chceme a kterou také vybudujeme.

Děkuji vám.

NOVOROČNÍ PROJEV

1. ledna 1941

» Nepřátelé Říše proti povznesení německého národa
» Kapitalističtí výdělkáři z války
» Válka s Anglií a Francií byla zbytečná
» Německé mírové nabídky
» Válečné tažení v Norsku, Holandsku, Belgii a Francii
» Nacionálněsocialistické organizace se osvědčily
» Odpověď na Churchillovu leteckou válku
» Modlou demokracií je jen zisk

Adolf Hitler promlouval na Nový rok 1941 k národu pouze několik málo týdnů po svém úspěšném vystoupení před dělníky a dělnicemi zbrojařské továrny Rheinmetall-Borsig v Berlíně, kde Vůdce v projevu, který byl přenášen rozhlasem, vysvětloval válečný konflikt mezi Velkou Británií a Německem jako „boj dvou světů“. Německo je příkladným sociálním státem, zatímco v západních demokraciích vládnou plutokracie skládající se z několika finančních dynastií, které spravují svůj kapitálový trh. Filmový týdeník Deutsche Wochenschau o několik dní později chválil jeho „ostré zúčtování s kapitalismem takzvaných demokracií, který musí dnes ustoupit myšlence socialistického státu.“

Ve svém projevu z 1. ledna 1941 Hitler tuto myšlenku rozšířil i o srovnání, které obsahově pojímalo z tohoto hlediska i smysl současného válečného zápolení. Jestliže je v demokraciích pohonnou silou výroby zisk, pak v nacionálněsocialistickém Německu je to poznání milionů pracujících, že v této válce se bojuje právě proti nim – že vítězné demokracie by opět zuřily s veškerou kapitalistickou ukrutností, která je motivována modlou zisku a zlata, neznajíce jiné šlechetnější hodnoty. Politické vedení západních demokracií už také svým vlastním národům pomalu slibuje, že se začnou starat o sociálně slabší vrstvy ve vlastních zemích, protože cítí, že i vlastní národy začínají být neklidné. Podle Hitlera mají navíc vedoucí politické osobnosti demokratických zemí zájem na válce, jelikož jsou

také často akcionáři zbrojařského průmyslu, a tak jim (pokud možno dostatečně dlouhá) válka vydělává. Vůdce se opětovně zmiňuje o slovech bývalého britského ministerského předsedy Chamberlaina, že válka by pro Anglii měla trvat alespoň 3 roky (zmínil se o tom již ve svém projevu z 19. července 1940).

Právě z iniciativy Neville Chamberlaina vzešla roku 1938 britsko-německá smlouva o přátelství a konzultacích, která byla uzavřena v rámci mnichovské konference. Účelem této smlouvy bylo odstranění všech sporných otázek mezi oběma zeměmi a jejím obsahem byla mj. věta, že obě země „již nikdy proti sobě nepovedou válku.“ Dne 31. března 1939 však vyslovily vlády Velké Británie a Francie garanci podpory Polska, která měla údajně sloužit ochraně této země před napadením Německem. Britové předtím záležitost s francouzskou vládou nekonzultovali a ta přistoupila k tomuto prohlášení až dodatečně po anglickém oznámení. Toto prohlášení se však orientovalo výlučně proti Německu a paradoxně se netýkalo případů napadení Polska jinými státy (Sovětským svazem). Adolf Hitler v tomto kroku spatřoval jasné porušení anglicko-německé smlouvy o přátelství z roku 1938 a britskou strategii při rozšiřování válečného pole a strategii obkličování v případě ozbrojeného konfliktu s Německou říší (smlouva o přátelství předpokládala, že veškeré iritace mezi oběma zeměmi budou nejprve řešeny formou konzultací a vojenská opatření byla smlouvou výslovně vyloučena). A v důsledku toho oznámil ve svém projevu z 28. dubna 1939 neplatnost německo-britské smlouvy o loďstvech z roku 1935. Dne 3. září 1939 vyhlašují Anglie a Francie Německu válku kvůli rozpoutání německo-polského konfliktu. Po porážce Polska zdůrazňuje Hitler ve svém projevu 6. října 1939, že usiluje o „cestu porozumění“ s Velkou Británií „v rámci všeobecné spolupráce s národy tohoto kontinentu.“ A 19. července 1940, měsíc po vítězství nad Francií, adresuje Vůdce svůj „apel na rozum Anglie“ a nevidí „žádný důvod, který by nutil k pokračování tohoto boje.“ V té době

už anglická letadla bombardují německé území. Britští politikové na tyto Vůdcovy výzvy reagují odmítavě, ale u mnohých jejich spoluobčanů zanechává Hitler dojem, že si přeje opravdu mír. Vůdcova rétorika vůči Anglii se pak obrátila a v projevu ze 4. září 1940 už Hitler pranýřuje anglické „noční piráty", bombardující německá města.

V Berlíně se 27. září 1940 uzavírá pakt o hospodářské a vojenské spolupráci mezi Německem, Itálií a Japonskem a 12. listopadu 1940 přijíždí na pozvání německého ministra zahraničí Ribbentropa do Berlína jeho moskevský kolega Vjačeslav Molotov. Moskva si v jednáních přeje zajištění přístupu na Balkán, čehož se Hitler obává. Sovětům se zase nelíbí německý zájem o spolupráci s Rumunskem, kde se nacházejí ropná pole. Jednání mezi Moskvou a Berlínem nepřináší plodný výsledek.

Ve svém projevu z prvního kalendářního dne roku 1941 Adolf Hitler navazuje na události předešlého roku a opětovně zastává názor, že válka s Anglií a Francií vůbec nebyla nutná, protože z německé strany nebyl na tyto národy vznesen žádný požadavek, a že jeho návrhy byly celým demokratickým světem ledově odmítnuty. Vůdcova výzva z 6. října 1939 k tomu, aby Anglie, Francie a Německo společně složily zbraně a aby tak evropská pevnina zbytečně nevykrvácela v zájmu mimoevropských činitelů, vyzněla naprázdno. Německé návrhy byly považovány za známku slabosti německého vedení. Hitler dále rekapituluje válečné události v Norsku, kde německá branná moc překazila Churchillův pokus stanout v této zemi rychlým útokem a kde porazila anglické a francouzské vojsko, které zde provedlo invazi. Podobně bylo podle Hitlera zabráněno spojeneckým úmyslům obsazení Belgie a Holandska z května 1940, které mělo umožnit přenést boj na německé hranice.

V závěru svého projevu Hitler mluví o tom, že jeho armáda čerpá motivaci z poznání, že současný boj není žádným útokem na práva jiných národů, ale že je směřován proti hltavosti malé kapitalistické

horní vrstvy, která nechápe, že odchází doba, ve které v životě národů panuje zlato. A toto poznání je zárukou vítězství.

Nacionální socialisté, nacionální socialistky,
příslušníci strany!

Končí se rok pro německé dějiny velmi závažný. Mohutnost událostí, kterým není rovno, jejich převratný význam pro budoucí vývoj lidstva, bude v plném rozsahu pochopitelný teprve pro pozdější generace. My však, kteří dějiny této doby prožíváme, se nemůžeme ubránit dojmu, že řízení Prozřetelnosti je mocnější nežli úmysl a vůle jednotlivých lidí. Bohové netrestají slepotou jenom lidi, odsouzené ke zkáze, nýbrž nutí také, aby lidé Prozřetelností povolaní usilovali o cíle, které často daleko předbíhají jejich původní vlastní přání.

Nepřátelé Říše byli od začátku proti povznesení německého národa

Když byl německý národ po zhroucení, jež trvalo léta, morálně co nejhlouběji pokořen, hospodářsky zbídačelý a v úpadku, nacionálním socialismem sjednocen nalezl cestu k svému obrození, bylo odhodláno vedení a lid vybudovat budoucnost národa prostředky mírumilovné práce a apelem na

právní svědomí ostatních. Ale ještě než byla roku 1933 moc převzata, ohlašovali nepřátelé Říše v četných písemných a mluvených projevech svoje rozhodnutí, že zabrání každému povznesení německého národa všemi prostředky. Po 30. lednu 1933 proměnili svoje výstrahy také ihned v čin. Bez jakéhokoli důvodu, jenom pro svoji pekelnou zášť k německému národu, začali s novou pustou štvanicí a volali k bojkotu nejenom německého zboží, nýbrž především také německého člověka. Demokratické noviny – i zemí nejmenších – považovaly za svoje privilegium denně spílat největší středoevropské mocnosti, vedoucí muže tohoto národa zasypávat urážlivými výrazy, režimu se buď vysmívat anebo jej pomlouvat a podněcovat k vojenským násilným činům proti Říši.

Každý pokus o dorozumění nebo dokonce o omezení zbrojení byl zločineckými živly kapitalistických demokracií s hněvem a posměchem odmítán. Každý požadavek rovnoprávnosti německého národa byl odmršťován s neskrývaným cynismem. Po patnáct roků udržovali předtím demokratické Německo, které ostatně dovedlo jenom kňučet o milost, namísto aby žádalo svoje právo, v područí a s veškerou bezohledností plutokratických, politických a hospodářských čachrářů je plenili a vysávali. Nové Německo, které bylo rozhodnuto, že již nebude déle snášet toto vydírání, jež národ a zemi vedlo k naprosté zkáze, vyvolalo proto jejich obzvláštní zlobu a nenávist. Bezcharakterní emigranti se spojili s židovskými příživníky, kteří Říši opouštěli, podezírali německý národ a jeho vedení a pomáhali tak vyrábět psychózu, která dříve či později musela vést k válce.

Po celá staletí zaplavovalo několik národů – v jejich čele Angličané – svět svými válkami a násilím uchvacovalo, co uchvátit mohlo, podrobilo si velké milionové národy a zbídačilo je. Takovým způsobem budovali svoje takzvané světové

říše, z krve a ze slz. Tak vybudovali onen světový řád, který se od té doby podle jejich vlastních projevů, jež jsou stejně ledově chladné jako posměšné, skládá z majetných a z lidí z Nemanic. Třebaže ony národy samy ve skutečnosti jsou majiteli největších pokladů půdy na světě, nedaří se jim přitom ani, aby zvládly nouzi svých vlastních národů. Ve státech, které mají uživit sotva deset lidí na čtverečním kilometru, jejichž majetkem jsou všechny suroviny na světě, je deset až dvanáct milionů nezaměstnaných, tj. lidí z lidského štěstí vyloučených, a to všechno jenom proto, že zištnost, korupce, lenost, ale i hloupost panujících vrstev v těchto plutokratických demokraciích odmítá všechny metody a opatření, které by bezuzdnému egoismu jednotlivců dovedly přitáhnout otěže ve prospěch života celku.

Kapitalističtí výdělkáři z války

Tyto živly, které jsou jako vedoucí politické osobnosti demokratických zemí zároveň také majitelé a akcionáři zbrojařského průmyslu, věřily vedle toho – a dosud tomu věří – že válka přináší největší výdělkové možnosti. Především dlouhá válka. Neboť je v jejich kapitalistickém zájmu, aby investici svých peněz mohly využívat po dobu pokud možno dlouhou. Tak lze chápat, jestliže například jeden z nejhlavnějších zbrojařských průmyslníků v Anglii, již zemřelý ministr Chamberlain, od prvního dne hned prohlašoval, že tato válka pro Anglii musí trvat nejméně tři roky.

Pak lze rozumět tomu, jestliže jiní demokratičtí držitelé moci zase ve stránce hospodářské účasti na válce vidí největší šanci pro svoje země a nikterak se netají tím, že nenávidí jakékoli mírové dorozumění, tj. rozumné vyrovnání národních

zájmů, protože by to zbrojařské zájemce, po dividendách hladové, zbavilo jejich hmotných předpokladů. Národy samy jsou však těmto demokratickým licoměrníkům – dříve, stejně tak i dnes – úplně lhostejné.

Válka s Anglií a Francií vůbec nebyla nutná

Je tedy pochopitelné, že můj pokus z roku 1939, abych zabránil vypuknutí války s Francií a Anglií, byl celým demokratickým světem nejenom ledově odmítnut, nýbrž že rozpoutal přímo zuřivou bouři rozhořčení. Jim šlo jen o kapitál, mezitím investovaný ve zbrojařských podnicích, jakož i o starost, aby neviděli svoje zisky zase se tenčit, jestliže odpadnou další zakázky. Aby přitom svoje úmysly maskovali, museli za pomoci svého tisku organizovat tažení lží a ohlupování, jakému není rovno. Neboť kdyby národy pochopily, že tato válka vůbec nebyla nutná, že ani na Anglii, ani na Francii nebyl vznesen nejmenší požadavek, mohlo by potom vzniknout nebezpečí, že by národy prohlédly a že by svoje demokratické zhoubce samy dohnaly k odpovědnosti a k účtování. A tak se muselo a musí také ještě dnes k národům přijít se lží právě tak hloupou jako infámní, že prý Německá říše nebo Itálie chtěly dobýt svět, zatímco ve skutečnosti opravdoví dobyvatelé světa, kteří již zde jsou, potřebují války, aby svoje kapitály zúročili měrou ještě vyšší, nežli je tomu doposud. Těmito dobyvateli světa jsou pak právě ony státy, jež Německu vypověděly válku.

Německo samo nepřišlo ani za Francií ani za Anglií s nejmenším požadavkem. Ještě 6. října 1939 jsem pozval Francii a Anglii, aby společně s Německem složily zbraně a – místo, aby evropskou pevninu v zájmu mimoevropských činitelů nechaly

bořit a vykrvácet – se ve společné práci snažily o rozumnou opětnou výstavbu. Bylo to marné.

Tím jsme vstoupili do roku, který nyní končí.

Mírové kroky Německa odůvodňoval nepřítel strachem Berlína

Patřilo proto také k praktikám demokratických válečných zločinců, že každý německý mírový krok svým národům napřed líčili jako slabost. Když jsme po dlouhá léta nechávali nepřetržité demokratické štvavé útoky bez odpovědi, prohlašovalo se, že Německo se neodvažuje začít ani kontroverzí s mocnými státy na západě. Když na neustálé válečné výhružky Německo neodpovídalo, říkalo se, že je to znamení, že Německo je vůbec pro svou vnitřní slabost neschopné vést válku.

Když jsme nechávali bez odpovědi bojkotové štvaní, stálé a stálé útoky na německé konzuláty, strhávání německých praporů atd., udály se pokusy vysvětlit to jako znamení, že německý národ nynější režim odmítá. Když konečně měla válka začít, byly moje poslední snahy, aby byl zachován mír, odmítnuty s triumfálním pokřikem, že prý je nyní dokázáno, že Německo není vyzbrojeno a že je proto možné jej snadno zničit, teď nebo nikdy. Ba dokonce, když konečně první ze států, který demokratičtí paliči vyslali napřed do boje, Polsko, byl během osmnácti dnů rozdrcen a zničen, a když Německo znovu projevilo přání míru, byl právě v této touze po míru spatřován důkaz, že Německo pochybuje a že s úzkostí, kterou je zmítáno, čeká na britsko-francouzské útoky na západě. Tak tomu bylo a tak je tomu také ještě dnes. Zda jsme tedy ze strachu anebo z vědomí odpovědnosti roku 1939 a 1940 podnikli svoje mí-

rové kroky, bylo zatím – pokud jde o světové dějiny – již dostatečně vysvětleno.

Rok 1940 přinesl rozhodnutí, jakých v dějinách národů v podobném rozsahu a tempu dosud nebylo.

Válečné tažení v Norsku, Holandsku, Belgii a Francii

Pokus Mr. Churchilla rychlým útokem stanout pevně v Norsku, pokus, o kterém jsme se hlavně díky jeho vlastní žvanivosti právě včas dozvěděli, vedl ke srážce v této zemi. Během několika málo týdnů německá branná moc, němečtí vojáci, tuto otázku rozřešili. Třebaže francouzské a anglické vojsko, které tam provedlo invazi, bylo i tam – za podmínek pro Německo nejpříznivějších – poraženo na hlavu a konečně vyhnáno z Norska, dovedla hlavně britská propaganda líčit boj v Norsku jako německý neúspěch, ba přímo jako důkaz nedostatečného vyzbrojení německých vojáků, chybějící bojové síly německých svazů, špatného vedení německé branné moci a poklesu morálky německého národa.

Takto obelháváni a klamáni se začátkem května spojenci chystali, že obsadí nejprve Belgii a Holandsko, aby tak přenesli válku na německé hranice.

Dne 10. května německá branná moc vystoupila proti těmto pletichám, naplněna odhodláním, že si nyní na západě vynutí konečné rozhodnutí. Již za pět dní přinutila Holandsko ke kapitulaci. Po dalších deseti dnech složila zbraně armáda belgická. Za šest týdnů po začátku ofenzívy na západě však již neexistovala žádná francouzská armáda, která by byla schopna postavit se ještě jakkoli na odpor. Jestliže se britští propagandisté pokusili vyložit situaci tak, jako že Francie docela zbytečně přerušila válku, lze na to říci jenom toto:

První svazy, které přerušily boj, byly anglické divize. Od chvíle, kdy náš útok na západě začal, měla tato britská armáda jenom jedinou myšlenku, co nejrychleji vyklidit pevninu a za tím cílem zabezpečit nutné krytí holandským, belgickým a francouzským vojskem. Právě tak jako se před několika týdny v Norsku dívala na norskou armádu jenom jako na ochranný sbor pro svůj vlastní ústup, tak se dívala nyní na své spojence ve Francii a v Belgii. Když francouzská vláda prosila o mír, neexistovalo už žádné francouzské vojsko, ale hlavně: Neexistovalo už dávno žádné vojsko anglické. Právě toto vojsko – zatímco Francie ještě bojovala – se jako první urychleně pokusilo uprchnout přes Dünkirchen (Dunkerk). I jinak se zhroutila průběhem tohoto dějinného zápolení propagandistická budova lží demokratických válečných štváčů. Před několika týdny ještě ujišťovali, že na evropské pevnině je milion Angličanů. Nyní se však ukázalo, že místo milionu jich bylo půl třinácté divize.

Tak klamali své vlastní příslušníky a národy svých spojenců. Polní tažení na západě neprokázalo jenom ostatnímu světu, který má oči k vidění, nýbrž také německému vedení a německému národu dokonalost nové německé branné moci. Německý voják je zvýšenou měrou zase takový, jako býval vždycky. Pozemní vojsko, námořnictvo, letecká zbraň a svazy SS závodí navzájem v činech a výkonech. Vedení zdolalo nejvyšší nároky. Statečnost německého muže byla jako za všech časů povznesena nad všechnu chválu.

Všechny nacionálněsocialistické organizace se osvědčily

Ale i domovina má velkou účast na tomto mohutném úspěchu. Všechny organizace strany a státu se osvědčily co nejlépe.

Četní pomocníci a pomocnice byli ve sužbách našeho vedení války. K obřím organizacím Říšské pracovní služby[52], Todtově organizaci[61], SA, Říšského svazu protiletecké obrany atd. se přidružily neméně veliké organizace – Červený kříž a nacionálněsocialistické svazy sociální péče. Dílo válečné zimní pomoci roku 1939/40 je dokumentem sociálního národního společenství, jež nemá ve světě obdoby. Dílo válečné pomoci roku 1940/41 tento dojem – to můžeme již dnes prohlásit – jenom ještě posílí. Ale i Pracovní fronta doma provedla nesmírné výkony. V čele zde stojí milionové armády našich dělníků ve zbrojovkách a našeho zemědělského lidu a nade všemi milionová armáda německých žen, činných ve válce.

Ihned po dokončení polních tažení na západě jsem projevil – tentokrát vůči Anglii – přání, aby tato nesmyslná válka byla ukončena a aby Evropě a jejím obyvatelům bylo ušetřeno další utrpení takového boje. Odpověď odpovídala zájmům lidí, kteří ji dali. Vlna vzteku a rozhořčení zachvátila kapitalistické válečné výdělkáře všech demokracií. Myšlenka na dorozumění mezi národy, které by jedním rázem bývalo udělalo přítrž jejich válečným a zbrojařským obchodům, je rozčílila takovou měrou, že jejich britští hlavní řečníci myšlenku na zakončení války odbyli s nenávistí a zlobou, myšlenku, kterou ve všech dobách finanční magnáti potírají, jestliže se sahá na nejsvětější majetek, který mají na tomto světě, totiž na zájmy jejich kapitálu.

I národy demokracií začínají být neklidné

A jestliže dnes slibují svým národům, které pomalu začínají být nepokojné, že po válce by se také nebránili zasazovat se o něco takového jako národní společenství nebo starat se o zájmy zbídačelých mas vlastního lidu, dokazuje to jenom

nesvědomitost těchto demokratických válečných zločinců, se kterou pro budoucnost slibují alespoň něco, co v minulosti nikdy neznali, a v přítomnosti nejenom neznají, nýbrž tak nenávidí, že již proto Německu vypověděli válku.

A proto bude ve válce pokračováno až do zničení těchto odpovědných živlů! Že je německá branná moc dobrá, to dokázala. Že však v příštích měsících bude ještě lepší, to je naše rozhodnutí. A to bude uskutečňováno s fanatickou svědomitostí a s neúnavnou pílí.

Rok 1941 uvidí německou armádu, německé námořnictvo a německé letectvo mocně posílené a ve zdokonalené výzbroji. Pod jejími údery se zhroutí poslední fráze válečných zločinců a tím konečně nastanou předpoklady pro skutečné dorozumění mezi národy.

Nacionální socialisté a nacionální socialistky!

Znáte dějiny našeho vnitřního zápolení. I zde musely být napřed odstraněny jisté vrstvy, nežli mohla začít opravdová součinnost lidí v naší zemi. Vůči zahraničí tomu, bohužel, není jinak. Demokratičtí zájemci o válku, kteří již po mnoho desetiletí svět zneklidňují a národy vrhají do nových a nových krizí, musí být zničeni!

Je naším neúprosným rozhodnutím, že dojde k tomuto soudu, aby Evropa našla zase svůj vnitřní mír. Ať se stane cokoliv, Německo učiní s chladnou odhodlaností všechny kroky, které jsou nutné k dosažení tohoto cíle. Každá moc, která je živena těmito demokraciemi, na to zhyne. Jestliže pan Churchill a jeho mezinárodní demokratičtí soudruzi dnes prohlašují, že brání svůj svět a že jejich svět vedle našeho světa nemůže existovat, je to jenom jejich vlastní neštěstí.

Německý svět, právě tak jako italský, překonal věk nadpráví několika plutokratických kapitalistů a na jeho místo postavil věk lidu. Jestliže páni Churchillové a jejich kapitalistické pří-

věšky nyní prohlašují, že v takovém světě nemohou žít, nezničí tím svět německý, nýbrž dříve nebo později porazí tím svůj svět vlastní, aby tak svým národům dali svobodu.

V boji plutokratického nadpráví proti nacionálněsocialistickým právům lidu budou tato míti úspěch!

V této víře vstupujeme do roku 1941.

Odpověď na Churchillovu leteckou válku

Po našem boku stojí od začátku června letošního roku fašistická Itálie. Je odhodlána právě tak jako my vzít na sebe a dovést do konce válku, kterou italskému národu vyhlásila ještě zvlášť zabedněná demokratická horní vrstva. Její boj je také naším bojem, její naděje jsou naše naděje. Víra původců války, že jednotlivými akcemi budou moci změnit něco na výsledku tohoto zápolení, je dětinská. Pan Churchill dosáhl již velkého počtu takzvaných „vítězství“, která se později vždy ještě ukázala jako jeho neúspěchy. Pan Churchill byl přece také mužem, který znenadání vynalezl neomezenou leteckou válku jako velké tajemství britského vítězství. Půl čtvrtého měsíce nechal tento zločinec bez plánu bombardovat pumami německá města nočními útoky, nechal rozsévat zápalné destičky na selské vesnice a – jak to obyvatelé říšského hlavního města vědí – označoval za cíl zvláště nemocnice.

Že německá branná moc půl čtvrtého měsíce neodpovídala, upevnilo v mozku tohoto muže mínění, že konečně nalezl metodu, ve které bude mít nad Německem převahu a na kterou mu německá branná moc nebude moci odpovědět. Na lidskou surovost, která po vojenské stránce nebyla ničím jiným než nepřístojností, jsem se díval půlčtvrtého měsíce. Ovšem, znovu a znovu jsem varoval, že jednoho dne přijde odplata.

Demokratičtí paliči měli pro tuto výstrahu jenom svůj dobře známý hlučný výsměch.

Mluvili o „rozkošné válce“, o „veselé náladě“ a o „válce, ke které každému možno jen blahopřát“. Uveřejňovali podrobná líčení účinku svých pum na německé obyvatelstvo a na německé hospodářství atd. No – jediný účinek těchto útoků bylo jenom roztrpčení, stále vzrůstající v německém lidu, naděje, že jednou odplata přijde, a odhodlání, že s tímto jednostranným vedením války konečně musí být skoncováno. V květnu začala Anglie se svými útoky na město Freiburg. Celé měsíce se v kruzích britských válečných štváčů vysmívali německé neschopnosti podniknout něco podobného. Od poloviny září se jim zajisté ujasnilo, že to byla jenom lidskost, která nás tak dlouho zdržovala od odpovědi na churchillovské zločiny. Ale nyní bude i tato válka vedena do krajních důsledků, to znamená: Tak dlouho, až tito zločinci, kteří jsou za to odpovědní, budou odstraněni.

A není to fráze, nýbrž krvavá vážnost, pokud ujišťujeme, že za každou pumu bude na druhou stranu svrženo deset pum, a bude-li třeba i sto! A nechť tedy zase na chvíli z propagačních důvodů – jak tomu již tak často bylo – mluví o „obratu ve válečném štěstí“. Ať si však pamatují jednu věc: V této válce nevítězí štěstí, nýbrž konečně jednou právo! A právo je na straně národů, které bojují o svou ohroženou existenci. A boj o tuto existenci povzbudí tyto národy k nejnesmírnějším výkonům světových dějin.

Modlou demokracií je zisk

Jestliže je v demokraciích pohonnou silou výroby zisk, který si strkají jednotliví průmyslníci, bankéři a podplacení politikové do svých kapes, je to v nacionálněsocialistickém Německu

a ve fašistické Itálii poznání milionů pracujících lidí, že v této válce se bojuje proti nim, že demokracie, kdyby někdy byly vítězi, by zuřily s veškerou kapitalistickou ukrutností, které jsou schopni lidé, jejichž jediným bohem je zlato, kteří neznají žádného jiného lidského hnutí nežli bažení po zisku a kteří jsou ochotni této válce dát všanc kteroukoli jinou šlechetnější myšlenku.

Nacionálněsocialistické Německo, fašistická Itálie a s námi spojené Japonsko vědí, že v této válce se nebojuje o státní formu, nebojuje se o nějakou mezinárodní konstrukci budoucnosti, nýbrž výhradně o to, zda-li tato Země má být jenom pro jedny a nikoliv také pro jiné. Jistý americký politik razil duchaplný názor, že celkově je to právě pokus pánů z Nemanic, aby něco dostali. S tím jenom souhlasíme. Zatímco ostatní svět se chystá ukrást pánům z Nemanic to málo, co ještě mají, jak tomu bylo před převzetím moci, stavíme se proti majetným s odhodláním, vybojovat pánům z Nemanic obecná lidská práva a zabezpečit jim onen podíl na životě, na který na základě tohoto práva mají mít nárok. Tento boj není útokem na práva jiných národů, nýbrž jenom na osobování si a na hltavost malé kapitalistické horní vrstvy, která si nechce přiznat, že minula doba, ve které zlato světem vládlo, že však naopak nastává budoucnost, ve které národy, tj. lidé, budou směrodatnou silou v životě národů. To bylo to poznání, které nacionálněsocialistické armádě v uplynulém roce dalo křídla.

Toto poznání jí připraví také v budoucím roce vítězství. Protože však za toto štěstí národů bojujeme, věříme, že jsme si také nejspíše zasloužili požehnání Prozřetelnosti. Pán Bůh až dosud projevoval s naším bojem souhlas. Neopustí nás ani v budoucnu, budeme-li věrně a udatně plnit svoji povinnost.

K 8. VÝROČÍ PŘEVZETÍ MOCI

Berlín 30. ledna 1941

- **Anglie viděla v Německu konkurenta**
- **Londýn utlačuje národy světa již 300 let**
- **Rovnováha sil v anglickém podání**
- **Britské sociální kontrasty**
- **15 let plenili demokratické Německo**
- **Nacionální socialismus sjednotil dva nesmiřitelné tábory**
- **Bezcílné demokratické hospodářství**
- **Individualismus a universalismus překonány**
- **Odstranění Versailles mírovou cestou**
- **Proč Německo opustilo odzbrojovací konferenci**
- **Strach nepřátel ze sociálního svědomí národů**
- **Anglické naděje na zvrat jsou marné**

U příležitosti osmého výročí převzetí moci nacionálními socialisty v Německu hovořil Adolf Hitler v berlínském Sportovním paláci o zásadních bodech programu, který roku 1933 začal v zemi realizovat. Již od samého začátku se netajil ve svých veřejných projevech tím, že jeho stěžejním zahraničně-politickým cílem je revize Versailleské smlouvy mírovou cestou. Vůdce však odmítal stavět Německo nadále do role žadonícího „žebráka“, který v době Výmarské republiky marně a poníženě prosil vítězné velmoci o svá práva. Ostatně i z těchto důvodů odešlo Německo ze Společnosti národů a z odzbrojovacích konferencí. Vůdce v tomto projevu podtrhuje, že počínaje rokem 1934 se rozhodl Německo ozbrojit a ani tím se před světem nikterak netajil, nýbrž i toto oznamoval veřejně.

Patnáct let německé demokracie (1918–1932) znamenalo vnitřní rozpolcenost uvnitř národa. Nebylo to paradoxně nacionálněsocialistické Německo, ale Německo demokratické, které bylo zahraničními velmocemi ustavičně „vydíráno a pleněno“. V zájmu britské politiky bylo udržet v Evropě tzv. rovnováhu sil. V praxi to však znamenalo udržovat jednotlivé evropské státy ve vzájemných konfliktech, uchovávat evropskou pevninu v dezorganizaci ve prospěch zájmů britské ostrovní říše. Navenek byly tyto cíle proklamovány zdánlivě ušlechtilými motivy. Již za první světové války to byla německá konstituční monarchie a nikoliv nacionáněsocialistické Německo, které bylo trnem v oku anglické politiky. Zřetelné to bylo

již po roce 1871, kdy v Německu nastupuje Otto von Bismarck. Už tehdy poukazovaly anglické časopisy na to, že tento útvar je pro Anglii mnohem nebezpečnější než Francie. Následující doba byla až do roku 1914 ve znamení konsolidace Německa, ve kterém Anglie spatřovala čím dál většího konkurenta. Britové samozřejmě mluvili o Bohu, zatímco měli na zřeteli své hospodářské zájmy. Historie britského impéria je psána kapitolami o dobývání a utiskování národů. I tzv. koncentrační tábory jsou anglickým vynálezem. Ačkoliv územně zabírá britské impérium čtvrtinu celého světa a vlastní největší bohatství zeměkoule, je Anglie podle Hitlerových slov „sociálně nejzaostalejším státem v Evropě“. Hitler v projevu nastiňuje svůj pohled na příčiny první světové války.

To byla zahraničně-politická stránka zásadních otázek, které Vůdce shrnul jako stěžejní za posledních osm let realizace své politiky v Říši. Další část projevu věnoval formování nacionálněsocialistické myšlenky a její uvedení do praxe postavením národa jako ideálu do středu veškerého snažení a usilování v každodenním životě a ve vnitřní politice státu. Nacionální socialisté v Německu zvolili cestu ležící mezi dvěma extrémy – mezi extrémem liberálně individualistickým, jenž stavěl individuum do centra veškerého jednání, a mezi teorií lidstva jakožto univerzálního pojmu. Touto třetí cestou je ideál národa, ve kterém spatřuje jeho hnutí duševní i tělesnou pospolitost. Tím, že v demokratickém kapitalismu není národ středem zájmu politiky státu, vzniká zároveň problém bezcílnosti hospodářské politiky v parlamentní demokracii, která ovšem znemožňuje jakékoliv důsledné řešení a jeho prosazování.

A je to právě sociální vzestup Říše, který její nepřátelé nenávidějí. Sociální svět však nakonec zvítězí. Je nemožné, aby trvale byly stamiliony lidí usměrňovány podle zájmů několika málo jednotlivců. Větší zájem lidstva zvítězí nad zájmy těchto malých plutokratických kořistníků, uvádí ve svém projevu Vůdce, a doporučuje anglickým dělnickým předákům, stejně jako politikům

v demokratických zemích, aby si přišli nastudovat do Německa, jak si poradit se svízelnými sociálními otázkami. Závěrem Hitler líčí aktuální vojenskou situaci německých armád na evropské pevnině a vyjadřuje přesvědčení, že jeho země je po vojensko-strategické stránce připravena na každou variantu postupu svých nepřátel v budoucnu.

Němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!

Změna vlády byla provedena v dějinách často, stejně tak v dějinách našeho vlastního národa. Jisté však je, že žádná změna vlády nebyla provázena následky tak hluboko zasahujícími jako změna před osmi lety. Situace Říše byla tehdy zoufalá. Nebyli jsme zavoláni, abychom převzali vedení národa v okamžiku, kdy byl národ na počátku velkého vzestupu, nýbrž moc nám byla dána z nejtvrdší nutnosti, jaká vůbec mohla být, a to jest pod tlakem poznání, že vše už je ztraceno. V očích těch, kdož smýšleli dobře, to mohl snad být ještě poslední pokus; ti kdož smýšleli zle, doufali, že uvidí, jak je i nacionálněsocialistické hnutí definitivně odsouzeno k nezdaru.

Kdyby se bylo nepodařilo zachránit německý národ jako zázrakem, musela tehdejší situace nezbytně vést ke katastrofálnímu konci. Vždyť již po celých 15 let byl pokles nepřetržitý. Tato situace sama byla ovšem jenom důsledkem světové války a jejího zakončení, tedy našeho vlastního vnitřního politického, mravního a tím i vojenského zhroucení. Je tedy právě v takovýto den důležité se zase rozpomenout na příčiny tohoto národního neštěstí.

Příčiny světové války – Anglie spatřovala v Německu konkurenta

Co bylo důvodem k světové válce? O tom byla napsána již tak četná pojednání. Američtí doktoři zkoumali z příkazu nynějšího prezidenta Roosevelta příčiny světové války a přitom zjistili, že nemohlo jít o německé zavinění války. Osobnosti hrají v tak velkých dějinných okamžicích úlohu jenom tehdy, když vstupují do oblasti světového vlivu jako zjevy nadprůměrné. Tehdy tomu tak nebylo. Ani na německé, ani na jiné straně nebylo osobností vynikajícího formátu. Důvod tedy vůbec nemohl spočívat v selhání ani ve vůli jednotlivců, nýbrž příčiny byly hlubší.

Především nemohla být německá státní forma žádnou příčinou tehdejší války. Neboť Německo bylo již demokracií. A jakou k tomu! Přesně okopírována podle vzoru ciziny, Západu, kompromisní řešení mezi monarchií a parlamentní demokracií, tedy takzvaná konstituční monarchie, jejíž vedení bylo prakticky parlamentní.

Tento stát tedy nemohl být ve své státní formě opravdovou příčinou války demokratů proti tehdejší Říši.

Německo mohlo, již jako politický činitel, vůči světu poskytovat vícero příčin, neboť po staleté rozervanosti a bezmocnosti se německé kmeny a státy konečně spojily, i když spíše jen navenek, v nový stát, v Říši, a tím začlenily do takzvané rovnováhy sil v Evropě nový element síly, který byl pochopitelně pociťován jako cizí těleso. Ještě nutkavější byl snad odpor vůči tehdejší Říši jakožto činiteli hospodářskému. Zatímco dříve se Německo po staletí snažilo odstranit svoji hospodářskou nouzi tím, že buď nechávalo lidi pomalu umírat hladem, nebo je nutilo k vycestování, Německo tehdejší se započalo konsolidováním své politické moci pozvolna vyvíjet v moc hospodářskou,

to znamená, vyvážet zboží místo lidí a zabezpečovat si ve světě nezbytná odbytiště. Postup, který byl z našeho hlediska přirozený a spravedlivý, z hlediska jiných byl ovšem pociťován jako zasahování do jejich nejposvátnějších domén. A tím se dostáváme ke státu, který to všechno pociťoval jako zasahování nesnesitelné – k Anglii.

Anglie utlačuje národy světa již 300 let

Po tři sta let budovala Anglie postupně svou takzvanou světovou říši. Nikoliv svobodnou vůlí nebo souhlasnými projevy, úmysly nebo názory postižených, nýbrž pouze násilím byla tato světová říše ukuta. Byla vedena válka za válkou, národ za národem byl oloupen o svoji svobodu. Stát za státem byl rozdrcen, aby byl konečně vytvořen tento útvar, který se jmenuje Britské impérium.

Přitom byla demokracie všude pouhou maskou. Za demokracií se v celkovém pohledu ve skutečnosti skrývá ovládání národů; a v podrobnostech potlačování a ujařmování lidí. Tento stát se dnes nemůže odvážit nechat hlasovat své členy, zda nyní, po zpracování, které trvalo celá staletí, jsou snad ochotni být této světové pospolitosti dobrovolnými členy. Naopak! Egyptští a indičtí nacionalisté putují po tisících do žalářů a věznic. Koncentrační tábory nebyly vynalezeny v Německu, nýbrž vynalezli je Angličané, aby podobnými institucemi pozvolna zlomili páteř jiným národům, rozdrtili a odstranili jejich národní odpor a tak konečně přinutili národy, aby přijaly britské jho demokracie. Přitom Anglie ovšem používala ještě jiného mocného prostředku, prostředku lži a propagandistické fráze. Existuje přísloví, které praví, že Angličan, mluví-li o Bohu, myslí tím kartoun.

A tak je tomu i dnes. Uvážíme-li, jak tito lidé, kteří s chladným srdcem vháněli národ za národem do boje, který slouží jenom jejich hmotným zájmům, se navenek chovají jako lidé zbožní a věřící, pak si můžeme jenom říci: Zřídka dosáhlo lidské pokrytectví takového vrcholu, jak je tomu u dnešního Angličana. Rozhodně však byla výsledkem této třistaleté krví zbrocené cesty, kterou kráčely britské dějiny, skutečnost, že 46 milionů Angličanů v mateřské zemi ovládá dnes asi čtvrtinu povrchu zeměkoule co do prostoru i co do počtu lidí, to znamená, že na 46 milionů lidí připadá asi 40 mil. čtverečních kilometrů prostoru.

Je důležité, soukmenovci, abychom to znovu a znovu vykřikovali do světa, poněvadž vystupují nestoudní demokratičtí lháři a tvrdí, že takzvané totalitní státy chtějí dobýt svět, zatímco ve skutečnosti jsou dobyvateli světa odedávna naši staří nepřátelé!

Rovnováha sil podle Anglie

Tato britská světová říše zanechala na cestě svého vzniku jeden jediný proud krve a slz. Jisté je, že ovládá dnes obrovskou část země. Avšak ani nyní není toto ovládání světa prováděno silou myšlenky, nýbrž v podstatě silou násilí, a pokud nepostačuje, silou kapitalistických nebo hospodářských zájmů.

Máme-li před očima tento zvláštní vznik britské světové říše, pak se tento proces stává pochopitelný díky skutečnosti, že evropský kontinent byl z tohoto vývoje úplně vyloučen jako sjednocený faktor. To bylo především dokumentováno vyloučením Německé říše. Po tři staletí jakoby vůbec Německo nebylo. Zatímco Britové samozřejmě mluvili o Bohu, zatímco měli na zřeteli své hospodářské zájmy, německý národ vedl, překoná-

vaje sporné náboženské otázky, po celá staletí vnitřní krvavé války, což bylo předpokladem pro možnost vzniku britské světové říše. Jenom následkem toho, že německý národ spotřeboval svoji sílu uvnitř a tím se vyloučil jako mocenský činitel navenek, mohla Anglie dát loupeží dohromady svoji světovou říši.

Nikoli však pouze Německo bylo v těchto třech stoletích prakticky vyloučeno ze soutěže na této zemi. Totéž platilo i o Itálii. Tam byly zjevy podobné jako v Německu. Méně rázu náboženského, zato však státního a dynastického. A opět z jiných důvodů došlo k vyloučení dalších velkých národů ve východní Asii, které se rovněž před čtyřmi sty lety začaly oddělovat od ostatního světa a nedbajíce vlastního životního prostoru, se uzavřely do svého dobrovolného ústraní.

Tak vznikla zvláště v Evropě politická konstelace, kterou Anglie označovala za takzvanou rovnováhu sil, která však ve skutečnosti byla dezorganizací evropské pevniny ve prospěch britské ostrovní říše. Proto také bylo cílem britské politiky již celá staletí zachovat tuto dezorganizaci přirozeně nikoliv pod tímto názvem, nýbrž pod názvem krásnějším. Nemluvilo se, jak řečeno, o kartounu ani o dezorganizaci národů, nýbrž o Bohu a o „rovnováze sil“. A jenom tato takzvaná rovnováha sil, to znamená ve skutečnosti vnitřní nemohoucnost Evropy, umožňovala Anglii, aby znovu a znovu od případu k případu a podle potřeby mohla nastrkovat stát proti státu, aby tím evropskou sílu mohla stále zaplétat do vnitřních bojů a sama pak s veškerým klidem pronikat do světových prostorů méně schopných odporu.

Britské kontrasty – bohatství pro vyvolené, pro obyčejné lidi bída

A přece, jestliže ještě dnes mluvíme o světové anglické moci anebo o Anglii jakožto o pánu světa, je to jenom klam. Anglie je uvnitř přes svoje světové výboje sociálně nejzaostalejším státem v Evropě!

Je státem, jehož veškeré snahy směřují ve prospěch zájmů poměrně malé a skrovné horní vrstvy a židovského společenstva s ní spojeného. Zájmy širokých lidových vrstev nemají při směřování tohoto státu vůbec žádný význam. I zde si pomáhají frázemi – mluví se o svobodě, mluví se o demokracii, mluví se o vymoženostech liberálního systému; nemyslí se tím však nic jiného, nežli stabilizace režimu společenské vrstvy, která, díky svému kapitálu, dostala do ruky tisk, jej organizuje a diriguje a tím vytváří „veřejné mínění". Tak je možné, že v útvaru, přírodou tak požehnaném, ve státě, který má největší bohatství naší zeměkoule, který má k dispozici gigantické životní prostory, který souhrnně řečeno má sotva jednoho člověka na čtvereční kilometr, miliony lidí nemají žádnou účast na tomto požehnání, nýbrž žijí bídněji než lidé v našich přelidněných středoevropských státech. Země, která je pro několik jednotlivců rájem, je pro masu ve skutečnosti jenom nekonečnou bídou: Bídná výživa, bídné ošacování, především bídné bydlení, bídné zabezpečení výdělků a celkové sociální zákonodárství. A jestliže dnes náhle nyní vystoupí britský dělnický tajemník, který je však mimo to jako „opozičník" placen ze státních prostředků, a praví: »Anglie bude muset po této válce, po svém vítězství, přikročit k řešení sociálních otázek a sociálních problémů. Budeme se muset starat také o široké masy« atd., mohu tomuto tajemníkovi jenom říci: To se u nás již dávno stalo!

Nás to zajímá jenom proto, že se tím dokazuje naše tvrzení, že Anglie je na světě nejzaostalejší sociální zemí. Tak je tedy toto gigantické vnější bohatství z hlediska vnitřního vlastně bohatstvím neplodným, nehledíme-li k několika málo lidem a všímáme-li si širokých vrstev. Avšak i navenek je toto ovládání světa jenom zdánlivé! Svět má dnes nová centra.

Vznikly obrovské státy, jež jsou mimo hranice tohoto evropského kontinentu, nebo je daleko přesahují, a které Anglie nemůže napadnout, ba ani ohrožovat. Podkladem celé britské ideje ovládat svět je už jenom to, dostat znovu a znovu cizí pomoc, aby mohla postupovat proti kontinentu. Mimo hranice tohoto evropského kontinentu se může britská diplomacie snažit udržovat své postavení nanejvýš jenom tím, že se pokouší nastrkovat síly jiných navzájem proti sobě. To tedy znamená, že již nyní se musí snažit, aby tzv. rovnováhu sil v Evropě rozšířila v rovnováhu sil světa, jinými slovy, musí se snažit podněcovat světové státy jeden proti druhému, aby si udržela alespoň část své světové moci.

V Evropě již procitnutí národů odstranilo takzvanou teorii rovnováhy, to znamená tedy princip dezorganizace kontinentu. V tomto dezorganizovaném kontinentu započalo zrození sjednoceného německého národa a tím i tvoření nové Říše. Na jih od nás šla Itálie stejnou cestou. Tím vznikly nové prvky, které z rovnováhy sil učinily chiméru. Tato rovnováha již neexistuje. A v tom spatřujeme opravdovou a hlubší příčinu světové války.

Od r. 1871, kdy se německé kmeny začaly organizovat a za vedení velkého geniálního státníka utvořily opět Říši, tedy od roku, kdy pomalu již se hlásící národní znovuzrození německého národa nalezlo státní jednotu, od tohoto roku začala Anglie pronásledovat tento nový útvar svou nenávistí. Již v roce 1871, ba dokonce roku 1870, ihned po bitvě u Sedanu, začaly britské časopisy poukazovat na to, že tento nový útvar je pro

Anglii škodlivější, než byla stará Francie. Již tehdy doufali, že by se Prusům mohlo podařit v dlouhé válce Francii sice porazit, nechtěli však, aby z Pruska vzniklo německé národní znovuzrození nebo dokonce nová Německá říše.

Tak nadešla ona doba od roku 1871 do roku 1914, v níž Anglie nepřetržitě štvala do války proti Německu, při každé příležitosti postupovala proti Německu nepřátelsky, až konečně vypukla světová válka. Byla to práce docela malé skupiny mezinárodních nesvědomitých darebů. Také tuto světovou válku mohla Anglie vést jen s cizí pomocí. Přitom je zajímavé zjistit si celý chod vývoje této britské světové mocenské politiky za posledních 400 let. Nejdříve boj proti Španělsku s pomocí Holanďanů, potom boj proti Holanďanům s pomocí jiných evropských států, mezi nimi i Francie, potom boj proti Francii s pomocí Evropy a konečně boj proti Německu s pomocí Evropy a ostatního světa, který byl k dispozici. Světová válka, která od roku 1914 do roku 1918 otřásala Evropou, byla výlučně chtěným produktem britského státnického umění. Přestože tehdy byl proti Německu zmobilizován celý svět, nebylo Německo ve skutečnosti poraženo. Dnes to klidně můžeme říci. Nechtěl bych být kritikem minulosti, pakliže jsem to neprovedl lépe. Dnes však mohu jako jeden z mužů, kteří to lépe provedli, kriticky pozorovat a posuzovat i minulost. A mohu jenom říci, že úspěch roku 1918 byl způsoben výlučně jen vzácným nahromaděním osobní neschopnosti ve vedení našeho národa, jedinečným nahromaděním, jakého dosud nebylo v dějinách a jaké se v budoucnosti nebude opakovat. To mi můžete věřit!

Patnáct let plenili a vydírali německou demokracii

A přece německý voják odolával přes čtyři roky náporu nepřátelského světa.

A byl by odolával ještě déle, kdyby jako další moment nebyla k tomu ještě přišla tehdejší důvěřivost německého národa v čestnost ostatního demokratického světa a jeho státníků. Této důvěřivosti německého národa, které tehdy mnozí litovali, se dostalo strašlivé dějinné odměny. A jestliže nyní dnes Angličané přicházejí a věří, že postačí vložit do gramofonu staré propagační desky z let 1917–18, aby bylo dosaženo nového účinku, mohu jenom říci: Nic nezapomněli, ale naneštěstí pro sebe se ničemu nenaučili. A tím se odlišují od německého národa. Německý národ se od té doby něčemu naučil, ale nic také nezapomněl. Nebudeme přitom malicherní. V dějinách se již událo nejedno nedodržení slova, ale co se událo roku 1918, 1919, 1920 a 1921, to nebylo jediné nedodržení slova, nýbrž to bylo nedodržování slova na běžícím pásu. Nebylo porušeno jedno slovo, nýbrž nebylo dodrženo slovo ani jediné. Ještě nikdy nebyl velký národ tak oklamán jako tehdy národ německý. Co nám bylo zabezpečováno, co bylo tomu důvěřivému národu slibováno – a co udělali našemu národu?! Byl vypleněn a vymačkán. Bylo přitom využito cizího státníka, Američana, aby se u německého národa docílilo větší důvěřivosti. A možná, že to byla snad také příčina, proč německý národ na tento manévr naletěl. Je tedy také v tomto směru nyní imunizován proti všem podobným pokusům v budoucnu. Německý národ měl tehdy každý rok příležitost, aby přemýšlel o čestnosti demokratických ubezpečování, slibů, demokratických slov a demokratických státníků, aby věci přirovnával a prakticky to nyní také pocítil na svém vlastním těle.

A z této doby konečně vzešlo nacionálněsocialistické hnutí.

Jestliže se nyní někdo táže: »Proč jste se vrhli na zcela novou ideologii?« Protože stará bídně selhala! Nejenom u nás doma. Vždyť demokracie byla u nás mizerným útvarem. Jestliže si 40 až 50 stran navzájem konkurovalo svými světově-názorovými zájmy, které vycházely z majetku, od úrovně cyklistických sdružení až po vlastníky domů, je to již samo o sobě špatným obrazem. Ale když od toho odhlédneme – kdybychom byli aspoň za tuto ubohou vnitřní demokratickou nestvůru našeho života odměněni přinejmenším navenek, bylo by možno říci, nu ovšem, u nás doma ta věc sice selhala, ale navenek se nám přinejmenším za to dostalo slušného nakládání. Uvnitř to všechno byl jenom vtip – ale aspoň v okolním světě dělali, jakoby nás chtěli brát vážně. Splnili alespoň něco z toho, co bylo slibováno. Ale koho po celých 15 let plenili, koho podváděli a vydírali? Snad nacionálněsocialistický stát? Nikoli, německou demokracii!

Když jsem se roku 1918 vrátil z lazaretu domů a pak prožil zimu 1918/1919, tak mi přirozeně, jako četným jiným, bylo jasné, že od existujícího politického světa v Německu nelze očekávat obrodu. A proto jsem jako četní jiní začal hledat. Tehdy vznikla koncepce, která si později jako nacionální socialismus dobyla německý národ a která vycházela z poznání, že německý národ podlehl, protože si dovolil přepych vyčerpávat své síly uvnitř. Podle věčně platného zákona odstranilo toto opotřebování sil doma sílu i navenek. Tehdejší demokracie přirozeně doufala, že získá přátelské sympatie jiných, nepoznala však nic jiného, nežli nahé sobectví, kruté, ničemné finanční zájmy, které nyní začaly plenit, co se vyplenit ještě dalo. Nic jiného se nemohlo očekávat. Avšak kostky byly vrženy. Jedno mi bylo jasné: Žádný opravdový vzestup nemohl mít svůj počátek venku, nýbrž jenom uvnitř.

Nacionální socialismus sjednotil dva nesmiřitelné tábory

Nejdříve se muselo německému národu dostat nové úpravy jeho vnitřního politického života, která umožnila opět shromáždit celou sílu Německa, a to především jeho sílu idealistickou. Tato idealistická síla byla, jak se věci tehdy měly, ve dvou táborech: Socialistickém a nacionálním. Právě tyto dva tábory, které co nejvíce stály proti sobě a co nejostřeji se potíraly, musely být spojeny v novou jednotu.

Dnes, soukmenovci, kdy ve znamení této jednoty pochodují miliony a miliony, je to považováno za samozřejmé. V letech 1918 a 1919 se to však jevilo jako výplod chorobné fantazie. Nanejvýš měli se mnou soucit. Snad to ale, soukmenovci, bylo štěstí! Kdyby mne tehdy byli brali vážně, patrně by mne byli zničili. Neboť hnutí bylo příliš malé, aby se mohlo postavit na odpor takovému zničení. Snad tedy bylo jenom přírodou nebo Bohem zamýšleným osudem, že se nám tehdy vysmívali a posmívali a že jistá propaganda nás zesměšňovala a všechno považovala za pouhý žert. Tak se pomalu podařilo vytvořit v našem hnutí první zárodek nové národní pospolitosti a – téměř neuvěřitelný dějinný zjev; ačkoliv začátek byl učiněn muži vesměs neznámými – získávat stoupence především ze širokých vrstev.

Jen ještě v jednom státě je možné až dosud považovat tento proces za zdařilý – v Itálii – jinak až dosud nikde jinde v Evropě. V četných státech je snad možné vidět počátek. V některých demokraciích již snad poznávají význam takového procesu a domnívají se nyní, že něco podobného mohou dosáhnout podvody. Přitom však zapomínají především na jedno: Takové znovuzrození národa je opravdu událostí zázračnou, událostí, která předpokládá více víry než jen abstraktního

duchaplného vědění. A že k nám v letech 1918, 1919, 1920 a 1921 postupně proudila tato primitivní víra širokých vrstev, to tvořilo první jádro našeho hnutí, to způsobilo, že tehdy tito malí lidé, kteří k nám přicházeli z podniků, továren, dolů, ze selských dvorů, z kanceláří atd., to způsobilo, že tito malí lidé bojovali za budoucnost této myšlenky, tohoto hnutí a za jeho pozdější vítězství.

Bezcílnost hospodářství v demokraciích znemožňuje důsledné řešení

Hájili jsme tentokrát poznatek:

Jestliže německý národ svoje postavení vůči světu nezlepší, to znamená, jestliže se nestane zase mocenským činitelem, bude v krátké době opravdu mít o 20 milionů lidí méně. Vždyť se to dalo vypočítat! Nezaměstnanost rostla každý rok. S ní teprve přišla bezcílnost národní koncepce hospodářského plánování. Věčné střídání režimu zamezovalo jakýkoliv rozvrh na delší dobu. Projekty na dobu delší tří měsíců již neměly žádný význam, protože příslušná osoba mohla předem vědět, že již za tři měsíce nebude vládnout. Jeden říkal: »Proč mám odklízet to, co jiní špatně udělali?« – a druhý říkal: »Proč mám tohle dělat lépe, když se do toho potom stejně vloží někdo jiný?« A tak nakonec nebyl již žádný důvod, aby se přikročilo ke skutečně důslednému řešení.

Potom ovšem musela nutně přibývat národní bezmocnost a úpadek, počet nezaměstnaných se zvětšoval a počet lidí zaměstnaných zmenšoval, zatížení jejich beder se stále více zvyšovalo, jejich únosnost dále zmenšovala a konečně muselo nastat jenom zhroucení, jehož konce nebyly dohledné. A tak bylo možné předvídat, že se uskuteční citové a humánní proroc-

tví velkého francouzského demokrata Clemenceaua, že je nás Němců na světě o 20 milionů přespříliš.

Naproti tomu vznikl program soustředění německé síly s konečným cílem: Zachovat naše právo na život na všechny strany.

Překonání individualismu a universalismu

Zvolili jsme tím cestu, ležící mezi dvěma extrémy. Zprvu jsme již propadli jednomu extrému, totiž liberálnímu, individualistickému, jenž stavěl individuum do středu nejen úvah, nýbrž také veškerého jednání. Na druhé straně byla teorie lidstva jakožto univerzálního pojmu. Mezi těmito dvěma extrémy byl náš ideál: Národ, ve kterém spatřujeme duševní i tělesnou pospolitost, kterou chtěla a vytvářela Prozřetelnost; v ní kotvíme a jedině v ní můžeme hájit svou existenci. Vědomě jsme podřídili všechny své myšlenky tomuto cíli, přizpůsobili jsme tomuto cíli zájmy a uvedli jsme do souladu s ním všechna opatření.

Tak vznikl nacionálněsocialistický myšlenkový svět, který znamenal překonání individualismu, ne snad v tom smyslu, že oklešťuje individuální schopnosti anebo ochromuje iniciativu jednotlivce, nýbrž jen v tom smyslu, že nad individuální svobodou a nad každou iniciativou jednotlivce stojí společný zájem, že tento společný zájem je činitelem regulujícím, určujícím a brzdícím, v případě nutnosti však také rozkazujícím.

Tím jsme tehdy začali boj proti všem, proti stoupencům individualistického principu, právě tak jako proti stoupencům ideje o lidstvu jakožto univerzálním pojmu. A v tomto boji jsme za 15 let dobyli německý národ. Zastával jsem přitom vždy názor, že musím své spoluobčany získat. A když toto hnutí čítalo po roce prvních 10 000 stoupenců a později vždy více rostlo,

byli těmito stoupenci přece soukmenovci, kteří dříve věřili něčemu jinému.

V řadách mé strany pochodovali přece jen Němci, kteří také dříve byli stoupenci jiných hnutí. Statisíce mužů mých SA a SS byly dříve bojovníky v jiných organizacích. Byl to největší duševní boj, který snad kdy byl vybojován v našich dějinách. Nemohl jsem přece nikoho nutit, aby šel se mnou, aby vstoupil do mé organizace. Všichni museli být vnitřně přesvědčeni a jen na základě svého přesvědčení pak na sebe vzali velké oběti.

Tento boj měl být vskutku veden duchem, to jest silou řeči, slova a písma a tím silou přesvědčení. A jen tam, kde zlovolný odpůrce pravil: »Duchem vám nemohu odporovat, ale jsem silnější než vy. A jelikož vám nemohu odporovat duchem, budu vám klást odpor násilím.« Jedině tam jsem ovšem jako bývalý frontový voják zvolil odpověď, která je vůči násilí jedině na místě: Násilí proti násilí!

Tak vzniklo bojující hnutí, které zápolilo duchem, pokud byli druzí ochotni utkávat se rovněž duchovními zbraněmi; které se však ani nelekalo sáhnout k moci, jakmile se druzí ze své strany domnívali, že mohou mocí ubít ducha.

Přitom byli našimi odpůrci ti, kteří také zvenčí vždy vystupovali proti nám: Směsice všech mezinárodně cítících, myslících a jednajících osob ze všech zemí. Vy, soukmenovci, znáte tehdejší koalice, které vystupovaly proti nám. A já dnes zajisté mohu říci: V tomto boji ducha jsme je všude přemohli, neboť když jsem konečně byl povolán k moci, tak jsem k této moci přišel za říšského prezidentství generála polního maršála von Hindenburga legální cestou, v důsledku nejsilnějšího hnutí, jež stálo za mnou!

To tedy znamená: Takzvaná nacionálněsocialistická revoluce přemohla demokracii demokracií a v demokracii!

Zabezpečila si všechny mocenské prostředky přísně legální cestou. Také dnes stojím před vámi na základě mandátu německého národa, a to mandátu, který je rozsáhlejší, než má v této době kterýkoliv takzvaný demokratický státník.

Nacionálněsocialistické cíle po převzetí moci

Když jsem se r. 1933 ujal moci, naše cesta byla jasně vyznačena. Uvnitř byla přesně určena patnáctiletým bojem, který nás v tisících projevech zavázal vůči německému národu. A byl bych bezectný a zasloužil bych, aby mne ukamenovali, kdybych se byl uchýlil, nebo kdybych se uchýlil byť i jen o jediný krok od tohoto programu.

Tento program po sociální stránce zněl: Vytvořit německou národní pospolitost, překonat všechny třídní a stavovské předsudky, vychovat německého člověka k pospolitosti, bude-li nutné, zlomit odpor těch, kdož se této pospolitosti nechtějí podrobit.

Po hospodářské stránce pak zněl: Vybudovat německé národní hospodářství, které uznávajíc význam soukromé iniciativy přeci jen podrobuje a podřizuje celý hospodářský život všeobecným zájmům.

A věřte mi, také zde již není myslitelné žádné jiné vytyčení cíle. V dobách, kdy národy jsou nuceny nastoupit na bojištích k obraně svých zájmů a přitom nemohou činit žádné výjimky mezi těmi, kdož musí hájit mnoho, nebo těmi, kdož musí hájit málo, v takových dobách již nelze zachovávat hospodářské výhody nebo přednosti postavení v neprospěch zájmů obecných.

Tak jako všude, i zde jsem kráčel cestou poučování, výchovy, pomalého přizpůsobování. Neboť bylo mou hrdostí uskutečnit tuto revoluci, aniž by v Německu bylo rozbito třeba jen jediné

okno. Revoluci, která vede k největším převratům, jaké se kdy staly na zemi a přitom z hodnot nezničí ani to nejmenší, nýbrž všechno jen pomalu usměrňuje, přestavuje výhybku za výhybkou, až konečně nalezla velká pospolitost svou novou formu. To bylo naším cílem.

A stejně tomu tak bylo v oboru zahraničně-politickém. Zde jsem vytkl program odstranění Versailles. V ostatním světě by se neměli tvářit tak hloupě, jako kdyby to snad byl program, který jsem objevil teprve v roce 1933 nebo 1935 nebo 1937. Tito páni, místo aby naslouchali hloupému žvanění emigrantů, by si měli pouze přečíst, co jsem napsal, a to tisíckrát.

Nikdo neprohlásil a nikdo nenapsal častěji, co chce, než jsem to učinil já. A psal jsem přece znovu a znovu:

Odstranění Versailles.

Odstranění Versailles mírovou cestou

A to ne proto, že jsem si to vzal jen tak do hlavy, nýbrž proto, že Versailles bylo největším bezprávím a nejzavrženíhodnějším týráním velikého národa, jaké vůbec dějiny znají, a protože bez odstranění tohoto donucovacího nástroje ke zničení německého národa by nebylo možné zachování života našeho národa.

S tímto programem jsem vystoupil na veřejnost v roce 1919 ještě jako voják, poprvé jsem o něm tehdy mluvil, a tento program jsem pak ustavičně měl před očima jako slavnostní a závazný příkaz, a to po celá léta boje o moc.

A když jsem se ujal moci, tak jsem si řekl, a to nikoliv jako demokratičtí politikové: Mouřenín učinil svou povinnost, mouřenín může jít, nýbrž já jsem si v tomto okamžiku řekl: Děkuji

ti, Pane Bože, že jsi mne nyní přivedl tam, kde konečně mohu uskutečnit svůj program.

Avšak ani zde jsem nechtěl svůj program uskutečnit násilím, nýbrž jsem mluvil, kolik jenom člověk mluvit mohl. Důkazem toho jsou mé projevy v Říšském sněmu, které žádný demokratický státník nemůže podvodem odstranit z dějin. Jaké nabídky jsem jim učinil! Jak jsem je prosil, aby byli rozumní a velkému národu neomezovali životní a existenční možnosti. Jak jsem jim dokazoval, že sami z toho nemají žádný prospěch a že je to nesmyslné, ba že jim samotným to jenom škodí! Co všechno jsem v těchto dlouhých letech učinil, abych jim usnadnil cestu k dorozumění! Nebylo by bývalo nutné dospět k tomuto světovému zbrojení, kdyby to nebyli bývali chtěli jiní. Předložil jsem jim návrhy. Ale bylo to tak, že každý návrh, jenom proto, že pocházel ode mne, postačil k tomu, aby ihned rozčílil jistou židovsko-internacionální kapitalistickou kliku právě tak, soukmenovci, jako u nás v Německu samotném, kde také každý rozumný návrh nás národních socialistů byl ihned odmítnut jen proto, že pocházel od nás.

Tak tomu bylo i zde. Můj projev v Říšském sněmu 17. května 1933 a moje pozdější projevy, moje nesčetné projevy na veřejných shromážděních, všechny moje pamětní spisy, které jsem tenkrát sestavil, jsou ovládány jedinou myšlenkou: Za všech okolností nalézt cestu, aby revize této smlouvy byla provedena smírně.

A že tato smlouva byla podlým dokumentem, přiznali konec konců jeho autoři sami, ba připouštěli dokonce, že by měla býti zkoumána možnost revize.

Určili k tomu Společnost národů, to jest udělali kozla zahradníkem.

Tato Společnost národů, která na jedné straně byla k tomu, aby zajistila, že tato smlouva bude plněna, měla být na druhé

straně zase příslušnou pro její revizi. Nejprve jsme nebyli ve Společnosti národů a později nebyla německá účast v podstatě nic jiného než odvádění ročních příspěvků. To bylo jediné „pozitivní", co z toho pro Německo vyplývalo. Ale ostatně bylo Německo přece demokracií. Jeho demokraté tam žebrali, lezli v Ženevě před tímto mezinárodním fórem po kolenou a prosili: »Dejte nám revizi!« Všechno bylo marné!

Já, nacionální socialista, jsem za několik měsíců uviděl, že na tomto fóru nelze nic získat. Vyvodil jsem z toho potom důsledky. Naši nepřátelé nás ovšem pravděpodobně stále zaměňovali s lidmi, s nimiž měli co do činění od listopadu roku 1918. S těmito lidmi však nemá nic společného ani německý národ, ani my. To nebylo Německo! To bylo pár mizerných subjektů, placených Angličany a Francouzi a vydržovaných Židy! To nebyl německý národ! Německý národ neměl s nimi nic společného. Uvádět nás s něčím takovým ve spojení je pro nás urážkou!

Jestliže se tedy někdo domníval, že může použít proti nám týchž metod jako předtím proti listopadovým mužům, ten byl na omylu. Pak se samozřejmě ve svých řečech míjeli s účinkem. Nesměli od nás očekávat, že snad půjdeme do Ženevy, abychom trvale žebrali, dostávali kopance a znovu žebrali. Zde zaměňovali někdejšího německého frontového vojáka se zrádci z roku 1918! Tito listopadoví mužové nemohli jednat jinak, nežli se podrobit, neboť byli přece chyceni do finančních pout tohoto jiného světa.

My jsme však neměli přeci žádný důvod, abychom se sklonili před tímto jiným světem. Nebo si snad Angličané skutečně namlouvali, že snad trpím vůči Anglii komplexem méněcennosti? Oklamali nás tehdy svým podvodem a lží. Ale britští vojáci nás neporazili! A nezdá se ani nyní, že by se na tom něco změnilo.

Proč Německo odešlo z odzbrojovací konference

Bylo nám tedy jasné, a mě právě tak, že pokud se v Ženevě nedalo a nedá cestou dobrovolného jednání a vyjednávání ničeho dosáhnout, že se tedy z Ženevy odebéřeme. Ještě nikdy v životě jsem se nikomu nevnucoval. Kdo se mnou nechce mluvit, nemusí to dělat. Já to nemám zapotřebí. Je nás 85 milionů Němců a tito Němci to také nepotřebují, neboť mají mohutnou historickou minulost. Byli světovou říší již tehdy, když Anglie ještě byla malým ostrovem. A to trochu déle než 300 let. Tak nám vnutili cestu, kterou jsme kráčeli. Společnost národů měla pro nás jenom výsměch a posměch. Proto jsme z ní odešli. Odzbrojovací konference – totéž. Proto jsme ji opustili. A nyní jsme kráčeli cestou, kterou jsme nezbytně museli jít, přitom však, pokud to bylo jen trochu možné, jsme se snažili přece jenom dospět k porozumění. A mohu připomenout, že v jednom případě se zdálo, že se to téměř podaří, totiž s Francií. Když se konalo sárské hlasování a sárské území se k nám vrátilo, vyvodili jsme důsledky, důsledky velmi těžké. Tehdy jsem se zřekl další revize německých hranic na západě. Francouzi to přijali jako něco samozřejmého. Řekl jsem tehdy francouzskému velvyslanci, že to není tak samozřejmé, jak se domnívají. Řekl jsem mu: Pro mír přinášíme tuto oběť. Přinášíme ji, chceme však za to obdržet alespoň mír. Avšak bezohlednost těchto kapitalistických plutokratů v těchto zemích zanedlouho opět zvítězila, podporována emigranty, kteří poskytovali obraz německé situace, jenž byl přirozeně jenom bláznivý, kterému se však věřilo, protože se to zdálo příjemné a potom byla samozřejmě oplodňována židovskou nenávistí. Tato koalice plutokratických zájmů na straně jedné, židovských nenávistných pudů a mstivých choutek emigrantů na straně druhé, dokázala čím dál více omámit svět, opříst jej frázemi a poštvat proti

Německé říši právě tak, jako kdysi proti té Říši před námi. Tehdy měli něco proti císařskému Německu, nyní proti Německu nacionálněsocialistickému. Ve skutečnosti tedy vždy proti Německu jako takovému.

Nyní jsem se ovšem rozhodl, za žádných okolností nevzdat se ničeho z našeho práva. Vždyť se přece neopouštějí teorie, nýbrž se zde obětuje život milionů lidí v budoucnosti. Nezříkám se však ani jediného bodu svého programu strany, neboť nehodlám obětovat budoucnost naší rasy. K tomu není nikdo oprávněn, ledaže předstoupí otevřeně před národ a řekne: »Nemohu již hájit tvoje zájmy.« Pak ovšem odpovědnost musí převzít někdo jiný. Neujal jsem se však moci s úmyslem vydat v šanc zájmy německého národa, nýbrž přišel jsem s přísahou: Hájím německé zájmy stůj co stůj. Neboť není pravda, soukmenovci, že by přineslo pro všechny budoucí časy klid, kdybychom se během jednoho roku vzdali svých zájmů. Viděli jsme to ve staré Německé říši. Začalo to vzdáním se západních říšských provincií. Potom to šlo ale dál a dál. A každé desetiletí vyžadovalo nové oběti. Až bylo Německo konečně roztříštěno a na náš národ přišla staletá mdloba. Já jsem naproti tomu od začátku odhodlán neustoupit ani o píď!

Když jsem tedy viděl, že v Anglii začali staří váleční štváči ze světové války opět svou zločinnou činnost, když pan Churchill, Eden, Duff Cooper, Hore-Belisha, Vansittart(63), Chamberlain, Halifax atd., když všichni tito staří mužové nyní právě tak jako tenkrát zase začínali se svým štvaním, bylo mi jasné, že těmto lidem nešlo o to nalézt spravedlivé dorozumění s Německem, nýbrž že zase věřili, že mohou levným způsobem Německo srazit, a to čím rychleji, tím snadněji.

Co se stalo, víte, soukmenovci. V těchto letech – od roku třicátého čtvrtého – jsem tedy zbrojil. Když jsem v Říšském sněmu v září roku 1939 oznamoval rozsah německého vyzbrojení, tak

tomu tento „jiný svět“ nevěřil. To je pochopitelné. Neboť kdo sám žije jenom z blufu, myslí si, že i jiní dělají jenom bluf. My jsme to zažili také i u nás doma. Každému proroctví se smáli, každé prohlášení bylo vyličováno jako komické, každý obraz budoucnosti byl označován jako fantastická chiméra. Navenek prožíváme totéž jako tenkrát doma. Ale mohu světu jenom říci: Já jsem přeci jen zbrojil, a to velmi, velmi jsem zbrojil.

Německý národ to dnes ví. Ale ani sám ještě neví úplně všechno. Není to však ani nutné, aby bylo všechno řečeno. Rozhodující je, že se všechno stalo! Nic jsme od jiných nežádali. Když Francie vstoupila do této války, neměla vůbec žádný důvod. Byla to prostě chuť zase bojovat proti Německu. Říkali: »Chceme Porýní. Chceme Německo rozdrobit! Chceme odtrhnout Východní marku, chceme Německo rozložit!« Takto se vžili do divokých fantasií zničení naší Říše, do fantasií, které jsou zhola nemožné ve XX. století, ve století nacionální myšlenky. Všechno je to prostě jen dětinské!

A Anglie? Podával jsem jí ruku. Znovu a znovu! Byl to přímo bod mého programu dospět s anglickým národem k dorozumění. Neměli jsme vůbec žádný sporný bod. Byla jenom jediná otázka, a to navrácení německých kolonií. Při tom jsem říkal: Na tom se jednou dohodneme. Ani čas nehrál žádnou roli. Nestanovil jsem vůbec žádnou lhůtu. Pro Anglii jsou tyto kolonie bezúčelné, Anglie má 40 milionů čtverečních kilometrů. Co s nimi dělá? Naprosto nic. Je to jenom lakota starých lichvářů, kteří nechtějí vydat, co mají. Jsou to chorobné bytosti, které vidí, že jejich soused nemá co jíst, které to, co mají, nemohou spotřebovat, ale raději to hodí do moře, nežli by z toho něco daly. Onemocní z myšlenky, že by mohly něco ztratit.

Přitom jsem nepožadoval pranic z toho, co patřilo Angličanům, nýbrž jenom to, co nám v letech 1918 a 1919 uloupili a ukradli! Uloupili a ukradli proti slavnostnímu ujištění pana

amerického prezidenta Wilsona! Nic jsme od nich nepožadovali, nic jsme nechtěli. Znovu a znovu jsem jim podával ruku, přesto to však bylo všechno marné. Důvody jsou nám jasné: Je to především německé sjednocení jako takové.

Strach nepřátel ze sociálního svědomí národů

Oni nenávidí tento náš stát, ať vypadá jakkoliv, císařský nebo nacionálněsocialistický, demokratický nebo autoritativní. To je jim jedno. A zadruhé: Nenávidí především sociální vzestup této Říše. A zde se spojuje panovačnost navenek s nejsprostším sobectvím uvnitř. Jestliže říkají: »S tímto světem se nikdy nemůžeme dohodnout« – tak je to svět procitnuvšího sociálního svědomí, se kterým se dohodnout nemohou. Na to mohu říci těmto pánům na druhé straně oceánu pouze jedno: Sociální svět nakonec zvítězí. Ve všech národech započne bušit sociální svědomí. Mohou vést války za své kapitalistické zájmy. Avšak války samotné připraví konec konců cestu sociálním pozdvižením uvnitř národů!

Je prostě nemožné, aby trvale byly stamiliony lidí usměrňovány podle zájmů několika málo jednotlivců. Větší zájem lidstva zvítězí nad zájmy těchto malých plutokratických kořistníků!

Máme důkazy, že také v jiných zemích se dnes na tomto poli již začíná ozývat krize. Angličtí dělničtí předáci přicházejí nyní náhle s „novými“ sociálními myšlenkami, tak omletými a prastarými, že mohu jenom říci: Složte je zase do bedny. Je to starý, již dávno od nás odložený materiál, již dávno překonaný, pánové! Chcete-li vědět, jak se takové věci dělají, nesmíte si brát programy, které u nás byly moderní přibližně tak v letech osmdesá-

tých nebo devadesátých. Musíte k nám přijít, pánové, a u nás studovat, chcete-li se naučit, jak se to dělá.

Ale postačuje nakonec již skutečnost, že na něco takového se najednou dívají jako na konečný cíl. Ale proč pak pánové vlastně válku vedou? Nejprve říkají: »Aby byl potřen nacionální socialismus, musí národové světa vykrvácet« – a nyní náhle vytahují z nejspodnější zásuvky programové body našich dávných předchůdců. Pročpak vůbec tohle všechno? To mohli mít přece levněji. Ale to je důkazem, že se i tam začínají národové hýbat. Anebo jestli snad v Anglii propukne bouře, protože kdosi – myslím plukovník – prohlásí: »V této zemi, to jest tedy v sociálně pokrokové Anglii, nelze potřebovat důstojníky z nižších vrstev, nýbrž důstojníci mohou být vybíráni jenom z vrstev horních, nižší se k tomu nehodí.« Tu se mohu jenom dotázat: Proč se rozčilují? Protože to řekl? Měli by se rozčilovat, protože je tomu tak, ale nikoliv proto, že to někdo konečně řekne. Je zajímavé, že se přitom nikdo nerozčiluje, když tomu ve skutečnosti tak je. To tedy znamená, že se tam mohou opravdu něčím stát jenom lidé z této nejvyšší vrstvy.

Nad tím by se měli rozčilovat, nikoliv však proto, že někdo to teď hloupě vyžvanil za války. U nás – chtějí-li se něčemu přiučit – je to již odstraněno. Ještě nedávno nám dokazovali, že naši důstojníci a generálové se k ničemu nehodí, poněvadž jsou mladí a nakažení nacionálněsocialistickým myšlením, tedy mají také něco společného se širokými vrstvami. Vývoj však již ukázal, kde jsou ti lepší generálové, jestli tam na druhé straně, nebo u nás! A potrvá-li válka ještě déle, bude to velké neštěstí pro Anglii. Ještě všelicos tam zažijí a jednoho dne snad Angličané vyšlou komisi, aby převzala náš program. Je to právě toto sociální Německo, které je nejvíce nenáviděno touto klikou, smíšenou ze Židů, jejich finančníků a jejich kořistníků tam na druhé straně.

Naše zahraniční politika a naše vnitřní a hospodářská politika je naproti tomu železně jasně určena. Je pouze jeden usměrněný cíl a ten zní: Národ. Všechny cesty, které musíme nastoupit, musí nakonec vyústit tam. Přitom jsme si vědomi, nemá-li být všechno ničeno, že je možné kráčet touto cestou a udržet ji jenom s četnými ohledy a kompromisy. Avšak hnutí také není jenom dočasným zjevem jediného muže. Již dříve jsem řekl v našem boji: Nacionální socialismus bude určovat příští tisíciletí německých dějin. Nelze si ho již odmyslet. Zajde teprve tehdy, až se jeho programové body stanou samozřejmostí. Ale ještě i ve válce samé byla dána možnost dorozumění. Hned po válce v Polsku jsem znovu podával ruku. Nežádal jsem nic od Francie ani od Anglie. Bylo to marné. Pak jsem opět nabízel Anglii ruku hned po zhroucení na západě. Přijali mne však jen se vzteklým křikem. Takřka po mně plivali. Byli rozhořčeni. Také dobře. To je stejně všechno marné. Finanční zájmy těchto demokracií vítězí nad skutečnými zájmy národa! Krev národů musí tedy být znovu postavena do služeb peněz této malé mezinárodní zájmové skupiny.

Tak došlo k prvnímu boji a tento boj bude tedy pokračovat. Smím však hledět zpět a říci jedno: Již rok, který leží za námi, a poslední část předchozího roku prakticky rozhodly tuto válku.

Anglické naděje na zvrat v této válce jsou marné

Odpůrce, kterého proti nám zmobilizovali nejprve na východě, byl vyřízen v několika málo týdnech. Pokus, aby nám na severu odřízli dovoz rudy a získali útočnou základnu proti severovýchodnímu Německu, byl rovněž vyřízen za 1 a půl měsíce. Pokus, dostat se přes Holandsko a Belgii do Porúří, se zhroutil v několika dnech. A Francie šla stejnou cestou. Anglie byla vy-

hnána z pevniny. Četl jsem pak několikrát, že Angličané mají v úmyslu začít někde s větší ofensivou. Měl bych v tomto ohledu jen jediné přání, aby mi to totiž napřed oznámili. Dal bych pak rád toto území předem vyklidit.

Uspořil bych jim všechny potíže vyloďování a pak bychom se mohli opět představit a ještě jednou si spolu promluvit, a to onou řečí, které oni zajisté jedině rozumějí.

Mají nyní naděje. Vždyť přece musí mít aspoň naděje. Ale co jenom očekávají? Stojíme zde na tomto kontinentu; a kde stojíme, odtud nás již nikdo nedostane! Vytvořili jsme si určité základny a potom, až přijde ten okamžik, vyrazíme k rozhodujícím úderům. Že jsme k tomu využili čas, to ti pánové vezmou v tomto roce historicky na vědomí.

V co doufají? V pomoc jiných, v Ameriku? Mohu říci jenom jedno: Již předem jsme zakalkulovali každou možnost. Každému, kdo vědomě nechce překrucovat pravdu, je jasné, že německý národ nemá nic proti americkému národu. Německo ještě nikdy neuplatňovalo zájmy na americkém kontinentu, leda že Němci spolubojovali za svobodu tohoto kontinentu! Jestliže se státy tohoto kontinentu nyní pokoušejí snad zasáhnout do evropského konfliktu, pak se tím jenom rychleji změní vytyčení cíle. Potom se bude hájit Evropa!

Nikdo ať se v této věci neoddává klamu. Kdo věří, že může Anglii pomoci, musí vědět jedno pro všechny případy: Každá loď, ať s průvodem nebo bez průvodu, která se dostane před naše torpédomety, bude torpedována!

Jsme ve válce, kterou jsme nechtěli. Naopak! Častěji nežli já, nemůže nikdo druhému podávat ruku! Jestliže však oni tam boj chtějí a mají za cíl vyhubit německý národ, poznají, zač je toho loket! Tentokrát nenatrefí na znavené Německo, jako tomu bylo za světové války, nýbrž tentokráte natrefí na Německo nejvyšší měrou zmobilizované, bojeschopné a k boji

odhodlané. Jestliže však chová někdo jiné naděje, mohu jenom říci, že jim nerozumím. Říkají: »Itálie odpadne.« Pánové ať nevynalézají revoluce v Miláně, nýbrž ať dávají pozor, aby nevypukla žádná u nich. Na poměr Německa a Itálie se vůbec tyto státy dívají jenom tak, jak se obyčejně samy chovají ke svým přátelům. Když v demokraciích jeden druhému pomáhá, vždy za to něco žádá, opěrné body nebo něco takového, a ty potom obsadí. Když italské letecké eskadry byly vyslány na pobřeží Atlantického oceánu, psaly anglické noviny o tom, že Italové nyní mluví do našeho vedení války a že v budoucnosti na Atlantickém oceánu za to žádali opěrný bod. Nyní, když jsou německé eskadry na Sicílii, říkají, že Německo pravděpodobně Sicílii zabaví. Pánové mohou být přesvědčeni: Ani v Německu ani v Itálii takovými šprýmy nikoho nedojmou. Ukazují jenom chorobnou bezduchost lidí, kteří něčím takovým v Anglii jiné častují. A především to ukazuje, že nechápou smysl války, který je: Kde Anglii můžeme porazit, tam Anglii porazíme!

Jestliže však spatřují již nyní v několika neúspěších našeho partnera důkaz svého vítězství, pak nerozumím právě Angličanům. Až dosud přece právě oni spatřovali ve vlastních neúspěších vždy jen důkaz svého velikého vítězství. Páni mohou býti přesvědčeni: Tento účet je celkovým účtem a bude na konci války vyrovnán bod za bodem, čtvereční kilometr za čtvereční kilometrem. O tom je mohu ujistit!

A ještě o jedné věci musí být přesvědčeni: Duce a já, my dva, nejsme ani Židé, ani handlíři. Jestliže si my dva podáváme ruce, pak je to stisk mužů, kteří mají čest v těle! A to si, jak doufám, páni uvědomí a ujasní během tohoto roku.

Snad doufají v Balkán, ani na to bych mnoho nesázel, neboť je jisté jedno: Kdekoli se Anglie objeví, napadneme ji a jsme na to dosti silní! Snad doufají v jiné státy, o nichž se domnívají, že je budou moci zatáhnout do války. To nevím, ale mohu ujis-

tit vás, příslušníci a příslušnice strany, kteří mne již nyní po mnoho let znáte jakožto starostlivého muže, který vždy hledí kupředu: Střízlivěji jsme vzali v úvahu každou možnost, která je vůbec myslitelná. Ale na konci je naše vítězství!

Snad mají ještě jednu naději – není již tak silná – a tou je hlad. Zorganizovali jsme svůj život, věděli jsme předem, že za války nemůže být nadbytek. Ale vyhladověn nebude německý národ nikdy! Nikdy! Spíše národ anglický! O tom mohou být pánové přesvědčeni.

Nedostatek surovin? Také zde jsme se o všechno postarali. Proto byl čtyřletý plán! Snad si to již i někteří Angličané uvědomili. Zbývá pak už jenom jediné: To jest, že se opravdu domnívají, že svým lhaním a svými frázemi mohou znovu omámit německý národ. A také tu mohu říci jenom jediné: Neměli spát tak dlouho! Měli jste se alespoň trochu zajímat o vnitřní vývoj německého národa. Se stejným idiotstvím se pokusili odcizit italský národ Ducemu. Povstane jeden anglický lord a apeluje na italský národ, aby již nešel za Ducem, nýbrž za jeho lordstvem! Takový hlupák!

A pak povstane opět jiný lord a napomíná německý národ, aby šel za jeho lordstvem a odvrátil se ode mne. Těmto mužům mohu jenom říci: O to se pokusili již docela jiní lidé. Takovou mají tito lidé představu o německém národě, o nacionálněsocialistickém státu, o naší pospolitosti, o armádě našich pochodujících mas! Ale jakou to také mají představu o propagandě!?

Poněvadž sami, jak se zdá, nejsou již tak úplně přesvědčeni o účinnosti svých myšlenek, vypůjčili si několik sil z Německa. Jsou to však právě ony síly, které zde tak žalostně selhaly. To jsou emigranti, kteří to zde vzali za špatný konec. To jsou jejich poradci. Vidíme to ihned na jejich pamfletech. Víme dobře: To udělal ten, to udělal onen, právě tak blbě jako tehdy u nás. Jenomže tehdy byla na tom pečeť „Vossische Zeitung“[(65)]

a nyní je na tom „Times“ nebo něco podobného. A tito lidé si namlouvají, že tak stará, prastará věc, která již netáhla ani ve „Vossische Zeitung“ nyní opět potáhne, jestliže je pojednou vydávána pod firmou „Times“ nebo „Daily Telegraph“. V těchto demokraciích propuklo opravdové změknutí mozku! Mohou být klidní. Německý národ učiní všechno, co je v jeho zájmu nutné. Půjde za svým vedením. Ví, že jeho vedení má pouze jediný cíl. Ví, že dnes nestojí v čele Říše muž, který má také v kapse balík akcií nebo sleduje nějaké jiné osobní zájmy. Tento německý národ – to vím a na to jsem tak hrdý – se mi zapřisáhl a jde se mnou cestou, necestou. V tomto národě ožil nyní zase duch, který nás již jednou dlouhou dobu provázel: Tento fanatismus obětavosti všechno vzít na sebe! Každou ránu, kterou dostaneme, vrátíme s úroky a úroky z úroků!

Nás to udělá ještě tvrdšími! Ať proti nám mobilizují cokoliv. A kdyby svět byl plný ďáblů, nám se to přece podaří! A jestliže potom nakonec říkají: »Ano, ale chyby, které děláte!« – Bože, kdo nedělá chyby? Dnes ráno jsem četl, že jeden anglický ministr – nevím kdo – jakousi metodou vypočítal, že jsem v uplynulém roce – tedy roku 1940 – udělal sedm chyb. Sedm chyb! Ten muž se zmýlil. Přepočítal jsem to: Neudělal jsem sedm chyb, nýbrž 724. Ale já jsem počítal dále: A moji nepřátelé udělali 4 385 000 chyb! Může mi to věřit! Přepočítal jsem to přesně.

My se se svými chybami dostaneme dále i tak. Jestliže letošního roku uděláme tolik chyb, jako roku minulého, poděkuji ke konci tohoto roku svému Pánu Bohu na kolenou. A jestliže naši nepřátelé udělají tolik chytrých kousků, jako v tom roce uplynulém, mohu být rovněž spokojen.

Takto vstupujeme do nového roku s brannou mocí, vyzbrojenou jako dosud nikdy v německých dějinách.

Na souši byl počet divizí značně navýšen. Jejich hodnota se zlepšila. Nesmírné jedinečné válečné zkušenosti, kterých na-

byli velitelé i mužstvo, byly zhodnoceny a využity. Pracovalo se a bez přestání se pracuje dále. Výzbroj byla zlepšena a naši nepřátelé uvidí, jak byla zlepšena.

Na moři začne letošního jara ponorková válka a potom i zde poznají, že jsme nespali!

A letectvo se jim představí stejně zdokonalené!

Celá naše branná moc vynutí rozhodnutí tak anebo tak! Naše výroba dosáhla ve všech odvětvích mocného zvýšení. Co jiní chystají, stalo se u nás již skutečností. Německý národ však stojí pevně za svým vedením v důvěře ve svou brannou moc a připraven, aby snesl, co osud od něho žádá.

Rok 1941 bude – o tom jsem přesvědčen – dějinným rokem nového velkého uspořádání Evropy!

Program nemůže být jiný, nežli otevření světa pro všechny, zlomení nadpráví jednotlivců, zlomení tyranie jistých národů a jejich finančních držitelů moci, a konečně tento rok pomůže, aby byly zabezpečeny základy pro skutečné dorozumění mezi národy a tím pro smíření národů. A nechtěl bych zapomenout na připomínku, kterou jsem učinil již jednou – 1. září 1939 v německém Říšském sněmu – totiž připomínku, že veškeré Židovstvo dohraje svoji roli v Evropě, jestliže ostatní svět bude Židovstvem stržen do obecné války!

Mohou se tomu i dnes ještě smát zrovna tak, jako se dříve vysmívali mým proroctvím. Příští měsíce a léta dokážou, že i zde jsem viděl správně. Již nyní počíná naše rasové poznání sdílet národ za národem a doufám, že i ty národy, které dnes ještě stojí proti nám v nepřátelství, jednoho dne poznají svého většího vnitřního nepřítele a že potom přece jenom vstoupí do jedné fronty s námi: Do fronty proti mezinárodnímu židovskému vykořisťování a kažení národů.

Tento rok, který je dnem 30. ledna nyní za námi, byl rokem největších úspěchů, ovšem také velkých obětí. I když byl

celkově počet mrtvých a raněných malý na rozdíl ode všech válek dřívějších, přece jenom je to pro jednotlivce mezi vámi, kteří tím byli postiženi, oběť velká. Celá naše náklonnost, naše láska, naše péče patří těm, kdož museli přinést tuto oběť. Utrpěli, co musely obětovat již generace před námi. Avšak i jinak přinesl každý jednotlivý Němec svou oběť. Celý národ pracoval ve všech oborech a náhradou za muže pracovala především také německá žena.

Je to obdivuhodná myšlenka pospolitosti, která ovládá náš národ! Je přáním dnešního dne, aby nám tato myšlenka zůstala v celé své síle zachována i v příštím roce. Je naším slibem, že chceme pro tuto pospolitost pracovat! Je naší vírou a důvěrou, že dobudeme ve službách této pospolitosti vítězství! A aby nás Pán Bůh v tomto boji v příštím roce neopustil, to nechť je naší modlitbou!

Německu: Vítězství zdar! (Sieg Heil!)

KDO CHTĚL VÁLKU NA BALKÁNĚ

Berlín 4. května 1941

- **Odmítnutí německých mírových apelů**
- **Židovsko-demokratický kapitál potřebuje válku**
- **Mezinárodní žhář Churchill**
- **Churchillovy úmysly na Balkáně**
- **Hospodářská spolupráce s balkánskými státy**
- **Řecko jako loutka britské politiky**
- **Vysvětlení konfliktu s Jugoslávií**
- **Vojenské přípravy a útok**
- **Nastolení řádu bez sobectví a egoismu**

Po úspěšném tažení na Balkáně promlouvá Adolf Hitler k poslancům Říšského sněmu v Berlíně. Po dalekosáhlém výkladu o jedinečném vítězném provedení vojenských operací a politických kroků na Balkáně vyjádřil Vůdce odhodlání německého národa v této válce a jeho víru ve vítězství. Teprve měsíc před konáním tohoto projevu totiž překročily svazy německé branné moci jugoslávské hranice a zároveň začala válka proti Řecku. Vůdce ve své řeči analyzoval důvody, které vedly k německému vojenskému zásahu v této části Evropy. Příčiny této války však mají podle něj hlubší kořeny.

Váleční žháři nalezli v roce 1939 v Polsku stát, který byl ochotný za jejich zájmy tasit meč. Hitlerovy nabídky k míru z let 1939 a 1940 stály v cestě válečným potřebám mezinárodního kapitálu, do jehož služeb se postavil Winston Churchill a ministři britské vlády. V době, kdy se nespokojené národy bouřily proti poměrům ve vlastních zemích, to přišlo politikům západních demokracií vhod. Konkrétní Vůdcovy mírové návrhy z 1. září 1939 a 6. října 1939 politikové západních demokracií jednak vysvětlovali jako známku slabosti Německé říše a mimo to „židovsko-demokratičtí váleční interesenti“ neměli zájem zakončit zbytečné prolévání krve, protože nechtěli přijít o své zainvestované miliardy. Právě Churchill se stal významným podněcovatelem válečného postupu proti Německu a sliboval britské veřejnosti vojenské úspěchy metodou letecké války, vyžadující mnoho obětí mezi civilním obyvatelstvem a ničící

kulturní památky (počínaje 25. srpnem 1940 přistoupila Royal Air Force na Churchillův rozkaz k cílenému bombardování obytných čtvrtí německých měst, poté co už předtím byly Brity bombardovány industriální oblasti v Porúří). Britské invazi v „neutrálním“ Norsku, v jehož vodách Britové operovali, bylo zabráněno německým útokem v dubnu 1940 a 10. května 1940 bylo zahájeno historicky úspěšné západní tažení.

Churchillovým cílem bylo proměnit v bojiště i Balkán. Vůdce zmiňuje nalezené dokumenty z La Charité(36)*, potvrzující záměry Anglie vyvolat zde konflikt již na přelomu let 1939/1940. Hitler přitom vysvětluje, jaké má Německo zájmy na Balkáně: Nikoliv územní a sobecké politické zájmy, ale rozvíjení hospodářské spolupráce a politické stability v oblasti. Německo bylo s Balkánem ku vzájemné prospěšnosti všech stran hospodářsky provázáno a mělo zájem na zachování míru. Balkán byl pro něj zdrojem důležitých surovin, které si Říše chtěla pojistit obchodní cestou. Churchill měl snahu vnést do jihovýchodu Evropy důvody k neklidu a ke sporu různými metodami. V případě Řecka Hitler litoval, že jeho vláda se nechala zmanipulovat britským vábením, protože on osobně chová velkou úctu ke kultuře řeckého národa. Anglie si začala v této oblasti zajišťovat vojenské pozice, neúspěch italské armády Churchilla posílil v plánu zachytit se na Balkáně. Proto se rozhodl Hitler ke včasnému útoku.*

Od začátku roku 1941 se Německá říše snažila na Balkáně figurovat jako zprostředkovatel a Jugoslávii byla učiněna nabídka přistoupit k Paktu tří mocností. Dne 27. března 1941 při jednání ve Vídni Jugoslávie k paktu nakonec přistoupila, ale v zemi v důsledku toho vypukly protiněmecké demonstrace a dva dny po uzavření dohody proběhl puč hrstky důstojníků najatých zahraničím. Pro Hitlera to bylo velké zklamání, poněvadž vídeňská dohoda v něm zanechala naděje na smírné a loajální řešení na Balkáně. Mocenské změny v Jugoslávii daly Vůdci podnět k útoku. Hitler poté v projevu

popisuje průběh vojenských operací a hodnotí podrobně jejich výsledky. Největším úspěchem jugoslávského polního tažení je definitivní zabránění nebezpečí, že bude v této oblasti ve službách „mimopevninových zájmů“ rozdmýcháván požár. Jaké má nyní zájmy Německo v tomto prostoru? Neexistují žádné územní nároky, existuje pouze politický zájem na zabezpečení míru, přičemž Německo chce zde figurovat pouze jako pozorovatel.

Zvláštní slova nachází Hitler vůči řeckému národu, jeho ztráty na životech ho naplňují upřímnou soustrastí. Řecký národ se stal obětí malé zaslepené vedoucí vrstvy. Hitler doslova říká, že Řek bojoval tak statečně, že mu také nelze upřít úctu jeho nepřátel.

Za velkolepým úspěchem balkánského polního tažení stála nejen zdatnost německého vojáka, ale také jeho výzbroj a podpora, které mu poskytuje domovina. Tato národní svázanost a odhodlanost nikdy nedovolí, aby Německo prožilo v této válce něco podobného jako roku 1918. Vůdce hledí do budoucna s vírou ve vítězství, neboť především mravně má Německá říše a její spojenci převahu nad kteroukoliv myslitelnou koalicí světa. Německý národ si je vědom toho, že válka tohoto světa je jenom důsledkem hrabivosti několika mezinárodních válečných štváčů a nenávisti židovských demokracií, které stojí za nimi. Tyto kruhy vždy odmítaly německou ochotu k míru, protože je v rozporu s jejich kapitalistickými zájmy.

Poslanci! Mužové německého Říšského sněmu!

V době, kdy činy jsou všechno a slova málo, není mým úmyslem předstupovat před vás jakožto zvolené zástupce německého národa častěji, než je nezbytně třeba.

Poprvé jsem se na vás obrátil při vypuknutí války, ve chvíli, kdy pro anglo-francouzské spiknutí proti míru ztroskotal jakýkoli pokus o vyrovnání s Polskem, které bylo zcela jistě možné. Nejnezodpovědnější muži současnosti, kteří již roku 1936 – jak dnes přiznávají – měli v úmyslu v nové krvavé válce zpustošit, a bude-li to možné i zničit Říši, jež ve své mírumilovné obnovné činnosti pro ně začala být příliš mocnou, dokázali nakonec přeci jenom v Polsku nalézt stát, který byl jako první ochoten za jejich zájmy a cíle tasit meč. Všechny moje pokusy, dospět k dorozumění právě s Anglií, či dokonce k trvalé a přátelské součinnosti, tím ztroskotaly na přáních a vůli malé kliky, která – ať to bylo z nenávisti anebo z hledisek materiálních – odmítala německý návrh porozumění s netajeným odhodláním, že chce válku za všech okolností.

Odmítnutí německých mírových apelů z let 1939 a 1940

Podněcovatelem tohoto plánu, stejně fanatického, jako ďábelského, dospět k válce ať to stojí, co to stojí, byl již tenkrát Mr. Churchill. Jeho pomocníky byli mužové, kteří toho času tvoří britskou vládu. Těmto snahám se dostávalo nejmocnější otevřené i skryté podpory z takzvaných „velkých demokracií“ na této, jakož i na druhé straně oceánu. V době, kdy rostla nespokojenost národů se selhávajícími pokusy jejich vlád, věřili tamní odpovědní mužové, že nejsnáze zdolají jinak neřešitelné problémy úspěšnou válkou. Za nimi stál velký mezinárodní židovský bankovní, burzovní a zbrojařský kapitál, který pro jednou – jako již kdysi – větřil možnosti obchodu sice špinavého, ale přec velkého. A tak jako dříve, byla tu bez výčitek svědomí ochota ve prospěch jejich zlata prolévat krev národů. Tak začala tato válka.

Za několik týdnů byl stát, který se dal dosti lehkomyslně použít ve prospěch finančních a kapitálových zájmů těchto válečných štváčů, poražen a zničen.

Měl jsem za to, že za těchto okolností jsem našemu vlastnímu německému národu i nesčetným lidem okolního světa, vesměs právě tak slušným jako nevinným, povinován apelovat znovu na rozum a svědomí ostatních státníků. Dne 6. října 1939 jsem proto znovu konstatoval, že Německo nežádalo nic ani po Anglii, ani po Francii, ani že nic žádat nechce, že je šílenstvím pokračovat ve válce, že hlavně hrůza moderních válečných zbraní, jakmile tyto moderní válečné zbraně budou jednou uvedeny v činnost, by musela zničit rozsáhlé oblasti. Varoval jsem před bojem těžkého a dalekonosného dělostřelectva proti civilním místům, jsa si vědom toho, že by z toho mohla vzniknout jen oboustranná zkáza rozlehlých končin. Upozornil

jsem hlavně na to, že nasazení letectva s jeho dálkovým účinkem by vedlo ke zničení všeho toho, co bylo namáhavě vybudováno staletou prací a co bylo v Evropě vytvořeno na kulturních hodnotách.

Ale tak jako zůstal marný již můj apel dne 1. září 1939, byl i nový apel odmítnut přímo rozhořčeně. Britští váleční štváči a židovsko-kapitalističtí muži, stojící za nimi, neměli pro můj apel lidskosti jiné vysvětlení nežli domněnku, že Německo je slabé. Národy v Anglii a ve Francii byly ujišťovány, že Německo se před konfliktem na jaře 1940 třese a že by ze strachu před zkázou, která je přitom čeká, rádo uzavřelo mír. Prohlašovalo se však, že za žádných okolností nesmí přijít takový mír dříve, než bude Německá říše rozdrcena a nežli budou Němci do té míry pobiti a zuboženi, až konečně budou stát ve frontách u polních kuchyní svých nepřátel, aby si tam vyžebrali něco k jídlu.

Již tehdy si norská vláda, oslněna neohroženě pronášeným prorokováním pana Churchilla, začala zahrávat s myšlenkou britské invaze, aby přispěla ke zničení Německa, a to tím, že by strpěla obsazení norských přístavů a švédské rudné oblasti. Pánové Churchill a Paul Reynaud si byli nakonec tak jisti úspěchem svého nového útoku, že se ať už z lehkomyslnosti nebo pod vlivem alkoholu domnívali, že již nemusí své úmysly zatajovat. Této žvanivosti obou pánů vděčila tehdy německá vláda, že se dověděla o plánech, osnovaných proti Říši, německý národ tomu však vděčil možná za svou nejrozhodnější odvetnou ránu v této válce. Neboť britský útok na Norsko byl nepochybně akcí, která pro Říši znamenala největší nebezpečí.

O několik týdnů později bylo toto nebezpečí zažehnáno. Jeden z nejodvážnějších vojenských činů válečných dějin všech dob zmařil útok anglických a francouzských armád na pravém křídle naší obranné fronty. Okolnost, že jsme tak neobyčejně

úspěšně odvrátili tuto ránu, vedla k takovému posílení našeho evropského postavení, že ji strategicky vůbec ani nelze dostatečně ocenit.

Ihned po selhání těchto plánů začal zvýšený tlak anglických válečných štváčů na Belgii a na Holandsko. Cílem bylo nyní – když se úder proti dovozu rudy nezdařil – stržením belgicko-holandských států přenést frontu na Rýn a tam ohrozit místa rudu zpracující a vyřadit je z činnosti.

Dne 10. května minulého roku začal boj, který je snad v našich německých dějinách nejpamátnějším vůbec. Za několik dnů byly nepřátelské fronty prolomeny a byl vytvořen předpoklad k operacím, jež vedly k největším zničujícím bitvám světových dějin. Tak se zhroutila Francie. Belgie a Holandsko byly obsazeny, svazy britského vojska opouštěly rozdrceny a beze zbraní v troskách evropskou pevninu.

Kapitál v demokraciích potřebuje válku

Dne 19. července 1940 jsem svolal potřetí německý Říšský sněm, abych podal velké vyúčtování, na něž si všichni ještě pamatujete. Schůze mi dala možnost, abych vyjádření díků národa jeho vojákům projevil způsobem, který odpovídal jedinečné velikosti oněch událostí. Využil jsem však také tohoto shromáždění, abych ještě jednou svět vybídl k míru. Neměl jsem žádné pochybnosti, že moje naděje v tomto směru mohly být, vzhledem k dosavadním zkušenostem, jenom nepatrné. Neboť muži, kteří válku chtěli, nejednali přeci z nějakého idealistického přesvědčení. Za nimi stál jako hnací síla židovsko-demokratický kapitalismus, kterému byli zavázáni a kterému propadli. Miliardové kapitály, vynaložené však již těmito válečnými interesenty, protože jakožto investované volaly po úrokování a umo-

řování. Proto je dlouhé trvání války nejenom nelekalo, nýbrž naopak je jimi vítáno.

Neboť tento kapitál potřebuje ve formě svého uložení v továrnách a ve strojích jisté doby, aby se rozmnožil, a hodně času, aby vyplácel očekávané zisky.

Tito židovsko-demokratičtí váleční interesenti nemají od začátku nic jiného ve větší nenávisti než myšlenku, že by se snad přece ještě v poslední minutě podařilo apelem na rozum národů zakončit válku bez dalšího prolévání krve a tím omezit zisky jejich investovaných miliard.

Jak jsem tentkrát tušil a předpovídal, stalo se. Moje nabídka míru byla líčena jako známka strachu a zbabělosti. Evropským a americkým válečným štváčům se znovu podařilo zatemnit zdravý rozum širokých lidových vrstev, které z této války nemohou mít žádný zisk, lživým vylíčením vzbudit nové naděje a tak konečně veřejným míněním, řízeného jejich tiskem, národy znovu přimět k pokračování v boji. Moje výstrahy před používáním noční bombardovací války proti civilnímu obyvatelstvu, panem Churchillem propagované, byly rovněž vyloženy jenom jako známka německé nemohoucnosti. Tento nejkrvavější diletant v dějinách všech dob věřil opravdu, že zdrženlivost německého letectva, trvající měsíce, smí považovat jenom za důkaz jeho neschopnosti létat v noci.

Mezinárodní žhář Churchill

A tak dával tento muž prostřednictvím svých placených pisálků po celé měsíce nalhávat anglickému národu, že britské letectvo jako jediné je s to vést válku takovýmto způsobem, a že tím byl nalezen prostředek, jak bezohledným bojem anglického letectva proti německému civilnímu obyvatelstvu ve

spojení s vyhladovovací blokádou Říši zdeptat. Právě před tím jsem znovu a znovu varoval, a to po dobu půl čtvrtého měsíce. Že tyto výstrahy na pana Churchilla nepůsobily, tomu se nedivím. Co záleží tomuto muži na životě jiných? Co mu záleží na kultuře, na stavebních dílech? Vždyť on to vyřkl na počátku války, že chce mít svou válku, i kdyby se anglická města přitom měla proměnit v hromady trosek a popele.

A tak se mu této války dostalo. Mé ujištění, že od jistého okamžiku oplatíme každou pumu – bude-li to nutné – stonásobně, nemohlo tohoto muže pohnout, aby se byť jen jednou zamyslel nad zločinností svého jednání. On prohlašuje, že to na něho nijak nepůsobí, ba ujišťuje nás dokonce, že i britský národ na něho po takovýchto bombardovacích útocích tím více pohlíží jen se zářící veselostí, takže se prý vždy nově posilněn vrátil do Londýna! Je možné, že tedy pan Churchill byl nově posílen ve svém rozhodnutí, které již dávno pojal, pokračovat ve válce i touto cestou. My jsme však neméně odhodláni každou pumu i v budoucnosti, bude-li toho zapotřebí, oplácet stonásobně, a to tak dlouho, až se britský národ zbaví tohoto zločince a jeho metod.

A jestliže se pan Churchill čas od času domnívá, že musí sílu a účinnost své války posílit propagandou, pak jsme odhodláni začít válku i na této cestě. Výzva tohoto blázna a jeho trabantů k německému národu právě u příležitosti 1. května, aby mne opustil, se může vysvětlit buď jen paralytickým onemocněním nebo šílenstvím pijáka.

Churchillovy úmysly na Balkáně

Z tohoto abnormálního duchovního postoje pochází také rozhodnutí proměnit Balkán v bojiště. Jako šílenec pobíhá

tento muž skoro již pět let po Evropě a hledá něco, co by se mohlo vznítit. Bohužel znovu a znovu se nalézají placené živly, které otvírají tomuto mezinárodnímu žháři brány svých zemí. Průběhem zimy se mu podařilo mračnem různých tvrzení a podvodů naočkovat britskému národu názor, že Německá říše, vyčerpaná prý polním tažením loňského roku, byla úplně na konci svých sil, a tak, aby předešel procitnutí rozumu, považoval za nutné, vytvořit v Evropě opět nové ohnisko požáru. Přitom se vrátil k onomu projektu, který mu tanul na mysl již na podzim 1939 a na jaře 1940. Vzpomínáte si, moji poslanci, mužové Říšského sněmu, na uveřejněné dokumenty z La Charité, v nichž byl odhalen pokus již v zimě 1939/40 učinit z Balkánu evropské bojiště? Nejhlavnějšími aranžéry tohoto podniku byli tehdy pánové Churchill, Halifax, Daladier, Paul Reynaud(49), generál Weygand(67) a generál Gamelin(23).

Jak vyplývá z těchto akt, počítalo se s možností, že podaří-li se tento atentát na mír v jihovýchodní Evropě, bude možné pro zájmy Anglie mobilizovat asi 100 divizí. Náhlé zhroucení v květnu a červnu uplynulého roku mělo za následek, že zprvu i tyto plány usnuly. Avšak již na podzim uplynulého roku začal pan Churchill znovu pojímat tento problém do svých úvah. Jestliže se tento pokus stal tehdy obtížnějším, bylo to proto, že mezitím i na Balkáně nastala změna, a to potud, že novým stavem věcí v Rumunsku tento stát pro Anglii definitivně vypadl ze hry. Nové Rumunsko za vedení generála Antonesca začalo provádět výlučně rumunskou politiku, bez ohledu na naděje britských válečných interesentů. K tomu přistoupilo i chování Německa samého.

Jestliže, moji poslanci, o této otázce mluvím, chci podat zprvu krátký výklad cílů německé balkánské politiky, tak, jak mi tanuly na mysli a jak jsme se snažili je uskutečnit:

Německá říše neměla na Balkáně, jako nikdy předtím, žádné územní ani sobecké politické zájmy. To znamená: Německá říše neměla vůbec zájem na otázkách územních problémů a vnitřních poměrů v těchto státech z jakýchkoliv egoistických důvodů. Německá říše se však snažila navázat právě s těmito státy úzké hospodářské styky a prohloubit je. To však bylo nejenom v zájmu Říše, nýbrž i v zájmu těchto zemí samotných. Neboť jestliže se někde rozumně doplňují národní hospodářství dvou obchodních partnerů, tak pak tomu bylo a je mezi balkánskými státy a Německem. Německo je stát průmyslový a potřebuje potraviny a suroviny. Balkánské státy jsou oblastmi zemědělskými a surovinovými a potřebují průmyslové zboží. Z toho vyplývala nutně možnost neobyčejně plodného vybudování vzájemných hospodářských styků. Jestliže anglické nebo dokonce americké kruhy v tom chtěly spatřovat neoprávněné pronikání na Balkán ze strany Německa, tak to bylo hloupé a nestoudné osočování, neboť každý stát si vybuduje svou hospodářskou politiku podle svých národních zájmů a nikoliv podle zájmů cizích, židovsko-demokratických kapitalistů, kteří nejsou nikde zakořeněni. Kromě toho: Jak Anglie, tak i Amerika mohly v těchto oblastech vystupovat nanejvýše jako prodávající, ale nikdy ne jako kupující. Je však třeba celé národohospodářské omezenosti kapitalistických demokracií namlouvat si, že natrvalo mohou existovat státy, které jsou zavázány nakupovat od někoho, kdo od nich samých kupovat buď nechce nebo nemůže. Německo však balkánským státům nejenom prodávalo, nýbrž bylo tam hlavně i největším kupujícím. A to trvalým a solidním kupujícím, který výrobky balkánských rolníků splácel prací německého průmyslového dělníka a nikoliv podvodnými valutami a devizami, které beztak již celá léta trpěly znehodnocením, jež se stalo chronickým.

Nebylo tedy divu, že Německo – jak již uvedeno – se stalo největším partnerem balkánských států. To nebylo jenom v zájmu německém, nýbrž právě tak i v zájmu balkánských národů samých a jenom ryze kapitalisticky orientované mozky našich židovských demokracií mohou tvrdit, že stát, který jinému státu dodává stroje, tento druhý stát tímto ovládá. Ve skutečnosti by takové ovládání mohlo být potom nanejvýš vzájemné. Ba dokonce strojů se přece vždy dá snáze zříct, nežli životních potřeb a surovin, jimiž partner, který za své stroje dostává obilí anebo suroviny, je snad ještě více vázán, nežli odběratel průmyslových výrobků. Nikoliv! V tomto obchodě nebylo ani vítězů ani poražených, nýbrž pouze účastníků, a Německá říše nacionálněsocialistické revoluce vynaložila svoji veškerou ctižádost, aby byla účastníkem slušným, to znamená, aby platila pořádným solidním zbožím a nikoli demokratickými švindlpapíry.

Vzhledem k těmto věcem měla Německá říše – chceme-li vůbec mluvit o politických zájmech – jenom jediný zájem, a to vidět totiž obchodní partnery vnitřně zdravé a silné. Německá říše udělala proto všechno, aby svým vlivem a svou pomocí, radou i činem těmto zemím přispívala k upevnění jejich vlastní existence, jejich vnitřního pořádku, bez ohledu na jejich zvláštní státní formy.

Zachování těchto zásad nevedlo ve skutečnosti také jenom k vzrůstající prosperitě v těchto zemích, nýbrž i k vzájemné, postupně vznikající, důvěře.

Tím větší bylo úsilí původce světového požáru Churchilla, aby byl tento mírumilovný vývoj přerušen a aby nestydatým vnucováním slibů o britské pomoci, vesměs naprosto bezcenných britských záruk atd., byly do tohoto uklidněného evropského území vneseny živly neklidu, nejistoty, nedůvěry a konečně sporu. Našel přitom podporu u všech obskurních postav, které, ať hospodářsky či myšlenkově, byly pod britským vlivem

a byly ochotny odstrčit zájmy svých vlastních národů ve prospěch přání svých hmotných i duševních příkazců.

Těmito „zárukami“ byl kdysi zlákán nejprve rumunský stát a později hlavně stát řecký. Že za těmito zárukami nebyla vůbec žádná moc poskytnout opravdovou pomoc, nýbrž že šlo výhradně jenom o to, aby státy byly zlákány na sráznou cestu britské zájmové politiky, bylo snad již přeci dostatečně dokázáno. Rumunsko muselo trpce zaplatit svoje záruky, které jej měly rozdvojit s mocnostmi Osy.

Řecko loutkou britské válečné politiky

Řecko, které tyto záruky potřebovalo právě nejméně, bylo rovněž ochotno podlehnout anglickému vábení a spojit svůj osud s osudem toho, kdo jeho královskému pánu dával peníze a příkazy. Neboť já musím ještě dnes – myslím, že jsem tím povinován historické pravdě – dělat rozdíl mezi řeckým národem a onou tenkou vrstvou zchátralého vedení, které tak, inspirováno anglofilským králem, nemělo na mysli pravé úkoly řeckého státního vedení, jako spíše vzalo za své cíle britské válečné politiky.

Upřímně jsem toho litoval. Pro mne jakožto Němce, který již výchovou ve svém mládí i pozdějším svým životním povoláním měl hlubokou úctu ke kultuře a umění země, ze které kdysi vzešlo první světlo lidské krásy a důstojnosti, bylo velmi těžké a trpké přihlížet k tomuto vývoji a nemoci proti tomu nic podniknout. Akta z La Charité nám dala nahlédnout do řádění sil, které dříve či později musely řecký stát uvrhnout jen do bezmezného neštěstí.

Pozdě v létě uplynulého roku se panu Churchillovi podařilo platonické sliby záruky Řecku tak substancovat v hla-

vách jistých kruhů, že se z toho dala odvodit celá řada nepřetržitého porušování neutrality. Na prvém místě tím byla dotčena Itálie. Proto také považovala za nutné podat v říjnu 1940 řecké vládě návrhy a žádat záruky, které, jak se zdálo, byly vhodné, aby byl učiněn konec těmto poměrům pro Itálii nesnesitelným.

Pod vlivem britských válečných štváčů byl tento požadavek briskně odmítnut a tím vzal mír na Balkáně za své. Nepříznivá nepohoda, která nastala, sníh, bouře a deště ve spojení – a to musím konstatovat, abych byl práv historické spravedlnosti – s neobyčejně statečným odporem řeckých vojáků poskytly aténské vládě dost času, aby uvážila důsledky svého nešťastného rozhodnutí a poohlédla se po možnosti rozumného rozřešení situace.

Německo, v nepatrné naději, že by snad přece ještě mohlo nějakým způsobem přispět k vyjasnění otázek, ze své strany styky s Řeckem nepřerušilo. Musel jsem však již tehdy, jsa k tomu zavázán před celým světem, upozornit, že nebudeme nečinně přihlížet k obnovení staré soluňské myšlenky ze světové války.

Bohužel, mé varovné upozornění, že kdekoliv by se Angličan v Evropě zachytil, jsme odhodláni jej neprodleně zahnat zpět do moře, nebylo bráno dosti vážně. A tak jsme průběhem této zimy viděli, kterak Anglie v míře stále rostoucí začínala budovat základny pro vytvoření takovéto nové spojenecké armády. Začala se zakládat letiště a nejdříve byly vytvořeny potřebné pozemní organizace v přesvědčení, že potom bude možno území samo velmi rychle zabrat. Konečně přicházela v nepřetržitých transportech materiálu výzbroj i pro armádu, kterou – podle názoru páně Churchillova – by bylo možné i potom průběhem několika neděl dopravit do Řecka. Jak jsem již poznamenal, moji poslanci, nezůstalo nám to utajeno. Celému

podivnému řádění jsme po celé měsíce, i když zdrženlivě, přihlíželi přeci jen pozorně.

Nezdar, který italská armáda v severní Africe utrpěla v důsledku toho, že obrana proti pancéřům a pancéřová zbraň sama nebyla v porovnání s protivníkem technicky na výši, přivedl konečně pana Churchilla k přesvědčení, že nyní přišla chvíle, aby bojiště bylo přeloženo z Libye do Řecka. Churchill nařídil, aby byly odtransportovány tanky, které ještě byly po ruce, jakož i pěší divize, skládající se hlavně z Australanů a Novozélanďanů, a byl přesvědčen, že nyní může spustit ono velké překvapení, které by rázem uvrhlo Balkán do ohně.

Pan Churchill se tím dopustil strategicky jedné z největších chyb této války.

A protože již nebylo pochyb o úmyslu Anglie zachytit se na Balkáně, zahájil jsem potřebné kroky, abych i z německé strany ráz na ráz připravil na tomto pro nás životně důležitém místě ony síly, kterých bylo zapotřebí, aby bylo možno ihned čelit každé případné nepleše tohoto pána. Musím zde výslovně konstatovat, že to nebylo namířeno proti Řecku. Duce sám mne nikdy neprosil, abych mu pro tento případ dal byť i jen jedinou německou divizi k dispozici. Byl přesvědčen, že s příchodem příznivé roční doby dovede boj proti Řecku tak či onak rychle k úspěchu. Já sám jsem byl téhož názoru. Při nástupu německých sil nešlo tedy o pomoc Itálii proti Řecku, nýbrž o opatření, aby se čelilo britskému pokusu, pod ochranou ryku italsko-řecké války, zahnízdit se tajně na Balkáně, aby se odtud po vzoru soluňské armády ze světové války přivodilo rozhodnutí, na prvém místě však, aby ještě i další síly byly strženy do válečného víru. Tato naděje se přitom opírala mj. o dva státy: O Turecko a Jugoslávii. Právě s těmito dvěma státy však jsem se od doby, co jsem převzal moc, snažil zajistit úzkou součinnost založenou na hospodářské účelnosti.

Vysvětlení jugoslávského konfliktu

Jugoslávie byla – pokud jde o její srbské jádro – za světové války naším protivníkem. Ba, z Bělehradu světová válka začala. Přesto nebylo v německém národě, který od přírody není nesmiřitelný, žádné zášti proti ní.

Turecko bylo ve světové válce naším spojencem. Nešťastný výsledek tohoto boje byl této zemi tíhou tak těžkou jako nám samým. Velký geniální tvůrce nového mladého Turecka byl prvním podivuhodným vzorem pro povznesení těchto spojenců, jež štěstí tehdy opustilo a jimž osud zasazoval rány tak hrůzné. Zatímco si nyní Turecko – díky realistickému stanovisku svého státního vedení – zachovalo nezávislost svého vlastního rozhodnutí, padla Jugoslávie za oběť britským intrikám.

Moji poslanci! Mužové německého Říšského sněmu!

Většina z vás, hlavně vy, moji staří straničtí soudruzi, víte, jak velmi jsem se snažil, abych mezi Německem a Jugoslávií vytvořil upřímné vztahy porozumění a přátelství. Pracoval jsem na tom celé roky. Domníval jsem se, že jsem přitom podporován jednotlivými zástupci této země, kteří si – jak se zdálo – tak jako já slibovali od těsné součinnosti našich států jenom užitečné věci. Když se k Balkánu pro britské intriky blížilo nebezpečí, že dříve nebo později bude rovněž stržen do války, bylo teprve mým opravdovým úsilím, abych vykonal všechno, aby Jugoslávie byla uchráněna od zápletky tak nebezpečné. Náš zahraniční ministr, příslušník naší strany Ribbentrop, poukazoval v tomto smyslu s trpělivostí a geniální vytrvalostí jemu vlastní znovu a znovu při četných schůzkách a poradách na účelnost a nezbytnost, aby alespoň tato část Evropy byla ušetřena této neblahé války. V tomto smyslu podával jugoslávské vládě návrhy, které byly tak znamenité a loajální, že se konečně i v tehdejším jugoslávském státě zdálo, že se rozmáhají hlasy, které

schvalují takovou těsnou součinnost. Je tedy zcela správné, jestliže Mr. Halifax dnes prohlašuje, že nebylo německým úmyslem přivést válku na Balkán. Ano, je pravda, že bylo naopak naší upřímnou snahou, navázáním užší spolupráce s Jugoslávií dospět snad dokonce i k možnosti, aby spor s Řeckem byl rozřešen způsobem, přijatelným pro italská přání. Duce pokus, aby Jugoslávie byla přivedena do těsného společenství zájmů s našimi mírovými cíli, nejenom schválil, nýbrž podporoval jej všemi prostředky. Tak bylo konečně možné přimět jugoslávskou vládu, aby přistoupila k paktu tří mocností, který na Jugoslávii nekladl vůbec žádné požadavky, nýbrž poskytoval této zemi jenom výhody. Neboť, musím to dnes v zájmu historické pravdy konstatovat, v tomto paktu a v dodatkových ujednáních s paktem spojených nebyla Jugoslávie zavázána k žádné pomocné akci. Právě naopak! Mocnosti Paktu tří jí daly slavnostní ujištění, že nepřijdou s žádostí o žádný pomocný akt, nýbrž že jsme byli ochotni hned na začátku nedělat nároky ani na žádný transport válečného materiálu Jugoslávií.

Kromě toho však Jugoslávie dostala na výslovnou žádost své vlády ujištění, že v případě územních změn na Balkáně se jí dostane přístupu k Egejskému moři, který by spadal pod jugoslávskou svrchovanost a který měl mj. zahrnout také město Soluň. A tak byl dne 25. března t.r. ve Vídni podepsán pakt, který jugoslávskému státu skýtal největší budoucnost a Balkánu mohl zajistit mír.

Pak pochopíte, moji poslanci, že toho dne jsem opouštěl to krásné město na Dunaji s opravdu šťastným pocitem nejenom proto, že se zdálo, že je odměňována skoro osmiletá zahraničně-politická práce, nikoliv, domníval jsem se také, že tím by se mohl snad ještě v poslední minutě stát německý zásah na Balkáně vůbec zbytečným.

Dva dny poté otřásla námi všemi zpráva o převratu hrstky najatých pučistů, kteří vykonali onen čin, jenž britského ministerského předsedu strhl k jásavému zvolání, že může nyní konečně referovat o něčem dobrém.

Pochopíte dále, moji poslanci, proč jsem dal nyní ihned rozkaz k útoku. Neboť není možné, aby se takovýmto způsobem zacházelo s Německou říší. Není možné po celá léta prosit o přátelství, není možné uzavřít smlouvu, která přichází k dobru někomu jinému, a dožít se pak toho, že tato smlouva je porušena nejenom přes noc, nýbrž, že jako odpověď se spílá zástupci Německé říše, že se vyhrožuje vojenskému přidělenci, že je zraněn pomocník tohoto vojenského přidělence, že jsou ztýráni četní Němci, že se demolují kanceláře, školy, výstavní místnosti atd., že se ničí byty říšských Němců a že Němci jsou vůbec zase hnáni a pobíjeni jako bezprávná zvěř. Bůh ví, že já jsem chtěl mír.

Jestliže však takový pan Halifax s výsměchem prohlašuje, že se to velmi dobře vědělo a že jsme právě proto byli přinuceni bojovat, jako by to bylo nějakým obzvláštním triumfem britského státnického umění, pak vůči takové zlomyslnosti nemohu podniknout nic jiného, nežli vzít zájmy Říše do ochrany těmi prostředky, které zaplať Pán Bůh máme po ruce.

Byl jsem s to učinit toto rozhodnutí v tomto okamžiku o to klidněji, že v této věci jsem byl zajedno: 1. se smýšlením a postojem Bulharska, které zůstalo Německé říši nadále věrné a 2. s názorem Maďarska, které bylo nyní rovněž právem pobouřeno. Oba naši staří spojenci ze světové války musili tento akt pociťovat jako provokaci, která vycházela ze státu, který již jednou uvrhl celou Evropu do požáru a který v důsledcích, jež následovaly, měl na svědomí také nevýslovně veliké utrpení pro Německo, Maďarsko a Bulharsko.

Všeobecné operační pokyny, mnou vydané ještě dne 27. března prostřednictvím vrchního velitelství branné moci, postavily armádu a letectvo před velmi těžký úkol. Bylo nutno doslova obratem ruky koncipovat nový dodatečný velký ofenzivní plán, muselo dojít k přesunům již nastoupivších svazů, muselo být zajištěno zásobování materiálem a letectvu mimo to bylo třeba poskytnout velký počet improvizovaných výpadních letišť, která částečně ještě byla pod vodou. Bez rozumné a cílevědomé pomoci Maďarska a bez naprosto loajálního postoje Rumunska bylo by se nám jen velmi stěží podařilo provést v předurčeném krátkém čase vydané rozkazy. Jako termín útoku byl stanoven den 6. dubna. Toho dne byla jižní skupina, stojící v Bulharsku, připravena k nástupu. K nasazení ostatních armád mělo dojít ihned, jakmile budou v plné pohotovosti. Jakožto termíny byly stanoveny dny 8., 10. a 11. dubna. Základní myšlenka operací byla:

Nastoupit ofenzivní pohyb s jednou armádou z bulharského prostoru proti řecké Thrákii ve směru Egejského moře. Těžiště leželo na pravém křídle, kde měl být vynucen průlom na Soluň nasazením horských divizí a jedné pancéřové divize. Prorazit druhou armádou ve směru na Skopje s cílem přivodit nejkratším způsobem spojení s italskými silami, které měly vyrazit z Albánie.

Tyto obě operace měly být zahájeny 6. dubna.

Operace, termínovaná na den osmého, měla za cíl průlom jedné armády z Bulharska ve všeobecném směru na Niš s cílem dosáhnout prostoru okolo Bělehradu. Ve spolupráci s tím měl jeden německý sbor desátého obsadit Banát a tím stanout před Bělehradem ze severu.

Jedenáctý den měla jedna armáda, postupující v Korutanech-Štýrsku, resp. v západním Maďarsku, nastoupit k útoku ve všeobecném směru Záhřeb-Sarajevo a Bělehrad.

Ve spojitosti s tím došlo k dobrovolným ujednáním s našimi spojenci Itálií a Maďarskem. Italská branná moc měla v úmyslu postupovat ze své julské fronty podél pobřeží všeobecným směrem do Albánie, z Albánie přes Skadar podat ruce těmto svazům, dále prolomit jugoslávské pohraniční pozice na jugoslávsko-albánských hranicích proti Skopje, aby bylo docíleno spojení s německou armádou tam postupující a konečně prolomit řeckou frontu v Albánii samotné a bude-li možno obchvatem provést nápor k moři. Ve spojitosti s tím měly být obsazeny dalmatské a Iónské ostrovy a měly být dobyty i všechny ostatní opěrné body. Také mezi oběma letectvy došlo k dohodám o spolupráci.

Velitelství německých armád, nasazených proti Makedonii a Řecku, spočívalo v rukou generála polního maršála von Lista, který se v dosavadních polních taženích již neobyčejně skvěle osvědčil. Také tentokrát vyřešil generál polní maršál von List úkoly jemu svěřené za nejtěžších podmínek, a to vskutku nepřekonatelným způsobem. Branné síly, postupující z jihovýchodu Říše a z Maďarska proti Jugoslávii, byly svěřeny velení generalobersta von Weichse. Také on dosáhl v nejkratší době se svými svazy svého cíle. Tak donutily armády branné moci a vojenských oddílů SS, operující pod vrchním velením generála polního maršála von Brauchitsche a šéfa generálního štábu, generalobersta Haldera, již po pěti dnech řecko-thráckou armádu ke kapitulaci, docílily spojení s italskými silami postupujícími z Albánie, vzaly Soluň pevně do německých rukou, přinutily ve 12 dnech Srbsko ke kapitulaci a vytvořily tím všeobecné předpoklady k právě tak tvrdému jako slavnému průlomu přes Larissu do Athén. Tato operace byla korunována obsazením Peloponésu a četných řeckých ostrovů.

Podobné zhodnocení těchto vskutku historických výkonů přísluší však vrchnímu velitelství branné moci, jehož šéf,

generál polní maršál Keitel a generál Jodl pracovali jako vždy také při těchto operacích vynikajícím způsobem. Nasazené letectvo, jemuž osobně jakožto nejvyšší velitel velel říšský maršál a jako šéf generálního štábu generál Jeschonek, bylo ve dvou velkých skupinách seskupeno pod velením generalobersta Löhra a generála von Richthofena. Jejich úkolem bylo:

Rozdrtit nepřátelské letectvo a zničit jeho pozemní organizaci. Napadnout spikleneckou centrálu Bělehrad ve všech jejích vojensky důležitých objektech a tím ji předem vyřadit. Nejaktivnějším nasazením letců i protileteckého dělostřelectva všude pomáhat bojujícímu německému vojsku při lámání odporu nepřítele, ztěžovat nepříteli útěk a zabránit pokud možno jeho pozdějšímu nalodění. Poskytnout další důležitou pomoc úkolům pozemní armády nasazením letecké pěchoty a oddílu parašutistů.

Resumé bojů na Balkáně

Moji páni poslanci!

Na tomto polním tažení se německá branná moc vskutku sama překonala! Již první nástupy armády se děly za neuvěřitelných obtíží. Útok na části co nejmocněji opevněné pozice, obzvláště na thrácké frontě, patřil k nejobtížnějším úkolům, které armádě mohly být zadány. Na tomto polním tažení bojovaly pancéřové svazy v terénu, který byl doposud považován za nesjízdný pro tanky. Motorizované svazy docílily výkonů, které zaslouží nejvyšší chválu jak pro mužstvo, pro jeho zdatnost, jeho statečnost, jeho vytrvalost, tak také i pro kvalitu materiálu. Pěší pancéřové a horské divize, jakož i svazy vojenských SS se předstihovaly v neúnavném nasazení, ve statečnosti a oddanosti, vytrvalosti a houževnatosti při dobývání

nařízených cílů. Práce generálního štábu byla opět vpravdě vynikající.

Letecká zbraň však přidala ke své již historické slávě slávu novou: Se sebeobětováním a odvahou, kterou může zhodnotit pouze ten, kdo zná obtíže tohoto terénu, podnikala své útoky po celé dny, za klimatických podmínek často nejhorších, vykonávajíc úkoly, které by ještě před krátkou dobou byly považovány za naprosto nesplnitelné. Protiletecké dělostřelectvo doprovázelo, jako vždy, pěší a pancéřové divize po cestách, které by stěží bylo možno považovat za horské stezky. O tomto polním tažení je proto možno napsat pouze jedinou větu: Pro německého vojáka není nic nemožné!

Zvláště je třeba se zmínit o řidičích bojových vozů, právě tak jako o řidičích nákladních kolon, o řidičích kolon dovážejících náhradní materiál na frontu, o řidičích vlečných strojů dělostřelectva a dělostřelectva protileteckého na tomto bojišti. V boji proti opevněným pozicím, jakož i při stavbě mostů a silnic si naši zákopníci vysloužili obzvláštní list slávy. Zpravodajské oddíly si rovněž zaslouží nejvyšší chválu.

Toto vítězné tažení uhasilo sotva za tři týdny ve dvou státech válku na bezedných cestách přes zničené silnice, po hromadách kamení a sutin, na úzkých skalních stezkách a přes prudké vodní proudy, po rozbitých mostech, přes nebetyčné průsmyky a přes holé skalní útesy.

Jsme si přitom vědomi toho, že velký podíl na těchto úspěších mají naši spojenci, a že obzvláště boj Itálie proti Řecku, v němž Itálie vytrvávala po šest měsíců za nejtěžších podmínek a nejtěžších obětí, nejen poutal hlavní masu řeckých svazů, nýbrž ji i především tak značně oslabil, že její zhroucení se stalo tak jako tak již nevyhnutelným. Také maďarská armáda znovu dokázala svou starou slávu zbraní. Obsadila Bačku a postupovala s motorizovanými svazy přes Sávu.

Historická spravedlnost mne zavazuje k tomu, abych konstatoval, že z nepřátel, kteří stáli proti nám, bojoval obzvláště řecký voják rovněž s nejvyšší statečností, smrtí pohrdající. Kapituloval teprve tehdy, když další odpor byl nemožný a tím i bezúčelný.

Jsem však také nucen mluvit nyní o nepříteli, který byl podnětem a původcem tohoto boje. Jako Němec a voják považuji za nedůstojné hanit statečného nepřítele. Domnívám se však, že je nutné, abych vzal do ochrany pravdu proti chvástavosti člověka, který jako voják je mizerným politikem a jako politik stejně mizerným vojákem. Pan Churchill, který začal také tento boj, se pokouší – tak jako tomu bylo v Norsku nebo u Dünkirchenu (Dunkerk) – také zde něco povědět, co by dříve nebo později snad přece ještě mohlo být lží překrouceno v úspěch. Nepovažuji to za čestné, ale považuji to ovšem u tohoto muže za pochopitelné. Kdyby se někdo jiný kdy dožil jako politik tolika porážek a jako voják tolika katastrof, nebyl by zůstal ani šest měsíců v úřadě, ledaže by snad byl býval přitom nadán schopností, která jediná se u Mr. Churchilla vynikající měrou vyskytuje, totiž schopnost s pokryteckým výrazem ve tváři lhát a pravdu tak dlouho překrucovat, až se nakonec z nejstrašlivějších porážek stanou dokonce ještě slavná vítězství. Pan Churchill tím šálí svoje krajany, ale nemůže odstranit důsledky svých porážek. V Řecku byla vyloděna britská armáda o 60 000 až 70 000 mužích. Před katastrofou tvrdil ostatně tento muž, že jich bylo 240 000. Cílem této armády bylo napadnout Německo z jihu, způsobit mu porážku a odtud přivodit ve válce obrat jako v roce 1918. Pomocníkem, Churchillem zase tentokráte vehnaným do neštěstí, byla v tomto případě Jugoslávie – byla zničena v době, kdy od začátku akce uplynuly sotva dva týdny. A za tři týdny britské vojsko samo v Řecku buď padlo, bylo raněno,

zajato, utonulo anebo bylo vyhnáno. To jsou skutečnosti! Já jsem tedy v tomto případě ve své poslední řeči, kdy jsem ohlašoval, že Britové budou námi napadeni a do moře vehnáni, ať přijdou na evropskou pevninu kdekoliv, prorokoval správněji nežli pan Churchill!

Nyní prohlašuje se svou neobyčejnou troufalostí, že nás tato válka stála 75 000 mrtvých, tedy více než dvojnásobek západního tažení. Avšak on jde ještě dále. Dává svým již málokdy inteligentním Angličanům prostřednictvím svých zaplacených kreatur sdělovat, že Britové, poté co pobili nesmírné spousty Němců, se konečně odvrátili v důsledku odporu k tomuto vraždění a takřka jenom proto ustoupili. Tedy: Australané a Novozélanďané by zřejmě ještě asi byli v Řecku, kdyby Angličané při své zvláštní povaze – směsi lví odvahy a dětské dobrosrdečnosti – nebyli bývali zabili tolik Němců, že konečně z ošklivosti a hrůzy před svými vlastními hrdinskými činy ustoupili, nalodili se a odpluli.

A tak se asi také stalo, že jsme nalezli téměř výhradně jenom mrtvé Australany a Novozélanďany, anebo že jsme je zajali. Takové věci se tedy mohou v demokraciích vypravovat jejímu obecenstvu.

Předložím vám tedy výsledky tohoto tažení v několika stručných číslech:

Z operací proti Jugoslávii bylo čistě srbských vojínů – nepočítáme-li vojáky německé národnosti, jakož i Chorvaty a Makedonce, kteří většinou byli ihned opět propuštěni na svobodu – zajato: 6 298 důstojníků, 337 864 mužů. Ani tyto číslice nejsou definitivní, nýbrž jsou pouze výsledkem dosud provedeného sčítání.

Počet řeckých zajatců, zhruba 8 000 důstojníků a 210 000 mužů, nelze naproti tomu hodnotit stejně, neb tito zajatci, pokud jde o řeckou, makedonskou a epirskou armádu, byli

obklíčeni a pouze následkem společných německo-italských operací donuceni ke kapitulaci.

Také řečtí zajatci byli a budou, vzhledem k všeobecně statečnému postoji těchto vojáků, okamžitě propuštěni. Počet zajatých Angličanů, Novozélanďanů a Australanů činí přes 9 000 důstojníků a vojáků. O kořisti nemohl být dosud učiněn přehled ani přibližně.

Podíl, připadající na nás jako důsledek akce německých zbraní, činil podle sčítání, která jsou zatím k dispozici již více než půl milionu pušek, hodně přes 1 000 děl, mnoho tisíc kulometů, protileteckých zbraní, hmoždířů, četných letadel a velké množství střeliva a předmětů výstroje.

K tomu bych chtěl ještě připojit čísla nepřátelské tonáže, potopené naší leteckou zbraní. Bylo zničeno: 75 lodí s celkovou tonáží celkem 400 000 tun, bylo poškozeno 147 lodí s tonáží přibližně 700 000 tun.

Těchto výsledků bylo docíleno nasazením těchto německých sil:

Pro operace na jihovýchodě bylo celkem ustanoveno 31 plných a dvě poloviční divize.

Nástup těchto sil byl zpracován za sedm dní.

Z toho bylo skutečně v boji 11 pěších a horských divizí, 6 tankových divizí, 3 plné a dvě poloviční motorizované divize armády a vojenských SS.

Z těchto svazů bylo 11 více než šest dní v bojové akci a 10 méně než 6 dní.

K nasazení se vůbec nedostalo 11 svazů.

Již před skončením operací v Řecku mohly být tři svazy odvolány.

Tři další svazy – jelikož jich už nebylo třeba – nebyly už ani dopraveny na frontu. Dva svazy byly ze stejného důvodu zadrženy v prostoru, kde vystoupily z vlaků.

V boji s Angličany bylo z tohoto počtu v boji pouze pět svazů. Ze tří tankových divizí, které jsou v tomto počtu obsaženy, byly nasazeny pouze vždy dvě. Třetí divize byla zadržena již průběhem operací a rovněž odvolána zpět, protože jí už nebylo potřeba.

Konstatuji zde tedy závěrem, že v boji proti Angličanům, Novozélanďanům a Australanům stály de facto pouze dvě tankové divize, jedna horská divize a osobní standarta.

Ztráty německé armády a německého letectva, jakož i vojenských oddílů SS, byly na tomto polním tažení nejmenší, jaké jsme doposud měli. Německá branná moc ztratila v boji proti Jugoslávii, Řecku, resp. Velké Británii v Řecku toliko:

Armáda a spojené oddíly SS:

- 57 důstojníků a 1 042 poddůstojníků a mužů – mrtví
- 181 důstojníků a 3 571 poddůstojníků a mužů – zranění
- 13 důstojníků a 372 poddůstojníků a mužů – pohřešovaní.

Letectvo:

- 10 důstojníků a 42 poddůstojníků a mužů – mrtví
- 36 důstojníků a 104 poddůstojníků a mužů – pohřešovaní.

Moji poslanci! Mohu opět jenom říci, že pociťujeme tíži obětí jednotlivých postižených rodin, že jim celý německý národ děkuje z nejhlubšího srdce. V celku však jsou tyto ztráty tak nepatrné, že zajisté znamenají nejvyšší ospravedlnění: pro zahájení a načasování tohoto polního tažení, pro vedení operací, pro jejich provedení.

Je to všechna srovnání převyšující dokonalý výcvik našeho velitelského sboru, vysoká zdatnost našich vojáků, převaha naší

výzbroje, dobrá jakost našeho střeliva, jakož i ledově chladná statečnost každého jednotlivého muže, jež nám umožnily dobýt historický, vskutku rozhodující úspěch s tak nepatrnými oběťmi, a to v téže době, kdy se oběma spojeneckým mocnostem Osy v severní Africe za pár týdnů podařilo rovněž opět rozprášit takzvaný úspěch tamějších britských branných sil. Neboť nemůžeme od sebe oddělit akce německých Afrika-Korps, spojené se jménem generála Rommela a italských sil v boji o Cyrenaiku od zásahů na Balkáně. Jeden z nejšikovnějších stratégů zde prohrál najednou na dvou bojištích. Že tento muž, který by byl v každém jiném národě postaven před válečný soud, jest ve své zemi jako ministerský předseda předmětem nového obdivu, není znamením antické velikosti římských senátorů, projevované čestně poraženým vojevůdcům, nýbrž je to důkaz oné věčné slepoty, kterou bohové postihují ty, které chtějí zničit.

Německo chce být na Balkáně nadále pouze pozorovatelem

Důsledky tohoto polního tažení jsou neobyčejné. Vzhledem k možnosti, dokázané okolnostmi, že v Bělehradě mohla vždy znovu malá klika spiklenců ve službách mimopevninových zájmů rozdmýchat požár, je pro celou Evropu úlevou, že nyní je toto nebezpečí definitivně odstraněno. Dunaj jakožto důležitá dopravní tepna je tím pro celou budoucnost zabezpečena proti dalším činům sabotáže. Doprava byla opět v plném rozsahu znovu obnovena.

Německá říše nemá v těchto krajích žádných zvláštních územních zájmů mimo skromnou opravu svých hranic, porušených výsledkem světové války. Politicky jsme pouze zainteresovaní na zabezpečení míru v tomto prostoru, hospodářsky na

zavedení pořádku, který umožňuje znovu zavést výměnu zboží a podporovat ku prospěchu všech výrobu tohoto zboží.

Je však pouze ve smyslu vyšší spravedlnosti, jestliže se přitom bere ohled také na ony zájmy, které jsou zdůvodněny národopisnými, historickými nebo i hospodářskými podmínkami.

Na tomto vývoji má však Německo zájem pouze jako pozorovatel. Vítáme, že naši spojenci nyní mohou uspokojit své spravedlivé národnostní a politické požadavky. Radujeme se ze vzniku nezávislého chorvatského státu, s nímž, jak doufáme, budeme moci navždy spolupracovat v přátelství a důvěře. Obzvláště na hospodářském poli to může být pouze ku prospěchu oběma stranám. Naplňuje nás srdečnou účastí, že maďarský národ může učinit další krok k revizi nespravedlivých mírových smluv, které mu kdysi byly vnuceny. Že se opět odčiňuje bezpráví kdysi spáchané na Bulharsku, to nás těší obzvláště; neboť tím, že německý národ umožnil tuto revizi svými zbraněmi, máme za to, že jsme dostáli své historické povinnosti vděku vůči svému věrnému spolubojovníkovi ze světové války.

Že však Itálie, s námi spojená, dostává územně a politicky vliv v životním prostoru, který jí jedině náleží, to si zasloužila sama více než dostatečně nesmírně velkými oběťmi krve, které musela přinést pro budoucnost Osy od října předešlého roku.

Vůči přemoženému nešťastnému řeckému národu jsme naplněni upřímnou soustrastí. Tento národ se stal obětí svého krále a malé zaslepené vedoucí vrstvy. Bojoval však tak statečně, že mu nelze upřít také úctu jeho nepřátel.

Srbský národ však vyvodí z této své katastrofy snad přeci jen ten jedině správný závěr, že pučističtí důstojníci znamenají pro tuto zemi pouze neštěstí.

Všichni postižení snad tentokrát, doufejme, nezapomenou tak rychle na neobyčejně vznešený způsob, s jakým je odepsal ten stát a jeho vedoucí osobnosti, pro které měli čest se

obětovat zcela dle oné krásné zásady, že mouřenín, jakmile vykonal svoji povinnost, může klidně zase jít. Zajisté velmi zřídka kdy byla odměněna větším cynismem oběť malých národů než v tomto případě. Neboť štvát národy jako pomocníky do války a pak prohlásit, že předem se již nevěřilo v úspěch, nýbrž že to bylo učiněno jen proto, aby byl někdo jiný, který na tomto bojišti nechtěl bojovat, k boji přinucen, je snad nejhanebnější, co světové dějiny kdy zaznamenaly. Pouze dějinná epocha, kde kapitalistická touha po zlatě a politické pokrytectví se tak prolínají, jak je tomu dnes v našich demokraciích, může takový postup považovat za tak málo nečestný, že jeho odpovědní pleticháři se tím dokonce mohou ještě chlubit.

Moji poslanci, mužové Říšského sněmu!

Jestliže hledíme zpět na toto poslední polní tažení, uvědomujeme si opět pořádně, jaký význam má nejlepší vyškolení vojáka a také jeho nejlepší výzbroj. Bylo ušetřeno tolik krve jenom proto, že předtím bylo obětováno mnoho potu.

Nasazení vojáka a pracovních sil

Zdatnost, která nepřetržitým namáhavým školením byla vypěstována u našich vojáků, přinesla právě při tomto jejich úkolu velký užitek. Nejmenší měrou krve je dosaženo maxima účinnosti díky tomuto vyškolení, díky zdatnosti německého vojáka a jeho vedení. Ovšem minimum obětí vyžaduje také maxima zbraní, nejlepší jakosti těchto zbraní, maxima munice a její kvality. Nepatřím k lidem, kteří ve válce vidí jenom hmotný problém, neboť hmota jest mrtvá a jenom člověk ji oživuje. Ale i nejlepší voják musí ztroskotat, jestliže je mu dána do ruky zbraň špatná nebo nedostatečná. Život mnoha našich synů je proto v rukou domoviny. Také její pot může ušetřit krev na-

šich vojáků. Je tedy nejvyšší povinností německého národa učinit všechno pro naši bojující frontu, aby jí byly dány zbraně, které potřebuje. Neboť: Vedle všech těch ostatních příčin, které kdysi vedly k prohře ve válce světové, byl to konec konců přece jenom také nedostatek nové útočné zbraně, která se již tenkrát stala zbraní válku rozhodující, a nedostatek příslušné zbraně obranné.

Jakých výkonů jsou naši vojáci schopni, dokázali právě v tomto polním tažení. Všechny ty námahy – jednotlivé i v celku – si domovina nikdy nepředstaví. Co svou vlastní pracovní silou národ ve svém osudovém boji dává k dispozici, se nedá srovnávat s tím, co miliony našich mužů vykonaly na frontách, co musely konat a budou konat. A já bych nechtěl, aby nás v tomto výkonu někdy nějaký jiný stát překonal. A nejenom to, my všichni jsme povinni starat se, aby náskok, který máme, se nezmenšoval, nýbrž aby stále ještě rostl. To není žádný problém kapitálu, nýbrž výhradně jenom problém práce a tím naší vůle a našich schopností. Věřím, že přitom hlavně také německá dívka a německá žena mohou rovněž přinésti svůj příspěvek. Vždyť miliony německých žen jsou na venkově na poli a musí přitom v nejtvrdší práci nahrazovat muže. Miliony německých žen a dívek pracují v továrnách, dílnách a kancelářích a tam se osvědčují.

Není věcí nespravedlivou, jestliže žádáme, aby si tyto miliony německých pracujících soukmenovkyň vzaly za vzor ještě mnohé statisíce jiných. Neboť i když dnes jsme schopni mobilizovat více nežli polovinu Evropy k práci pro tento boj, stojí jakožto nejhodnotnější substance v tomto pracovním procesu daleko v čele náš národ vlastní. Jestliže dnes demokratičtí štváči jisté země, které německý národ nikdy nic neudělal a jejíž tvrzení, že prý má v úmyslu jim něco udělat, je lží přímo absurdní, vyhrožují, že udusí jim nepohodlný nacionálněsocialistický ná-

rodní stát mocí svého kapitalistického systému a své hmotné výroby, potom na to může být jen jediná odpověď: Německý národ již nikdy neprožije rok 1918, nýbrž se jen povznese ještě k vyššímu výkonu ve všech odvětvích národního odporu. Bude stále fanatičtěji vyznávat přesvědčení, že ani moc zbraní, ani doba nás neskloní, o tom, že by nás mohly zlomit, ani nemluvě! Zachová si proto převahu svého zbrojení a za žádných okolností si nedá zmenšit náskok. Jestliže německý voják už dnes má nejlepší zbraně na světě, dostane již v tomto roce a roce příštím ještě lepší. Jestliže již dnes hmotná stránka boje – na rozdíl od války světové – jej nezatěžuje, nebude to v budoucnosti teprve horší, nýbrž ještě příznivější. Jsme proto zavázáni včlenit pracovní sílu celého národa do tohoto nejmohutnějšího ozbrojovacího procesu světových dějin.

K tomu potřebná opatření budou provedena s nacionálněsocialistickou rozhodností a důkladností. Jinak vám mohu – moji poslanci – mužové Říšského sněmu dáti ujištění, že se dívám do budoucnosti s naprostým klidem a s nejvyšší důvěrou.

Mravní převaha nad spiknutím válečných štváčů

Německá říše a její spojenci představují vojensky, hospodářsky a především mravně moc, která má převahu nad kteroukoliv myslitelnou koalicí světa. Německá branná moc však bude vždy zasahovat tehdy a tam, kdy a kde to bude třeba. Německý národ bude přitom všem provázet s důvěrou své vojáky na jejich cestě. Ví, že válka tohoto světa je jenom důsledkem hrabivosti několika mezinárodních válečných štváčů a nenávisti židovských demokracií, které stojí za nimi. Tito zločinci vždy odmítli německou ochotu k míru, protože je v rozporu s jejich kapitalistickými zájmy. Kdo však potom ještě k takovému satan-

skému počínání bere slovo Boží nadarmo, rouhá se Prozřetelnosti a nemůže podle naší nejhlubší víry sklidit nic jiného nežli zkázu. A tak dnes nebojujeme jen za svou vlastní existenci, nýbrž za osvobození světa od tohoto spiknutí, které bezskrupulózním způsobem podřizuje štěstí národů a lidí svému sprostému sobectví a egoismu. Nacionálněsocialistické hnutí svého času doma zdolalo tyto nepřátele v patnáctiletém zápolení; nacionálněsocialistický stát se jim ubrání i navenek. Rok 1941 musí vejít do dějin – a vejde do nich – jakožto největší rok našeho pozdvižení! Německá branná moc, pozemní armáda, námořnictvo a letectvo splní v tomto smyslu svou nejvyšší povinnost.

Dovolte, abych nyní na tomto místě vyslovil své díky německému vojákovi, který v novém polním tažení opět podal tak vynikající výkon, abych projevil své díky také německému lidu v městech i na venkově, který svou pílí vytvořil předpoklady pro tyto úspěchy, abych obzvláště poděkoval těm příslušníkům německého národa, kteří padli jako oběti této války, nebo kteří jsou raněni a těm, kteří jsou truchlícími rodinnými příslušníky těchto obětí.

Jestliže přitom všem vzhlédneme k Všemohoucímu, který řídí osudy, budeme obzvláště vděčni, že umožnil, aby těchto velkých úspěchů bylo dosaženo tak malým množstvím krve. Můžeme ho jenom prosit, aby ani v budoucnu náš národ neopouštěl. Co bude v našich silách, abychom se ubránili našim nepřátelům, stane se. V této zemi ožil duch, kterého svět dosud nikdy nepřekonal! Pocit pospolitosti plné víry naplňuje náš národ! K čemu jsme se po dlouhé bludné cestě vnitřních bojů probojovali a co nás dělá tak hrdými oproti jiným národům, nevyrve nám již nikdy žádná moc na světě. V době židovsko-kapitalistického zlatého, stavovského a třídního šílenství stojí nacionálněsocialistický národní stát jako kovový památník sociální spravedlnosti a zdravého rozumu. Nepřetrvá jenom tuto válku, nýbrž nastávající tisíciletí!

ZAHÁJENÍ VÝCHODNÍ FRONTY

Berlín 22. června 1941

- **Anglická politika obkličování Německa**
- **Zpětně o německo-ruském paktu**
- **Moskva porušuje dohodu**
- **Sovětská strategie na Balkáně a v Pobaltí**
- **Odpověď Vůdce na otázky Molotova**
- **Preventivní útok na Sovětský svaz**
- **Fronta proti sovětsko-anglosaskému komplotu**

Říšský ministr propagandy Joseph Goebbels předčítá v tento historický den na rozhlasových vlnách Vůdcovu proklamaci k německému národu. Provolání objasňuje příčiny a smysl zahájení polního tažení na východě proti Sovětskému svazu a vysvětluje, co Říši nakonec vedlo k rozkolu s Ruskem. Moskva v uplynulých měsících hrubě porušovala a zradila přátelskou dohodu (pakt ze srpna 1939 a doplňující přátelskou dohodu z 28. září 1939), argumentuje v proklamaci Adolf Hitler. Účinky zpočátku dobře utajované anglosasko-sovětské koalice zejména v jihovýchodní Evropě nabyly déle nesnesitelných poměrů.

Obkličovací politika Anglie vůči Německu tím měla získáním Sovětského svazu proti Berlínu slavit další trumf. V dějinách bylo vždy taktikou Anglie mařit konsolidaci na evropské pevnině v tom smyslu, aby tím byla oslabena momentálně nejsilnější mocnost kontinentu. V minulosti byly cílem této politiky i jiné země než Německo, později to bylo Německo císařské s následným vykořisťováním Výmarské republiky, ale zejména po převzetí moci nacionálními socialisty v roce 1933 tyto protiněmecké tendence zesílily. Již roku 1936 Winston Churchill doslovně prohlásil: „Německo začíná být silným, musíme jej rozbít.“ Taktika Londýna spočívala v tom, že záměrně rozšiřoval falešné a vymyšlené zprávy, podle nichž se různé země měly cítit být Německem ohrožené a poskytovat těmto zemím posléze záruky, říká Vůdce.

Hitler pak vysvětluje, že tyto okolnosti jej zpočátku vedly ke snaze spolupracovat se sovětským Ruskem. Vědom si této britské strategie se Hitler v létě 1939 rozhodl uzavřít pakt o neútočení se Stalinem. Německý národ nikdy nechoval nepřátelství vůči Rusům a nacionální socialismus nezamýšlel expanzivně šířit svou ideologii mezi jinými národy. Židovsko-bolševičtí držitelé moci v Moskvě naproti tomu však měli tendence své panství vnucovat ostatním evropským národům šířením své ideologie mezi ně. Přičemž to byl nacionální socialismus, který poskytl pracujícímu člověku větší zisk z práce, zatímco bolševismus přináší jen bídu. Hitler posílal v srpnu 1939 proto s těžkým srdcem do Moskvy svého ministra zahraničí, ale bylo to pouze z toho důvodu, aby se pokusil tímto způsobem zmařit britskou obkličovací politiku.

Protože Hitler uzavřel dohodu se sovětským Ruskem, musel nejprve mlčet k sovětskému nárokování si Litvy, jelikož chtěl udržet bezkonfliktní stav s Moskvou. Winston Churchill jmenoval novým anglickým velvyslancem v Rusku Richarda Stafforda Crippse(11)*, který měl pracovat na vytvoření anglicko-sovětsko-balkánské protiněmecké koalice. Moskva doufala, že Německo bude na západní frontě zavlečeno do dlouhotrvajícího konfliktu. Sověti měli v úmyslu si vojensky podmanit Finsko a balkánské státy. Rudá armáda navíc obsadila území Besarábie, které Sovětskému svazu v rámci německo-sovětské dohody nebylo přiřknuto. V listopadu 1940 přijíždí do Berlína sovětský ministr zahraničí Vjačeslav Molotov, který prezentoval nároky své země na Balkáně a v Baltiku. Vůdce však jeho požadavky odmítá, a to nejen v roli zástupce Německa, ale i jako odpovědný zástupce bolševismem ohrožené evropské kultury. Ihned po ztroskotání jednání zesílil Sovětský svaz koncentraci svých jednotek na západní hranici země. Anglie a Rusko spolupracovaly při odstranění jugoslávské vlády, která jenom dva dny předtím přistoupila k Paktu tří. V Srbsku proběhl státní převrat, ve kterém měla především prsty Moskva, a s tímto nově nastoleným režimem chtěl*

Stalin spolupracovat v pletichách proti Německu. Moskva požadovala mobilizaci srbské armády. A při tom všem předstírala přátelství a loajalitu vůči Německu. Hitler v proklamaci uvádí, že na západní hranici Sovětského svazu nyní stojí 160 ruských divizí, sovětští letci přelétávají hranice a 17. a 18. června 1941 sondovaly ruské průzkumné jednotky na teritoriu Říše. Nastal proto čas postavit se tomuto židovsko-anglosaskému komplotu (Hitler vědomě neuvádí Rusy jako své nepřátele, nýbrž židovsko-bolševické držitele moci v Moskvě). Úkolem této v dějinách lidstva nebývale rozsáhlé německé východní fronty je společně s Finy a Rumuny ochránit jednotlivé země a v první řadě ochránit Evropu.

Německý národe! Nacionální socialisté!

Těžkými starostmi jsem byl tísněn, po celé měsíce jsem byl odsouzen k mlčení. Nyní nadešla hodina, ve které konečně mohu mluvit otevřeně.

Když Německá říše 3. září 1939 obdržela anglické vyhlášení války, opakoval se znovu britský pokus, aby všeliký začátek konsolidace a tím vzestupu Evropy byl zmařen bojem proti mocnosti evropské pevniny, jež té které doby byla nejsilnější. Tak zničila Anglie svého času v četných válkách Španělsko. Tak vedla svoje války proti Holandsku. Tak potírala za pomoci Evropy později Francii. A tak začalo rozhraní století obkličování tehdejší Německé říše a roku 1914 světová válka.

Jen svou vnitřní nejednotností Německo roku 1918 podlehlo. Následky byly strašlivé.

Nejprve bylo licoměrně prohlašováno, že je veden boj výhradně jenom proti císaři a proti jeho režimu, ale když německá armáda složila zbraně, začalo se s plánovitým ničením Německé říše. Zatímco se zdánlivě doslova naplňovalo proroctví jistého francouzského státníka, že v Německu je o 20 milionů lidí více, než je třeba, že musí být odstraněni hladem, nemocemi nebo vystěhovalectvím, začínalo nacionálněsocialistické hnutí provádět své dílo sjednocení německého lidu a tím

opětného vzestupu Říše. Toto nové povznesení našeho národa z bídy, nouze a potupného opovržení bylo ve znamení ryze vnitřního obrození.

Obkličovací politika Anglie vůči Německu

Obzvláště Anglie tím nebyla dotčena nebo dokonce ohrožována. Ale přesto začala ihned zase nenávistná obkličovací politika proti Německu. Uvnitř a zvenčí došlo k onomu komplotu, nám známému, mezi Židy a demokraty, bolševiky a zpátečníky s jediným cílem, aby bylo zabráněno zřízení nového německého národního státu, a aby Říše znovu byla vržena do bezmocnosti bídy. Vedle nás postihla nenávist tohoto mezinárodního světového spiknutí ony národy, které rovněž štěstím přehlížené byly nuceny svůj denní chléb si vydělávat nejtvrdším bojem o své bytí. Především byla Itálii a Japonsku upírána, ba přímo zakazována, účast na statcích tohoto světa, právě tak jako Německu. Semknutí těchto národů bylo proto jenom aktem sebeobrany proti sobecké světové koalici bohatství a moci, která je ohrožovala.

Již roku 1936 prohlásil Churchill podle výpovědi amerického generála Wooda v jednom výboru americké poslanecké sněmovny, že Německo začíná být zase příliš mocné a že proto musí být zničeno. V létě roku 1936 se domnívala Anglie, že nadešla chvíle, aby mohla začít znovu s plánovaným zničením Německa opakováním rozsáhlé obkličovací politiky. Systém lživé kampaně, uspořádané za tímto cílem, spočíval v tom, aby jiné národy byly prohlášeny za ohrožené, aby byly nejprve zlákány anglickými sliby záruky a pomoci, a potom – tak jako před světovou válkou – byly vyslány proti Německu. Tak se Anglii podařilo od května až do srpna 1939 pouštět do světa tvrzení, že

Litva, Estonsko, Lotyšsko, Finsko, Besarábie a ovšem také Ukrajina jsou Německem přímo ohrožovány.

Část těchto států se tím dala svést k tomu, že přijímala sliby záruk, nabízené s těmito tvrzeními, a předešla potom do nové obkličovací fronty proti Německu. Za těchto okolností jsem byl přesvědčen, že mohu odpovídat před svým svědomím a před dějinami německého národa, jestliže tyto země, popřípadě jejich vlády, nejenom ujistím o nepravdivosti tvrzení, které Britové rozšiřovali, nýbrž jestliže kromě toho ještě uklidním nejsilnější mocnost východu zvlášť slavnostními prohlášeními o mezích našich zájmů.

Zpětný pohled na německo-ruský pakt o neútočení

Nacionální socialisté!

Pociťovali jste svého času jistě všichni, že tento krok byl pro mne trpký a těžký. Nikdy neměl německý národ nepřátelských pocitů proti národům Ruska. Více jak dvě desetiletí se židovsko-bolševičtí držitelé moci z Moskvy pokoušeli roznítit požár nejenom v Německu, nýbrž v celé Evropě. Německo se nikdy nepokoušelo svůj světový nacionálněsocialistický názor přenést do Ruska. Ale židovsko-bolševičtí držitelé moci v Moskvě se houževnatě pokoušeli, aby našemu a ostatním evropským národům vnutili svoje panství, a to nejenom duševně, nýbrž hlavně také vojensko-mocensky. Následky činnosti tohoto režimu byly však ve všech zemích jenom chaos, bída a hladomor. Já jsem naproti tomu už dvě desetiletí usiloval, abych s minimem zásahů a bez jakékoli poruchy naší výroby dospěl v Německu k novému socialistickému řádu, který nejenom odstraní nezaměstnanost, nýbrž poskytne i pracujícímu člověku stále větší

zisk z práce. Úspěchy této politiky nových hospodářských a sociálních řádů našeho národa, která plánovitým překonáváním stavovských a třídních rozporů usiluje o pravé národní společenství jakožto o svůj konečný cíl, jsou na celém světě jedinečné. Bylo to tedy v srpnu roku 1939 pro mne těžkým překonáním sebe sama, když jsem svého ministra poslal do Moskvy, aby se tam pokusil pracovat ke zmaru britské obkličovací politiky proti Německu. Udělal jsem to jenom proto, že jsem si byl vědom odpovědnosti vůči německému národu, ale především v naději, že konec konců přece jenom dospějeme k trvalému uvolnění a že snad budeme moci zmírnit oběti, které jsou na nás jinak žádány. Německo tedy Moskvě dalo slavnostní ujištění, že uvedená území a země – až na Litvu – jsou mimo všechny německé politické zájmy, a vedle toho bylo ještě uzavřeno zvláštní ujednání pro případ, že by se Anglii přece jenom podařilo Polsko opravdu veštvat do války proti Německu. Ale i zde byly německé nároky v omezené míře, jež nebyla v žádném poměru k výkonům německých zbraní.

Nacionální socialisté!

Následky této smlouvy, kterou jsem si sám přál a která byla uzavřena v zájmu německého národa, byly obzvláště pro ty Němce, kteří žili v touto smlouvou postižených zemích, velmi těžké.

Daleko více než půl milionu německých soukmenovců – všechno malí sedláci, řemeslníci a dělníci – bylo přinuceno opustit přes noc svoji někdejší domovinu, aby tak uniklo režimu, který jim nejprve hrozil bídou, jež neměla hranice, avšak dříve či později úplným vyhubením.

Přesto tisíce Němců zmizely! Nebylo možné se dopídit jejich osudu nebo dokonce jejich pobytu. Mezi nimi se nachází jen něco přes 160 mužů německé říšské státní příslušnosti.

K tomu všemu jsem mlčel, protože jsem mlčet musel! Neboť bylo mým přáním dosáhnout konečného uvolnění a pokud možno také trvale vyrovnaných vztahů s tímto státem.

Moskva činí první kroky odporující paktu

Již během našeho tažení v Polsku si však sovětští mocipáni najednou navzdory smlouvě nárokovali Litvu. Německá říše nikdy neměla v úmyslu obsazovat Litvu a nikdy také žádný takový požadavek nekladla na litevskou vládu, nýbrž právě naopak, žádost tehdejší litevské vlády poslat do Litvy v tomto smyslu německé jednotky odmítla jako akt neodpovídající cílům německé politiky.

Přesto jsem se podřídil také tomuto novému ruskému požadavku. Byl to však začátek pokračujících nových vydírání, která se od té doby stále opakovala.

Vítězství v Polsku, které bylo vybojováno výlučně německými jednotkami, mě podnítilo k tomu, abych se na západní mocnosti znovu obrátil s nabídkou míru. Ta však narazila na odmítnutí mezinárodních a židovských válečných štváčů.

Důvod tohoto odmítnutí však již tehdy spočíval v tom, že Anglie stále ještě doufala, že se jí podaří zmobilizovat evropskou koalici proti Německu pod vlivem balkánských států a sovětského Ruska.

Tak se tedy v Londýně rozhodli poslat do Moskvy jako velvyslance Mr. Crippse. Dostal jasný úkol, za všech okolností znovuoživit vztahy mezi Anglií a sovětským Ruskem a rozvíjet je v anglickém smyslu. O pokroku této mise informoval anglický tisk, dokud je taktické důvody nepřiměly k mlčení.

Na podzim 1939 a na jaře 1940 se skutečně ukázaly první následky. Zatímco se Rusko chystalo podmanit si vojensky

nejen Finsko, nýbrž také baltské státy, motivovalo tento postup najednou stejně tak vylhaným jako směšným tvrzením, že musí tyto země chránit před vnějším ohrožením, respektive tomuto ohrožení předejít. Tím však mělo být myšleno Německo. Neboť žádná jiná moc vůbec nemohla do těchto oblastí Baltského moře ani proniknout, ani zde vést válku. Přesto jsem musel mlčet. Jenže mocipáni v Kremlu šli rychle dál.

Zatímco Německo na jaře 1940 ve smyslu paktu o neútočení stáhlo své ozbrojené síly daleko od východních hranic, ba dokonce tyto oblasti vyklidilo zcela od německých jednotek, začal již v této době nástup ruských jednotek v takové míře, jež mohla být vnímána jen jako vědomé ohrožení Německa.

Podle tehdejšího prohlášení, které osobně pronesl Molotov, se již na jaře 1940 nacházelo jen v baltských státech 22 ruských divizí.

Jelikož ruská vláda sama vždy tvrdila, že prý byla zavolána tamním obyvatelstvem, mohla jejich tamní přítomnost sloužit pouze účelu demonstrace síly proti Německu.

Zatímco naši vojáci od 10. května 1940 lámali francouzsko-britskou moc na západě, pokračoval ruský nástup na naší východní frontě v pozvolna stále více ohrožujícím rozměru.

Od srpna 1940 jsem se tedy domníval, že v zájmu Říše již nemohu vzít na svou odpovědnost, aby naše již beztak často zpustošené východní provincie zůstaly nechráněny proti tomuto obrovskému nástupu sil bolševických divizí.

Tím však došlo k tomu, co britsko-sovětská spolupráce měla v úmyslu, a sice: Svázání takto silných německých jednotek na východě, kdy zvláště z hlediska boje ze vzduchu by za radikální ukončení války na západě nemohlo německé vedení převzít odpovědnost.

To však vyhovovalo nejen cílům britské, ale i sovětské politiky. Neboť jak Anglie, tak sovětské Rusko mají v úmyslu tuto

válku nechat trvat tak dlouho, aby oslabily celou Evropu a tím ji ještě více ochromily.

Sovětská strategie na Balkáně a v Pobaltí

Ohrožující útok Ruska proti Rumunsku měl ve své podstatě splnit pouze ten úkol, dostat do rukou nebo alespoň zničit důležitou základnu nejen německého hospodářského života, nýbrž hospodářského života celé Evropy.

Avšak právě Německá říše již od roku 1933 s nekonečnou trpělivostí usilovala o získání jihoevropských států jako svých obchodních partnerů. Měli jsme proto největší zájem na jejich vnitrostátní konsolidaci a pořádku. Vpád Ruska do Rumunska a řecká vazba na Anglii hrozily, že tyto oblasti v krátké době promění v obecné válečné dějiště.

Oproti našim principům a zvyklostem jsem na spěšnou prosbu rumunské vlády, která sama nesla vinu na celém vývoji situace, reagoval radou, aby v zájmu míru sovětskému vydírání ustoupila a Besarábii odstoupila.

Rumunská vláda se však domnívala, že to může před svým vlastním národem unést jen za předpokladu, že Německo a Itálie dají jako formu odškodnění přinejmenším garanci, že o zbývajícím území Rumunska se již nebude spekulovat. Udělal jsem to s těžkým srdcem. Především proto, že když Německá říše dá nějakou garanci, tak si za ní také stojí. My nejsme ani Angličané ani Židé.

Tak jsem ještě v poslední hodině věřil, že jsem v těchto oblastech posloužil míru, jakkoli za současného přijetí vlastního těžkého závazku. Aby však mohly být definitivně vyřešeny všechny problémy a udělalo se jasno v ruských postojích vůči Říši, pozval jsem, jsa pod tlakem ze-

silující mobilizace na naší východní hranici, Molotova do Berlína.

Sovětský ministr zahraničí požadoval vyjasnění, respektive souhlas Německa v těchto otázkách:

Otázka Molotova: Směřuje německá garance Rumunsku v případě útoku Sovětského svazu na Rumunsko také proti sovětskému Rusku?

Moje odpověď: Německá garance je obecná a bezpodmínečně nás zavazuje. Rusko nám však nikdy nesdělilo, že by vyjma Besarábie mělo vůbec nějaké zájmy v Rumunsku. Již jen obsazení severní Bukoviny bylo porušením ujištění. Nedomnívám se proto, že by nyní Rusko mohlo mít ještě další úmysly směřující proti Rumunsku.

Otázka Molotova: Rusko se cítí být opět ohroženo Finskem. Rusko je rozhodnuto, že to nehodlá trpět. Je Německo ochotno vzdát se jakékoli podpory Finska a především stáhnout německé jednotky z Kirkenes?

Moje odpověď: Německo nemá a nemělo ve Finsku žádné politické zájmy. Nová válka Ruska proti malému finskému národu by však nemohla být německou říšskou vládou považována za únosnou. O to více, když v nějaké ohrožení Ruska Finskem nemůžeme nikdy věřit. Vůbec však nechceme, aby v Baltském moři ještě jednou vznikla válečná oblast.

Otázka Molotova: Je Německo ochotno svolit k tomu, že Sovětský svaz poskytne Bulharsku garanci a za tímto účelem vyšle své jednotky do Bulharska? Přičemž on – Molotov – by rád prohlásil, že nemají v úmyslu z tohoto podnětu například odstranit krále.

Moje odpověď: Bulharsko je suverénní stát a mě není známo, že stejně jako Rumunsko Německo, požádalo Bulharsko Rusko vůbec o nějakou garanci. O tomto se musím poradit se svým spojencem.

Otázka Molotova: Sovětský svaz potřebuje za všech okolností volný průchod skrze Dardanely a požaduje ke své ochraně obsazení některých důležitých styčných bodů na Dardanelách, např. na Bosporu. Souhlasí s tím Německo nebo ne?

Moje odpověď: Německo je připraveno dát svůj souhlas ke změně statutu Montreux[34] ve prospěch států Černého moře. Německo není ochotno uznat zábor ruských styčných bodů v mořských průlivech.

Nacionální socialisté!

Zaujal jsem zde onen postoj, který jsem jako odpovědný Vůdce Německé říše, avšak i jako odpovědný zástupce evropské kultury a civilizace mohl vůbec zaujmout.

Následkem bylo zesílení sovětské, proti Říši směřované činnosti, především však počátek vnitřního rozmělnění nového rumunského státu a pokus odstranit propagandou bulharskou vládu.

S pomocí poblázněných nezralých hlav rumunské legie se podařilo v Rumunsku zinscenovat převrat, jehož cílem bylo svrhnout hlavu státu, generála Antonescu, vytvořit v zemi chaos a odstraněním legální moci odstranit také předpoklad účinnosti německého garančního příslibu.

Přesto jsem byl stále přesvědčen, že bude lepší mlčet.

Fronta proti sovětsko-anglosaskému komplotu

Ihned po selhání celého podniku došlo k opětovnému zesílení koncentrace ruských jednotek na německé východní hranici. Tankové svazy a jednotky výsadkářů byly ve stále větším počtu přemísťovány do nebezpečné blízkosti německých hranic. Německá branná moc, jakož i domovina, ví, že se ještě před několika málo týdny nenacházela na naší východní hranici ani jedna německá tanková nebo motorizovaná divize.

Pokud by však bylo potřeba posledního důkazu pro mezitím vzniklou, dobře maskovanou a utajovanou koalici Anglie a sovětského Ruska, tak ten poskytuje jugoslávský konflikt. Zatímco jsem se pokoušel podniknout poslední pokus k uklidnění situace na Balkáně a v pochopitelné spolupráci s Ducem jsem pozval Jugoslávii k přistoupení k Paktu tří, organizovaly Anglie a Rusko útok, který tehdejší vládu, připravenou k jednání, během jedné noci odstranil.

Dnes může být německému lidu sděleno následující: Srbský státní převrat proti Německu se snad nekonal pouze pod anglickou, nýbrž z velmi podstatné části pod sovětskou vlajkou. Jelikož jsme mlčeli i k tomu, šlo sovětské vedení ještě o jeden krok dále. Nezorganizovalo jenom tento puč, nýbrž o několik málo dnů později uzavřelo s nově se objevivšími kreaturami známý přátelský pakt, který měl za úkol posílit Srby v jejich odporu proti uklidnění Balkánu a popudit je proti Německu. A to nebyly žádné platonické záměry.

Moskva požadovala mobilizaci srbské armády.

Jelikož jsem i teď ještě považoval za lepší raději nemluvit, šli kremelští mocipáni ještě dál:

Německá říšská vláda vlastní dnes doklady o tom, že Rusko, ve snaze dostat definitivně Srbsko do války, dalo ujištění dodá-

vat zbraně, letadla, munici a ostatní válečný materiál proti Německu přes Soluň.

A to se stalo prakticky ve stejném okamžiku, když jsem já osobně ještě radil japonskému ministru zahraničí Dr. Matsuokovi[(39)], aby s Ruskem dosáhnul uvolnění napětí, stále ve víře, že tím sloužím míru.

Jen rychlý průnik našich jedinečných divizí do Skopje, jakož i samotné obsazení Soluně tyto záměry sovětsko-anglosaského komplotu překazilo. Srbští lečtí důstojníci však uprchli do Ruska a byli tam okamžitě přijati jako spojenci.

Samotné vítězství mocností Osy na Balkáně nejprve zhatilo plán zaplést Německo v létě tohoto roku do měsíce trvajících bojů na jihovýchodě a mezitím postupně dokončit nástup sovětských armád, posílit jejich válečnou připravenost, aby poté bylo možné s Anglií, podporovanou vysněnými americkými dodávkami, Německou říši a Itálii zadusit a rozmačkat.

Tím Moskva ujednání našeho přátelského paktu nejen porušila, nýbrž nehorázným způsobem také zradila!

A to všechno v době, kdy mocipáni Kremlu až do poslední chvíle navenek – jako v případě Finska nebo Rumunska – předstírali přátelství a sepisovali nevinná dementi. Jestliže jsem byl však až dosud okolnostmi nucen, abych mlčel a zase jenom mlčel, přišla přece nyní chvíle, kdy by další přihlížení nebylo jenom hříchem z nedbalosti, nýbrž zločinem na německém národě, ba na celé Evropě.

Dnes stojí asi 160 ruských divizí na našich hranicích. Po celé týdny byly stále tyto hranice porušovány, nejenom u nás, nýbrž právě tak na dalekém severu jako v Rumunsku.

Ruským letcům dělá radost, když mohou tuto hranici bezstarostně přehlížet, aby nám tím dokázali, že se již cítí být pány tohoto území.

V noci ze 17. na 18. června sondovaly ruské průzkumné jednotky terén na území Říše a byly zahnány zpět až po delší přestřelce.

Tím však nadešla hodina, ve které je nezbytné postavit se proti tomuto židovsko-anglosaskému komplotu, jakož i proti židovským držitelům moci bolševické moskevské centrály.

Německý národe!

V tomto okamžiku se dokončuje nástup takového objemu a rozsahu, který je největší, jaký dosud viděl svět. Spolu s finskými kamarády stojí vítězní bojovníci z Narviku u Severního ledového oceánu. Německé divize, pod velením dobyvatele Norska, chrání společně s finskými hrdinnými bojovníky pod svým maršálem finskou půdu. Formace německé východní fronty sahají od Východního Pruska až po Karpaty. U břehů řeky Prut, u spodního toku Dunaje až k břehům Černého moře se spojují pod vůdcem rumunského státu Antonescem němečtí a rumunští vojáci. Úkolem této fronty není tudíž již jenom ochrana jednotlivých zemí, nýbrž zabezpečení Evropy a tím spása všech.

Proto jsem se dnes rozhodl osud a budoucnost Německé říše a našeho národa vložit zase do rukou našich vojáků.

Pomoz nám Bůh právě v tomto boji!

DŮVOD VÁLKY S RUSKEM

Berlín 3. října 1941

» **Mírumilovná výstavba vlasti má prioritu**
» **Zklamání ze vztahu s Anglií**
» **Nastrčené Polsko**
» **Pakt s Moskvou sňatkem z rozumu**
» **Ruské přípravy k útoku**
» **Společný boj 13 evropských národů**
» **Hrůzy a bída bolševismu**
» **Společné nasazení domoviny a vojáka**
» **Nacionálněsocialistický stát se otvírá lidem**

V brzkých ranních hodinách dne 2. října 1941 byl německým vojákům na východní frontě předčítán denní rozkaz Adolfa Hitlera, ve kterém Vůdce a vrchní velitel německé branné moci oznamuje začátek poslední rozhodující bitvy tohoto roku a zdůrazňuje, že nepřítel musí být poražen ještě před příchodem zimy. Historická bitva o Moskvu byla zahájena.

Na druhý den Hitler v berlínském Sportovním paláci zahajuje 3. ročník Válečného díla zimní pomoci německého národa a tyto pohnuté události stojí přirozeně v popředí jeho projevu, který se při příležitosti otevření této sociální akce, zakládající se na myšlence soudržnosti národní pospolitosti, koná každoročně. Hned na začátku vyzývá své posluchače, aby letos poskytli k dosavadním četným příspěvkům ještě dodatečné prostředky k dobru Díla zimní pomoci, jelikož na východní frontě dnes zuří osudový boj gigantických rozměrů.

Vůdce tvrdí, že tento boj nechtěl. Jeho program byl ve znamení mírumilovné výstavby a tvůrčí práce, přičemž nacionálněsocialistická výstavba země byla teprve na počátku, a přesto dosáhla úspěchů právě v oblastech, kde demokratický svět při řešení problémů ztroskotal. Hitlerovy návrhy vytvoření mírového a rozumnějšího hospodářského uspořádání byly odmítnuty především těmi, kteří se obávali, že za těchto podmínek „by neudrželi svůj vlastní režim u vesla.“ Bylo to ale období, kdy se Hitler snažil navazovat přátel-

ské vztahy s některými státy. Bohužel, nezískal si národ, o který se ve svém životě nejvíce snažil, totiž národ britský. Neviní však anglický národ, ale jeho nenávistné vedení, které je podporováno mezinárodním Židovstvem. Po odmítnutých nabídkách zvolil Londýn definitivně boj, proto Vůdci nezbývá s těžkým srdcem nic jiného než vést boj proti Anglii. Tento boj však bude nekompromisní, když už musí být. Angličtí váleční štváči sváděli různé evropské státy, aby za tuto velmoc vedly válku. Nejprve nastrčili Polsko. Vůdce dnes zpětně ke svým tehdejším návrhům Polsku říká, že Prozřetelnost nakonec rozhodla dobře, pokud Poláci jeho návrhy nepřijali. Po porážce Polska dává Hitler znovu ruku Anglii, ta byla ale briskně odmrštěna.

Za těchto okolností se Hitler musel rozhodnout do jisté míry proti svým citům a byl nucen jednat racionálně – přistoupil na německo-sovětský pakt o neútočení a zařídil přitom, aby v říšském tisku nepadlo jediné křivé slovo o Moskvě a bolševismu a aby byla propagována přátelská atmosféra. Druhá strana na to nebrala zřetel – Moskva rozvíjela své ambice zardousit Finsko a převálcovala baltské státy. Vůdce tomu nemohl dál nečinně přihlížet, navenek však k tomu jednak z důvodů taktických, jednak kvůli svým závazkům z dohody s Moskvou, musel mlčet. A tak mezitím činil první obranná opatření. Pozval také do Berlína sovětského ministra zahraničí, ale tato jednání skončila neplodně. Poté sledoval posilování sovětských divizí na hranicích Říše a činil odpovídající protiopatření. Nakonec zahájil útok dne 22. června 1941.

V době, která uplynula od zahájení bojů na východní frontě, si mohli na dobytém území Němci udělat reálný obrázek o neuvěřitelném rozsahu předcházejících válečných příprav Moskvy. A nejen to, vojáci se na vlastní oči mohli přesvědčit o výsledcích 25letého působení bolševismu v této zemi, které by vyléčily i toho nejzarytějšího komunistu. Sovětský svaz nebyl rájem dělníků a sedláků, ale továrnou na zbraně proti Evropě. A na této frontě proti společnému

nepříteli bojuje nyní bok po boku udatně celkem 13 evropských národů, které Vůdce v projevu vyjmenovává. Následovně vyvrací pokusy anglické propagandy bagatelizovat úspěchy Němců a jejich spojenců na východní frontě.

Za těmito úspěchy stojí nejenom výkon německého vojáka a jeho velení, ale i obětavé nasazení domoviny a také kvalita poskytovaného zázemí a zbraní. Miliony německých dělníků a žen doplňují svou obětavou prací nasazení vojáka. A toto nasazení staví na jedinečné soudržnosti národního společenství. Vůdce se domnívá, že z této války vyjde jako mnohem přesvědčenější nacionální socialista než byl předtím. Vidí totiž, že nacionálněsocialistický stát stojí úspěšně mezi dvěma extrémy – mezi režimem kapitalistických států, ve kterých jsou na zřeteli jen finanční zájmy a tamějším národům jsou upírána životní práva, a mezi komunistickým extrémem, kde štěstí všech lidí je obětováno jen doktríně státu. Za ideál nacionálněsocialistického státu se v podstatě nyní vede i tato válka, a proto je vedle nesrovnatelné oběti vojáka i potřeba pomoci domoviny, kde má národ prostřednictvím Díla zimní pomoci příležitost se přihlásit k duchu této pospolitosti.

Moji němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!

Jestliže k vám dnes po dlouhých měsících opět mluvím, tak se tak neděje proto, abych snad odpovídal oněm státníkům, kteří se nedávno divili, proč tak dlouho mlčím. Pozdější generace budou jednou moci zvážit a zjistit, co mělo v těchto třech a půl měsících větší váhu: Řeči pana Churchilla, nebo moje činy? Dnes jsem přišel sem, abych jako vždy podal krátký úvod k Dílu zimní pomoci. Tentokrát byl ovšem příchod pro mne velmi těžký, neboť v těchto hodinách se na naší východní frontě uskutečňuje nově zahájená operace opět jako mohutná událost.

Již 48 hodin je opět v chodu operace gigantického rozměru. Dopomůže k tomu, aby odpůrce na východě byl rozdrcen.

Prioritou bylo vždy zajistit mírumilovnou výstavbu vlasti

Mluvím k vám nyní jménem milionů, které v tomto okamžiku bojují, abych vás, německou domovinu, vyzval, abyste k četným jiným obětem v tomto roce připojili dodatečnou oběť pro Dílo zimní pomoci. Od 22. června zuří boj, který má opravdu rozhodující význam pro celý svět. Teprve pozdější generace

jasně rozpoznají rozsah a účinek této události. Tyto generace si později zjistí, že tím započala nová doba. Nechtěl jsem však ani tento boj. Od ledna 1933, kdy mi Prozřetelnost svěřila vedení a řízení Říše, jsem měl před očima cíl, který byl v podstatě vytyčen v programu naší nacionálněsocialistické strany. Nikdy jsem neporušil věrnost tomuto cíli, nikdy jsem se nezřekl svého programu. Tehdy jsem se snažil, abych přivodil vnitřní novou výstavbu národa, jenž po válce, kterou prohrál vlastní vinou, zažil nejhlubší úpadek ve svých dějinách. Již to samo byl obrovský úkol. Přitom jsem započal tuto úlohu v okamžiku, když všichni ostatní s ní buď ztroskotali, nebo nevěřili, že by bylo možné takový program splnit. To, co jsme vykonali v těchto letech mírumilovné výstavby, je jedinečné.

Pro mne a mé spolupracovníky je tedy často přímou urážkou, musím-li se zahazovat s oněmi demokratickými nulami, které samy nejsou ještě s to vykázat se ani jediným opravdu velkým životním výkonem.

Já a moji spolupracovníci bychom nepotřebovali tuto válku, abychom tím snad zvěčnili svá jména. O to by se byla postarala díla míru, a to dostatečně. A kromě toho: Ještě jsme nedospěli ke konci své tvůrčí práce, nýbrž v mnohých oborech jsme byli teprve na počátku.

Tak se například za nejtěžších předpokladů zdařila vnitřní sanace Říše. Vždyť v Německu nutno vyživit na jednom čtverečním kilometru 140 lidí. Ostatní svět má tuto práci snadnější. Přesto jsme však rozřešili své problémy, zatímco ostatní demokratický svět z velké části ztroskotal právě na těchto problémech. Naše cíle byly přitom tyto:

Zaprvé vnitřní konsolidace německého národa.

Zadruhé vydobytí naší rovnoprávnosti navenek.

A zatřetí sjednocení německého národa a tím obnovení přírodou daného stavu, který byl po staletí jenom uměle přeru-

šen. Tím, moji soukmenovci, byl již předem určen i náš vnější program, který předem určoval opatření, jež k tomu byla nezbytná. Rozhodně tím však nebylo řečeno, že jsme kdy usilovali o válku. Jenom jedno bylo jisté: Že za žádných okolností se nezřekneme obnovení německé svobody a tím i předpokladu pro německý opětovný vzestup.

Na základě těchto myšlenek jsem předložil světu mnoho návrhů. Není třeba, abych je zde opakoval. To obstarává denní publicistická činnost mých spolupracovníků. Ale nechť jsem předložil jakkoliv četné mírové nabídky tomuto ostatnímu světu, návrhy na odzbrojení, návrhy na mírumilovné vytvoření nového rozumnějšího hospodářského řádu, atd., všechny byly odmítnuty, a to je v podstatě odmítli ti, kteří zřejmě nevěřili, že budou moci mírovou prací splnit své vlastní úkoly – nebo lépe řečeno – udržet svůj vlastní režim u vesla. Přesto se nám postupně podařilo dlouholetou mírumilovnou prací nejen uskutečnit vnitřní velké reformní dílo, nýbrž také zahájit sjednocení německého národa, vytvořit Velkoněmeckou říši, opět přivést miliony německých soukmenovců do jejich vlastní domoviny a tím dát váhu jejich počtu jakožto mocensko-politickému činiteli německého národa.

Zklamání ze ztroskotaného přátelství s Angličany

V této době se mi podařilo získat jistý počet spojenců v čele s Itálií, s jejímž státníkem mne spojuje osobně těsné a vroucí přátelství. Také k Japonsku byl náš poměr čím dále tím lepší. V Evropě jsme kromě toho měli již z dřívějška řadu národů a států, které nám byly v nezměrné sympatii přátelsky nakloněny, především Maďarsko a některé severské státy. K těmto národům přistoupily i jiné, bohužel nikoliv národ, o který jsem

se ve svém životě nejvíce snažil, národ britský. Nikoliv snad, že by odpovědnost za to nesl sám anglický národ ve svém celku, nikoliv, ale jsou to někteří lidé, kteří ve své zmatené nenávisti i šílenství sabotovali každý takový pokus o dorozumění, podporováni oním mezinárodním světovým nepřítelem, kterého všichni známe, světovým Židovstvem. Tak se bohužel nepodařilo přivést Velkou Británii, především však anglický národ, v ono spojení s Německem, ve které jsem vždy doufal.

Právě proto nastal stejně jako roku 1914 den, kdy bylo nutno učinit tvrdé rozhodnutí. Nezalekl jsem se ovšem ani toho, neboť jedno mi bylo jasné: Když se tedy nemohlo podařit získat anglické přátelství, pak ovšem bylo lépe, aby jeho nepřátelství postihlo Německo v okamžiku, kdy já sám jsem ještě vedl Říši. Neboť, když nebylo možno, aby mým opatřením a mou ochotou bylo získáno anglické přátelství, pak bylo ztraceno pro všechnu budoucnost, pak nezbývalo už nic jiného nežli boj a jsem jenom vděčný osudu, že já sám mohu tento boj řídit. Jsem proto také přesvědčen, že s těmito muži není možné žádné dorozumění.

Jsou to šílenci, blázni. Lidé, kteří již po desetiletí neznali žádných jiných slov nežli: »Chceme opět válku s Německem.« Neboť ve všech těch letech, kdy jsem se namáhal, abych za všech okolností dosáhl dorozumění, volal pan Churchill vždy jenom jediné: »Chci mít svou válku.« Nyní ji má. A všichni jeho spoluštváči, kteří nedovedli říkat nic jiného, než že to bude „rozkošná válka“, a kteří si tehdy, dne 1. září 1939, vzájemně blahopřáli k této nastávající „rozkošné válce“, se zajisté mezitím naučili jinak přemýšlet o této „rozkošné válce“. A jestliže snad ještě neví, že tato válka nebude pro Anglii žádnou rozkošnou věcí, tak to jistě časem poznají. Jako že zde stojím!

Nastrčené Polsko

Tito váleční štváči nikoliv jenom ve starém, nýbrž i v novém světě, postrčili vpřed nejdříve Poláky. Chytrácky jim namlouvali, že především Německo není tím, zač se vydává, a zadruhé, že mají záruku, že za všech okolností obdrží nezbytnou pomoc. To byla doba, kdy Anglie sama ještě nežebrala ve světě o pomoc, nýbrž ještě každému svou pomoc velkomyslně slibovala. To se ovšem od té doby podstatně změnilo. Nyní již neslyšíme, že by Anglie sváděla do války nějaký stát slibem, že mu pomůže, naopak, nyní slyšíme, že Anglie žebrá ve světě, aby jí pomáhal v její válce.

Tehdy jsem právě Polsku učinil návrhy, o nichž dnes, když události šly proti naší vůli jinou cestou, musím přímo říci, že to byla přece Prozřetelnost, všemohoucí Prozřetelnost, která tehdy zabránila, aby tato moje nabídka nebyla přijata. Zajisté věděla, proč se to nesmělo stát, a dnes to vím i já a víme to všichni. Toto spiknutí demokratů, Židů a svobodných zednářů dokázalo tehdy před dvěma lety uvrhnout do války nejdříve Evropu. Musely rozhodnout zbraně. Od té doby se tedy svádí boj mezi pravdou a lží.

A jako vždy, i tento boj dopadne nakonec vítězně pro pravdu, tedy jinými slovy, nechť cokoliv nalže britská propaganda, nechť cokoli nalže mezinárodní světové Židovstvo a jeho demokratičtí pomahači, pranic to nezmění na historické skutečnosti. A historickou skutečností je, že Angličané nestojí v Německu, že jiné státy nedobyly Berlín, že nepronikly na západ nebo na východ, nýbrž historickou pravdou je, že nyní již po dvě léta Německo poráží jednoho odpůrce po druhém.

Já jsem to vůbec nechtěl. Ihned po prvním střetnutí jsem jim zase podal ruku. Sám jsem byl vojákem a vím, jak těžké je vítězství vybojovat, kolik krve a bídy, žalu, strádání a obětí je

s tím spojeno. Moje ruka však byla ještě brziskněji odmrštěna. A od té doby jsme zažili, že každá mírová nabídka ode mne ihned sloužila válečnému štváči Churchillovi a jeho klice k tomu, aby prohlašovali podvedeným národům, že je důkazem německé slabosti, že je to důkaz, že již nemůžeme bojovat a jsme před kapitulací. Proto jsem se vzdal toho, pokusit se ještě jednou o tuto cestu, že zde je nutno vybojovat zcela jasné rozhodnutí, a to světové dějinné rozhodnutí pro příštích sto let.

Pakt s Moskvou byl otázkou rozumu, nikoliv citu

Ve stálé snaze omezit rozsah války, rozhodl jsem se v roce 1939 k něčemu, co především pochopíte vy, moji staří příslušníci strany, jako nejtěžší věc, kterou jsem musel strpět, mohl bych téměř říci – jakožto lidské ponížení. Tehdy jsem poslal svého ministra do Moskvy. Bylo to nejtrpčí překonání mého citu. Ale v takových chvílích, v nichž jde o blaho milionů jiných, nesmí přece rozhodovat cit. Pokusil jsem se zde dosáhnout dorozumění. Víte sami nejlépe, jak poctivě a upřímně jsem pak dodržel své závazky. Ani v našem tisku nebylo tehdy již napsáno ani jediné slovo proti Rusku, ani v našich shromážděních nebylo řečeno jediné slovo o bolševismu. Bohužel, druhá strana se toho od počátku nedržela. Následkem této dohody byla zrada, která nejdříve zlikvidovala celou severovýchodní Evropu.

Co to tehdy pro nás znamenalo, když jsme museli mlčky přihlížet, jak byl malý finský národ zardoušen, to víte nejlépe sami. A co to znamenalo pro mě jako pro vojáka, že jsem musel přihlížet tomu, jak mnohonásobně silnější stát přepadne jeden malý, to víte také. Já jsem však mlčel.

Jak se nás konečně dotklo, když byly převálcovány baltské státy, to může pochopit jen ten, kdo zná německé dějiny a ví, že v těch končinách není jednoho čtverečního kilometru, který by nebyl kdysi otevřen lidské kultuře a civilizaci německou průkopnickou prací.

Přesto jsem i k tomu mlčel. Teprve když jsem týden od týdne stále více pociťoval, že sovětské Rusko nyní vidělo, že přišla hodina, aby se pustili do nás samých, když ve chvíli, kdy jsme měli ve Východním Prusku přesně tři divize, se tam soustředilo 23 sovětských divizí, když jsem pozvolna získal informace, jak u našich hranic vzniká letiště za letištěm, jak je sem z obrovské sovětské říše soustřeďována jedna divize za druhou, tak jsem nutně začal mít starosti. Neboť v dějinách není žádné omluvy pro nedopatření, žádné omluvy, která snad spočívá v tom, že se dodatečně prohlásí: »Já jsem to nepozoroval, nebo já jsem tomu nevěřil.« Stoje v čele Německé říše, cítím se být odpovědný za německý národ, za jeho existenci, za jeho přítomnost a pokud možno právě také za jeho budoucnost.

Byl jsem proto nucen zahájit obranná opatření. Byla rázu čistě obranného. Konečně již v srpnu a září minulého roku byl učiněn poznatek: Vypořádání na západě s Anglií, jež by především bylo vázalo celé německé letectvo, nebylo již možné, neboť v našem týle stál stát, který se denně stále více chystal k tomu, aby v takovém okamžiku vyrazil proti nám.

Do jaké míry byly ostatně tyto jeho přípravy vykonány, o tom jsme se přesvědčili v plném rozsahu teprve nyní.

Chtěl jsem tehdy ještě jednou vyjasnit celý problém, a proto jsem pozval Molotova do Berlína. Molotov mi kladl čtyři podmínky, které jsou vám známy:

Zaprvé, Německo musí definitivně souhlasit s tím, že bude-li se Sovětský svaz znovu cítit být ohrožen Finskem, smí přikročit k likvidaci Finska. Nemohl jsem jinak nežli to odmítnout.

Druhá otázka se týkala Rumunska. Byla to otázka, zda německá záruka bude chránit Rumunsko, také proti sovětskému Rusku. Musel jsem také zde dostát svému slovu, které jsem jednou dal. Nelituji, že jsem tak učinil. Neboť jsem nalezl také v Rumunsku v osobě generála Antonesca čestného muže, který také ze své strany slepě dostál svému slovu.

Třetí otázka se týkala Bulharska. Molotov žádal, aby sovětské Rusko získalo právo umístit v Bulharsku posádky, aby tak vykonávalo nad tímto státem ruskou záruku. Co to znamená, jsme zatím dostatečně poznali v Estonsku, Lotyšsku a Litvě. Mohl jsem se zde odvolat na to, že taková záruka je ještě podmíněna přáním toho, komu má být záruka poskytnuta. Mně však nebylo nic známo o takovém přání a musel jsem se proto nejprve zpětně informovat a domluvit se svým spojencem.

Čtvrtá otázka se vztahovala na Dardanely. Rusko žádalo opěrné body u Dardanel. Jestliže se Molotov nyní pokouší to popírat, není to již nic divného. Nebude-li již zítra nebo pozítří v Moskvě, bude pravděpodobně také popírat, že již není v Moskvě. On však tyto požadavky vznesl a já jsem je odmítl. Musel jsem je odmítnout a tím mi bylo ovšem jasné, že nyní je na místě největší opatrnost.

Od té doby jsem sovětské Rusko pečlivě pozoroval. Každá divize, kterou se nám podařilo zjistit, byla u nás svědomitě zaznamenána a poté jsme odpovídali odpovídajícími protiopatřeními.

Situace byla již v květnu natolik zatemněna, že již nemohlo býti žádných pochyb o tom, že Rusko zamýšlí přepadnout nás při první příležitosti.

Proč jsem mlčel k chování Moskvy

Koncem května se tyto momenty tak zhustily, že již nebylo možné zahnat myšlenku na hrozící boj na život a na smrt. Tehdy jsem musel stále mlčet a bylo to pro mě dvojnásob těžké. Nikoliv těžké snad vůči domovině, neboť domovina konec konců musí pochopit, že jsou okamžiky, kdy nelze mluvit, jestliže člověk nechce uvést celý národ do nebezpečí. Mnohem těžší mi připadalo mlčení vůči mým vojákům, kteří stáli divize vedle divize na východních hranicích Říše a přece jen nevěděli, co se vlastně děje, kteří neměli ani tušení, co se mezitím ve skutečnosti změnilo, kteří však jednoho dne budou možná muset nastoupit k vážnému, ba nejvážnějšímu vojenskému utkání všech dob. A právě s ohledem na ně jsem nemohl mluvit. Neboť kdybych byl ztratil byť jen jediné slovo, nebylo by to ani v nejmenším změnilo rozhodnutí páně Stalinovo. Zato možnost překvapení, která mi zbývala jakožto poslední zbraň, by byla ztracena. A každé takové prohlášení, ba dokonce jakýkoli náznak v tomto směru by stál statisíce životů našich kamarádů. Proto jsem také mlčel i v tom okamžiku, ve kterém jsem se definitivně rozhodl, že tento krok udělám jako první. Neboť když už jednou vidím, že nepřítel připravuje svoji zbraň k zamíření, tak nebudu čekat až vystřelí, nýbrž pak jsem rozhodnut vystřelit jako první.

Bylo to pro mne – mohu to dnes říci – to nejtěžší rozhodnutí celého mého dosavadního života. Neboť jakýkoli takový krok otevírá bránu, za kterou se schovávají pouze a jen překvapení.

Teprve budoucí generace bude vědět zcela přesně, co se stalo a jak se věci udály. A tak se člověk může smířit jen se svým vlastním svědomím a posílit důvěru ve svůj národ, ve vlastnoručně ukované zbraně a poté – jak jsem říkal často již dříve – prosit Pána Boha, nikoli aby pomohl podporou nicnedělání, nýbrž aby pomohl svým požehnáním tomu, který

je připraven a chce se svatosvatě a obětavě bít za svoji existenci.

Dne 22. června ráno začal tento největší boj světových dějin.

Gigantické válečné přípravy Sovětů

Od té doby uplynuly něco více nežli tři a půl měsíce a mohu zde prohlásit: Všechno od té doby probíhalo podle plánu. Jakkoli snad v podrobnostech voják či vojsko museli zažít překvapení, za celou tuto dobu nebyl vedení ani na vteřinu vzat z rukou zákon činu. Naopak, až do dnešního dne měla každá akce právě tak plánovitý průběh, jako kdysi na východě proti Polsku, potom proti Norsku a nakonec proti západu a také na Balkáně. A ještě jednu věc zde musím konstatovat. Nezmýlili jsme se, ani pokud jde o správnost plánu, ani pokud jde o zdatnost a statečnost německého vojáka, jež je v dějinách jedinečná. Konečně jsme se nezmýlili ani v jakosti našich zbraní. Nezmýlili jsme se, pokud jde o hladkou funkci celé naší organizace fronty, pokud jde o ovládání gigantických týlových prostorů, ani jsme se nezmýlili, pokud jde o německou domovinu. Ale zmýlili jsme se v jedné věci: Neměli jsme ani tušení, jak gigantické byly protivníkovy přípravy proti Německu a Evropě a jak nesmírně veliké bylo nebezpečí; jak o vlas jsme tentokrát unikli zkáze nejenom Německa, nýbrž celé Evropy.

To zde mohu dnes vyslovit. Vyslovuji to teprve dnes, neboť dnes smím říci, že tento protivník je již zlomen a že se již nikdy nezvedne.

Zde se semkla proti Evropě mocnost, o které, bohužel, většina lidí neměla ani tušení, a o které mnozí ještě ani dnes tušení nemají. Byla by to bývala druhá mongolská bouře nového Čingischána. Že toto nebezpečí bylo odvráceno, za to vděčíme pře-

devším statečnosti, vytrvalosti a obětavosti našich německých vojáků a pak obětem všech těch, kdož s námi pochodovali, neboť tentokrát poprvé prošlo touto pevninou něco takového jako evropské probuzení.

Společný boj 13 evropských národů

Na severu bojuje Finsko, pravý to hrdinský národ. Ve svých širých prostorách stojí často zcela samo, odkázáno jen na svou vlastní sílu, na svou odvahu, svou statečnost a svou houževnatost. Na jihu bojuje Rumunsko. Ze státní krize, jedné z nejtěžších, jaká může postihnout národ a zemi, se Rumunsko zotavilo s podivuhodnou rychlostí za současného vedení muže stejně statečného jako odhodlaného. A tím také postihujeme již celou šíři tohoto bojiště od Bílého až k Černému moři. A v těchto oblastech bojují naši němečtí vojáci a v jejich řadách a s nimi společně Italové, Finové, Maďaři, Rumuni, Slováci, Chorvati právě nastupují, Španělé táhnou právě na frontu, Belgičané, Holanďané, Dánové, Norové, ba dokonce Francouzi se zapojili do této velké fronty.

Průběh tohoto velkého dění je vám nyní vesměs znám: Tři velké německé skupiny armád. První s úkolem prorazit střed a vpravo a vlevo nejprve uvolnit pás. Obě křídla měla zase úkol proniknout až k Leningradu a ostatní obsadit Ukrajinu. Tyto úkoly byly v zásadě splněny.

Lži anglické válečné propagandy

Když protivníci často v této době největších historicky výjimečných bojů říkají: »Proč se teď nic neděje?« Vždy se něco

dělo. Právě proto, že se něco dělo, nemohli jsme mluvit. Kdybych dnes musel být anglickým ministerským předsedou, za těchto okolností bych snad také stále mluvil, právě proto, že se tam nic neděje. Ale právě to je ten rozdíl. Moji soukmenovci, musím to zde opět vyslovit před celým německým národem: Často nebylo prostě možné mluvit, nikoliv snad proto, že bychom neoceňovali dostatečně nepřetržité obrovské výkony našich vojáků, nýbrž proto, že nesmíme dopustit, aby se protivník předčasně dověděl o situacích, o kterých se sám se zřetelem na svou mizernou zpravodajskou službu doví často o celé dny, ba někdy teprve o celé týdny později.

Neboť jsem to dal nedávno již konstatovat ve zprávě branné moci: Zpráva německé branné moci je zprávou pravdivou. Jestliže nějaký hloupý mamlas z britského časopisu řekne, že se to musí nejprve potvrdit, tak zpráva německé branné moci byla dosud vždy nejdůkladněji potvrzena! Vždyť přece není pochyb, že v Polsku jsme zvítězili my a nikoliv Poláci, ač to britský tisk vykládal jinak. Rovněž není pochyby, že v Norsku sedíme my a nikoliv Angličané, rovněž není pochyby, že v Belgii a v Holandsku jsme měli úspěch my a nikoliv Angličané a rovněž není pochyby, že Německo porazilo Francii a nikoliv naopak. Konečně není také žádné pochybnosti o tom, že v Řecku jsme my a opět nikoliv Angličané, nebo Novozélanďané. A také na Krétě nejsou oni, ale my. Pravdu tedy mluvilo německé vojenské zpravodajství a nikoliv ti druzí.

A na východě tomu nyní také není jinak. Podle anglické verze jsme tam utrpěli během tří měsíců jednu porážku za druhou, avšak jsme tisíc kilometrů za svými hranicemi. Jsme východně od Smolensku, jsme před Leningradem a jsme na břehu Černého moře. Jsme před Krymem, a nikoliv Rusové snad na Rýnu. Jestliže až dosud Rusko stále vítězilo, tak svých vítězství rozhodně nevyužilo, nýbrž po každém vítězství evidentně oka-

mžitě ustoupilo o sto nebo dvě stě kilometrů zpět. Pravděpodobně, aby nás nalákalo do hloubky svého prostoru.

O velikosti tohoto boje ostatně mluví číslice.

Mezi vámi jsou mnozí, kteří ještě prodělali světovou válku, a ti vědí, co to znamená zajmout zajatce a současně postoupit o 100 km kupředu.

Počet zajatců stoupl nyní asi na 2,5 milionů sovětských Rusů. Počet ukořistěných nebo zničených, tedy u nás se nalézajících děl je už nyní asi 22 000.

Počet zničených nebo ukořistěných, tedy u nás se nalézajících tanků činí více než 18 000.

Počet zničených, rozbitých nebo sestřelených letadel činí přes 14 500.

A za našimi vojáky je již nyní prostor, který je dvakrát tak velký, jako byla Německá říše, když jsem roku 1933 dostal vedení nebo čtyřikrát tak velký jako Anglie.

Vzdušná čára, kterou urazili němečtí vojáci, měří dnes více než 800 až 1 000 km. To je však vzdušná čára. Pokud jde o kilometry pochodu, znamená to často jeden a půl krát až dvakrát tolik na délce fronty, která je gigantická a v tvář nepříteli, který – a to zde musím říci – se neskládá z lidí, nýbrž ze zvířat a bestií.

Hrůzy bolševismu

Co bolševismus umí udělat z lidí, to jsme nyní viděli.

Naší vlasti nemůžeme poskytnout obrázky, které zde máme k dispozici. Je to to nejstrašnější, co si jen lidská mysl dovede vymyslet. Protivník, který bojuje současně na jedné straně ze zvířecí krvežíznivosti a na druhé straně ze zbabělosti a strachu před svými komisaři; země, kterou nyní naši vojáci poznali po téměř pětadvacetiletém působení bolševismu. A já vím jedno:

Kdo tam byl a někde hluboko v srdci byl možná ještě komunistou, byť i v tom nejidealističtějším smyslu, ten se vrací z tohoto názoru vyléčen. O tom můžete být přesvědčeni.

Ráj dělníků a sedláků, který jsem líčil vždy správně – po ukončení tohoto polního tažení potvrdí pět nebo šest milionů vojáků, že jsem říkal pravdu. Budou svědky, na které se pak budu moci odvolat. Oni pochodovali po silnicích tohoto ráje. Nemohli by žít v bídných chatrčích tohoto ráje – nejdou ani dovnitř, není-li to nezbytně nutné. Viděli zařízení tohoto ráje. Není to nic jiného, než továrna na zbraně na úkor životní úrovně lidí.

Je to továrna na zbraně proti Evropě. A proti tomuto ukrutnému, bestiálnímu, zvěrskému protivníkovi, proti tomuto protivníkovi a jeho obrovské výzbroji vybojovali naši vojáci svá mohutná vítězství.

Neznám žádné slovo, jež by mohlo vyjádřit jejich výkon. Jakou odvahu a udatnost zde neustále projevují, jak nezměrné námahy překonávali, to si nelze představit. Ať jde o naše pancéřové divize nebo o motorizované svazy, ať jde o naše dělostřelectvo nebo zákopníky, nechť vezmeme naše letce, stíhačky, střemhlavá bombardovací letadla a bitevní letadla, anebo myslíme-li na naše námořnictvo, na posádky našich ponorek, když konečně mluvím o našich horských oddílech na severu nebo o mužích našich zbraní SS, jsou všichni stejní. Nade vším však – a to bych chtěl znovu obzvláště zdůraznit – nade vším stojí svým výkonem německý pěšák, německý mušketýr.

Neboť, moji přátelé, máme tam divize, které od jara pěšky urazily 2 500 až 3 000 km, četné divize, které urazily jeden a půl a dva tisíce kilometrů, to se lehce řekne. Mohu jen říci, že mluví-li se o bleskové válce, pak si zaslouží tito vojáci, aby se jejich výkony označily za bleskové, neboť v historii ještě nebyli překonáni v postupu vpřed. Nejvýše na ústupu byli překo-

náni několika anglickými pluky. Je několik historických bleskových ústupů, které, pokud jde o rychlost, překonaly tyto akce. Ale přitom nejde o tak velké vzdálenosti, protože se již předem vždy drželi o něco blíže k pobřeží. Nechci nyní snad hanit protivníka. Chci jen býti spravedlivý k německým vojákům, tak jak si to zaslouží.

Německý voják vykonal nepřekonatelné věci.

Společné nasazení domoviny a vojáka

A s ním také všechny organizace, jejichž mužové jsou dnes dělníky a současně také vojáky. Neboť v tomto obrovském prostoru je dnes téměř každý vojákem. Každý dělník je vojákem, každý železničář je tam vojákem. V celé této oblasti musí každý trvale vykonávat službu se zbraní. A je to obrovská oblast. Co se tvoří za touto frontou, je svého druhu právě tak mohutné, jako výkony na frontě. Více než 25 000 km ruských drah je zase v provozu, více než 15 000 km ruských drah bylo přeměněno na německý rozchod. Víte, moji soukmenovci, co to znamená. To znamená, že největší průměr někdejší Německé říše, asi od Stettin (Štětín) až k bavorským horám, tedy čára dlouhá asi 1 000 km, patnáctkrát vedle sebe položená, byla na východě přeměněna na německý rozchod. Kolik námahy a také píle to vyžaduje, to snad domovina vůbec ani nemůže správně posoudit, a za tím vším jsou tu prapory dělníků pracovní služby, naše organizace, především organizace Todtova a organizace našeho Berlíňana Speera a všechny ostatní, které tu jsou zase k jejich zásobování. Ve službě celé této gigantické fronty je náš Červený kříž, naši sanitní důstojníci, sanitní personál a sestry Červeného kříže. Ti všichni se opravdu obětují.

A za touto frontou se již buduje nová správa, která bude pečovat o to, aby – bude-li tato válka trvat déle – tyto obrovské oblasti prospívaly německé domovině a našim spojencům. Jejich užitek bude nesmírný a nikdo ať nepochybuje o tom, že tyto oblasti umíme organizovat.

Jestliže vám vykresluji v tak krátkých rysech obraz jedinečných výkonů našich vojáků a všech těch, kteří dnes na východě bojují anebo pracují, pak bych chtěl vyslovit domovině také dík fronty. Díky našich vojáků za zbraně, jež vytvořila domovina. Za tyto výtečné a prvotřídní zbraně. Dík za střelivo, které je tentokrát na rozdíl od světové války k dispozici v neomezeném množství. Dnes je to jen dopravní problém. Zabezpečili jsme to již předem tak, že uprostřed této gigantické materiální války můžeme v mnoha oblastech zastavit produkci, protože víme, že již nyní není žádného protivníka, kterého bychom se stávajícím množstvím munice nezdolali.

A pokud snad někdy čtete v novinách o gigantických plánech ostatních států, co všechno snad mají v plánu udělat a s čím začít, a pokud zde slyšíte o miliardových sumách, tak, moji soukmenovci, si vzpomeňte na to, co nyní říkám:

Zaprvé:

Také my stavíme do služeb svého boje celý kontinent.

Zadruhé:

Nemluvíme o kapitálu, nýbrž o pracovní síle. A tuto pracovní sílu dáváme stoprocentně do těchto služeb.

Zatřetí:

Jestliže o tom nemluvíme, tak to neznamená, že nic neděláme. Vím zcela přesně, že ti ostatní dělají všechno lépe než my. Vyrabějí tanky, které jsou neporazitelné. Jsou rychlejší než ty naše, jsou silněji opancéřované než ty naše, mají lepší kanóny než ty naše, a nepotřebují snad vůbec ani benzín. V boji jsme je však doposud vždy rozstříleli. A to je rozhodující.

Stavějí zázračná letadla. Oni vůbec dělají jen samé zázračné věci. Všechno nepochopitelné, také technicky nepochopitelné. Ale nemají zatím žádný stroj, který by předstihl stroj náš.

A stroje, které dnes u nás jezdí nebo střílí nebo létají, nejsou oněmi stroji, se kterými budeme napřesrok jezdit, střílet nebo létat. Myslím, že to každému Němci postačí. Vše ostatní obstarají naši vynálezci, naši němečtí dělníci a také německé dělnice.

Nacionálněsocialistický stát se otevírá lidem

Za touto frontou oběti, odvahy, která se neleká smrti a nasazování životů, stojí fronta domoviny, fronta, kterou tvoří města i venkov. Miliony německých rolníků, z velké části také často nahrazovaných starci, mladistvými nebo ženami, plní v nejvyšším stupni svou povinnost. Miliony a desítky milionů německých dělníků pracují neochvějně, je to obdivuhodné, co dokážou. A nadevše také zde znovu německé ženy, německé dívky, které nahrazují miliony mužů, kteří jsou dnes na frontě. Můžeme skutečně říci, že poprvé v dějinách stojí nyní celý národ v boji, jednak na frontě, jednak v domovině. Jestliže to však říkám, vyplývá z toho pro mně jakožto starého nacionálního socialistu naléhavé poznání:

Poznali jsme dva extrémy. Na jedné straně jsou to kapitalistické státy, které lží nebo podvody upírají svým národům nejpřirozenější životní práva a které mají stále na zřeteli jen své finanční zájmy, za které jsou kdykoliv ochotny obětovat miliony lidí. A na druhé straně tu máme komunistický extrém, stát, který na miliony a miliony lidí uvalil nevýslovnou bídu a který také štěstí všech ostatních obětuje jen své doktríně. Z toho může v mých očích vyplynout pro nás jen tento závazek: Usilovat více než kdy jindy o svůj národní a socialistický ideál,

neboť v jedné věci musíme mít jasno: Až tato válka bude jednou skončena, vyhrál ji německý voják, který pochází ze selských dvorců, z továren atd., který ve svém souhrnu představuje skutečně nejširší vrstvy našeho národa. Vyhrála ji německá domovina s miliony dělníků a dělnic, rolníků a rolnic, vyhráli ji pracující lidé v pisárnách a kancelářích, všechny tyto miliony lidí, kteří pracují, ji vyhráli. A směrem k těmto lidem musí být stát potom výlučně orientován.

Až tato válka bude skončena, vrátím se z ní jako ještě mnohem fanatičtější nacionální socialista, než jakým jsem býval dříve.

Právě tak bude tomu u všech, kdož jsou povoláni k vedení, neboť v tomto státě nevládne, jak je tomu v sovětském Rusku, princip takzvané rovnosti, nýbrž princip spravedlnosti. Kdo je schopný jako vůdce, ať už politicky, vojensky nebo hospodářsky, toho si vždy ceníme. Ale právě tak musí být ceněn také ten, bez jehož spolupráce je každé vedení prázdnou činností a pouhou myšlenkovou akrobacií. A to je to, co rozhoduje. Německý národ může být dnes hrdý, že má nejlepší politické vůdce. Má nejlepší vojevůdce. Má nejlepší inženýry, hospodářské vedoucí a organizátory, má však také nejlepšího dělníka a nejlepšího rolníka.

Všechny tyto lidi sloučit v pospolitost, to bylo vždycky úkolem, jenž jsme si uložili jako nacionální socialisté. Úkol, který je nám dnes ještě jasnější než kdykoli předtím. Vrátím se jednou z této války opět se svým starým programem strany, jehož uskutečnění se mi jeví dnes ještě důležitější než snad v první den.

Toto poznání mne také dnes vedlo jen nakrátko sem, abych promluvil k německému národu. Neboť národ má také v Díle zimní pomoci opět příležitost přihlásit se k duchu tohoto společenství. Co obětuje fronta, to vůbec nemůže být odměněno,

avšak i to, co koná domovina, musí být takové, aby to jednou obstálo před dějinami. Je nezbytné, aby voják na frontě věděl, že doma se stará domovina o každého, kdo zde zůstal, a pečuje o něho podle své nejlepší možnosti. To on musí vědět a tak to také musí být, aby tato domovina jednou byla ve cti jmenována vedle mohutných výkonů fronty. Každý ví, co v této době musí činit. Každá žena, každý muž, všichni vědí, co se od nich právem požaduje a co jsou povinni dát. Pokud jednou vyjdou třeba na ulici a snad zapochybují, zda mají dát nebo dát musí, tak nechť pohlédnou na stranu. Možná třeba potkají někoho, kdo za Německo obětoval mnohem více, než oni. A jen tehdy, když se celý tento německý národ stane jedním jediným obětavým společenstvím, tak potom můžeme očekávat, potom můžeme doufat, že při nás bude stát Prozřetelnost i v budoucnu.

Pán Bůh nikdy nepomáhal lenochům. Nepomáhá ani zbabělcům. A nepomůže ani národu, který si nechce pomoci sám.

Zde absolutně platí zásada:

Národe, pomoz si sám! Pak ti ani Bůh svoji pomoc neodepře!

BOJ EVROPSKÝCH NÁRODŮ PROTI BOLŠEVISMU

Mnichov 8. listopadu 1941

» Poslední podání ruky Anglii 1940
» Rasová otázka je klíčem světových dějin
» Sovětské přípravy na válku
» Londýn chtěl Moskvu na své straně
» Boj za celou Evropu
» Úspěchy na východní frontě
» Staré recepty na Němce neplatí
» Rooseveltův falzifikát
» O náboženské svobodě
» Židé v evropských národech
» Evropské národy na společné frontě

Otevření východní fronty 22. června 1941 bylo z pochopitelných důvodů stěžejním tématem Vůdcova projevu na slavnostním shromáždění nacionálněsocialistického hnutí před starou gardou v mnichovském Löwenbräukelleru. Sám zahájení tohoto zápolení na východě označoval za natolik osudové, že jeho výsledek výrazně ovlivní budoucnost Evropy na dalších tisíc let. Hitler líčí zahájení bojů jako nutný preventivní krok učiněný nejen pro záchranu Německa ale i celé Evropy před bolševismem a neopomíná ve svém projevu jmenovat všechny jednotlivé evropské národy, které se dobrovolně postavily bok po boku německého vojáka na obranu evropské kultury před zhoubou bolševismu. Sovětský svaz označuje za největšího služebníka mezinárodního Židovstva, přičemž ale podotýká, že národy v něm žijící jsou ve skutečnosti pouze utlačovány židovskými komisaři a tamní nacionální inteligence byla vyvražděna, zneškodněna a obyvatelstvo poníženo na zproletarizované služebníky. Stejně tak neviní Francouze, Belgičany, Nory a další národy z nepřátelství vůči Německu, nýbrž tvrdí, že jejich země byly zataženy do služeb „válečných paličů“ a vlastníků zbrojařských akcií. Za inspirátory nepřátelství proti Německu označuje konec konců v první řadě Židy, a mezi nimi a příslušníky národů, kteří stojí na druhé straně fronty jako nepřátelé Německa, činí zásadní rozdíl. V předchozích projevech Adolf Hitler v tomto smyslu často hovořil i o Angličanech, se kterými si ve svém srdci vždy přál pěstovat

přátelské, ne-li spojenecké styky. Rozlišuje ovšem jasně mezi anglickým národem a anglickým vedením, zejména jím opovrhovaným Churchillem.

Rok 1940 označuje Vůdce za rozhodující milník v tom směru, že tehdy učinil naposledy nabídku ke smíru s Anglií – ta byla odmítnuta. (Jeho rozchod s Anglií pak vyplýval definitivně ze slov, která uvedl ve svém projevu z 4. září 1940.) Za nepřijatelnou považuje Hitler skutečnost, že už v tajných jednáních na schůzích v anglické Dolní sněmovně v roce 1940 se londýnští politikové uklidňovali myšlenkou, že sovětské Rusko bude získáno pro boj proti nacionálněsocialistickému Německu. Vůdce uvádí známé argumenty, které mají podložit, že Stalin se již potajmu připravoval na útok na Evropu, a měly tomu odpovídat mj. i přesuny a soustředění sovětských vojenských jednotek směrem na západní hranice. S tím navíc úzce souvisí i „obkličovací taktika“ praktikovaná anglickou vládou, která se nyní rozhodla společně se sovětským Ruskem zaujímat pozice proti Německu – tomuto účelu mělo sloužit i sovětské angažování se v Srbsku. Sovětský svaz projevoval mocenské zájmy na Balkáně a tyto cíle byly i předmětem jednání sovětského ministra Molotova a jeho německého protějšku Ribbentropa v listopadu 1940 v Berlíně.

Vůdce vyjadřuje spokojenost nad dosavadním průběhem polního tažení na východě a dává svým nepřátelům jasně najevo, že Německo resp. německý národ v této válce nelze zdolat tím stejným způsobem a těmi stejnými metodami jako ve světové válce předchozí. Hitler také vyvrací bagatelizující tvrzení Sovětů o svých vlastních ztrátách, počtu zajatců a neúspěších na frontě. A co je zajímavé, zabrousí i na téma náboženské svobody, když polemizuje s výtkou, že Německo chce údajně vyhladit všechna náboženství světa. Popřel, že by se někdy vůbec chtěl takovou dětinskostí a hloupostí (náboženstvími) zabývat, ale ujistil, že církev a věřící v nacionálněsocialistickém Německu stojí ve své většině za vedením země –

všichni jsou si vědomi toho, že v tomto Německu se jim povede rozhodně lépe než pod „protektorátem bolševismu", který si již dlouho brousí zuby na evropské národy.

S hrozbou vpádu Stalinových vojsk do Evropy německé vedení reálně počítalo: „Moskva se chce držet mimo válku, dokud nebude Evropa unavena a nevykrvácí. Pak by chtěl Stalin jednat, bolševizovat Evropu a nechat nastoupit svůj regiment. Přes tento rozpočet se mu udělá škrt," napsal si Joseph Goebbels 16. června 1941 do svého deníku, a dodal ke své poznámce: „Rusko by nás napadlo, až bychom zeslábli, a pak bychom měli dvoufrontovou válku, které se touto preventivní akcí vyhneme."

Členové a členky strany! Němečtí soukmenovci!

Přišel jsem sem zase na několik hodin, abych věren starému zvyku mluvil s Vámi, moji první stoupenci a spolupracovníci, a abych uctil ty, kteří přinesli tehdy pro naše hnutí a tím pro Německo největší oběť, kterou mohli přinést.

Když jsem zde před Vámi stál naposledy, měli jsme za sebou slavný rok velkých událostí. Nevím, kolik lidí mimo Říši si před rokem 1940 učinilo jasnou představu o tom, co se odehraje. Ba i v našem vlastním národě bylo zajisté jen zcela málo těch, kteří tušili, co tehdy stálo před námi, co se muselo podařit a co se podařilo.

Poslední podání ruky Anglii v roce 1940

Když byly roku 1939 definitivně zmařeny mé poslední snahy dosáhnout nutné revize pokojnou cestou, když se tedy mezinárodním demokratickým štváčům podařilo konečně uvrhnout Evropu do války, bylo naším prvním úkolem odstranit jednoho nepřítele na východě. To se podařilo během 18 dnů. Vlastně by si měli ti, které neopustil všechen duch, uvědomit už po několika týdnech, jak beznadějný to byl pokus, srazit ještě jednou

Německou říši k zemi. Neučinili to, naopak, ruka míru, kterou jsem jim podával, byla odražena. Mně osobně bylo za to spíláno a byl jsem nařčen ze zbabělosti. Tak nezbylo nic jiného, než zahájit rok 1940 rozhodnutím srazit nyní definitivně západního protivníka Říše. Jen protivníkovou neopatrností a žvanivostí jsme se dověděli, že pod mottem přání pomoci Finsku bylo plánováno přepadení Norska, ve skutečnosti však švédské železnice na dopravu rudy a švédských dolů na rudu. Už tehdy nepočítali s naší a s mojí rozhodností! Nechali si vykreslit obraz mé osobnosti oněmi emigranty, kteří právě kvůli mně museli opustit Německo.

Tento obraz ovšem úplně nesouhlasí. Je nesprávný. Na rozdíl od očekávání těchto protivníků jsem se velmi rychle rozhodl vyřešit nejprve norskou otázku v našem smyslu. To se podařilo. A krátce nato přišlo pak ono bezpříkladné vítězné tažení, jež srazilo nepřítele na západě a Anglii donutilo k onomu „slávyplnému" ústupu, který – jak se tvrdí – bude na všechny časy tvořit jednu z čestných kapitol britských vojenských dějin. Viděl jsem osobně stopy této „slavné" akce, ty však vypadaly velmi nepořádně.

Rozhodl jsem se tedy potom ještě jednou, avšak naposledy – a to jsem výslovně zdůraznil – podat Anglii ruku a upozornit jí na to, že další vedení této války může být pro Anglii pouze nesmyslné a že není nic, co by mohlo bránit rozumnému uzavření míru, ba, že mezi Anglií a Německem nejsou samy o sobě žádné rozpory, kromě těch, které byly vytvořeny uměle. Šílený piják, který nyní po léta diriguje Anglii, spatřil ihned i v tom zase novou známku mé slabosti. Byl jsem znovu vylíčen jako muž, který hledí na budoucnost černě a který si už proto netroufá pokračovat v boji. Ve skutečnosti jsem nepohlížel na budoucnost jinak, než jak se odehrála, avšak kromě veškeré té slávy

jsem předvídal také oběti a chtěl jsem těchto obětí pouze ušetřit všechny strany.

Na prvém místě jsem chtěl náš vlastní národ těchto obětí ušetřit, avšak myslel jsem, že i této odpovědnosti mohu dostát i před ostatním světem tím, že podám smířlivou ruku. To, jak již řečeno, nepochopili ti, kteří přece sami ve svém životě ještě nikdy nepřinesli oběti a kteří tedy také neměli žádný bližší poměr k obětem svého vlastního národa.

Tak nám nyní nezbylo nic jiného, než definitivně připnout přilbici a nastoupit cestu, která nás navždy osvobodí od nebezpečenství, která ohrožují nejen Německou říši, nýbrž celou Evropu.

Rasová otázka je klíčem světových dějin

Když jsem zde k vám, moji staří členové strany, mluvil naposledy, mohl jsem mluvit s plným pocitem vítězství jako sotva kdy nějaký smrtelník přede mnou. A přesto na mne tehdy doléhala velká starost, neboť mi bylo jasné, že za touto válkou dlužno hledat jako posledního onoho paliče, který vždy žil ze sváru mezi národy – mezinárodního Žida! Nebyl bych už nacionálním socialistou, kdybych se kdykoli vzdálil od tohoto poznání. Sledovali jsme jeho stopy po tolik let, vědecky a plánovitě jsme poprvé v této Říši zajisté vyjasnili tento problém na všechny časy a pochopili jsme v celé obsažnosti slova jednoho velkého Žida(16), který řekl, že rasová otázka je klíčem světových dějin. Věděli jsme tudíž, že v pozadí tohoto dění byl hnací silou Žid a že to jsou – jako vždy v dějinách – hlupáci, kteří byli ochotni se ho zastávat; zčásti bezcharakterní placená individua, zčásti lidé, kteří chtěli dělat obchody a nezdráhali se dát kdykoliv prolévat za takové obchody krev.

Poznal jsem tyto Židy jako světové paliče. Viděli jsme přece, jak v letech předtím otravovali pomalu národy oklikou přes tisk, rozhlas, film, divadlo atd., viděli jsme, jak tato otrava probíhala dále, viděli jsme, jak jejich finance, jejich peněžní obchody musely pracovat v tomto smyslu. A v prvních dnech války to přece řekli i jistí Angličané – byli to přeci jen majitelé zbrojařských akcií – také zcela otevřeně: »Válka musí trvat nejméně tři roky! Neskončí a nesmí skončit dříve, než za tři roky!« To bylo samozřejmé, protože přeci investovali své kapitály a nemohli doufat, že by dosáhli amortizace před třemi roky. Pro nás, nacionální socialisty, moji členové a členky strany, je to téměř nepochopitelné. Ale v tomto demokratickém světě je tomu právě tak. Člověk je ministerským předsedou nebo ministrem války a zároveň majitelem nesčetných balíků akcií zbrojařských továren. Zájem je tím vysvětlen.

Poznali jsme kdysi toto nebezpečí jako hybnou sílu v našem vnitřním boji. Měli jsme co dělat s černo-červeně-zlatou koalicí, touto směsí licoměrnosti a zneužívání náboženství na jedné a kapitálových zájmů na druhé straně, a konečně s opravdu židovsko-marxistickými cíli. Vypořádali jsme se s touto koalicí uvnitř v tvrdém boji nadobro. Nyní stojí tento nepřítel právě tak venku před námi. On je přece inspirátorem světové koalice proti německému národu a Německé říši.

Nastrčil kdysi Polsko, později zapřáhl do svých služeb Francii, Belgii, Holandsko a Norsko. Anglie byla přitom už předem hybnou silou. Co však bylo srozumitelnějšího, než že jednoho dne nastoupí proti nám také mocnost, které vládne tento židovský duch nejzřetelněji: Sovětský svaz, který je právě největším služebníkem Židovstva. Čas zatím potvrdil to, co jsme my, nacionální socialisté, tvrdili po mnoho let; je to opravdu stát, ve kterém byla povražděna všechna nacionální inteligence a zůstalo bezduché, násilím proletarizované podlidství, nad

kterým se tyčí obrovská organizace židovských komisařů – což znamená ve skutečnosti otrokářů. Často byly pochybnosti, zda snad v tomto státě přeci jen nezvítězí nacionální tendence. Zapomnělo se přitom pouze, že už vůbec není nositelů uvědomělého nacionálního názoru, že nakonec muž, který se stal přechodně pánem tohoto státu, není ničím jiným než nástrojem v rukou tohoto všemocného Židovstva a že, je-li vidět na jevišti před oponou Stalina, stojí za ním v každém případě Kaganovič(31) a všichni ti Židé, kteří vedou v desetitisícovém rozvětvení tuto obrovskou Říši.

Sovětské vojenské přípravy v míru

Když jsem k vám zde minulý rok mluvil, tížil mne již náhled do vývoje, o kterém už nebylo možno pochybovat. Právě když jsme prováděli nástup na západě, zahájilo sovětské Rusko nástup na východě. Nastala chvíle, kdy z naší strany stály ve Východním Prusku tři divize, kdežto Rusko zmobilizovalo v baltickém prostoru 22 divizí. A pak to stoupalo měsíc co měsíc. Nezůstalo nám to utajeno, téměř měsíc co měsíc bychom mohli u každého jednotlivého svazu přesně zjistit, kde, jak a kdy nastoupil.

S tím byla spojena nesmírná práce při našich východních hranicích, kterou také nebylo možno přezírat. Za několik málo měsíců byla zahájena stavba a z toho bylo zčásti dohotoveno ne sto, nýbrž 900 letištních ploch. Bylo možné si vypočítat, k jakému účelu se provádělo tak obrovské, všechny představy přesahující nahromaďování ruského letectva. Nadto pak bylo zahájeno naplňování základny pro nástup, základny, která byla tak mohutná, že se z toho mohla zase usuzovat velikost nástupu. Souběžně s tím šla zbrojní výroba, vystupňovaná neslýchanou

měrou. Byly zařizovány nové továrny; továrny, o nichž si, moji členové strany, nemůžete učinit představu snad ani částečnou. Kde stál ještě před dvěma roky selský dvůr, byly v této době zřízeny zbrojní továrny, které zaměstnávaly 65 000 dělníků! Z hlinišť byly postaveny tovární objekty a správní budovy GPU(26). Vpředu paláce, vzadu vězeňské kobky pro nejkrutější mučení! Souběžně s tím se dělo přemísťování vojsk k našim hranicím, nejen z ruského vnitrozemí, nýbrž dokonce z Dálného východu této světové říše. Divize se řadila k divizi. Nakonec jich bylo přes 100, pak 120, 140, 170 divizí a ještě víc.

Na základě těchto tísnivých poznatků jsem tehdy pozval Molotova do Berlína. Znáte výsledky těchto berlínských porad. Nezanechaly pochyb o tom, že Rusko bylo odhodláno vyrazit nejpozději letos na podzim, možná už v létě. Požadovalo, abychom mu sami, abych tak řekl, otevřeli pokojně bránu k nástupu. Nepatřím k lidem, kteří napodobují jistá zvířata, jež vyhledávají sama své řezníky. Proto jsem byl také s Molotovem tehdy v Berlíně brzy hotov. Bylo mi jasné, že kostky jsou nyní vrženy a že už nezůstaneme ušetřeni nejtěžší cesty. To potvrdila především činnost sovětského Ruska na Balkáně onou podzemní podkopnou prací, kterou přece známe dostatečně z Německa. Všude bolševičtí agenti, všude štvaní a rozklad, který už zakrátko nechtěli a ani nemohli zatajovat. Také u nás začali znovu s bolševickou propagandou. Neměla ovšem úspěch, neboť účinnost nacionálněsocialistické práce se mezitím projevila.

Konečně přišla chvíle, kdy bylo možno rozpoznat dokončení ruského nástupu z toho, že – s výjimkou několika málo divizí v Moskvě, které byly zřejmě ponechány vzadu, aby je bylo možno použít proti vlastnímu lidu a několika divizí na východě – nebylo už nic, co by nebylo na západní frontě. A k tomu všemu vypuklo povstání, puč bolševických agentů, zosnovaný anglickými emisary a brzy poté pakt, jímž Rusko slí-

bilo Srbsku podporu. Tehdy byl pan Stalin přesvědčen, že i toto polní tažení nás snad spoutá celý rok a že pak může brzy přijít chvíle, kdy by mohl vystoupit na scénu nikoliv jen se zbraněmi a materiálem, nýbrž s celým svým lidským rezervoárem. Dnes to však lze poprvé vyslovit: Bylo zde ještě něco jiného, co nás o tom poučilo.

V Anglii roku 1940 počítali se sovětskou podporou

Roku 1940 se konal v Londýně určitý počet takzvaných tajných schůzí britské Dolní sněmovny. A v těchto tajných schůzích vyjádřil ve whisky spásu hledající pan Churchill své myšlenky, své naděje a konečně své přesvědčení, že totiž Rusko je na pochodu k Anglii, že má od Mr. Crippse naprosto přesný podklad pro to, že potrvá nejvýš rok až půldruhého roku a Rusko vstoupí na scénu a že tudíž nutno vydržet ještě rok až půldruhého roku. To bylo také důvodem tehdy nepochopitelné odvahy tohoto pána. Byli jsme o tom informováni, byli jsme o tom průběžně uvědomováni.

První bylo uvolnění našeho jihovýchodního boku. Mohu jen říci, že dnes, když máme povědomí o tom všem, co se přihodilo, musíme opravdu děkovat Mussolinimu, že už roku 1940 bodal a píchal do tohoto hnisavého nádoru. Podařilo se nám v několika týdnech za pomoci evropských států, stojících při nás, vyřešit definitivně tento problém dobytím Kréty a postavením závory před Dardanelami tento problém vítězně uzavřít.

Mluvil jsem už často o výkonech naší branné moci. Slavnostně se osvědčilo v tomto polním tažení jak pozemní vojsko, tak i letecká zbraň.

A nyní jsem dával pozor na každý pohyb našeho velkého protivníka na východě. Byl jsem od dubna a května, abych tak

řekl, stále na pozorovacím stanovišti a díval jsem se nepřetržitě na to, co se dělo. V každé chvíli, když jsem se dověděl, že protivník činí přípravy k útoku ze své strany, jsem byl odhodlán udeřit, bude-li třeba, o 24 hodin dříve. Uprostřed června se staly známky hrozivými a v druhé polovině června už nemohlo být pochyb, že tu jde o otázku týdnů, nebo snad dní. Tak jsem dal rozkaz na 22. červen, abychom tedy ihned nastoupili ze své strany. Věřte mi, moji staří členové strany, bylo to nejtěžší rozhodnutí mého celého dosavadního života, rozhodnutí, o kterém jsem věděl, že nás zaplete do velmi těžkého boje, o kterém jsem však doufal, že naděje na jeho výhru jsou tím větší, čím rychleji předejdeme druhého.

Jaká byla tehdy situace? Západ sám o sobě byl zajištěn. Přitom bych však rád hned předem něco podotkl. V táboře našich protivníků jsou takzvaní geniální politikové, kteří nyní říkají, že prý jsem věděl, že se na nás na západě nepodnikne útok a že jsem měl proto odvahu pustit se do boje na východě. Těmto géniům mohu pouze říci: Neznáte mou opatrnost. Připravil jsem se na západě tak, že můžete nastoupit kdykoliv. Je-li pánům Angličanům libo, ať v Norsku, ať na našem německém pobřeží či v Holandsku, Belgii či ve Francii podniknout ofenzivu, můžeme pouze říci:

Nastupte! Odejdete rychleji, než jste přišli! Uvedli jsme dnes tato pobřeží do jiného stavu, než v jakém byla ještě před rokem. Pracovalo se tam, a to s nacionálněsocialistickou důkladností. Šéfem velké části této práce – abych řekl jen jedno jméno – byl náš Todt.

A pracuje se tam ovšem dále. Znáte mě přece z celé doby existence naší strany. Neznal jsem nikdy stav klidu, nýbrž stojí-li někde 10 baterií, pak k nim přijde ještě pět, a stojí-li jich 15, pak ještě 5 dalších a k tomu ještě další – naši protivníci nám přece kanóny dodávají sami.

Ponechali jsme si také všude dostatek sil, abychom byli v každé chvíli připraveni. Nepřišli. Také dobře! Vůbec nechci prolévat krev. Kdyby však byli přišli, pak – jak řečeno – byli by už dávno zase pryč. Zde jsme si byli jisti.

Boj za celou Evropu o bytí či nebytí

Balkán jsme rovněž zajistili. V severní Africe se našemu společnému úsilí podařilo rovněž obnovit stabilní pořádek. Finsko projevilo ochotu postavit se na naši stranu. Rumunsko rovněž. Bulharsko taktéž pochopilo nebezpečí a tak nepodniklo nic, co by nás mohlo vyrušit. Maďarsko poznalo velkou historickou chvíli a pojalo hrdinné rozhodnutí, takže, když přišel den 22. června, právem jsem se domníval, že mohu zodpovědět před svým svědomím, postavit se proti tomuto nebezpečí – i když jen s náskokem několika málo dnů.

Tento boj, moji staří příslušníci strany, je bojem skutečně nejenom za Německo, nýbrž za celou Evropu, bojem o bytí či nebytí.

Znáte naše spojence, na severu počínaje statečným malým hrdinným národem Finů, který se opět nade všechnu míru osvědčil. K nim pak přistoupili Slováci, Maďaři, Rumuni a nakonec spojenci z celé Evropy: Italové, Španělé, Chorvati, Holanďané, dánští dobrovolníci, dokonce i francouzští a belgičtí dobrovolníci!

Mohu skutečně říci, že na východě snad poprvé bojuje celá Evropa, vycházejíc ze společného poznání: Jako kdysi proti Hunům, tak tentokráte proti tomuto mongolskému státu druhého Čingischána.

Cílem tohoto boje bylo: Zničení nepřítelovy moci, tj. nepřítelovy bojové síly a obsazení nepřítelových zbrojních

a zásobovacích základen. Moment prestiže nehrál u nás vůbec žádnou roli. Jestliže proto dnes někdo říká: »Vždyť jsou u Leningradu v defensivě,« pak přijdu a odpovím mu: Před Leningradem jsme byli přesně tak dlouho ofenzivní, jak to bylo nutné, abychom Leningrad obklíčili. Nyní jsme defenzivní, a ten druhý se teď musí pokoušet o výpad, nicméně bude v Leningradě vyhladověn!

Já jistě nebudu obětovat ani o jednoho muže více než je nezbytně třeba. Kdyby zde dnes někdo byl, kdo by vyprostil Leningrad z obležení, pak bych dal rozkaz, aby byl dobyt, a my bychom jej dobyli. Neboť, kdo od východopruské hranice pronikl až na 10 km před Leningrad, ten dovede vybojovat i těch 10 km před Leningradem a vtáhnout do města.

Úspěchy na východní frontě

Avšak to není nutné. Město je obklíčeno. Nikdo jej již neosvobodí a padne do našich rukou. A jestliže se řekne: »Jen jako hromada trosek« – nemám vůbec zájem o nějaké město Leningrad, nýbrž mám zájem jen o zničení průmyslového střediska Leningradu.

Jestliže se Rusům líbí vyhodit svá města do povětří, uspoří nám samým mnoho práce. Prestižní momenty – opakuji to – nehrají u nás vůbec žádnou roli. Řekne-li se např.: »Pročpak nyní nepochodujeme?« Poněvadž v této chvíli prší nebo sněží anebo snad proto, že nemáme dráhy úplně dohotoveny! Tempo tohoto postupu neurčují oni báječní britští stratégové, kteří určovali tempo svých ústupů, nýbrž určujeme ho výlučně my. A zadruhé: Obsazení nepřátelských vyzbrojovacích a vyživovacích základen. I zde budeme postupovat podle plánu! Mnohdy postačí zničení

jen jediného závodu, aby byly velmi četné závody ochromeny.

Chci-li nyní souhrnně v obrysech načrtnout dosavadní úspěch tohoto polního tažení, pak počet zajatců nyní dosáhl kolem 3,6 milionů, tj. 3 600 000 zajatců a vyprošuji si, aby pak vystoupil nějaký anglický hňup a řekl, že to není potvrzeno. Jestliže německý vojenský úřad něco spočítal, tak to souhlasí!

Mezi německým důstojníkem a britským burziánem je rozhodně stále ještě podstatný rozdíl!

To tedy naprosto souhlasí tak, jako přece souhlasily i naše údaje o francouzských a anglických zajatcích! Angličané to přece sami velmi dobře vědí, vždyť se neustále chtějí starat o své zajatce. Vidím-li nyní na jedné straně 3,6 milionů zajatců a uvádím jen poměry ze světové války, pak to odpovídá nejméně témuž počtu zajatců. Bylo by špatným vysvědčením pro pana Stalina, kdyby jeho lidé bojovali nyní méně udatně, nežli ve světové válce; naopak, vždyť bojují jednak ze strachu a jednak se zvířecí fanatickou pošetilostí. Předpokládám-li, že v Rusku připadají podobně jako u nás na jednoho padlého 3 až 4 zranění, pak dostaneme číslici, která znamená, že absolutně odpadá nejméně 8 až 10 mil., a to bez lehčeji zraněných, které lze snad ještě uzdravit a znovu nasadit. Moji příslušníci strany, z toho se nezotaví již žádná armáda na světě, ani armáda ruská! Jestliže Stalin náhle říká, že jsme ztratili 4 a půl milionu lidí, naproti tomu má Rusko jen 378 000 pohřešovaných – a to by pak mohli býti jen zajatí – 350 000 mrtvých a milion raněných, pak se můžeme jen tázat: Pročpak Rusové utíkali nazpět půldruhého tisíce kilometrů, jestliže při svých obrovských vojenských masách měli jen polovinu obětí nežli my?

To, co tento potentát v Kremlu ze sebe vydává, je skutečně již silně židovské. Ostatně, zajatci se budou již zvolna blížit

k evropským nivám. Zde je užitečně zařadíme do výroby a uvidí se, že jich není 378 000, nýbrž skutečně 3,6 milionů.

Materiál, který jsme za tuto dobu ukořistili, je nezměrný. Toho času je toho více nežli 15 000 letadel, více než 22 000 tanků a více než 27 000 děl. Je to skutečně materiál obrovský. Všechen průmysl světa, počítaje v to dokonce i náš německý průmysl, by mohl tento materiál nahradit jen velmi pozvolna. Průmysl našich demokracií to za všech okolností v příštích letech nenahradí!

A nyní přicházím k územním ziskům. Obsadili jsme dosud 1 670 000 čtverečních kilometrů. To je tedy území, které je přibližně 3 až 4krát větší než Francie a asi 5krát větší než Anglie. Na tomto území je 60 až 75 % všeho průmyslu a všech surovin, jež Rusko má. Doufám, že v krátké době budeme moci učinit ještě několik dalších opatření, kterými jim odřízneme pomalu ale jistě jeden životní nerv za druhým.

Jestliže by snad někdo řekl: »Ano, ale oni se zmýlili v čase« – tito lidé vědí přesně, jaké mám časové měřítko! Porazili jsme Francii celkem za 6 týdnů; obsazené území je jen zlomkem toho, co jsme dobyli na východě. Nyní přijde někdo a řekne, že jsme očekávali, že to na východě provedeme za půldruhého měsíce. Bleskové války, všechna čest! Ale pochodovat se přitom i tak musí!

A co přitom dokázala naše pěchota, pokud jde o pochody, je ve světových dějinách vůbec jedinečné. Přirozeně, když člověk jde od Dünkirchenu (Dunkerk) do Ostende a z Ostende se stáhne zase zpátky do Dünkirchenu, pak to jde snáze, to připouštím. Ale když se pochoduje od německých hranic až do Rostova anebo až na Krym anebo až do Leningradu, pak to jsou skutečné vzdálenosti, zvláště uvážíme-li, jaké silnice jsou v tomto „ráji dělníků a rolníků“. Ještě nikdy jsem nepoužil slova blesková válka, protože je to slovo naprosto hloupé. Jestliže

však lze vůbec tohoto slova použít, tak potom pro toto polní tažení! Ještě nikdy nebyla obrovská říše rozdrcena a poražena v kratší době nežli tentokráte sovětské Rusko! Zdařit se to mohlo jen díky neslýchané, nevídané statečnosti a obětavosti naší německé branné moci, která snáší nepředstavitelné útrapy.

Co zde všechno německé zbraně dokázaly, to nelze slovy vyjádřit. Můžeme se před svými hrdiny jen sklonit v největší úctě.

Řekl jsem to již v Berlíně: Ať již vezmeme své pancéřové střelce či své zákopníky, své dělostřelectvo, své spojovací oddíly, své letce, své střemhlavé bombardovací letce, své stíhače nebo průzkumné letectvo, nebo své námořnictvo, kohokoliv vezmeme, dospějeme nakonec vždy k tomuto výsledku: Koruna patří německému pěšákovi, německému mušketýrovi.

Ten pochoduje nekonečnými končinami po bezedných cestách, marastem, bažinami, pochodoval za slunečního úpalu po nekonečných polích Ukrajiny, nebo v dešti, sněhu a mrazu a zdolával bojem pevnůstku za pevnůstkou. Se svými údernými zákopníky láme frontu za frontou. Je to skutečně hrdinská píseň, kterou si zde sám pěje.

Za touto frontou však stojí druhá fronta, a tou je německá domovina. A za touto německou domovinou stojí třetí fronta a ta se jmenuje Evropa. Jestliže se mi v poslední době tak často říká, že demokraté nyní zbrojí – pak jsem se o tom již často zmiňoval, že ani my se přece neoddáváme nečinnosti. Vždyť jsem německé zbrojení v letech 1939/40 a 1941 nezastavil. Na tomto poli jsme přece dosud dokázali všelicos. A zbrojíme dále. Jenže jsem zbrojení nyní přesunul na některé zvláštní obory.

Jestliže pánové přicházejí stále se svými číslicemi – tak já nemluvím o číslicích, ale říkám jen jedno: Pánové užasnou s čím jednoho dne nastoupíme!

Moji staří příslušníci strany, vždyť jsme to zažili také uvnitř. Každý rok jsme slyšeli, co dělají demokraté, co dělají sociální

demokraté, co dělá Centrum nebo bavorská lidová strana, co dělají dejme tomu měšťácké nebo jiné skupiny, nebo dokonce, co dělají komunisté. My jsme také něco dělali a to nakonec více, nežli celá tato koalice dohromady, neboť my jsme je srazili a smetli!

Říká se mi: »Ano, ale tu máme Ameriku se 125 miliony lidí.« Říšské území s Protektorátem a Gouvernementem čítá však také 125 milionů lidí! Oblast, která dnes přímo pro nás pracuje, zahrnuje daleko více nežli 250 milionů lidí. Oblast, která v Evropě nepřímo pracuje pro tento boj, zahrnuje již nyní více nežli 350 milionů!

Pokud jde o německé území, o území, které jsme obsadili, o území, které jsme nyní převzali do své správy – ať se nepochybuje o tom, že je dokážeme úplně zapřáhnout do práce. To nechť nám pánové věří!

Staré recepty nepřátel na dnešní německý národ neplatí

Německý národ, který dnes stojí v boji, není německým národem ze světové války. Je to docela jiný německý národ!

Je to neštěstí našich protivníků, že to nepochopili a že pobíhají za těmito židovskými hlupáky, kteří stále znovu prohlašují: »Je jen třeba dělat to přesně tak, jak se to již jednou dělalo.« To nepředpokládám ani já o svých protivnících, ačkoliv je nepovažuji za chytré. Ani já nedělám nikdy totéž, nýbrž vždy něco jiného. Měli by však konečně již přestat stále jen doufat v to staré! Tak například nyní říkají: »V etapě propukne vzpoura.« Snad se najde nějaký hlupák, který se po anglických rozhlasových zprávách náhle pohne. Ale ne na dlouho! My se s takovými věcmi dovedeme vypořádat. Nikdo ať se v této věci ne-

oddává klamu, takovéto pokusy se velmi rychle zhroutí, neboť dnes jim nečelí již měšťanské Německo v glazé rukavičkách, nýbrž Německo nacionálněsocialistické, a to má tvrdé pěsti!

Všude tam, kde obsazujeme území, jsme velmi zdvořilí a slušní k civilnímu obyvatelstvu, možná leckdy příliš slušní, možná příliš vycházíme vstříc. U nás není nikdo v těch oblastech znásilňován, a to z mnoha důvodů. Rovněž se nevyskytují případy, že by se němečtí vojáci dopustili loupežných krádeží a plenění. Něco takového se tam trestá dokonce tvrději nežli doma. Chráníme toto obyvatelstvo. Jestliže by se však někdo chtěl vzepřít proti posádce, anebo jí snad chtěl otřást úkladnou vraždou, pak tvrdě zasáhneme, tak jako jsme to již učinili doma v letech, kdy se naši protivníci domnívali, že nás mohou terorizovat. Nakonec jsme jejich teror zdolali.

K tomu jsme si vytvořili organizace a zdoláme proto také teror našich dnešních protivníků!

Pak přicházejí ty nejhloupější naděje ze všech, totiž, že v Německu vypukne povstání, revoluce.

Neexistují již lidé, kteří by zde mohli dělat revoluci. Ti jsou totiž již dávno v Anglii, v Americe a v Kanadě. Ty tedy již nemáme. Avšak lidé, kteří by snad revoluci dělat chtěli, těch je tak málo a jsou tak bezvýznamní, že to je přímo žert, doufat v jejich pomoc. Kdyby se snad někdo u nás vážně oddával naději, že by mohl rušit naši frontu, lhostejno, odkud pochází, ze kterého je tábora, pak – znáte moji metodu – k tomu vždy nějakou dobu přihlížím. To jest zkušební doba; avšak potom nadejde chvíle, kdy bleskurychle udeřím a pak to velmi rychle odstraním. A pak nepomáhá ani žádné maskování ani ukrývání se za náboženství. Ale, jak řečeno, to přeci u nás nebude vůbec třeba, poněvadž tento celý německý národ je dnes především organizován v jednom hnutí, které sahá až do každého domu, které žárlivě bdí nad tím, aby se již nikdy neopakoval listopad

1918. Byl jsem tak často prorokem ve svém životě. Vždycky se mi smáli, ale přece mi bylo dáno za pravdu.

Chtěl bych jím být opět: Nikdy se v Německu nebude opakovat listopad 1918! Ani se opakovat nemůže!

Vše je myslitelné, jen jediná věc nikoli: Že Německo bude někdy kapitulovat.

Jestliže naši odpůrci praví: »Ano, ale pak potrvá boj až do r. 1942.« Jen ať trvá jakkoli dlouho. Poslední batalion na tomto bojišti bude německý!

Je také zcela bezúčelné chtít mne nějakým způsobem zastrašit. Víte, že často po měsíce, ba často celé roky o některé věci mlčím. To neznamená, že si jí nevšímám, nebo že ji nevidím. Jestliže dnes, obzvláště z Ameriky, stále chrlí nové hrozby proti Německu, všiml jsem si i tohoto včas. Již více než před rokem jsem prohlásil: Každá loď, která veze válečný materiál, tedy materiál, jimž má být zabíjeno mužstvo, bude torpedována. Jestliže nyní americký prezident Roosevelt, který již kdysi byl odpovědný za to, že Polsko vstoupilo do boje, který, což mu můžeme dnes přesně doložit, přiměl Francii, aby vstoupila do války, myslí, že nás může zlomit snad rozkazem ke střelbě, pak mohu tomuto pánovi dát jen jedinou odpověď: Pan prezident Roosevelt dal svým lodím rozkaz, aby střílely, jakmile spatří německé lodě. A já jsem rozkázal německým lodím, aby, spatří-li americké lodě, na ně nestřílely, aby se však bránily jakmile budou napadeny. Jinak německého důstojníka, který se nebrání, stavím před válečný soud.

Jestliže tedy americká loď na základě rozkazu svého prezidenta bude střílet, bude tak činit na vlastní nebezpečí. Německá loď se bude bránit a naše torpéda zasáhnou.

Také nemám vůbec chuť zabývat se těmito směšnými padělky, např., že prý jsem za pomoci německých znalců vyrobil jakousi mapu. Zde mohu říci panu Rooseveltovi jen toto:

V jistých oborech nemám vůbec znalce. Mně postačí vždy pouze má hlava. Nemám vůbec zapotřebí mozkového trustu k své podpoře. Má-li tedy skutečně někde nastat změna, pak vzniká nejprve v mém mozku a nikoli v mozku jiných a rovněž ne v mozku znalců. Nejsem také gymnazistou, který ve školním atlase zakresluje mapy. Jižní Amerika je tak daleko jako, pro mne za mne, Měsíc. Jsou to ty nejhloupější a nejstupidnější padělky.

O náboženské svobodě

Nebo jiná tvrzení: Že prý chceme vyhladit všechna náboženství světa. Je mi nyní 52 let a mám na práci něco jiného, než se zabývat dětinskostmi a hloupostmi. Kromě toho mne vůbec nezajímá, jaké druhy náboženství jsou na světě a jak se národy staví k těmto náboženstvím. To zajímá jenom pana amerického prezidenta Roosevelta. V Německé říši se může podle našeho názoru každý duchovně realizovat a dojít spasení podle svého způsobu.

Četl jsem, že ve Spojených státech je zakázáno kazatelům kázat proti státu a že vojákům je zakázáno chodit na takováto kázání. Je to totéž, jako u nás, jenom s jedním rozdílem, a sice že církve v Německé říši dostávají ročně ze státních prostředků téměř 900 milionů marek, v Americe však ani fenik! V Německé říši nebyl také nikdy pronásledován žádný kněz pro zásady své víry, nýbrž jen tehdy, jestliže se vedle těchto zásad víry vměšoval do zásad státu. To však činilo vždy jen několik málo lidí. Velká většina stojí v tomto boji za německým státem. Ví zcela přesně, že kdyby tento boj byl pro Německou říši ztracen, náboženství by se pod Stalinovým protektorátem dařilo v každém případě hůře, nežli pod protektorátem naším. Všechny pokusy působit snad zvenčí na německý národ jsou dětinské a směšné.

Německý národ zná nacionálněsocialistický režim jako stranu již téměř 20 let, jako státní vedení nyní rovněž již 8 let a myslím, že v německých dějinách není údobí, v němž by po osmi letech bylo vykonáno tak mohutné dílo, jako v Německé říši pod vedením nacionálněsocialistického hnutí.

Největšími svědky působnosti našeho hnutí budou ti, kdož se vrátí z fronty a budou moci srovnávat třiadvacetileté působení komunismu s působením naším.

Mohu dát posudek o tom, co vykonal nacionální socialismus a co by bylo očekávalo naši Evropu, kdyby tento jiný svět měl zvítězit. Chápou náš velký cíl: Že v tomto boji nyní konečně snímáme z Evropy nebezpečí východu a tím tomuto východu s jeho nezměrnou plodností, s jeho nezměrným bohatstvím půdy a rud nedovolujeme již mobilizovat proti Evropě, nýbrž stavíme jej do služeb Evropy.

To je obrovský cíl, přesahující daleko hranice naší Německé říše, obrovský nejen jako výkon, nýbrž také obrovský co do důsledků. Dosavadní stav je přece šílenství. Tato Evropa, ve které v leckterých oblastech – stačí jen, abych pomyslel na západ – žije až 260 lidí na jednom čtverečním kilometru!

Rozdíl mezi evropskými národy a „jejich Židy"

Dívám se na všechny tyto věci – snad to smím říci – z vyšší perspektivy. Činím rozdíl mezi Francouzi a jejich Židy, mezi Belgičany a jejich Židy, mezi Holanďany a jejich Židy. Vím, že tam žijí nesčetní lidé, kteří jsou také obětí této pošetilé evropské konstrukce, podle které je skutečně nejbohatší část Evropy proti Evropě stále mobilizována, aniž by při tom vlastní lidé tam měli byť jen nejprimitivnější životní úroveň. To přece viděli také naši vojáci: V zemi, ve které úrodnost prýští jen tak

z půdy, v zemi, ve které by se se zlomkem práce dosáhlo mnohem většího zisku nežli u nás, mají lidé sotva tolik, že mohou nazvat byť jen hrnec na vaření svým majetkem. Pobývají v bídných chatrčích, zpustlí, zavšivení a ve špíně.

Před několika dny jsem četl, že prý u jednoho německého válečného zajatce na východě byly nalezeny vši. Toto tvrzení dává pan Stalin rozšiřovat. Doufám, že Stalin snad nechce namluvit světu, že tento válečný zajatec si přinesl vši snad z Mnichova nebo z Berlína do Ruska. V sovětském ráji je skutečně nejhorší otroctví, jaké na světě vůbec kdy bylo, miliony ustrašených, utlačovaných, zchátralých lidí, napolo vyhladovělých. Je to ovšem ovládáno režimem komisařů, z 90 % židovského původu, který celý tento otrocký stát řídí.

Bude to pro Evropu opravdové vykoupení, až zmizí nejen toto nebezpečí, nýbrž až úrodnost této půdy půjde k dobru celé Evropě.

Úkol, který nás čeká, je obrovský a jsem asi natolik materialistou, že tento úkol považuji za mnohem důležitější, než abych se snad staral o to, jaká náboženství vládnou v různých zemích.

My máme cíl, ten zahrnuje tuto pevninu, především naši vlast, pak však i všechny ty, kdož žijí ve stejné nouzi jako my. A pak jsem toho přesvědčení, že tato pevnina nebude druhou na světě, nýbrž že zůstane nadále pevninou první.

Společná evropská fronta

A jestliže pan Willkie[(69)], tento poctivec, prohlašuje, že jsou jen dvě možnosti, buď, že totiž bude hlavním městem světa Berlín nebo Washington, pak mohu říci jen tolik: Berlín vůbec nechce být hlavním městem světa a Washington se hlavním městem světa nikdy nestane.

Myslím si, že v Evropě by dokonce 50 měst střední velikosti protestovalo proti takovému kulturnímu zatěžování lidstva.

Naším velikým cílem je v podstatě jen poslední zhodnocení našeho programu, podle kterého jsme kdysi nastoupili, tohoto střízlivého programu, který staví do popředí jednání, snažení a také plnění, lidskou práci a tím člověka samotného. Tehdy jsme postavili proti pojmům peníze a kapitál pojem člověk, příslušník národa a práce a dnes stavíme proti těmto pojmům opět člověka a jeho práci. Zahrnujeme tím také všechny ty, kteří dnes stojí při nás jako spojenci, především na prvním místě stát, který trpí stejnou nouzí, částečně ještě mnohem větší nouzí nežli Německo samo: Itálii. Duce – vím to – nepociťuje tento boj jinak nežli my. Také jeho země je chudá, přelidněná, stále v nevýhodě, nevědouc, odkud brát každodenní chléb. Duce se zapřisáhl se mnou a tento svazek nerozloučí a nemůže rozloučit žádná síla světa! Jsou to dvě revoluce, které nastoupily v rozličných dobách, v rozličných formách, ale přece jen se stejnými cíli. Společně těchto cílů dosáhnou. K nám se přidal velký počet dalších evropských států. Můžeme říci, že skoro celá jihovýchodní Evropa je dnes v našem táboře a že velká část ostatní Evropy je v naší frontě, když už ne státně, tedy přinejmenším svým smýšlením.

A tak dnes již nebojujeme jakožto nacionální socialisté sami, nýbrž na obrovské evropské frontě. A na konci tohoto roku můžeme zajisté říci, že touto evropskou frontou bylo již zažehnáno největší nebezpečí.

Když jsem nedávno mluvil v Berlíně, byli jsme právě rozmáchnuti k poslední gigantické ráně. V nejvyšší míře se to podařilo. Asi 75 divizí bylo jednou ranou rozdrceno a zničeno. A vedení tohoto boje stejně jako provedení neumdlí a neochabne. Co dokázalo hrdinství na frontě, je nesmrtelné a za ta-

kový nesmrtelný čin přijde také nehynoucí odměna – to můžeme jako lidé, kteří věří v Prozřetelnost, předpokládat!

Nesmíme pochybovat o tom, že v nynější době se rozhoduje o osudu Evropy na příštích tisíc let. My všichni můžeme být šťastni, že jsme zahájili toto údobí, a vy, moji přátelé ze starých dob, můžete býti hrdí, že jste mne, kterého Prozřetelnost určila, aby tuto cestu nastoupil, následovali již tehdy v takové době a za takových okolností, kdy jsem v tomto městě začínal svoji dráhu ještě jako neznámý muž.

Vzpomínka na staré spolubojovníky

Právě v tomto roce smíme ještě s větší pýchou přistoupit k hrobům svých starých kamarádů. V minulém roce nás snad mohlo před nimi ještě něco tížit. Všichni jsme tehdy bojovali proti rudé frontě, osud nás však donutil, abychom s ní uzavřeli klid zbraní. Toto příměří jsem dodržoval poctivě. Druhá strana nás zprostila tohoto závazku. Předstupuji nyní v tomto roce téměř jako spasen k hrobům našich příslušníků strany, neboť vím, že tito příslušníci strany měli přeci kdysi všichni tentýž cíl: Boj proti tomuto marxistickému nepříteli světa a proti jeho spojencům. Padli tehdy střelám této fronty za oběť, fronty, která se rozprostírala od hloupé reakce až ke zfanatizovanému nerozumu bolševismu.

Vzpomínáme právě v tomto roce na tyto padlé se zvláštním pohnutím a se zvláštním dojetím. Pochopíte mé vlastní city. Jsem jen na několik hodin opět v tomto městě, z něhož jsem kdysi vytáhl do boje, ale jsem tak šťasten, že vás opět zde vidím, moji staří druhové, moji staří příslušníci strany. A můžete mi věřit, že v tomto roce mi bylo sňato nesmírné břemeno ze srdce. Pociťuji tak opravdově všechny oběti, které jsme

museli přinést; všechny naše četné mladé i staré přátele, kteří nyní opět museli zaplatit svou krví za záchranu Německa a možná ještě budou muset zaplatit.

Jest to starý věčný boj a starý věčný zápas. V roce 1918 nebyl ukončen. Tehdy nás podvedli o vítězství. Tehdy jsme měli 2 miliony padlých, více než 7 a půl milionu raněných a přesto jsme byli pošetilostí vnitřní revoluce připraveni o vítězství.

Avšak to byl jen počátek – první část tohoto dramatu, ta druhá a závěr se píše nyní. A tentokrát si vynahradíme, oč nás tehdy podvedli, bod za bodem a položka za položkou budou nyní opět zúčtovány a zinkasovány.

Nadejde hodina, kdy i my budeme moci přistoupit k hrobům padlých z velké války a kdy budeme moci říci: Kamarádi, ani vy jste nepadli nadarmo!

To, co jsme kdysi vyslovili před Feldherrnhalle, budeme moci ještě tisíckrát větším právem prohlásit před hroby našich vojáků světové války:

Kamarádi, přece jste zvítězili!

ZÚČTOVÁNÍ S ROOSEVELTEM

Berlín 11. prosince 1941

- **Vojenská situace ke konci r. 1941**
- **Churchill si přál pomoc Kremlu**
- **Z Hellasu a Říma vyrostla Evropa**
- **Německo brání evropské kulturní dědictví**
- **Bolševismus hrozbou pro Evropu**
- **Mírové řešení polského problému v bodech**
- **Žádné spory mezi USA a Německem**
- **Kapitalistické USA a bolševické Rusko dobrými partnery**
- **Rozdíl mezi Vůdcem a Rooseveltem**
- **Roosevelt škodí vlastní zemi**
- **Roosevelt a jeho Židé**
- **Roosevelt jako neúnavný provokatér**
- **Trpělivost Německa vůči USA**
- **Boj proti židovsko-kapitalisticko-bolševické koalici**

Po japonském útoku na Pearl Harbor vstoupily Spojené státy 7. prosince 1941 do války. O čtyři dny později promlouvá Adolf Hitler k německému národu a je přirozené, že podstatná část obsahu jeho řeči se zaměřila na pohnutky politického vedení USA pro účast na válce, jmenovitě na konkrétní roli amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta v těchto souvislostech.

Britsko-francouzské garanční prohlášení z 31. března 1939 předpokládalo vojenskou podporu těchto zemí v případě, že bude porušena teritoriální integrita Polska, ovšem pouze ze strany Německa (jak se uvádělo v tajném dodatkovém protokolu). Adolf Hitler však původně považoval tento krok pouze za psychologický manévr západních demokracií bez opravdových úmyslů těchto zemí vojensky zasáhnout. V tom se ovšem zmýlil. Podepsáním německo-sovětského paktu o neútočení (23. srpna 1939) sledoval Hitler mj. cíl odradit západní mocnosti od vojenského zásahu ve prospěch Polska.

Ve svém projevu z 11. prosince 1941 Adolf Hitler velmi podrobně rozebírá obsah svého návrhu, na základě kterého německá vláda hodlala vstoupit v jednání s Polskem. Předmětem tohoto návrhu, předloženého anglickému velvyslanci, byl návrh řešení problému ohledně koridoru města Danzig (Gdaňsk) a německo-polské otázky menšin. Tyto návrhy předpokládaly mj. návrat Svobodného města Danzig do Německé říše a hlasování obyvatelstva tzv. koridoru

o příslušnosti k Německu či k Polsku. Mezinárodní komise měla, jako v případě hlasování v Sársku (1935), dohlížet nad korektností provádění hlasování. Německo v návrhu dále požadovalo, aby tranzitní poplatky vyžadované Polskem při transportech do Východního Pruska, na mapě teritoriálně odděleného od říšského území, byly přiměřené nákladům na zachování cest a realizaci transportů a nebyly polskou stranou neúměrně zvyšovány. Předkládaly se pak další kompromisní návrhy – pro případ, že hlasování proběhne ve prospěch té či oné země. V otázce minorit, a to jak německé menšiny v Polsku tak i polské menšiny žijící na říšském území, předpokládal návrh rovnocenné závazky a kompenzace obou stran. Vůdce v tomto projevu říká, že tento návrh nacionálněsocialistické německé vlády byl velkorysý a loajální.

Ještě před nástupem Adolfa Hitlera do úřadu si této problematiky povšimli a obdobně ji vnímali i jinde. Winston Churchill tak 24. listopadu 1932 varuje ve své řeči ve Sněmovně lordů: „Pokud si anglická vláda přeje opravdu něco udělat pro podporu míru, pak by měla převzít vedení a vznést otázku Danzigu a koridoru dokud mají ještě vítězné mocnosti převahu. Pokud se tato otázka nevyřeší, pak nelze doufat v trvalý mír.“ Toto nebyla slova Adolfa Hitlera, ale Winstona Churchilla.

Polská strana však odmítla tento návrh vůbec „fyzicky“ přijmout. A tak musel tento návrh cestovat do Varšavy přes Londýn a dostal se tak do rukou členům britského kabinetu. Jak to tak někdy bývá, vezme si občas nějaký ministr práci i domů. Manželka právě odstupujícího ministra námořnictva Alfreda Duff Coopera (známého kritika Chamberlainovy politiky appeasementu vůči nacionálněsocialistickému Německu) si tak náhodou onen šestnáctibodový německý návrh přečetla a konstatovala: „Nevím, co ještě chceš. Ten německý návrh je přeci velmi rozumný!“ Ministra Coopera se zmocnila panika. Bylo samozřejmě hned jasné, že britská veřejnost by reagovala úplně stejně jako jeho vlastní žena

a okamžitě tehdy zavolal do redakce listů Daily Mail a Daily Telegraph a vyzval šéfredaktory, aby německý návrh vylíčili v co možná nejnevhodnějším světle. Říšská vláda oznámila, že tento šestnáctibodový návrh oznámí veřejně ještě týž den v rozhlase, načež britský velvyslanec Henderson žádal říšské ministerstvo zahraničí, aby německý návrh nebyl v rozhlase zveřejněn s trochu nepřesvědčivým odůvodněním, že by to mohlo narušit vyjednávání s Polskem. Francouzský historik Rassinier napsal po válce o tomto německém návrhu toto: „Kdyby 30. srpna 1939 britská a francouzská veřejnost věděla o německém návrhu, pak by Paříž a Londýn nebyly sto vyhlásit válku, aniž by tím vyvolaly vlnu nevole, která by prosadila mír.“

Hitler se vzhledem k aktuálním událostem v prosinci 1941, tj. vstupem Spojených států do války, zabývá ve svém projevu rolí vlády USA v předcházejících letech a její zainteresovaností na konfliktu na evropském kontinentu. Zmiňuje se o hlášeních polského vyslance ve Washingtonu, hraběte Potockiho. K tomu lze předeslat, že americký velvyslanec v Paříži, William C. Bullitt, sdělil přibližně dva měsíce po podepsání Mnichovské dohody (konkrétně dne 19. listopadu 1938) onomu polskému velvyslanci ve Washingtonu, hraběti Jerzymu Potockimu toto: „Pouze násilí a nakonec válka může v budoucnu učinit konec šílené expanzi Německa.“ Jednalo se v této krátké větě čistě o velvyslancovo konstatování, proroctví, anebo o přiznání úmyslu rozpoutání druhé světové války? Na zpětný dotaz polského velvyslance ve Spojených státech, Potockiho, zda by se USA zúčastnily takovéto války proti Německu, americký velvyslanec Bullitt tehdy odpověděl: „Bezpochyby ano! Ale až poté, co nejprve zaútočí Francie a Anglie.“ V konkrétní zprávě adresované polskému ministerstvu zahraničí ve Varšavě k tomu Potocki dále doplnil informaci, že americký prezident Roosevelt je dle vyjádření velvyslance Bullitta rozhodnutý vtáhnout USA do příští evropské války, která má brzy vypuknout. Ve jmenované zprávě se dále

uvádí, že americký velvyslanec „mluvil o Německu a jeho kancléři Adolfu Hitlerovi... s mimořádnou vznětlivostí a hořkou nenávistí". O dva týdny později, 3. prosince 1938, se datuje další hlášení o průběhu zajímavého rozhovoru, jehož obsah je dokumentován následovně: „Americký velvyslanec ve Varšavě, Biddle, prohlásil vůči komisaři města Danzig ve Společnosti národů Burckhardtovi, že Polsko bude brzo bojovat proti Německu a on, Biddle, prý tento vývoj vítá. Hovoří v této souvislosti o hluboké nenávisti ‚směrodatných amerických kruhů' vůči Německu a předpovídá intervenci Velké Británie a Francie v rámci německo-polské války."

Tato hlášení vyslance měl Hitler na mysli ve svém projevu. Pokračoval pak argumentací, že Německo vůči Spojeným státům nikdy nemělo nepřátelské ambice, zájmy obou zemí se nikdy vzájemně nestřetly a že mezi „americkým a německým národem nejsou žádné rozpory." Vůdce uvádí, že vyšetřovací výbor důvodu amerického vstupu do války v roce 1917 dospěl k výsledkům, podle nichž vyšlo najevo, že za tehdejším americkým prezidentem Woodrowem Wilsonem stálo tehdy společenství zainteresovaných finančníků, kteří prezidenta využili, aby pro své obchody zatáhli stát do války. Hitler současnou situaci a současný postoj amerického prezidenta Roosevelta srovnává se situací v roce 1917.

Posléze porovnává svou pozici s pozicí amerického prezidenta z osobní stránky: Zatímco Roosevelt se dostal na scénu jako „protekční politik" a odborník na finanční spekulace, vzešel on, Hitler, jako jednoduchý člověk z národa. Síly, které Roosevelta podporovaly a z nichž se skládal jeho „poradenský sbor", sestávaly z příslušníků určitého národa, proti kterým v Německu bojovali jako proti „parazitním zjevům lidstva". Oba muži však měli v něčem podobný osud: Oba převzali vedení své země ve velmi upadlém hospodářském stavu. Zatímco však v nacionálněsocialistickém Německu nastal během následujících let výrazný hospodářský a sociální vzestup, v té stejné době zvýšil prezident Roosevelt nehorázně

zadluženost své země, znehodnotil dolar, rozvrátil ještě více hospodářství a zachoval počet nezaměstnaných. Na tom není nic podivného, konstatuje Hitler, neboť Roosevelt povolal ke své podpoře elementy, které mají zájem na rozkladu a nikoli na pořádku, a mínil tím americké Židy. S Rooseveltovou politikou je nespokojeno mnoho vážených Američanů, dodává Vůdce.

Roosevelt hledal východisko ze své svízelné situace, kdy se obával zhroucení svého „hospodářského domečku", tím, že potřeboval zahraničně-politické rozptýlení pro veřejnost a měl jen jedno jediné přání, aby někde na světě vypukl svár, nejlépe v Evropě, který mu dá možnost vytvořit politické spojení zájmů s jedním ze zúčastněných, kterému se zavázalo americké hospodářství. Zvlášť kompromitující byl jeho postup vůči Německé říši, ale byla tu i snaha sabotovat jakoukoliv možnost mírové politiky v Evropě, například formou hospodářských represálií. Od března 1939 se začíná Roosevelt ještě více vměšovat do vnitroevropských záležitostí. Hitler k tomu říká, že i kdyby Roosevelt daným souvislostem v Evropě nějak rozuměl, má stejně tak málo právo mluvit do středoevropských záležitostí jako má německý představitel státu právo soudit poměry v USA a zaujímat k nim stanovisko. Vůdce se vrací znovu ke své „odpovědi Rooseveltovi" z 28. dubna 1939 a potom velmi zevrubně rozebírá krok po kroku Rooseveltovo směřování ke kýžené eskalaci konfliktu. Tato politika Spojených států má za cíl dosáhnutí neomezené „světové diktatury" a na této cestě těžce porušuje mezinárodní právo. Že nyní stojí „anglosasko-židovsko-kapitalistický svět" na jedné frontě společně s bolševismem, Hitlera nepřekvapuje.

Už v průběhu roku 1940 Vůdce postupně vysledoval plány Kremlu na ovládnutí celé Evropy. Pouze bleskové ukončení tažení na západě donutilo Moskvu přesunout plán vhodného momentu na úder na léto 1941. Už v roce 1940 měl Churchill v tajných zasedáních Dolní sněmovny počítat se zapojením sovětského Ruska do války na straně Anglie. Kdyby Němci, Slováci, Maďaři a Rumuni

nyní nepřevzali obranu evropského světa, kdyby i další národy neposlaly své divize a své dobrovolníky, převalily by se na Evropu bolševické hordy. Německo dnes bojuje za celý kontinent. Tato Evropa se nedá definovat jednoduše geograficky, nýbrž z hlediska národního a kulturního. Evropa kdysi vyrostla z Hellasu a z Říma. Vůdce asociuje současné válečné zápolení na východě kontinentu s historickou úlohou Germánů při ochraně kultury rodiny evropských národů. Úkolem Římanů ale také i Germánů v historii bylo chránit půdu a kulturu před výpady z východu.

Poslanci, mužové německého Říšského sněmu!

Rok událostí světové historie se chýlí ke konci. Rok největších rozhodnutí stojí před námi. V této vážné době hovořím k vám, poslanci Říšského sněmu, jako k zástupcům německého národa. Kromě toho by měl mít celý německý lid povědomí o tomto pohledu zpět a takto o rozhodnutích, ke kterým nás přítomnost i budoucnost nutí.

Po opakovaném odmítnutí mé nabídky míru v roce 1940 současným britským ministerským předsedou a jej ovládající klikou bylo na podzim jasné, že tato válka bude muset být navzdory všem zásadám rozumu nutně až do konce vybojována zbraněmi. Znáte mě, moji členové strany, že jsem byl vždy nepřítelem polovičatých a slabošských rozhodnutí. Pokud si Prozřetelnost přála to, že tohoto boje nemůže být německý národ ušetřen, tak jí chci být vděčen, že mě pověřila vedením tohoto historického zápolení, které na dalších 500 nebo 1 000 let rozhodujícím způsobem nebude utvářet pouze naši německou historii, nýbrž historii Evropy, ba dokonce celého světa.

Vojenskostrategická situace ke konci roku 1941

Německý národ a jeho vojáci nepracují a nebojují dnes jen pro sebe a svůj čas, nýbrž pro nadcházející budoucí generace. Stvořitelem nám byla uložena historická revize jedinečných rozměrů, k jejímuž uskutečnění jsme nyní povinováni.

Klid zbraní na západě, který byl možný hned krátce po ukončení bojů v Norsku, nutil německé vedení všechny politicky, strategicky a hospodářsky důležité oblasti zajistit vojensky.

Tehdy dobyté země tak od té doby podstatně změnily své možnosti odporu. Od Kirkenesu až po španělské hranice se rozprostírá pás opěrných bodů a opevnění největších rozměrů.

Byla postavena nesčetná letiště, na severu byla z části doslova vystřelena z kamení a žuly. Námořním základnám se dostalo obranných staveb pro ponorky v takové míře a síle, že jsou jak z moře, tak ze vzduchu prakticky nezranitelné. Obraně jako takové slouží více než jeden a půl tisíce nových baterií, jejichž postavení musela být zjištěna, naplánována a vystavěna. Byla vybudována síť silnic a železnic, takže je dnes nezávisle na moři zajištěno spojení od španělských hranic až po Petsamo. Ženijní vojsko, stavební bataliony námořnictva, vojska a letecké zbraně ve spojení s Todtovou organizací zde vytvořily zázemí, které si se Siegfriedovou linií nic nezadá. Na jejím posílení se bezustání pracuje. Je mým neochvějným rozhodnutím, učinit tuto evropskou frontu nenapadnutelnou jakýmkoli nepřítelem. Tato práce, která pokračovala i přes celou minulou zimu, byla doplněna ofensivním vedením války, jak to jen umožnily poměry ročních období. Německé námořní a podmořské ozbrojené síly vedly svůj neustálý zničující boj proti britskému válečnému a obchodnímu loďstvu. Německé letectvo podporovalo útoky a průzkumem poškozování nepřátelských lodí a svými odvetnými nálety přineslo Angličanovi lepší

představu o „pěkné válce“, jejímž autorem je v první řadě dnešní anglický premiér.

V tomto boji bylo Německo v polovině roku podporováno především svým italským spojencem. Mnoho měsíců tížila váha velké části britské moci ramena s námi spojeného italského státu. Jen v důsledku enormní převahy těžkých tanků se Angličanům podařilo způsobit dočasnou krizi v severní Africe.

Již 24. března minulého roku však začalo pod vedením Rommela nastupovat sjednocení německo-italských svazů.

Druhého dubna padla Adžedábíja. Čtvrtého jsme došli do Benghází. Osmého vstoupily naše společné svazy do Derny, 11. dubna se k tomu přidal Tobruk a dvanáctého byla obsazena Bardia. Německý Afrika-Korps tak odvedl znamenité výsledky, třebaže bylo toto válečné dějiště pro Němce klimaticky vzdálené a nezvyklé. Tak jako tehdy ve Španělsku se i v severní Africe postavili Němci a Italové tomu stejnému nepříteli společně.

Zatímco byla těmito odvážnými opatřeními a krví německých a italských vojáků znovu zajištěna severoafrická fronta obou našich dvou spojeneckých zemí, stahovaly se již nad Evropou hrozivě zlá mračna děsivého nebezpečí.

Vznik nebezpečí na východě se rýsoval už v roce 1940

Naslouchaje nejtrpčí nouzi jsem se na podzim 1939 rozhodl učinit alespoň pokus zajistit předpoklad pro celkový mír vyřazením akutního německo-ruského napětí. Psychologicky to bylo v důsledku obecného postoje německého lidu a především strany vůči bolševismu těžké, věcně vzato však lehké, neboť Německo v těch oblastech, které Anglie označovala za námi ohrožované a které přepadla vojenskými pakty, vidělo a sledovalo skutečně vždy pouze a jen ekonomické zájmy. Neboť, jak vám

mohu připomenout, moji poslanci, Anglie na jaře a v létě roku 1939 nabídla velkému počtu států a zemí své spojenectví s tvrzením, že Německo má v úmyslu k nim vpadnout a ukrást jim jejich svobodu. Německá říše a její vláda mohly vždy s nejlepším svědomím ujistit, že se zde jednalo pouze o podsouvání, které neodpovídá pravdě.

K tomu patří ještě střízlivý vojenský poznatek, že v případě války, která by měla být německému lidu vnucena britskou diplomacií, by byl boj na dvou frontách proveditelný pouze s velmi těžkými oběťmi. Poté co se kromě toho i baltské státy, Rumunsko atd. přikláněly k přijetí britských vojenských paktů a tím daly najevo, že rovněž věří nějakému takovému rozhodnutí, měla německá říšská vláda nejen právo, nýbrž také povinnost ze své strany určit hranice německých zájmů.

Dotyčné země však musely – také k velkému politování Německé říše – zakrátko poznat, že jediným faktorem, který mohl být nejsilnějším garantem vůči hrozícímu Východu, bylo pouze Německo. Tak, jako skrze svoji vlastní politiku přestřihly spojení s Německou říší a místo toho se svěřily do spojenectví moci, která ve svém doslovném epismu již několik staletí žádnou spojeneckou pomoc neposkytla, nýbrž vždy jen pomoc žádala, byly ztraceny.

Přesto vzbudil osud těchto zemí nejsilnější soucit německého národa. Zimní boj Finů nám vnutil pocit, smíchaný z trpkosti a obdivu. Obdivu proto, že máme sami jakožto národ vojáků otevřené srdce pro hrdinství a sebeobětování, a trpkosti, protože jsme s ohledem na hrozícího nepřítele na západě a na nebezpečí na východě nebyli schopni vojensky pomoci.

Jakmile bylo jasné, že sovětské Rusko odvozuje z ohraničení politické německé sféry vlivu právo vyhladit národy vně tohoto vlivu žijící, byl další vztah již pouze jen účelový, nepřátelsky se stavící rozumu a citu.

Od měsíce k měsíci jsme již v roce 1940 stále více získávali poznatky o tom, že plány pánů v Kremlu vědomě cílí na ovládnutí a tím zničení celé Evropy. Národu jsem již poskytl obrázek o nastoupení ruské vojenské moci na východě v době, kdy Německo vlastnilo v provinciích, hraničících s Ruskem jen opravdu málo divizí. Jen slepý mohl přehlédnout, že se koná vojenský nástup světově historicky jedinečných dimenzí. A sice nikoli kvůli obraně, nýbrž pouze k útoku na to, co se jevilo jako již obrany neschopné. Když bleskové ukončení polního tažení na západě vzalo moskevským mocipánům možnost počítat s okamžitým vyčerpáním Německé říše, tak to v žádném případě neodstranilo jejich úmysly, nýbrž pouze přesunulo termín útoku. V létě 1941 spatřovali výhodný moment pro úder. Nyní se měla přes Evropu přehnat mongolská bouře.

Na tu stejnou dobu však ohlásil i Mr. Churchill obrat anglického boje proti Německu. Dnes se zbaběle pokouší popírat, že při tajných zasedáních z roku 1940 v anglické Dolní sněmovně spatřoval zásadní faktor pro úspěšné pokračování a ukončení války ve vstupu sovětského Ruska do války, který se měl konat nejpozději v r. 1941, a Anglii to mělo dostat do situace, že i ona pak bude moci přejít do útoku.

Na podzim tohoto roku jsme proto v uvědomělé povinnosti sledovali nástup světové moci, jež evidentně co do lidí a materiálu disponovala nevyčerpatelnými rezervami. Nad Evropou se stahovaly černé mraky.

Národní a kulturní definice Evropy

Neboť, moji poslanci, co je Evropa? Neexistuje žádná geografická definice našeho kontinentu, nýbrž jen národní a kulturní.

Nikoli Ural je hranicí tohoto kontinentu, nýbrž vždy ona linie, která odděluje obraz způsobu života západu od toho na východě.

Byly doby, kdy byla Evropa oním řeckým ostrovem, do kterého pronikly nordické kmeny, aby odtud poprvé zažehly světlo, které od té doby pomalu ale jistě začalo osvěcovat lidský svět. A když tito Řekové odrazili vpád perských dobyvatelů, tak nebránili jen svoji užší vlast, kterou bylo Řecko, ale onen pojem, kterému dnes říkáme Evropa.

A pak putovala Evropa z Hellasu do Říma.

S řeckým duchem a řeckou kulturou se snoubilo římské myšlení a římské umění. Utvořila se světová říše, která ještě dnes nebyla ve svém významu a pokrokové síle dosažena, natož pak překonána. Když však římské legiony bránily Itálii proti africkému nájezdu Kartága a konečně vybojovaly vítězství, opět to nebyl Řím, za který bojovaly, nýbrž za tehdejší řecko-římský svět, objímající Evropu.

Další vpád proti této domovské půdě nové lidské kultury přišel z Dálného východu. Děsivý proud nekulturních hord se vyrojil z nitra Asie a pronikl až hluboko do srdce dnešního evropského kontinentu, hořící, plenící a vraždící jako pravá knuta pánova.

V bitvě na Katalaunských polích[12] vystoupili poprvé v osudovém boji nedohledného významu Římané a Germáni společně za jednu kulturu, která, vycházeje od Řeků přes Římany, vtáhla nyní do svého vlivu i Germány.

Evropa vyrostla. Z Hellasu a Říma vznikl nový Abendland a jeho obrana byla již po následujících mnoho století nejen úkolem Římanů, nýbrž především také úkolem Germánů. Avšak v té míře, ve které Abendland, osvícen řeckou kulturou a naplněn stopami obrovského dědictví Říše Římské rozšířil své prostory skrze germánskou kolonizaci, rozšířil se také prostorově

onen pojem, kterému říkáme Evropa. Lhostejno, zda nyní němečtí císaři na Unstrutu[7] nebo na Lechfeldu[6] odvraceli vpády z východu, nebo byla Afrika po dlouhých bojích vytlačena ze Španělska zpět, vždy to byl boj utvářející se Evropy proti jí z hluboké podstaty odlišnému cizímu světu. Pokud Římu přísluší kdysi nestárnoucí zásluhy na stvoření a obraně tohoto kontinentu, pak převzaly nyní také Germáni obranu a ochranu rodiny národů, které mezi sebou mohou být v politickém utváření a cílech jakkoli diferencované a rozdílné, které však představují v celkovém obraze pokrevně a kulturně zčásti stejnou, zčásti se navzájem doplňující jednotu.

A z této Evropy nevycházelo jen osídlení ostatních částí Země, nýbrž také duševní a kulturní oplodnění, kterého si je vědom jen ten, kdo je ochoten hledat pravdu, místo jejího popírání.

Tento kontinent tedy nekultivovala Anglie, nýbrž střípky germánských kmenů našeho kontinentu pronikly na tento ostrov jako Anglosasové a Normané, a ti zde umožnili vývoj, který je zcela jistě jedinečný. Stejně tak neobjevila Amerika Evropu, nýbrž naopak. A všechno to, co si Amerika z Evropy nevzala, se sice může jedné zažidované bídné rase zdát jako hodné obdivu, Evropa v tom však vidí jen příznak úpadku kultury a kulturního způsobu života – dědictví židovské nebo znegrovatělé krevní příměsi.

Německo dnes bojuje za celou Evropu

Moji poslanci! Mužové německého Říšského sněmu!

Musím činit tato prohlášení, neboť boj, který se v prvních měsících tohoto roku začal pozvolna rýsovat jako nevyhnutelný a k jehož vedení byla tentokrát povolána v prvé řadě Ně-

mecká říše, přesahuje rovněž zájmy našeho vlastního národa a země. Neboť tak, jako kdysi bránili Řekové před Peršany nikoli Řecko, Římané před Kartágem nikoli Řím, Římané a Germáni před Huny nikoli Abendland, němečtí císaři před Mongoly nikoli Německo, španělští hrdinové před Afrikou nikoli Španělsko, nýbrž všichni bránili Evropu, tak bojuje Německo také dnes nikoli za sebe sama, nýbrž za celý tento kontinent.

A je šťastným znamením, že toto poznání je dnes mezi většinou evropských národů tak hluboko, že se podílejí na tomto boji, ať už svým otevřeným stanoviskem nebo přílivem svých dobrovolníků.

Když 6. dubna tohoto roku nastoupily německé a italské armády k útoku proti Jugoslávii a Řecku, byl to úvod velkého boje, ve kterém se v současnosti ještě nacházíme. Neboť revolta, která v Bělehradu vedla ke svržení někdejšího regenta a jeho vlády, byla určující pro další průběh událostí v tomto prostoru Evropy. Pokud se i Anglie významně podílela na tomto puči, přesto hrálo hlavní roli sovětské Rusko. Co jsem panu Molotovovi znemožnil při jeho první návštěvě Berlína, věřil Stalin, že je možné dosáhnout i proti naší vůli oklikou pomocí revolučního hnutí. Bez ohledu na uzavřené smlouvy se rozšiřovaly úmysly bolševických mocipánů. Přátelský pakt s novým revolučním režimem bleskově ozřejmil blízkost hrozícího nebezpečí.

Co bylo v tomto polním tažení vykonáno německou brannou mocí, setkalo se 4. května 1941 v německém Říšském sněmu s oceněním. Co mi však tehdy bohužel zůstalo znemožněno vyslovit, bylo zjištění, že jsme se svištící rychlostí unikli konfrontaci se státem, který v okamžiku balkánského tažení nezaútočil jenom proto, že jeho nástup nebyl ještě dokončen a používání letišť bylo znemožněno především v důsledku teprve

v této roční době začínajícího tání sněhu a tedy rozbřednutí letištních ploch.

Hrozba ruského útoku – v sázce osud kontinentu

Moji poslanci!

Tak jako mi byla v roce 1940 díky sdělením z anglické Dolní sněmovny a pozorování ruských přesunů jednotek na naše hranice jasná možnost vzniku nebezpečí na východě Říše, vydal jsem okamžitě pokyn k sestavení četných nových tankových, motorizovaných a pěchotních divizí. Předpoklady pro to byly jak personálně tak materiálně bohatě k dispozici. Mohu vám, moji poslanci, a vůbec celému německému národu dát jen jedno ujištění: Jakkoli se v demokraciích, pochopitelně jak jinak, hodně mluví o zbrojení, tak se v nacionálněsocialistickém Německu na tom stále ještě více pracuje. Bylo tomu tak v minulosti a dnes tomu není jinak. Každý rok nás bude vidět s vícero, jakož i především s lepšími zbraněmi tam, kde budou padat rozhodnutí.

Přes vědomí nutnosti za žádnou cenu neposkytnout protivníkovi možnost bodnout do našeho srdce jako první, bylo rozhodnutí v tomto případě přeci jen velmi těžké. Když dnes pisálkové článků našich demokratických novin prohlašují, že bych si při přesnějším povědomí o síle bolševického protivníka rozmyslel nástup k útoku, pak velmi chybně vnímají stav mé osoby. Já jsem žádnou válku nehledal, naopak jsem činil vše, abych jí zabránil. Opominul bych však svoji povinnost a jednal bych nesvědomitě, kdybych navzdory vědomí nevyhnutelnosti konfrontace zbraní promeškal možnost vyvodit z toho jediné možné důsledky. Jelikož jsem považoval sovětské Rusko za smrtelné nebezpečí nejen pro Německou říši, nýbrž pro celou Evropu,

rozhodl jsem se dát signál k útoku pokud možno sám ještě pár dní před vypuknutím tohoto konfliktu. Pro fakt úmyslu ruského útoku jsou však dnes k dispozici vpravdě přesvědčivé a autentické materiály. Také je nám zcela zřejmá doba, ve které se měl tento útok konat. S ohledem na, v celém svém rozsahu nám možná skutečně až dnes známou, velikost nebezpečí mohu jen děkovat Pánu Bohu, že mě ve správné hodině osvítil a dal mi sílu udělat to, co muselo být učiněno. Tomu vděčí nejen miliony německých vojáků za svůj život, nýbrž celá Evropa za svou existenci. Neboť dnes to smím říci: Kdyby se tato vlna více než 20 000 tanků, stovek divizí, desetitisíců děl, doprovázená více než 10 000 letadly dala z ničeho nic do pohybu přes Říši, byla by Evropa ztracena! Osud určil řadu národů, aby nasazením své krve tomuto výpadu předešly, respektive aby jej zachytily. Kdyby se Finsko okamžitě nerozhodlo podruhé pozvednout zbraň, tak by poklidnou občanskost ostatních nordických států stihl rychlý konec.

Kdyby se Německá říše se svými vojáky a zbraněmi nepostavila tomuto protivníkovi, převalil by se přes Evropu proud, který by tu směšnou britskou ideu o udržení „evropské rovnováhy“ v její celé bezduchosti a stupidní tradici jednou pro vždy vyřídil. Kdyby Slováci, Maďaři a Rumuni spolu nepřevzali ochranu tohoto evropského světa, prosvištěly by bolševické hordy jako hejno Hunů jistého Atily dunajskými zeměmi a dnes by si v kraji Jónského moře vynucovali revizi smlouvy z Montreux Tataři a Mongolové. Kdyby Itálie, Španělsko a Chorvatsko neposlaly své divize, tak by nevznikla obrana evropské fronty, která září jako proklamace pojmu „nové Evropy“ svojí oslovující silou také na všechny ostatní národy. Vycházejíce z tohoto tušení plného poznání, přišli dobrovolníci ze severní a západní Evropy: Norové, Dáni, Holanďané, Vlámové, Belgičané atd.; ano, dokonce Francouzi, kteří boji spojených sil osy

dodávají v opravdovém smyslu slova charakter evropského křížového tažení.

Německé úspěchy na východní frontě

Ještě není vhodný čas mluvit o plánování a vedení tohoto polního tažení. Dokonce i já sám myslím, že teď mohu jen v krátkých větách poukázat na to, co se podařilo v tomto boji všech dob, při kterém se skrze velikost prostoru, počet a ohromnost událostí příliš lehce zastírají a ve vzpomínkách blednou jednotlivé dojmy.

- 22. června začal za šerého rána útok. S úžasnou statečností byly proraženy ony hraniční pevnosti, které byly určeny k tomu, aby ruský útok proti nám zajistily proti jakémukoli překvapení.
- Již 23. června padlo Grozno.
- Dne 24. června byla po zabrání Brest-Litevska poražena citadela a stejně tak byl zabrán Vilnius a Kaunas.
- 26. června padl Dünaburg (Daugavpils).
- 10. července byly ukončeny první dvě velké obléhací bitvy u Bialystóku a Minsku; 324 000 zajatých, 3 332 tanků a 1 809 děl padlo do našich rukou.
- Již 13. července byl téměř na všech rozhodujících místech proveden průlom Stalinových linií.
- Šestnáctého padl po těžkých bojích Smolensk, zatímco 19. června německé a rumunské svazy vynutily přechod přes Dněstr.
- 6. srpna byla mnoha obklíčeními ukončena bitva o Smolensk. Opět pochodovalo do německého zajetí 310 000

Rusů, zatímco jsme mohli napočítat 3 205 tanků a 3 120 děl zčásti jako zničených a zčásti jako naši kořist.
- Již o tři dny později byl dovršen osud další ruské skupiny armád.
- 9. srpna bylo v bitvě o Umaň zajato opět 103 000 Sovětů, 317 tanků, 1 100 děl bylo zničeno či ukořistěno.
- 17. srpna padl Mykolajiv, 21. byl zabrán Cherson. Ve stejný den byla ukončena bitva u města Homel s 84 000 zajatými a 144 tanky a 848 děly, jež byly opět zčásti ukořistěny, zčásti zničeny.
- 21. srpna byly proraženy ruské pozice mezi Ilmeňským a Čudsko-pskovským jezerem, zatímco 26. srpna se pod naši kontrolu dostalo opevnění kolem Dněpropetrovsku.
- Již 23. stejného měsíce vtáhly německé jednotky po těžkých bojích do Tallinnu a Paldiski, zatímco 30. bylo zabráno Finy město Vyborg.
- Dobytím Šlyslburgu 8. září byl Leningrad konečně také na jihu uzavřen.
- 16. září se podařilo vytvořit mostová opevnění nad Dněprem a již 13. září padla Poltava do rukou našich vojáků.
- 19. září zaútočily německé svazy na citadelu Kyjeva a 22. bylo dobytím Saarmaa korunováno zabrání hlavního města.

Teprve teď však dozrávaly největší operace v očekávané úspěchy.

- 27. září byla dokončena bitva u Kyjeva.
- 665 000 zajatých se dalo do pohybu v nekonečných kolonách na západ; 884 tanků a 3 178 děl však zůstalo ležet v místech obklíčení jako kořist.

- Již 2. října začala prorážecí bitva uprostřed východní fronty, zatímco 11. října byla úspěšně zakončena bitva u Azovského moře.
- Opět bylo napočítáno 107 000 zajatých, 212 tanků a 672 děl.
- 16. října proběhl po tvrdém boji vstup německých a rumunských svazů do Oděsy.
- 18. října byla dne 2. října započatá prorážecí bitva uprostřed východní fronty ukončena novým, světově-historicky jedinečným úspěchem.
- 663 000 zajatých byl jeden výsledek, 1 242 tanků, 5 452 děl zničených či ukořistěných výsledek druhý.
- 21. října bylo dobyto Dagö.
- 24. října bylo zabráno průmyslové centrum Charkova.
- 28. října byl po nejtěžších bojích konečně vynucen přístup ke Krymu a již 2. listopadu jsme zaútočili na hlavní město Simferopol.
- 16. listopadu byl Krym obsazen až po Kerč.
- 1. prosince činil celkový počet zajatých Rusů 3 806 865.
- Počet zničených nebo ukořistěných tanků činil 21 391, v případě děl pak 32 541 a u letadel 17 322.
- Ve stejném časovém úseku bylo sestřeleno 2 191 britských letadel.
- Válečným loďstvem bylo potopeno 4 170 611 brutto registrovaných tun, letectvem 2 346 180 brutto registrovaných tun, tedy dohromady zničeno: 6 516 791 bruto registrovaných tun.

Moji poslanci! Můj německý národe!

Toto jsou všechno střízlivé skutečnosti a možná suchá čísla. Ať však nikdy nezmizí z historie a především z vědomí a paměti našeho vlastního německého národa! Neboť za těmito

čísly se skrývají výkony, oběti a odříkání, stojí za nimi hrdinství a ochota zemřít milionů našich nejlepších mužů národa a států, kteří jsou našimi spojenci.

Tohle všechno muselo být vybojováno nasazením zdraví a života, vynaložením námahy, o kterém nemá naše domovina ani tušení.

Němci a Finové, Italové, Slováci, Maďaři, Rumuni, Chorvati, jakož i dobrovolníci z nordických a západoevropských zemí pochodovali do nekonečných dálek, sužováni vedrem a žízní až na pokraj pochybností, omezováni bahnem propadajících se cest, od Bílého po Černé moře vystavováni neřestem klimatu, které z žhnoucích červencových dní kleslo až na zimní bouře listopadu a prosince, trápeni bodavým hmyzem, trpíce ve špíně se škůdci a parazity mrznuli ve sněhu a při tom všem bojovali. Suma sumárum: Vojáci východní fronty! Jen příchod zimy uštědří tomuto pohybu překážku. Příchod léta však tomuto pohybu již nebude moc zabránit.

Nechci tento den jmenovat žádné jednotlivé zbraně. Nechci zde velebit žádné vedení. Všichni ze sebe vydali to nejlepší. Slušnost a spravedlnost však zavazuje k tomu, konstatovat opět jedno: Ze všech našich německých vojáků nese, stejně jako kdysi i dnes, tu nejtěžší zátěž boje naše pěchota.

Od 22. června do 1. prosince ztratilo německé vojsko ve svém hrdinném boji: 158 773 mrtvých, 563 082 zraněných a 31 191 pohřešovaných. Letectvo 3 231 mrtvých, 8 453 zraněných a 2 028 pohřešovaných. Válečné loďstvo 310 mrtvých, 232 zraněných a 115 pohřešovaných. Celkově německá armáda: 162 314 mrtvých, 571 767 zraněných a 33 334 pohřešovaných.

Tedy mrtvých a zraněných o něco více než dvojnásobek letní bitvy světové války, co do pohřešovaných o něco méně než

polovina tehdejších čísel. Všechno to však byli otcové a synové našeho německého národa.

Velkorysý návrh řešení německo-polského problému z roku 1939

A nyní mi dovolte, abych zaujal stanovisko k onomu druhému světu, který má svého reprezentanta v muži, který rád taktně kecá od krbového ohně, zatímco národy a jejich vojáci bojují ve sněhu a ledu – tedy k muži, který je hlavním viníkem této války. Když se národnostní situace v roce 1939 v Polsku ukazovala stále neúnosnější, pokusil jsem se nejdříve cestou levného narovnání tyto neúnosné poměry odstranit. Jistou dobu se zdálo, že sama polská vláda vážně zvažovala souhlas s rozumným řešením. Mohu zde ještě dodat, že při všech těchto návrzích německá strana nepožadovala nic, co by již dříve nebylo německým majetkem, ba že jsme naopak upustili od mnohého, co patřilo Německu před světovou válkou. Vzpomínáte si ještě na dramatický vývoj této doby, na stále se zvyšující oběti německé národnostní skupiny. Vy jste, moji poslanci, nejlépe schopni uvážit tíhu těchto krvavých obětí, pakliže je srovnáte s oběťmi nynější války. Neboť dosavadní polní tažení na východě stálo celou německou brannou moc téměř 160 000 mrtvých. Uprostřed nejhlubšího míru tehdy během několika málo měsíců zemřelo v Polsku 62 000 etnických Němců, zčásti za nejstrašnějšího lynčování. Že Německá říše měla právo ohradit se proti těmto poměrům na svých hranicích, snad ani nelze popřít, zvláště pak v době, kdy ostatní země hledají elementy své bezpečnosti dokonce na cizích kontinentech. Problémy, které by měly být zkorigovány, byly teritoriálně vzato nepodstatné. V podstatě se jednalo o Danzig a o spojení odtržené provincie

Východní Prusko se zbytkem Říše. Těžší váhu měla otřesná pronásledování, kterým byli Němci v Polsku vystaveni.

O nic méně těžší osud tam musely snášet také jiné minority.

Když nyní v srpnových měsících díky anglickým garancím, vystaveným jako blankošek, postoj Polska stále více tuhl, vnímala to německá říšská vláda jako podnět učinit návrh, na základě kterého byla připravena vstoupit v jednání s Polskem, o kterém doslovně informovala tehdejšího anglického velvyslance.

Rád bych dnes tyto návrhy ochránil před upadnutím do zapomnění a opět vám je připomněl. Návrh řešení problému gdaňského (Danzig) koridoru jako i německo-polské otázky menšin.

Situace mezi Německou říší a Polskem je v současné době taková, že každý další incident může vést ke konfrontaci vojenských ozbrojených sil, které mezitím na obou stranách zaujaly své pozice. Každé přátelské řešení musí být takové povahy, aby se při příští příležitosti neopakovaly ty příčinné události, které tento současný stav způsobily a tím aby se nejen východ Evropy, ale také ostatní oblasti dostaly do stejného napětí.

Příčiny tohoto vývoje spočívají v

- nemožném stanovení hranic, které bylo provedeno versailleským diktátem,
- nemožném zacházení s menšinami v odstoupených územích.

Německá říšská vláda proto při těchto návrzích vychází z myšlenky nalézt konečné řešení, které nepřijatelnou situaci stanovení hranic odstraní, oběma stranám zajistí životně důležité spojovací cesty, odstraní problém menšin – pokud to jen bude nějak možné – a pokud to možné nebude, upraví garancemi jejich práva tak, aby byl osud menšin snesitelný.

Německá říšská vláda je přesvědčena, že je přitom nezbytné odkrýt ekonomické a fyzické škody, které byly od roku 1918 způsobeny, a v plném rozsahu je odškodnit. Tuto povinnost vidí samozřejmě jako pro obě strany závaznou.

Přejdu nyní k samotným návrhům. Z těchto úvah tedy vyplývají následující praktické návrhy:

Svobodné město Danzig se na základě svého čistě německého charakteru, jakož i jednohlasné vůle svých obyvatel vrací okamžitě zpět do Německé říše. Oblast takzvaného koridoru, která sahá od Baltského moře po linii Marienwerder-Graudenz-Kulm-Bromberg (dnes Kwidzyn-Grudziadz-Chelmno-Bydhošť – pozn. vyd.) – včetně těchto měst – a dále také západně po Trzcianka rozhodne o své příslušnosti k Německu či k Polsku sama.

K tomuto účelu uspořádá toto území hlasování. Právo hlasovat mají všichni Němci, kteří byli do 1. ledna 1918 v této oblasti doma, nebo se zde do tohoto dne narodili, a stejně tak všichni k tomuto dni narození Poláci, Kašubové atd. Němci, kteří byli z této oblasti vyhnáni, se vrátí za účelem hlasování.

K zajištění objektivního hlasování, jakož i k zabezpečení k tomu potřebných obsáhlých příprav bude tato zmíněná oblast, stejně jako v případě Sárska, okamžitě podřízena k tomu ustanovené mezinárodní komisi, která bude tvořena čtyřmi velmocemi: Itálií, Sovětským svazem, Francií a Anglií. Tato komise bude vykonávat všechna svrchovaná práva na tomto území. Za tímto účelem jsou polská armáda, polská policie a polské úřady povinny toto území v nejkratší stanovené lhůtě vyklidit.

Z tohoto území je vyjmut polský přístav Gdingen (Gdyně), který je v zásadě polským výsostným územím, pakliže je teritoriálně omezen na polská osídlení. Bližší hranice tohoto polského přístavního města bude třeba ustanovit mezi Německem a Polskem a v případě nutnosti je i stanovit mezinárodním rozhodčím soudem.

Aby bylo možné zajistit potřebný čas pro nutné obsáhlé práce k provedení spravedlivého hlasování, neuskuteční se toto hlasování před uplynutím 12 měsíců. Za účelem garance neomezeného spojení Německa s Východním Pruskem a Polska s Baltským mořem budou určeny cesty a železniční dráhy, které budou umožňovat volný tranzit. Zde mohou být vzneseny pouze takové poplatky, které budou nezbytné pro zachování dopravních cest a realizaci transportů.

O příslušnosti území rozhodne jednoduchá většina odevzdaných hlasů. Aby po úspěšném hlasování – lhostejno, jak dopadne – byla garantována bezpečnost volného spojení Německa s jeho provincií Danzig-Východní Prusko a Polska s mořem, bude – za předpokladu, že hlasování vyjde ve prospěch Polska – Německu poskytnuta exteritoriální dopravní zóna ve směru Bütow-Danzig, resp. Dirschau (Tczew) k vybudování říšské automobilové dálnice a čtyřkolejné železnice. Výstavba dálnice a kolejí bude provedena tak, že polské komunikace tím nebudou nijak dotčeny, to znamená, že budou řešeny buď nadjezdem, nebo podjezdem. Šíře této zóny bude stanovena na jeden kilometr a tato je výsostným německým územím. Padne-li hlasování ve prospěch Německa, obdrží Polsko k volnému a neomezenému dopravnímu provozu do svého přístavu Gdyně stejná práva pro stejné exteritoriální cesty, resp. vlaková spojení, jaké by připadaly Německu. V případě, že koridor spadne pod Německou říši, prohlašuje tato, že je připravena provést s Polskem výměnu obyvatelstva v takové míře, do jaké míry pro to bude koridor vhodný. Mimořádná práva, která žádá Polsko v přístavu Danzig by byla rovnocenná s právy Německa v přístavu Gdyně.

Ve snaze odstranit v těchto oblastech jakýkoli pocit ohrožení na obou stranách, získají města Danzig a Gdyně

charakter čistě obchodních měst, tedy bez vojenských objektů a vojenských pevností.

Helský poloostrov, který by dle výsledku hlasování připadl Polsku nebo Německu, by byl rovněž demilitarizován.

Jelikož německá říšská vláda musí vznést nejdůraznější výhrady proti polskému zacházení s menšinami a polská vláda je ze své strany přesvědčena, že musí vznést také své výhrady proti Německu, prohlašují obě strany, že tyto výhrady budou předneseny mezinárodní vyšetřovací komisi, která bude mít za úkol prošetřit všechny výhrady ohledně hospodářských a fyzických škod, stejně jako ostatních teroristických aktů.

Německo a Polsko se zavazují odškodnit všechny hospodářské či jiné škody vzniklé od roku 1918 oběma minoritám, resp. zrušit všechna vyvlastnění, resp. v případě těchto a jiných zásahů do hospodářského života zajistit postiženým plnou náhradu.

K odejmutí pocitu mezinárodního bezpráví u Němců, kteří zůstali v Polsku a u Poláků, kteří zůstali v Německu, a za účelem poskytnutí především jejich jistoty, že nebudou nuceni k jednání a službě, která je neslučitelná s jejich národním cítěním, shoduje se Německo a Polsko na tom, že zajistí práva oboustranných menšin skrze obsáhlá a závazná ujednání, aby bylo těmto menšinám poskytnuto zachování, svobodné rozvíjení a vykonávání jejich národní identity, jakož i dovolení udržovat k těmto účelům nezbytnou organizaci. Obě strany se zavazují, že příslušníky těchto menšin nebudou povolávat do vojenské služby.

V případě dohody na základě těchto návrhů prohlašují Německo a Polsko, že nařídí a okamžitě provedou demobilizaci svých ozbrojených sil. Na dalších nutných opatřeních k urychlení shora uvedených ujednání se Německo s Polskem společně dohodne.

To stejné se týká návrhů ohledně zajištění minorit. Toto je návrh smlouvy, který žádnou vládou nemohl být učiněn loajálněji a velkoryseji než nacionálněsocialistickým vedením Německé říše.

Tehdejší polská vláda odmítla na tyto návrhy byť jen reagovat. Je tedy nutné se ptát, jak se mohl vůbec takový nevýznamný stát opovažovat takovéto návrhy jednoduše negovat a kromě toho sáhnout nejen k ještě dalším otřesnostem vůči Němcům, kteří této zemi dali celou kulturu, nýbrž dokonce nařídit všeobecnou mobilizaci?

Pohled do dokumentů ministerstva zahraničí ve Varšavě nám všem později poskytl překvapující zjištění. Byl to jeden muž, který ve své ďábelské bezskrupulóznosti využil veškerého svého vlivu, aby Polsko ve svém odporu posílil a vyřadil jakoukoli možnost porozumění.

Hlášení, která někdejší polský vyslanec ve Washingtonu, hrabě Potocki, posílal své vládě ve Varšavě, jsou dokumenty, ze kterých s děsivou zřetelností vyplývá, jak moc je jediný muž a síly, které ho pohánějí, zatížen odpovědností za druhou světovou válku.

Nabízí se nejprve otázka: Z jakých důvodů mohl tento muž propadnout tak fanatickému nepřátelství vůči zemi, která ve své celé dosavadní historii nezpůsobila utrpení ani Americe ani jemu samotnému?

Mezi Německem a USA neexistoval důvod ke sporům

Pokud se týká postoje Německa k Americe, je třeba říci následující:

Německo je snad jedinou velmocí, která nikdy nevlastnila žádné kolonie ani na severoamerickém ani na jihoamerickém

kontinentu nebo se zde jakkoli jinak angažovala politicky, vyjma miliony vystěhovalých Němců a jejich práci, ze které americký kontinent, obzvláště pak Spojené státy, jen těžil.

Za celou historii vzniku a existence Spojených států nezaujala Německá říše nikdy vůči nim žádný politicky odmítavý nebo dokonce nepřátelský postoj, spíše však krví mnoha svých synů spolunapomáhala Spojené státy bránit. Německá říše se nikdy nepodílela na žádné válce proti Spojeným státům, spíše však byla válka v roce 1917 přetažena ze strany Spojených států a sice z důvodů, které byly beze zbytku objasněny výborem, který k objasnění této otázky svolal sám nynější prezident Roosevelt.

Právě tento vyšetřovací výbor k objasnění důvodů amerického vstupu do války 1917 jednoznačně zjistil, že tyto spočívaly výlučně v oblasti kapitalistických zájmů několika malých uskupení, že však Německo samo v každém případě nemělo žádný zájem na tom, aby upadlo do konfliktu s Amerikou.

Také jinak neexistují mezi americkým a německým národem žádné rozpory, ať už teritoriální nebo politické povahy, které by se nějak mohly dotýkat zájmů nebo dokonce existence Spojených států. Rozdílnost státních forem byla daná vždy. Ta však nemůže být už vůbec vydávána za nějaký důvod pro nepřátelství v životě národů, dokud nějaká státní forma nezačne mimo jí přirozeně danou oblast usilovat o zasahování do jiných.

Amerika je republika, vedená prezidentem s velmi autoritativními pravomocemi. Německo bylo kdysi jednou určitou autoritou vedenou monarchií, později demokracií bez jakékoli autority a dnes je to republika, vedená silnou autoritou. Mezi oběma zeměmi leží oceán. Divergence mezi kapitalistickou Amerikou a bolševickým Ruskem, pokud vůbec v sobě tyto pojmy skrývají něco opravdového, musí být podstatně větší než

mezi prezidentem vedenou Amerikou a vůdcem vedeným Německem.

Je však skutečností, že oba historické konflikty mezi Německem a Spojenými státy, jakkoli inspirovány toutéž silou, byly rozdmýchány dvěma muži USA, a sice prezidentem Woodrowem Wilsonem a Franklinem Rooseveltem. Rozsudek nad Wilsonem vynesla historie sama. Jeho jméno zůstane spojeno s jedním z nejsprostších porušení slova všech dob. Následkem porušení jeho slova bylo rozvrácení života národů nejen u takzvaných poražených, nýbrž také u vítězů samých. Versailleský diktát, umožněný porušením jeho slova, roztrhal státy, zničil kultury a zruinoval hospodářství všech.

Dnes víme, že za Wilsonem tehdy stálo společenství zainteresovaných finančníků, kteří tohoto paralytického profesora použili, aby zatáhli Ameriku do války, od které si slibují větší kšefty.

Že tehdy německý národ tomuto muži uvěřil, musel zaplatit zhroucením své politické a ekonomické existence. Je toto snad důvodem, že se i po tak trpkých zkušenostech najde opět prezident, který znovu vidí svůj jediný úkol v tom, aby dal vzniknout válkám a nechal vystoupat především nepřátelství vůči Německu až k samotnému vypuknutí války?

Rozdíl osobnosti Vůdce a Roosevelta

Nacionální socialismus se dostal v Německu k moci ve stejném roce, ve kterém byl Roosevelt zvolen prezidentem Spojených států. Je nyní důležité přezkoumat momenty, na které je třeba pohlížet jako na příčinu dnešního vývoje.

Nejdříve osobní stránka:

Jistěže až moc dobře rozumím tomu, že mezi životní filosofií a životními postoji prezidenta Wilsona a mými vlastními je diametrální rozdíl.

Roosevelt pochází z milionářské rodiny a od počátku tedy patří k oné třídě lidí, jimž narození a původ zajišťuje v demokraciích uhlazenou cestu životem a tím i vzestup.

Já sám jsem byl dítětem v malé a chudé rodině a cestu jsem si vybojoval nevýslovnou námahou, prací a pílí.

Když přišla světová válka, prožil ji Roosevelt ve stínu Wilsona se nacházející pozici a ze sféry výdělkáře. Zná proto jen ty příjemné následky konfliktu národů a států, které se naskytnou tomu, kdo dělá obchody tam, kde jiní krvácejí.

V té stejné době byl můj vlastní život opět na zcela jiné straně. Nepatřil jsem k těm, kdož dělají historii či dokonce obchody, nýbrž jen k těm, kteří vykonávali rozkazy.

Jako obyčejný voják jsem se v těchto čtyřech letech snažil splnit svoji povinnost před nepřítelem a vrátil jsem se z války přirozeně přesně tak chudý, jak jsem do ní na podzim 1914 nastoupil. Sdílel jsem tedy svůj osud s oněmi mnoha miliony, pan Franklin Roosevelt zase ten svůj s těmi takzvanými horními deseti tisíci. Zatímco pan Roosevelt po válce prověřoval své schopnosti ve finančních spekulacích, aby z inflace, to znamená z bídy ostatních, vytěžil osobní prospěch, ležel jsem já v této době, stejně jako statisíce jiných, ještě v lazaretu.

A když pan Roosevelt konečně nastoupil dráhu normálně obchodně zkušeného, hospodářsky fundovaného a díky svému původu protekčního politika, bojoval jsem já jako bezejmenný neznámý za opětovné pozvednutí národa, kterému se dostalo nejtěžšího bezpráví v jeho celé historii.

Dvě životní cesty.

Když Franklin Roosevelt vystoupil na špici Spojených států, byl kandidátem skrz na skrz kapitalistické strany,

která obsluhovala ty své. A když jsem se já stal kancléřem Německé říše, byl jsem vůdce lidového hnutí, které jsem sám vytvořil.

Síly, které nesly pana Roosevelta, byly síly, proti kterým jsem na základě osudu mého národa a mého nejsvětějšího vnitřního přesvědčení bojoval. „Poradenský sbor“, který musel nový americký prezident využívat, sestával z příslušníků toho stejného národa, proti kterým jsme v Německu bojovali jako proti parazitním zjevům lidstva a začali jsme je odstraňovat z veřejného života.

Roosevelt škodil vlastní zemi

A přesto máme něco společného:

Franklin Roosevelt převzal stát s upadlým hospodářstvím v důsledku demokratických vlivů a já jsem vystoupil na špici říše, která se také díky demokracii nacházela před naprostými ruinami.

Spojené státy měly 13 milionů nezaměstnaných, Německo 7 milionů a vlastně ještě dalších 7 milionů příležitostně pracujících.

V obou zemích byly veřejné finance rozvrácené, úpadek všeobecného hospodářského života se zdál být nezastavitelným.

V tomto momentě začal ve Spojených státech a v Německé říši nyní vývoj, který budoucím generacím ulehčí vynést o správnosti teorií závěrečný rozsudek. Zatímco v Německé říši pod nacionálněsocialistickým vedením započal v několika málo letech neskutečný vzestup života, hospodářství, kultury a umění, nepodařilo se prezidentu Rooseveltovi v jeho zemi dosáhnout ani těch nejmenších zlepšení.

O kolik lehčí však musela být tato práce ve Spojených státech, kde na jednom čtverečním kilometru žije sotva 15 lidí, zatímco v Německu 140?!

Pokud se v takové zemi nedaří přivodit hospodářský rozkvět, pak to souvisí jen buďto s naprosto špatnou vůlí panujícího vedení, nebo s naprostou neschopností povolaných osob.

V ani ne pěti letech byly v Německu vyřešeny hospodářské problémy a odstraněna nezaměstnanost.

V té stejné době zvýšil prezident Roosevelt nehorázně zadluženost své země, znehodnotil dolar, hospodářství ještě více rozvrátil a počet nezaměstnaných zachoval.

Na tom však není nic podivného, když pomyslíme, že osoby, které tento muž povolal ke své podpoře, či lépe, které povolaly jeho, patří k elementům, kteří jako Židé mohou mít vždy jen zájem na rozkladu a nikdy ne na pořádku. Zatímco jsme v nacionálněsocialistickém Německu bojovali proti spekulacím, zažily tyto za Rooseveltovy éry obdivuhodný rozkvět. Zákonodárství „New Deal" tohoto muže bylo nejen chybné, ale zároveň i tou největší blamáží, jakou kdy který státník utrpěl. Není pochyb o tom, že pokračování takové hospodářské politiky by v době míru vedlo dříve či později navzdory všem dialektickým šikovnostem k selhání tohoto prezidenta. V evropských státech by jisto jistě našel svůj konec před ústavním soudem kvůli svévolnému prohýření národního majetku, před občanským soudem by však pro své nekalé obchodní jednání sotva unikl vězení.

Tohoto názoru jsou, lépe řečeno, toto poznání sdílí také mnoho vážených Američanů.

Roosevelt se svými Židy hledá východisko z vlastní krize v hledání sváru v Evropě

Hrozící opozice se začala utvářet nad hlavou tohoto muže. Dala mu tušit, že jen odvrácení pozornosti veřejného mínění od jeho vnitřní politiky směrem ven může být pro něj záchranou. Je zajímavé studovat v této souvislosti zprávy polského vyslance Potockiho z Washingtonu, který opakovaně poukazuje na to, že si byl Roosevelt nebezpečí zhroucení celého svého hospodářského domečku z karet vědom, a proto potřeboval za všech okolností zahraničně-politické rozptýlení.

Posílen v těchto úvahách byl kruhem Židů, kteří jej obklopovali a kteří ve své starozákonní touze po pomstě viděli ve Spojených státech svůj instrument, aby pomocí něj mohli evropským, stále více antisemitštějším, národům připravit druhý Purim[(48)]. Byl to Žid v celé své satanistické podlosti, který se kolem tohoto muže shromáždil, po kterém však tento muž také sáhl. Tak se tedy začíná projevovat sílící vliv amerického prezidenta ve smyslu vytváření konfliktů či prohlubování konfliktů stávajících, v každém v případě tak, aby se zabránilo řešení konfliktů smírem. Po celá léta měl tento muž jen jedno jediné přání, že někde na světě vypukne svár, nejlépe v Evropě, který mu dá možnost vytvořit politické spojení zájmů s jedním ze zúčastněných sváru, kterému je americké hospodářství zavázáno, tedy takové spojení, které by bylo vhodné k tomu, aby se Amerika tomuto konfliktu přiblížila a bylo tak možné odvrátit pozornost od jím zpackané hospodářské politiky směrem ven.

Obzvláště kompromitující je jeho postup v tomto smyslu vůči Německé říši. Od roku 1937 se začaly čítat projevy, kromě jiných zvláště jeden mimořádně podlý z 5. října 1937 v Chicagu, ve kterém plánovaně začíná štvát americkou veřejnost

proti Německu a hrozí zřízením jakéhosi druhu karantény proti takzvaným autoritativním státům.

V návaznosti na tyto své neustále se zvyšující nenávistné a štvavé projevy povolává prezident Roosevelt po nových urážejících prohlášeních amerického velvyslance v Berlíně k podání hlášení do Washingtonu. Od té chvíle jsou oba státy spojeny pouze svými pověřenci.

Od listopadu 1938 začíná plánovitě a vědomě sabotovat jakoukoli možnost evropské mírové politiky. Navenek předstírá zájem o mír, hrozí však každému státu, který je připraven dělat politiku mírového porozumění, zastavením půjček, hospodářskými represáliemi, výpovědí úvěrů atd. Zde poskytují zarážející pohled na tyto události hlášení polských vyslanců ve Washingtonu, Londýně, Paříži a Bruselu.

V lednu 1939 začíná tento muž svoji štvavou kampaň posilovat a hrozí před Kongresem, že proti „autoritativním státům“ bude postupovat všemi prostředky kromě války.

Zatímco stále tvrdí, že jiné státy se pokoušejí vměšovat se do amerických záležitostí a trvá na zachování Monroeovy doktríny, začíná od března 1939 mluvit do vnitroevropských záležitostí, které se amerického prezidenta pranic netýkají. Zaprvé těmto problémům nerozumí a zadruhé, i kdyby jim rozuměl a chápal chronologii historického vývoje, měl by stejně tak málo práva znepokojovat se nad středoevropským prostorem, stejně jako má německý představitel státu právo soudit poměry ve státě jako je USA a zaujímat k nim vůbec nějaké stanovisko.

Ano, pan Roosevelt jde ještě dále. Navzdory všem mezinárodně-právním úpravám prohlašuje, že neuzná vlády, které se mu nezdají, nepřijme nová uspořádání, ponechá nadále vyslance již dávno rozpuštěných států či je dokonce nasadí jako právoplatné vlády. A dokonce jde až tak daleko, že s těmito vy-

slanci uzavírá smlouvy, které mu potom dávají právo obsazovat cizí teritoria.

Dne 15. dubna 1939 přišel slavný Rooseveltův apel na mě a na Duceho, který představoval směsici geografických a politických neznalostí na jedné straně, ruku v ruce s arogancí příslušníka jistých milionářských kruhů na straně druhé, a ve kterém jsme byli vyzváni k prohlášení, že uzavřeme s X státy pakty o neútočení, a to částečně se státy, které vůbec neměly ani vlastní svobodu, neb byly spojenci pana Roosevelta buďto anektovány, nebo z nich byly vytvořeny protektoráty. Vzpomínáte si, moji poslanci, že jsem tehdy tomuto dotěrnému muži dal jak zdvořilou, tak jasnou odpověď, která přinejmenším alespoň na pár měsíců zastavila příval výřečnosti tohoto bodrého válečného štváče.

Rooseveltovy přípravy k válce

Na jeho místo však nyní nastoupila ctěná paní choť.[(51)] Odmítla žít se svými syny v takovém světě, jaký máme my. To je pochopitelné. Neboť to je svět práce, nikoli podvodu a šejdířství. Po krátkém zotavení však manžel této ženy prosadil 4. listopadu 1939 pozměňovací návrh zákona o neutralitě tak, že zákaz vývozu zbraní byl zrušen, a sice k dobru jednostranného zásobování nepřátel Německa.

Začala se také zde, stejně jako ve východní Asii s Čínou, vytvářet oklikou přes hospodářské propojení zájmová skupina, která se dříve či později stala činnou. Ještě v tomtéž měsíci uzná shluk politických emigrantů jako takzvanou exilovou vládu, jejíž jediným politickým fundamentem je pár milionů kusů polského zlata, které si stihli z Varšavy vzít. Již 9. dubna jde dále a vyhlásí blokaci norských a dánských úspor s vylhanou

zástěrkou, aby tím zabránil německému přístupu k nim, přestože je mu známo, že Německo správa majetku dánské vlády vůbec nezajímá, natož aby ji kontrolovalo.

Kromě různých jiných exilových vlád nyní dále uznává také ještě jednu norskou. Již 15. května 1940 se k těmto přidává také holandská a belgická emigrační vláda a současně dochází k zablokování holandských a belgických úspor. Pravé smýšlení tohoto muže je odhaleno v telegramu z 15. června francouzskému ministerskému předsedovi Reynaudovi. Sděluje mu, že americká vláda zdvojnásobí pomoc Francii za předpokladu, že Francie bude pokračovat ve válce proti Německu. Aby svému přání prodloužení války dodal zvláštního důrazu, prohlašuje, že americká vláda neuzná výsledky dobytí, tzn. ve skutečnosti znovuzískání např. kdysi Německu ukradených území. Nemusím vás ujišťovat, moji páni poslanci, že jakékoli německé vládě je úplně jedno a v budoucnu i bude jedno, zda prezident Spojených států uznává nějaké hranice v Evropě nebo ne.

Uvádím tento případ jen proto, abych charakterizoval plánované štvaní tohoto muže, který předstírá zájem na míru a věčně štve do války. Neboť nyní ho přepadá strach, že v případě evropského míru bude jeho prošustrování miliard na zbrojení zakrátko odhaleno jako naprostý podvod, neboť nikdo Ameriku nenapadne, pokud on sám útok nevyprovokuje.

Dne 17. června 1940 nařídil prezident Spojených států blokaci francouzských úspor. A jak se vyjádřil, proto, aby je dostal z německého dosahu, ve skutečnosti však proto, aby s pomocí amerického křižníku odvezl zlato z Casablanky do Ameriky.

Od června 1940 opatření Roosevelta stále více přitvrzují, ať už vstupem amerických státních příslušníků do britského letectva nebo školením anglického leteckého personálu ve Spojených státech, aby tak našel sám cestu k válce. A již v srpnu 1940 dochází ke společnému sestavení vojenského programu

Spojených států a Kanady. Aby však jen těm největším hlupákům vyjevil zřízení americko-kanadského obranného výboru jako logické, vymýšlí si čas od času krize, ve kterých dělá, jako by Americe hrozilo nějaké přepadení, což se svému – již skutečně politováníhodnému – přívrženstvu snaží sugerovat nakonec tak, že najednou přerušuje cesty a vrací se v nejvyšším spěchu do Washingtonu, aby takto podtrhl nebezpečnost celé situace.

V září 1940 se blíží válka ještě více. On postoupí anglické flotile 50 torpédoborců americké flotily, za což však převezme vojenské základny v severní a střední Americe, které jsou v britském vlastnictví. Jakpak se asi jednou budoucím generacím vysvětlí, do jaké míry hrál roli při celé té nenávisti vůči sociálnímu Německu také záměr, v této hodině úpadku co nejbezpečněji a bez rizika převzít britské impérium.

Poté, co Anglie již není schopna platit americké dodávky v hotovosti, vnutí americkému lidu Zákon o půjčce a pronájmu. Jako prezident obdrží ještě plné moci k půjčování a pronájmu od zemí, jejichž obrana se zdá být Rooseveltovi pro Ameriku životně důležitá. Už v březnu 1941 jde tento muž, poté co s Německem za žádných okolností nelze pohnout, aby reagovalo na jeho pokračující úpěnlivé prosby, ještě o krok dále.

Již 19. prosince 1939 přihráli američtí torpédoborci v rámci bezpečnostní zóny parník Columbus do rukou britských válečných lodí. Proto musel být potopen. Ve stejný den spolupůsobily americké ozbrojené síly při pokusu přinutit k přistání německý parník Arauca. Dne 27. ledna 1940 podával americký křižník Trenton, opět v rozporu s mezinárodním právem, informace o německých obchodních parnících Arauca, La Plata a Wangoni nepřátelskému loďstvu. Dne 27. června 1940 nařídil, zcela v rozporu s mezinárodním právem, omezení volného pohybu zahraničních obchodních lodí v přístavech USA.

V listopadu 1940 nechal německé parníky Phrygia, Idarwald a Rhein sledovat americkými válečnými loděmi tak dlouho, až se tyto parníky musely samy potopit, aby nepadly do rukou nepřítele. Dne 13. dubna 1941 došlo ke svolení k provozu přes Rudé moře pro americké lodě za účelem zásobování britských armád na Blízkém východě. V měsíci březnu bylo již mezitím dokončeno zabavení všech německých lodí americkými úřady. S německými říšskými státními občany bylo při tom zacházeno tím nejpotupnějším způsobem, byla jim zcela v rozporu s mezinárodním právem přikázána určitá místa k pobytu, uložena omezení pohybu a cestování atd.

Dva němečtí důstojníci, kteří uprchli z kanadského zajetí, byli rovněž oproti všem mezinárodním úmluvám spoutáni a vydáni opět kanadským úřadům. Dne 27. března zdraví stejný prezident, který je proti jakékoli agresi, pučistickou kliku kolem Simoviće[55] a soudruhů, kteří se dostali k veslu po agresivním svržení legální vlády v Bělehradě. Prezident Roosevelt vyslal již měsíce předtím plukovníka Donovana[17], naprosto podřadný subjekt, na Balkán, aby se v jeho pověření pokusil vyvolat v Sofii a Bělehradě povstání proti Německu a Itálii.

Načež v dubnu slibuje Jugoslávii a Řecku pomoc na základě Zákona o půjčce a pronájmu. Ještě koncem dubna uznává tento muž jugoslávské a řecké emigranty opět jako exilovou vládu a blokuje znovu v rozporu s mezinárodním právem jugoslávské a řecké úspory. Od poloviny dubna kromě toho provádí americké patroly v západním Atlantiku pozorování, jejichž výsledky předávají Angličanům.

Dne 26. dubna dodává Roosevelt Anglii 20 rychločlunů a současně probíhají stálé opravy britských válečných lodí v přístavech USA; 12. května je provedeno protiprávní ozbrojení a oprava norských parníků, které se plaví pro Anglii; 4. června dorazí americký transport jednotek do Grónska ke stavbě le-

tiště a 9. června přichází první anglické hlášení, že na základě rozkazu prezidenta Roosevelta útočila americká válečná loď na německou ponorku u Grónska hlubinnými pumami.

Čtrnáctého června dochází opět v rozporu s mezinárodním právem k blokaci německých úspor ve Spojených státech. Sedmnáctého června požaduje prezident Roosevelt za současných lživých výhrad stažení německého konzula a uzavření německých konzulátů. Dále požaduje uzavření německé tiskové agentury Transocean, německé informační knihovny a německé centrály Říšských drah. Od 6. až 7 června dochází k obsazení Islandu, nacházejícího se v německé bojové zóně, americkým válečným loďstvem na příkaz Roosevelta. Tím jistě doufá, že:

- Německo konečně přinutí k válce,
- či jinak učiní německou ponorkovou válku stejně tak bezcennou jako v roce 1915–1916.

Ve stejné chvíli odesílá americký slib pomoci Sovětskému svazu. Desátého června oznamuje najednou ministrovi námořnictva Knoxovi, že americké námořnictvo má rozkaz ke střelbě na jakoukoli válečnou loď Osy. Dne 4. září operuje americký torpédoborec Greer, dle rozkazu, s anglickými letadly proti německým ponorkám v Atlantiku.

O pět dní později zjišťuje německá ponorka americké torpédoborce jako doprovodná plavidla v anglickém konvoji. Dne 11. září pronáší Roosevelt konečně projev, ve kterém sám potvrzuje onen příkaz k palbě na všechny lodě Osy a znovu jej udílí. Dne 29. září napadají americké hlídkové lodě německou ponorku východně od Grónska hlubinnými pumami. Sedmnáctého října útočí americký torpédoborec Kearny, který se plaví jako doprovodná loď pro Anglii, opět na německou ponorku hlubinnými pumami a 6. listopadu nakonec loďstvo USA

přepadává v rozporu s mezinárodním právem německý parník Odenwald, odvleče jej do amerického přístavu a zatkne posádku.

Urážlivé útoky a sprosté narážky tohoto takzvaného prezidenta proti mě osobně bych rád přešel jako bezúčelné. Že mě nazývá gangsterem je o to lhostejnější, neboť tento termín nepochází kvůli nedostatku takových existencí z Evropy, nýbrž z USA.

Ale bez ohledu na to ani nemohu být panem Rooseveltem vůbec nijak uražen, neboť ho považuji, stejně jako byl kdysi Woodrow Wilson, rovněž za duševně chorého.

Že nyní tento muž se svými židovskými přívěšky již roky bojuje stejnými prostředky proti Japonsku, je nám známo. Nemusím se o nich tady zmiňovat. I zde byly užívány ty stejné metody. Nejdříve tento muž hecuje do války, pak falšuje příčiny, činí svévolná prohlášení, kryje se potom odporným způsobem za oblak křesťanského pokrytectví a vede takto pomalu a jistě lidstvo vstříc válce, aniž by však jako starý zednář opominul volat Boha, aby byl svědkem jeho uznání hodných činů.

Věřím, že vy všichni to budete pociťovat jako vysvobození, že nyní konečně jeden stát jako první přikročil k onomu protestu proti v historii jedinečnému a nehoráznému týrání pravdy a práva, který si tento muž přál a kterému se tedy nyní nemůže divit, nebo si na něj dokonce stěžovat. Že má japonská vláda po několik let trvajícím vyjednávání tohoto falešníka konečně dost, aby se nechala nadále takovým způsobem zesměšňovat, nás všechny naplňuje – německý národ a myslím, že i ostatní slušné lidi na celém světě – hlubokým zadostiučiněním.

Rooseveltova politika aspiruje na světovou diktaturu

Víme, jaká síla stojí za Rooseveltem. Je to onen věčný Žid, který myslí, že nadešel jeho čas, aby také nad námi vykonal to, co jsme všichni museli s hrůzou sledovat a zažít v sovětském Rusku. Nyní jsme poznali židovský ráj na zemi. Miliony německých vojáků si mohly udělat osobní obrázek o zemi, ve které tento mezinárodní Žid zničil lidi i majetek.

Prezident Spojených států to zřejmě sám nechápe. To však potom svědčí o jeho duševní omezenosti.

My však víme, že je to cíl celého jeho boje: I kdybychom nebyli ve spojenectví s Japonskem, bylo by nám jasné, že úmyslem Židů a jejich Franklina Roosevelta je zničit postupně jeden stát za druhým. Dnešní Německá říše však nemá nic společného s tím Německem z dřívějška. Z naší strany tak budeme činit to, čeho se tento provokatér snaží docílit již léta. Nejen proto, že jsme spojenci Japonska, nýbrž proto, že Německo a Itálie mají dostatek rozumu a síly, aby pochopily, že v této historické době se rozhoduje o bytí a nebytí národů, pravděpodobně navždy. Co tento ostatní svět má s námi v úmyslu, je nám jasné. Tehdy přivedli demokratické Německo k vyhladovění, to dnešní socialistické by chtěli vyhladit. Když pan Roosevelt nebo pan Churchill prohlašují, že by potom později chtěli vybudovat nový sociální pořádek, tak je to asi tak, jako by kadeřník s holou hlavou doporučoval spolehlivý prostředek na mytí vlasů.

Pánové, kteří žijí v sociálně zaostalých státech, by se namísto válečného štvaní měli postarat o své nezaměstnané. Ve svých vlastních zemích mají bídy a nouze dost na to, aby se zabývali zajištěním potravin. Co se týká německého národa, tak ten nepotřebuje žádné almužny od Churchilla nebo od nějakého pana Roosevelta či dokonce od Mr. Edena, nýbrž chce jen své právo. A toto právo na život si zajistí, i kdyby se proti tomu

chtělo spiknout tisíc Churchillů nebo Rooseveltů. Tento národ má již za sebou téměř dvoutisíciletou historii. Ještě nikdy v této dlouhé době nebyl tak jednotný a tak semknutý jako dnes a jak bude díky nacionálněsocialistickému hnutí semknut i v budoucnu. Zřejmě však nikdy ještě nebyl tak prorocký a tak si vědom své cti. Proto jsem dnes nechal doručit americkému pověřenci pasy a dal mu na srozuměnou následující:

Při vykonávání stále více se roztahující, na neomezenou světovou diktaturu aspirující politiky prezidenta Roosevelta se Spojené státy americké ve spolku s Anglií nezalekly žádného prostředku, aby zpochybňovaly předpoklady přirozeného zachování života německého, italského a také japonského národa. Vlády Anglie a Spojených států amerických se z tohoto důvodu nejen v současnosti, nýbrž také i pro dalekou budoucnost vzpíraly jakékoli oprávněné revizi k navození lepšího nového pořádku ve světě.

Od začátku války se americký prezident ve stále stoupající míře stal viníkem řady těžkých zločinů proti mezinárodnímu právu. Nezákonné výpady proti lodím a ostatnímu majetku německých a italských občanů se snoubily v hrozbách, ba dokonce v krádeži osobní svobody dotčených skrze internace atd. Stále se zostřující útoky prezidenta Spojených států Roosevelta nakonec vedly tak daleko, že udělil americkému námořnictvu rozkaz, v rozporu se všemi mezinárodně-právními dohodami, okamžitě útočit na německé a italské lodě, ostřelovat je a potápět. Američtí ministři se také pyšnili tím, že tímto zločinným způsobem zničili německé ponorky. Německé a italské obchodní lodě byly americkými křižníky přepadávány, zajímány a jejich pokojná posádka odvlečena do vězení. Bez jediného úředního protestu americké vlády byl kromě toho všeho v Americe zveřejněn plán prezidenta Roosevelta nejpozději

v roce 1943 napadnout Německo a Itálii všemi vojenskými prostředky v Evropě.

Shovívavost Německa vůči štvavé americké politice skončila

Tím definitivně selhalo o upřímné a bezpříkladné shovívavosti svědčící úsilí Německa a Itálie zabránit navzdory roky trvajícím neúnosným provokacím prezidenta Roosevelta válce a udržet vztahy se Spojenými státy.

Německo a Itálie se naproti tomu cítily být nyní nuceny, vázány ujednáními Paktu tří mocností z 27. září 1940, bok po boku s Japonskem vést boj za obranu a tím také za zachování svobody a nezávislosti svých národů a říší proti Spojeným státům americkým a Anglii.

Tyto tři mocnosti proto uzavřely tuto následující dohodu a dnes v Berlíně ji podepsaly:

V neotřesitelném rozhodnutí nesložit zbraně, dokud nebude společná válka proti Spojeným státům americkým a Anglii dovedena do úspěšného konce, shodly se vlády Německa, Itálie a Japonska na následujících ujednáních:

Článek 1.
Německo, Itálie a Japonsko budou vést Spojenými státy americkými a Anglií vnucenou válku všemi jim dostupnými prostředky společně až do vítězného konce.

Článek 2.
Německo, Itálie a Japonsko se zavazují bez plné vzájemné shody neuzavírat se Spojenými státy americkými ani Anglií klid zbraní či mír.

Článek 3.
Německo, Itálie a Japonsko budou rovněž po vítězném ukončení války za účelem zřízení spravedlivého nového pořádku ve smyslu mezi nimi dne 27. září 1940 uzavřeného Paktu tří mocností nejtěsněji spolupracovat.

Článek 4.
Tato dohoda vstupuje okamžikem jejího podpisu v platnost a zůstane v platnosti stejně tak dlouho jako Pakt tří mocností ze dne 27. září 1940. Shora uvedené smluvní strany se před uplynutím této doby platnosti zavčas dohodnou na podobě spolupráce stanovené v článku 3 této dohody.

Odhodlaně proti koalici anglosasko-židovsko-kapitalistického světa a bolševismu

Poslanci, mužové německého Říšského sněmu!

Je nám všem přeci již od odmítnutí mého posledního mírového návrhu z července 1940 jasné, že tento boj musí být doveden až do posledních důsledků. Že se při tom všem nachází anglosasko-židovsko-kapitalistický svět v jedné frontě s bolševismem, není pro nás nacionální socialisty žádným překvapením. Vždy jsme je považovali za vnitřně stejný spolek. My sami jsme v tomto vnitřním boji úspěšně obstáli a naše nepřátele jsme po šestnáctiletém zápolení o moc zničili.

Když jsem se před třiadvaceti lety rozhodl vstoupit do politického života, abych opět vyvedl národ z jeho úpadku, byl jsem bezejmenný, neznámý voják. Mnozí z vás ví, jak těžké byly první roky tohoto boje. Cesta malého hnutí o sedmi mužích až k převzetí vládní odpovědnosti 30. ledna 1933 byla tak podivuhodná, že jen Prozřetelnost sama mohla něco takového umožnit jen svým požehnáním.

Dnes stojím na špici nejsilnějšího vojska světa, obrovského letectva a hrdého námořnictva. Za mnou a kolem mě jako zapřisáhlé společenství je strana, se kterou jsem vyrostl a která vyrostla se mnou.

Protivníci, které před sebou vidím, jsou těmi stejnými nepřáteli již přes dvacet let. Už jen cesta, která přede mnou leží, není srovnatelná s cestou, na kterou mohu zpětně pohlédnout. Německý národ stojí v poznání rozhodující hodiny svého bytí. Miliony vojáků splňují za nejtěžších podmínek poslušně a hrdě svoji povinnost. Miliony německých sedláků a dělníků, německých žen a dívek stojí v továrnách a kancelářích, na polích a loukách a přinášejí v potu tváře své vlasti chléb a frontě zbraně. Ve svazku s námi jsou silné národy, které, sužovány stejnou nouzí, poznávají stejné nepřátele.

Americký prezident a jeho plutokratická klika nás pokřtily na národy pánů z Nemanic. To souhlasí! Tito pánové z Nemanic však chtějí žít a v každém případě chtějí dosáhnout toho, že to málo, co k životu mají, jim nebude těmi majetnými ještě ukradeno. Moji poslanci, znáte moji nemilosrdnou rozhodnost dovádět jednou započatý boj do vítězného konce. Znáte moji vůli, že se v takovém boji nezaleknu ničeho a zlomím veškerý odpor, který zlomen být musí.

Ve své první řeči z 1. září 1939 jsem vás ujistil, že v tomto boji nedostane Německo na kolena ani síla zbraní, ani čas. Chci naše protivníky také ujistit, že nejenže nás nepřemůže síla

zbraní nebo čas, nýbrž že nás ve splnění naší povinnosti nezviklá ani žádná vnitřní pochybnost. Když myslíme na oběti našich vojáků, na jejich nasazení, pak je každá oběť vlasti zcela nepodstatná a nevýznamná. Když však pomyslíme na počet všech těch, kteří v generacích před námi padli za existenci a velikost německého národa, pak jsme si o to více vědomi velikosti povinnosti, která na nás leží.

Kdo však zamýšlí této povinnosti uniknout, nemá žádný nárok, aby byl v našem středu považován za soukmenovce.

Tak jako jsme byli nelítostní v boji o moc, budeme přesně tak stejně nelítostní a tvrdí v boji za zachování našeho národa. V době, kdy tisíce našich nejlepších mužů, otců a synů našeho národa umírají, nechť nepočítá s životem nikdo, kdo by chtěl ve vlasti znehodnocovat oběti fronty. Je zcela jedno, jak maskovaně by měl být proveden pokus tuto frontu narušovat, podkopávat vůli k odporu našeho národa, oslabovat autoritu režimu či sabotovat práci vlasti. Viník padne! Jen s jedním rozdílem, že voják na frontě přinese tuto oběť s největší ctí, zatímco ten druhý, který tuto čestnou oběť znehodnocuje, zemře v hanbě.

Ať naši protivníci nepropadají klamu. Z posledních dvou tisíc let nám známé německé historie nebyl ještě nikdy náš národ tak semknutý a jednotnější než dnes. Pán světů nám v posledních letech dopřál tolik dobrého, že se v hluboké vděčnosti skláníme před Prozřetelností, která nám dovolila, že smíme být příslušníky tak velikého národa. Děkujeme, že se s ohledem na dřívější a následující generace německého národa i my s hrdostí zapíšeme do věčné knihy německé historie.

K 9. VÝROČÍ PŘEVZETÍ MOCI

Berlín 30. ledna 1942

- **Kdo po staletí zotročuje národy?**
- **Ctíme přírodní zákony**
- **Vnitřní revolta a pád Německa 1918**
- **Wilsonův podvod se sliby**
- **Zrada na frontových bojovnících**
- **Boj s partajnickým myšlením**
- **Myšlenka hnutí se osvědčila**
- **Zacházení demokratů s demokratickým Německem**
- **Zdědil jsem demokraty zruinovanou vlast**
- **Co demokraté slibují, Německo dávno má**
- **Čeho se bojí levice**
- **Modlitba britského arcibiskupa**
- **Společná cesta Itálie a Německa**
- **Mé velké mírové dílo**
- **Obrana na východní frontě**

U příležitosti devátého výročí převzetí moci v Německu proběhl jako každý rok projev Adolfa Hitlera v berlínském Sportovním paláci, ke kterému tehdy noviny Völkischer Beobachter poznamenaly, že Vůdce si k tomuto účelu zvolil toto prostranství, protože se stalo podobenstvím pro zápolení, vyčerpávající úsilí a konečné vítězství. Přesně dva roky po uskutečnění Hitlerova projevu na tomto místě byl palác 30. ledna 1944 vybombardován, přesto zde ještě v zimě 1944/1945 pod širým nebem probíhaly veřejné ukázky v krasobruslení, z nichž tehdy přinesl záběry německý filmový týdeník Wochenschau. Sportpalast se nacházel v západním sektoru Berlína v těsné blízkosti hranic a zbytky budovy byly v roce 1973 srovnány se zemí a na místě bývalého dějiště velkolepých vystoupení byla později vybudována sociální výstavba.

Ve Vůdcových lednových projevech k výročí převzetí moci nacionálními socialisty v roce 1933 tradičně vystupuje prvek připomínání si obtížného boje v dobách Výmarské republiky, který této události předcházel. Ve své řeči z roku 1942 se podrobněji zabývá psychologickými zábranami v hlavách příslušníků národa, které byly zpočátku překážkou k pochopení Hitlerovy myšlenky národní pospolitosti, proti níž stálo partajničení, stavovské a třídní smýšlení, ale i pohodlnost a „lenost takzvaných horních vrstev“. Hnutí prožívalo své momenty vzestupu, ale i drobných či větších porážek, ve kterých se nacionální socialisté museli nejprve pomalu ale jistě osvěd-

čit. Vůdce se rozhovořil podrobněji o krátkém období těsně před převzetím moci.

Po svém nástupu k moci měl Adolf Hitler před sebou Německo ve formě „dědictví, které již vůbec nikdo nechtěl převzít". Bylo to Německo v hospodářských troskách s miliony nezaměstnaných, země byla zatížena gigantickým finančním deficitem. V tomto momentu pro něj bylo ctí převzít něco nikoliv ve chvíli, kdy je to v rozkvětu, nýbrž v okamžiku, kdy všichni ostatní politikové by dali od této práce raději ruce pryč. Podstatnou částí této práce byla mírová sociální výstavba země. Cizina se však brzy začala obávat, že by tento německý sociální vzor mohl brzy pronikat i k jiným národům.

Někde namítali, že nacionálněsocialistická myšlenka je v jejich zemích neproveditelná. Hitler jim na to odpovídá, že tu není od toho, aby se staral o štěstí jiných národů a jejich státní či politické zřízení, protože se cítí být odpovědný jenom vůči vlastnímu národu. Nemá tedy potřebu vměšovat se do státního zřízení jiných zemí, které si mohou uspořádat režim ve své vlasti podle libosti. Vůdce se ale zabýval v tomto projevu i důvodem, proč je sociální výstavba v Německu trnem v oku i levici. Ta totiž vidí své existenční opodstatnění právě v nedostatku a nepřítomnosti určitých sociálních záruk či podmínek. V autoritářském Německu nemusejí hladové a nezaměstnané rozhánět slzným plynem a obušky jako v zemích demokratického kapitalismu a to, co se za posledních pouhých devět let vykonalo pro pracující v nacionálněsocialistickém Německu, nelze vůbec srovnávat s podmínkami v bolševickém Sovětském svazu, se kterými se seznamují bojující vojáci východní fronty každý den.

Hitler se rozhovořil nejen o charakteru své vnitropolitické práce, ale i o svých snahách navázat odpovídající vztahy se zahraničím. Za cíle své zahraniční politiky označil mj. navázání „těsného poměru" s Anglií, Itálií a Japonskem. Každý pokus dospět k porozumění s Anglií byl však k jeho nejhlubšímu politování marný. Za hybnou silou v mezinárodních vztazích vidí Hitler mezinárodní

Židovstvo. Ve své řeči z 30. ledna 1942 formuluje Vůdce svůj poměr k Židům nekompromisně: „Válka může skončit jenom tím, že buď budou vyhubeny árijské národy, nebo Židovstvo zmizí z Evropy. Řekl jsem již 1. září v německém Říšském sněmu – a zdráhám se ukvapeného prorokování – že tato válka nedopadne tak, jak si to Židé představují, tedy že budou vyhubeny evropské árijské národy, nýbrž že výsledkem této války bude zničení Židovstva.“

Za příkladné označuje vztahy s Itálií a přiznává, že obě země spojuje podobný historický úděl a že při studiích historie fašistického hnutí v Itálii měl chvílemi pocit, že se právě prodírá dějinami nacionálněsocialistického hnutí v Německu. V projevu však jmenuje všechny další evropské a mimoevropské národy, stojící na straně Německa, které vede zápolení nejen za svou domovinu, ale i za ostatní evropské národy a za Evropu vůbec. V závěru projevu však vyznívá mírná skepse z průběhu zimního zápolení na východní frontě, přičemž Hitler uvádí jako příčinu přechodu z ofenzivního postupu na východě k obraně především povětrnostní podmínky, odpovídající tomuto ročnímu období v těchto oblastech bolševického Sovětského svazu, které přitěžují bojům. Předtím se ještě zmiňuje o anglickém arcibiskupovi, který měl v jedné ze svých modliteb žádat Boha o to, aby na Německo a Evropu seslal jako trest bolševismus. Protože Vůdce sám sebe chápe jako vykonavatele úkolu, který mu ukládá Prozřetelnost a tím tedy Bůh, vnímá arcibiskupova slova jako „hřích“, a tomu odpovídaje označuje také autora těchto slov za „rouhače“. Ze závěrečných slov tohoto Hitlerova projevu vyznívá také aspekt boje proti bolševismu jako boje za záchranu Evropy.

V projevu se opakuje obvyklé osvětlování historických souvislostí, které předcházely zhroucení Německa v listopadu roku 1918. Hybné síly a důvody k vypuknutí druhé světové války jsou podle Hitlera v podstatě tytéž jako v roce 1914. I tehdy Anglie pokrytecky tvrdila, že musí Německo osvobodit od císaře a že má od-

por k válce. K tomu činí Vůdce několik ironických poznámek a zpětně doporučuje Anglii, že přeci vždycky mohla jít jako první kladným příkladem a například dobrovolně odejít z Jižní Afriky a z Indie, kde Angličané tamějšími národy rozhodně zváni nebyli. Příčinu zhroucení Německa v roce 1918 opět vidí v působení rozkladných marxistických a liberalisticko-kapitalistických sil, které vpadly takřka v týl bojeschopné německé armádě („Dolchstoßlegende“). Své první příznivce v nacionálněsocialistickém hnutí nazýval Hitler pokračovateli ve válce z let 1914–1919.

V projevu se také hovoří o ultimativním vyjednávání o klidu zbraní mezi Německem a jeho protivníky v salonním vagonu u lesa v Compiègne, které se uskutečnilo 7. listopadu 1918 za účasti francouzského maršála Focha a čtyř německých politiků pod vedením Matthiase Erzbergera (předseda katolické politické strany Centrum). Později se prokázala jako závažná „porodní chyba“ Výmarské republiky skutečnost, že tohoto jednání se nemuseli zúčastnit maršál Paul Hindenburg a generál Erich Ludendorff, oba se setkání vyhnuli – v zápětí byli němečtí civilní vyjednavači pranýřováni domácí opozicí jako „listopadoví zločinci“ a tato událost ovlivnila vnímání kapitulace Německa protivníky zřízení Výmarské republiky i v pozdějších letech.

Němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!
Kamarádi!

Každý mluví v této době před fórem, které se mu jeví nejvhodnější. Jeden před parlamentem, jehož existence, složení a vznik jsou nám všem příliš dobře známy, domnívám se však, že tohoto dne se musím vrátit zase tam, odkud jsem vzešel, totiž k národu! Všichni ti, kdož zde sedí přede mnou, jsou totiž také poslanci národa, jen s tím rozdílem, že nepobírají plat – a často je to pro ně obtížnější dostat se na takovouto manifestaci, než pro ty takzvané povolané zástupce demokracií.

Dříve nežli vstoupíme do desátého roku nacionálněsocialistické Německé říše, je zajisté na místě poohlédnout se po minulosti a zase jednou se zaobírat příčinami naší existence, našeho růstu a našeho vítězství.

Slýcháme dnes velmi často poznámku, že tato válka je vlastně druhou válkou světovou, to znamená tedy, že tento boj je ztotožňován s prvním, který jsme sami ještě zažili z velké části jako vojáci.

A to je správné nejen snad v tom smyslu, že i tento boj skutečně zahrnuje skoro celý svět, nýbrž jest ještě mnohem správnější, uváží-li se, že tytéž síly, které způsobily již první světovou válku, odpovídají i za světovou válku nynější a že tyto síly

a mocnosti jdou za stejnými cíli, o nichž snad tehdy v prvním okamžiku netvrdily, že jich chtějí dosáhnout, které však přece byly v nejhlubším jádru podkladem pro záměry jejich boje. Nejsou to však jenom tytéž příčiny, nýbrž především jsou to tytéž odpovědné osoby, a hrdě mohu říci, že výjimku z toho činí právě ty státy, které jsou dnes ztělesňovány Německou říší, Itálií a Japonskem jako spojenci. Neboť jedno zajisté nemůže být popřeno: Že Churchill byl již před rokem 1914 jedním z nejničemnějších válečných štváčů tehdejší doby; že pan Roosevelt byl tehdy učněm prezidenta Wilsona, že dnešní kapitalističtí mužové také již tenkrát hodili váhu svého vlivu na vážky pro válku, kdežto naopak nikdo nemůže popírat, že my jsme byli na tehdejší válce úplně nevinní. My všichni jsme byli jenom docela malými vojáky, všichni, jak zde teď, moji milí ranění, sedíte přede mnou, neznámí bezejmenní lidé a nic jiného. Tedy mužové, kteří plnili svou povinnost tak statečně, jak jen mohli.

Přitom bych zde rád hned dodal: Tehdejší Německo bylo monarchií, tedy nikoliv nacionálněsocialistickou diktaturou, tehdejší Německo bylo demokratické, tedy nikoliv nacionálněsocialistický stát, a tehdejší Německo bylo parlamentní, rovněž nikoli to, čím je Německo dnes, nehledě na všechny ostatní rozdíly. Existují tedy důvody, které nespočívají ve státní formě, důvody, které byly tehdy stejně jako dnes uplatněny jako podnět k útoku na nás, ačkoliv naši nepřátelé v obou případech tvrdili, že je to právě státní forma, pro kterou začali bojovat proti nám. My Němci si ovšem nemůžeme vůbec představit, že uloží-li si nějaký národ náhle určitou státní formu, tak proto bychom prohlásili, že musíme proti němu vstoupit do války jenom proto, že se nám tato státní forma nehodí. To nechápeme a přirozeně ani ti druzí to neberou vážně. Však také vůbec nevstoupili do války proto, že by je byla státní forma nějak iritovala. Nikoliv! Vždyť jsou schopni, je-li to nutné, obejmout i tu

nejsprostší státní formu, aby si s ní připili na zdraví. Ne, ne, to není příčina. Není to státní forma, nýbrž jsou to jiné důvody, které je již roku 1914 hnaly do války proti Německé říši!

Anglie po staletí zotročuje národy, nikoli Německo

Anglie byla tehdy hlavním štváčem proti Německu, ona Anglie, která si průběhem 300 let podrobila jenom násilím, jednou jedinou řadou krvavých válek asi čtvrtinu celého povrchu Země. Vždyť tomu přece nebylo tak, že by snad jednoho dne byla do Londýna přišla indická knížata nebo indické kmeny nebo jejich deputace s prosbou: »Angličané, přijďte do Indie a vládněte nám.« Nikoliv, Angličané šli do Indie sami i přesto, že je tam Indové vůbec nechtěli. Přišli tam násilně a už je nebylo možné vypudit. Jenom násilím si kdysi podrobili toto obrovské území, kde žije asi 380 milionů lidí, a útiskem si je udržovali. Jenom násilím donucovali jeden stát za druhým k poplatkům a k úrokům. Za tím vším přirozeně stála ona druhá nám známá mocnost, která všude čichá obchody, kde je neklid: Mezinárodní Židovstvo. Tímto způsobem dobyla Anglie průběhem několika staletí svět a k tomu cíli, aby si zajistila toto dobytí světa a potlačování národů, se snažila udržovat v Evropě takzvanou rovnováhu sil, což tedy byla snaha, aby žádný stát nemohl nad jistou míru zesílit, aby se tím snad nepozvedl na vůdčí úlohu v Evropě.

To, co chtěli, to byla roztříštěná, v sobě rozervaná, ve svých silách věčně vázaná Evropa a Anglie, aby dosáhla tohoto cíle, vedla válku s Evropou; jednu válku za druhou. Nejdříve se jim zdálo, že jejich přednostní postavení je ohrožováno Španělskem. Když pak konečně zvítězili i nad Španělskem, obrátili svůj zájem k Nizozemsku. A když se jim pak zdálo, že od Ho-

landska jim nehrozí již žádné nebezpečí, tak se britská nenávist soustředila k Francii. A když Francie byla s pomocí celé Evropy zlomena, tu se domnívali, že je třeba spatřovat v Německu činitele, který by snad mohl být způsobilý sjednotit Evropu. A proto pak započal boj proti Německu, nikoliv z lásky k národům, nýbrž z nejsobečtějšího a nejstřízlivějšího zájmu, podporován přitom oním věčným Židovstvem, které vždy dovedlo získávat a vydělávat v každém konfliktu národů, v každém sporu.

Když roku 1914 slepili poprvé světovou koalici proti tehdejší Německé říši, měli pro to podivné důvody. Říkali: »Německo musí být nejdříve osvobozeno od svého císaře!« Ve skutečnosti Angličanům do toho nic nebylo, nýbrž byla to vnitřní věc německého národa. Ale Angličané mají vždy starosti o jiné národy a chtěli tudíž Německo osvobodit od jeho císaře. Říkali dále: »Militarismus je neštěstím německého národa a utlačuje jej!« A Angličané jsou přece, jak známo, všude proti útlaku a proti neštěstí, kterým jsou národy postiženy. A konečně ještě ujišťovali: »Válka musí vůbec přestat, tedy vypovídáme válku válce!« Obdivuhodná, lákavá, nádherná to perspektiva! Kdybychom ji chtěli použít zpětně, to znamená, kdyby se prohlásilo: »My, Angličané, uznáváme, že válka je bezpráví, neboť v ní rozhoduje jen brutální násilí, a proto chceme násilí navždy vyloučit a anulovat všechno, co vzniklo násilím.« To by bylo přirozeně velmi obtížné počínání, neboť celý svět se dosud vybudoval jenom podle zásady práva silnějšího. Nicméně, bylo by to bývalo nádherné, kdyby Anglie ve svém odporu k válce byla bývala světu šla dobrým příkladem tím, že by se byla zřekla výsledku svých válek, to znamená, že by je tedy bývala vrátila světu. Kdyby tak Anglie byla učinila a kdyby byla prohlásila: »My máme odpor k válce a proto odcházíme z jižní Afriky, my máme odpor k válce, a proto opouštíme Indii,

kterou jsme dobyli válkou, my máme odpor k válce, a proto odejdeme z Egypta, neboť také Egypt jsme si podrobili jen násilím, proto se zřekneme také celého Blízkého východu, který jsme rovněž obsadili jen násilím« – pak by to bylo bývalo nádherné gesto, kterým by se byla vypověděla válka válce!

Avšak pod heslem „Válka válce!“ se v Anglii rozumělo něco jiného, to jest zmařit každou možnost, aby způsobená křivda byla na tomto světě opět napravena. Pod tím se rozumělo učinit mocné ještě mocnějšími, bezmocné ještě bezmocnějšími. Je to asi tak, jak to máme i vnitropoliticky, když lidé říkají: »Nechceme už žádnou změnu společenského řádu. Kdo je bohatý, ať bohatý zůstane. Kdo je chudý, musí zůstat chudým. Tak, jak to je, to chceme a jak to chceme, tak to zůstane. Neboť člověk se nemá vzpírat proti tomu, co je chtěno, protože se to tak prostě stalo.« Znáte však, moji soukmenovci, naproti tomu náš nacionálněsocialistický názor.

Ctíme přírodní zákony

Spatřujeme v každé době v existujícím stavu na tomto světě výsledek nikdy se nepřerušujícího životního a tím i vývojového procesu. Není možné říkat v určitém okamžiku: Nyní tento proces přestává. Je v povaze vývoje všech věcí, že každá stagnace musí vést ke skomírání. Je v povaze přírody, že ten, kdo je zdatný, je vždy znovu pozvednut a vybrán, tedy, že uvnitř národů musí být uvolněna cesta tomu, kdo je zdatný a že nesmí být zatarasována společenskými řády. Nutno pečovat o to, aby ustavičně tekl proud svěží krve zdola vzhůru, aby všechno to, co je nahoře shnilé a má odumřít, protože dozrálo k odumření, opravdu také odumřelo. „Válka proti válce“ byla tedy jenom skrz naskrz prolhaným heslem. Nejlepším důkazem toho bylo,

že v okamžiku, kdy válka skončila, nebyly odstraněny ani předpoklady, ani instrumenty k vedení nových válek. Bylo by bývalo zázračným gestem, kdyby po odzbrojení Německa i Amerika, Anglie a Francie, tak jako to bylo smluvně přislíbeno, bývaly byly odzbrojily. Vždyť jsme je tak často napomínali ve Výmarské republice, prosili, později pak vyzývali, že to učinit musí. Oni však na to vůbec nepomýšleli!

Naopak, války šly dále. Jenom ten, kdo podlehl, německý národ, pozbyl tím každé vyhlídky, že své bytí na tomto světě bude jednou moci změnit k svému prospěchu. Metody, jimiž bylo bojováno v první světové válce, byly podobné dnešním. Nejdříve boj zvenčí ve formě sestavování koalic. Je k tomu potřeba kusu Churchillovy nestoudnosti dnes říkat: »Anglie nikdy nebyla s to sama z vlastní síly vést válku s Itálií nebo s Německem.« On sám nyní tedy doznává, že by vůbec nebyl s to bojovat sám. Avšak tentýž člověk po léta dával prostřednictvím svého předchůdce nabízet celému světu sliby garancí. Oblbovali celý svět a každý stát světa ujišťovali: »Velká Británie se postaví za Vás celou svou mocí a bude Vás chránit.« A dnes říká tentýž arcilhář: »My jsme vůbec nebyli schopni vést válku sami!« A to je správné! Nebyli ani za světové války schopni vést válku sami. Proto sestavili tehdy koalici světového rozsahu. Byly to tytéž metody, sliby všem těm malověrným, lehkověrným nebo hloupým, kteří se na to chtěli dát nachytat a kteří se na to také nachytali, a jinak pokus pokud možno nechat mnoho cizí krve bojovat za vlastní zájmy. A tak britská světová říše průběhem čtyř set let svého růstu ztratila sotva deset procent krve, kterou Německo muselo prolít v nesčetných válkách jen proto, aby obhájilo svou holou existenci. A přesto jsme se přitom stávali stále menšími a stále více jsme chudli.

V roce 1918 přivedla sprostá revolta Německo k pádu

Že tomu tedy bylo tak, souvisí s naší vnitřní rozháraností. V době, kdy vznikala britská světová říše se Německo samo oslabilo. Byly to myšlenkové pochody, které dnes již nechápeme, myšlenkové pochody náboženského druhu, které bohužel byly vybojovány mečem; myšlenkové pochody, které se však staly strašlivými ve svých důsledcích, ačkoliv se nám dnes svou vnitřní podstatou jeví zcela bezvýznamnými. Ale tyto strašlivé vnitřní náboženské boje, které německý národ stály nekonečně mnoho krve, daly Anglii možnost uplatnit v téže době nárok světový, na který neměla nikdy právo ani co do počtu ani co do významu. Neboť musím stále znovu upozorňovat na to, že my Němci nejsme snad povýšenci. Jestliže se již chce mluvit o povýšencích, pak to jsou nanejvýše Angličané sami a nikoliv my. My máme starší dějiny nežli Angličané. V době, kdy Evropa znala obrovskou německou císařskou říši, byla Anglie jen zcela nevýznamným zeleným ostrovem.

V uplynulé světové válce spatřovali pak nové možnosti takovéhoto roztříštění v jiném oboru. Když náboženské otázky již nepobízely ke krveprolití tím spíše, že sami kněží by nebyli bývali ochotni nechat se sami pro takové věci zabít, nalezla se, když nebylo jinak možné zaplést německý národ do vnitřních dynastických krizí, nová možnost, totiž využití vzájemného konfliktu politických stran. Tehdy jsme to zažili. Strany pravice a levice opět uvnitř samy sebe rozštěpené, půl tuctu občanských subjektů a samozřejmě neustále rozštěpených. A s těmito stranami, počínaje od občanských stran, přes Centrum (Katolická politická strana) až po komunisty, se podařilo německý národ uvnitř pomalu podlomit a rozmělnit. Přesto byl průběh války nesmírně triumfální. Léta 1914 až 1918 dokazují, že nezvítězil snad nepřítel, byla to sprostá revolta, zosnovaná

marxisticko-rozkladnými, liberalisticko-kapitalistickými individui, a nad tím vším jako hybná síla věčný Žid, což přivedlo Německo tehdy k pádu.

Víme dnes z výroků Angličanů samých, že roku 1918 byli u konce a před vlastním zhroucením, když se právě ještě čtvrt hodiny před dvanáctou podařilo uskutečnit kýženou revoltu v Německu. K tomu přistupovala zbabělost tehdejších vládnoucích činitelů, jejich nerozhodnost a polovičatost, jakož i vlastní nejistota. A jedině tak se mohlo stát, že první světová válka byla prohrána, nikoliv jako důsledek zásluh našich protivníků, nýbrž jen a jen naší vlastní vinou.

Důsledkem tohoto zhroucení v listopadu 1918 nebylo snad přijetí Německa do otevřené náruče světové demokracie, nebyla péče těch druhých o osvobození německého národa z jeho břemen, o povznesení německého národa na vyšší kulturní úroveň: To nemohli vůbec učinit již proto, že sami byli na úrovni mnohem hlubší, nýbrž důsledkem jeho byl jenom nejstrašlivější rozvrat politického a hospodářského rázu, jaký kdy který národ zažil. Tehdy se postavil proti nám muž, jenž způsobil německému národu nesmírné škody: Woodrow Wilson.

Wilsonovy lži

Muž, jenž lhal s drzým čelem, že Německo, složí-li zbraně, obdrží mír, usmíření a dorozumění, že pak neztratí své kolonie, nýbrž že koloniální problémy mají být jen spravedlivě uspořádány. Tento muž nám nalhával, že důsledkem bude všeobecné dorozumění, že budeme přijati do téhož svazu všech národů. Lhal dále, že tím bude odstraněna tajná diplomacie a že pak konečně nastane pro svět nové údobí míru, rovnoprávnosti rozumu atd. Učněm tohoto pokrytce byl dnešní prezident

Roosevelt. Byl jeho pravou rukou. Tomuto muži však náš německý národ tehdy důvěřoval. Vůbec netušil, že tu jde o amerického prezidenta, tedy o muže, jenž není zavázán k pravdě, jenž například před volbou může klidně říci: »Vystoupím proti válce« – a po volbě prohlásit: »Zasazuji se o válku,« a jenž, když je mu to pak vytýkáno, může říci stejně klidně: »Ano, ovšemže jsem to tehdy řekl, protože jsem se domníval, že ve Spojených státech bude dost hlupáků, kteří to budou považovat za pravdu.« Německý národ však nevěděl ještě něco, a sice, že šlo o paralytika a šílence, jenž tehdy vedl národ Spojených států, národ, s nímž národ německý ještě nikdy předtím neměl žádný konflikt.

Tak nadešly hodiny nejtrpčího zklamání, které začaly již ve chvíli, kdy němečtí vyjednavači v lese u Compiègne přistoupili k salónnímu vozu a tam se na ně osopili hrubou otázkou: »Co tu chtějí tito pánové?« Následovalo příměří, které ve skutečnosti znamenalo totální bezbrannost. A následkem tohoto příměří byla pak mírová smlouva – naprosté odzbrojení našeho národa. Jeho úplné zneprávnění a tím umožněné vyplenění a vykořistění mezinárodním finančním spiknutím, které uvrhlo náš národ do nejhlubší bídy. Předtím prohlašovali: »Kdo tvrdí, že máme v úmyslu odejmouti Německu kolonie, lže.« Byly nám odňaty! Říkali: »Kdo tvrdí, že se zabýváme myšlenkou vzít Německu snad jeho obchodní loďstvo, nemluví pravdu.« Vzali nám jej! Dříve pravili: »Kdo tvrdí, že chceme odtrhnout od německého národa jeho části, štve národ.« Později nám vzali část po části! Všechny sliby porušili! Německý národ upadl v několika měsících do nepředstavitelné, hluboké, zoufalé malomyslnosti. Vůbec nikde již nebyla naděje: Vyhladovělý národ, kterému ani pak nevrátili jeho válečné zajatce, když již podepsal příměří a mír, národ, jemuž ani pak nedali žádné potraviny, když byl již beze zbraní, na kterém jen stále a stále vydírali

a na němž si vždy znovu s novým vydíráním vyžádali a vynutili novou porobu.

Jestliže na to dnes člověk vzpomíná, pak ještě teď dostává hněv a nenávist k světu, v němž se něco takového vůbec mohlo stát.

Odhodlání pozvednout Německo

V té době, moji soukmenovci, když všechno bylo rozbito, kdy nejvyšší hlava Říše uprchla do ciziny, kdy jiní kapitulovali, kdy branná moc musela odevzdat své zbraně a národ sám se dobrovolně odzbrojil, v té době, kdy doma dokonce ještě Němci zuřili proti Německu, kdy se křičelo: »Je dobré, že jsme prohráli válku,« kdy byla individua, která prohlašovala: »Tuto válku jsme vůbec nesměli vyhrát,« v okamžiku, kdy každý, kdo vůbec ještě mluvil o Německu, byl popliván, v době, kdy se jako rozumné velebilo zřeknout se života, zřeknout se toho, být jako Němec ve světě někým, v té době, moji soukmenovci, jsem vstoupil do politického života s odhodláním opět pozvednout toto ztracené a zastaralé Německo.

V očích četných jiných lidí to bylo odhodlání tak šílené, že moji nejbližší přátelé mi vůbec nerozuměli. Sílu k tomuto odhodlání jsem získal jenom ve znalosti lidu. Kdybych byl tehdy znal jenom horní desetitisíce, věřte mi, moji soukmenovci, dnes bych před vámi nestál. Nebyl bych nikdy nalezl odvahu vést tento národ do lepší budoucnosti. Tehdy jsem však znal především široký lid. Zejména své kamarády. Věděl jsem, že tito muži podali nezměrný a nepředstavitelný výkon. Zejména jsem však věděl, jak jsou věrní a spolehliví.

Věděl jsem, že nikdy by je nebylo bývalo možné pohnout ke kapitulaci. Jenom kdyby byli měli správné vedení, již kvůli

jejich kamarádům ne, protože každý by si byl řekl: »Za to, zač bojuji, padli již tak mnozí moji kamarádi. Nesmím je opustit, to by byla zrada na nich spáchaná. Také oni nasadili své životy!«

Ze svého tehdejšího života jsem znal široké vrstvy lidu. A tyto široké vrstvy mi nejen zachovaly víru v německý národ, nýbrž mi ji znovu daly, když později ve všech těch letech nepříznivé okolnosti nebo nějaké neštěstí přece jen mluvily zdánlivě proti uskutečnění mého plánu.

Vítězství nad starým myšlením jednotlivců

Bylo mi jasné, že vývoj, tak jak jsme jej viděli v posledních 20 až 30 letech před válkou, nemohl vést nikam jinam než k rozvratu. Rozhodl jsem se proto vyhlásit nyní tomuto vývoji boj od základu, to tedy znamená nejen prostě prohlásit: »Chci, aby Německo opět dostalo svou brannou moc, armádu a letectvo,« nýbrž jsem si byl jasně vědom, že nejdříve musí být přetvořena naše vnitřní struktura a společenský řád, že se musíme přičinit, aby v odumřelém těle našeho národa stoupala krev zdola vzhůru a že k tomuto konci jsou nezbytné těžké zásahy do společenského řádu.

Nepovažoval jsem za možné učinit tento zásah teprve po dosažení moci, nýbrž byl jsem přesvědčen, že moc může být jenom v těle, které již v sobě ztělesňuje tvář a podstatu nového stavu, tedy, byl jsem rozhodnut, začínaje s několika málo lidmi, vybudovat hnutí, které v sobě mělo ztělesňovat to, co se mi jevilo později jako podstatné a nezbytné pro celek. A snad to přece jenom nebylo tak těžké, jak mnozí mysleli, protože jsem byl ušetřen nebezpečí, že by tehdy byli do mých řad přišli nehodní snaživci nebo sobečtí lidé. Neboť ten, kdo se v letech

1919, 1920, 1921, 1922 a 1923 připojil k tomuto hnutí, musel být bezmezným idealistou.

Všichni ostatní mohli jen říci: »To je úplný blázen, chce vybudovat nový národ, chce založit nový stát, chce zřídit novou brannou moc, chce opět vysvobodit Německo, a přitom nemá ani jméno, ani kapitál, tisk, stranu, nemá vůbec nic – tedy jedním slovem šílenec!« Museli to být již bezmezní idealisté, kteří tehdy přišli ke mně, neboť nemohli vůbec nic získat, nýbrž vše jen ztratit, jen vše obětovat. A o svých tehdejších bojovnících mohu říct toto: Četní ztratili vše, mnozí dokonce i život.

Nejprve jsem zahájil tento boj proti hlouposti a lenosti našich takzvaných horních vrstev. Zahájil jsem jej proti zbabělosti, která se všude rozšiřovala, proti této zbabělosti, která pod rouškou chytrosti se vždy vtírala a říkala, že je třeba se podrobit, že je třeba trpělivosti nebo jak se pan Erzberger vyjádřil: »Podepsat všechno, co nám předkládají, pak nám odpustí a vše bude zase dobré.« S touto bezmeznou zbabělostí, která dávala přednost všemu jinému než odolávání, jsem musel tehdy bojovat v menším a rovněž tak brzy ve větším kruhu. Jak často jsem zažil, že toto měšťáctvo nám vytýkalo: »Proč jdete do ulic? Vidíte přece, že ostatní to nechtějí, to povede ke konfliktům – proč tedy? Buďte zdrženliví, buďte přeci zticha.« My jsme však zticha nebyli a tehdy jsem sestavil program: Německá ulice patří německým mužům a nikoliv Židům.

A dobyl jsem ji těmto německým mužům nikoliv prozíravostí zbabělců, nýbrž statečností těchto odvážlivců, kteří se tehdy připojili ke mně a kteří se mnou byli odhodláni zbavit ulici našich nepřátel a protivníků a pomalu vtisknout opět německé barvy těmto německým ulicím, německým osadám, vesnicím a městům.

A tehdy jsem musel pokračovat v boji proti tolika zájmům všech jednotlivců. Muž z levice mi říkal: »To se příčí mým

zájmům. Já mám třídní zájem a tento třídní zájem mne zavazuje, abych toho druhého skolil!« A druhý zase říkal: »Pane, zůstaňte od nás stranou. My máme své staré stavovské zájmy!« Musel jsem se obrátit proti oběma stranám. A nad všechny tyto zájmy, které se zdály kotvit ve stavu nebo v třídě, postavit zájmy, které spočívají v národu. V této nerozborné pospolitosti. Dnes to vypadá všechno tak samozřejmě. Ale moji staří spolubojovníci vědí, že to nebylo samozřejmé, vpravit tuto samozřejmou pravdu do zarytých mozků nalevo i napravo. Ti jedni nechtěli na tuto myšlenku přistoupit prostě ze zarytosti, neboť říkali: »Cože? My těm druhým rozbijeme hlavy!« A ti druzí nechtěli na ni přistoupit z hlouposti nebo z myšlenkové lenosti, protože si říkali: »Dříve tomu bylo tak, proč bychom se nyní měli náhle změnit? Vůbec nemůžete ode mne žádat, abych si náhle zadával s těmito lidmi z prostých vrstev, to prostě nemohu. Nakonec budete ještě ode mne žádat, abych se vedle nich posadil v tramvaji. Jsem samozřejmě také toho názoru, že bychom měli býti svorným národem bratří, ale s odstupem, pánové, s odstupem, nikoliv příliš blízko a hlavně jen v dobách voleb. Jinak ne.«

Nebylo to tedy vůbec tak jednoduché, pomalu jednoho za druhým vybrat z tohoto národa. A kolik mi jich zase uteklo! Nebylo tomu tak, soukmenovci, že každý, kdo tehdy ke mně přišel, by byl u mne také zůstal. Leckdy jsem jich v té či oné osadě získal 50 či 60, o tři měsíce později jich bylo zase jen šest, sedm nebo osm. Bylo nutné začínat znovu. Ale tehdy jsem si udělal propočet: Získám-li jich sto a zůstane-li mi jich ještě deset a těch ostatních devadesát mi zase uteče, pak jestliže jich získám tisíc, zbude jich sto a jestliže jich získám deset tisíc, zůstane jich tisíc a pozvolna se bude počet těch, kdož zůstanou, stále a stále zvětšovat, a jestliže mi jeden uteče podruhé a potřetí, snad se bude ostýchat utéct mi zase popáté. Nakonec

přece jen zůstane. A tak si zvolna, trpělivě a vytrvale vybuduji sám novou národní pospolitost. A ti ostatní v Německé říši, nechť se smějí nebo posmívají jak chtějí. Je to jedno. Mohou jít klidně i proti nám. I to je lhostejné. Pak se budeme bránit. Nepůjdeme z ulic, nevyklidíme svá místa, nýbrž budeme se bít tak dlouho, až buď zůstaneme ležet, nebo až ti druzí ustoupí a uvolní nám cestu. Tyto zásady jsou nám, nacionálním socialistům, dnes samozřejmé. Tehdy to však byly zcela nové představy a poznatky, jež mnozí ani nepochopili, ani je nepřijímali jako něco samozřejmého.

Pak k tomu přistoupilo ještě něco: Prokletá tradice, v níž každý jednotlivec vyrostl a o níž se domníval, že se od ní nemůže odpoutat. Vůbec tento celý problém výchovy, tyto vaječné skořápky, které jednotlivec odkládá obtížněji než vše jiné, tento názor, že on se právě narodil jinak než ten druhý. Ten jeden, že se prostě nemůže mísit s širokými vrstvami národa právě z toho důvodu, že pochází z jiné společenské třídy a ten druhý také nemůže, protože také pochází z vrstev jiných. Byl to boj proti tradicím. A znovu také proti prvkům vzdělání, které se až příliš snadno zaměňují s hodnotou lidí. Neboť se říkalo: »Přece nemůžete ode mne jako od vzdělance očekávat, že bych vstoupil do místní skupiny, v níž je třeba vedoucím nádeník nebo něco takového.« Musel jsem lidi teprve poučit, že vedení nemá naprosto nic společného s abstraktním věděním, které se lidem pumpuje do hlav ve studijním ústavu. Abstraktní vědění je naučené a často vtloukané v bůhví kolika doučovacích hodinách. Vedení je vrozené a vždycky se prosadí. A zde nalézt syntézu mezi přirozeným nadáním a nezbytným věděním, to bylo velkým úkolem. Tomu tehdy nikdo nerozuměl. Byl to boj proti téměř všem životním zvyklostem a kromě toho ještě boj proti nejpřirozenějším zájmům, v němž si jednotlivec říkal: »Ano, ale poslyšte, když k Vám přistoupím,

ztratím svůj obchod.« A jiný opět říkal: »Pak vyletím z práce. Vždyť moji kolegové to nestrpí!« Věřte mi, moji soukmenovci, tehdy bylo hrdinstvím být prvním nacionálním socialistou v dole a v mnohé továrně, ale také bylo třeba hrdinství k tomu být prvním nacionálním socialistou v saloně. Pro jedny, poněvadž byli ohrožení fyzicky a pro druhé, poněvadž byli ohroženi duševně. A nevím, co je horší. Jestli fyzické ohrožení, nebo duševní zblbnutí, které za určitých okolností může člověka zničit rychleji, než ohrožení fyzické. Byli to hrdinové, kteří se k nám tehdy přidali.

A rád bych zde prohlásil ještě něco: Tito hrdinové ve skutečnosti jenom pokračovali ve válce z let 1914 až 1918. Později se to často líčilo v tom smyslu, že zde byli vojáci a tam strana. Ne. Ve straně byli tehdy vojáci a sice vojáci nejlepší. Oni věční vojáci, kteří nechtěli a nemohli snášet podrobení. Tak jako dnes jsem přesvědčen, že opravdu dobrý nacionální socialista bude i v budoucnu nejlepším vojákem.

Boj s partajnickým myšlením

A nyní do toho přišli ještě organizovaní odpůrci. Nejprve to bylo asi tak 46 nebo 47 stran. To kolísalo podle toho, jak se cyklisté nebo malozahradníci nebo domkaři nebo nějací jiní lidé spolčili, ale mnohdy to bylo až 46 stran. Organizovaní odpůrci! A tu především tajemníci stran, jejich funkcionáři, kteří v nás ovšem viděli zkázu celého svého bytí. Neboť kam se měl konečně dostat svět občanských stran, reprezentovaný svými syndiky, stranickými tajemníky atd. A kam se měl dostat proletářský svět, reprezentovaný vedoucími odborových organizací a také zase tajemníky stran, když náhle přijde muž a praví: »Tento celý boj sám o sobě je šílenstvím, hádáte se zde

o něco, co nikomu nepřináší užitek, oba budete muset sestoupit ze svého vysokého koně, avšak natrvalo se nemůžete bez sebe navzájem obejít. Zanechte tedy toho křiku a snášejte se jednou rozumněji, místo toho, abyste se nejprve navzájem ničili.« To bylo přirozeně možné říci jednotlivci, ale říci toto tajemníkovi strany znamenalo přimět ihned tohoto muže k přemýšlení a přemýšlení vedlo u něho k poznání, že tím byl konec celé jeho existence. Jestliže jednou přiznám, že o náboženství se nemají svádět politické boje, kam se pak dostane přívrženec Centra? Řeknu-li, že nemohu vést politický boj například o rozpory ryze hospodářské povahy, a poněvadž tento boj nesmí být vybojován brachiální mocí, nýbrž musí být urovnán rozumem, kam se pak dostanou tajemníci odborových organizací a syndikové? A především, kam se pak dostanou milí Židé, kteří mají své zájemce v obou táborech? Kteří na jedné straně řídí kapitál, na druhé straně jsou v čele protikapitalistů a často v jedné rodině měli dva bratry v obou táborech?

Moji soukmenovci! Když jsem tehdy započal tento boj, byl jsem si přesně vědom toho, že to byl boj proti celému světu. A jen moji staří spolubojovníci mohou vědět, jak byl tento boj těžký.

Nacionálněsocialistické hnutí se osvědčilo

Mohu říci, že pro mne válka z roku 1914 neskončila. Bojoval jsem dále, jakmile jsem mohl mluvit. A táhl jsem křížem krážem od místa k místu, řečnil a řečnil, pracoval vždy jen s jedinou myšlenkou, abych vyprostil německý národ z tohoto roztříštění, vytrhl jej z jeho letargie, probudil z jeho spánku a opět semknul k uvědomělé síle. V těchto letech jsem našel nejen politické spolubojovníky, nýbrž i nesčetné lidi, kteří nám

pomáhali jen svou prací, ženy a muže, kteří dali svůj život za stranu, jež pro ně znamenala vše. Druzí, například ubozí měšťáci, nemohli vůbec chápat, co znamenal nacionální socialismus pro tak četné rodiny, pro lidi, kteří po celý den mysleli jen na své hnutí, dali mu vše, pracovali pro něj, přinášeli každou oběť. Dnes to ví celý národ. Co tehdy byly malé skupiny, to jsou dnes miliony německých soukmenovců, kteří přicházejí ke sběrnám a dnes jako členové naší pospolitosti darují pro naši brannou moc, pro naše vojáky, své poslední kožichy nebo svetry.

Toto štěstí, moci sloužit věci, moci se za ni obětovat, štěstí, které mají dnes miliony, měli tehdy jen málokteří nacionální socialisté našeho hnutí. Ale jak veliké bylo jejich štěstí, mohou změřit jen ti, kdož dnes také mohou o sobě říci: Činím všechno pro svůj národ, všechno pro naše vojáky, aby mohli vytrvat v boji za nás všechny.

Z tehdejšího drobného hnutí se právě stala německá národní pospolitost, i když pomalu, ale tak to bylo správné. Potřebovala čas, ale stala se skutkem. Tento boj za věc našeho národa se nevyvíjel nepřetržitě, nevykazoval pravidelný vzestup. Přišly také opět dny největší stísněnosti, doby největšího nezdaru. Stačí jen, abych připomněl rok 1923. Tehdy jsem bojoval. V Porúří stáli naši nepřátelé. Německo bylo zničeno inflací. Celý německý národ jako by šel vstříc bídě, jaké není rovno. A nad vším triumfoval Žid. Ten těžil z našeho neštěstí. Tehdy jsem se pokusil jako muž dostat moc do rukou, abych neblahý vývoj zastavil. Ale ve chvíli, kdy jsem se mohl domnívat, že jsem dostal moc, srazil mne osud k zemi, a místo, abych dostal moc, ocitl jsem se ve vězení.

V této době se muselo hnutí osvědčit. Samozřejmě jsem se musel osvědčit také já sám. A mohu to již říci, že v tomto okamžiku, sotva jsem se zase vzpamatoval, vzchopil jsem se ihned

k nové odvaze a nabyl jsem opět své staré důvěry. Moji protivníci říkali: »Teď už je mrtev! Už není třeba na něj brát zřetel, není třeba se o něm již zmiňovat. Nacionální socialismus je vyřízená věc!« Po 13 měsících jsem se však zase vrátil a začal jsem znovu. A myslím, že tohle bylo snad pro naši stranu rozhodující:

Snášet vítězství dovede každý slaboch. Vydržet osudové rány, to dovedou jen silní! Prozřetelnost však dává poslední a nejvyšší cenu jen těm, kdož se dovedou vypořádat s osudovými ranami.

Tehdy jsem v hnutí dostal první prudkou ránu velkého dosahu. Byla překonána po několika málo letech. Jakou to stálo práci a nervovou sílu, to vědí ti, kdož mi stáli po boku. Ale získal jsem tuto neomezenou důvěru i v sebe sama – že mě vůbec nic, ať je to cokoliv, nemůže nikdy vyhodit ze sedla, že se mnou již nic nedovede otřást. Mýlí se proto ten, kdo se domnívá, že by mne mohl něčím zastrašit nebo dokonce napálit. Vzal jsem si k srdci slova velkého německého filozofa: »Rána, která silného muže nepovalí, jej tím více posiluje!«

Demokratické Německo týrali a vysávali

Jak se zachovala tehdy cizina? Nebrala nás na vědomí, neboť byla informována svými diplomaty a diplomaté se stýkali s kruhy, s nimiž my, nacionální socialisté, jsme se nemohli stýkat a ani jsme se stýkat nechtěli, a chcete-li, ani nesměli. Tito diplomaté posílali nádherné zprávy svým vládám, v nichž osvětlovali celou hru sil v Říši, ale přitom přehlíželi sílu, které bylo souzeno, aby jednoho dne převzala celou Říši. Jednali s tehdejším Německem tak, jako by nacionální socialismus vůbec neexistoval.

Ale jak s tímto Německem jednali! Se svým Německem! Se svým demokratickým Německem! S dítkem, které kdysi sami zplodili, s touto zrůdou parlamentní demokracie, výmarské ústavy a versailleského zákonodárství! Jak toto dítko týrali, vydírali a vysávali! Když se dnes tváří tak, jako by byli proti nám, nacionálním socialistům, anebo odmítali nacionálněsocialistické Německo!

Co tedy udělali tomu demokratickému Německu? Zde je jen jediný rozdíl: Nás nemohou potlačit, demokratické Německo však mohli.

Nikdy jsem nekladl důraz na to, jak mne posuzuje cizina. Ta je mi naprosto lhostejná. Kdyby mě jednou moji nepřátelé měli chválit, pak mě může německý národ zahnat k čertu. Takže nám a mě to bylo vždy lhostejné. Bylo to však demokratické Německo, které ztýrali, to Německo, které se potom vplazilo do Společnosti národů, které tam skuhralo a žebralo, chodilo od jedné půjčky k druhé a bylo i tak odbýváno jen několika drobty, které spadly ze stolu takzvaných majetníků. Skutečně s ním bylo zacházeno jako s chudákem, zato však mělo výhodu, že smělo sedět v Ženevě. Byla mu odepřena všechna lidská práva, mělo však čest tu a tam se zúčastnit některé mezinárodní konference nebo dokonce smělo v ní předsedat. V té době bylo zhanobeno právo sebeurčení německého národa. Nikdo se o nic nestaral, ale Německo smělo aspoň mluvit v ženevském parlamentu Společnosti národů o právu sebeurčení jiných národů a už jen tím bylo šťastno a spokojeno.

Odzbrojení: Říká-li se dnes: »Toto Německo, toto nacionálněsocialistické Německo nás donutilo ke zbrojení«, pak je to hrubá lež. Nehledě k tomu, že já sám jsem jim tak často předkládal návrhy na odzbrojení. Vždyť bylo kdysi Německo, které vůbec nemělo žádného zbrojení. Proč tehdy rovněž neodzbrojili? Vždyť učinit tak mohli. Nebo věřili, že snad Stresemann[58]

nebo Marx, Bauer[4], Ebert[19], Scheidemann[53] atd. by byli světu vyhlásili válku? Ne, to nemohli nikomu namluvit. Tomu ani sami nevěřili.

Tehdy tedy mohli odzbrojit. Neučinili tak. Naopak vedli válku. Jedni se usadili pevně tu, jiní tam. Angličané se už nestarali o své evropské spojence. Podvedli Araby i jejich právo sebeurčení; Indům, jimž dali sliby, když je potřebovali ve válce, byly později všechny přísliby zkrátka opět zrušeny. Věděli však velmi dobře, proč Německo muselo odzbrojit!

Neboť co všechno způsobili této německé demokracii! A kde zůstala vzhledem k obrovské nezaměstnanosti a k hospodářské bídě hospodářská pomoc světa? Kde tehdy byli ti všeumělové? Čtu-li dnes v novinách, že pan prezident Roosevelt prohlásil, že Amerika dá světu nový hospodářský systém, nový ano, ale bude to systém bídný. To je systém, s nímž on sám už učinil úpadek, takže konečně uvěřil, že se jenom pomocí války může zachránit před lidovou spravedlností. A tak ani hospodářsky neobdržel německý národ to, co se mu kdysi slibovalo před versailleskou smlouvou.

Těžká léta 1930–1932 pro hnutí v Německu

Naopak. Nezaměstnanost vzrůstala a byla čím dál tím větší. Léta od roku 1923 až 1930 jsou léta ustavičného experimentování, trvalého hospodářského rozkladu, nepřetržitého vzdávání se hospodářských výsostných práv německého národa, ale i ztráta jeho hospodářské podstaty. A k tomu všemu se muselo v těchto letech přihlížet. Proti tomu jsem tedy bojoval. Ale i v těchto letech, moji soukmenovci, bylo mnoho nezdarů: Zákaz strany, pak jsem sám nesměl opět po dvě léta vůbec mluvit, brzy byly opět rozpuštěny místní skupiny, potom zase bylo

v celém německém spolkovém státě hnutí zakázáno. Zkrátka a dobře, trvalý boj s nepřetržitými nezdary.

Tak konečně přišlo září 1930 a my jsme se dostali se svými 106 mandáty a k tomu ještě s jedním, tedy se 107 mandáty do Říšského sněmu. Tak by nám vlastně měla být dána účast na vládě. Naopak. Zrovna teď začalo to pravé potlačování a nepřetržitě vzrůstalo. Byl to ustavičný boj, v němž bylo nyní používáno i teroru. V té době jsme ztratili cenné příslušníky strany, všichni byli úkladně zavražděni. V těchto letech možno napočítat přes 40 000 nacionálněsocialistických raněných. Pak přišel rok 1932, první prezidentská volba. Nezdar. Druhá prezidentská volba spatřila stranu opět ve formě. A pak následovala volba za volbou, rána za ránou v tomto boji o vnitřní moc ve státě. Bylo to zápolení, při němž také všechno bylo v sázce. Mnozí museli tento rok opět zaplatit svým životem, četní příslušníci strany putovali do vězení. A pak přišel červenec 1932 s drtivým vítězstvím. A teď volalo všechno: Nyní přišla hodina k převzetí moci! A tato hodina opět minula. Musela opět minout. A pak přišel opět nový nezdar a potom poslední bitva a konečně den, jehož památku dnes oslavujeme.

Nuže, moji soukmenovci, připomněl jsem Vám to zde jenom zcela krátce, abych Vám ukázal především jedno: Vítězství, které zde dnes oslavujeme, nám tehdy nespadlo do klína jako lehký dar. Nýbrž toto vítězství bylo spojeno s námahami, s oběťmi, strádáním a nepřetržitými pracemi a s nezdary, jež nemají sobě rovných. A jestliže byste se byli ještě 25. ledna někoho dotázali: Myslíte, že se tento člověk – tím jsem byl tehdy jenom já – dostane k moci? Tak by vás ještě 25. a 28. ujišťovali: Nikdy! A dokonce když jsem se posléze 30. dostal k moci, řekl ještě jeden moudrý člověk: »Jenom na šest týdnů!« A dnes je to už devět let!

A nyní, moji soukmenovci, se musím zmínit ještě o něčem. Řekl jsem Vám, co jsem nalezl v roce 1919–1920, když jsem dal život straně, vylíčil jsem Vám, jaká byla situace po mém prvním velkém zhroucení. Musím Vám však nyní několika větami připomenout i to, co jsem převzal onoho 30. ledna.

Dal jsem do pořádku zruinované Německo

Bylo to dědictví, které již vůbec nikdo nechtěl převzít. Vše v troskách, hospodářství zničeno, sedm milionů lidí bez práce a tento počet stoupal týden co týden sedm milionů omezeně pracujících, říšské finance s gigantickým deficitem téměř tří miliard, nesmírné deficity zemských financí, obce zadlužené, rolnictvo před úplným zhroucením, před vydražením statků a půdy, obchod ochromen, doprava zastavena, naše lodní doprava již neexistovala. Zdálo se, že Německo je mrtvé. To jsem tehdy převzal. Nebylo to hezké dědictví. Avšak považoval jsem za svou čest převzít něco nikoli ve chvíli, kdy je to v rozkvětu, nýbrž převzít to v okamžiku, kdy jiní pravili: »Zde je již vše ztraceno, tady už nikdo nemůže pomoci.«

Tehdy jsem se odvážil, nepochyboval jsem, že by mne byli pravděpodobně ukamenovali, kdyby se to nebylo podařilo. Byl bych býval ubit a bylo by se řeklo: »Tady to máte!« Ale odvážil jsem se k tomu a vyhrál jsem. V několika letech jsme se s tímto problémem vypořádali.

V letech 1933 a 1934 jsem napřed vytvořil vnitřní pořádek, a pak ihned odstranil strany a celý ten nesmysl. Založením Německé pracovní fronty za vedení příslušníka strany Leye vznikl předpoklad, abych se konečně vůbec mohl začít rozumně zabývat hospodářskými problémy, aniž bych byl rušen ze dvou stran; z jedné, která neustále říkala: »Propouštím!« a z druhé,

která prohlašovala: »Stávkuji!« Trpícími byli všichni. Začal jsem stabilizovat německou měnu a to bezohledným tlakem shora. Avšak započal jsem ji stabilizovat nejen tlakem shora, nýbrž i tím, že jsem německou marku podepřel opět německou výrobou.

Dnes se to všechno snadno vyslovuje. Ale tehdy tomu tak nebylo. Kdyby to bylo bývalo tak lehké, pročpak to tedy neučinili sami moji odpůrci?! Začal jsem ihned s tím, že jsem zatlačoval v Německu prvky odcizené národu, především naše světoobčany. V téže době jsem však začal také definitivně začleňovat jednotlivé země do Říše. Když nadešel rok 1934, vytvořil jsem uvnitř hlavní předpoklady pro to, aby se nyní německému národu dostalo ovoce jeho práce. Místo nespočtu zemí a parlamentů byla jen jediná říšská suverenita. Místo nespočtu stran jen jediné vedení německého národa. Místo nesčetných hospodářských organizací sloučení všech v jediné ruce. Přirozeně nejprve nadával každý, kdo byl ohrožen ve svých zájmech. Avšak nikdo zprava ani zleva nemůže přeci popřít, že se nakonec všem dařilo lépe než dříve. A musel-li se snad někdo napřed něčeho vzdát, opět to získal, získal to rozumem a poznáním nezbytnosti, na čemž se zakládalo veškeré jednání.

V roce 1935 začal boj o svobodu navenek. Víte to ještě všichni. Zavedení branné povinnosti, v roce 1936 odstranění tísnivých versailleských pout – to se týkalo Porýní – tím obnovení úplné říšské suverenity, v letech 1937 a 1938 dokončení naší výzbroje, přičemž jsem neopomenul podat předtím nesčetné nabídky ostatním, abychom mohli být tohoto zbrojení ušetřeni.

Plody mírové předválečné doby výstavby země a německý sociální vzor

Neboť jedno musíte, moji soukmenovci, přeci všichni uznat. Nechť jste kdekoliv, všude dnes vidíte dílo míru, v němž jsme jenom vinou války nemohli pokračovat. Všude dnes vidíte obytné čtvrti, školy atd., jejichž další výstavbu jenom válka znemožnila. Než jsem vstoupil do války, zahájil jsem obrovský program kulturní, hospodářský a také program sociální péče, rozvinul jej nebo zčásti také již dokončil. Všude však vznikly nové plány, nové projekty ode mne a od mých spolupracovníků. Jestliže však se naproti tomu podívám na své odpůrce: Co oni doopravdy vytvořili? Oni mohli snadno štvát do války, neboť nemohli vykázat žádné mírové činy. Nevykonali nic, co by pro ně mluvilo. Tento žvanil a opilec Churchill, co ten ve svém životě vlastně dokázal, toto prolhané individuum a darmošlap první třídy?

Kdyby nebylo došlo k této válce, pak by byla staletí mluvila o našem údobí a také o nás všech a také o mojí osobě jako o tvůrci velkých prací míru. Kdyby se však Mr. Churchillovi nebyla podařila tato válka, co by se mluvilo o něm? Takto bude on ovšem žít dále jako ničitel impéria, které zničil on a nikoliv my. Jedna z nejžalostnějších herostratských povah světových dějin, neschopná vytvořit nebo vykonat něco pozitivního, podat tvůrčí výkon, schopná jenom ničit. A o jeho kumpánovi v Bílém domě bych přitom všem raději pomlčel, neboť to je jenom ubohý šílenec.

Ovšem, čím více jsme pracovali, čím více jsme uváděli Německo do pořádku, tím více vzrůstala bohužel nenávist. Neboť nyní k tomu přišlo ještě něco. Nyní se dostavila zarytá nenávist těch vrstev společnosti, které se v cizině obávaly toho, že německý vzor, německý sociální vzor by mohl proniknout

také k nim. Tak často jsem to slýchával, když mi cizinci říkali: »Ano, víte, ale u nás nejsou tyto nacionálněsocialistické myšlenky proveditelné.« Odpovídal jsem jim: »Vždyť to také vůbec nepožaduji. Naopak. Nejsem zde od toho, abych se staral o štěstí jiných národů, nýbrž cítím se být odpovědný jenom za svůj vlastní národ. Nepřitížím svým bezesným nocím ještě starostmi o cizinu! A přesto dále říkají:

»Ne, už jenom ten příklad, ten příklad, to je ono. Ten příklad ničí dobré zvyklosti a mravy.« V tomto případě to však znamená ty špatné zvyklosti a mravy. Říkali: »Plujete se svými loděmi organizace „Radostí k síle" a my nemůžeme dovolit, aby přistávaly u nás. To kazí naše dělnictvo.« Jak to, že to kazí dělnictvo? To neuznávám. Německý dělník pracoval více než kdykoliv před tím, proč by se tedy neměl zotavovat? Není to přímo vtip, když dnes říká muž v Bílém domě: »Máme světový program a tento světový program má dát lidem svobodu a právo na práci.« Pane Roosevelte! Otevřete oči – to máme my v Německu už dávno. Nebo říká-li, že má být pečováno o nemocné. Neprocházejte se v zahradách programu naší strany. Vždyť to jsou nacionálněsocialistické nauky a ne Vaše, milý pane. U demokrata je to kacířství. Nebo když on říká: »Chceme, aby také dělník měl dovolenou.« Tak to chtějí příliš pozdě. To my jsme to dávno provedli v praxi.

A byli bychom ještě mnohem dále, kdyby do toho nebyl přišel pan Roosevelt. Nebo když říká: »Chceme zvýšit blahobyt i pro široké masy dělníků!« To jsou vesměs věci, které stojí v našem programu! Byl by je snad mohl i uskutečnit, kdyby nebyl začal válku. Vždyť my jsme to dokázali již před válkou. Ne, tyto kapitalistické hyeny nepomýšlejí na to, učinit něco takového. Spatřují v nás jenom nebezpečný vzor a jen aby teď zlákali své vlastní národy, musí sáhnout do programu naší strany

a vylovit z něj jednotlivé věty, tito ubozí břídilové. A přitom i to dělají hloupě.

Proč spatřuje v německé sociální politice hrozbu i levice

Měli jsme zde proti sobě ucelený svět. Přirozeně nejen zprava, nýbrž také zleva. Neboť levice se obávala, že kdyby se tento experiment zdařil a kdyby to skutečně dokázal a odstranil bytovou nouzi a podařilo by se mu zavést školský systém, na jehož základě nadaný mladík, úplně jedno, z jakých poměrů jsou jeho rodiče, by mohl zaujmout bůhví jaké postavení; a kdyby dokázal udělat z bývalého zemědělského dělníka říšského místodržitele, kdyby opravdu zavedl pro celý národ zaopatření ve stáří, skutečně zabezpečil celému národu dovolenou, stavěl jim lodě a dovedl je skutečně do řádného a bezpečného způsobu života; no co bychom potom dělali? Vždyť přece žijeme z toho, že nic takového zde není. Z toho žijeme. Proto tedy musíme bojovat proti nacionálnímu socialismu. Co však ti jiní vytvořili, to nejlépe mohli vidět naši kamarádi v Rusku. Jsme teď u vesla devět let. Bolševismus však od roku 1917, tedy zakrátko 25 let. Každý, kdo jenom porovnává toto Rusko s Německem, může podat úsudek. Co všechno jsme učinili za těchto devět let, jak vypadá německý národ; a co se vytvořilo tam? O státech kapitalistických nechci vůbec mluvit. Ty se nestarají o své nezaměstnané, neboť americký milionář přece nepřijde do kraje, kde tito nezaměstnaní žijí, a nezaměstnaný nepřijde do kraje milionářů. Jsou sice pořádány hladové pochody do Washingtonu a k Bílému domu, ty jsou však většinou cestou rozháněny policií s gumovými obušky a slzným plynem. A to všechno jsou věci, které v autoritářském Německu neexistují. S takovými problémy se

umíme vypořádat i bez těchto věcí – bez gumových obušků a slzného plynu.

Jinými slovy: Měli jsme opravdu proti sobě ucelený svět odpůrců a je samozřejmé, že v okamžiku převzetí moci se to jenom vystupňovalo.

Po převzetí moci těsný poměr s Anglií?

Snažil jsem se zahájit určitou zahraniční politiku. Znáte ji už z doby boje. Chtěl jsem vstoupit v těsný poměr se třemi zeměmi: S Anglií, Itálií a Japonskem. Každý pokus dospět k dorozumění s Anglií byl naprosto marný. Byli to lidé, kteří, jak se zdálo, se již nemohli odpoutat od své zaujatosti, šílené ideologie a omezenosti. V Německu spatřovali nepřítele. Že se svět podstatně změnil od dob jejich velké královny Viktorie, toho si ti lidé nebyli vědomi. Že to konec konců není Německo, jež ohrožuje jejich impérium, nýbrž že toto impérium bylo vůbec možno udržet jenom tehdy, najde-li Anglie spojení s Evropou, to jim nebylo jasné. Naopak bojovali proti Evropě při každé příležitosti, a především to byl muž, o kterém jsem se několikrát zmínil: Churchill. Každý pokus, přimět tohoto muže třeba jenom k myšlence dorozumění, ztroskotal na jeho umíněném: »Chci válku.« S tímto mužem tedy nebylo vůbec možné mluvit a okolo něho stála klika – Duff Cooper atd. Vždyť je to smutné, uvádějí-li se jen jejich jména. Jsou to jenom nuly! Je přeci zajímavé, že když někde nějaký muž přijde, jako nyní Wavell(66), je hned vyhozen. Ale to nevadí. Jsou to všechno nerozbitná vejce – kamkoli padnou, zůstanou zase nějakou dobu ležet. Příliš dlouho ležela ve vápně – a to škodí, viděno očima století, generacím, rodům a i jednotlivcům.

A o Židech přitom vůbec nechci mluvit – ti jsou tak jako tak naši staří nepřátelé. Strachovali se, že jim zkřížíme jejich plány, nebo jejich život. Nenávidí nás právě tak, jako my je musíme právem nenávidět. Přitom je nám jasné, že válka může skončit jenom tím, že buď budou vyhubeny árijské národy, nebo Židovstvo zmizí z Evropy. Řekl jsem již 1. září v německém Říšském sněmu – a zdráhám se ukvapeného prorokování – že tato válka nedopadne tak, jak si to Židé představují, tedy že budou vyhubeny evropské árijské národy, nýbrž že výsledkem této války bude zničení Židovstva.

Poprvé se nezakrvácejí jen ostatní národy, nýbrž poprvé bude užito starého židovského zákona: Oko za oko, zub za zub!

A čím dále se tento boj rozšiřuje, tím více se bude – to může být Židovstvo klidné – rozšiřovat antisemitismus, který najde živnou půdu v každém zajateckém táboře, v každé rodině, která bude poučena, proč konec konců musela přinést svou oběť, a přijde hodina, kdy nejhorší světový nepřítel všech dob dohraje svou roli minimálně na příštích tisíc let.

Pokus o dorozumění s Anglií byl k mému nejhlubšímu politování marný, třebaže jsem učinil vše, třebaže jsem často nabízel ruku, třebaže jsem činil nabídky. Tím šťastnější jsem byl, že jsem s oním druhým státem našel vztah, o který jsme usilovali. A vlastně to není ani žádný div, nýbrž bychom se spíše museli divit, kdyby tomu bývalo bylo jinak. Vždyť přece není žádnou náhodou – dnes jsem to řekl jisté deputaci – prožijí-li dva národy sotva v jednom století téměř přesně tytéž osudy.

Německo a Itálii spojuje podobný osud

Německo a Itálie:

Oba státy bojovaly minulého století o své státní ohrožení a sjednocení a poprvé tehdy oba státy těsně spolupracovaly. Pak se oba tyto státy opět rozcházejí a nenalézají pak již svého štěstí. V obou státech došlo téměř v tutéž dobu k revoluci, jejíž ideje jsou tak podobné, jak je to jen vůbec myslitelné u dvou národů. Obě revoluce mají téměř tentýž vývoj. Všude vážné porážky, avšak nakonec přece vítězství. Programem obou jest sociální a národní obrození. Obě revoluce tento program neochvějně provádějí. Obě vyvolávají zášť svého okolního světa. Obě revoluce provádějí národy, které na vlastní půdě přes všechnu píli nenacházejí svůj denní chléb. Oba národy jednoho dne bez vlastní vůle stojí proti týmž nepřátelům, téže mezinárodní koalici. Začalo to již v roce 1935/36, když se náhle Anglie bez jakéhokoli podnětu obrátila proti Itálii. Itálie nevzala Anglii vůbec nic. Anglie jen nechtěla, aby Itálie nabyla svého svobodného života.

Právě tak je tomu u nás, kde Anglie rovněž nechce, aby se Německu dostalo svobodného života. Co jsme Anglii vzali? Co jsme mohli Anglii vzít, co Francii, nebo dokonce Americe? Vůbec nic! Jak často jsem jim nabízel mír. A vůbec, co jsem jim tedy ještě měl nabídnout? Byli lidé, kteří jako pan Churchill prostě říkali: »A chci válku« a s nimi jistá klika, a za těmito úplatnými opilými individui síly mezinárodního Židovstva se svými penězi a na druhé straně starý svobodný zednář, který věřil, že jenom pomocí války bude snad ještě moci zachovat své zbankrotované hospodářství nebo získat čas. Tak stojí oba státy proti stejným nepřátelům z důvodů naprosto stejných. A jsou nuceny bojovat bok po boku, vést stejný boj, být spojeni na život a na smrt!

A pak je tu ještě něco čtvrtého. V obou případech jsou to dva mužové, kteří vyšli z lidu, rozplamenili revoluci a kteří pozvedli státy. V posledních týdnech, v těch několika málo volných hodinách, které jsem měl, jsem velmi mnoho četl také o italské fašistické revoluci a měl jsem přitom dojem, že mám před sebou dějiny své vlastní strany. Tak sobě podobné, tak stejné totéž zápolení, stejní nepřátelé, stejní odpůrci, stejné argumenty, opravdu zázrak. A nyní bojujeme také na těchto bojištích. Němci v Africe, Italové na východě. Bojujeme společně a nechť se nikdo nenechá klamat: Tento boj bude veden až do společného vítězství!

A nyní se k nám připojil i stát třetí, se kterým jsem chtěl mít také vždy dobré vztahy. Všichni jej znáte z „Mein Kampf“: Japonsko!

A tím jsou tedy pohromadě tři velcí pánové z Nemanic a nyní tedy uvidíme, kdo je v tomto boji silnější. Ti, kteří nemají co ztratit a mohou vše získat, nebo ti, kteří mohou ztratit vše, ale získat již nemohou nic? Neboť, co chce získat Anglie? Co chce získat Amerika? Co vlastně všichni chtějí získat? Mají toho tolik, že nevědí, co s tím. Potřebují uživit jen málo lidí na čtverečním kilometru, nemají žádné z těch starostí, které trápí nás. Jedna jediná špatná sklizeň znamená pro nás národní neštěstí. Oni však mají k dispozici celý svět. Po desetiletí nás plenili, vykořisťovali a vydírali a přesto nemohli odstranit svou vlastní hospodářskou nouzi. Surovin mají víc než vůbec mohou spotřebovat a nedokážou najít rozumné řešení svých problémů. Uvidíme, komu Prozřetelnost dá cenu vítězství v tomto boji! Zda tomu, kdo má všechno a ještě chce vzít to poslední druhému, jenž nemá téměř nic, nebo tomu, kdož hájí to, co je jeho posledním majetkem?

A jestliže se britský arcibiskup modlí k Bohu, aby jako trest poslal bolševismus na Německo a na Evropu, pak mohu jenom

říci: Do Německa se nedostane. Zda však nezasáhne Anglii, to je ovšem jiná otázka. Pak se může tento starý hříšník a rouhač proti Bohu teprve pokusit, zda zažene toto nebezpečí svojí modlitbou. Anglii, Francii a Americe jsme nikdy nic neudělali. Přesto byla v roce 1939 vyhlášena válka. Nyní se ještě rozšířila.

Moje pýcha bude spočívat ve velkých dílech míru

Musíte mě však nyní také správně chápat podle mého celého vývoje. Pronesl jsem kdysi slovo, které cizina vůbec nepochopila. Řekl jsem: Je-li již válka nevyhnutelná, tak ji chci raději vést já sám. Nikoliv proto, že žízním po této slávě. Naopak. Rád se zřeknu každé slávy, neboť v mých očích to není vůbec žádná sláva.

Moje pýcha, dopřeje-li mi Prozřetelnost života, bude přece jednou spočívat ve velkých dílech míru, která zamýšlím ještě vybudovat!

Poněvadž však věřím – když už Prozřetelnost takto určila – že tento boj podle její neprobadatelné vůle musí být vybojován, pak ovšem mohu Prozřetelnost jen prosit, aby mi svěřila tíhu tohoto boje, aby ji vložila na má bedra. Chci ji nést a nechci se zaleknout žádné odpovědnosti. V každé chvíli, v každé hodině, kdy dojde k tísni, chci tuto tíseň vzít na sebe. Chci nést každou odpovědnost, jako jsem ji až dosud nesl. Mám největší autoritu v tomto národě. Národ mně zná, ví, jaké jsem měl plány v letech před touto válkou. Všude jsou svědkové počátku naší práce a z části také důkazy jejího dokončení. Vím, že tento národ mi důvěřuje. Jsem tak šťasten, že to vím. Avšak německý národ může být přesvědčen také o tomto: Dokud žiji, tak se rok 1918 nikdy nevrátí! Neboť nikdy neskloním prapory!

Jsem šťasten, že po bok našich vojáků se postavilo tolik spojenců: Na jihu Itálie, zcela na severu Finsko a mezi nimi všechny ty ostatní národy, které rovněž posílají své syny na východ: Ať již Rumuni či Maďaři, Slováci, Chorvati, Španělé, Belgičané, ba i Francouzi se účastní tohoto boje – a k tomu přistupují dobrovolníci našich germánských států ze severu a ze západu. Dnes je to již válka Evropy. A konečně na východě jakožto nový spojenec, který jednomu pánovi již vyhnal jeho směšné fráze z hlavy: Japonsko.

Bilance válečného zápolení

O válce samé nechci mnoho hovořit. Zde mluví již dějiny: Roku 1939 vyřízení Polska, roku 1940 Norsko, Francie a Anglie, Holandsko a Belgie, roku 1941 nejprve Balkán a pak konečně stát, o kterém náš Mr. Cripps teprve před několika málo dny se svou žvanivostí ujišťoval, že se již po léta připravoval na konflikt s Německem. Pochopil jsem to ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že se zde hrála falešná hra, ve chvíli, kdy jsem se dověděl, že Churchill již na svých tajných schůzích upozorňoval na tohoto nového spojence, mi byla situace jasná. A ve chvíli, kdy se zde v Berlíně rozloučil Molotov – rozloučil se pod dojmem svých ztroskotaných požadavků – bylo jisté, že tento konflikt přijít musí. A já jsem vděčen osudu, že mne postavil do čela Říše, že mi popřál o 14 dní nebo 3 neděle dříve čas, abych zasadil první ránu. Neboť když už se musí bojovat, pak zastávám stanovisko, že již první úder může být rozhodující.

A zažili jsme to také ve východní Asii. Můžeme Japonsku jen blahopřát, že bez okolků zasadilo úder, místo aby se nechalo ještě déle provokovat těmito prolhanými individui.

A od tohoto 22. června vedou naši vojáci na východě boj, který jednou vejde do dějin jako píseň hrdinů našeho národa.

Na moři nyní ničí naše loďstvo a naše ponorky to, co tento prezident Roosevelt zamýšlel. On měl totiž v úmyslu, prostými novými papírovými deklaracemi amerických výsostných území vytlačit německé ponorky pomalu z celého oceánu, vměstnat je tak do malinkého prostoru, který by pak mohly chránit britské námořní síly.

A to, soukmenovci, byl také důvod, proč se zmenšovala číslice, vyjadřující rozsah potopené tonáže, a to nikoliv snad vadná kvalita nebo klesající počet ponorek. Naopak!

Počet ponorek nesmírně stoupl. Rovněž to nebyl snad nedostatek odvahy našich posádek, ani nemožnost vůbec podniknout útok, nýbrž jen a jen tento postup, chtít deklaracemi omezit nás v naší svobodě jednání. Pochopíte, že to pro mne stále znamenalo námahu uvážit, má-li se tomuto podvodu učinit přítrž, či máme-li si z lásky k míru nechat ukládat ještě nová omezení. Japonský útok nás konečně zbavil této tísně. Nyní budou muset tvořit konvoje na všech oceánech světa a nyní uvidí, jak naše ponorky pracují. Ať mají jakékoliv plány a ať tyto plány vypadají jakkoliv, jsme na všechno připraveni od nejzazšího severu až na jih, od pouště až na východ.

A jednoho nechť jsou si taktéž jasně vědomi: Utkávají se dnes s jiným Německem, než s Německem dřívější doby. Utkávají se nyní opět s „fridrichovským“[57] Německem. Stojíme pevně a tam, kde stojíme, nevzdáme se ani pídě půdy bez boje. A jestliže se vzdáme pídě půdy, ihned opět vyrazíme. A jsme šťastni, když od včerejška víme, že náš generaloberst Rommel se svými statečnými italskými a německými tankovými a motorizovanými svazy ve chvíli, kdy všichni věřili, že byl poražen, se ihned obrátil a opět je zahnal. A budou to prožívat tak dlouho a tak často, až tato válka skončí naším vítězstvím.

K dvěma těmto zbraním přistupuje jako třetí naše letecká zbraň. Její sláva je nepomíjející. Co vykonalo za akci v polární zimě daleko na severu, na východě, nebo v parnu pouště, nebo na západě, všude je to totéž: Hrdinství, které ani nelze odměnit vyznamenáním.

Tyto tři zbraně zahrnují nyní vše, co k nim patří, neboť zde nemohu zvlášť zdůrazňovat jednotlivce. Jen jedno musím neustále zdůrazňovat: Je to naše pěchota, která nakonec odvádí to nejvyšší.

Přechod z ofensivní války na východě v zimě 1941/1942

Za těmito zbraněmi stojí dopravní organizace s desetitisíci a desetitisíci automobilisty a železničáři a všichni nasazují své síly a zmůžou i nejtěžší úkoly. Neboť jedno je samozřejmé:

Přeměna ofenzivní války v obranu na východě nebyla snadná. Obranu nám nevnutil Rus, nýbrž byla to jen zima 38, 40, 42 a zčásti i 45 stupňů. V mrazech však nemůže bojovat žádné vojsko, které není na ně zvyklé právě tak, jako nemůže v horkých měsících bojovat ve žhavém vedru pouště. Avšak v okamžiku, kdy tato přeměna byla nezbytná, považoval jsem za svou povinnost i za ni převzít na svá bedra odpovědnost. Chtěl jsem se tím také ještě více sblížit se svými vojáky a chci je z tohoto místa tak daleko, jak jenom to dnes mohou slyšet na těch ledových frontách, ujistit: Vím, jaké výkony podávají. Vím však také, že to nejtěžší je už za námi. Máme dnes 30. leden. Zima byla velkou nadějí východního protivníka. Tuto naději mu však nesplní. Za čtyři měsíce jsme postoupili skoro až k Moskvě a k Leningradu. Čtyři měsíce zimy na severu nyní už minuly. Nepřítel se dostal na jednotlivých místech o několik

kilometrů vpřed a přitom obětoval hekatomby krve a lidských životů. Jemu je to snad jedno. Avšak již za několik málo týdnů se na jihu zlomí zima a potom se rozšíří jaro pomalu dále k severu. Led roztaje a přijde hodina, kdy půda bude opět tvrdá a pevná a německý mušketýr bude na ní moci opět operovat se svým náčiním a z vlasti budou za ním proudit nové zbraně a kdy opět udeříme a pomstíme ty, kteří jen tomuto mrazu padli za oběť. Neboť to Vám mohu říci: Voják tam vpředu neztratil pocit své nebetyčné převahy nad Rusem. Srovnávat ho s ním, to by bylo urážkou. Rozhodující však je, zda se tato přeměna od útoku k obraně podařila a mohu říci: Podařila se! Tyto fronty stojí a kde na jednotlivých místech Rusové prorazili a kde se domnívali, že obsazují obce, tam už obce nejsou, nýbrž jenom hromady trosek. Co to znamená proti tomu, co jsme obsadili, kam zavádíme pořádek a kde v nastávajícím jaru a jarem počínaje pořádek zavedeme!

Neboť za touto frontou stojí dnes německá domovina, která je jí hodna. Vzhledem k zjištění, že to, co všechno bylo připraveno k ochraně proti mrazu, ještě dlouho nemůže stačit, se nedávno vznesl apel k německému národu. Chtěl bych nyní sám tomuto národu vyslovit svůj dík. Tento apel byl také hlasováním. Jestliže ti druzí o demokracii mluví, tak toto je demokracie pravá! Jak se to ukázalo v těchto dnech. A vím, co tak četní a malí lidé přitom dali, ale tentokrát byli také mnozí a mnozí, kterým bylo zatěžko, nebo u nichž by dříve bylo bývalo beznadějné, že by se mohli odloučit od svých drahocenných kožichů. Přece však je dnes odevzdávali s vědomím, že nejmenší mušketýr má větší cenu než nejdrahocennější kožich. A postaral jsem se, aby se přitom nedělo to, co za světové války, kdy domovina odváděla měď a společnost pro odvádění mědi vyplácela 2700% dividendy. Kdo se v Třetí říši obohacuje z války, ten zemře!

Neboť nikdo neví, zda tam vpředu není malý ubohý mušketýr, jemuž by snad pár rukavic mohlo zachránit ruku, nebo jenž by snad mohl být zachráněn před zmrznutím teplou vestou, kterou mu někdo doma vzal. Budu zde hájit zájmy vojáků a vím, že za mnou stojí přitom celý německý národ!

Výzva pro rok 1942

Tohoto 30. ledna vám tedy mohu říci jen toto: Jak dopadne tento rok, to nevím. Zda v tomto roce bude válka skončena, to nikdo nemůže říci. Ale vím, že kdekoli se nepřítel vyskytne, opět jej v tomto roce porazíme právě tak jako doposud!

Bude to opět rok velkých vítězství.

A tak jako jsem dříve v každé době nesl prapor, budu jej nyní držet teprve řádně vysoko. Neboť v jaké jiné situaci jsem dnes!

Moji němečtí soukmenovci! Vojáci!

Máme za sebou slavné dějiny a tak rádi činíme srovnání s těmito dějinami. V dějinách němečtí hrdinové často bojovali přesto, že zdánlivě beznadějně podléhali. Avšak nesmíme snad srovnávat s dobou fridrichovskou. Na to nemáme právo. Máme nejsilnější armádu světa, máme nejsilnější letectvo světa. Fridrich Veliký musel bojovat proti převaze, která byla přímo drtivá. Když vedl první slezskou válku, stálo 2,7 milionů Prusů proti státu, který tehdy měl přeci jen 15 milionů. Když byl v sedmi letech donucen vést třetí válku, bylo 3,7 nebo 3,8 milionů Prusů v boji proti 50 nebo 54 milionům ostatních. Jeden muž se železnou vůlí držel přes všechny nezdary vlajku vztyčenou a nikdy nezoufal nad svým národem a když již chtěl zoufat, sám se opět znovu vzmužil a pak znovu vzal prapor do své mocné ruky. Co o tom chceme říci dnes? Máme před sebou

nepřítele, který je snad nyní v početní převaze. Avšak na jaře se i to opět změní. Znovu jej porazíme. Vždyť potom nadejde opět naše doba. A tak tomu bude všude. Ale především: Máme dnes spojence. Není tomu tak, jako za světové války. Co jen Japonsko na východě koná pro nás, nemůžeme ocenit. Nezbývá nám též jiná cesta, nežli cesta boje a cesta vítězství. Může být těžká, může být lehká – nikdy není těžší nežli boje našich předků.

Nesmíme však také očekávat, že může být lehčí. Tím však teprve chápeme celou tu oběť, kterou přinášeli naši vojáci. Kdo to může pochopit lépe nežli já, jenž sám kdysi jsem byl vojákem. Také dnes se cítím jenom jako první mušketýr Říše. V té době, kdy sám jsem byl jenom vojákem, splnil jsem svou povinnost. Plním ji dnes právě tak neochvějně. Rozumím však všemu utrpení svých kamarádů. Vím všechno, jak to s nimi je. Proto nemohu a proto nechci používat frází. Neboť tomu by neporozuměli. Mohu jim říci jen jediné: Domovina již tuší, moji kamarádi, co jste museli prodělat. Domovina tuší, co to znamená pro obranu Německa ležet ve sněhu a ledu při 35, 38, 40 a 42 stupních mrazu. Ale právě proto, že domovina to ví, také učiní všechno, co učinit jen může. Chce pracovat a pracovat bude! A musím sám je vyzvat: Němečtí soukmenovci doma, pracujte, vyrábějte opět zbraně a střelivo! Tím ušetříte životy četných kamarádů tam vpředu. Vyrábějte a pracujte na našich dopravních prostředcích, aby to všechno se dostalo tam napřed. Fronta bude pak pevně stát, vykoná svou povinnost, německá domovina může pak být uklidněna. A modlitba toho ďábelského kněze, který si přeje, aby celá Evropa byla potrestána bolševismem, se nesplní, nýbrž splní se modlitba docela jiná:

Pane Bože, dej nám sílu, abychom si uchovali svobodu svého národa, svých dětí, svých vnuků, a nikoliv jenom nám Němcům, nýbrž i všem ostatním národům Evropy. Neb toto není

válka, kterou vedeme pouze pro německý národ, je to válka za celou Evropu a tím vskutku za celé lidstvo.

OSUDOVÝ BOJ DVOU SVĚTŮ

Mnichov 8. listopadu 1942

- Na začátku byla jen víra
- Hnutí povstalo jako Fénix z popela
- Mezinárodní Žid je hnací silou protivníků
- Jen v Německu je sociální stát
- Anglické umění vládnout
- Idealistické a materialistické hodnoty
- Všechny nabídky míru odmítnuty
- Stalingrad
- Německo nemá zlato, ale sílu idealismu
- Boj za Evropu a idealistické hodnoty
- Vrátit úder v ten pravý okamžik
- Bytí a nebytí německého národa

Vůdce hned v úvodu svého projevu předkládá svoji vizi osudu evropského kontinentu za předpokladu, že by v Německu v roce 1933 nezvítězil nacionální socialismus: Bolševický kolos na východě by měl podstatně usnadněnou cestu do této zkažené a nihilistické Evropy. V roce 1939 ještě nemohl tušit, že válka s Polskem, které chtěl svými návrhy původně zabránit, nakonec znamenala určité požehnání, protože vichřice z východu by se jednoho dne přehnala přes Polsko směrem na Berlín. Kdyby se předtím německé vedení skutečně soustředilo pouze na sociální výstavbu opravdového nacionálněsocialistického státu a zanedbávalo by výdaje na vyzbrojení branné moci, mohlo být Německo pro bolševickou říši skutečně snadno dosažitelným soustem. Hitler ale připomíná, že i po porážce Polska znovu podával Anglii a Francii smírnou ruku. Odmítnutí této nabídky má však za následek volbu nekompromisního boje, stejně jako tomu bylo v dobách bojů nacionálněsocialistického hnutí na vnitropolitické úrovni.

Protivníci jsou stále ti stejní – jak zprvu na vnitropolitické frontě, tak i dnes na frontě zahraničně-politické: Hitler spatřuje hnací sílu protivníků v mezinárodním Židovstvu a slibuje, že nacionální socialisté se postarají o to, aby tato démonická síla byla odhalena v celé své nebezpečnosti. A stejně jako za první světové války, vstupuje i nyní na scénu stejná velmoc, aby pomohla přivést Německo ke zhroucení – Spojené státy, resp. kdysi prezident Woodrow Wil-

son a nyní Franklin D. Roosevelt. Adolf Hitler se zmiňuje také o nové knize známého švédského geografa, cestovatele, spisovatele a nositele Nobelovy ceny Svena Hedina (1856–1952), která v té době vycházela v německém Lipsku. Jednalo se o politické dílo „Amerika im Kampf der Kontinente", kde Hedin tvrdí, že Roosevelt sleduje cestu svého předchůdce Wilsona. „Spojené státy tím dokázaly, že se nikterak neponaučily ze zkušeností Světové války a neblahého míru," píše o politice USA autor, který se celkem čtyřikrát za život setkal osobně s Adolfem Hitlerem. Kniha se ale zabývala především rolí USA za první světové války a navazovala pak příklady, kdy americká vláda po roce 1933 razila nepřátelský tón vůči Německu. Po druhé světové válce byl tento jinak uznávaný vědec pro své kontakty s nacionálními socialisty za války zavržen.

Nehledě na vojenskopolitické otázky vyvstávající z aktuálního stavu na válečných frontách, kterým se Hitler v tomto projevu před „starými bojovníky" věnoval (zejména otázce, jak o německém postupu referuje zahraniční propaganda), tvořila významnou část této jeho řeči otázka zásadních hodnot, které proti sobě staví v podstatě dva různorodé zápolící systémy. Německo je podle Vůdce skutečně jedinou zemí na světě, kde se uskutečňuje sociální stát. O tom koneckonců mohou podat svědectví němečtí vojáci, navrátivší se z bojů na východní frontě, kteří poznali „socialistický ráj" v bolševickém podání. Na druhé straně jsou zde západní demokracie, jako kupříkladu Anglie, která si neví rady s miliony nezaměstnaných. Vůdce se ironicky zmiňuje o hlásaných „vytříbených idealistických a materialistických hodnotách", přičemž konkrétně naráží na tehdejšího britského ministra zahraničí Anthonyho Edena, jehož Hitler považoval od počátku za jednoho z rozhodujících „spoluviníků", kteří přivedli Anglii do války. O tom, jak toto vytříbené smýšlení vypadá potom v praxi, by mohly vyprávět vykořisťované národy a pleněné země, kde šly proklamované idealistické hodnoty stranou před ryze materiálními zájmy britského impéria. Stejně tak pranýřuje

Hitler amerického prezidenta Roosevelta, který by chtěl „zachránit Evropu americkými metodami," a přitom by v první řadě měl věnovat péči vlastní zemi s 13 miliony nezaměstnaných. I jemu upírá Vůdce opravdový smysl pro idealistické hodnoty. Jeho, Rooseveltův, zájem na vstupu do války spočívá také v tom, že potřeboval odlákat pozornost vlastního obyvatelstva od tíživých vnitrostátních a hospodářských problémů. Hitler přiznává, že co se týče „zlata", je Německo jednou z nejchudších zemí světa, ale zato disponuje pevnou vůlí a disciplínou. Materiálně tuto válku Německo i tak ustojí. Válku, kterou vede Německo za celou Evropu, kde se nakonec prosadí skutečné idealistické hodnoty a skutečný mír bez poručníkování lidí s „vytříbeným instinktem pro idealistické a materiální hodnoty," jak pravil Mr. Eden. A nakonec i materiální hodnoty Evropy půjdou k dobru opravdu jen evropským národům a nikoliv transkontinentální mezinárodní finanční klice.

Moji němečtí soukmenovci a soukmenovkyně!
Členové strany!

Je to, myslím, něco velmi výjimečného, aby nějaký muž mohl po skoro 20 letech předstoupit před své staré souputníky, aniž by při tom všem za těchto dvacet let nemusel ve svém programu provádět žádné korekce. Dnešní setkání nám však připomíná především onen večer, který jsme mohli slavit ještě v dřívějším sále před deseti lety. Připomíná nám to proto, že jsme tehdy stáli uprostřed velmi těžkého boje. Neboť boj za převzetí moci v Německu byl stejně tak osudově rozhodující, jako boj, který vedeme dnes. V celém rozsahu jsme si to uvědomili teprve až v posledním roce. Neboť kdyby se v roce 1933 nebylo podařilo vybojovat vítězství, zůstalo by Německo tím, čím bylo. Tedy bezmocným státem s armádou o stotisících mužích, která byla nutně odsouzena k pomalému odumření. A ve stejné době se na východě objevil jeden kolos, který měl pomýšlet jen na jediné: Tuto slabou, zkaženou a nihilistickou Evropu napadnout. A kdyby tehdy tento boj nedopadl úspěšně, pak by do světových dějin nevstoupila moc, která se jako jediná mohla tomuto nebezpečí postavit. Dnes víme, že by už pravděpodobně Evropa neexistovala. Tak je boj, který jsme tehdy vedli, jen zdánlivě vnitřním bojem o moc. Ve skutečnosti to přeci jen byl boj

již za zachování Německa a v širším smyslu slova za zachování Evropy.

Osud dá vítězství tomu, kdo si jej nejvíce zasloužil

Již tehdy jsme stáli dávno před vítězstvím, a přesto nikdo přesně nevěděl, jak blízko bylo. Jen jedno bylo pro nás samozřejmé, a sice přesvědčení, že toto vítězství přijde za všech okolností. A to je i dnes mé přesvědčení, které mě ode dne, kdy jsem se jako neznámý muž v tomto městě pustil do boje za duši německého národa, již neopustilo. Na začátku jsem neměl moc co rozdávat, kromě víry; totiž víry, že pokud někdo sleduje správný cíl s neochvějnou věrností, když se nikdy nenechá odradit, nýbrž vydá úplně vše, tak se najdou i ostatní, kteří budou rozhodnuti stát se jeho přívrženci, a že z tohoto zástupu bude pozvolna na celý národ vyzařovat stále silnější víra, ta kvalitní část národa se sejde a nakonec tato kvalitní část dostane moc ve státě.

Dnes zastávám přesně ten stejný postoj: Osud či Prozřetelnost dají vítězství tomu, který si jej nejvíce zaslouží!

Mohli jsme jej mít již v roce 1918. Německý národ si jej však tehdy nezasloužil. Byl sám ze sebe zmatený a stal se sám sobě nevěrným. To byl také důvod, proč jsem se jako neznámý a bezejmenný rozhodl uprostřed naprostého úpadku začít znovu budovat a měl jsem víru, že se to musí podařit. Neboť jsem před sebou neviděl nějaké rezignované zjevy upadlého měšťácko-marxistického světa, nýbrž miliony statečných mužů, kteří učinili vše co mohli, a kteří neuspěli, protože jich vlast nebyla v té kritické hodině hodna a selhala. Tehdy jsem byl toho přesvědčení, že pokud by se podařilo dát do pořádku nejprve německý národ uvnitř a strhnout s sebou jeho nejlepší

jádro, pak už nebude možné, aby se takový rok 1918 znovu opakoval.

Od té doby, co jsem došel k tomuto závěru, uplynulo přes dvacet let. Před deseti lety jsme stáli před generální zkouškou, poté co ještě deset let před tím bylo naše hnutí prozkoušeno nejtěžším způsobem, někteří ztratili víru a naši protivníci nás označovali již za mrtvé. Stačí si vzpomenout jen na tuto dobu! Byl to skoro zázrak. Hnutí, které se právě chystalo sáhnout po moci, skončilo v troskách a v nicotě. Jejich vůdci byli buďto mrtví nebo zranění, uvrženi do vězení nebo na útěku.

A přesto bylo potřeba skoro deset let, aby se mohlo hnutí pozvednout jako Fénix z popela. A když jsme se zde setkali před deseti lety, měli jsme za sebou právě jednu porážku. Mnozí se domnívali, že jsme promeškali dobu, protože jsme nezasáhli v ten okamžik, ve kterém se v jejich očích pro nás něco nabízelo, což by však hnutí přineslo akorát zátěž, avšak žádnou možnost k vyhodnocení jeho záměrů a cílů. Tehdy jsem také stál před vámi, moji staří členové strany, ve stejném kruhu jako dnes, bezpodmínečně přesvědčen, že vítězství připadne tomu, který si jej nejvíce zaslouží a že tedy musí být naším prvním úkolem činit tak, abychom si jej zasloužili.

Mezinárodní Žid – hnací síla protivníků

Když nyní po deseti letech pohlížím na celý vývoj, tak mohu říci: Více, jak nás, Prozřetelnost neobdařila ještě žádný národ. Co úžasného jsme dokázali za poslední tři roky, navzdory nepřátelům z celého světa, je v celé historii naprosto jedinečné. A nic na tom nemění ani to, že byly přirozeně v tomto roce také krize. Mohu vám připomenout jen tu velkou krizi, kterou jsme museli ustát v Norsku, kde byla situace takříkajíc o fous

a kde jsme si museli klást otázku: Budeme schopni udržet Narvik, nebo celá operace nakonec selže? Bylo třeba nezměrné víry, abychom tehdy neselhali. Tato víra byla nakonec oceněna. Daleko od vlasti, sotva s ní spojen jednou jedinou bezpečnou spojnicí na této předsunuté pozici, bojoval malý hlouček německých hrdinů. Ti museli nakonec Narvik dokonce vyklidit, takže naši protivníci jásali. Avšak jejich statečnost a fanatická vůle za žádných okolností nekapitulovat přinesla nakonec přeci jen vítězství jim a ne protivníkovi.

Když nyní pohlížíme na tuto dobu od r. 1928 ještě jednou, tak si uvědomujeme jedno: Stojíme dnes před stejnými protivníky, které jsme před sebou měli tehdy. Před velkou válkou to byli ti stejní protivníci, proti kterým musíme bojovat i v této válce. Ve dvou věcech se však dnešní doba liší od té tehdejší:

Zaprvé: Jasné rozpoznání pozadí jednání našich protivníků a jejich hnacích sil; a zadruhé: Naše mezitím vybojované světově-historické úspěchy.

Někdo by si možná přitom mohl pokládat otázku: Proč nyní bojujeme tak daleko? Bojujeme tak daleko proto, abychom chránili naši vlastní zemi, abychom válku udrželi co nejdále od nás a ušetřili jí toho, co by jinak bylo jejím osudem a co musí nyní zažívat jen pár německých měst. Je tedy proto lepší mít frontu tisíc, a když to bude nutné, tak i dva tisíce kilometrů vzdálenou od vlasti, nežli mít frontu na hranicích a muset ji udržet.

Protivníci jsou stále ti stejní a za těmito protivníky stojí ta samá hnací síla: Mezinárodní Žid. Opět to není žádná náhoda, že se tyto síly kdysi nacházely uvnitř a nyní jsou opět venku. Uvnitř proti nám tehdy stála stará známá koalice, která sdružovala všechny nepřátele Říše, počínaje tehdejšími novinami Frankfurter Zeitung[22], přes burzovní spekulanty až po Rote Fahne[15] včetně všeho, co bylo mezi tím. Dnes máme za nepří-

tele tu stejnou koalici zvenčí, počínaje šéfem této mezinárodní svobodozednářské lóže, Položidem Rooseveltem a jeho židovskou kohortou, až po typické Židovstvo v marxisticko-bolševickém Rusku.

Jsou to stejní nepřátelé jako tehdy. Stejní protivníci. A není náhodou, že stejný stát, který tehdy vyslal jednoho muže, aby se ve světové válce vlnou vylhané propagandy pokoušel přivést Německo ke zhroucení, to dnes zkouší se stejnou metodou. Tehdy se jmenovala „Wilson“, dnes se jmenuje „Roosevelt“. Tehdejší Německo, bez jakékoli státní a národně-politické výchovy, bez jakékoli jednoty, bez jakékoli osvěty ohledně problému židovské otázky a jejích účinků, této moci padlo za oběť. Je velikým omylem, když si naši dnešní protivníci namlouvají, že se to bude opakovat podruhé. Neboť jestliže jsme tehdy byli snad nejhůře organizovaným národem světa, který vůbec existoval, tak jsme dnes bezpochyby národem na světě nejdisciplinovanějším. Když se tedy někdo někde jinde na světě domnívá, že pomocí toho může národem otřást, pak nezná dnešní vůli tohoto národa, nezná jeho nosnou sílu, která tento národ vede politicky, nezná nacionálněsocialistickou stranu a její ohromnou organizaci.

Jen v Německu se uskutečňuje sociální stát

Nemá ani tušení o tom, co toto hnutí od té doby dokázalo. Jak tento národ nadchlo svými výkony a jak se mu podařilo uskutečnit sociální myšlenku, osvobozenou od mezinárodního švindlu a všech těch pokryteckých tirád, a to všechno takovým způsobem, jako žádný jiný stát.

Jsem tedy klidný vůči každému Němci, který dnes bojuje na východě a který se nyní vrací. A na každého mohu směřovat

otázku: Podívejte se na naše zařízení, srovnejte naše ubytovny, srovnejte naše kolonie, které budujeme, srovnejte naše sociální zařízení s tím, co jste nyní viděli tam na druhé straně. Srovnejte osud a životní podmínky německého sedláka s životními podmínkami ruského sedláka. Srovnejte to, můj milý příteli, a pak mi řekněte svůj názor: Kdo to udělal lépe? A především, kdo to myslel upřímněji? Dosud se nevrátil ještě nikdo, kdo by mohl vyjádřit jiný pohled, než že pokud byl vůbec někde uskutečněn sociální stát, pak se tak stalo pouze a jen v Německu.

To je také přeci důvod, proč tento ostatní svět, pakliže zastupuje zvláště kapitalistické ideály, postupuje proti nám. Je to jako jeden koncern, který si dnes ještě dovoluje vládnout, dirigovat a – když je to nutné – také i mučit svět podle svých soukromých kapitalistických zájmů. Když například před několika dny jeden snobský naparfémovaný dacan, jistý Mr. Eden, prohlásí: »My Angličané máme zkušenost s vládnutím.« Tak se můžeme ptát jen: S vládnutím? S vykořisťováním! S pleněním! Co má znamenat zkušenost s vládnutím, když v nějaké zemi, která sama s 46 miliony lidí ovládá 40 milionů čtverečních kilometrů celého světa, je v době začátku války dva a půl milionu nezaměstnaných. Kde je tu nějaké umění vládnout? Nebo dokonce umění vést? Je to jenom nezodpovědnost vykořisťování! A když tento stejný muž potom říká: »My máme vytříbený instinkt pro idealistické a materiální hodnoty…« To ano, to máte! Idealistické hodnoty jste všude zničili a materiální hodnoty jste ukradli a pomocí brutálního násilí si přivlastnili! Po 800 let si tento národ podmaňoval a zotročoval stát za státem, národ za národem, kmen za kmenem. Kdyby skutečně bývali takovými zářnými regenty, tak by nyní – poté co indický národ vyjádřil jasnou vůli, že chce, aby konečně odešli – mohli přeci jít, aby vyčkali, zda je Indové budou opět volat zpět. Oni však kupodivu nešli, ačkoli umí tak úžasně vládnout. A nadto jsou všichni

tito plenitelé zajedno, lhostejno, zda-li pobíhají v marxistické čapce nebo s privátně-kapitalistickou maskou.

Ne, přátelé. Vládnout neumíte. Umíte si akorát podmanit národy a potom je nechat zbídačit. Ku vašemu prospěchu. Kupa mimochodem velmi bohatých lidí židovského a nežidovského původu zde určuje osud světa. Německu samému se již dostalo příkladu, jakým způsobem tito lidé vládnou.

Když se v roce 1918 zhroutila Říše, obrátil se tehdy naivní a důvěřivý německý národ na tyto lidi v naději, že by tito snad mohli ukázat cestu, která by je opět vyvedla z bídy. Bylo to demokratické Německo, nikoli Německo nacionálněsocialistické. Neboť my bychom ani nepřišli, kdyby toto demokratické Německo nebylo takovým způsobem zpustošené a sedřené. Tehdy se pokusili udělat z Německa další Indii a to se jim z větší části také podařilo.

Například dokázali to, že sedm milionů mužů nemělo žádný příjem a dalších sedm milionů mělo příležitostné práce. Dokázali to, že sto tisíc sedláků bylo vyhnáno ze svých statků, že obchod a doprava byly zcela utlumeny a že o nějaké sociální podpoře již nemohla být vůbec řeč.

Idealistické nebo materialistické hodnoty?

A když nyní ten vůbec největší syčák, nemůžu ho označit jinak, Roosevelt přijde a prohlašuje: »Musíte zachránit Evropu americkými metodami...« Tak musím říct pouze: Ten pán měl laskavě zachraňovat svoji vlastní zemi. Pak by býval neměl zapotřebí chodit do války. Bylo by bývalo pro něj účelnější odstranit svých 13 milionů nezaměstnaných než uvrhávat svět do války. On to však udělal proto, že nezvládl své vnitřní problémy. A protože se stejně jako jeho britští spojenci vydal na lup

s vidinou nikoli idealistických, nýbrž především materiálních hodnot. Neboť idealistické hodnoty, kromě odhadování ceny a podobných hovadin, zná nějaký Roosevelt stejně tak málo jako Angličan. Z tohoto umění vládnout našich protivníků a otřesných následků našeho demokratického Německa povstalo pozvolna nacionálněsocialistické hnutí. Kdyby tehdy učinili Německo skutečně šťastným, neměli bychom vůbec žádný podnět a já bych neměl žádný důvod k tomu, den co den, týden co týden, měsíc co měsíc, rok co rok se věnovat této práci. Neboť toto víte také, moji staří spolubojovníci, že jsem tehdy nelelkoval. Nehovořil jsem tam či onde v nějakém fajnovém klubu, ani jsem si nesedl před nějaký krb a nevěnoval se klábosení. Já jsem tehdy putoval sem a tam, křížem krážem německými zeměmi odshora až dolů, od východu na západ a lopotil jsem se, jen abych opět osvobodil svůj národ od této nouze, do které jej uvrhli tito regenti mezinárodního kapitálu. Toto tehdejší spiknutí Židů, kapitalistů a bolševiků – toto spiknutí jsme chtěli odstranit. A nakonec jsme jej také odstranili. A sotva bylo odstraněno, začal ostatní svět okamžitě znovu se svým obkličováním. Tehdy to bylo císařské Německo, nyní je to Německo nacionálněsocialistické. Tehdy to byl císař, dnes jsem to já. Jen jeden rozdíl tu je: Tehdejší Německo bylo teoreticky císařské, prakticky však zcela zhroucené. Tehdejší císař byl mužem, který ztratil veškerou sílu k odporu proti těmto nepřátelům. Ve mně však mají nyní protivníka, který na slovo „kapitulovat" vůbec ani nepomýšlí.

Ještě když jsem byl malý kluk, tak to tehdy možná byla nevychovanost, avšak jako u dospělého člověka je to možná přeci jen ctností, a sice můj zvyk, ponechat si poslední slovo. A všichni tito protivníci mohou být přesvědčeni: Tehdejší Německo složilo zbraně ve tři čtvrtě na dvanáct. Já jsem však vždy přestal v zásadě až pět minut po dvanácté.

To poznali moji vnitřní nepřátelé už před deseti lety. Měli na své straně veškerou moc a já byl samotný muž s malým hloučkem přívrženců.

Německo je dnes ve válce tím silnějším

A dnes musím říci, že víra našich vnějších nepřátel v to, že nás mohou skrze svoji moc rozmačkat, je již téměř směšná. Neboť ve skutečnosti jsme dnes my těmi silnějšími. Když dnes sečtu počet lidí, kteří jsou dnes v našem táboře a v tomto táboře bojují a pracují, tak ten přesahuje počet těch, kteří se staví proti nám. To nesnese žádné srovnání s tou situací kdysi.

Dnes se tento boj vede vojensky. My za sebou máme obrovskou německou historii. Angličané říkají, že ještě nikdy neprohráli válku. Oni prohráli mnoho válek, ale oni bojovali v každé válce až do posledního svého spojence. To odlišuje anglický způsob vedení války od toho našeho.

Stačí, abych z naší minulosti vytáhnul jen jednoho velikána, jehož osud je podobný tomu našemu. Fridrichu Velikému nestála po boku ani v té nejhorší chvíli koalice 54 milionů proti zhruba 3,9 milionům. Když dnes srovnám naši pozici s tou jeho, naše předsunuté jednotky s jejich opěrnými body daleko za hranicemi, pak musím tedy říci: Jsou pěkně hloupí, pokud si myslí, že můžou Německo někdy rozmetat, a především, že mi snad můžou vůbec něčím imponovat!

Vím velmi dobře, že tento boj je velmi těžký. A to je také zřejmě rozdíl mezi mnou a řekněme nějakým panem Churchillem. Churchill říká, že jsme, říšský maršál a já, vedli v poslední době plačtivé řeči. Tak já nevím... Když tedy někdo někomu praští zprava a zleva a ten potom řekne, že je to absolutní defétismus, tak potom nemá cenu se s někým takovým bavit.

Vichřice z východu mohla zpustošit Evropu už v roce 1939

Mě již od roku 1939 není vůbec do breku. Předtím jsem však byl velmi smutný. Neboť jsem činil všechno, abych zabránil válce. V těchto dnech vydal Sven Hedin knihu, ve které chvályhodně doslovně cituje moji tehdejší, skrze Angličany zprostředkovanou, nabídku Polsku. Musím říct, že jsem pociťoval jisté chvění, když jsem znovu pročítal tuto nabídku. A mohu děkovat jen Prozřetelnosti, že to všechno zařídila jinak. Potom by totiž, z toho, co dnes všechno již vím, byla bývala přijata tehdejší nabídka, tak by Danzig (Gdaňsk) byl německý, ale jinak by všechno zůstalo při starém. Věnovali bychom se našim sociálním úkolům, pracovali bychom, zkrášlovali bychom naše města, stavěli bychom bytové kolonie, dávali bychom do pořádku naše cesty, zřizovali bychom školy, budovali bychom skutečný nacionálněsocialistický stát. A na brannou moc bychom tak pravděpodobně vydávali velmi málo. A jednoho dne by se rozbouřila tato vichřice z východu, přehnala by se přes Polsko a než bychom to postřehli, tak by stála pár, sotva 150 kilometrů východně od Berlína.

Že k tomu nedošlo, za to děkuji těm pánům, kteří tehdy odmítli. Ostatně: Před třemi lety jsem to také ještě nemohl tušit. Před třemi lety jsem z toho byl smutný. A když bylo potom polské polní tažení u konce, chtěl jsem ještě jednou nabídnout ruku k míru. Ten by tyto protivníky nestál nic. Víte, že to odmítli. Byl jsem nucen vést další a další polní tažení. A znovu jsem se v roce 1940 pokusil nabídnout ruku k míru. Byla opět odmítnuta. Tím byl pro mě tento případ vyřízen! Neboť každá nabídka míru byla těmito protivníky vykládána jako slabost a proto vyhodnocována ke škodě Německé říše. Tím by bylo nezodpovědné pokoušet se o něco takového ještě jednou. Bylo

mi jasné, že teď je možné jen jedno: Jeden stát nebo jeden svět musí nyní padnout! Buď ten náš nebo ten druhý. My nepadneme, takže padne ten druhý!

Vzpomeňte si, moji staří spolubojovníci, jak často jsem podával svoji ruku vnitřnímu nepříteli. Jak dlouho jsem se snažil je získat, jak jsem o ně usiloval. To všechno jsem činil, abych dosáhnul rozumného porozumění. Teprve, až to již bylo marné, jsem se rozhodl sáhnout k prostředkům, které je možné prosadit, když zdravý rozum začne mlčet. To byli naši SA a SS. A konečně nadešla hodina, kdy jsme se s těmito protivníky vypořádali. A sice jak! Tento vnitřní boj byl možná zdánlivě lehčí než boj s vnějším světem! Ve skutečnosti byli muži, kteří kdysi vedli boj uvnitř také bojovníky s vnějším světem a jsou dnes opět bojovníky uvnitř i směrem ven. Neboť to je pro nás nacionální socialisty důvod být hrdými. Když tehdy bojovalo buržoazní Německo, skládající se z narcisů, měšťáků, centralistů atd., tak – abych uvedl jen jeden příklad – z poslanců Říšského sněmu padli v průběhu války z celkových dvou milionů obětí dva poslanci. Nacionálněsocialistický Říšský sněm ztratil doposud, myslím, 30 svých členů na válečném poli, a to při počtu sotva 350 000 celkových mrtvých. To je přeci zcela jiný poměr! A když počítám poměr mých stranických příslušníků, pak musím říci: Všude tam, kde moji muži SA, moji členové strany, nebo muži SS stojí na frontě, splňují příkladně svoji povinnost.

Odmítané nabídky míru vystřídal nekompromisní boj

I zde se Říše změnila. A především bojovala se zcela jiným vědomím. Vy víte, jaký osud by nás čekal, kdyby měl zvítězit ten druhý svět. A protože tento osud známe, neexistuje zde ani v nejmenším myšlenka nějakého kompromisu. Když tito muži

čas od času říkají, že je to zase od nás nějaká nabídka míru, kterou činíme, jen abychom vlastním lidem dodali trochu odvahy. Od nás už se žádných nabídek míru nedočkají. Ta poslední byla vyslovena v roce 1940. Teď už je jen jedna nabídka. A ta se jmenuje „boj". Tak jak jsem v určitý okamžik řekl i vnitřnímu nepříteli: S vámi se nelze dohodnout smířlivou cestou. Chcete násilí, tak ho tedy teď dostanete. A tito nepřátelé byli odstraněni.

Také ještě jiná moc, která byla v Německu velmi silná, mezitím zažila zkušenost, že nacionálněsocialistická proroctví nejsou žádnými frázemi. Je to ta hlavní moc, které za všechno to neštěstí vděčíme: Mezinárodní Židovstvo. Jistě si ještě vzpomínáte na zasedání Říšského sněmu, ve kterém jsem prohlásil: Jestli si Židovstvo představuje, že snad vyvolá válku k vyhlazení evropských ras, pak nebude výsledkem vyhlazení evropských ras, nýbrž vyhlazení Židovstva v Evropě. Vždy se mi vysmívali jako prorokovi. Z těch, kteří se tehdy smáli, se mnozí již nesmějí. Ti, kteří se smějí stále, se za nějakou dobu také přestanou smát. Tato vlna se rozšíří přes Evropu do celého světa. Mezinárodní Židovstvo bude odhaleno v celé své démonické nebezpečnosti. My, nacionální socialisté, se o to postaráme. V Evropě bylo toto nebezpečí rozpoznáno a stát za státem se připojuje k našemu zákonodárství.

K tvrzením cizí vojenské propagandy

A tak v tomto obrovském zápolení vidíme stejně jen jedinou možnost: To jest vítězství beze zbytku. A zůstává už jen otázka, zda vůbec existují důvody o tomto úspěchu pochybovat. Pokud sledujete naše protivníky v jejich propagandě, pak musím říct, že se to dá srovnat jen s výrokem: „Nebesky jásaje, utrápen

k smrti.“ (Citát Goethe, Egmont III. – pozn. vyd.) Jen maličký úspěch někde stačí a už hýří nadšením, že nás již zničili. Potom se otočí na další stránku a jsou zase celí zarmoucení a zasmušilí. Mohu poukázat jen na jeden příklad: Když si přečtete ruský vojenský zpravodaj od 22. června 1941, tak se každý den dočtete: »Boje nepodstatného« ale i »podstatného charakteru,« »sestřelili jsme trojnásobek německých letadel.« Množství potopené lodní tonáže v Baltském moři je údajně větší než celková válečná lodní tonáž, kterou mělo Německo před válkou. Prý nám zničili tolik divizí, že bychom ani tolik divizí nedali dohromady. Především však: Bojují na stále stejném místě! Tam či onde říkají skromně po 14 dnech, že evakuovali nějaké město. Ale obecně bojují již od 22. června pořád na stejném místě! A stále úspěšně! Stále nás prý zatlačují a při tomto pokračujícím zatlačování došli nyní pomalu až na Kavkaz. Já říkám: Pomalu! Rád bych to řekl našim protivníkům, nikoli našim vojákům. Neboť to, co naši vojáci zde předvedli za tempo, je gigantické! I letos to bylo obrovské a historicky jedinečné. Že věci nyní nedělám vždy tak, jak si to ostatní právě přejí – ano, já přemýšlím o tom, co si ostatní pravděpodobně myslí, a dělám to pak z principu jinak. Když tedy pan Stalin očekával, že zaútočíme uprostřed, tak já jsem nechtěl útočit uprostřed. Nejen proto, že v to snad věřil pan Stalin, nýbrž proto, že mi na tom vůbec nezáleželo. Chtěl jsem dojít k Volze, na určité místo, k určitému městu. Náhodou nese Stalinovo jméno, ale prosím nemyslete si, že jsme tam pochodovali právě proto – mohlo by se jmenovat klidně úplně jinak – nýbrž jen a pouze proto, že je tam velmi důležitý bod. Tam se dá totiž odstřihnout doprava 30 milionů tun materiálu, z toho téměř devět milionů tun ropy. Tudy protéká všechna pšenice z oněch gigantických oblastí Ukrajiny a Kubáně a přepravuje se tudy na sever. Přepravoval se tudy mangan. Bylo tam gigantické překladiště. To jsem chtěl zabrat.

A víte, že my jsme skromní. My ho totiž už máme! Zbývá tam pouze již jen pár místeček. Nyní ostatní říkají: »Proč tedy nebojují?« Protože nechci způsobit další Verdun, nýbrž protože to chci raději provést zcela malými útočnými jednotkami. Čas přitom nehraje žádnou roli. Žádná loď se již nedostane nahoru po Volze. To je rozhodující!

Také nám vyčítali, proč jsme potřebovali být tak dlouho u Sevastopolu. Protože jsme tam nechtěli rozpoutat další gigantické masové vraždění. Už tak teče dost krve. Ale Sevastopol padl do našich rukou a Krym také padl do našich rukou a my budeme nadále neústupně a vytrvale dosahovat cíle za cílem. A když se teď bude snažit protivník sám zaútočit, nevěřte prosím, že ho budu chtít předejít, nýbrž v tomtéž okamžiku na něj nechám zaútočit. Neboť obrana je pak ještě stále levnější. Jen ať v klidu zaútočí, velmi u toho vykrvácí a my to i přesto ustojíme. V každém případě totiž na Pyrenejích nebo před Sevillou nestojí Rus. To je totiž ta stejná vzdálenost, kterou dnes máme my ve Stalingradu nebo řekněme u Tereku. Dnes jsme všude tam. To nakonec nemůže popřít nikdo. To jsou fakta. A když už to nejde jinak, tak nám říkají, že to je chyba. Potom najednou otočí a říkají, že to vůbec byla chyba, že šli Němci až do Kirkenes nebo do Narviku, nebo teď do Stalingradu. »Co chtějí u Stalingradu, zrovna u Stalingradu? Kardinální chyba! Strategická chyba!« Jen počkejme, zda to byla skutečně strategická chyba. Pozorujeme to na mnoha příznacích, zda to byla tak velká chyba, že obsazujeme Ukrajinu, že obsazujeme železorudnou oblast Krivoj Rog, že jsme se zmocnili manganových ložisek, zda to byla opravdu taková velká chyba, že jsme se zmocnili Kubáně, snad největší sýpky na celém světě. Zda to byla chyba, že jsme, můžeme s klidem říci, zničili čtyři pětiny nebo pět šestin všech jejich rafinerií, nebo jsme nad nimi převzali kontrolu, že jsme získali, respektive

zastavili jejich produkci devíti či deseti milionů tun ropy. Že jsme odstřihli další transport možná sedmi, osmi nebo devíti milionů tun po Volze. A co se ještě všechno chystáme udělat. Jestli tohle všechno byla chyba, to se teprve uvidí. Opravdu nevím, jestli by se bývalo Angličanům podařilo zabrat naše Porúří a Rýn, potom ještě Dunaj, Labe a k tomu také Horní Slezsko. Je to to stejné jako třeba Doněcko, železorudná oblast Krivoj Rog a Kerč. A jestli by třeba také získali naše zdroje petroleje či magdeburskou oblast. Jestli by i potom řekli: »Velkou chybu jsme udělali, že jsme tyto věci sebrali Němcům! Byla to…chyba.«

To ať namlouvají svým vlastním opravdu úzkoprsým a duševně omezeným národům, lhostejno, zda jim pak nějakou část z toho uvěří či ne. Zdá se však, že ani tam tomu všichni nevěří, neboť jsou v tisku slyšet i prohlášení, které jsou občas i velmi rozhořčená a říkají, ať už konečně s těmi nesmysly přestanou. Pokud to říkají, aby to namluvili nám, tak pak musím říct: Pak opravdu zaměňujete dnešní Německo s Německem, které, co já vím, žilo před kolika staletími. Dnešnímu Německu to nemůžete namluvit. A pokud chcete snad dokonce něco namluvit mně, tak potom mohu říci: Své strategické plány jsem ještě nikdy nedělal podle receptů či názorů druhých. Jistě to byla také chyba, že jsme svého času učinili průnik do Francie a nešli kolem dokola. Přesto se to však vyplatilo. V každém případě byli Angličané z Francie vypoklonkováni. Jistě, byli tehdy ve Francii přeci delší dobu. Myslím, že tehdy už předtím prohlašovali, že tam mají kolem milionu mužů. A nezapomínejme ještě něco, moji členové a členky strany: Oni byli tehdy již tak blízko našich hranic. Měli tam 13 divizí a kromě toho ještě něco přes 130 francouzských divizí a zhruba 24 belgických a ještě 20 holandských divizí. Přímo u našich hranic. U Rýna! U našeho Rýna. A kde jsou dnes?

A když proto dnes říkají, že celkem postupují pro mě za mě někde v poušti… Oni už několikrát postoupili – a pak zase postoupili zpátky… Rozhodující v této válce je, kdo zasadí poslední ránu! A zde můžete být přesvědčeni, že to budeme my!

Stejné je to s jejich produkcí. Oni produkují vše. Přirozeně. A především všechno lépe než my. Když Američané s něčím vyrukují… Četl jsem to před pár dny. Zkonstruovali prý novou ponorku. Když jsem to četl, myslel jsem si hned: To bude určitě zase ta nejlepší. A aby ne! Dole stálo: »Nejlepší ponorka světa, nejgeniálnější konstrukce, v potápění ta nejlepší a nejrychlejší.« Proti tomu jsme my s našimi ponorkami přeci úplní amatéři!

Moji němečtí soukmenovci!

My nespíme! Ani naši konstruktéři nespí. V zimě 1939/40 prohlásil jistý pan Churchill, že ponorkové nebezpečí je zažehnáno. Každý den prý zničil dvě, tři, pět ponorek. Zničil více ponorek, než jsme kdy měli. Nic totiž nezničil, nýbrž já jsem tehdy zase „udělal velkou chybu“.

Ta chyba byla totiž ta, že jsem nechal bojovat jen zcela malou část našich ponorek a tu větší část jsem ponechal pro výcvik mužstva pro nové ponorky. Na nepřítele šel tehdy tak malý počet ponorek, že se ještě dnes stydím to říct. Ta větší část, a sice více než desetinásobek, tehdy zůstala ve vlasti a cvičila stále nové posádky. A potom od určitého momentu začala i u nás zbraňová výroba. Výrobu zbraní přeci nemohou mít pouze Američané, i když dělají, jako by byli jediní, kdo tomu rozumí. Když říkají, že staví tolik a tolik válečných lodí, ba, když k tomu připočítávají i své korvety a rybářské bárky a potom na to postaví kanón, dobře, může být. Když však všechno spočítáme, rozhodně nevyrábíme méně, jen, myslím si, účelnější lodě než oni. To se opět prokázalo. Opět jsme nyní potopili přes 24 milionů tun – to je skoro o 12 milionů tun více než ve světové válce dohromady a počet ponorek přesáhl dnes

významně počet ponorek světové války. A my vyrábíme dál, a sice všechny zbraně.

A když ti pánové na druhé straně říkají, že mají nějakou zázračnou novou zbraň... Ti nemají zdaleka tušení, jestli ji už dávno nevlastníme my. I zde je mým zvykem přijít s novou zbraní tehdy, když je ta stará skutečně už nevhodná. Proč předem prozrazovat nové zbraně? Až doposud se tato taktika vždy osvědčila. My jsme přeci vždycky měli horší zbraně, samozřejmě! My jsme přeci ti, kdo mají horší vojáky, to je přeci jasné. My máme také daleko horší organizaci! Kdo by se taky divil, když tyto organizační génie, jako třeba Churchilla a Coopera a Chamberlaina a ty ostatní lidi... nebo dokonce Roosevelta – tohoto organizátora par excellence – když tyto lidi srovnáme, tak jsme byli přirozeně organizačně naprostí amatéři. To je přeci jasné. My jsme však doposud dosahovali jednoho úspěchu za druhým a to bylo rozhodující. Vždyť to bylo přeci to stejné uvnitř, moji příslušníci strany. I uvnitř jsme prý přeci byli neustále těmi horšími. Nic jsme prý neuměli, neměli jsme podle nich žádné schopnosti. Ale jednoho dne jsme dostali do rukou moc. A to bylo rozhodující.

Je pochopitelné, že nelze v takovém celosvětovém zápolení, které se nám dnes vyjevuje, počítat s tím, že budeme mít stále nový úspěch týden co týden. To je nemožné. To však není vůbec rozhodující. Rozhodující je, že se pozvolna zaujímají pozice, které protivníka musí zničit a které se potom také udrží, že se opevní tak, že je již nebude možné získat zpět. A zde mi můžou věřit: Co je jednou naše, to držíme skutečně tak pevně, že v této válce se tam, kde už stojíme my, nikdo jiný nedostane. Na to se mohou spolehnout.

Kromě toho se tato válka od té doby strašně roztáhla. K našim spojencům Itálii, Rumunsku, Maďarsku, Finsku a všem těm ostatním evropským národům, Slovákům, Chorvatům,

Španělům atd., kteří zčásti stavěli do pole dobrovolníky, jako třeba nordičtí dobrovolníci, k tomu přibyla ještě další světová mocnost. Světová mocnost, která prý také trvale zažívá porážky. Od počátku vstupu Japonců mají prý jen neúspěchy. Všechno byla chyba, co Japonci činili. Ale když ty chyby sečtete, tak vám z toho vyplyne něco podstatného. Oni dostali asi 98 procent pryžové produkce Američanů, obdrželi největší produkci cínu světa, dostali obrovské zdroje ropy atd. Tedy, když někdo dělá takovéhle chyby, může být s nimi spokojen. A obráceně dosáhli ti ostatní jen samých vítězství, geniálních, odvážných, heroických, promyšlených vítězství – se svými velkými vojevůdci. Jako Mac Arthur a Wavell, nebo s někým z těchto velikánů, jaké svět ještě neviděl.

Ti gauneři již píší tlusté knihy o vojevůdcích minulosti, a přesto ti lidé, kteří žádné vojevůdce neměli, to dnes v této válce dotáhli dále, než ti, kteří jsou vojevůdci požehnaní.

Poučení ze zhroucení hnutí v roce 1923

Právě v dnešní den, který pro nás představuje vzpomínku na největší zhroucení našeho hnutí, mohu jen říci: Pro nás nacionální socialisty musí tato vzpomínka představovat nesmírné posílení, navzdory všem nebezpečím se nikdy nenechat zviklat, nikdy neuhnout, postavit se každé nouzi a vydržet i tehdy, když nepřítel hrozí. Pak se musí člověk hlásit k Lutherovým slovům: „A i kdyby byl svět plný ďáblů, nám se to přece podaří!“

Právě dnes pohlížím do budoucnosti s velkou jistotou, poté co jsme přečkali minulou zimu. Zimu, kterou jsem tehdy, když jsem k vám mluvil před rokem, nebyl s to rozpoznat v celé její hrozné nebezpečnosti. Dnes pohlížím do budoucna úplně

jinak. Tehdy na mnoha myslících lidech tak nějak spočívala tíha vzpomínek na napoleonský osud z r. 1812. A tu byla zima z roku 1812 jen přesně z 50 procent tak chladná ve srovnání se zimou, kterou máme za sebou v minulém roce. V tomto roce jsme připraveni úplně jinak. Možná bude i v této zimě jednomu či druhému chybět to či ono, ale celkově jsme na tuto zimu vyzbrojeni úplně jinak. To mohu říci. I kdyby měla být přesně tak těžká jako ta poslední. Všechno to, co se nám přihodilo minulou zimu, se nám tentokráte nestane. A jistě, jednou jsem zmínil, že jeden velký filosof vyslovil myšlenku, že když muže rána neskolí, učiní ho ještě silnějším. A tedy říkám: Ty rány, které nás minulou zimu neskolily, nás učinily ještě silnějšími.

Ať už stojí fronty kdekoli, Německo bude neustále bránit a přecházet do útoku a já nepochybuji ani vteřinu, že náš postup se nakonec setká s úspěchem.

Když dnes Roosevelt realizuje svůj útok v severní Africe s poznámkou, že ji musí chránit před Německem a Itálií, pak není třeba nad frázemi tohoto starého gaunera ztrácet ani slovo. On je bezpochyby obergangster celého toho klubu, který stojí proti nám. Avšak rozhodující a poslední slovo neřekne rozhodně pan Roosevelt. O tom může být přesvědčen. Všechny naše údery připravíme jako vždy od základu pečlivě. Však vždy přišly také ve správnou dobu a žádný výpad, který proti nám byl veden, ještě nevedl k úspěchu. Už tu byl také jednou triumfální křik, když první Angličané přistáli v Buloni a pak postupovali. Po šesti měsících byl tento triumfální křik pryč. Dopadlo to jinak. A dopadne to i nyní jinak. Můžete mít plnou důvěru, že vedení a branná moc dělají vše, co uděláno být musí a může. Jsem však pevně přesvědčen, že za vedením a brannou mocí stojí především německá domovina a zvláště za mnou celá nacionálněsocialistická strana jako zapřisáhlé společenství.

Dnešní bojující Německo je jiné než to císařské

To, v čem se dnešní doba liší od té někdejší, je právě to, že za tehdejším císařem nestál žádný národ, zatímco za mnou stojí jedna z nejvelkolepějších organizací, která kdy byla na této zemi vybudována. Ona reprezentuje německý národ. A co ještě dále odlišuje dnešní dobu od té někdejší, je skutečnost, že na špici tohoto národa nestojí nikdo, kdo by v době krize šel do zahraničí, nýbrž že na jeho špici je někdo, kdo vždy znal pouze boj, a tím také vždy jeden princip: Bít se, bít se a opět bít se!

A ještě něco odlišuje dnešní Německo od toho tehdejšího: Tehdy mělo vedení, které nemělo kořeny v národě. Byl to přeci jen ještě pořád třídní stát. Dnes jsme uprostřed dokončení toho, co vyrostlo z tehdejší války. Neboť když jsem se vrátil z války, přinesl jsem prožitky z fronty do vlasti. Z tohoto prožitku z fronty jsem si vybudoval svoji nacionálněsocialistickou národní pospolitost. Dnes vstupuje nacionálněsocialistická pospolitost na frontu. A vy si na mnoha věcech všimnete, jak se naše branná moc měsíc od měsíce stává více nacionálněsocialistickou, jak stále více přijímá ráz nového Německa, jak se stále více odstraňují všechny předsudky a třídní hodnocení, jak se zde německá pospolitost měsíc co měsíc stále více prosazuje a jak na konci této války německá pospolitost zažije to, že se osvědčila – to odlišuje dnešní Německo od toho tehdejšího.

A tomu vděčíme za neuvěřitelné hrdinství na frontě. Hrdinství milionů jednotlivých vojáků, známých a neznámých, hrdinství desítek a desetitisíců statečných důstojníků, kteří se svými muži pociťují stále více než jednu pospolitost. Oni z této pospolitosti také částečně vyrostli. Odstranili jsme přeci všechny bariéry. Tak jako může ve straně každý zaujmout jakoukoli pozici, když je schopný, tak jako je i tomu nejchudšímu synovi národa otevřená jakákoli pozice ve státě od té doby,

co převzala vedení naše strana, přesně tak je tomu i u branné moci, a sice nikoli jen teoreticky nebo jako dílčí provedené nařízení, nýbrž v praxi je tomu skutečně tak. Dnes jsou poddůstojníci či svobodníci nositeli železných křížů či dubového listí. Nespočet důstojníků vzešel ze základního mužstva. Budujeme si válečné vojsko uprostřed války, jak to ještě svět neviděl.

A doma pracuje národ. A to musím nyní také německé domovině dokumentovat: V roce 1917 na 1918 byla stávka zbrojních fabrik – a dnes je to jeden přesčas za druhým, práce za prací! Dnes německý dělník doma ví, že kove zbraně pro své kamarády tam venku.

Hodnoty jsou vytvářeny jak na venkově, tak ve městě muži, a především také nespočtem žen. To je skutečně obrovské.

Německo nemá zlato, ale sílu idealismu

V jednom však našemu protivníkovi nemůžeme konkurovat: Tak jako byla strana kdysi tou nejchudší a jen skrze svůj idealismus svých přívrženců zvítězila, tak je dnes přirozeně i německý národ, co se týče zlata, tím nejchudším národem světa. My žádné zlato nemáme. Co však máme, je živoucí pracovní síla. To, co máme, je posvátná píle a svatá vůle a to je nakonec v takovémto boji na život a na smrt tisíckrát důležitější než zlato. Neboť co pomůžou Američanům jejich zlaté trezory kromě toho, že si mohou nechat udělat umělý chrup? Kdyby měli deset továren na syntetickou pryž, tak by to mělo větší hodnotu než všechny jejich zásoby zlata, které nashromáždili, dohromady. Já jsem dal stavět jiné věci. My jsme sice do této války nepřišli s žádným zlatem, nýbrž s předpokladem vedení tohoto boje. V každém případě – tank bez pogumovaných kol pásů my Němci nemáme, ale Angličané ho dnes mají. My válku

materiálně ustojíme a nyní o to více. Neboť jsme se dostali k bohatství oblastí nerostných surovin, které jsou nezbytné, aby bylo možné v této válce za všech okolností vydržet. A když někdo řekne: »Není to nikde vidět!« No, to je jednoduché. Jen nevěřte, moji mezinárodní kritikové, že jsme na východě stáli před zničenými železničními mosty či kolejemi, před zničenými vodními elektrárnami, před zničenými doly na železo a uhlí s rukama v kapsách. Ne! V tomto roce se pracovalo. A jak! A to se začíná nyní pozvolna vyplácet. A až nadejde nový rok, tak to se teprve dostaví ovoce této práce. Mohu také zde s hrdostí říci, že se právě přitom nesmírně osvědčila strana. Nespočet chrabrých stranických soukmenovců stojí venku a organizují zde s hrstkou lidí jako rození nacionálněsocialističtí krajští a skupinoví vedoucí obrovské oblasti a otvírají tyto oblasti našemu hospodářství, našemu válečnému hospodářství a pro naši potravu a v dalším smyslu potravu pro zachování celé Evropy.

Za celou Evropu a za idealistické hodnoty

Neboť toto není válka, kterou vede Německo samo pro sebe, nýbrž válka, kterou vedeme za celou Evropu! Jen díky tomu je možné pochopit, proč se našlo tolik přátel, počínaje severem a jihem konče, kteří bojují částečně v našich řadách, nebo jako samostatné armády, zařazené k našim spojencům a tvoří tuto obrovskou frontu světové historie. Je proto naším neotřesitelným rozhodnutím, že ten mír, který už jednou přijde a přijít musí, bude skutečným mírem pro Evropu a sice bez poručníkování oněch lidí s jejich vytříbeným instinktem pro idealistické a materiální hodnoty.

Neboť jakýpak instinkt má pro idealistické hodnoty pan Eden, to nevíme. Nikdy nic takového neprokázal ani neuká-

zal. Jeho chování o tom také nesvědčí. Především kultura jeho vlastní země není v žádném případě taková, aby nám snad mohla imponovat. O tom pánovi na druhé straně oceánu už vůbec mluvit nechci. My jsme dali světu pravděpodobně více idealistických hodnot než společnost, kterou opečovává Mr. Eden. To stejné platí pro země, které jsou našimi spojenci. Ty se mohou částečně ohlédnout na kultury, oproti kterým je kultura té anglosaské ostrovní říše skutečně nekonečně mladá, abych neřekl přímo infantilní.

Co se však týká materiálních hodnot, tak věřím, že pro ty mají skutečně fajnový instinkt. Ale ten máme my také. Jen s tím rozdílem, že se za všech okolností postaráme o to, aby materiální hodnoty Evropy šly do budoucna k dobru evropským národům a ne nějaké transkontinentální malé mezinárodní finanční klice. To je naše neotřesitelné a nekompromisní rozhodnutí. Národy Evropy nebojují za to, že potom zase přijde pár lidí se svým „fajnovým instinktem“, začnou vykořisťovat lidstvo a nechají za sebou miliony nezaměstnaných jen proto, aby naplnili své trezory. My jsme měli velmi dobrý důvod, proč jsme se odpoutali od zlatého standardu. Chtěli jsme tím odstranit předpoklady pro tento hospodářský směr a tento způsob vedení hospodářství. A je naprosto jisté, že z této války vyjde Evropa ekonomicky daleko zdravější než předtím. Neboť velká část tohoto kontinentu, která byla doposud organizována proti Evropě, je nyní postavena do služeb evropských národů.

A když někdo říká: »Aha, takže vy chcete tedy přesadit Holanďany?« Já nechci nikoho přesazovat, ale věřím, že bude mnoho lidí šťastných, když dostanou vlastní kousek orné půdy a když na ní budou moci pracovat a ne se tak namáhat a plahočit, jak je tomu v této době na tomto národy přeplněném kontinentě. Především však budou šťastni, když výnos z jejich práce připadne jim samotným a jejich národům a ne trezoru, který

stojí někde v nějaké bance v Londýně nebo v New Yorku. Proto věřím, že konec této války bude také zhroucením této vlády zlata a tím také koncem celé té společnosti, která je na této válce vinna.

Mise nacionálněsocialistické strany je nám všem jasná. Nemusím to zde opakovat. Nacionální socialismus byl vždy zjevem boje. Uvnitř mnoho, mnoho let a nyní jím musí být i směrem ven. Proto vyžaduji od každého člena strany, že bude stejně jako v době boje o moc nanejvýš fanatickým nositelem víry ve vítězství a v úspěch. Dnes je to možná lehčí než tehdy. Dnes musím obdivovat každého mého někdejšího člena strany, všechny ty muže, kteří věřili tomu malému neznámému vojákovi ze světové války. Tito muži, kteří za mnou tehdy šli, kteří za mně tehdy nasadili život, kteří dali svůj život nejen ve Staré říši, nýbrž ve Východní marce, v Sudetech a krom toho také v jiných zemích. Patří jim můj obdiv.

Dnes před námi stojí naše společná ohromná říše v boji za bytí či nebytí celého našeho národa. Každý nacionální socialista, který mi tehdy věřil, může být dnes jen fanatikem v boji s vnějším světem. On se musí probojovat ke stejným fanatickým důsledkům, které jsme měli už tehdy my.

Jsou protivníci, u kterých neexistuje žádný pardon, nýbrž u kterých je jen jedna možnost: Buď padneme my nebo padne protivník. Jsme si toho vědomi a jsme dost muži na to, abychom tomuto poznání s ledovým klidem hleděli do očí.

A to nás odlišuje od těchto pánů v Londýně a v Americe: Jestliže od německého vojáka požaduji hodně, pak nepožaduji více, než k čemu jsem byl sám vždy odhodlán. Pokud požaduji od německého národa mnoho, pak nepožaduji více, než já sám pracuji. Když požaduji mnoho přesčasů, tak sám vůbec nevím, co je v mém životě vlastně přesčas. Neboť každý jednotlivec má to štěstí, že se za určitou dobu může vzdálit od své práce a po-

tom je svobodný. Mojí prací je osud Říše. Já se od ní vzdálit nemohu, pronásleduje mě den co den od té doby, co jsem vystoupil na špici národa, ba i v těch dnech šedé bídy, naříkání, obav a zhroucení. Od této chvíle by mi byla každá dovolená pro smích. Co je pro mě dovolená? Mojí prací je Německo, můj národ, jeho budoucnost, budoucnost jeho dětí. Nepožaduji tedy od nikoho jiného více, než požaduji sám od sebe, nebo co jsem sám připraven udělat.

Vrátit úder v ten pravý okamžik

Já vím, že moji staří členové strany představují jádro tohoto hnutí a že ve vzpomínce na první krvavé oběti, které jsme přinesli, kráčí příkladně v cestě národa a že se k nim připojují statisíce a miliony nacionálněsocialistických funkcionářů, členů strany, příslušníků připojených svazů. Společný pochod všech našich mužů SA a SS, pochod mužů Pracovní fronty, pochod mužů Říšské pracovní služby atd.; zkrátka celý nacionálněsocialistický německý národ. To je dnes to úžasné, že již nestojíme sami v poušti jako kazatelé, jak jsem to kdysi zažil já, nýbrž že každé slovo, které vyslovíme směrem do národa, se dnes setká s tisícinásobnou ozvěnou. A když se protivník domnívá, že nás něčím obměkčí, tak se mýlí. Nehne se mnou, abych sešel z cesty za svým cílem. Přijde hodina, kdy vrátím úder a pak i s úrokem a úrokem z úroku.

Vzpomínáte si na dobu, kdy jsme jako členové strany museli dbát na to, abychom nepřekročili rámec legality. Jak často za mnou přicházeli členové strany a říkali: »Vůdče« – tehdy mi také ještě říkali »šéfe« nebo říkali také »Adolfe Hitlere, proč nemůžeme vrátit úder? Proč si to musíme nechat líbit?« Musel jsem je tehdy roky nutit chovat se tak, aby neohrozili naši

legalitu. Tehdy jsem také s těžkým srdcem musel vyloučit z hnutí ty členy strany, kteří si mysleli, že nemohou tohoto rozkazu uposlechnout. Rok co rok, než přišla hodina, kdy jsem je mohl zavolat zpět.

Tak je tomu i dnes. Musím kolikrát po měsíce něčemu přihlížet. Nemyslete si, že mi to nerve srdce, když slyším o těch leteckých útocích. Víte, že jsem to dlouho nechtěl udělat. Například na Paříž jsem nenechal svrhnout jednu jedinou bombu. Než jsme zaútočili na Varšavu, tak jsem na ně pětkrát směřoval výzvu, aby se vzdali. Prosil jsem, aby byly ženy a děti poslány pryč. Ani náš vyjednavač nebyl přijat. Vše bylo odmítnuto a teprve potom jsem se rozhodl učinit to, co je v souladu se všemi válečnými zákony. Když začala Anglie bombardovat naše města, tak jsem nejdříve tři a půl měsíce vyčkával. Již tehdy byli mnozí, kteří se ptali: »Proč jim neodpovídáme? Proč nemůžeme vrátit úder?« Byli jsme již na to dost silní, abychom to udělali. Čekal jsem v domnění, že se ještě přeci vrátí zdravý rozum. Ale nevrátil se. Věřte mi, dnes je to jiné. Já si to všechno dobře pamatuji. Oni to tam na druhé straně ještě pocítí, že německý duch vynalézavosti nespal, a dostanou takovou odpověď, že jim z toho půjde hlava kolem.

A již dříve jsem to musel lidem párkrát říci: To, že delší čas nemluvím, neznamená, že jsem ztratil hlas, nýbrž to znamená, že jsem řečnění nepovažoval za nutné. I dnes je tomu tak. Co mám dnes říkat? Dnes mluví konec konců fronta. Všechno ostatní je omílání slov. Jen ve výjimečných případech se chci ujmout slova. Neboť řeč fronty je velmi výjimečná řeč, která tak jako tak zavazuje každého jednotlivého Němce. Kdo čte hlášení naší branné moci a nepřihlásí se fanaticky ke svému národu, když neustále slyší o nespočtu hrdinských činů, tomu není ani řečněním pomoci. A cizina? Pro cizinu stejně nehovořím. Nikdy jsem nehovořil pro cizinu. Já hovořím jen ke svému ně-

meckému lidu. Jestli mě u toho cizina poslouchá nebo ne, je mi úplně jedno. Když pan Roosevelt říká, že neslyší mé projevy, tak mohu jen říci: Já ale nepronáším projevy pro pana Roosevelta. Jednou mi poslal své bláboly telegramem a já mu na to dal zdvořilou odpověď. Ale jinak se s panem Rooseveltem nebavím. S ním hovořím jen jedním instrumentem, kterým se dnes dá ještě hovořit, a tento instrument hovoří dostatečně jasně a hlasitě. Jinak hovořím jen ve výjimečných případech k hnutí a ke svému vlastnímu německému lidu. A všechno, co takovým projevem mohu říci, je vždy jen jedno:

Myslete bezpodmínečně, muž a žena, jen na to, že v této válce se rozhoduje bytí a nebytí našeho národa. A když to pochopíte, tak bude každá vaše myšlenka, každé vaše jednání pro naše Německo vždy modlitbou!

DOSLOV

Lukáš Beer

Ve vědeckých historických pojednáních německé jazykové oblasti převažuje dodnes neměnná shoda názoru v tom, že Hitlerovo standardní dílo Mein Kampf bylo ve srovnání se svou masovou rozšířeností v německých domácnostech vlastně sotva čtenou knihou. Byla sice kupována po stotisících exemplářů, ale pouze určitý podíl lidí ji ve skutečnosti četl nebo se důkladně seznámil s jejím obsahem a přisuzoval jí proto odpovídající význam. Na této skutečnosti nic nezměnila ani okolnost, že nacionálněsocialistický stát po roce 1933 projevoval snahy rozšiřovat exempláře knihy různými způsoby mezi široké vrstvy obyvatelstva, např. formou svatebního daru při obřadu či hromadným zasíláním knih vojákům branné moci na frontu. „Mýtus nečteného bestselleru“ se teprve nedávno ve své nové práci pokoušel vyvrátit rakouský historik Othmar Plöckinger, nicméně i on sám ve své studii[(1)] přiznává, že vysoký počet vydaných, prodaných a v knihovnách zapůjčených výtisků knihy Mein Kampf v Německu v letech 1933–1945 ve skutečnosti nevypovídá nic spolehlivého o tom, jak tato kniha byla vnímána čtenáři, a především, do jaké míry se její (mnohdy knihou obdarovaný) vlastník ve skutečnosti s obsahem této publikace seznámil.

Vyvstávají dvě zásadní otázky: Lze známý Hitlerův programový spis vůbec považovat za dostačující podklad při studiu

myšlenkových pochodů a studiu osobnosti budoucího německého „Vůdce" a při rozboru světonázorových otázek nacionálního socialismu, nebo jej lze chápat jako jeden ze stavebních kamenů? S kterými myšlenkami a názory byla tehdejší německá veřejnost obeznámena důvěrněji – s vývody zveřejněnými v onom světoznámém „nečteném bestselleru", nebo s argumenty a pasážemi velkého množství poutavých projevů Adolfa Hitlera, které se zapsaly do paměti dobových svědků? A můžeme z předcházejícího vyvodit i třetí, neméně napínavou otázku: S čím se valná většina upřímných přívrženců Adolfa Hitlera opravdu identifikovala a co ji vnitřně názorově inspirovalo – znění a způsob prezentace Vůdcových veřejných vystoupení a jejich poselství, nebo četba obšírných pasáží knihy Mein Kampf?

Historické zkoumání nacionálního socialismu, obzvláště to, jež se zaměřovalo výhradně na osobnost a působení Adolfa Hitlera a mělo snahu osvětlovat tuto matérii z dobových pramenů let 1933–1945, pociťovalo po druhé světové válce jako nedostatek onu skutečnost, že po celá desetiletí nebyly k dispozici žádné ucelené sbírky primárních svědectví Vůdce NSDAP ve formě znění jeho projevů či proklamací – a pokud přeci jen ano, tak se jednalo o zdroje použitelné pouze omezeně z hlediska sektorálního, časového či edičně technického.

Ještě před převzetím moci nacionálními socialisty vychází v roce 1925 sbírka vybraných Hitlerových projevů přednesených na některých významných shromážděních let 1922–1924. Tehdejší německé zákony nařizovaly z knihy vypustit některé kritické pasáže. Teprve v roce 1933[(2)] vydává mnichovský nakladatel Ernst Boepple sbírku těchto 17 projevů v kompletním necenzurovaném znění. Už v předmluvě k prvnímu vydání sbírky (duben 1925) soudí nakladatel o Hitlerových řečnických textech, že „projevy jsou také pramenem, ze kterého se dá

nejbezprostředněji vyčíst Hitlerova osobnost, která je tak velmi kontroverzní“. V předmluvě k nově vydané sbírce projevů z dubna 1933 už Boepple předesílá, že Hitlerovy projevy lze svým významem rovnocenně řadit vedle jeho světově známé knihy. „Vedle standardního díla Mein Kampf by mohla být předkládaná kniha základem pro pochopení osobnosti Vůdce a tím pro jádro jeho hnutí,“ sliboval čtenářům své publikace. V období nacionálního socialismu vyšlo v nakladatelství NSDAP v Mnichově několik titulů obsahujících znění vybraných Hitlerových projevů, nejednalo se ale o ucelený přehledný souhrn.

V důsledku neucelenosti publikovaných sbírek projevů se nejprve v poválečné době projevuje mezi vědecko-historickými kruhy koncentrace pozornosti na známý Hitlerův programový spis Mein Kampf, který ovšem poskytoval a dodnes poskytuje přeci jen velmi neúplný a omezený informační základ, klademe-li si za cíl komplexně pojmout politicko-ideologický obraz nacionálněsocialistického světonázoru prezentovaného Adolfem Hitlerem. Tento obraz navíc ve všech jeho facetách a nuancích podléhal i určitému vývojovému procesu, a to zdaleka ne pouze na poli zahraničně-politickém, kde se to vzhledem k historickému vývoji klíčových událostí (zejména v průběhu let 1938–1941) jeví nejzřetelněji.

A tak byl po dlouhou dobu historický badatel při snaze rekonstruovat odpovídající souvislosti odkázán na onen nejznámější zdrojový zásobník dokumentující Hitlerovy myšlenky (určené veřejnosti), který se z hlediska úrovně vědeckého zpracování jeví nanejvýš heterogenně a kromě toho vynechává velké časové úseky působení Adolfa Hitlera. Vedle obou svazků Mein Kampf z let 1925 resp. 1927[(3)] se jednalo ještě o „druhou knihu“ (Hitlers Zweites Buch), vydanou ovšem až v roce 1961[(4)].

Některé možnosti systematické analýzy zveřejňovaného mínění „Vůdce a říšského kancléře“ z období jeho bezprostřední

státně-politické odpovědnosti, jmenovitě z let 1932–1945, otevírá až sbírka Hitlerových projevů a proklamací, vydaná historikem Maxem Domarusem v roce 1962.(5)

Ačkoliv se jednalo o velmi rozsáhlou a mimořádně detailní práci, zahrnující i tajné projevy, které nebyly určeny široké veřejnosti, neobstálo toto dílo zdaleka před autorem vyzdvihovaným nárokem úplnosti výčtu projevů a proklamací. Domarus, jehož komentáře k Hitlerovým projevům jsou poměrně dobře známy a rozšířeny v anglosaské oblasti, upřednostnil při své práci metodu vkládání osobních, subjektivně laděných komentářů a vsuvek, a především moralizujících hodnocení mezi rozkouskované a často na některých (i důležitých) místech krácené projevy Hitlera. Z vědeckého hlediska je tento postup na překážku a materiál tak ztrácí celkově na schopnosti objektivní výpovědi a upotřebitelnosti. Autor při své snaze komplexně analyzovat téměř každý odstavec Hitlerových výroků a porovnávat obsažená tvrzení s historickou realitou zacházel až tak daleko, že Hitlerovi podsouval nejrůznější, údajně jeho skryté názory a úmysly a vžil se očividně do role psychologa, který byl na základě rétorických výkonů a textové analýzy projevů Adolfa Hitlera schopen posoudit duševní stav řečníka a vytvořit psychologickou diagnózu jeho osobnosti.

Teprve v roce 1980 se objevuje práce autorů Eberharda Jäckela a Axela Kuhna, vykazující nesrovnatelně vyšší edičně technický standard a plně vystačující vědeckým nárokům. Publikace vydaná z podnětu mnichovského Institut für Zeitgeschichte zahrnovala všechny dosažitelné texty pocházející z Hitlerova raného období let 1905 až 1924.(6)

Na druhou stranu se jako velice subjektivní a dokonce falsifikující ukázala první zveřejněná edice záznamů Henryho Pickera z Hitlerových porad ve Vůdcově hlavním stanu, která se vztahuje na léta 1941 až 1942.(7)

Záznamy Vůdcových monologů učiněné Heinrichem Heimsem v letech 1941–1944 a Bormannovy diktáty z února a dubna 1945 jsou pak vydány počátkem osmdesátých let.(8)

Chceme-li učinit kompletní výčet publikovaného materiálu na toto téma, je třeba ještě zmínit zaznamenané a uchované Hitlerovy pokyny pro vedení války z let 1939–1945 a sbírku Vůdcových vyjádření vyslovených v letech 1942–1945 při situačních poradách, obojí editované v roce 1962. A o několik let později vydává historik Andreas Hillgruber sbírku záznamů z Hitlerových důvěrných konzultací se zahraničními státníky a diplomaty.(9)

Již zmiňovaný mnichovský Institut für Zeitgeschichte podnikl v letech 1992–1998 důkladné rešerše a přípravné práce a vydal jako výsledek tohoto projektu celkem 16 svazků, které obsahují kompletní projevy, spisy a nařízení Adolfa Hitlera datované mezi únorem 1925 a lednem 1933. Tím se zcela zaplnila dosud chybějící časová perioda průzkumu.(10)

O několik let později (2003) vychází pak ještě rejstříkový svazek tohoto institutu, otevírající badatelům zcela nové možnosti utvářet si obraz o obsahu Hitlerových projevů, spisů a nařízení. Tato pomůcka umožňuje zájemci precizně vyhledávat a přiřazovat v projevech podle roztříděných tematických hesel.

Tím byl konečně připraven určitý hodnotný podklad pramenů, jež při vědecko-historickém „průzkumu Hitlera“ umožňuje rekonstruovat myšlenkové pochody politické vývojové fáze Adolfa Hitlera od jeho nejzazších veřejných prohlášení až do posledních dnů, které trávil ve sklepním bunkru zničeného a zčásti již obsazeného Berlína. Nutno dodat, že vzhledem k právním předpokladům a překážkám platným ve Spolkové republice Německo nemohla posledně jmenovaná edice samozřejmě zahrnout texty obou svazků Mein Kampf. Na druhou stranu však obsahuje až na tuto výjimku nejen všechny zjisti-

telné Hitlerovy projevy, ale i všechny Hitlerem během tohoto období (1925–1933) vydané spisy, články a novinová pojednání, separátně vydané brožury, včetně roku 1928 diktovaných poznámek k otázkám zahraniční politiky. Text v Zweites Buch (1928, poprvé vydaný více než patnáct let po válce) byl tedy koncem devadesátých let nanovo revidován a komentován na základě nejnovějších výsledků bádání.

Z předcházejícího je tedy naprosto zřejmé, že z hlediska utváření si objektivního a uceleného obrazu o dané problematice by bylo chybné spoléhat se pouze na obsah známého programového spisu vůdce německého nacionálněsocialistického hnutí a že je na místě, aby tyto Hitlerovy písemné výpovědi z let 1925, 1927 resp. také 1928 nebyly posuzovány jako výlučně směrodatné, ačkoliv je tomu ve všeobecné praxi v neněmeckém prostředí velmi často činěno. A jak jsme si již ukázali, tento pohled není relevantní pouze z hlediska historického bádání. Konec konců už v dobách nacionálněsocialistického Německa se mezi lidmi tradovalo, že kniha Mein Kampf je mezi obyvatelstvem velmi rozšířena, nicméně že obrazně řečeno zůstávala ležet neotevřená a zaprášená na poličce v německých obývacích pokojích. Chceme-li takřka autenticky vnímat myšlenkové a názorové vývody Adolfa Hitlera očima dobových pamětníků, neobejdeme se zákonitě bez možnosti seznámit se s obsahem znění jeho četných veřejných projevů resp. proklamací, předčítaných také v rozhlase a otiskovaných v novinách.

Dnešnímu českému zájemci ovšem doposud nezbývalo nic jiného, než využít dostupných německojazyčných zdrojů (resp. anglického vydání zmíněného Domarusova díla), pokud měl v úmyslu seznámit se s doslovným zněním projevů Adolfa Hitlera. Tímto prvním publikovaným výběrem projevů, podaných ústy vůbec nejdiskutovanější osobnosti moderních světových dějin, učinili autoři knihy zároveň první krok k tomu, aby

se vyšlo vstříc zájmu českého publika o danou problematiku. Splácí se tím zároveň z části velký dluh všem českým zájemcům o moderní světové dějiny, a to nejen z řad laické veřejnosti.

Poznámky

1. Othmar Plöckinger: Geschichte eines Buches: Adolf Hitlers „Mein Kampf“: 1922–1945. Oldenbourg Wissenschaftsverlag, München 2011.

2. Ernst Boepple (Hrsg.): Adolf Hitlers Reden, Deutscher Volksverlag Dr. E. Boepple, München 1933.

3. Adolf Hitler: Mein Kampf. Band 1: Eine Abrechnung, München 1925; Band 2: Die nationalsozialistische Bewegung, München 1927.

4. Hitlers Zweites Buch. Ein Dokument aus dem Jahr 1928. S komentáři Gerharda L. Weinberga, Stuttgart 1961.

5. Adolf Hitler: Reden und Proklamationen 1932–1945, vydal a komentoval Max Domarus, svazky 1–2, Wiesbaden 1962/63.

6. Adolf Hitler: Sämtliche Aufzeichnungen 1905–1924, vydal Eberhard Jäckel ve spolupráci s Axelem Kuhnem, Stuttgart 1980.

7. Henry Picker: Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier 1941–42, vydal Gerhard Ritter, Bonn 1951; úplné vydání: Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier 1941–1942. Vydal Percy Ernst Schramm ve spolupráci s Andreasem Hillgruberem a Martinem Vogtem, Stuttgart 1963.

8. Adolf Hitler: Monologe im Führerhauptquartier 1941–1944. Die Aufzeichnungen von Heinrich Heims, vydal Werner Jochmann, Hamburg 1980; Hitlers politisches Testament. Die Bormann-Diktate vom Februar und April 1945, Hamburg 1981.

9. Hitlers Weisungen für die Kriegführung 1939–1945, Dokumente des Oberkommandos der Wehrmacht, vydal Walther Hubatsch, Frankfurt a. M. 1962;

Hitlers Lagebesprechungen. Die Protokollfragmente seiner militärischen Konferenzen 1942–1945, vydal Helmut Heiber, Stuttgart 1962; Staatsmänner und Diplomaten bei Hitler. Vertrauliche Aufzeichnungen über Unterredungen mit Vertretern des Auslandes 1939–1944, vydal Andreas Hillgruber, svazky 1–2, Frankfurt am Main 1967,1970.

10. Hitler. Reden, Schriften, Anordnungen: Februar 1925 bis Januar 1933. Institut für Zeitgeschichte/K. G. Saur-Verlag, München 1992–1999.

Lukáš Beer, jihočeský rodák, narozen r. 1972 v Jindřichově Hradci, je autorem velkého množství publicistických článků a esejí, zabývajících se problematikou německo-českých vztahů a jejich novodobé historie. Kromě toho se ve svých textech věnuje některým otázkám rakouské a české politiky a jeho kritické příspěvky a komentáře přebírají i mnohé české internetové portály. Stěžejním tématem jeho pojednání jsou důkladné historiografické práce zaměřující se na dodnes tabuizovaná a přehlížená fakta z období Protektorátu Čechy a Morava. Koncem roku 2008 založil internetový portál „Náš směr“, na který navázala spolupráce s některými dalšími českými a zahraničními historiografy a publicisty. V rámci tohoto projektu se mu podařilo vytvořit jedinečné a na internetu volně přístupné naleziště velkého množství po celá desetiletí skrývaného dobového materiálu z let 1939–1945, vztahujícího se na území dnešní ČR, který nepodléhá běžnému přizpůsobenému výkladu českých národních dějin a je prost nadbytečných moralizujících či subjektivních úsudků. Autor žije v Brně.

SLOVNÍČEK POJMŮ

1. **9. listopad 1918** – datum proklamace republiky německým sociálnědemokratickým politikem Scheidemannem a židovským socialistou Karlem Liebknechtem ve funkci vůdce Spartakovců.
2. **14 Wilsonových bodů** – program amerického prezidenta Woodrowa Wilsona vyřčený na zasedání Kongresu 8. ledna 1918. Týkal se mezinárodního uspořádání světa po první světové válce z hlediska postoje USA. Mj. se zde vágně hovořilo o tom, že všechny státy a národy se měly podílet na procesu odzbrojování. Ale ani Wilsonem zdůrazňované právo na sebeurčení národů však později nebylo realizováno, protože některé národy byly z tohoto práva vyloučeny. Versailleská smlouva zakazovala sjednocení Německa a Německého Rakouska a poražené německé státy musely nechat postoupit jiným zemím území s čistě německým obyvatelstvem.
3. **Abendland** – byla tak původně nazývána západní část Evropy, obzvláště Německo, Anglie, Itálie, Francie a Iberský poloostrov. Dnes se pod tímto pojmem chápe západní svět, spojený společnými hodnotami (řecká filosofie, římské právo, křesťanství aj.).
4. **Bauer, Gustav** (1870–1944) – německý sociálnědemokratický politik období Výmarské republiky, v letech 1919–1920 působil jako říšský kancléř.
5. **von Bethmann-Hollweg, Theobald Theodor Friedrich** (1856–1921) – německý říšský kancléř v letech 1909–1917.
6. **bitva u Lechfeldu** – bitva na Lechu u Augsburgu. Roku 955 zde byl zastaven postup staromaďarských kmenů do západní Evropy.
7. **bitva u Unstrutu** – roku 933 byly v bitvě u řeky Unstrut poprvé poraženy staromaďarské kmeny německým vojskem pod vedením Jindřicha I.

8. **boj Makabejských** – ozbrojené povstání Židů takto se postavivších proti helenizaci Judska r. 167 př. n. l., viz Bible 1. Makabejská, 2. Makabejská.
9. **Clemenceau, Georges** (1841–1929) – dvakrát byl francouzským premiérem, podruhé v letech 1917–1920. Byl zastáncem tvrdého postupu proti Německu po první světové válce na pařížské mírové konferenci v roce 1919. Odmítal idealistické návrhy amerického prezidenta Woodrowa Wilsona, usiloval o co největší oslabení Německa reparacemi a dokonce požadoval odtržení Porýní od země. Tento muž je také autorem výroku: „Chybou Němců je, že je jich 20 milionů nadbytek."
10. **Cot, Pierre** (1895–1977) – od roku 1936 francouzským ministrem letectví. V květnu 1940 jej francouzský premiér Reynaud posílá na misi do Sovětského svazu. Cílem byl nákup sovětských zbraní, zejména letadel, a to navzdory uzavřenému sovětsko-německému paktu o neútočení.
11. **Cripps, Richard Stafford** (1889–1952) – britský právník a levicový politik Labour Party. V roce 1940 jej Churchill jmenoval velvyslancem v Sovětském svazu. Stal se poté klíčovou osobností při vytváření aliance mezi západními mocnostmi a Moskvou.
12. **bitva na Katalaunských polích** – v bitvě na Katalaunských polích v dnešní Francii v roce 451 bylo odraženo vojsko krále Attily složené z Hunů a jim podřízených kmenů spojenými silami Římanů, Vizigótů, Alanů a Franků.
13. **Carew, George** (zemřel 1612) – anglický diplomat a historik. V roce 1598 cestoval do Polska, kde smyslem jeho mise bylo usměrnění polské zahraniční politiky a hledání partnerů v konfliktu proti Španělsku a Hanze. Ve stejném roce píše zprávu o svém pobytu, o které se v projevu zmiňuje Hitler (A Relation of the State of Polonia). Polskou šlechtu zde popisuje jako „žra-

vou a pijáckou, prudkou a svárlivou, ale ve styku milou a přátelskou“.

14. **Cooper, Alfred Duff** (1890–1954) – britský politik. Od roku 1935 byl ministrem války a od roku 1937 ministrem námořnictva. Na podzim roku 1938 z protestu proti Mnichovské dohodě vládu opustil, byl kritikem Chamberlainovy politiky appeasementu vůči Německu. V květnu 1940 vystupoval v parlamentní debatě, která vedla k pádu Chamberlaina. Jako ministr informací sloužil jeden rok propagandě ve válečném kabinetu Winstona Churchilla.
15. **Die Rote Fahne** – list založený roku 1918 židovskými komunistickými předáky Karlem Liebknechtem a Rosou Luxemburgovou.
16. **Disraeli, Benjamin** (1804–1881) – židovský autor románů a dvojnásobný britský ministerský předseda v sedmdesátých letech 19. století. Ve svém díle Endymion z roku 1880 Disraeli píše: „Rasová otázka je klíčem světových dějin. Nikdo nesmí s rasovým principem, rasovou otázkou zacházet lhostejně. Světové dějiny jsou tak konfuzní jenom proto, že byly napsány lidmi, kteří neznali rasovou otázku a stejně tak k tomu náležející okolnosti. […] Jazyk a náboženství neformují žádnou rasu. Existuje jenom jedna věc, která formuje rasu: krev.“
17. **Donovan, William** (1883–1959) – americký právník a spolupracovník tajných služeb. Od roku 1941 byl koordinátorem tajných služeb ve štábu prezidenta Roosevelta.
18. **Druhá punská válka** – jeden ze tří konfliktů mezi Římskou republikou a Kartágem (218–201př.n.l.).
19. **Ebert, Friedrich** (1871–1925) – sociálnědemokratický politik a v letech 1919–1925 první říšský prezident Výmarské republiky.
20. **Eden, Anthony** (1897–1977) – britský ministr zahraničí za 2. světové války.

21. **Eton College** – chlapecká kolejní škola v Etonu, městečku poblíž Windsoru. Etonská škola je jedna z nejelitnějších ve Velké Británii a byla založena již v 15. století.
22. **Frankfurter Zeitung** – liberálně-měšťácký deník, který se v dobách Výmarské republiky zastával Versailleské smlouvy a znepřátelil si tak nacionální socialisty. V redakci pracovalo velké množství Židů.
23. **Gamelin, Maurice** (1872–1958) – francouzský generál, který jako velitel francouzských ozbrojených sil zodpovídal za rychlou porážku Francie během německého západního polního tažení v roce 1940.
24. **George, David Lloyd** (1863–1945) – za 1. světové války britský ministerský předseda. Na konferenci ve Versailles zastával sice pozici „politického potrestání Německa", kterému dával hlavní vinu na vypuknutí války, ale byl proti tomu, aby Německo bylo teritoriálně rozděleno a hospodářsky poškozováno, jak tomu chtěl francouzský ministerský předseda Clemenceau. Přáním tohoto britského politika, aby budoucí mapa Evropy vypadala tak, že nebude moci dávat příčinu novým mezinárodním konfliktům, nebylo vyhověno.
25. **generalissimus** – viz **Rydz-Śmigły.**
26. **GPU** – zkratka z ruského Объединённое государственное политическое управление, Spojená státní politická správa. Označení pro sovětskou státní policii od roku 1922. Byla předchůdkyní KGB.
27. **Haakon VII.** (1872–1957) – norský král.
28. **Haile Selassie** (1892–1975) – poslední etiopský císař od roku 1930.
29. **Halifax, Viscount** (1881–1959) – také znám pod jmény Edward Frederick Lindley Wood nebo Lord Irwin. Britský konzervativní politik a jeden z architektů politiky appeasementu

před 2. světovou válkou. V období podepsání Mnichovské dohody roku 1938 byl ministrem zahraničí.

30. **Hore-Belisha, Leslie** (1893–1957) – židovský ministr války v britském kabinetu. Ve svých monolozích v hlavním stanu jej Hitler vedle Churchilla, Edena a Vansittarta označoval za jednu z hlavních odpovědných osob, které stály za anglickým vyhlášením války Německu. V roce 1937 se Hore-Belisha stává ministrem války a zároveň terčem kritiky v samotných anglických kruzích – i pro svůj židovský původ. Jiní Britové jej nazývali „válečným štváčem“ a „bolševikem“. Britská veřejnost jej podezírala, že usiluje o válku, ačkoliv by tím uškodil anglickému národu, aby se tím postavil za zájmy Židů na evropském kontinentu. Nebyl oblíbený ani mezi britskými vojáky. V prvních válečných měsících se o něm mezi vojáky zpívalo: „Die for Jewish freedom / As a Briton always dies.“ V lednu 1940 byl z postu ministra války propuštěn. Chamberlain se poté obával nabídnout tomuto politikovi jinou významnou pozici ze strachu, aby toho nevyužila německá nacionálněsocialistická propaganda.

31. **Kaganovič, Lazar** (1893–1991) – židovský politik v Sovětském svazu, blízký spolupracovník Josifa Stalina. Pro svou krutost ve výkonu Stalinových požadavků dostal přezdívku Železný Lazar, v letech 1937–1939 se aktivně podílel na Stalinových čistkách.

32. **kartoun** – v přísloví „Wenn der Engländer von Gott spricht, meint er Kattun“ (Když Angličan hovoří o Bohu, myslí tím kartoun). Kartoun je obchodní označení pro jemnou bavlněnou tkaninu v plátnové vazbě. Do Evropy se dostal z Indie, kde se produkoval ruční prací.

33. **King-Hall, Stephen** (1893–1966) – britský politik a důstojník námořnictva. Za 2. světové války sloužil v ministerstvu výroby letadel.

34. **Konvence z Montreux** – mezinárodní dohoda uzavřená v roce 1936 ve Švýcarsku, která stanovuje a upravuje režim proplouvání válečných lodí úžinami Bospor a Dardanely.

35. **Krampfhenne** – bavorský výraz pro hloupou ženu, která si neustále stojí za svým a prndá nesmysly.

36. **La Charité** – jde o nález tajných francouzských dokumentů ze dne 16. 6. 1940 ve vlaku na nádraží v La Charité-sur-Loire. Jednalo se o protokoly z jednání britských a francouzských generálních štábů, které obsahovaly doklady o spojeneckých úmyslech o rozšíření války v Belgii a Nizozemí. S aktů také vyplývá, že spojenci uvažovali o bombardování sovětské produkce ropy na Kavkaze, aby znemožnili dodávky suroviny do Německa. Německý tisk tyto tajné dokumenty začal od července 1940 zpřístupňovat veřejnosti.

37. **lancknecht** – (německy Landsknecht). Evropský žoldnéřský pikenýr a příslušník podpůrné pěchoty od konce 15. do konce 16. století objevující se nejčastěji na území Svaté říše římské.

38. **Maginotova linie** – pevnostní systém, vybudovaný Francií v letech 1929–1940. V dobovém tisku byla prezentována jako nedobytná, což vyvolávalo mylný dojem, že by měla ubránit hranice bez pomoci dalších složek armády.

39. **Matsuoka Yōsuke** (1880–1946) – od roku 1940 japonským ministrem zahraničí a jeden z hlavních iniciátorů Paktu tří.

40. **Monroeova doktrína** – zahraničně-politická doktrína, kterou roku 1823 ve svém poselství Kongresu vyhlásil prezident USA James Monroe. Evropské mocnosti podle této doktríny nemají právo zasahovat do záležitostí nezávislých států na území amerického kontinentu a Spojené státy americké budou jejich případné vojenské akce na území světadílu považovat za „ohrožení svého míru a bezpečnosti“ a „manifestaci nepřátelského postoje vůči USA“.

41. **Münsterská dohoda** – Münsterská a Osnabrücká smlouva, z nichž vycházel Vestfálský mír, byly uzavřeny roku 1648. Vestfálský mír ukončil třicetiletou a osmdesátiletou válku. Následkem byla územní a správní roztříštěnost německy mluvícího prostoru.
42. **Napola** – (zkratka z německého Nationalpolitische Erziehungsanstalten). Nacionálně-politické výchovné ústavy – jednalo se o internátní střední školy, které byly založeny v Německu po převzetí moci nacionálními socialisty v roce 1933. Za hlavní úkol si školy Napola kladly výchovu člověka „v národního socialistu, zdatného tělem i duší pro službu národu a státu“. Žáci se v budoucnu měli stát vedoucí vrstvou Německa. Heinrich Himmler v únoru 1942 doporučoval Reinhardu Heydrichovi, aby na tyto školy byli přijímáni i vybraní čeští hoši. Studoval zde i nejmladší syn českého ministra Emanuela Moravce.
43. **Německá pracovní fronta** – (německy Deutsche Arbeitsfront, DAF). Jednotný svaz pracujících a zaměstnanců. Je chápán jako jednotné nacionálněsocialistické odbory. Vedoucím činitelem byl Robert Ley.
44. **obsazení Memelska Litvou** – současně s francouzskou okupací Porýní v roce 1923 vpochodovaly do memelské oblasti litevské vojenské jednotky a Litva pak převzala v únoru 1923 suverenitu nad tímto teritoriem.
45. **Oxhöft** – městská část dnes polského města Gdyně, asi 10 km severně od města Gdaňsk.
46. **Pán je porazil na hlavu, koně i vůz** – (německy „Mit Mann und Roß und Wagen hat sie der Herr geschlagen.“) idiom vyjadřující totální porážku; do německého jazyka proniknul po roce 1813, kdy Ernst Ferdinand August použil tento původně biblický frazém ve své písni o zničující porážce Napoleona v Rusku.

47. **poilu** – starý francouzský hovorový výraz pro obyčejného vojáka pěchoty z I. světové války.

48. **Purim** – nejveselejší židovský svátek připomínající vysvobození Židů v perské diaspoře z intrik vezíra Hamana.

49. **Reynaud, Paul** (1878–1966) – byl předposledním francouzským ministerským předsedou ve „Třetí republice" od března do června roku 1940. Vůči nacionálněsocialistickému Německu zastával jasný konfrontační kurs. Po vojenském zhroucení v roce 1940 požadoval pokračování boje a odstoupil, když se mu pro tuto myšlenku nepodařilo získat většinu.

50. **Rydz-Śmigły, Edward** (1886–1941) – polský vojenský velitel a politik, Maršál Polska, generální inspektor polských ozbrojených sil. Velel polské armádě v německo-polské válce v roce 1939. Den po vstupu Rudé armády do Polska uprchl se svým štábem do Rumunska, kde byl internován. V roce 1941 se tajně vrátil do Varšavy, kde zemřel.

51. **Rooseveltová, Anna Eleanor** (1884–1962) – manželka amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta. V letech 1933 až 1945 vykonávala funkci první dámy USA.

52. **Říšská pracovní služba** – (německy Reichsarbeitsdienst, RAD). Od června 1935 musel každý mladý Němec povinně absolvovat šestiměsíční pracovní nasazení (od začátku války i dívky), na které navazovala vojenská služba. RAD plnila jak doplňkovou úlohu v nacionálněsocialistickém národním hospodářství, tak i roli výchovnou.

53. **Scheidemann, Philipp Heinrich** (1865–1939) – německý sociálnědemokratický politik a publicista. Za listopadové revoluce dne 9. 11. 1918 oznámil z balkónu budovy Říšského sněmu zánik Německé císařské říše a proklamoval Německou republiku. V roce 1919 krátkodobě působil jako říšský ministerský předseda. Na svou funkci rezignoval v červnu téhož roku na protest proti Versailleské smlouvě. Roku 1933 odešel do exilu.

54. **Siegfriedova linie** – bylo německé obranné pásmo, které mělo chránit Německo proti útokům ze západu. Začala se stavět již za první světové války v roce 1916 a po ukončení války byla ponechána svému osudu, ovšem v roce 1938 se začala budovat znovu jako pásmo opevnění proti francouzské Maginotově linii.
55. **Simović, Dušan** (1882–1962) – jugoslávský generál.
56. **Spa** – obec v Belgii. V roce 1918 posloužilo toto místo jako velitelství německé armády. Následně, v červenci 1920, zde proběhla konference velvyslanců, kde byly vyjednávány válečné reparace, které mělo Německo splácet vítězným mocnostem. Také se zde projednávalo odzbrojení Německé říše.
57. **Starý Fritz** – (německy „der Alte Fritz“) přídomek pruského krále Fridricha II. Velikého.
58. **Stresemann, Gustav** (1878–1929) – byl v krizovém roce 1923 říšským kancléřem, poté zastával v několika vládách post ministra zahraničních věcí. Jeho cílem bylo ukončit zahraničně-politickou izolaci Německa a dosáhnout revizi Versailleské smlouvy mírovou cestou.
59. **Školy Adolfa Hitlera** – (německy Adolf-Hitler-Schule). Elitní internátní školy, podobající se školám Napola, vznikaly však až od roku 1937. Zatímco školy Napola spadaly pod říšské ministerstvo pro vědu a výchovu, podléhaly Školy Adolfa Hitlera kontrole říšského vedoucího mládeže a Německé pracovní fronty.
60. **štuka** – (německy Stuka, pochází z německého slova Sturzkampfflugzeug). Střemhlavý bombardovací letoun, který sloužil během druhé světové války.
61. **Todtova organizace** – (německy Organisation Todt, OT). Vojensky organizované stavební jednotky pojmenované podle jména svého zakladatele Fritze Todta. Po jeho smrti v únoru 1942 ho vystřídal Albert Speer. Úkolem OT byla výstavba vojensky strategických objektů na území Třetí říše.

62. **de Valera, Éamon** (1882–1975) – irský ministerský předseda od roku 1932.
63. **Vansittart, Robert Gilbert** (1881–1957) – britský diplomat, který požadoval rigorózní protiněmeckou politiku. Do roku 1937 byl nejvyšším úředníkem v ministerstvu zahraničí, ale jako protivník politiky appeasementu se dostal do konfliktu s premiérem Chamberlainem. Od konce roku 1940 měl pravidelná vysílání v BBC a počátkem roku 1941 vydával pod titulem Black Record protiněmecké pamflety, které neútočily pouze na nacionálněsocialistické zřízení, ale na německý národ vůbec. Pozdější sociálnědemokratický německý kancléř Willy Brandt o těchto spisech říkal, že měly velmi blízko k „Hitlerově rasové nauce“. Vansittart přikládal Němcům automaticky kolektivní vinu a tvrdil, že „Němec … byl vždycky barbar, obdivovatel války, nepřítel…“ Za nepřítele považoval Německou říši a nikoli jen nacionální socialismus.
64. **Vilemína Nizozemská** (1880–1962) – nizozemská královna.
65. **Vossische Zeitung** – byl tradiční berlínský deník liberálněměšťáckého zaměření. Mnozí z redaktorů byli Židé. Poslední výtisk vyšel na jaře 1934, vydavatelství bylo posléze arizováno.
66. **Wavell, Archibald** (1883–1950) – velitel Britské armády na Blízkém východě během 2. světové války. Vedl britské jednotky do úspěšné bitvy s Italy, ale později byl poražen Němci.
67. **Weygand, Maxime** (1867–1965) – francouzský generál. Převzal velení po neúspěšném generálovi Gamelinovi během německého polního tažení na západě v roce 1940. Přesto se však vojenská situace Francouzů ještě dodatečně zhoršila.
68. **Whitechapel** – městská část Londýna.
69. **Willkie, Wendell** (1892–1944) – americký advokát, jehož předci pocházeli z Německa. V roce 1940 byl republikánským protikandidátem Roosevelta na post prezidenta USA.

70. **Wood, Robert Elkington** (1879–1969) – americký důstojník a politik. V listopadu 1936 mu Winston Churchill (dle některých zdrojů) měl doslovně sdělit: „Německo se stává příliš silným. Musíme ho rozbít.“

BIBLIOGRAFIE

Literatura

Alfred Bäcker: Der Völkermord an den Sudetendeutschen, Kilian-Verlag, Vöcklabruck 2006

Rainer A. Blasius: Dokumente zur Deutschlandpolitik, Herausgegeben vom Bundesministerium für innerdeutsche Beziehungen, I. Reihe / Band 1: 3. September 1939 bis 31. Dezember 1941. Britische Deutschlandpolitik, Alfred Metzner, Frankfurt/Main 1984

Ernst Boepple (Hrsg.): Adolf Hitlers Reden, Deutscher Volksverlag Dr. E. Boepple, München 1933

Philipp Bouhler (Hrsg.): Der großdeutsche Freiheitskampf, Reden Adolf Hitlers vom 1. September 1939 bis 10. März 1940, Zentral-Verlag der NSDAP, Franz-Eher-Verlag, München 1940

Joseph Goebbels: Hitler als Redner, In: Adolf Hitler – Bilder aus dem Leben des Führers, Cigaretten Bilderdienst Hamburg / Bahrenfeld 1936

Max Domarus: Hitler – Reden und Proklamationen 1932–1945. Kommentiert von einem deutschen Zeitgenossen, I. Band: Triumph (1932–1938), Würzburg 1962

Christian Dube: Religiöse Sprache in Reden Adolf Hitlers – analysiert an Hand ausgewählter Reden aus den Jahren 1933–1945 (Diplomarbeit/Dissertation), Books on Demand GmbH, Norderstedt 2004

Elke Fröhlich (Hrsg.): Die Tagebücher von Joseph Goebbels. Im Auftrag des Instituts für Zeitgeschichte. Teil I: Aufzeichnungen 1923–1941. Band 9. Dezember 1940 bis Juli 1941. K.G. Saur, München 1998

Emrys Hughes: Churchill – Ein Mann in seinem Widerspruch (překlad Rudolf Andersch), Arndt-Verlag, Kiel 1986

Rolf Kosiek (Hrsg.), Olaf Rose (Hrsg.): Der große Wendig – Richtigstellungen zur Zeitgeschichte, Band 2, Grabert Verlag, Tübingen 2006

Frank-Lothar Kroll: Die Edition von Hitlers Reden, Schriften und Anordnungen, In: Horst Möller, Udo Wengst: 50 Jahre Institut für Zeitgeschichte – Eine Bilanz, 1999, str. 237–247, Oldenbourg Verlag, München 1999

Uwe Lübken: Bedrohliche Nähe. Die USA und die nationalsozialistische Herausforderung in Lateinamerika 1937–1945, Franz Steiner, Stuttgart 2004

Pit Pietersen: Kriegsverbrechen der alliierten Siegermächte, Verlag Books on Demand GmbH, 2006

Othmar Plöckinger: Geschichte eines Buches: Adolf Hitlers „Mein Kampf“: 1922–1945. Oldenbourg Wissenschaftsverlag, München 2011

Gerd Schultze-Rhonhof: 1939 – Der Krieg, der viele Väter hatte. Der lange Anlauf zum Zweiten Weltkrieg, Olzog Verlag, München 2008

Jaroslav Šíma: Českoslovenští přestěhovalci v letech 1938–1945 – Příspěvek k sociologii migrace a k theorii sociální péče, Vydavatelství Societas Praha 1945

Giselher Wirsing: Der maßlose Kontinent. Roosevelts Kampf um die Weltherrschaft, Verlag Diederichs, Jena 1942

Johann Wuescht: Jugoslawien und das Dritte Reich. Eine dokumentierte Geschichte der deutsch-jugoslawischen Beziehungen von 1933 bis 1945, Stuttgart 1969

Der Führer antwortet Roosevelt – Reichstagsrede vom 28. April 1939, Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf., München 1939

Periodika

Lukáš Beer: Co zastiňuje tragédie ze září 1939, In: Náš směr – pohledy na novější české dějiny a postřehy ze současnosti, 7. 6. 2009

Lukáš Beer: Zapomenuté oběti, In: Náš směr – pohledy na novější české dějiny a postřehy ze současnosti, 21. 8. 2009

Franz Chocholatý Gröger: K otázce vysídlení občanů ČSR ze Sudet, Těšínska, Podkarpatské Rusi a Slovenské republiky v letech 1938/1939, In: Náš směr – pohledy na novější české dějiny a postřehy ze současnosti, 21. 11. 2009

Klaus Hansen: Entkrampfung – Vor 75 Jahren ließ das deutsch-britische Flottenabkommen auf einen dauerhaften Frieden hoffen , In: Zuerst! 6/2010, str. 52

Anton Hoch: Der Luftangriff auf Freiburg am 10. Mai 1940, In: Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte, Institut für Zeitgeschichte München, 4. Jhg., 2. Heft April 1956, str. 115–144, München 1956

Uwe Klußmann: Drang zum Zuschlagen, In: Spiegel Geschichte (Der Krieg – 1939–1945: Als die Welt in Flammen stand), 3/2010

Klaus Schwabe: „Roosevelts Karte“, In „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, 8. 11. 2005

Florian Tennstedt: Wohltat und Interesse. Das Winterhilfswerk des Deutschen Volkes: Die Weimarer Vorgeschichte und ihre Instrumentalisierung durch das NS-Regime. In: Geschichte und Gesellschaft (Zeitschrift für Historische Sozialwissenschaft) 13 (1987), str. 157., Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1987

Herwart Vorländer: NS-Volkswohlfahrt und Winterhilfswerk des Deutschen Volkes. In: Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 34 (1986), München 1986

Celý svět zná záběry jásavého mnohatisícového publika, kdy nadšené usměvavé tváře mužů, žen i dětí obdivně natahují své pravé paže směrem k Adolfu Hitlerovi. Od pádu Třetí říše byl vydán nespočet knih, ve kterých autoři ze svého pohledu pojednávají o ideologických, politických a vojenských postojích nacionálněsocialistického Vůdce a jeho činech. Poválečná historiografie se nezřídka také pokoušela i o vytvoření jeho věrohodného psychologického profilu. Programový spis *Mein Kampf*, který má poskytovat ucelený obraz o Hitlerově světonázoru, byl po válce v mnoha zemích s menšími či většími problémy se zákonem opakovaně vydáván. Může se tedy zdát, že všechno bylo již řečeno. Při tom všem však uniká jeden z hlavních fenoménů spojených se jménem Adolfa Hitlera – jeho umění řeči, sdělení myšlenky, umění projevu. A tak je třeba se ptát:

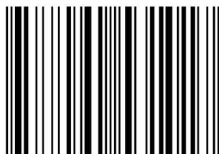
Víme, o čem Adolf Hitler vlastně mluvil?

Díky svým řečnickým schopnostem získával miliony svých příznivců všech společenských vrstev a stavů, ať už na komorních setkáních v mnichovských hospodách či na pozdějších statisícových shromážděních. Ale i to by snad nebylo ničím novým.
Poprvé v historii česky psané literatury vychází projevy Adolfa Hitlera v nekráceném a doslovném znění tak, jak je tehdejší německý kancléř pronášel, a vůbec poprvé tak český čtenář dostává odpověď na otázku:

Víme, co bylo obsahem jeho projevů?

Publicista a historiograf Lukáš Beer ve svých předmluvách k jednotlivým projevům pak českého čtenáře navíc seznámí i se všemi potřebnými reáliemi a souvislostmi, z nichž Vůdce při svých vystoupeních před národem vycházel.

ISBN 978-80-905310-1-7

gm guidemedia

www.guidemedia.cz
www.hitlerovyprojevy.cz